

Uzvisimo
Isusa

Ellen G. White

Nakladnik
ZNACI VREMENA
www.znaci-vremena.com

Izvornik
Lift Him Up
by Ellen G. White
ISBN 0-8280-0469-2

Urednik
Josip Perišić

Prijevod
Lidija Đidara

Lektura
Miroslav Vukmanić

Korektura
Ljiljana Đidara

Prijelom
Miroslav Vukmanić

Tisak
TIPOMAT
Zagreb 2010.

Ellen G. White

UZVISIMO ISUSA

*Razlozi za svakodnevno proslavljanje
Spasitelja tijekom godine*

*Ako nije drukčije naznačeno, svi biblijski tekstovi
navedeni su iz prijevoda Kršćanske sadašnjosti*

*Brojke na marginama knjige ukazuju na brojeve
stranica izvornika*

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 747257

ISBN 978-953-183-166-6

Predgovor

Gdje možemo pronaći slikovitiji i privlačniji opis Božjega karaktera kakvog gledmo u Isusu Kristu, od onog koji je opisala Ellen G. White? Njezino nadahnuto pero koje je neprekidno umakala u nepresušni zdenac Božje ljubavi, prikazuje dobrotu, ljubaznost i zainteresiranost nebeske obitelji za nas. Dok čitamo ove opise, naše se srce ne može oteti pozivu da oduševljeno odgovori na Božju ljubav prema nama. Mi osjećamo potrebu da širimo poruku koja često odjekuje sa stranica spisa Ellen G. White: "Uzvisimo Isusa, Čovjeka s Golgote. Uzvisimo Ga molitvom, uzvisimo Ga pjesmom. ... Uzvisimo Ga, još više, Čovjeka s Golgote, i neka naša vijest bude: 'Evo Janjanca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!'" (*Manuscript 27, 1891.; Letter 174, 1896.*)

Ova zbirka slika iz pera Ellen G. White koje govore o našem ljubljenom Spasitelju i što nam On znači, obraća nam se na osobit način. Čitajte s razumijevanjem ova razmišljanja za svakodnevno proučavanje, i često ih iznova pregledavajte i pohranite ih duboko u svoje pamćenje.

Ellen G. White na ovim stranicama piše da je "za naše ograničeno shvaćanje nemoguće ispravno procijeniti kolika je Božja ljubav prema svojim palim stvorenjima. Mi smo uvijek u opasnosti zaboraviti ovu veliku ljubav, jer o njoj ne razmišljamo, dopuštajući da nas zaokupe svjetovne stvari. ... Isus Krist bi trebao biti tema naših misli, Osoba naše najiskrenije privrženosti. Naš bi se um trebao baviti dragocjenim karakterom našega Gospodina; trebali bismo razmišljati o bogatim obećanjima Njegove Riječi; trebali bismo razmišljati o nebeskoj slavi." (*Sings of the Times, 8. prosinca 1890.*)

Isus je rođen u skromnim jaslama da bismo mi mogli biti rođeni za vječni život. On je postao dijelom ljudske obitelji da bismo mi mogli postati dijelom nebeske obitelji. Živio je usred

prašine i siromaštva da bismo mi mogli živjeti u neopisivom bogatstvu. Proveo je duge noći u molitvi da bismo mi imali priliku provoditi vječnost u Božjoj nazočnosti. Bio je beskućnik da bismo mi mogli živjeti u palačama koje nam On priprema. Naš dragocjeni Spasitelj umornim je korakom utro pješćane staze drevne Palestine da bismo mi mogli hodati odmorim nogama zlatnim ulicama novog Jeruzalema. Umjesto nas prihvatio je krunu od trnja da bi nam na glavu mogao staviti pobjedničku krunu. Umro je našom smrću da bismo mi mogli zauvijek živjeti veličanstvenim životom koji je Njegov.

Ovo je knjiga o Isusu Kristu. U njoj se Isusa uzdiže kao božanskog Spasitelja i Otkupitelja, Izvora svih naših blagoslova, i naše jedine nade. Ona uzdiže Krista da bi svaki čitatelj mogao imati bliskiju i korisniju zajednicu s Njim u iskrenoj molitvi.

*Povjerenici Ostavštine Ellen G. White
Washington, D.C., Sjedinjene Američke Države*

O spisateljici

Ellen Gould (Harmon) White, suosnivačica Kršćanske adventističke crkve, spisateljica, predavačica i savjetnica, osoba je za koju adventisti sedmog dana vjeruju da je primila dar Duha proroštva, rođena je u Gorhamu u državi Maine u Sjedinjenim Američkim Državama, 26. studenog 1827. godine kao jedno od osmero djece Roberta i Eunice Harmon.

Tijekom svoje 70-godišnje aktivne službe u crkvi, pronašla je vremena za opsežno pisanje. Napisala je 100.000 stranica rukopisa. Ova nevjerojatna ostavština koju je Ellen White ostavila crkvi mogla je u potpunosti zaokupiti njezin život da se odlučila samo za pisanje.

Ipak, njezina služba u crkvi obuhvaća mnogo više od pisanja. Njezini dnevници svjedoče o njezinom javnom radu, putovanjima, osobnom radu, gostoljubivosti, stvaranju dobrosusjedskih odnosa, kao i o njezinoj ulozi majke i supruge. Bog ju je obilno blagoslovio u ovim aktivnostima. Njezina stremjenja i brižnost, njezina zadovoljstva i radosti, njezine patnje — cijeli njezin život — bili su zbog napretka onoga što je voljela.

Ellen G. White ima reputaciju najprevođenije spisateljice i najprevođenijeg autora uopće u američkoj povijesti. Primjericе, njezina knjižica *Put Kristu* prevedena je na više od 150 jezika, a na hrvatskom je dosad doživjela 35 izdanja.

Nakon ispunjenog života posvećenog službi Bogu i drugima, preminula je 16. srpnja 1915. godine s punim povjerenjem u Onoga u kojeg je vjerovala.

Više: www.whiteestate.org

“Moramo naučiti uzdizati Gospodina Boga u svom srcu, u svojim razgovorima i u svim svojim postupcima. Tada će nas Isus moći naučiti kako da svoju mrežu bacimo s desne strane, i da je na obalu izvučemo punu ribe. Ako u bacanju mreže nemamo Kristovu pomoć, sav naš trud — ulagan možda tjednima, mjesecima pa i godinama — neće uroditi plodom.”

(Ellen G. White, *Svjedočanstva za crkvu*, sv. 1, str. 436)

Uzvisimo Isusa

Teme po mjesecima

Siječanj Uzvisimo Isusa kao Božjeg Sina

Veljača Uzvisimo Isusa kao Stvoritelja

Ožujak Uzvisimo Isusa kao Sina Čovječjeg

Travanj Uzvisimo Isusa kao Kruh života

Svibanj Uzvisimo Isusa kao božanskog Zakonodavca

Lipanj Uzvisimo Isusa kao Velikog Učitelja

Srpanj Uzvisimo Isusa kao Vrhovnog Pastira

Kolovoz Uzvisimo Isusa kao Raspetoga

Rujan Uzvisimo Isusa kao Iscjelitelja tijela i duše

Listopad Uzvisimo Isusa kao Glavu Crkve

Studeni Uzvisimo Isusa kao svojega Zagovornika i nepogrešivog Suca

Prosinac Uzvisimo Isusa kao Kralja koji dolazi

Uzvisimo Isusa kao Božjeg Sina

1. siječnja

15

Uzvisimo Isusa tijekom godine kao Božjeg Sina

“Sve što je čestito, sve što je dično, što je pravedno, što je nevino, što je ljubazno, što je na dobru glasu, i sve što je kreposno i hvale vrijedno, to neka bude sadržaj vaših misli.” (Filipljanima 4,8)

Na ulasku smo u novu godinu. Ipak, prije nego što pozdravimo njezin dolazak, zastanimo i upitajmo se: Što je u prošloj godini, sa svim teretom njezinog povijesnog zapisa, prešlo u vječnost? Opomena apostola dopire do svakoga od nas: “Sami sebe ispitajte da li ste u vjeri! Sami sebe istražite!” (2. Korinćanima 13,4.5) Bog nam zabranjuje da u ovo značajno vrijeme budemo tako zaokupljeni drugim stvarima i da nemamo vremena za ozbiljno, iskreno i samokritično ispitivanje! Ono što je manje važno ostavimo otraga, a u prvi plan stavimo ono što je za nas od vječnog značaja. ...

Nitko od nas ne može svojom vlastitom snagom predstaviti karakter Isusa Krista; ali ako Isus živi u našem srcu, duh koji boravi u Njemu bit će otkriven u nama, i sve naše potrebe bit će zadovoljene. Tko će u početku ove nove godine tražiti novo i istinsko iskustvo u Božjim stvarima? Ispravite nepravdu koju ste nanijeli najviše što možete. Priznajte svoje pogreške i grijehе jedni drugima. Odbacite svu gorčinu, bijes i zlobu; a strpljivost, podnošenje, ljubaznost i ljubav neka postanu dijelom vašeg bića. I tada će sve što je čestito, ljubazno i na dobru glasu postati vaše iskustvo. ...

Kakav rod smo donosili u godini koja je prošla? Kakav je bio naš utjecaj na druge? Koga smo doveli u Kristov tor? Oči

svijeta uprte su u nas. Jesmo li živa Kristova poslanica koju poznaju i čitaju svi ljudi? Slijedimo li primjer Isusa u samo-odricanju, blagosti, poniznosti, strpljivosti, nošenju križa i pobožnosti? Hoće li ovaj svijet biti prisiljen priznati da smo Kristove sluge? ...

Ne bismo u novoj godini trebali težiti ispraviti pogreške iz prošlosti? Zar ne dolikuje nama kao pojedincima da gajimo Kristovu milost, da budemo blaga i ponizna srca, da budemo čvrsti, nepokolebljivi i utemeljeni u istini; jer samo tako možemo napredovati u svetosti i biti dostojni naslijeđa svetih u svjetlu. Otpočnimo ovu godinu s potpunim odricanjem sebe, molimo se za jasno razlučivanje kako bismo mogli razumjeti zahtjeve našega Spasitelja te da uvijek i na svakome mjestu možemo biti svjedoci za Krista. (*Signs of the Times*, 4. siječnja 1883.)

Uzvisite Isusa, vi koji poučavate narod. Uzvisite Ga u opomenama, u propovijedima, u pjesmama, u molitvi. Svi vaši naponi neka budu usmjereni na ukazivanje na "Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta" dušama koje su smetene, zbunjene i izgubljene. Pozovite ih da vide i žive. (*Review and Herald*, 12. travnja, 1892.)

16 2. siječnja

Prapostojanje Božjeg Sina

***"A sada, Oče, proslavi ti mene kod sebe samog slavom koju imadoh kod tebe prije nego postade svijet."* (Ivan 17,5)**

Dok Božja riječ govori o Isusu Kristu kao Čovjeku dok je bio na Zemlji, ona izričito govori i o Njegovom prapostojanju. Riječ je postojala kao Božansko Biće, čak i kao vječni Božji Sin u jedinstvu i jednakosti sa svojim Ocem. Od vječnosti On je bio Posrednik saveza, Onaj u kome će svi narodi na Zemlji, Židovi i pogani — ako Ga prihvate — biti blagoslovljeni. "I Riječ bijaše kod Boga — i Riječ bijaše Bog." (Ivan 1,1) Prije nego što su ljudi ili anđeli bili stvoreni, Riječ je bila kod Boga i bila je Bog.

Svijet je po Njemu stvoren, “i ništa što je postalo nije bez njega postalo” (redak 3). Ako je Krist sve stvorio, onda je On postojao prije svega. Riječi koje o ovome govore toliko su jasne da nitko ne mora ostati u nedoumici. Krist je u biti Bog u najvišem smislu. On je bio s Bogom od vječnosti, Bog nad svima, blagoslovljen zauvijek.

Gospodin Isus Krist, božanski Božji Sin, postojao je od vječnosti kao posebna Osoba, jedno s Ocem. On je bio nenadmašiva slava Neba. On je bio Zapovjednik nebeske inteligencije, anđeli su Mu iskazivali štovanje klanjanjem, i to je bilo Njegovo pravo. Ovo nije bilo otimanje od Boga. “Jahve me stvori kao počelo svoga djela”, objavljuje Riječ, “kao najraniji od svojih čina, u pradoba; oblikovana sam još od vječnosti, od iskona, prije nastanka zemlje. Rodih se kad još nije bilo pradubina, dok nije bilo izvora obilnih voda. Rodih se prije nego su utemeljene gore, prije brežuljaka. Kad još ne bijaše načinio zemlje, ni poljana, ni početka zemaljskom prahu; kad je stvarao nebesa, bila sam nazočna, kad je povlačio krug na licu bezdana.” (Izreke 8,22-27)

Jasna svjetlost i slava nalaze se u istini da je Krist bio jedno s Ocem prije nego što je postavljen temelj svijeta. Ta svjetlost sja na tamnome mjestu i čini ga osvijetljenim božanskom izvornom slavom. Ova istina, dok se nalazi u svjetlu, sama po sebi beskonačno tajanstvena, objašnjava druge tajanstvene i inače neobjašnjive istine, nedostižne i nerazumljive. ...

“Narod što je boravio u tmuni vidje svjetlo veliko; onima koji prebivaju u tamnom predjelu smrti zasja svjetlo.” (Matej 4,16) Ovdje su Kristovo prapostojanje i Njegov cilj da dođe na naš svijet predstavljeni kao žive zrake svjetlosti koje svijetle s vječnoga prijestolja. (*Selected Messages*, knjiga 1, str. 247, 248)

Krist kaže: Neka moja slava zasja ispred Tebe — slava koju imadoh kod Tebe prije negoli je bilo svijeta. (*Signs of the Times*, 10. svibnja 1899.)

Samopostojanje Božjeg Sina

“Isus im odvrati: ‘Zaista, zaista, kažem vam, prije nego je Abraham bio, Ja Jesam.’” (Ivan 8,58)

“Abraham, otac vaš, treptio je od radosti u želji da vidi moj Dan. Vidio ga je i obradovao se.’ Tada mu rekoše Židovi: ‘Nije ti ni pedeset godina, a vidio si Abrahama!’ Isus im odvrati: ‘Zaista, zaista, kažem vam, prije nego je Abraham bio, Ja Jesam.’” (Ivan 8,56-58)

Krist ovdje ukazuje Židovima da, iako su mogli izračunati kako je mlađi od pedeset godina, Njegov božanski život se ne može izračunati ljudskim računanjem. Kristovo postojanje prije Njegovog utjelovljenja nije mjerljivo brojkama. (*Signs of the Times*, 3. svibnja 1899.)

“Prije nego je Abraham bio, Ja Jesam.” Krist je prapostojeći, samopostojeći Sin Božji. Poruka koju je On dao Mojsiju za Izraelce bila je: “Ovako kaži Izraelcima: *Ja Jesam* posla me k vama.” (Izlazak 3,14)

Prorok Mihej objavio je o Kristu: “A ti, Betleheme Efrato, najmanji među kneževstvima Judinim, iz tebe će mi izaći onaj koji će vladati Izraelom; njegov je iskon od davnina, od vječnih vremena.” (Mihej 5,1)

Preko Salomona Krist je objavio: “Jahve me stvorio kao počelo svoga djela, kao najraniji od svojih čina, u pradoba. ... Kad je postavljao moru njegove granice, da mu se vode ne preliju preko obala, kad je polagao temelje zemlji, bila sam kraj njega, kao graditeljica, bila u radosti, iz dana u dan.” (Izreke 8,22.29.30)

Govoreći o svojem prapostojanju, Krist vodi um u vrijeme beskonačnosti. On nas uvjerava kako nikad nije postojalo vrijeme a da nije bio u bliskom zajedništvu s vječnim Bogom. On, čiji su glas Židovi tada slušali, bio je jedno s Vječnim Bogom.

Krist je govorio s tihim dostojanstvom, sa sigurnošću i moći koja je osuđivala književnike i farizeje. Oni su osjećali snagu poruke poslana s Neba. Bog je kucao na vrata njihova srca, moleći ih da uđe. (*Signs of the Times*, 29. kolovoza 1900.)

On je bio jednak Bogu, beskonačan i svemoguć. ... On je vječan, samopostojeći Sin. (*Manuscript* 101, 1897.)

U Kristu je iskonski, nepozajmljeni, nestečeni život. "Tko ima Sina, ima život." (1. Ivanova 5,12) Kristovo Božanstvo je pouzdano obećanje vječnog života vjerniku. "Tko vjeruje u mene," rekao je Isus, "ako i umre, živjet će. Tko god živi i vjeruje u me, sigurno neće nigda umrijeti. ..." Krist ovdje unaprijed gleda u vrijeme svojega drugog dolaska. (*Isusov život*, str. 435)

4. siječnja

18

Jednak s Ocem

"Težite među sobom za onim za čim treba da težite u Kristu Isusu! On, božanske naravi, nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom." (Filipljanima 2,5.6)

Lucifer je na Nebu, prije svoje pobune, bio otmjeni i uzvišeni anđeo, prvi u časti do Božjeg dragog Sina. Njegovo je lice, poput lica drugih anđela, bilo blago i izražavalo sreću. Čelo mu je bilo visoko i široko, što je pokazivalo snažan intelekt. Njegov stas bio je savršen, a držanje plemenito i veličanstveno. Poseban snop svjetlosti osvjetljavao mu je lice i sjao oko njega jače i ljepše nego oko drugih anđela. Ipak Krist, Božji dragi Sin, imao je nadmoćnost nad svom anđeoskom vojskom. On je bio jedno s Ocem prije nego što su stvoreni anđeli. Lucifer je bio zavidan Kristu i postupno je preuzeo zapovjedništvo koje je pripadalo samo Kristu.

Veliki Stvoritelj okupio je nebesku vojsku kako bi u nažočnosti svih anđela dodijelio posebnu čast svojem Sinu. Sin je bio postavljen na prijestolje s Ocem, i mnoštvo nebeskih svetih anđela okupilo se oko njih. Otac je tada obznanio da je On dodijelio Kristu, svojem Sinu, da bude jednak Njemu; što znači: gdje god je prisutan Njegov Sin, kao da je prisutan i On sâm. Riječ Sina treba poslušati jednako kao riječ Oca. Svojem Sinu dao je ovlasti da zapovijeda nebeskom vojskom. Njegov Sin je radio zajedno s Njime kod stvaranja Zemlje i svih živih stvorenja koja će postojati na njoj. Njegov Sin će iznositi Njegovu volju i ciljeve, ali neće ništa činiti sâm od sebe. Očeva volja bit će ispunjena u Njemu.

Lucifer je bio zavidan i ljubomoran na Isusa Krista. Ipak, kad su se svi anđeli poklonili Isusu da priznaju Njegovu nadmoć, visoki autoritet i zakonito pravo, i on se poklonio s njima, ali mu je srce bilo ispunjeno mržnjom i zavišću. ...

Anđeli koji su bili odani Bogu, istinski su težili privesti ovog moćnog pobunjenog anđela volji njegovog Stvoritelja. Opravdavali su Božji čin dodjele posebne časti Kristu, i energičnim rasuđivanjem nastojali uvjeriti Lucifera da nije imao ništa manju čast i prije nego što je Otac objavio dodjelu časti svojem Sinu. Bilo im je jasno da je Krist Božji Sin koji je bio prije no što su stvoreni anđeli, da je uvijek stajao zdesna Bogu, da Njegova blaga i mila vlast nikad nije bila upitna, da nikad nije izdavao naredbe i da Mu je nebeska vojska s radošću služila. Poziv Boga Oca da anđeli budu nazočni dodjeli posebne časti Kristu nije ništa umanjio čast koju je Lucifer dosad imao. Anđeli su plakali. Puni zabrinutosti tražili su načina da ga odvrate od njegove zle namjere i da se pokori svojem Stvoritelju, jer je do sada vladao mir i sklad. ... Lucifer je odbio poslušati. (*The Story of Redemption*, str. 13–16)

19 5. siječnja

Otpadništvo na Nebu

“Gdje si bio kad zemlju utemeljih? ... Tko joj postavi kamen ugaoni dok su klicale zvijezde jutarnje i Božji uzvikivali dvorjani?” (Job 38,4-7)

Mnogi Luciferovi simpatizeri su se vratili, obratili se savjetu odanih anđela i pokajali se za svoje nezadovoljstvo, i Bog Otac sa svojim dragim Sinom ih je opet s povjerenjem primio. Veliki pobunjenik je tada izjavio kako je upoznat s Božjim zakonom, i kad bi se ropski pokorio poslušnosti, bila bi mu oduzeta njegova čast. Više mu ne bi bila povjerena uzvišena uloga. Rekao je kako su on i njegovi pristaše otišli predaleko da bi se vratili te kako će se hrabro suočiti s posljedicama i nikad se neće klanjati i ropski štovati Božjeg Sina. Bog im ionako nikada neće oprostiti te sada moraju braniti svoju slobodu i silom steći položaj i ovlasti koje im dragovoljno nisu bile dane.

Odani anđeli su žurno otišli Božjem Sinu i upoznali Ga s onim što se događa među anđelima. Našli su Boga Oca kako se savjetuje sa svojim ljubljenim Sinom oko pronalaženja načina na koji bi, za dobro anđela koji su odani, oduzeli vlast Sotoni i zauvijek ga svrgnuli. Veliki Bog mogao je u jednom trenutku zbaciti ovog lukavog zavodnika s Neba, ali to nije bila Njegova namjera. On je pobunjenicima dao priliku da odmjere svoje snage i moć s Njegovim Sinom i odanim anđelima. U ovoj borbi svaki anđeo je trebao odabrati stranu na kojoj će biti, i to svima pokazati. Nije bilo sigurno patiti s onima koji su se ujedinili sa Sotonom i nastaviti s osvajanjem Neba. Oni su trebali naučiti pouku o naravi pobune protiv Božjeg nepromjenjivog Zakona, jer ta pobuna je neizlječiva. ...

Onda je nastao rat na Nebu. Božji Sin, Vladar Neba, i Njegovi odani anđeli sudjelovali su u sukobu protiv lukavog odmetnika i onih koji su se ujedinili s njim. Božji Sin i odani anđeli su pobijedili, i Sotona i njegovi pristaše zbačeni su s Neba. Sva nebeska vojska priznala je i obožavala Boga pravde. Nijedna mrlja pobune nije ostala na Nebu. Opet je zavladao mir i sklad kao i prije. ...

Bog Otac se savjetovao sa svojim Sinom o tome da stvore čovjeka koji bi nastanio Zemlju. (*The Story of Redemption*, str. 16—19)

Sotonina pobuna trebala je biti pouka svemiru u budućim vjekovima, trajno svjedočanstvo o naravi grijeha i njegovim strašnim posljedicama. Rezultat Sotonine vladavine i njezin utjecaj na ljude i anđele pokazuju kakve su posljedice odbacivanja božanskog autoriteta. Ona će svjedočiti da je dobrobit svih stvorenih bića povezana s Njegovom vladavinom. (*Patrijarsi i proroci*, str. 24)

Adam i Eva su obožavali Isusa

“Tada Jahve, Bog, učini te iz zemlje nikoše svakovrsna stabla.” (Postanak 2,9)

U sredini edenskog vrta, u blizini drveta života, stajalo je drvo spoznaje dobra i zla. To drvo je Bog stvorio da bude pokazatelj čovjekove poslušnosti, vjere i ljubavi prema Njemu. S ovog drveta — rekao je Gospodin našim praroditeljima — nemojte jesti, nemojte ga ni dirati, inače ćete umrijeti. ...

Kad su Adam i Eva nastanjeni u prekrasan vrt, imali su sve što su mogli poželjeti i što im je bilo potrebno za sreću. Ali Bog je u svojoj premudrosti odlučio provjeriti njihovu odanost prije nego što ih prepusti vječnoj sigurnosti. Oni su imali Njegovu naklonost, i On je razgovarao s Njima i oni s Njim. Ipak, Bog nije preselio zlo izvan njihovog dosega. Sotoni je bilo dopušteno da ih kuša. Ako se odupru kušnji, bit će u neprekidnoj milosti Boga i nebeskih anđela. ...

Na nebeskom savjetu je odlučeno da anđeli posjećuju Eden i upozoravaju Adama da je u opasnosti od neprijatelja. Dva anđela su se žurila na svom putu našim praroditeljima. ...

Oni su objasnili Adamu i Evi da ih Bog ne želi prisiliti na poslušnost i da stoga nije uklonio mogućnost da se suprotstave Njegovoj volji; oni su moralna bića i imaju slobodu poslušati ili ne poslušati. ...

Oni su im rekli da Sotona ima namjeru da im naudi, i kako se trebaju čuvati jer će vjerojatno doći u dodir s palim neprijateljem. Ali on im ne može nauditi sve dokle su poslušni Božjoj naredbi. Ako bude potrebno, svi anđeli s Neba doći će im u pomoć kako im Sotona ni na koji način ne bi mogao nauditi. ...

Anđeli su ih obvezali da pomnjivo slijede upute koje im je Bog dao o stablu spoznaje, jer su sigurni samo u savršenoj poslušnosti, i ovaj otpali neprijatelj ih neće moći zvesti. Bog ne dopušta Sotoni da sveti par bude pod stalnom kušnjom. On ih može kušati samo kod drveta spoznaje dobra i zla.

Adam i Eva su uvjerali anđele kako nemaju namjeru nikad prekršiti izrazitu Božju zapovijed, jer je njihov najveći

užitak činiti Njegovu volju. Adam i Eva su se s anđelima ujedinili u svetom pjevanju skladne glazbe, i dok se njihova pjesma orila iz divnog Edena, Sotona je čuo zvuk njihovog složenog i radosnog obožavanja Oca i Sina. Kad je to čuo, povećala se njegova zavist, mržnja i podmuklost, i svojim je sljedbenicima iznio spremnost da Adama i Evu potakne na neposlušnost kako bi izazvao Božji gnjev na njih i promijenio njihovu pjesmu hvale u mržnju i psovanje Stvoritelja. (*The Story of Redemption*, str. 24–31)

7. siječnja

21

Sloboda izbora

“Kao što je zmija zavela Evu svojim lukavstvom.” (2. Korinćanima 11,3)

Sotona je ušao u zmiju, smjestio se na drvetu spoznaje i počeo ležerno jesti plod.

Dok je radila, Eva se nesvjesno odvojila od svojega muža. Kad je postala svjesna te činjenice, osjetila je da bi mogla biti u opasnosti. A onda se počela osjećati sigurnom, čak iako nije ostala u neposrednoj blizini svojega muža. Imala je mudrost i snagu prepoznati zlo i suprotstavi mu se. Ali baš su je na to anđeli upozoravali da ne čini. ...

Sotona će im priopćiti zamisao kako će jedenjem ploda sa zabranjenog drveta dobiti novu i plemenitiju spoznaju od one koju su do tada stekli. To je njegov poseban način rada kojim postiže velike uspjehe od svojega pada, vodeći ljude da propituju tajne Svevišnjega i da ne budu zadovoljni onim što je sâm Bog otkrio niti pažljivi u poslušnosti onome što je On zapovjedio. Sotona će ih voditi da budu neposlušni Božjim zapovjedima, a onda će ih natjerati da vjeruju kako su ušli u prekrasno područje znanja. Ovo je čisto nagađanje i bijedna prijevarena. Ljudi su propustili shvatiti ono što je Bog otkrio i zanemarili Njegove jasne zapovijedi; težili su za mudrošću neovisno o Bogu, i tražili su da razumiju ono što je On u svojoj mudrosti uskratio smrtnicima. Bili su ushićeni svojim naprednim zamislima, zaneseni svojim taštım mudrovanjem, i

u odnosu na istinsku spoznaju pipali su u mrkloj noći. Oni uvijek uče, a nikad ne mogu doći do prave spoznaje istine.

Božja volja nije bila da bezgrešni par treba steći spoznaju o zlu. On im je poklonio dobro, a zadržao je zlo. ...

Eva je pomislila kako sama može razlučiti između dobra i zla. Laskava nada o ulasku u više područje spoznaje dovela ju je u stanje da pomisli kako joj je zmija osobiti prijatelj koji se zanima za njezino dobro. Da je potražila svojega muža, i da su riječi koje im je rekla zmija prenijeli svojem Stvoritelju, odmah bi bili izbačeni od lukavog kušača. (*The Story of Redemption*, str. 32—37)

Pobuna i otpadništvo nalaze se u zraku koji udišemo. Ukoliko se vjerom ne oslonimo na Krista i predamo Mu svoju bespomoćnu dušu, bit ćemo zahvaćeni njima. Ako su ljudi danas tako lako zavedeni, kako će opstati kad se Sotona bude predstavljao da je Krist i kad će činiti čudesa? Tko će ostati postojan pored njegovog lažnog predstavljanja i izjavljivanja da je Krist, iako je sâm Sotona koji se pretvara i prividno čini Kristova djela? Što će zadržati Božji narod da ne povjeruje lažnim kristima? "Ne odlazite i ne trčite tamo!" (Luka 17,24) (*Selected Messages*, knjiga 2, str. 394,395)

22 8. siječnja

Put spasenja

"Ja sam put, istina i život. ... Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni." (Ivan 14,6)

Tuga je ispunila Nebo kad se uvidjelo da je čovjek izgubljen. ... Cijela Adamova obitelj mora umrijeti. Vidjela sam divnog Isusa i na Njegovu licu opazila izraz naklonosti i tuge. Potom sam vidjela kako Mu pristupa nevjerojatno jarko svjetlo koje je okruživalo Boga Oca. Moj anđeo pratitelj mi je objasnio da se Isus nalazi u bliskom razgovoru sa svojim Ocem. Tri puta je zaklanjan veličanstvenom svjetlošću svojega Oca, a treći puta je izišao od Oca i moglo Ga se vidjeti. Lice Mu je bilo mirno, slobodno od nedoumica i sumnji; sjalo je takvom dobrotom i ljubavlju da se to riječima ne može opisati.

Tada je priopćio andeoskom mnoštvu da je zamisao o načinu izbavljenja izgubljenog čovjeka postojala otprije. Reкао im je kako se zauzimaо kod svojega Oca i ponudio za otkup svoj život; da će preuzeti osudu smrti na sebe te da kroz Njega čovjek može dobiti oprost. Kroz zasluge Njegove krvi i poslušnošću Božjem zakonu ljudi mogu imati Božju naklonost, biti vraćeni u prekrasan vrt i jesti plod s drveta života.

Zapovjednik anđela, koji ništa nije skrivao od njih, otkrio im je plan spasenja. Ali anđeli se u početku nisu mogli radovati. Isus im je rekao kako će On stajati između gnjeva svojega Oca i čovjeka koji je zgriješio, da će snositi krivnju i prijezir, ali će Ga malo njih prihvatiti kao Božjeg Sina. Gotovo će Ga svi zamrziti i odbaciti. On će napustiti svu svoju nebesku slavu, pojaviti se na Zemlji kao čovjek, poniziti se kao čovjek, osobno iskusiti sve vrste kušnji kojima je čovjek izložen, kako bi znao pomoći onima koji će biti kušani. ... Težina grijehа cijelog svijeta bit će na Njemu. Reкао im je kako će umrijeti i uskrsnuti treći dan te kako će se uznijeti na Nebo svojemu Ocu da posreduje za samovoljnog i grešnog čovjeka. (*The Story of Redemption*, str. 42,43)

Poslušnost kroz Isusa Krista daje čovjeku savršeni karakter i pravo na drvo života. Uvjeti ponovnog stjecanja prava na plod drveta života jasno su navedeni u svjedočanstvu Isusa Krista Ivanu: "Blago onima koji peru svoje haljine tako da dobiju pravo na stablo života i da mognu ući u grad na vrata!" (Otkrivenje 22,14) (*SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, sv. 1, str. 1086).

9. siječnja

23

Vrata nade za grešnike

"Mi smo gledali i svjedočimo da je Otac poslao Sina kao Spasitelja svijeta." (1. Ivanova 4,14)

Božji anđeli dobili su dužnost da posjete grešni par i obavijeste ih da, iako više ne mogu zadržati sveto stanje i svoj edenski dom — zbog prekršaja Božjeg zakona — ipak njihov

slučaj nije beznadan. Oni su tada obaviješteni kako se Božji Sin, koji je s njima razgovarao u Edenu, sažalio kad je vidio njihovo beznadno stanje te je dobrovoljno preuzeo kaznu umjesto njih, i umrijet će za njih kako bi čovjek ipak mogao živjeti kroz vjeru u pomirenje koje je Krist ponudio za njega.

Kroz Krista su čovjeku otvorena vrata nade; bez obzira na svoj veliki grijeh, čovjek ne bi trebao zauvijek ostati pod vlašću Sotone. Vjera u zasluge Božjeg Sina uzdići će čovjeka i osposobiti ga da odolijeva Sotoninim varkama. Bit će mu dane probe pomoću kojih će moći, dok prolazi kroz život pokajanja i vjere u pomirbu preko Božjeg Sina, biti otkupljen od prekršaja Božjeg zakona i na taj način vraćen u položaj da njegovi napori držanja tog Zakona budu prihvaćeni.

Anđeli su im pričali o tuzi koja je zavladała na Nebu kad je objavljeno da su prekršili Božji zakon, što je zahtijevalo da Krist podnese veliku žrtvu polaganja svojega dragocjenog života.

Kad su Adam i Eva shvatili koliko je uzvišen i svet Božji zakon, i kako je za prijestup koji su počinili potrebna tako skupa žrtva kako bi oni i njihovi potomci bili spašeni od potpunog uništenja, molili su da oni umru, ili da oni i njihovo potomstvo prime kaznu za svoj prijestup radije negoli da ljubljeni Božji Sin mora podnijeti tako veliku žrtvu. Adamova tjeskoba se povećavala. Shvatio je da su njegovi grijesi tako golemi budući da uključuju tako strašne posljedice. Mora li biti tako da poštovani nebeski Zapovjednik, koji je s njima šetao i razgovarao dok su bili u svetoj nevinosti i kojega su anđeli poštovali i služili Mu, mora napustiti svoj uzvišeni položaj i umrijeti zbog njihovog prijestupa?

Adamu je bio objašnjeno kako nijedan anđeo ne može platiti dug. ... Ali Božji Sin, koji je zajedno s Ocem stvorio čovjeka, može pomiriti čovjeka i Boga dajući svoj život kao žrtvu i podnijevši Očev gnjev. Anđeli su obavijestili Adama da će, kao što je njegov prijestup donio smrt i jad, žrtva Isusa Krista donijeti život i besmrtnost. (*The Story of Redemption*, str. 46—48)

Samo Krist udovoljava zahtjeve Božjeg zakona

“Jedan je Bog, jedan je posrednik između Boga i ljudi: čovjek Krist Isus koji daje samog sebe kao otkup mjesto svijju.” (1. Timoteju 2,5.6)

Božji Sin je po vlasti bio odmah do velikog Zakonodavca. On je znao da samo Njegov život može biti dostatan za otkup grešnog čovjeka. Njegove mogućnosti bile su mnogo veće od čovjekovih, a njegova plemenitost, besprijekoran karakter i visoki položaj Vrhovnog Zapovjednika nebeske vojske bile su daleko iznad onoga što je čovjek mogao učiniti. On je odražavao lik svojega Oca ne samo po vanjštini, već i u savršenosti karaktera.

Krv životinjskih žrtava pomirnica nije mogla udovoljiti Božje zahtjeve za prijestupnike Njegovog Zakona. Život životinje bio je manje vrijedan od života prekršitelja i grešnika, i prema tome nije mogao otkupiti grijeh. Bog je mogao prihvatiti samo ono što je ukazivalo na Žrtvu Njegovog Sina.

Čovjek nije mogao isкупiti čovjeka. Njegovo grešno poniženo stanje predstavljalo bi nesavršenu žrtvu, žrtvu pomirnicu koja je manje vrijedna nego što je bilo Adamovo stanje prije pada u grijeh. Bog je stvorio čovjeka savršena i čestita, i nakon njegovog prijestupa za Boga nije bilo prihvatljive žrtve, osim ako bi žrtva bila vrednija od čovjeka kakav je bio u svojoj savršenosti i bezazlenosti.

Sveti Božji Sin bio je jedina Žrtva dostatne vrijednosti da u potpunosti zadovolji zahtjeve Božjeg savršenog Zakona. ... Kristu nisu postavljeni nikakvi uvjeti. On je imao moć dati svoj život i opet ga uzeti. Na Njemu nije bila nikakva obveza da preuzme djelo pomirbe. To je dobrovoljna žrtva koju je On učinio. Njegov život bio je dostatno vrijedan da spasi čovjeka iz njegovog grešnog stanja.

Božji Sin je bio u Božjem obličju i nije se otimao da bude jednak s Bogom. On je bio jedini koji je kao čovjek hodio Zemljom i koji je svim ljudima mogao reći: “Za koji grijeh me osuđujete?” On je zajedno s Ocem sudjelovao u stvaranju čovjeka i imao je moć da svojim božanski savršenim karakterom

iskupi čovjekove grijehе, uzdigne ga i vrati mu njegovo prvobitno dostojanstvo.

Prinošenje žrtava i židovski svećenički sustav uspostavljeni su da ukazuju na Kristovu smrt i Njegovo posredničko djelo. Svi ovi obredi ne bi imali smisla ni važnosti da se nisu odnosili na Krista, koji je bio temelj svega i koji je uspostavio taj cjelokupni sustav. Gospodin je priopćio Adamu, Abelu, Šetu, Henoku, Noi, Abrahamu i posebno Mojsiju drevne vrijednosti da obredni žrtveni sustav i svećenstvo sami po sebi nisu dostatni za osiguranje spasenja duše...

Neizmјerna žrtva koju je Krist dragovoljno učinio za čovjeka ostaje tajna koju ni anđeli ne mogu u potpunosti dokučiti. (*Review and Herald*, 17. prosinca 1872.)

25 11. siječnja

Savršena Žrtva

“Načini mi žrtvenik od zemlje i na njemu mi prinosi svoje žrtve paljenice i žrtve pričesnice, svoju sitnu i svoju krupnu stoku. Na svakome mjestu koje odredim da se moje ime spominje ja ću doći k tebi da te blagoslovim.” (Izlazak 20,24)

Kad je Adam prema Gospodnjim posebnim uputama prinosio žrtvu za grijeh, to je za njega bio najbolniji obred. Morao je vlastitom rukom oduzeti život, koji samo Bog može dati, i prinijeti žrtvu za grijeh. Tad je prvi puta nazočio smrti. Dok je promatrao krvarenje žrtve koja se grčila u smrtnom hropcu, trebao je u vjeri gledati Božjeg Sina kojega je ta žrtva predstavljala i koji će umrijeti kao Žrtva za čovjeka.

Ovo obredno žrtvovanje uspostavio je Bog, i ono je Adamu trebalo biti trajni podsjetnik na njegov grijeh, ali i pokajničko priznanje grijehа. Ovaj čin uzimanja života dao je Adamu dublji i potpuniji uvid u njegov prijestup, koji ništa nije moglo okajati osim smrti Božjeg dragog Sina. On se divio neizmјernoj dobroti i nenadmašnoj ljubavi koja će dati takvu otkupninu za spas grešnika.

Dok je Adam ubijao nevinu žrtvu, činilo mu se da svojom vlastitom rukom proljeva krv Božjeg Sina. Znao je: da je ostao odan Bogu i vjeran Njegovom svetom Zakonu, ne bi bilo smrti životinja ili čovjeka. Ipak, u prinošenju žrtava — koje su ukazivale na veliku i savršenu Žrtvu dragog Božjeg Sina — pojavila se zvijezda nade i osvijetlila tamnu i strašnu budućnost, oslobađajući ga krajnjeg beznađa i propasti.

U početku se glavu u svakoj obitelji smatralo vladarom i svećenikom u njegovom domu. Kasnije, kad se ljudski rod namnožio na Zemlji, ovu svečanu službu prinošenja žrtava za narod obavljali su ljudi određeni božanskom providnošću. Krv životinja trebala je u umu grešnika ukazivati na krv Božjega Sina. Smrt žrtve bila je svima dokaz da je kazna za grijeh smrt. Samim činom žrtvovanja grešnik je priznavao svoju krivnju i iskazivao svoju vjeru, gledajući unaprijed na veliku i savršenu Žrtvu Božjega Sina koju je prinošenje žrtava predstavljalo.

Bez pomirničke Žrtve Božjeg Sina ne bi bilo moguće izljevanje blagoslova ili spasenja s Boga na čovjeka. Bog je ljubomorno čuvao čast svojega Zakona. Prijestup tog Zakona izazvao je strašno razdvajanje čovjeka od Boga. Adamu je u njegovoj nevinosti bilo dano da izravno, slobodno i radosno komunicira sa svojim Stvoriteljem. Nakon njegova prijestupa, Bog će s čovjekom komunicirati preko Krista i anđela. (*The Story of Redemption*, str. 50,51)

Takva Žrtva bila je dovoljno vrijedna da spasi cijeli svijet. ... Ova Žrtva imala je tako beskonačnu vrijednost da je čovjeka učinila vrednijim od dragocjenog zlata, i to zlata ofirskoga. (*The Story of Redemption*, 48,49)

Božja ljubav prikazana žrtvama i obredima

“Svaki drugi svećenik svaki dan pristupa da vrši službu Božju i da iznova prinosi iste žrtve, takve koje nigda ne mogu uzeti grijehe. On, naprotiv, pošto je prinio samo jednu žrtvu za grijehe, zauvijek sjede Bogu s desne strane.” (Hebrejima 10,11.12)

U doba patrijarhâ žrtve koje su prinošene tijekom bogoslužja trajno su podsjećale na dolazak Spasitelja, a tako je bilo i sa svim obredima u Svetištu tijekom cijele povijesti Izraela. Službe u Šatoru sastanka, a kasnije i u Hramu koji je zauzeo njegovo mjesto, svakog su dana uz pomoć slika i znamenja učile narod velikim istinama o dolasku Krista kao Otkupitelja, Svećenika i Kralja; a jednom godišnje one su njihove misli upravljale prema završnim događajima u velikoj borbi između Krista i Sotone, prema čišćenju svemira od grijeha i grešnika.

Žrtve i prinosi mojsijevskih obreda uvijek su ukazivali na bolju, nebesku službu. Zemaljsko Svetište bilo je “slikovit dokaz za sadašnje vrijeme”, u kojemu su se prinosile žrtve i darovi; njegova dva sveta mjesta bila su “slike nebeskih stvarnosti” jer je Krist, naš Veliki Svećenik, danas “službenik Svetišta i pravog Šatora, onoga koji podiže Bog, a ne čovjek”. (Hebrejima 9,9.23; 8,2)

Od dana kad je Gospodin objavio zmiji u Edenu: “Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između roda tvojeg i roda njezina” (Postanak 3,15), Sotona je znao da nema potpunu vlast nad stanovnicima ovoga svijeta. Kad su Adam i njegovi sinovi počeli prinositi žrtve koje je Bog odredio kao simbol Otkupitelja koji će doći, Sotona je shvatio da se radi o znamenju zajedništva između Zemlje i Neba. Tijekom dugih stoljeća koja su slijedila on je ulagao stalne napore da onemoguću tu vezu. Neumorno je pokušavao pogrešno prikazati Boga i obrede koji su ukazivali na Spasitelja, i imao je uspjeha kod velike većine pripadnika ljudskoga roda.

Dok je Bog želio objasniti ljudima da im iz ljubavi daje Dar kojim će ih pomiriti sa sobom, veliki neprijatelj čovječan-

stva nastojao je prikazati Boga kao Biće koje uživa u njihovom uništenju. I tako su žrtve i obredi, koje je Nebo odredilo da otkrivaju božansku ljubav, bile pogrešno shvaćene. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 437,438)

Mesija je tijekom svoje zemaljske službe trebao riječju i djelom otkriti čovječanstvu slavu Boga Oca. Svakim djelom u svom životu, svakom izgovorenom riječju i svakim učinjenim čudom grešnom je čovječanstvu trebao objaviti beskrajnu Božju ljubav. ...

I tako je, preko patrijarhâ i proroka, preko slika i simbola, Bog progovorio svijetu o dolasku Osloboditelja od grijeha. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 444,445)

13. siječnja

27

Nada vjekova

“A nada ne razočarava, jer je ljubav Božja izlivena u našim srcima po Duhu Svetomu koji nam je dan. Krist je naime, dok smo još bili slabi, umro u pravo vrijeme za nas bezbožnike.” (Rimljanima 5,5.6)

U dugim stoljećima “mraka i strave” i “tmina tjeskobnih” (Izaija 8,22), kojima je bila obilježena povijest čovječanstva od dana kad su naši praroditelji izgubili svoj edenski dom, do vremena kad se Božji Sin pojavio kao Spasitelj grešnika, nada grešnog roda bila je usredotočena na dolazak Izbavitelja koji će osloboditi ljude iz okova grijeha i groba.

Prvi nagovještaj takve nade bio je dan Adamu i Evi u osudi koja je izrečena nad zmijom u Edenu kad je Gospodin rekao Sotoni u njihovoj nazočnosti: “Neprijateljstvo ja zamećem između roda tvojeg i roda njezina: on će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu.” (Postanak 3,15)

Dok je grešni par slušao ove riječi, nada je ispunila njihovo srce jer su u proročanstvu o raskidanju Sotonske vlasti prepoznali obećanje o izbavljenju od propasti izazvane prijestupom. Iako su morali trpjeti pod vlašću svojega suparnika, jer su popustili njegovom zavodničkom utjecaju i odlučili prestopiti jasnu Gospodnju naredbu, ipak se nisu morali prepustiti

krajnjem očaju. Božji Sin se ponudio da svojom krvlju i životom plati cijenu njihovog prijestupa. Njima će se odrediti vrieme kušnje i tada će moći, vjerom u Kristovu spasonosnu snagu, ponovno postati Božja djeca.

Uspjevši ljude odvratiti od puta poslušnosti, Sotona je postao "bog ovoga svijeta". (2. Korinćanima 4,4) Vlast koju je nekada dobio Adam, sada je pripala uzurpatoru. Ali Božji Sin ponudio se da dođe na ovaj svijet i da plati kaznu za grijeh; ne samo da otkupi čovjeka, već i da vrati izgublenu vlast. Upravo o tome govori Mihej kad kaže: "I ti Kulo stada, Ofele Kćeri sionske, opet će se tebi vratiti prijašnja vlast ..." (Mihej 4,8) ...

Ova nada u izbavljenje dolaskom Božjeg Sina kao Spasitelja i Kralja nikad nije nestala iz ljudskoga srca. Od samog početka bilo je nekih čija je vjera sezala iza sjena sadašnjosti prema budućoj stvarnosti. Adam, Šet, Henok, Metušalah, Noa, Šem, Abraham, Izak i Jakov — preko ovih i drugih velikana Gospodin je sačuvao dragocjena otkrivenja svoje volje. Na taj način je Bog Izraelcima ... dao znanje o zahtjevima svojega Zakona i o spasenju koje se treba postići žrtvom pomirnicom Njegovoga ljubljenog Sina. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 435,436)

28 14. siječnja

Božji karakter u Kristu

***"Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između roda tvojeg i roda njezina: on će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu."* (Postanak 3,15)**

Neprijateljstvo koje se odnosi na proročanstvo dano u Ede-nu neće biti ograničeno samo na Sotonu i Kneza života. Ono će biti sveopće. Sotona i njegovi anđeli osjećat će neprijateljstvo prema svim ljudima. "Neprijateljstvo ja zamećem", rekao je Bog, "između tebe i žene, između roda tvojeg i roda njezina."

Neprijateljstvo koje je nastalo između potomstva zmije i potomstva žene je nadnaravno. S Kristom se neprijateljstvo u jednom smislu činilo prirodno, a s druge strane činilo se nad-

naravno — jer je ljudsko i božansko bilo ujedinjeno. I nikad se neprijateljstvo nije razvilo do tog stupnja kao kad je Krist postao stanovnik Zemlje. Nikad prije nije postojalo biće na Zemlji koje je do te mjere mrzilo grijeh kao što je to činio Krist. On je vidio njegovu prijevaru, zasljepljujuću moć nad svetim anđelima, i sve Njegove snage bile su upregnute protiv grijeha.

Kristova čistoća i svetost, neokaljana pravednost Onoga koji je bio bez grijeha, bila je stalni ukor svakom grijehu u svijetu požude i pokvarenosti. U Njegovu životu svjetlo istine bljesnulo je usred moralne tame kojom je Sotona obavio ovaj svijet. Krist je razotkrio sotonske laži i obmanjujući karakter, i u mnogim srcima uništio Sotonin pokvareni utjecaj. To je bilo upravo ono što je kod Sotone izazivalo još jaču mržnju. Vojsci svojih palih bića naredio je da se još žešće bore; jer u svijetu se nalazi Onaj koji je savršeni predstavnik Oca, Onaj čiji karakter i način življenja opovrgava Sotonino pogrešno predstavljanje Boga. Sotona je Bogu pripisivao osobine koje je sâm posjedovao. Sada je vidio kako je Bog u Kristu otkrio svoj pravi karakter — samilosnog, milosrdnog Oca koji ne želi da itko propadne, već da svi dođu k Njemu u pokajanju i imaju vječni život.

Snazna sklonost užiticima ovoga svijeta jedna je od najuspješnijih sotonskih kušnji. On smišlja kako zadržati srce i um ljudi da budu tako zaokupljeni svjetovnom privlačnošću da nema mjesta za nebeske stvari. Zemaljske stvari zasjenjuju ono što je nebesko, i sklanjaju Gospodina iz vida i razumijevanja. ...

Sotona dopire samo do pete; on nije mogao dodirnuti glavu. U Kristovoj smrti Sotona je shvatio da je poražen. Uvidio je kako je njegov pravi karakter jasno razotkriven pred cijelim svemirom, i da će nebeska bića i svijet kojega je Bog stvorio biti u potpunosti na Božjoj strani. ... Kristova čovječnost otkrit će vječnim svjetovima sumnje koje su prouzročile taj sukob. (*Selected Messages*, knjiga 1, str. 254,255)

Biti prorok

***“Proroka, kao što sam ja, iz tvoje sredine, od tvoje braće, podignut će ti Jahve, Bog tvoj: njega slušajte!”
(Ponovljeni zakon 18,15)***

Nada Izraela bila je utjelovljena u obećanju koje je bilo izrečeno u vrijeme pozivanja Abrahama, i poslije toga ponavljano mnogo puta njegovim potomcima: “Sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati.” (Postanak 12,3) Kad je Božja namjera da spasi ljudski rod bila objašnjena Abrahamu, Sunce pravednosti zasjalo je u njegovom srcu i tama je bila rastjerana. I kad je, napokon, sâm Spasitelj hodao i govorio među sinovima čovječjim, Židovima je objavio svjedočanstvo o patrijarhovoj blistavoj nadi u izbavljenje dolaskom Otkupitelja. Krist je izjavio: “Abraham, otac vaš, treptio je od radosti u želji da vidi moj Dan. Vidio ga je i obradovao se.” (Ivan 8,56)

Ova ista blažena nada bila je nagoviještena u blagoslovu koji je patrijarh Jakov na samrtničkoj postelji izrekao svome sinu Judi. ...

Božja namjera da pošalje svojega Sina kao Otkupitelja grešnog roda, bila je preko Mojsija objavljena Izraelu. Jednom prilikom, kratko vrijeme prije svoje smrti, Mojsije je izjavio: “Proroka, kao što sam ja, iz tvoje sredine, od tvoje braće, podignut će ti Jahve, Bog tvoj: njega slušajte!” Mojsije je dobio jasne upute što da kaže Izraelcima o djelu koje će obaviti taj budući Mesija: “Podignut ću im proroka između njihove braće, kao što si ti. Stavit ću svoje riječi u njegova usta, da im kaže sve što im zapovjedim.” (Ponovljeni zakon 8,15.18) (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 436,437)

Oko četrdeset dana nakon Kristova rođenja, Josip i Marija su Ga odnijeli u Jeruzalem da Ga prikažu Gospodinu i prinesu žrtvu. ...

Svećenik je započeo sa službenim dijelom obreda. Uzeo je Dijete u naručje i držao Ga pred oltarom. Kad Ga je vratio u majčino naručje, upisao je ime “Isus” u svitak prvenaca. Dok je držao Dijete u svojem naručju, nije ni slutio da je to Veličanstvo Neba, Kralj slave. Svećenik nije ni pomislio da je ovo

Dijete Onaj o kojemu je Mojsije pisao: "Gospodin Bog naš podignut će vam između vaše braće proroka poput mene. Njega slušajte u svemu što vam god rekne!" (Djela 3,22) On nije mislio da je ovo Dijete Onaj čiju je slavu Mojsije želio vidjeti. Ali na svećenikovim rukama ležao je Onaj koji je veći od Mojsija, i kad je zapisao ime Djeteta, zapisao je ime Onoga koji je bio temelj cjelokupnog hebrejskog načina življenja. (Isusov život, str. 28,30)

16. siječnja

30

Mudraci su Mu poželjeli dobrodošlicu

"Kad se Isus rodio u Betlehemu judejskom, za vrijeme kralja Heroda, dođoše s istoka magi u Jeruzalem i upitaše: 'Gdje je novorođeni kralj židovski?'" (Matej 2,1.2)

Kralj slave se tako ponizio uzevši ljudsku narav; anđeli, koji su bili svjedoci Njegova veličanstva u nebeskim stanovima gdje su Mu se klanjale sve nebeske vojske, bili su razočarani vidjevši božanskog Zapovjednika u tako velikom poniženju.

Židovi su tako daleko otišli od Boga ... da im anđeli nisu mogli prenijeti vijest o dolasku Djeteta Otkupitelja. Bog je odabrao mudrace s Istoka da izvrše Njegovu volju. ...

"Dođoše s istoka magi u Jeruzalem i upitaše: 'Gdje je novorođeni kralj židovski? Vidjesmo, naime, gdje izlazi njegova zvijezda, i dođosmo mu se pokloniti.'" (Matej 2,2) Ti ljudi nisu bili Židovi, ali čekali su proročenog Mesiju. Oni su proučavali proročanstva i znali vrijeme kad će Krist doći; oni su bili uznemireni u očekivanju znaka ovog velikog događaja kako bi mogli biti prvi koji će zaželjeti dobrodošlicu Djetetu nebeskom Kralju i pokloniti Mu se.

Ovi mudraci bili su filozofi i proučavali su Božja djela u prirodi. U nebeskim čudesima, u veličanstvu Sunca, Mjeseca i zvijezda prepoznali su Božji prst. Oni nisu bili idolopoklonici. Živjeli su od svjetlosti koje ih je obasjavalo. ... Ovi mudraci vidjeli su nebo obasjano svjetlošću koje je zastrla nebeska vojska što je najavljivala Mesijin dolazak poniznim pastirima.

Nakon što su se anđeli vratili na Nebo, pojavila se sjajna zvijezda koja se polako kretala svodom.

Ova svjetlost bila je udaljena skupina svijetlih anđela, a činila se kao svijetleća zvijezda. Neobična pojava velike sjajne zvijezde koju nikada ranije nisu zapazili bio je znak na nebu koji je privukao njihovu pozornost. Oni nisu imali prednost čuti naviještanje anđela pastirima. No, Božji Duh ih je potaknuo da traže nebeskog Posjetitelja koji je došao na ovaj grešni svijet. Mudraci su se kretali u smjeru kamo se činilo da ih vodi zvijezda. I dok su se približavali Jeruzalemu, zvijezda je bila zaogrnuta tamom i više ih nije vodila. ...

Mudraci su bili vrlo iznenađeni uvidjevši nevjerojatnu nezainteresiranost za temu o dolasku Mesije. ... Imali su jasno utvrđenu zadaću: tražili su Isusa, židovskog Kralja, jer su vidjeli Njegovu zvijezdu na istoku i došli su Mu se pokloniti. ...

Kristov dolazak bio je najveći događaj koji se dogodio od stvaranja svijeta. ... Božje oko bilo je svakog trenutka na Njegovu Sinu. ... Darovi koje su mudraci donijeli pomogli su im [Josipu i Mariji] u održavanju života dok su bili u Egiptu. (*Review and Herald*, 24. prosinca 1872.)

31 17. siječnja

Isus na svojoj prvoj Pashi

“Svake godine su njegovi roditelji išli u Jeruzalem o blagdanu Pashe. Kad je Isusu bilo dvanaest godina, hodočastili su s njim prema običaju Blagdana.” (Luka 2,41.42)

Josip i Marija išli su svake godine u Jeruzalem na blagdan Pashe, u skladu sa zahtjevima židovskog Zakona. Kristovi dani djetinjstva su završili i On je ušao u razdoblje mladosti. Josip i Marija su se, prema običaju, pripremali za dugo putovanje u Jeruzalem. Na to putovanje su sa sobom povelu Isusa. Pridružili su se mnogima koji su isto tako putovali za Jeruzalem kako bi proslavili ovaj svečani blagdan.

Ljudskom umu nemoguće je shvatiti razmišljanje Božjeg Sina kad je po prvi put ugledao Hram, i kako ga je s velikim

zanimanjem promatrao. Dok je prolazio njegovim predvorjem, Njegove oči promatrale su službu svećenika, oltar sa žrtvom koja je krvarila, sveti tamjan koji se podizao Bogu i tajne Svetinje nad svetinjama iza zastora. Dok je shvaćao stvarnost koju su ovi obredi predstavljali, ne možemo ni pretpostaviti kakve su se misli probudile u Njegovim grudima. Krist je bio ključ za otvaranje ovih svetih tajni koje Josip i Marija nisu u potpunosti razumjeli. Sve ovo uspostavljeno je da bi predstavljalo Krista i našlo svoje ispunjenje je u Njegovoj smrti.

Ovom obredu je dano ime Pasha, u sjećanje na veliki događaj izlaska hebrejskog naroda iz Egipta. One noći kad su napuštali Egipat, anđeo zatornik ušao je u svaku kuću i ubijao prvence, od prvenca kralja koji je trebao sjediti na prijestolju pa sve do prvenca roba. ...

Gospodin je dao posebne upute Hebrejima; svaka obitelj trebala je zaklati janje i krvlju poprskati dovratnike, tako da je, kad je anđeo zatornik prolazio izvršavajući svoju zadaću uništavanja, krv na dovratniku bila znak da su oni koji su u kući štovatelji pravog Boga. Anđeo smrti prolazio je pored kuća koje su bile tako obilježene. Nakon te burne noći Hebreji su bili usmjereni na pripremu za svoje putovanje. ...

Prema uputama koje su dobili od Boga, svi su bili spremni za putovanje, spremni poslušati nalog i izići iz Egipta. ...

Dok je ustanova Pashke ukazivala unatrag na čudesno izbavljenje Hebreja, isto tako je upućivala unaprijed, ukazujući na smrt Božjeg Sina koja se treba dogoditi. Na zadnjoj Pashi koju je naš Gospodin svetkovao sa svojim učenicima, uspostavio je umjesto nje obred Gospodnje večere, koju treba proslavljati u spomen na Njegovu smrt. Više nisu imali potrebu za Pashom, jer je On sâm to jedinstveno Janje spremno da bude žrtvovano za grijeha svijeta. Simbol je našao svoje ispunjenje u Kristovoj smrti. (*Youth's Instructor*, svibanj 1873.)

Poslušan svojim zemaljskim roditeljima

“Ponizi sam sebe postavši poslušan do smrti, i to do smrti na križu.” (Filipljanima 2,8)

Kako je moralo biti veliko poniženje za Božjeg Sina živjeti u prezrenom i poročnom gradu Nazaretu. Najsvetije mjesto na svijetu bilo bi počašćeno samo jednom godinom boravka Otkupitelja svijeta. Palače u kojima borave kraljevi bile bi počašćene Kristom kao gostom. Ali Spasitelj svijeta zaobišao je kraljevske dvorove i za svoj dom odabrao prezreno mjesto u kojemu će boraviti trideset godina, ne podcjenjući tako prezreni Nazaret.

Otkupitelj svijeta pješačio je po brežuljcima i brdima, po velikim ravnicama sve do dolina među planinama. Uživao je u prekrasnom krajoliku prirode. Bio je oduševljen poljima s prekrasnim procvjetalim cvijećem, slušao je pjev nebeskih ptica i s njima ujedinjavao svoj glas u radosnoj pjesmi hvale. Povlačio se na molitvu u lugove i planine, a često je proveo cijelu noć u zajednici s Ocem. ...

Bez obzira na sveto Kristovo poslanje i Njegov uzvišeni odnos s Bogom kojeg je bio u potpunosti svjestan, On nije zanemarivao obavljanje svakodnevnih životnih dužnosti. Bio je Stvoritelj svijeta, a ipak je priznavao svoje obveze prema zemaljskim roditeljima, i na poziv dužnosti, u skladu sa željama svojih roditelja, vratio se s njima iz Jeruzalema nakon Pashe i postao Onaj kojega su promatrali.

Bio je poslušan roditeljskom autoritetu i priznavao je si-novske, bratske, prijateljske i građanske obveze. S poštovanjem i ljubaznošću izvršavao je dužnosti prema svojim zemaljskim roditeljima. Bio je veličanstvo Neba i veliki Zapovjednik kojega su voljeli anđeli i izvršavali Njegove naredbe. A sad je bio voljan služiti i biti veseo i poslušan sin.

Ništa nije moglo utjecati na Isusa da vjerno ne izvršava dužnosti koje se očekuju od sina. On nije htio učiniti ništa neuobičajeno što bi Ga izdvojilo od drugih mladih i očitvalo Njegovo nebesko podrijetlo. Svih tih godina života koje je Krist proveo s njima, Njegovi prijatelji i rodbina nisu uopće uočili

nikakve posebne znakove Njegovog božanstva. Krist je bio miran, nesebičan, nježan, veseo, ljubazan i uvijek poslušan. Izbjegavao je isticanje, ali u načelima je bio čvrst kao stijena. ...

U malo izvješća koje imamo o Njegovu djetinjstvu i mladenačkom životu On je primjer i roditeljima i djeci. Što mirnije i neopaženije razdoblje djetinjstva i mladenaštva prolazi, što je ono prirodnije i bez umjetnih uzbuđenja, to će biti sigurnije za djecu i povoljnije za njihovo oblikovanje neporočnog karaktera, prirodnih jednostavnosti i istinskih moralnih vrijednosti. (*Youth's Instructor*, veljača 1873.)

19. siječnja

33

Besprijekoran Primjer

“Nemamo, naime, nekoga velikog svećenika koji ne bi mogao suosjećati s našim slabostima, nego jednoga koji je iskusan u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio.” (Hebrejima 4,15)

Kristov život u Nazaretu bio je neprimijećen i svijet Ga nije poznavao kao Božjeg Sina i svojega Otkupitelja. Na Njega se gledalo kao na Josipovog i Marijinog sina. Njegov život u djetinjstvu i mladosti bio je vrijedan pozornosti. Njegova šutnja o svojem uzvišenom podrijetlu i poslanju sadrži pouku za sve mlade. Njegova vjerna poslušnost roditeljima sve do tridesete godine uzor je koji mladi trebaju oponašati više negoli kad je bio u Getsemaniju i na Golgoti.

Od nas se nikad neće tražiti da podnosimo agoniju kakvu je podnosio Božji Sin za ovaj grešni svijet; ali Njegov život predanosti i vjerne poslušnosti roditeljima uzor je za djecu i mladež. Iako oni nikad neće doživjeti iskustvo koje je iskusio Otkupitelj, agoniju u Getsemaniju ili na Golgoti, pozvani su da slijede Kristov život poniznosti, odricanja i nesebičnosti, s puno poštovanja i sinovske poslušnosti prema roditeljima. ...

Bog je objavio Ivanu Krstitelju da će Isus biti među onima koji će biti kršteni njegovim rukama, i da će mu On dati poseban znak po kojemu će prepoznati Božje Janje i tako usmjeriti pozornost ljudi na Njega kao na dugo očekivanog Mesiju.

Ivan je čuo o bezgrešnom karakteru i savršenoj čistoći Kristovog života i kako je izjavio da je Božji Sin. Bio je obaviješten o Njegovim mudrim pitanjima i odgovorima u Hramu, što je začudilo vrle teologe. Slušao propovijedanje mladog Galilejca koji je svojim dubokim razmišljanjem utišao teologe. Pomislio je da to sigurno mora biti Božji Sin, obećani Mesija.

...

Čim se Ivanovo pronicljivo oko zaustavilo na Isusu, njegov duh obuzeli su najdublji osjećaji. Znao je da On nije kao i svaki drugi čovjek koji je primio obred iz njegovih ruku. Bio je čvrsto uvjeren da je to Krist o kojemu su govorili Mojsije i proroci. Osjećao je ljubav i poštovanje prema Kristu kao nikada ranije. I samo ozračje Njegove nazočnosti bilo je sveto i ulijevalo je strahopoštovanje. ... Njegovo srce nikada ranije nije bilo ispunjeno takvim osjećajima kao u Kristovoj nazočnosti. ...

Krist se došao krstiti, ali ne da prizna grijeha i pokaje se, jer je bio bez ikakve mrlje grijeha. ... Kroz savršenstvo svojega karaktera On je bio prihvaćen od Oca kao Posrednik za grešnog čovjeka. ... Kapetan našega spasenja došao je do savršenstva kroz patnje i tako se osposobio da pomogne palom čovjeku upravo tamo gdje mu je bila potrebna pomoć. (*Youth's Instructor*, siječanj 1874.)

34 20. siječnja

Uzvišeniji od anđela

"I postade toliko uzvišeniji od anđela koliko je baštinio odličnije ime od njih. Zbilja, komu od anđela ikada reče: 'Ti si moj Sin; ja te danas rodih'? I još 'Ja ću mu biti Otac i on će mi biti Sin'? A kad ponovo uvede Prvorodenca u svijet, reći će: 'Neka mu se poklone svi anđeli Božji!'" (Hebrejima 1,4-6)

Kad bi anđeo Gabriel bio poslan na ovaj svijet, uzeo na sebe ljudsku narav i poučavao znanje o Bogu, kako bi ljudi rado slušali njegove upute. Pretpostavimo da nam je on u mogućnosti dati savršeni primjer o čistoći i svetosti, suosje-

čajući s nama u svim našim tugama, teškim gubitcima i nevoljama, podnoseći kaznu za naše grijehе — kako bismo rado slijedili. Ljudi bi ga željeli postaviti na Davidovo prijestolje i okupiti sve narode pod njegovu zastavu.

Ako bi ovo nebesko biće, kad bi se vratilo svome domu, ostavilo iza sebe knjigu o povijesti svojega poslanja s objavom o povijesti svijeta, kako bismo željno otvorili njezin pečat! Kako bi brižno muškarci i žene zatražili da dobiju primjerak! Razboriti ljudi bi htjeli pohraniti ove dragocjene upute za dobrobit budućih naraštaja. Tisuće ljudi iz svih krajeva svijeta htjeli bi imati primjerak ove knjige. S velikim zanimanjem bi čitali i uvijek iznova proučavali njezine stranice. Neko vrijeme svi bi drugi interesi bili podređeni proučavanju njezina sadržaja.

Ali Onaj koji je nenadmašan, koji nadilazi sve ono što mašta može predstaviti, došao je s Neba na ovaj svijet. Gotovo prije dvije tisuće godina [pisano 1906.] čuo se čudesan i tajanstven glas s Božjega prijestolja: “Ni žrtve ni prinosa nisi htio, ali si mi pripremio tijelo. ... Evo, dolazim ... da činim Bože volju tvoju.” (Hebrejima 10,5-7)

Prorok je rekao: “Jer, dijete nam se rodilo, sina dobismo; na plećima mu je vlast. Ime mu je: Savjetnik divni, Bog silni, Otac vječni, Knez mironosni.” ...

Dok je Pavao promatrao Krista u Njegovoj slavi, oteo mu se uzvik divljenja i čuđenja: “Bez sumnje, uzvišena je tajna prave vjere: Onaj koji je tijelom očitovan Duhom je opravdan, anđelima pokazan, poganima propovijedan, u svijetu vjerovan, u slavu uznesen.” “Jer je u njemu sve stvoreno — sve na nebu i na zemlji; vidljivo i nevidljivo, bilo prijestolja, bilo gospodstva, bilo poglavarstva, bilo vlasti; sve je stvoreno po njemu i za njega. On je prije svega, i sve se u njemu drži u redu.” (1. Timoteju 3,16; Kološanima 1,16.17) (*Signs of the Times*, 4. travnja 1906.)

Isus traži da spasi izgubljeno

“Da, Sin Čovječji došao je da traži i spasi što je izgubljeno.” (Luka 19,10)

Pojavio se od Neba određeni Učitelj, a bio je nitko drugi već veličanstveni Sin Beskonačnog Boga. Razvijte svitak i čitajte o Njemu. Mojsije je objavio izraelskom narodu: “Nato mi reče Jahve: ‘Pravo su rekli. Podignut ću im proroka između njihove braće, kao što si ti. Staviti ću svoje riječi u njegova usta, da im kaže sve što mu zapovjedim. A ne bude li tko poslušao mojih riječi što ih prorok bude govorio u moje ime, taj će odgovarati preda mnom.” Ovo proročanstvo najavljuje dolazak koji je po nečemu izdvojen. Njegove riječi ne bi trebalo zanemariti, jer Mu je autoritet vrhovni i moć nepobjediva.

Razvijte svitak dalje i pročitajte što Izaija kaže o Njegovu radu: “Duh Jahve Gospodina na meni je, jer me Jahve pomaza, posla me da radosnu vijest donesem ubogima, da iscijelim srca slomljena; da zarobljenima navijestim slobodu i oslobođenje sužnjevima; da navijestim godinu milosti Jahvine i dan odmazde Boga našega; da razveselim ožalošćene na Sionu i da im dadem vijenac mjesto pepela, ulje radosti mjesto ruha žalosti, pjesmu zahvalnicu mjesto duha očajna. I zvat će ih hrastovima pravde, Nasadom Jahvinim — na slavu njegovu.” (Izaija 61,1-3) ...

Ponovno čitamo o Kristu kao vjesniku Saveza koji dolazi, kao Suncu Pravde koje će se tek pojaviti. Za proroke On je bio prva i posljednja tema. ...

Kad je došao, [Židovi] Ga nisu primili jer su bili zaokupljeni pogrešnim zamislima o načinu Njegova dolaska. Taj Isus, seljak i stolar, nejasnog podrijetla, da je Božji Sin, Mesija? Ne, to ne može biti!

No, neobično židovsko izdvajanje od drugih naroda nestalo je u Kristu. On se stavio u okolnosti u kojima će svim društvenim slojevima moći uputiti pouke. Često im je govorio da je povezan s cijelom ljudskom obitelji, Židovima i poganima. “Jer ja nisam došao da pozovem pravednike, nego grešnike”, izjavio je. Došao je “da traži i spasi što je izgubljeno”.

Zato je ostavio devedeset i devet; zato je odložio svoje kraljevske haljine i zaogrnuo božansko ljudskim. Cijeli svijet je Kristovo područje rada. Područje manje od toga nikada nije došlo u Njegove misli. (*Signs of the Times*, 24. lipnja 1897.)

22. siječnja

36

Isus predstavlja Oca

“Oče pravedni, svijet te nije upoznao, a ja sam te upoznao, i ovi su spoznali da si me ti poslao. Objavio sam im tvoje ime, i ubuduće ću ga objavljivati, da u njima trajno bude ljubav kojom si me ljubio, i ja u njima.”
(Ivan 17,25.26)

Krist je došao na ovaj svijet kako bi predstavio nebeskog Oca čovjeku; Sotona Ga je ranije predstavio u lažnom svjetlu. Zato što je Bog, Bog pravde i nedokučive veličanstvenosti, koji ima moć uništiti a isto tako sačuvati čovjeka, Sotona je kod ljudi izazvao da na Njega gledaju sa strahom i da Ga smatraju tiraninom. Isus je bio s Ocem od vječnih vremena, prije nego što je stvoren čovjek, i On je došao otkriti Oca, izjavljujući da je “Bog ljubav”. Isus je predstavljao Boga kao ljubaznog Oca koji se brine za sva stvorenja u svojem kraljevstvu. On je izjavio kako nijedan vrabac ne pada na zemlju bez znanja Oca, i kako je ljudski rod u Njegovim očima mnogo dragocjeniji od vrabaca te da je čak i svaka vlas na njihovoj glavi izbrojena.

Bog koji je predstavljen u Starom i u Novom zavjetu nije samo Bog pravde, već je i Otac beskrajne ljubavi. Psalmist kaže: “Jahve čini pravedna djela i potlačenima vraća pravicu. ... Milosrdan i milostiv je Jahve, spor na srdžbu i vrlo dobrotiv. ... Ne postupa s nama po grijesima našim niti nam plaća po našim krivnjama. Jer kako je nebo visoko nad zemljom, dobrota je njegova s onima koji ga se boje.” (Psalam 103,6.8. 10.11) ...

Sotona je Bogu pripisao sve svoje mane, ali Krist je otkrio svoje prave osobine dobrohotnosti i ljubavi. U načinu na koji je Krist predstavio Boga svijetu nalazi se novi dar koji je On dao čovjeku. ...

Božji Sin je izjavio da svijet ima osiromašeno znanje o Bogu. Ali znanje o Bogu je od najveće vrijednosti, ono je Božji osobiti dar i neprocjenjivo blago koje je Isus donio svijetu. Koristeći se svojom beskrajnom vlašću, On je svojim učenicima objavio znanje o Božjem karakteru, kako bi ga oni mogli prenijeti svijetu. ... Svatko tko vjeruje u tu Božju poruku treba uzvisivati Isusa, uputiti ljude na Isusa i reći: "Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!" ...

Duša prožeta Kristovom ljubavlju je jedno s Njim; ona je u zajednici s Kristom, Krist u njoj oblikuje nadu slave te kršćanin ide i objavljuje svijetu Oca i Sina. (*Signs of the Times*, 27. lipnja 1892.)

37 23. siječnja

Isus je došao kao Obnovitelj

***"Zvat će te popravljачem pukotina, i obnoviteljem cesta do naselja."* (Izaija 58,12)**

Božji Sin je došao na ovaj svijet kao Obnovitelj. On je Put, Istina i Život. Svaka riječ koju je izgovorio bila je duh i život. Govorio je s autoritetom, svjestan svoje moći da blagoslovi i oslobodi zarobljene koje je Sotona svezao; svjestan da svojom nazočnošću može svijetu donijeti puninu radosti. On je želio pomoći svakom članu ljudske obitelji koji je pod teretom briga i patnji, i pokazati kako Mu je najvažnije blagosloviti, a ne osuditi.

Krist nije morao izvršiti Božje djelo; ali cilj Njegova dolaska s Neba bio da ga izvrši, i za to su sva blaga vječnosti bila pod Njegovim zapovjedništvom. U raspolaganju darovima bio je bez ograničenja. Zaboravio je na samouzvišenje, čast i bogatstvo i družio se sa siromašnima i potlačenima, donoseći u njihov život vedrinu, nadu i težnju koja im dotad nije bila poznata. On je izrekao blagoslov na sve koji će trpjeti zbog Njega, govoreći: "Blago vama kad vas budu grdili i progonili i kad vam zbog mene budu lažno pripisivali svaku vrstu opaci-ne!" (Matej 5,11) ...

Kristu nedvojbeno pripada pravo na vlast i odanost. "Vi mene zovete Učiteljem i Gospodinom. Pravo velite, jer to jesam." (Ivan 13,13) "Jer imate samo jednog Vođu, Krista!" (Matej 23,10) Tako je On zadržao dostojanstvo koje pripada Njegovom imenu, i vlast i moć koju je imao na Nebu.

Bilo je prigoda kad je On govorio s dostojanstvom o svojoj pravoj veličini. "Tko ima uši, neka čuje!" rekao je. U ovim riječima je samo ponovio zapovijed koju je Beskonačni Bog objavio u svojoj veličanstvenoj slavi: "Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao! Njega slušajte!" (Matej 17,5) Stojeći usred namrgođenih farizeja, kojima je bilo stalo samo do njihove vlastite važnosti, Krist se nije oklijevao očitovati kao najistaknutiji predstavnik ljudi koji su hodili Zemljom, tražeći pravo prvenstva nad svima.

Jona je bio jedan od ljudi koje je židovski narod visoko cijenio. ... U namjeri da svoje slušatelje podsjeti na Joninu poruku i kako je on bio oruđe u spašavanju ljudi, Krist je rekao: "Ninivljani će na Sudu ustati s ovim naraštajem i osudit će ga, jer su se obratili na Jonino propovijedanje. A evo, ovdje je nešto više od Jone!" (Matej 12,41)

Krist je znao da Izraelci smatraju Salomona najvećim kraljem koji je ikad držao žezlo i kraljevao zemaljskim kraljevstvom. ... Ipak, Krist je izjavio: "A evo, ovdje je nešto više od Salomona!" (Matej 12,42) (*Youth's Instructor*, 23. rujna 1897.)

24. siječnja

38

Naš Branitelj

"Ta, poznato vam je milosrđe Gospodina našega Isusa Krista, kako je radi vas od bogataša postao siromah da vi postanete bogataši njegovim siromaštvom." (2. Korinćanima 8,9)

Ako ima onih koji misle da su velike žrtve to što se mnogo zalažu za Djelo, neka se prisjete žrtve koju je Krist učinio za njih. Ljudski rod bio je pod kaznom smrti, ali je Božji Sin zaodjenuo svoje božanstvo ljudskim, došao na ovaj svijet i umro umjesto nas. Došao se suprotstaviti vojsci palih anđela.

Mi moramo imati Branitelja; ali kad je naš Branitelj došao, bio je zaodjenut u ljudsko i morao je biti izvrnut svim kušnjama koje su opsjedale čovjeka, da bi mogao razumjeti kako izbaviti pobožne iz kušnji. On je stao na čelo palog ljudskog roda da bi muškarcima i ženama omogućio pristup izgubljenom položaju.

Krist nije došao na ovaj svijet s legijom anđela. Odloživši svoj kraljevski plašt i kraljevsku krunu, sišao je sa svog visokog položaja i zbog nas postao siromašan da bismo mi Njegovim siromaštvom postali bogati. To je bio plan načinjen u nebeskim dvorima. Otkupitelj čovječanstva trebao se roditi u siromaštvu i trebao je raditi svojim rukama. On je radio sa svojim ocem Josipom u stolarskoj radionici, i u sve što je radio unosio je savršenstvo. Njegovi drugovi pokušavali su Mu pronaći manu, ali On je bio temeljit u svemu. "Koja je korist biti tako poseban?" — pitali su se. Ali On je radio sve dotle dok ono što je radio nije doveo do savršenstva, a onda bi to promatrao ozaren nebeskom svjetlošću koja je sjala s Njegova lica; a oni koji su Ga kritizirali povukli bi se posramljeno. Umjesto da se osvećuje onima koji bi Mu što zamjerali, On bi počeo pjevati jedan od psalama, i prije nego što bi i zamijetili, oni su i sami počeli pjevati.

U našim ustanovama nikad ne bi trebao biti dopušten loš proizvod bilo koje vrste. Svakog studenta treba poučavati da si postavi cilj izgraditi savršeni karakter i biti vjeran u malim povjerenim dužnostima. "Vi ste Božja njiva, Božja građevina", i posao koji obavljate trebate obavljati tako kao da vas promatra sâm Bog. Učinite najbolje što možete, a nebeski anđeli će vam pomoći da posao dovedete do savršenstva. ... Krist je napustio nebeske dvore i došao na ovaj svijet da za nas izvrši obred pomirenja. Svima koji dolaze k Njemu u živoj vjeri bit će omogućen pristup izgubljenom položaju. ...

Stoga neka naš karakter bude čist i svet da nas Krist s radošću može predstaviti svojem Ocu. Neka bude ispunjen živućim načelima istine za ovo vrijeme. Živimo takvim životom koji će grešnike voditi k Spasitelju. ... Mi možemo biti potpuni u Njemu. Kako? Time što ćemo biti dionici božanske naravi. (*Review and Herald*, 1. lipnja 1905.)

Bio je napadan najžešćim kušnjama

“Budući da je sam trpio i bio kušan, može pomoći onima koji stoje u kušnji.” (Hebrejima 2,18)

Ako se u teškim okolnostima duhovno snažni ljudi, pritisnuti preko mjere, obeshrabre i klonu duhom, ako katkad ne vide cilj za kojim bi u životu težili, ne događa im se ništa čudno ili novo. Neka se takvi sjete da je i jedan od najvećih proroka pobjegao pred srdžbom razbješnjele žene da spasi život. Prognan, umoran i iscrpljen od puta, dok mu je gorko razočaranje kršilo moralne snage, poželio je umrijeti. Međutim, upravo u trenutku kad ga je nada napustila, kad je njegovo životno djelo prividno bilo pred porazom, naučio je jednu od najdragocjenijih pouka u životu. U času svoje najveće slabosti shvatio je da se treba i može uzdati u Boga i u najtežim okolnostima.

Oni koji svoju životnu energiju troše u požrtvovnom radu i dolaze u kušnju da se prepuste obeshrabrenju i sumnji, neka se ohrabre Ilijinim iskustvom. Božja brižna skrb, Njegova ljubav i Njegova snaga posebno dolaze do izražaja u životu onih Njegovih slugu čija se revnost pogrešno tumači ili podcjenjuje, čiji se savjeti i ukori odbacuju, i čiji se reformatorski naponi nagrađuju mržnjom i protivljenjem.

U trenucima kad je duša najslabija, Sotona je napada najžešćim kušnjama. Nadao se da će tako svladati i Božjega Sina, jer je upravo tom metodom postizao mnoge pobjede nad ljudima. Kad im je snaga volje popustila i vjera oslabila, tada su i oni koji su dugo i hrabro stajali na strani pravde popuštali kušnji. Mojsije, umoran od četrdeset godina lutanja i nevjerstva, za trenutak se prestao oslanjati na neizmjernu Snagu. Bio je poražen na samoj granici Obećane zemlje. Tako je bilo i s Ilijom. Onaj isti koji je sačuvali povjerenje u Gospodina u godinama suše i gladi, koji je nepokolebljivo stajao pred Ahabom, koji je kao jedini svjedok pravoga Boga stajao cijeli dan pred cijelim izraelskim narodom na Karmelu, u trenutku umora dopustio je strahu od smrti da nadvlada njegovu vjeru u Boga. Tako je i danas. ...

Oni koji se nalaze u prvim borbenim redovima, kojima Sveti Duh povjerava posebne zadaće, često će osjetiti reakciju kad im se tereti smanje. Klonulost može uzdrmati čak i naj-herojskiju vjeru i oslabiti i najčvršću volju. Međutim, Bog razumije, On i dalje sažalijeva i voli. On čita pobude i nakane srca. Strpljivo čekati, uzdati se i onda kad sve izgleda mračno — to je pouka koju trebaju naučiti vođe u Božjem djelu. Nebo ih neće iznevjeriti u dan njihove muke. Ništa nije naizgled tako bespomoćno, a stvarno tako nepobjedivo kao duša koja je svjesna svojega ništavila i koja se potpuno oslanja na Boga. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 111,112)

40 26. siječnja

Odjeveni u Kristovu pravednost

“Prinesite žrtve pravedne, u Jahvu se uzdajte.” (Psalam 4,6)

Pavao je shvatio svoju slabost i pouku da ne može imati povjerenja u svoju vlastitu snagu. Pozivajući se na Zakon, on kaže: “I pokaza se da me je zapovijed koja je dana za život vodila u smrt.” (Rimljanima 7,10) Uzdao se u djela Zakona. On kaže da, što se tiče njegovog načina života dok nije došao u “dodir sa zakonom”, njegov je život bio “besprijekoran” i on se uzdao u svoju vlastitu pravednost. Ali kad je pred njega stavljeno zrcalo Zakona i on sebe vidio kao što ga Bog gleda, punog pogrešaka i obojenog grijehom, povikao je: “Jadan ti sam ja čovjek! Tko će me izbaviti od ovoga smrtonosnoga tijela?” (Rimljanima 7,24)

Pavao je vidio Božje Janje koje je uzelo na se grijehe svijeta. Čuo je Kristov glas kad je rekao: “Ja sam put, istina i život. ... Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni.” (Ivan 14,6) On se odlučio predati spasonosnoj milosti i umrijeti prijestupu i grijehu, da bi mu krivnja bila oprana Kristovom krvlju, da bi bio odjeven u Kristovu pravednost i postao grana Živoga Trsa. On je hodio s Kristom i On mu je postao ne samo dio spase-nja, dok bi mu njegova vlastita djela bila drugi dio, već mu je postao sve u svemu, prvi i posljednji i najbolji u svemu. On je

imao vjeru koja je odvlačila od Krista, koja ga je onemogućavala da svoj život uskladi s božanskim Uzorom. Ovakva vjera ne zahtijeva ništa od onoga koji je posjeduje zbog vlastite pravednosti, ali zahtijeva sve zbog Kristove pravednosti.

U Evanđelju je prikazan Kristov karakter. Dok je korak po korak napuštao svoj tron, Njegovo božanstvo bilo je obavijeno ljudskim; ali Njegova čuda, nauk, patnje, izdajstvo, izrugivanje, suđenje, smrt razapinjanjem, grob među bogatima, uskrsnuće, četrdesetodnevni post u pustinji, uzašašće, pobjeda i svećenstvo — neiscrpna su bogatstva mudrosti zapisana za nas u nadahnutoj Božjoj riječi. Voda života još uvijek teče bujnim rijekama spasenja. Tajne otkupljenja, miješanje božanskog i ljudskog u Kristu, Njegovo utjelovljenje, žrtva i pomirba bit će dovoljni da nadahnu um, srce, jezik i olovke temama za razmišljanje i istraživanje za sva vremena; i vremena neće biti dovoljno da iscrpimo temu o čudesnom spasenju, ali će kroz vječnost Krist biti znanost, pjesma i Otkupitelj duša. Novi razvoj savršenstva i Božje slave bit će otkrivene na licu Isusa Krista. A sada, u ovom trenutku, trebamo se u potpunosti osloniti na Kristove zasluge i milost, i ne pouzdati se u sebe, već živjeti vjerom u Njemu. (*Signs of the Times*, 24. studenoga 1890.)

27. siječnja

41

Samo je jedan nepogrešiv Uzor

“Jer je i Krist trpio za vas i ostavio vam primjer da idete njegovim stopama.” (1. Petrova 2,21)

Krist traži sve. Ako bi zahtijevao manje od toga, onda bi žrtva koju je podnio da nas uzdigne do te razine bila preskupa i prevelika. ... “Naprotiv, preobličavajte se obnovom svoga uma.” To je put samoodricanja. I kad pomislite da je taj put previše sužen, da uska staza traži previše samoodricanja, i zaključite kako je teško ostaviti sve — upitajte se: Što je sve Krist ostavio zbog nas? To pitanje baca u sjenu sve što bismo mi mogli nazvati samoodricanjem s naše strane.

Promatrajte Ga u Getsemanskom vrtu oblivenog krvavim kapljama znoja. Samo jedan anđeo poslan je s Neba da ohrabri Božjeg Sina. Slijedite Ga na putu do sudnice, dok Ga izbezumljena gomila grdi, vrijeđa i ruga Mu se. Promatrajte Ga zao-grnutog starom ljubičastom carskom odorom. Čujte prostačko zadirkivanje i svirepo rujanje. Gledajte kako na plemenito čelo stavljaju vijenac od trnja, a zatim ga svirepo udaraju da bi Mu se trnje zabolilo u sljepoočnice, dok krv teče niz to sveto čelo i lice. Čujte kako ta krvožedna rulja vapi za krvlju Božjeg Sina. Predan je u njihove ruke, i oni tog plemenitog Stradalnika, tako blijedog, slabog i iznemoglog odvođe na raspeće. Raspinjući Ga na drveni križ, oni probadaju Njegove nježne ruke i noge strašnim klinovima.

Promatrajte Ga kako u onim strašnim satima samrtnih muka visi na križu, dok anđeli zaklanjaju svoje lice pred tim jezovitim prizorom i dok Sunce uskraćuje zrake svoje svjetlosti i odbija sjati. Imajući sve ovo na umu, upitajte se: Je li ovaj put preuzak? ...

Blagoslovljena je prednost odreći se svega zbog Krista. Ne ugledajte se na one koji ne teže duhovnom napretku i uzdizanju. Samo je Jedan pravi i nepogrešivi Uzor. Sigurno je slijediti samo Isusa. ...

Kad biste češće i marljivije proučavali Sveto pismo, ono bi vam izgledalo mnogo privlačnije i ne biste nalazili zadovoljstvo u čitanju bezvrijedne literature. Svakodnevno proučavanje Svetog pisma imat će posvećujući utjecaj na um, i vi ćete udisati ozračje Neba. Vežite se svim srcem za tu dragocjenu Knjigu. Ona će se pokazati kao vaš pravi prijatelj i putokaz u svakoj nedoumici.

Vi ste u svom životu postavili sebi određene ciljeve, i kako ste se uporno i neumorno zalagali da ih i ostvarite! Procjenjivali ste i planirali sve dok se vaša očekivanja nisu ostvarila. Sada je pred vama cilj za koji vrijedi neumorno ulagati ustrajne napore tijekom cijelog života. Taj cilj je spasenje vaše duše — vječni život. A to zahtijeva samoodricanje, požrtvornost i pozorno proučavanje. ...

Velika je prednost biti Božje dijete i baštinik s Kristom. (*Testimonies for the Church*, sv. 1, str. 240—243)

I priroda je suosjećala s Njim u patnjama

“Bilo je već oko šestoga sata kad nastane tama po svoj zemlji do devetoga sata. Pomrča sunce, a hramski se zastor razdrije po sredini.” (Luka 23,44.45)

Kristova vjera i nada drhtale su u trenucima samrtnih muka, zato što više nije bio siguran da će Ga Bog prihvatiti i primiti kao svog ljubljenog Sina. Otkupitelj svijeta se tom prigodom oslanjao na dokaze koji su Ga krijepili do tada, na vjeru da Otac prima Njegov rad i da je zadovoljan njime. Žrtvujući svoj život u samrtnim mukama, On se mogao samo u vjeri osloniti na Onoga kome se uvijek radosno pokoravao. Nisu Ga više obasjavale jasne zrake nade ni sa koje strane. Sve je bilo obavijeno zloslutnom tamom.

I usred te tame, u koju se čak obavila i priroda koja je suosjećala s Njim, On je ispio do dna tajanstvenu čašu. Lišen čak i one svete nade i uzdanja u svoju pobjedu u budućnosti, On je glasno uzviknuo: “Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj.” On je poznavao svojega Oca, Njegovu pravdu, milost i veliku ljubav i pokorno se predao u Njegove ruke. Usred potresa uzne-mirene prirode, promatrači su zaprepašteni slušali samrtničke riječi Čovjeka s Golgote.

I priroda je suosjećala s patnjama svojega Stvoritelja. Uzdrhtala zemlja i raspuknute stijene objavile su da umire Božji Sin. Osjetio se strašan potres. Hramska zavjesa rascijepila se nadvoje. Izvršitelje i promatrače obuzeo je užas kad su vidjeli kako se Sunce zavija u tamu i zemlja ugiba pod njima, kad su primijetili i čuli kako se stijene raspadaju. Kad je Krist predao svoj duh u ruke svojega Oca, prestalo je ruganje i podsmijeh svećenika i starješina. Zaprepaštena gomila počela se povlačiti i pod okriljem tame bježati u grad. Ljudi su se udarali u prsa bježeći u strahu i jedva čujno su šaptali: “Ovaj koji je ubijen bio je pravednik. Što će biti ako je On uistinu Božji Sin?”

Isus nije položio svoj život prije nego što je izvršio djelo zbog kojega je došao. Posljednjim dahom On je izgovorio: “Svršeno je!” (Ivan 19,30) Sotona je bio poražen. Znao je da je njegovo kraljevstvo izgubljeno. Anđeli su se radovali kad je

Krist izgovorio te riječi. Tako je ostvaren veliki plan spasenja koji je bio uvjetovan Kristovom smrću. A na Nebu je nastala radost zbog toga što će se Adamovi sinovi moći uzdići do Božjeg prijestolja životom istinske poslušnosti. O, kakve li ljubavi! Nevjerojatne ljubavi! Ljubavi koja je dovela Božjega Sina na Zemlju da bi patio za naše grijehе, izmirio nas s Bogom i omogućio nam da živimo s Njim u Njegovu veličanstvenu domu. (*Testimonies for the Church*, sv. 2, str. 210—212)

43 29. siječnja

Veličina Njegove žrtve

“Oko devetog sata povika Isus jakim glasom: ... ‘Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?’” (Matej 27,46)

Kad muškarci i žene budu u potpunosti shvatili svu veličinu žrtve koju je podnio nebeski Kralj umirući umjesto ljudi, tada će veličati plan spasenja, a pomisao na Golgotu buditi će u kršćanskim srcima nježne, svete i životne osjećaje. S njihovih usana uzdizati će se pjesma u slavu Bogu i Janjetu. U srcu koje se živo sjeća prizora s Golgote ne može cvjetati gordost i samoljublje. Oni koji shvaćaju veliku cijenu plaćenu za isкупljenje čovjeka — skupocjenu krv Božjeg Sina — neće pridavati veliku važnost ovom svijetu. Sva njegova bogatstva nisu dovoljna da otkupe jednu jedinu propalu dušu. Tko može razumjeti ljubav koju je Krist imao za ovaj izgubljeni svijet kad je visio na križu i patio zbog prijestupa grešnih ljudi? Ova ljubav bila je nemjerljiva, beskrajna.

Krist je pokazao da je Njegova ljubav jača od smrti. On je ostvarivao djelo čovjekovog spasenja; i mada je bio izložen najžešćoj borbi sa silama tame, Njegova ljubav je postajala sve snažnija. Podnio je uskraćivanje Očeve podrške, i s očajanjem u duši na kraju je uzviknuo: “Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?” Njegova mišica donijela je ljudima spasenje. Kad su se u Spasiteljevoj posljednjoj duševnoj borbi čule blagoslovljene riječi koje su odjeknule kroz cijeli svemir: “Svršeno je!” (Ivan 19,30), plaćena je cijena za čovjekov otkup.

Mi ne možemo shvatiti veličinu, širinu, visinu i dubinu tako nevjerojatne ljubavi. Razmišljanje o neusporedivoj Spasiteljevoj ljubavi treba ispuniti naš um, dodirnuti i omekšati našu dušu, oplemeniti i uzvisiti naše osjećaje i potpuno promijeniti naš karakter. ...

Krist ni u svojim najvećim mukama nije ni u čem popustio neprijatelju koji Ga je mučio. Čete zlih anđela nalazile su se oko Božjeg Sina, a svetim anđelima nije bilo naloženo da razbiju njihove redove i stupe u borbu protiv neprijatelja koji se rugao. Nebeskim anđelima nije bilo dopušteno da pomognu napaćenom duhu Božjega Sina. U tom strašnom trenutku tame, kad je Očevo lice bilo skriveno, kad se vojska zlih anđela nalazila oko Njega, kad su grijesi svijeta počivali na Njemu, s Njegovih usana otele su se riječi: "Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?" ...

Moramo steći šire i dublje poznavanje života, patnji i smrti ljubljenog Božjeg Sina. Ako ispravno sagledamo djelo pomirenja, onda ćemo uvidjeti da je spasenje duša od neizmjerne vrijednosti. U usporedbi s vječnim životom, sve drugo postaje beznačajno. (*Testimonies for the Church*, sv. 2, str. 212—215)

30. siječnja

44

Novi način života za sve

***"Kad Isus uze ocat, reče: 'Svršeno je!' te nakloni glavu i — predade duh."* (Ivan 19,30)**

Nikada ranije Zemlja nije bila svjedok takvog prizora. Skamenjeno mnoštvo promatralo je Spasitelja suzdržana daha. Tama se ponovno spustila na Zemlju i začula se potmula tutnjava, kao teška grmljavina. Osjetio se snažan potres. Od potresa su ljudi popadali jedni na druge. Nastala je strašna zbrka i zaprepaštenost. S okolnih brda razbijene su se stijene uz strahovitu lomljavu sručile u doline. Grobnice su se otvorile i mrtvi su ustajali iz svojih grobova. Činilo se kao da će se cijeli svijet razbiti u atome. Svećenici, poglavari, vojnici, krvnici i narod, nijemi od užasa, ležali su po zemlji.

Kad je glasni uzvik "Svršeno je!" sišao s Kristovih usana, svećenici su vršili službu u Hramu. To je bilo vrijeme večernje žrtve. Janje koje je predstavljalo Krista dovedeno je da bude zaklano. Obučen u svoju simboličnu i lijepu odjeću, svećenik je stajao s podignutim nožem, kao i Abraham kad se spremao žrtvovati svojega sina. Narod je pozorno promatrao. Zatrese se zemlja i podrhtavala zato što se približavao sâm Gospodin. Uz zvuk cijepanja nevidljiva je ruka od vrha do dna razderala unutarnju zavjesu Hrama, otkrivajući pogledu mnoštva mjesto koje je nekad bilo ispunjeno Božjom prisutnošću. Na ovom mjestu nalazila se šekina. Ovdje je Bog otkrivao svoju slavu iznad prijestolja milosti. Nitko osim velikog svećenika nikada nije podignuo zavjesu koja je ovaj odjel odvajala od ostatka Hrama. On je ovamo ulazio jednom godišnje da izvrši očišćenje narodnih grijeha. Ali gle, ova zavjesa je razderana nadvoje. Najsvetije mjesto zemaljskog svetišta izgubilo je svoju svetost.

Zavladali su strah i zbrka. Svećenik se pripremao da zakolje žrtvu, ali nož je ispao iz njegove onemoćale ruke i janje je pobjeglo. Predslika je našla svoje ispunjenje u smrti Božjeg Sina. Prinesena je velika Žrtva. Put u Svetinju nad svetinjama bio je otvoren. Za sve je pripremljen nov i životodavan put. Grešni, ojađeni ljudski rod nije više morao čekati dolazak velikog svećenika. Odsad će Spasitelj obavljati službu Svećenika i Zastupnika u Nebu nad nebesima. Činilo se kao da je živi glas progovorio vjernima: *Sad je došao kraj svim žrtvama za grijeh.* Božji Sin je došao po svojoj riječi: "Evo dolazim — o meni je, naime, u svitku, to jest knjizi, pisano — da činim, Bože, volju tvoju. ... Ušao je jedanput zauvijek u Svetinju nad svetinjama ... vlastitom krvi, i pribavio nam vječni otkup." (Hebrejima 10,7; 9,12) (*Isusov život*, str. 628)

Okruženi Njegovom ljubavlju

“I živite u ljubavi kao što je i Krist vas ljubio i predao samoga sebe za nas ‘kao prinos i žrtvu’ — ‘Bogu na ugodan miris’.” (Efežanima 5,2)

Svijet koji je Sotona smatrao svojim i kojim je gospodario kao okrutni tiranin, Božji Sin okružio je velikim podvigom, svojom ljubavi, i ponovno ga povezao s Gospodnjim prijestoljem. Kerubini, serafini i bezbrojno mnoštvo svih bezgrešnih svjetova klicali su hvalospjeve Bogu i Janjetu kad je ta pobjeda osigurana. Radovali su se što je pronađen put za spasenje paloga roda i što će Zemlja biti otkupljena od prokletstva grijeha. Koliko bi se više trebali radovati oni koji su predmet te čudesne ljubavi!

Kako onda možemo ikad posumnjati, biti u neizvjesnosti i osjećati se kao siročad? Za dobro onih koji su prestupili Zakon Isus je uzeo ljudsku narav. Postao nam je sličan da bismo mogli imati vječni mir i sigurnost. ...

Prvi korak u pristupanju Bogu jest upoznati ljubav koju On ima u nama i vjerovati u nju (1. Ivanova 4,16), jer nas privlačna sila Njegove ljubavi navodi da dođemo k Njemu.

Prihvatanje Božje ljubavi izaziva odbacivanje sebičnosti. Nazivajući Boga svojim Ocem, priznajemo da su sva Njegova djeca naša braća. Svi smo djelići velikoga tkiva čovječanstva, svi smo članovi iste obitelji. Osim za sebe, trebamo moliti i za svoje bližnje. Nitko se ne moli pravilno ako traži blagoslov samo za sebe.

Beskonačni Bog, kaže Isus, pruža vam prednost da Mu se približite nazivajući Ga Ocem. Pokušajte shvatiti što je sve time obuhvaćeno! Nijedan zemaljski roditelj nije se nikad tako ozbiljno zalagao za svoje zalutalo dijete kao što se Stvoritelj zalaže za prijestupnika. Nijedna ljudska ljubav nije upućivala tako nježne pozive nepokajanome. Bog stanuje u svakom ljudskom boravištu, čuje svaku izgovorenu riječ, sluša svaku pri-nesenu molitvu, osjeća tuge i razočaranja svake duše i promatra kako se ponašamo prema ocu, majci, sestri, prijatelju i susjedu. Pomaže nam u našim nevoljama, a Njegova ljubav,

milost i milosrđe neprestano se izlijevaju da zadovolje naše potrebe.

Ako Boga nazivate svojim Ocem, priznavat ćete se Njegovom djecom koju treba voditi Njegova mudrost i koja Mu moraju biti u svemu poslušna znajući da je Njegova ljubav nepromjenjiva. Usmjeravat ćete se prema Njegovom planu, a kao Božjoj djeci najvažniji će vam biti Njegova čast, Njegov karakter, Njegova obitelj i Njegovo djelo. Bit ćete radosni priznavajući i poštujući svoj odnos prema svojem Ocu i prema svakom članu Njegove obitelji. Radovat ćete se pridonoseći, makar skromno, Njegovoj slavi i blagostanju svojih srodnika. (*Isusov govor na Gori*, str. 141—144)

Uzvisimo Isusa kao Stvoritelja

1. veljače

46

Zakon života za svemir

***“U početku utemelji zemlju, i nebo je djelo ruku tvojih.”
(Psalam 102,26)***

U početku se Bog otkrio u svim djelima stvaranja. Krist je bio Onaj koji je razastro nebesa i položio temelje Zemlji. Njegova je ruka postavila svjetove u prostoru i oblikovala poljsko cvijeće. “Učvrstio je bregove jakošću svojom. ... Njegovo je more, on ga je stvorio.” (Psalam 65,6; 95,5) On je ispunio Zemlju ljepotom i zrak pjesmom. On je ispisao poruku Očeve ljubavi na svim djelima na zemlji, u zraku i na nebu.

Premda je sada savršeno djelo oštećeno grijehom, još se može zamijetiti ono što je ispisano u početku. Još i danas sve što je stvoreno objavljuje slavu Njegova savršenstva. Ne postoji ništa — osim sebičnog čovjekovog srca — što živi samo za sebe. Nema ptice koja siječe zrak, ni životinje koja se kreće po zemlji, a da ne služi nekom drugom životu. Nema nijednog lista u šumi ili skromne vlati trave a da nema svoju službu. Svako drvo, grm i list izljevaju životni sastojak bez koga ni čovjek ni životinja ne bi mogli živjeti, a opet — i čovjek i životinja služe životu drveta, grma i lista. Cvijeće odiše mirisom i otkriva svoju ljepotu kao blagoslov ovom svijetu. Sunce rasipa svoju svjetlost da razveseli tisuće svjetova. Ocean, iako izvor svih naših vrela i zdenaca, prima rijeke iz svake zemlje, ali uzima da bi dao. Magle koje izlaze iz njegovih njedara padaju kao kiše i natapaju zemlju, da bi iz nje moglo nicati i pupati.

Slavni anđeli nalaze svoju radost u davanju — davanju ljubavi i neumornog služenja dušama koje su pale i izgubile svoju svetost. Nebeska bića pokušavaju zadobiti ljudska srca;

ona ovom mračnom svijetu donose svjetlost iz nebeskih dvorova. Ljubaznom i strpljivom službom ona djeluju na ljudski duh tako da izgubljene dovode u zajednicu s Kristom, koji im je mnogo bliži nego što to oni mogu pretpostaviti.

Međutim, kad se okrenemo od svih manjih otkrivenja, onda gledamo Boga u Isusu. Promatrajući Isusa vidimo da je slava našeg Boga u davanju. Ja “ništa od sebe ne činim”, rekao je Krist; “kao što je mene poslao živi Otac, i kao što ja živim zbog Oca... Ali ja ne tražim slave svoje, već slavu Onoga koji me je poslao.” (Ivan 8,28; 6,57; 8,50; 7,18) Tim je riječima izloženo veliko načelo, što je zakon života za svemir. Krist je sve primio od Boga, ali je uzeo da bi dao. (Tako se u nebeskim dvorovima, u svojoj službi za sva stvorena bića, kroz ljubljeno Sina Očev život izljevava na sve; a preko Sina život se vraća, u hvali i radosnoj službi, kao plima ljubavi, velikom Izvoru svega.) I tako se kroz Krista krug dobročinstava zatvara, otkrivajući karakter velikog Darovatelja — zakon života. (*Isusov život*, str. 7,8)

47 2. veljače

Stvaranje svijeta

“U početku stvori Bog nebo i zemlju.” (Postanak 1,1)

Otac i Sin ujedinili su se u moćnom i čudesnom planiranju djela koje su obavili — u stvaranju svijeta. Zemlja je iz Stvoriteljevih ruku izišla prelijepa. Tu su bile planine, brda i ravnice koje su bile prošarane rijekama i vodenim površinama. Zemlja nije bila neko široko prostranstvo, već su tu jednoličnost razbijala brda i planine, ne visoke i surove kao što su danas, već pravilnog i lijepog oblika. Gole, visoke stijene nisu se mogle vidjeti, već su ležale ispod površine i sačinjavale Zemljin kostur. Vode su bile pravilno raspoređene. Brda, planine i prelijepa ravnice bile su ukrašene biljkama i cvijećem i visokim veličanstvenim drvećem svih vrsta, koja su bila mnogo veća i puno ljepša nego što su drveća danas. Zrak je bio čist i zdrav, a zemlja je izgledala kao veličanstveni dvorac.

Anđeli su gledali i radovali se čudesnom i prekrasnom Božjem djelu.

Nakon što je stvorena Zemlja sa svim životinjama na njoj, Otac i Sin nastavili su sa svojim ciljem, koji je osmišljen prije pada Sotone — sa stvaranjem čovjeka na svoju sliku. Oni su zajedno sudjelovali u stvaranju Zemlje i svakog živog bića na njoj. A sada je Bog rekao svojem Sinu: "Načinimo čovjeka na svoju sliku." (Postanak 1,26) Kad je Adam izišao iz Stvoriteljevih ruku, bio je plemenitog rasta i prekrasnog stasa. Bio je dvostruko viši od ljudi koji danas žive na Zemlji, skladne građe. Njegove značajke bile su savršenstvo i ljepota. ... Eva je bila malo niža rastom od Adama. Glava joj je dosegala malo iznad njegova ramena. I ona je bila plemenita, savršenog stasa i vrlo lijepa.

Ovaj bezgrešan par nije nosio umjetnu odjeću. Bili su odjeveni pokrivalom svjetlosti i slave, takvim u kakvo su odjeveni anđeli. Dok su živjeli u poslušnosti Bogu, okruživala ih je svjetlost. Iako je sve što je Bog stvorio bilo savršenstvo ljepote, i činilo se da na Zemlji nema ništa što bi poželjeli a što Bog nije stvorio za sreću Adama i Eve, ipak je On pokazao veliku ljubav prema njima sadnjom vrta posebno za njih. Jedan dio svojega vremena trebali su provoditi u ugodnom radu na uređenju vrta, a dio vremena trebali su odvojiti za primanje posjeta anđela, slušanje njihovih uputa i sretnom posredovanju. (*The Story of Redemption*, str. 20,21)

Čovjek je iz Božjih ruku izišao savršen u svakoj sposobnosti uma i tijela; u savršeno zdravom stanju i savršenog zdravlja. (*Moj život danas*, str. 130)

3. veljače

48

Stvoreni na Božju sliku

"I reče Bog: 'Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična.'" (Postanak 1,26)

Čovječanstvu je trebao biti otkriven Kristov život. Čovjek je bio stvoren kao kruna Božjeg djela stvaranja, da bude sličan Bogu, ali Sotona je radio na tome da u čovjeku uništi Božju

sliku i u njega utisne svoj lik. Čovjek je Bogu dragocjen jer je oblikovan na Njegovu sliku. Trebala bi nas se dojmiti činjenica koliko je važno poučavanje pravilom i primjerom, te da je grijeh udovoljavati apetitu ili vršiti bilo koju drugu grešnu radnju na našem tijelu koje je stvoreno da predstavlja Boga svijetu. ...

Da bismo razumjeli kako Bog cijeni čovjeka, trebamo shvatiti plan otkupljenja i beskrajno skupocjenu žrtvu koju je naš Spasitelj podnio da bi spasio ljudski rod od vječne propasti. Isus je umro da vrati u posjed taj dragocjeni biser. ... Život Božje djece je život samoodricanja, samopožrtvosti i poniznosti. Oni koji nemaju udjela u Njegovim patnjama, ne mogu se nadati da će imati udjela u Njegovoj slavi. ... Bit će nam suđeno prema ponašanju — kako koristimo znanje o istini koja nam je otkrivena.

Bog je dao svojega jedinorođenog Sina da nas otkupi od grijeha. Mi smo Njegovo djelo, Njegovi predstavnici u ovom svijetu, i On očekuje da otkrivamo istinsku vrijednost čovjeka svojim čistim načinom življenja i istinskim naporima pomaganja u obnavljanju tog dragocjenog bisera. Naš karakter treba biti sličan božanskom i oblikovan vjerom koja djeluje kroz ljubav i pročišćava dušu. Božja milost će uljepšati karakter, oplemeniti nas i posvetiti. Gospodnji sluga koji radi mudro bit će uspješan. Naš Spasitelj je rekao: “I veća će djela od ovih činiti, jer ja idem k Ocu.” (Ivan 14,12 — Šarić)

Koja su to “veća djela”? Ako naše usne budu dotaknute žeravicom sa žrtvenika, mi ćemo svijetu otkriti začuđujuću ljubav koju je Bog očitovao davanjem Isusa, svojega jedinorođenog Sina za svijet, “da *ne pogine* ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni”. (Ivan 3,16)

Tajna Kristovog utjelovljenja, razlog Njegove patnje, Njegovo raspeće, uskrsnuće i uzašašće otkrivaju cijelom čovječanstvu veličanstvenu Božju ljubav. To daje snagu istini. Ove Božje osobine otkrivene su nam u djelovanju i životu Isusa Krista. On je bio predstavnik božanskog karaktera. (*Review and Herald*, 18. lipnja 1895.)

Božje stvaranje je riznica dobara spremnih da za Njega odmah posluže za ono što Mu je ugodno. (*The SDA Bible Commentary*, Ellen White Comments, sv. 1, str. 1081)

Stvoritelj je planirao našu sreću

“I Jahve, Bog, zasadi vrt na istoku, u Edenu, i u nj smjesti čovjeka koga je napravio.” (Postanak 2,8)

Usprkos svemu što je o dostojanstvu fizičkog rada rečeno i napisano, prevladava mišljenje da rad ponižava čovjeka. Popularno mišljenje mijenja pravilno razumijevanje u mnogim umovima, i ljudi dolaze do zaključka kako onome koji radi svojim rukama nije mjesto među plemenitim ljudima. Mnogi naporno rade kako bi zaradili novac, a kad steknu bogatstvo, misle da će novac učiniti njihovu djecu plemenitima. Ali na taj način mnogi propuštaju svoju djecu naučiti, kao što su se sami naučili, na težak ali koristan rad. Takva djeca olako troše novac stečen radom roditelja, i ne znaju cijiniti njegovu vrijednost. Tako oni zlorabe talent koji je prema Božjoj namjeri trebalo iskoristiti na mnogo bolji način.

Božje namjere nisu isto što i namjere ljudi. On nije odredio da ljudi žive u besposličarenju i lijenosti. Bog je u početku stvorio čovjeka plemenita; ali iako bogat u svemu čime ga je Gospodar svemira mogao obdariti, Adam nije bio besposlen. Čim je bio stvoren, dodijeljen mu je posao. Našao je zanimanje i sreću u njegovanju i čuvanju onoga što je Bog stvorio, i zauzvrat su mu želje zadovoljavane obiljem plodova Edenskog vrta.

Sve dok su naši praroditelji bili poslušni Bogu, njihov rad u vrtu bio je ugodan i zemlja je zadovoljavala njihove potrebe izobiljem plodova. Međutim, otkako je čovjek otkazao poslušnost Bogu, osuđen je da se s mukom bori protiv korova što ga sije Sotona, i da zarađuje kruh u znoju svoga lica. Od tada on mora voditi tešku i mučnu borbu protiv sile kojoj se svojom voljom podčinio.

Božja je namjera bila da se napornim radom smanje i ublaže posljedice zla koje je u svijet unijela čovjekova neposlušnost. Napornim radom može se zaustaviti plima zla a sotonске kušnje učiniti nedjelotvornima. Iako praćen brigom, zamorom i naporom, rad je izvor sreće i razvoja te zaštita od kušnji. Svojom zahtjevnošću on sprečava odavanje zadovolj-

stvima, a potiče vrednoću, čistoću i čvrstinu karaktera. Tako rad postaje dio velikog Božjeg plana za naš oporavak od pada. (*Counsels to Parents and Teachers*, str. 273,274)

Čovjekov Stvoritelj osmislio je ustroj našega tijela. ... Svaki zakon koji upravlja ljudskim strojem treba prepoznati kao božanski po svojemu podrijetlu, značenju i važnosti, kao što je i s Božjom riječju. Svaka nemarna i nepažljiva aktivnost, svaki oblik zlouporabe tog Božjeg predivnog stroja ili zanemarivanje Božjih zakona namijenjenih ljudima — kršenje je Božjeg zakona. Možemo zastati i diviti se Božjim djelima u prirodi, ali ljudska zajednica je najdivinija od svih djela. (*Medical Ministry*, str. 221)

50 5. veljače

Božja ljubav otkrivena u stvaranju

“Jer je u njemu sve stvoreno — sve na nebu i na zemlji; vidljivo i nevidljivo, bilo prijestolja, bilo gospodstva, bilo poglavarstva, bilo vlasti; sve je stvoreno po njemu i za njega.” (Kološanima 1,16)

“Bog je ljubav.” (1. Ivanova 4,16) Njegova narav, Njegov Zakon je ljubav. ... Svaki prikaz stvaralačke sile izričaj je beskonačne ljubavi. Božji suverenitet obuhvaća puninu blagoslova za sva stvorena bića. ...

Povijest velike borbe između dobra i zla, od svog početka na Nebu pa sve do konačnog uništenja pobune i iskorjenjivanja grijeha, prikaz je i Božje nepromjenjive ljubavi.

Vladar svemira nije sam u svom djelu dobročinstva. On je imao pridruženog suradnika koji je cijenio Njegove namjere i mogao dijeliti Njegovu radost u pružanju sreće stvorenim bićima. “U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše kod Boga — i Riječ bijaše Bog. Ona u početku bijaše kod Boga.” (Ivan 1,1.2) Krist, Riječ, jedinorođeni Božji Sin, bio je jedno s vječnim Ocem — jedne naravi, karaktera i namjere, jedino Biće koje je moglo sudjelovati u svim Božjim namjerama i savjetovanjima. “Ime mu je: Savjetnik divni, Bog silni, Otac vječni, Knez mirotni.” (Izaija 9,5) ...

Otac je kroz svojega Sina sudjelovao u stvaranju svih nebeskih bića. “Jer je u njemu sve stvoreno — sve na nebu i na zemlji ... bilo prijestolja, bilo gospodstva, bilo poglavarstva, bilo vlasti, sve je stvoreno po njemu i za njega.” (Kološanima 1,16) Anđeli su Božje slugе koji odsjajuju svjetlošću što se širi iz Njegove prisutnosti i koji brzo šire krila da izvrše Njegovu volju. Ali Sin, Božji Pomazanik, “otisak njegove bîti”, “odsjev njegova sjaja”, “koji svemir uzdržava svojom silnom riječi”, ima vrhovnu vlast nad svima njima (Hebrejima 1,3). ...

Budući da je Zakon ljubavi temelj Božje vladavine, sreća svih razumnih bića ovisi o njihovoj savršenoj usklađenosti s njegovim načelima pravednosti. Bog želi da Mu sva stvorenja služe iz ljubavi, službom koja izvire iz poštovanja prema Njegovu karakteru. On ne nalazi zadovoljstvo u prisilnoj poslušnosti i On svima daruje slobodnu volju da Mu mogu dragovoljno služiti.

Sve dok su sva stvorena bića prihvaćala vjernost iz ljubavi, diljem Božjeg svemira vladao je savršeni sklad. Ispunjavanje Božjih namjera bila je radost nebeskih vojski. One su uživale odražavati Njegovu slavu i iskazivati Mu hvalu. Dok je vladala ljubav prema Bogu, međusobna ljubav bila je puna povjerenja i nesebična. Nije bilo tragova nesklada koji bi remetiо nebeski sklad. (*Patrijarsi i proroci*, str. 15,16)

6. veljače

51

Obožavanje Stvoritelja

“Poklonite se Stvoritelju neba i zemlje, mora i izvora voda!” (Otkrivenje 14,7)

Dužnost da se poklonimo Bogu temelji se na činjenici da je On Stvoritelj i da Mu sva stvorenja duguju život. Gdje god se u Bibliji ističe Njegovo veće pravo da Ga ljudi štiju i klanjaju Mu se nego što ga imaju bogovi mnogobožaca, navode se dokazi Njegove stvaralačke moći. “Ništavni su svi bozi narodâ. Jahve stvori nebesa.” (Psalam 96,5) “S kim ćete me prisposodbit, tko mi je ravan? kaže Svetac. Podignite oči i gledajte: tko je to stvorio? ... Da, ovako govori Jahve, nebesa Stvoritelj —

on je Bog — koji je oblikovao i saznao zemlju... Ja sam Jahve i nema drugoga.” (Izaija 40,25; 45,18) Psalmist veli: “Znajte da je Jahve Bog: on nas stvorio, i mi smo njegovi. ... Dodite, prignimo koljena i padnimo nice, poklonimo se Jahvi koji nas stvorio.” (Psalam 100,3; 95,6) I sveta Bića koja se na Nebu klanjaju Bogu, navode kao razlog svoga obožavanja: “Dostojan si, naš Gospodine i naš Bože, da primiš slavu, čast i moć, jer ti si stvorio sve.” (Otkrivenje 4,11)

U Otkrivenju 14. poglavlju nalazimo poziv upućen ljudima da se poklone Stvoritelju, a proroštvo skreće pozornost na skupinu koja, kao posljedicu objavljivanja trostruke vijesti, vrši Božje zapovijedi. Jedna od njih upućuje izravno na Boga kao Stvoritelja. Četvrti propis glasi: “A sedmoga je dana subota, počinak posvećen Jahvi, Bogu tvojemu... Ta i Jahve je šest dana stvarao nebo, zemlju i more i sve što je u njima, a sedmoga je dana počnuo. Stoga je Jahve blagoslovio i posvetio dan subotni.” (Izlazak 20,10.11) O suboti Gospodin dalje kaže da je ona “znak... kako bi se znalo da sam ja Jahve, Bog vaš”. (Ezekiel 20,20) A naveden je i razlog: “Ta Jahve je za šest dana saznao nebo i zemlju, a sedmoga je dana prestao raditi i odahnuo.” (Izlazak 31,17)

Da bi ovu istinu zauvijek sačuvao u umovima ljudi, Bog je u Edenu ustanovio subotu i dokle god činjenica da je On naš Stvoritelj ostaje razlogom da Mu iskažemo štovanje, dotle će i subota biti znak i uspomena toga. Da su svi svetkovali subotu, čovjekove bi misli i osjećaji bili usmjereni na Stvoritelja kao predmet štovanja i obožavanja, pa nikada ne bi bilo ni idolopoklonika, ni ateista ni nevjernika. Svetkovanje subote je znak vjernosti pravom Bogu, koji je saznao “nebo i zemlju, more i izvore vodâ”. Iz ovoga slijedi da će vijest koja ljudima zapovijeda da se poklone Bogu i vrše Njegove zapovijedi predstavljati naročiti poziv na vršenje četvrte zapovijedi. (*Velika borba*, izdanje 2010., str. 346,347)

Prvi tjedan na Zemlji

“Ta i Jahve je šest dana stvarao nebo, zemlju i more i sve što je u njima, a sedmoga je dana počinio. Stoga je Jahve blagoslovio i posvetio dan subotni.” (Izlazak 20,11)

Tjedni ciklus od sedam doslovnih dana, šest određenih za rad a sedmi za odmor, koji se očuvao kroz cijelu biblijsku povijest, ima svoje podrijetlo u veličanstvenim činjenicama u prvih sedam dana stvaranja.

Kad je Bog izgovarao svoj Zakon jakim glasom sa Sinaja, predstavio je subotu govoreći: “Sjeti se da svetkuješ dan subotni.” (Izlazak 20,8) On je tada jasno izjavio što treba raditi u šest dana, a što ne treba činiti u sedmi dan. U davanju razloga zašto treba tako postupati tijekom tjedna, Bog ukazuje na svoj primjer i prvih sedam dana. “Ta i Jahve je šest dana stvarao nebo, zemlju i more i sve što je u njima, a sedmoga je dana počinio. Stoga je Jahve blagoslovio i posvetio dan subotni.” (Izlazak 20,11)

Iz tog razloga proizlazi jasno i uvjerljivo da zapis o stvaranju govori o doslovnim danima. Prvih šest dana u tjednu dano je čovjeku za njegov rad, jer je Bog tijekom istog razdoblja radio u prvom tjednu stvaranja. Sedmi dan Bog je odvojio za dan odmora, u sjećanje na svoj odmor u istom razdoblju nakon što je izvršeno djelo stvaranja u šest dana.

Ali nevjerna pretpostavka da događaji od prvog tjedna za svoje ispunjenje trebaju sedam dugih neodređenih razdoblja, udara izravno u temelje četvrte zapovijedi o suboti. To čini neodređenim i nerazumljivim ono što je Bog učinio tako jasnim. ...

Geolozi koji nisu vjernici tvrde da je svijet mnogo stariji nego što izvješćuju biblijski zapisi. Oni odbacuju biblijske tvrdnje zbog dokaza koje su pronašli u samoj zemlji, tumačeći da svijet postoji desetke tisuća godina. Mnogi koji izjavljuju da vjeruju ono što u Bibliji piše podnose štetu zbog takve zlouporabe divnih dokaza o tjednu stvaranja pronađenih u zemlji. Taj tjedan je trajao doslovnih sedam dana i svijet je sada star samo šest tisuća godina. ...

Bez biblijske povijesti geolozi ne mogu ništa dokazati. Ostaci pronađeni u zemlji daju dokaze o stanju koje se umnogome razlikuje od onoga kako je u sadašnjosti. Ali vrijeme njihova postojanja, i koliko su dugo proveli u zemlji, možemo razumjeti samo pomoću biblijske povijesti. ... Kad su ljudi napustili Božju riječ s objavom o povijesti stvaranja, i tražili izvješće o Božjim stvaralačkim djelima u prirodnim zakonitostima, našli su se u beskrajnom oceanu neizvjesnosti. Kako je Bog mogao dovršiti svoje djelo stvaranja u doslovnih šest dana, On to nikada nije otkrio smrtnicima. Njegovo stvaralačko djelo je isto tako neshvatljivo kao i Njegovo postojanje. (*Spiritual Gifts*, sv. 3, str. 90—93)

53 8. veljače

Subota ukazuje na Stvoritelja

“Subote moje morate održavati, jer subota je znak između mene i vas od naraštaja do naraštaja, da budete svjesni da vas ja, Jahve, posvećujem.” (Izlazak 31,13)

Subota je dana svim ljudima u spomen na djelo stvaranja. Kad je Jahve postavljao temelje Zemlji, kad je odjenuo svijet u odjeću ljepote i stvorio čudesna kopna i mora, uspostavio je subotnji dan i posvetio ga. Kad su “klicale zvijezde jutarnje i Božji uzvikivali dvorjani” (Job 38,7), subota je bila odvojena u spomen na Boga. Bog je posvetio i blagoslovio dan u koji se odmorio od svih svojih veličanstvenih djela. I ta od Boga posvećena subota trebala je čuvati vječni savez. To je spomen koji je trebao stajati od koljena do koljena sve do svršetka povijesti Zemlje.

Bog je izveo Hebreje iz egipatskog ropstva i zapovjedio im da svetkuju subotu i drže Zakon koji je bio dan u Edenu. Svakog tjedna činio je čudo kako bi u njihovim mislima utvrdio činjenicu da je subota uspostavljena u početku stvaranja svijeta. ...

Ima onih koji smatraju da je subota dana samo za Židove, ali Bog to nikada nije rekao. On je dao subotu svom izraelskom puku kao sveti залог; ali sama činjenica da je Sinajska

pustinja, a ne Palestina, bila mjesto koje je On izabrao za objavljivanje svojega Zakona, otkriva da je ona namijenjena cijelom čovječanstvu. Zakon Deset zapovijedi star je kao stvaranje. Stoga ustanova subote nema posebnost za Židove više negoli za sva ostala stvorena bića. Bog je učinio poštivanje subote obvezatnim za sve ljude. Rečeno je vrlo jasno: "Subota je stvorena radi čovjeka." (Marko 2,27) Dakle, neka svi oni kojima prijete opasnost da budu prevareni na ovom području obrate pozornost na ono što je Bog rekao u svojoj Riječi, a ne na tvrdnje ljudi.

U vezi sa stablom spoznaje dobra i zla, Bog je u Edenu rekao Adamu: "U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!" (Postanak 2,17) "Nato će zmija ženi: 'Ne, nećete umrijeti! Nego, zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi, koji razlučuju dobro i zlo.'" (Postanak 3,4.5) Adam je poslušao glas Sotone koji je govorio preko njegove žene; on je povjerovao drugom glasu, a ne onom koji je izrekao Zakon u Edenu. ...

Kao što je stablo spoznaje dobra i zla bilo pokazatelj Adamove poslušnosti, tako će i četvrta zapovijed biti pokazatelj odanosti Božjeg naroda. Adamovo iskustvo treba nas upozoravati sve dok traje vrijeme. Ono nam govori da ne prihvaćamo nikakvo jamstvo izrečeno iz usta ljudi ili anđela, što bi oduzelo točkicu ili crticu od svetog Božjeg zakona. (*Review and Herald*, 30. kolovoza 1898.)

9. veljače

54

Nebesa objavljuju Božju slavu

"Nebesa slavu Božju kazuju, naviješta svod nebeski djelo ruku njegovih." (Psalam 19,2)

Stvoritelj je dao obilje dokaza da je Njegova moć neograničena i da On uspostavlja i ruši kraljevstva. On održava svijet snagom svoje riječi. Stvorio je noć, postavio sjajne zvijezde na nebeskom svodu i sve ih poziva po imenu. Nebesa objavljuju Božju slavu i nebeski svod govori o djelu Njegovih ruku, poka-

zujući ljudima da je ovaj mali svijet samo jedna točka u Božjem stvaranju. ...

Stanovnici svjetova koji nisu pali promatraju ljudski ponos i uobraženost sa sažaljenjem i prijekorom. Ne veličaju sebe samo bogati i oni koje slavi svijet; mnogi koji izjavljaju da štiju Boga govore o svojoj mudrosti i moći. Oni se ponašaju kao da Bog ima obveze prema njima, kao da On ne može voditi svoje djelo bez njihove pomoći. Neka se takvi zagledaju u zvjezdano nebo i s divljenjem i strahopoštovanjem proučavaju Božja čudesna djela. Neka razmišljaju o mudrosti koju On pokazuje u održavanju savršenog reda u golemom svemiru, i o malenom razlogu koji čovjek ima da se hvali svojim postignućima.

Sve što čovjek ima — život, postojanje, sreću i druge nebrojene blagodati koje prima iz dana u dan — dobiva od nebeskog Oca. Čovjek je dužnik za sve ono što ponosno izjavljuje da pripada njemu. Bog daje svoje dragocjene darove da bismo ih mogli koristiti u službu Njemu. Svaki djelić slave ljudskog uspjeha pripada Bogu. Njegova mnogostruka mudrost očituje se u djelima ljudi, a hvala pripada Njemu. (*Youth's Instructor*, 4. travnja 1905.)

Uskoro će se otvoriti vrata Neba da kroz njih prođu Božja djeca, a s usana Kralja slave odjeknut će riječi blagoslova poput najljepše glazbe: "Dođite, blagoslovljeni Oca mog, i primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta!" (Matej 25,34)

I tada će otkupljeni biti dočekani dobrodošlicom u domu koji im Krist pripravlja. Tamo im društvo neće praviti zli ljudi s ove Zemlje — lažljivci, idolopoklonici, pokvarenjaci, nevjernici — nego će se družiti s onima koji su nadvladali Sotonu i božanskom milošću izgradili savršeni karakter. Svaka grešna sklonost i nesavršenstvo koji su ih ovdje mučili, uklonjeni su Kristovom krvlju i njima su darovani savršenstvo i sjaj Njegove slave koja daleko nadmašuje Sunčev sjaj. (*Put Kristu*, str. 110,111)

Njegovi po stvaranju i otkupljenju

“Tvoje me ruke stвориše i oblikovaše.” (Psalam 119,73)

Razmislimo o prednosti koju imamo. Mnogo je onih koji, kad su u nevolji, padaju u napast i gube svoje stavove. Oni zaboravljaju obećanja koja im je Bog dao i počinju tražiti ljudsku pomoć. Obraćaju se za pomoć ljudima i na taj način stječu loša i zbunjujuća iskustva. Rečeno nam je da u svim našim kušnjama najusrdnije tražimo pomoć od Gospodina, ne gubeći iz vida da smo Njegovo vlasništvo i Njegova usvojena djeca. Nijedno ljudsko biće ne može razumjeti naše ljudske potrebe kao Krist. Ako s vjerom tražimo pomoć od Njega, dobit ćemo je. Mi smo Njegovi po stvaranju i Njegovi po otkupljenju. Uzi- ma božanske ljubavi vezani smo za Izvor svekolike moći i snage. Ako ovisimo samo o Bogu, ako od Njega tražimo ono što želimo kao što malo dijete moli svojega oca kad nešto želi, steći ćemo bogato iskustvo. Naučit ćemo da je Bog izvor svekolike snage i moći.

Ako u trenutku traženja odmah ne iskusite poseban osjećaj, nemojte misliti da vaša molitva nije uslišana. Onaj koji kaže: “Molite, i dat će vam se! Tražite, i naći ćete! Kucajte, i otvorit će vam se! Jer svaki koji moli, prima; tko traži, nalazi, i tko kuca, otvara mu se”, čut će vas i odgovoriti vam. Imajte povjerenja u Njegovu Riječ, molite i tražite, i imat ćete prednost pronalaženja. Krist nas ohrabruje i kaže: “Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na se” — jaram uzdržljivosti i poslušnosti — “i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj svojim dušama.” (Matej 11,28)

Mi ćemo pronaći odmor noseći Njegov jaram i Njegov teret. Suradujući s Kristom u velikom djelu u kojemu je On dao svoj život, naći ćemo istinski odmor. Kad smo bili grešnici, On je dao život za nas. On želi da dođemo k Njemu i učimo od Njega. Tako ćemo pronaći odmor. On kaže da će nam On dati odmor. Stoga nemojte svoje terete povjeravati nijednom ljudskom biću. “Učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca.”

Čineći tako, iskusit ćete odmor koji Krist daje, odmor koji dolazi zato što nosite Njegov jaram i Njegove terete.

Bog se sramoti kad se Njegov narod oslanja na ljudska bića. On nam nije rekao da činimo tako. Rekao nam je da će nas On poučiti i da će nas On voditi. ... Prisjetite se kolika nam je obećanja dao za koja se možemo uhvatiti rukom vjere. ... Bog želi da Ga poznajemo, razgovaramo s Njim, kažemo Mu svoje poteškoće i steknemo iskustvo u obraćanju Onome koji nije nikada krivo sudio i nije nikada učinio pogrešku. (*Manuscript* 144, 1901.)

56 11. veljače

Obnovljeni na Božju sliku

“Riječi koje sam vam ja rekao jesu duh i život.” (Ivan 6,63)

Središnja tema Biblije, tema u kojoj se sjedinjuju sve ostale teme u cijeloj Knjizi, jest plan spasenja i obnavljanje Božje slike u ljudskoj duši. Od prvog nagovještaja nade u osudi izrečenoj u Edenu, do onog posljednjeg slavnog obećanja u Otkrivenju: “I gledat će lice njegovo, i ime njegovo bit će na čelima njihovim” (Otkrivenje 22,4), misao vodilja svake knjige i svakog ulomka u Bibliji je postupno objavljivanje te čudesne teme — čovjekovo podizanje — objavljivanje sile Boga “koji nam daje pobjedu kroz Gospoda našega Isusa Krista”. (1. Korinćanima 15,57)

Onaj koji shvati ovu misao ima pred sobom neograničeno područje za proučavanje. On ima ključ koji će mu otvoriti cijelu riznicu Božje riječi. ...

Stvaralačka sila koja je stvorila svjetove, nalazi se u Božjoj riječi. Ta riječ daje silu; ona rađa život. Svaka zapovijed je i obećanje. Prihvaćena voljom, primljena u dušu, ona sobom donosi život Beskonačnoga. Ona preobražava narav i nanovo stvara dušu po Božjem obličju.

Život koji je na ovaj način darovan, na isti se način i održava. Čovjek živi od “svake riječi koja izlazi iz usta Božjih”. (Matej 4,4)

Um i duša izgrađuju se onim čime se hrane; na nama počiva odgovornost da odlučimo čime ćemo se hraniti. Svatko ima pravo izabrati teme kojima će se baviti njegove misli i oblikovati njegov karakter. ...

S Božjom riječju u ruci svako ljudsko biće, ma u kakav ga položaj život bacio, može izabrati društvo koje želi. Uz pomoć njezinih stranica može razgovarati s najplemenitijim i najboljim predstavnicima ljudskog roda, može slušati glas Vječnoga dok govori s ljudima. Dok proučava teme u koje "anđeli žele zaviriti" (1. Petrova 1,12) i dok razmišlja o njima, može biti s njima. Može ići stopama nebeskog Učitelja i slušati Njegove riječi kao u vrijeme kad je propovijedao na brežuljku, u ravnici i na jezeru.

Čovjek u ovom svijetu može boraviti u ozračju Neba, dajući nadu žalosnima i kušanima na Zemlji, budeći u njima čežnju za svetošću, a sâm dolazeći u sve prisniju zajednicu s Nevidljivim; i slično onome koji je u davna vremena hodio s Bogom, prilaziti će sve bliže pragu vječnog svijeta, sve dok se vrata ne otvore i on ne uđe. Tamo se neće osjećati strancem. Glasovi koji će ga pozdraviti glasovi su svetih koji su na Zemlji bili njegovi nevidljivi pratitelji — glasovi koje je on ovdje naučio prepoznati i ljubiti. Onaj koji je preko Božje riječi živio u zajednici s Nebom, osjećat će se ugodno u nebeskom društvu. (Odgoj, str. 113—115)

12. veljače

57

Moć nad olujom

"On se tada probudi, zaprijeti vjetru i reče moru: 'Utišaj se! Umukni!' Vjetar prestade i nastade velika tišina. A njima reče: 'Zašto se toliko strašite? Kako nemate vjere?'" (Marko 4,39.40)

Taj dan u Isusovom životu bio je prepun događaja. Kraj Galilejskog mora izgovorio je svoje prve priče, poznatim slikovitim prikazima ponovno objašnjavajući narodu narav svojega kraljevstva. ...

Cijeli dan učio je i liječio, a kad se spustila večer, mnoštvo je još uvijek bilo oko Njega. ... Sad je na kraju dana bio

tako premoren da je odlučio potražiti odmor na nekom osamljenom mjestu preko jezera. ...

Spasitelj se napokon oslobodio pritiska mnoštva i, svladan umorom i glađu, legao na krmu i ubrzo zaspao. Večer je bila blaga i ugodna i mir je počivao nad jezerom; ali se iznenada preko neba navukla tama, vjetar je divlje zapuhao niz planinske klance duljinom istočne obale i jezero je zahvatila strašna bura. ...

Bijesno šibani vjetrovima koji su urlali, valovi su žestoko pljuštali po lađi s učenicima i prijetili da je potope. Ovi očvrtnuli ribari proveli su svoj život na tom jezeru i sigurno vodili svoje barke kroz mnoge oluje, ali sad su se njihova snaga i umijeće pokazali bezvrijednima. Bili su nemoćni u zagrljaju te divlje oluje i nada ih je napuštala kad su vidjeli da se njihova lađa puni.

Obuzeti naporom da spase sebe, zaboravili su da je u lađi Isus. Sada, videći da je njihov trud uzaludan, a smrt neizbježna, sjetili su se Onoga po čijoj su zapovijedi krenuli preko jezera. U Isusu je bila njihova jedina nada. U svojoj bespomoćnosti i očajanju povikali su: "Učitelju, učitelju!" Međutim, gusti mrak skrivao Ga je od njihovih pogleda. Glasovi su im nestajali u urliku oluje. ...

Iznenada, bljesak munje probija tamu i oni vide Isusa kako spava, neuznemiren bukom oluje. Začudeni i očajni povikali su: "Učitelju! tebe se ništa ne tiče što mi ginemo?" ...

Dok bljesak munje osvjetljuje Isusa, oni vide nebeski mir na Njegovu licu. U Njegovu pogledu čitaju nježnu ljubav koja zaboravlja na sebe; i oni, okrećući svoja srca k Njemu, uzvikuju: "Učitelju, učitelju, izgibosmo!"

Nikada duša nije izustila taj uzvik a da je on ostao bez odgovora. Kad su dograbili svoja vesla da učine i posljednji napor, Isus je ustao. Stajao je usred svojih učenika, dok je bura bjesnjela. ... Podigao je svoju ruku, kojom je tako često činio djela milosrđa, i progovorio razbješnjelom moru: "Utišaj se! Umukni!" ...

Kao što je Isus počinio vjerom u Očevoj brizi, tako i mi trebamo počiniti u brizi našeg Spasitelja. (*Isusov život*, str. 267—269)

Nanovo stvoreni

“Nemojte se prilagođivati ovom svijetu! Naprotiv, preobličavajte se obnovom svoga uma da možete uočavati što je volja Božja: što je dobro, ugodno i savršeno!” (Rimljanima 12,2)

Krist je umro na križu kako bi spasio svijet koji je propadao u grijehu. On nas poziva da surađujemo s Njim u ovom radu. Budite Njegova ruka pomoćnica. Neumornim i usrdnim naporima morate se truditi spasiti izgubljene. Prisjetite se da su naši grijesi učinili da je bio potreban križ. Kad ste primili Krista kao svojega Spasitelja, dali ste zavjet da ćete zajedno s Njim nositi križ. I u životu i u smrti vi ste povezani s Njim i dijelom ste velikog plana otkupljenja.

Preobražavajuća snaga Kristove milosti oblikuje onoga koji se posveti Božjoj službi. Posvećen Duhom svojega Otkupitelja, on je spreman odreći se sebe, ponijeti križ i učiniti bilo koju žrtvu za svojega Gospodara. On ne može biti ravnodušan prema onima koji oko njega propadaju u grijehu. On ne služi sebi. Postao je novo stvorenje u Kristu, i ugađanje sebi nema više mjesta u njegovu životu. On zna da svaki dio njegovog bića pripada Kristu koji ga je izbavio od robovanja grijehu, i da je svaki trenutak njegove budućnosti otkupljen dragocjenom krvlju jedinorođenog Božjeg Sina.

Imate li tako duboko poštovanje prema žrtvi učinjenoj na Golgoti da ste voljni sve drugo podčiniti radu spašavanja duša? Ista žarka želja za spasenjem grešnika, koja je obilježavala Spasiteljev život, treba obilježiti i život Njegovih istinskih sljedbenika. Kršćanin ne želi živjeti samo sebi. Sve što ima i što jest on želi posvetiti svojem Gospodaru u službi. Njega pokreće neizreciva želja da pridobije duše za Krista. ...

Kako mogu najbolje proslaviti Onoga kome pripadam po stvaranju i otkupljenju? To je pitanje koje trebamo postaviti samima sebi. Onaj koji je uistinu obraćen, trudi se s najvećom brižnošću izbaviti one koje su još uvijek pod silom Sotone. On odbija prihvatiti bilo što što bi ga priječilo u ovom radu. Ako ima djecu, shvaća kako njegov rad mora početi u njegovom

vlastitom domu. Njegova djeca su mu najdragocjenija. Imajući na umu kako su ona najmlađi članovi Gospodnje obitelji, on se bori svom snagom da ih pouči da ostanu na Gospodnjoj strani. On se zavjetovao da služi, časti i bude poslušan Kristu, i s puno strpljivosti i ustrajnosti trudi se odgojiti svoju djecu da nikad ne budu neprijateljski raspoložena prema Spasitelju.

Bog je očevima i majkama dao odgovornost spašavanja njihove djece od sile neprijatelja. To je njihov rad, rad koji ni pod kojim izgovorom ne smiju zanemariti. Roditelji koji imaju živu vezu s Kristom neće mirovati dok ne vide da su njihova djeca sigurna u Njegovom toru. To će biti njihova životna zadaća. (*Testimonies for the Church*, sv. 7, str. 9–11)

59 14. veljače

Stvaranje pruža dokaze za vjeru

“Što je sakriveno, pripada Jahvi, Bogu našem, a objavljuje nama i sinovima našim zauvijek, da vršimo sve riječi ovoga Zakona.” (Ponovljeni zakon 29,28)

Božja riječ je dana kao svjetiljka našim nogama i svjetlo našem putu. Oni koji odbacuju Božju riječ i teže da svojim ljudskim mudrovanjem otkriju prekrasne tajne o Jahvi, posrnut će u mraku. Onoliko koliko je za njihovo dobro, smrtnicima je darovan vodič pomoću kojega mogu otkriti tajne o Jahvi i Njegovom djelu. Davanjem povijesti o potopu, nadahnuće nam je objavilo prekrasne tajne koje geologija neovisno o nadahnuću nikad ne bi mogla otkriti.

Sotonin osobiti cilj jest voditi palog čovjeka u pobunu protiv Božje vladavine, i on je u svojim naporima imao doista dobar uspjeh. Pokušao je učiniti nerazumljivim Božji zakon, koji je sam po sebi vrlo jasan. Osobitu mržnju on pokazuje prema četvrtoj zapovijedi Dekaloga, koja govori o živom Bogu, Stvoritelju neba i Zemlje. Odbačene su jednostavne Božje pouke da bi se prihvatilo nevjerničke basne.

Čovjek neće imati izgovora. Bog je dao dovoljno dokaza na kojima, ako želimo, možemo temeljiti svoju vjeru. Pri kraju vremena na ovoj će Zemlji biti veliko siromaštvo u pitanjima

prave vjere. Nakon mnogih izgovora Božju riječ će smatrati nepouzdanom, dok će biti prihvaćeno ljudsko shvaćanje koje će biti u suprotnosti s jasnim činjenicama Svetoga pisma. Ljudi će pokušavati objasniti da je priroda uzrok djela stvaranja, koje Bog nikada nije otkrio. Ali ljudska znanost ne može otkriti tajne nebeskog Boga i objasniti čudesno djelo stvaranja, jer su oni čudo Svemoćne Sile. Jednako tako znanost ne može otkriti kako je Bog došao u postojanje.

“Što je sakriveno, pripada Jahvi, Bogu našem, a objava nama i sinovima našim zauvijek.” ... Božji putovi nisu kao naši putovi, niti su Njegove misli kao naše misli. Ljudska znanost nikada ne može razjasniti Njegova čudesna djela. Bog je odredio da ljudi, životinje i drveće, mnogo veći od onih kakvi su danas na našoj Zemlji, u vrijeme potopa budu pokopani s drugim stvarima u zemlju, i tu budu sačuvani kao dokaz ljudima da su stanovnici starog svijeta bili uništeni potopom. Bog je uredio tako da ova otkrića, pronađena u zemlji, učvrste vjeru ljudi u nadahnutu povijest. Ali su ljudi, sa svojim ispraznim načinom razmišljanja, pogrešno koristili ove dokaze koje je Bog odredio i koji su ih trebali voditi da veličaju Njega. (*Spiritual Gifts*, sv. 3, str. 94—96)

15. veljače

60

Sve istine su u suglasju

“Jahve stvori nebesa. ... Dajte Jahvi slavu imena njegova.” (1. Ljetopisa 16,26-29)

Postoje ljudi koji misle da su postigli prekrasna otkrića u znanosti. Oni navode mišljenja učenih ljudi i smatraju ih nepogrešivima, i poučavaju zaključke znanosti kao istine koje se ne mogu osporiti. A Božja riječ, koja je dana kao svjetiljka nogama umornog putnika, prosuđuje se prema ovom mjerilu i proglašava se manjkavom. Znanstvena istraživanja s kojima se ovi ljudi zadovoljavaju pokazala su se kao zamka za njih. Ona su zamaglila njihove umove i oni su odvučeni u nevjerstvo. Oni imaju svijest o moći, i umjesto da gledaju na Izvor svih mudrosti, oni slave pobjedu zbog površnog znanja koje su

možda stekli. Oni uzvisuju svoju ljudsku mudrost koja je u suprotnosti s mudrošću velikog moćnog Boga i usuđuju se ući u raspravu s Njim.

Bog je dopustio da se na ovaj svijet izlije poplava svjetlosti u znanstvenim otkrićima i znanju, ali kad po izjašnjenju znanstvenika ljudi poučavaju i pišu o tim temama iz samo ljudskog stajališta, sigurno će doći do pogrešnih zaključaka. Ako u svojim istraživanjima nisu vođeni Božjom riječju, najveći umovi postat će zbunjeni u svojim pokušajima istraživanja odnosa znanosti i objave. Stvoritelj i Njegova djela su izvan njihova razumijevanja, i stoga što to ne mogu objasniti prirodnim zakonima, biblijsku povijest smatraju nepouzdanom. Oni koji sumnjaju u pouzdanost zapisa Starog i Novog zavjeta, bit će odvedeni korak dalje — u sumnju u postojanje Boga — a onda, nakon što su se odvojili od svojega sidra, ostavljeni da se razbijaju o stijene nevjere. Vođen Božjim Duhom, Mojsije je napisao, a ispravna teorija geologije nikad neće dokazivati ono što se ne podudara s njegovim izjavama. Zamisao o koju se mnogi spotiču, da Bog nije stvorio tvar kad je doveo svijet u postojanje, ograničava moć Sveca Izraelova.

Kad se nađu u nemogućnosti da svojom nesavršenom znanošću izračunaju Stvoritelja i Njegova djela, mnogi počinju sumnjati u Božje postojanje i pripisuju beskonačnu moć prirodi. Ovi ljudi su izgubili jednostavnost vjere, i u svom su umu i duhu daleko od Boga. U nadahnutost Božje svete Riječi treba postojati čvrsta vjera. Bibliju ne bi trebalo ispitivati ljudskim zamislama o znanosti, već znanost treba podvrgnuti ispitu ovog nepogrešivog mjerila. Kad Biblija daje izjave o činjenicama u prirodi, znanost se može usporediti s pisanom Riječju; i pravilno razumijevanje obojeg uvijek će pokazati da su u skladu. Jedno se ne suproti drugome. Sve istine, bilo u prirodi ili u objavi, su u suglasju. (*Signs of the Times*, 13. ožujka 1884.)

Neograničena moć

**“Jer on reče — i sve postade, naredi — i sve se stvori.”
(Psalam 33,9)**

Znanstvena istraživanja otvorit će umu prostrana polja mudrih misli i informacija. Ljudi će vidjeti Boga u Njegovim djelima i veličati Ga. On će za njih biti prvi i najbolji, i njihov um bit će usmjeren na Njega. Skeptici koji su pročitali Bibliju iz bezrazložnog prigovaranja, u neznanju tvrde da će pronaći proturječja između znanosti i objave. Ali ljudsko razumijevanje Boga nikada neće biti točno. Um koji nije prosvijetljen Božjim Duhom uvijek će ostati u neznanju o Njegovoj moći.

Duhovne stvari razaznaju se duhovno. Oni koji nemaju životnu zajednicu s Bogom, kolebaju se ili na jednu ili drugu stranu; takvi su ljudsko mišljenje stavili ispred, a Božju riječ u pozadinu. Oni se hvataju za ljudske tvrdnje da je osuda grijeha u suprotnosti s Božjim milostivim karakterom te da, dok boravimo u beskonačnoj milosti, pokušajmo zaboraviti da postoji nešto takvo kao što je beskonačna pravda.

Kad imamo ispravan pogled na Božju moć i veličanstvo — kao i na ljudske slabosti — mi ćemo prezreti pretpostavke o mudrosti takozvanih velikih ljudi na zemlji, koji u svojem karakteru nemaju ništa od nebeske plemenitosti. Ne postoji ništa čime bi se čovjek mogao pohvaliti ili uzvisivati. Ne postoji razlog zbog kojeg bi trebalo vjerovati mišljenju učenih, kad oni svojim izopačenim razumom ne mogu shvatiti božanske stvari. Oni koji služe Bogu jesu jedini čije mišljenje i primjer možemo sigurno slijediti. Posvećeno srce ubrzava i pojačava umnu sposobnost. Živa vjera u Boga daje snagu; ona daje mir i odmor duhu te snagu i plemenitost karakteru.

Znanstvenici misle da svojim raširenim predodžbama mogu shvatiti Božju mudrost i ono što je On učinio ili čini. Uglavnom prevladava misao da je On vezan i ograničen svojim vlastitim zakonima. Ljudi ili poriču, ili zanemaruju Njegovo postojanje, ili misle da sve mogu objasniti prirodnim zakonima — čak i djelovanje Njegovog Duha na ljudsko srce. Oni više ne poštuju Njegovo ime i ne boje se Njegove moći. I dok misle da

napreduju, oni jure za mjehurićima od sapunice i gube dragocjene prilike da upoznaju Boga. Oni ne vjeruju u nadnaravno i ne shvaćaju da Autor prirodnih zakona može djelovati izvan njih. Oni poriču Božje tvrdnje i zanemaruju dobrobit vlastite duše. Ali Njegovo postojanje, Njegov karakter i Njegovi zakoni činjenice su koje ne može oboriti obrazloženje ljudi najvećih postignuća. ...

Priroda je snaga, ali Bog prirode nije ograničen snagom. Njegova djela predstavljaju Njegov karakter. (*Signs of the Times*, 13. ožujka 1884.)

62 17. veljače

Snaga koja umnaža

“A on zapovijedi: ‘Daj ljudima neka jedu!’ Ali njegov momak odgovori: ‘Kako to mogu postaviti pred stotinu ljudi?’ On odgovori: ‘Podaj ljudima, i neka jedu.’” (2. o Kraljevima 4,42.43)

“Neki čovjek došao iz Ball Šališe i donio čovjeku Božjem kruh od prvina, dvadeset ječmenih hljebova i kaše u torbi. A on zapovijedi: ‘Daj ljudima neka jedu!’ Ali njegov momak odgovori: ‘Kako to mogu postaviti pred stotinu ljudi?’ On odgovori: ‘Podaj ljudima, i neka jedu, jer ovako veli Jahve: Jest će, i preostat će.’ I postavi on pred njih. I jedoše, i još preosta, prema riječi Jahvinoj.” (2. o Kraljevima 4,42-44)

Onaj tko je učinio ovo čudo za stotinu ljudi, zapisano u vrijeme Starog zavjeta, učinio je slično čudo za pet tisuća ljudi kad je kao Čovjek propovijedao Radosnu vijest ljudima. Krist je u pustinji svojem narodu dao ne samo kruh, već i čiste tekuće potoke. ...

Bila je to Božja milost u malim obrocima koja je sve učinila zadovoljnim. Božja ruka može umnožiti stostruko. Iz svojih izvora On može postaviti stol u pustinji za milijune ljudi. Dodirom svoje ruke Bog može povećati oskudne zalihe i učiniti da ima dovoljno za sve. Svojom moći On je umnožio kruhove i žito u rukama proročkih sinova.

Gospodin daje život stablima i vinovoj lozi u korist svojih stvorenja. Njegova riječ može povećati ili smanjiti plodove zemlje. Ako su ljudi otvoreni za razumijevanje, razlikovat će odnos prirode i Božje naravi, i čut će se vjerno priznanje Stvoriteljeve moći. Bez života koji Bog daje priroda bi umrla. Djela koja je stvorio ovise o Njemu. On daje život svemu što priroda proizvede. Stabla natovarena plodovima trebamo promatrati kao Božji dar, baš tako kao da nam On stavlja voće u ruke. (*Manuscript* 114, 1899.)

Time što je nahranio pet tisuća ljudi, Isus je podignuo zastor sa svijeta prirode i otkrio silu koja stalno djeluje za naše dobro. Bog svakodnevno čini čuda stvarajući zemaljske žetve. Prirodnom pokretačkom snagom vrši se isto djelo koje se pokazalo davanjem hrane mnoštvu. ... Sâm Bog svakog dana hrani milijune sa zemaljskih žetvenih polja. Ljudi su pozvani da surađuju s Bogom u staranju za žito i u pripremanju kruha, i zbog toga gube iz vida božansku pokretačku silu. ... On želi da Ga prepoznamo u Njegovim darovima, da bi nam oni prema Njegovoj namjeri doista bili na blagoslov. (*Isusov život*, str. 297,298)

18. veljače

63

Josip je poštovao Stvoritelja

“Za domaćina ga stavi kući svojoj, za nadstojnika sveg imanja svoga, da velikaše njegove po volji uči i starce njegove mudrosti da vodi.” (Psalam 105,21.22)

Josip je iz tamnice doveden na mjesto vladara cijele egiptске zemlje. Bio je to položaj od visoke časti, ali i opterećen poteškoćama i opasnostima. Nitko ne može stajati na visokom položaju bez opasnosti. Kao što oluja ostavlja netaknutim mali cvijet u dolini, dok iz korijena čupa visoko stablo na vrhu planine, tako i oni koji su u životu poniznosti očuvali čestitost mogu zbog kušnji koje prate svjetovni uspjeh i čast pasti u duboki ponor. Ali Josipov karakter je izdržao ispit nevolja i napretka. On je u faraonovoj palači pokazao istu vjernost Bogu kao i u zatvoreničkoj samici. On je još uvijek bio stranac

u neznabožачkoj zemlji, odvojen od svojega roda, obožavatelja Boga; ali je u cijelosti vjerovao da božanska ruka vodi njegove korake i neprekidnim oslanjanjem na Boga vjerno je vršio dužnosti na svom položaju. ...

On je u svojim ranim godinama slijedio dužnost radije negoli sklonosti, a čestitost, jednostavno povjerenje i plemenita narav u mladosti donose plodove u djelima zrelog čovjeka. Jednostavan i čist život pridonio je snažnom razvitku tjelesnih i umnih sposobnosti. Zajednica s Bogom kroz Njegova djela i razmišljanje o velikim istinama povjerenima baštinicima vjere uzdigli su i oplemenili njegovu duhovnu narav, razvijajući i jačajući njegov um više od bilo kojeg proučavanja. Svjestan i vjeran dužnosti na svakom položaju, od najniže do najuzvišeniše, vježbao je sve svoje sposobnosti za najveću dužnost. Onaj koji živi u skladu sa Stvoriteljevom voljom, osigurava sebi najčistiji i najplemenitiji razvitak karaktera. ...

Malo je onih koji razumiju utjecaj malih stvari u životu na razvoj karaktera. Ništa čime se mi bavimo nije beznačajno. Različite okolnosti s kojima se suočavamo svakog dana dane su da ispitaju našu vjernost i osposobe nas za veće povjerenje. Vjernošću načelima u obavljanju zadataka u svakodnevnom životu um se navikava da zahtjeve dužnosti smatra većim od zahtjeva zadovoljstava i sklonosti. (*Patrijarsi i proroci*, str. 177,178)

Kao štit protiv iskušenja i kao poticaj na neporočnost i istinu, nijedan se drugi utjecaj ne može mjeriti sa sviješću o Božjoj prisutnosti. "Naprotiv, sve je golo i otkriveno očima onoga komu moramo dati račun." (Hebrejima 4,13) "Prečiste su tvoje oči da bi zloću gledale. Ti ne možeš motriti tlačenja." (Habakuk 1,13) Ova pomisao bila je Josipov štit protiv pokvarenosti u Egiptu. Zavodničkom kušanju odgovorio je odlučno: "Pa kako bih ja mogao učiniti tako veliku opačinu i sagriješiti protiv Boga!" (Postanak 39,9) Takav štit će vjera, ako se gaji, dati svakoj duši. (*Odgoj*, str. 228)

Naša životna snaga

“Adam poživje u svemu devet stotina i trideset godina. Potom umrije.” (Postanak 5,5)

Knjiga Postanka daje potpuno određeno izvješće o životu društva i pojedinaca, a ipak nigdje ne nalazimo zapis da se neko dijete rodilo slijepo, gluho, sakato, deformirano ili maloumno. Nije zabilježen nijedan slučaj prirodne smrti novorođenčeta, djeteta u razvoju ili čovjeka u mlađim godinama. Nemamo čak zapis ni da su muškarci i žene umirali od bolesti. Objave smrti zabilježene u Postanku glase ovako: “Adam poživje u svemu devet stotina i trideset godina. Potom umrije. ... Šet poživje u svemu devet stotina i dvanaest godina. Potom umrije.” (Postanka 5,5.8) O drugima je zabilježeno: “I onemoćav umrije ... u dubokoj starosti, sit života.” Bila je velika rijetkost da sin umre prije oca i takav slučaj se smatrao toliko izuzetnim da ga je bilo potrebno zabilježiti: “Haran umrije za života svoga oca Teraha.” (Postanak 11,28) Haran je iza sebe ostavio potomstvo.

Bog je čovjeka obdario tako velikom životnom snagom da ljudski rod već šest tisuća godina odolijeva svim mogućim bolestima koje ga snalaze kao posljedica izopačenih navika. Sama ta činjenica je dovoljan dokaz kolikom je snagom i jakošću Bog obdario čovjeka prilikom stvaranja. Da bi bolest u većoj mjeri zahvatila ljudski rod, trebalo je proći više od dvije tisuće godina popuštanja zlu i ponižavajućim strastima. Da Adam prilikom stvaranja nije bio obdaren životnom snagom dvadeset puta većom nego što je snaga današnjeg čovjeka, ljudski rod bi, sa svojim današnjim navikama i kršenjem prirodnih zakona, već prestao postojati. U vrijeme Kristovog prvog dolaska ljudski rod se izopačio tako naglo da je umnožavanje bolesti koje su snalazile taj naraštaj predstavljalo pravu poplavu boli i neizrecivih patnji. ...

Bog nije stvorio ljudski rod u ovako jadnom stanju u kojem se danas nalazi. Ovo današnje stanje nije djelo Božje promisli, već djelo čovjeka; ono je prouzročeno pogrešnim navikama i zlorabama, kršenjem zakona koje je Bog odredio da vladaju

čovjekovim postojanjem. Popuštanjem apetitu Adam i Eva su najprije izgubili svoje uzvišeno i sretno stanje svetosti. Popuštanje toj istoj kušnji dovelo je cijeli ljudski rod u ovakvo oslabljeno stanje. Ljudski rod dopušta da nad njim kraljuje apetit i strasti koje podjarmljuju razum i rasuđivanje. ...

Začuđujuća je odsutnost načela koja obilježava ovaj naraštaj, a osobito je to vidljivo u nepoštivanju zakona života i zdravlja. O ovome prevladava neznanje, iako svjetlost blista svuda oko nas. Najvažnija briga većine jest: Što ću jesti? Što ću piti? I što ću odjenuti? ... Koliko je velika suprotnost između ovog naraštaja i naraštaja koji je živio u pretpotopno doba! (*Testimonies for the Church*, sv. 3, str. 138—141)

65 20. veljače

Pokoravanje Gospodaru Lončaru

“Pa ipak, naš si otac, o Jahve: mi smo glina, a ti si naš lončar — svi smo mi djelo ruku tvojih.” (Izaija 64,7)

Dok čovjek, kao ljudsko oruđe, sâm smišlja i planira nešto čime onemogućava Božje djelovanje, on doživljava teške trenutke. On negoduje, kida se i muči, a njegove poteškoće bivaju samo još veće. Ali kad se u potpunosti preda Bogu, kao glina u ruke lončaru, onda ga On može izgraditi i oblikovati u skupocjenu posudu. Glina se ne protivi obrađivanju. Kad bi dopustili da ih Bog izgrađuje na svoj način, mnogi bi bili oblikovani u najbolje posude koje On želi vidjeti.

Neka Božja ruka oblikuje glinu ljudskog bića za službu Njegovom imenu. On najbolje zna kakva posuda Mu je kada potrebna. On je svakome dao svoj posao, jer za svakog zna koje mu mjesto najbolje odgovara. Mnogi rade suprotno Božjoj volji, i na taj način kvare ono što bi On htio stvoriti od njih. Gospodin želi da se svaki pojedinac podčini Njegovom božanskom vodstvu kako bi ga doveo u položaj da postane jedno s Kristom, u sličnost Njegovom božanskom liku. Ako vaše “ja” dopusti da bude oblikovano, ako ste spremni surađivati s Bogom, ako se molite i radite u jedinstvu i slozi, zauzimajući svaki svoje mjesto, kao niti u tkanju života, razvit ćete se u

divnu tvorevinu koja će predstavljati radost za Boga i čitav svemir.

One koji se nikada nisu predali u Njegove ruke, Lončar ne može oblikovati u posude za čast. Kršćanski život je svakodnevna predaja, pokornost i neprekidno pobjeđivanje. Svakog dana zadobit ćemo nove pobjede. Naše "ja" trebamo izgubiti iz vida i trebamo stalno njegovati ljubav prema Bogu. Tako ćemo rasti u Kristu. Na taj način se život oblikuje po božanskom Uzoru.

Svako Božje dijete treba učiniti najbolje što je u njegovoj moći da uzdigne mjerila istine. Na taj način će postupati po Božjoj odredbi. Ako uzvisujemo sebe, ne uzvisujemo Krista. U svojoj Riječi Bog se uspoređuje s lončarom, a Njegov narod s glinom. On radi na tome da ih oblikuje prema svojem obličju. Pouke koje trebaju naučiti su pouke o pokornosti. Ne treba isticati sebe. Ako je naša pozornost zaokupljena božanskim uputama, ako smo se predali božanskoj volji, Lončarova ruka će izraditi lijepu posudu. (*The SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, sv. 4, str. 1154)

Lončar uzima glinu u ruke, obrađuje je i oblikuje prema svojoj volji. Mijesi je i radi na njoj. Kida je u dijelove i zatim ponovno stešnjuje. ... Tako ona postaje posuda za uporabu. Tako Veliki Majstor želi obraditi i uobličiti. Kao što je glina u rukama lončara, tako smo i mi u Njegovim rukama. Ne pokušavajmo raditi posao lončara. Naš udio je da se prepustimo Velikom Majstoru da nas oblikuje. (*Testimonies for the Church*, sv. 8. str. 186.187)

21. veljače

66

Sve je stvoreno Božjom riječju

"Jahvinom su riječju nebesa sazdana i dahom usta njegovih sva vojska njihova." (Psalam 33,6)

Materijalni svijet je pod Božjim nadzorom. Priroda poštuje zakone koji upravljaju njom. Sve govori i djeluje po Stvoriteljevoj volji. Oblaci, kiša, rosa, sunce, pljusкови, vjetar, oluja, sve je pod Božjim nadzorom i potpuno i bezuvjetno poslušno

Onome u čijoj je službi. Tanka vlat trave probija se kroz zemlju, gradeći najprije stabljiku, onda klas, a zatim ispunjava zrno u klasu. Gospodin koristi ove svoje poslušne sluge da vrše Njegovu volju. Plod se najprije vidi u pupoljku koji će donijeti krušku, breskvu ili jabuku, i Gospodin čini da donesu rod u određeno vrijeme, jer ne mogu odoljeti Njegovu djelovanju. Oni se ne protive naredbi i Njegovom uređenju. Kao što vidimo, Njegova djela u svijetu prirode ne shvaćaju ili ne poštuju polovično. Ovi tihi propovjednici poučit će ljudska bića pouku ako su ona voljna pažljivo poslušati.

Može li biti da čovjek, nakon što je stvoren na Božju sliku i obdaren sposobnošću zaključivanja i govora, bude jedini koji ne cijeni darove koje mu je Bog dao, a koji bi se — da ih koristi — mogli povećati? Zar će oni koji bi mogli biti uzdignuti, oplemenjeni i osposobljeni za suradnju s najvećim Učiteljem kojega je svijet ikada poznao, biti zadovoljni da ostanu nesavršenog i necjelovitog karaktera, i tako izazivati zbrku — a mogli bi postati posuda za čast? Zar će tijelo i duša, za koje je Bog kupio nasljedstvo, biti spriječeni i vezani svjetovnim navikama i bezbožnim djelima tako da nikada neće moći odsajivati ljepotu karaktera Onoga koji je učinio da sve bude dobro i da nesavršeni čovjek kroz Kristovu milost može činiti dobro i na kraju čuti Kristov blagoslov: “Dobro, valjani i vjerni slugo! Bio si vjeran nad malim, zato ću te nad velikim postaviti: Uđi u veselje gospodara svoga!”? (Matej 25,21)

Bog je rekao, i Njegovom je riječju stvoren ovaj materijalni svijet. Božje stvaranje je riznica dobara spremnih da za Njega odmah posluže za ono što Mu je ugodno. Ništa nije beskorisno, ali prokletstvo je izazvao kukolj što ga je posijao neprijatelj. Hoće li razumna bića izazivati zbrku u našem svijetu? Nećemo li živjeti za Boga? Nećemo li Ga poštovati? Naš Bog i Spasitelj je sveznajuć i svemoguć. On je došao na naš svijet da bi Njegova savršenost bila otkrivena u nama. ...

Naša vjera mora jačati. Moramo biti slični Isusu u ponašanju i naravi. Svjetlo koje svijetli na našem putu i istina koja se otkriva našem razumu, ako budemo poslušali, posvetit će i promijeniti našu dušu. ... Poznavanje istine, nebesko prosvjetljenje i duhovni darovi jesu nebeska dobra koja su nam darovana za napredak u mudrosti. (*Letter 131, 1897.*)

Božja stvaralačka sila održava svemir

“Oblacima on prekriva nebesa i zemlji kišu sprema; daje da po bregovima raste trava i bilje na službu čovjeku. On stoci hranu daje i mladim gavranima kada grakću.” (Psalam 147,8.9)

Iako Biblija u odgoju djece i mladih treba zauzimati prvo mjesto, knjiga prirode je po značaju odmah iza nje. Sve što je Bog stvorio svjedoči o Njegovoj ljubavi. On je pozvao u postojanje ovaj svijet i sve što je u njemu. Bog je ljubitelj ljepote; i kad je cijeli ovaj svijet pripremio za naše boravište, ne samo da nam je dao ono što nam je potrebno za udobnost, nego je pored toga zaodjenuo zemlju i nebo ljepotom. Njegovu ljubav i skrb možemo vidjeti u bogatim poljima u jesen, a Njegov očinski osmijeh u ugodnim zrakama Sunca. Njegove ruke načinile su tvrđave od stijena i visokih planina. Visoko drveće raste po Njegovoj naredbi; On je prekrrio zemlju mekanim zelenim sagom i ukrasio je žbunjem i cvijećem.

Zašto je Bog zaodjenuo zemlju i drveće živim zelenilom umjesto tamnim i sumornim sivilom? Nije li to stoga da bi izgledala ljepša i ugodnija oku? I ne bi li onda naše srce trebalo biti puno zahvalnosti dok u Njegovim čudesnim djelima promatramo jasne dokaze Njegove mudrosti i ljubavi?

Ista stvaralačka sila kojom je stvoreno sve što vidimo i ne vidimo još uvijek djeluje u održavanju čitavog svemira i u neprekidnom životu prirode. Božja ruka vodi planete po njihovim određenim putanjama kroz svemirska prostranstva. Svoje kruženje oko Sunca Zemlja ne nastavlja pod utjecajem sebi svojstvene sile, niti daje obilje svojih proizvoda sama od sebe. Božja riječ upravlja počelima. On prekriva nebo oblacima i priprema kišu zemlji. On čini plodnima doline i “daje da po bregovima raste trava”. (Psalam 147,8) Njegovom moći buja raslinje, lista drveće i cvjeta cvijeće.

Sav čudesni svijet prirode stvoren je tako da nam pruži jasniju sliku o Bogu. Za Adama i Evu je priroda u njihovom edenskom domu bila puna spoznaje o Bogu, prepuna božanskih pouka. Njihovom pozornom uhu priroda je govorila gla-

sno o božanskoj mudrosti. Ta mudrost govorila je i njihovom oku i bila prihvaćena srcem, jer su kroz stvorena djela zapravo razgovarali s Bogom. Čim je sveti par prekršio Zakon Svevišnjega, u prirodi je nestalo blistavog sjaja koji dolazi od Božjeg lica. ... Djeci i mladima, učenicima svih uzrasta, potrebne su pouke dobivene s tog izvora. U samoj ljepoti prirode ima nešto što odvaja dušu od grijeha i svjetovnih privlačnosti, i vodi je prema čistoći, miru i Bogu. (*Counsels to Parents and Teachers*, str. 185,186.)

68 23. veljače

Božja moć u prirodi i u nama

“Uistinu, njegova se nevidljiva svojstva, njegova vječna moć i božanstvo, promatrana po njihovim djelima, opazaju od postanka svijeta. Tako nemaju isprike.”
(Rimljanima 1,20)

Obrađujući zemlju, pažljivi će radnik ustanoviti da se pred njim otvaraju riznice o kojima nije ni sanjao. Nitko se ne može uspješno baviti zemljoradnjom ili vrtlarstvom ako ne poštuje zakone tog rada. Moraju se proučavati posebne potrebe svake biljne vrste. Različite vrste zahtijevaju različito zemljište i odgovarajuću njegu, a pokoravanje zakonima koji upravljaju svakom od njih uvjet je uspjeha.

Pažnja koju zahtijeva presađivanje, da se čak ni žilica korijena ne pritijesni ili pogrešno postavi, briga o mladim biljkama, rezanje i zalijevanje, zaštićivanje od mraza noću i sunca danju, borba protiv korova, bolesti i štetočina, cjelokupno njegovanje i uređivanje, ne samo da pruža važne pouke o razvitku karaktera, već pokazuje da se razvitak može postići samo radom. Učeći se brižljivosti, strpljivosti, temeljitosti i poslušnosti zakonu, stječemo najvažniji odgoj.

Stalni doticaj s tajnama života i ljepotom prirode, kao i nježnost potrebna za staranje oko ovih divnih djela Božjeg stvaranja, doprinose oživljavanju uma i oplemenjivanju i uzdizanju karaktera; a naučene pouke pomažu radniku da uspješnije postupa s ljudima. (*Odgoj*, str. 100)

Ista sila koja održava prirodu djeluje i u čovjeku. Isti veliki zakoni koji jednako vode zvijezdu i atom, nadziru i čovjekov život. Zakoni koji upravljaju radom srca podešavajući protok struje života prema potrebama tijela, zakoni su moćnog Uma koji ima vlast nad dušom. Od Njega proizlazi sav život. Samo u skladu s Njime može se utvrditi pravo područje životne aktivnosti. Svim bićima koja je stvorio postavljen je isti uvjet — da se život održava primanjem života od Boga i vodi u skladu sa Stvoriteljevom voljom. Prekršiti Njegov zakon, tjelesni, umni ili moralni, znači izdvojiti se iz sklada sa svemirom, unijeti nesklad, anarhiju, propast.

Onome koji nauči tako tumačiti pouke iz nje, cijela priroda postaje jasna; svijet je udžbenik, a život škola. Jedinstvo čovjeka s prirodom i Bogom, sveopća obvezatnost zakona i posljedice prijestupa neizbježno utječu na um i oblikuju karakter. ...

Kao što su stanovnici Edena učili sa stranica prirode, kao što je Mojsije prepoznao Božji rukopis na arapskim ravninama i brdima, a dijete Isus na padinama brežuljaka Nazareta, tako i današnja djeca mogu učiti o Svevišnjemu. Nevidljivo je predstavljeno vidljivim. Na svemu što je na Zemlji ... od bezgraničnog oceana do najmanje školjke na obali, može se vidjeti slika i potpis Boga. (*Odgoj*, str. 89,90)

24. veljače

69

Nebeski Sijač

“Iziđe sijač da sije.” (Matej 13,4)

Na Istoku je vladala velika nesigurnost i tako velika opasnost od nasilja, da su ljudi pretežno boravili u utvrđenim gradovima. Odatle su ratari svakog dana odlazili obavljati svoje poslove izvan zidina. Tako je i Krist, nebeski Sijač, izišao da sije. Ostavio je svoj sigurni i mirni dom, odrekao se slave koju je uživao kod Oca prije nego što je stvoren svijet, napustio je svoj položaj na prijestolju svemira. Izišao je kao napaćeni i iskušavani čovjek, izišao je u samoću da sije sa suzama, da svojom krvlju navodnjava sjeme života izgubljenom svijetu.

I Njegovi sluge moraju na sličan način izlaziti da siju. Kad je bio pozvan da postane sijač sjemena istine, Abraham je dobio nalog: "Idi iz zemlje svoje, iz zavičaja i doma očinskog u krajeve koje ću ti pokazati." (Postanak 12,1) "Ode, iako nije znao kamo ide." (Hebrejima 11,8) ... Sjeme će se morati sijati u trudu, u suzama, u samoći i uz mnogo žrtava.

"Sijač sije riječ." (Marko 4,14) Krist je došao da u svijet posije istinu. Još od pada čovjeka u grijeh, Sotona sije sjeme zablude. Upravo je uz pomoć laži u početku i zadobio vlast nad čovjekom i na isti način se sve dosad trudi oboriti Božje kraljevstvo na Zemlji i dovesti čovjeka pod svoju upravu. Kao Sijač iz uzvišenijeg svijeta, Krist je došao posijati sjeme istine. On koji je stajao u Božjem savjetu, koji je boravio u Svetinji nad svetinjama Svevišnjega, mogao je ljudima donijeti čista načela istine. Još od pada čovjeka u grijeh, On je svijetu objavljivao istinu. Preko Njega je neraspadljivo sjeme, Riječ "živoga i vječnog Boga" (1. Petrova 1,23) bila objavljena ljudima. I u onom prvom obećanju koje je izgovoreno našem grešnom rodu u Edenu, Krist je sijao sjeme Evanđelja. Ali ova usporedba o sijaču odnosi se upravo na Njegovu osobnu službu među ljudima i na djelo koje je tako posebno uspostavio.

Božja riječ je sjeme. Svako sjeme sadrži u sebi načelo klijanja. U njemu je skriven život biljke. I u Božjoj riječi je život. Krist kaže: "Riječi koje sam vam ja rekao jesu duh i život." (Ivan 6,63) ... U svakoj zapovijedi i u svakom obećanju Božje riječi nalazi se istinski život od Boga, sila kojom se zapovijed može izvršiti i obećanje ispuniti. Onaj tko vjerom prima Riječ, prima i istinski život i karakter samoga Boga.

Svako sjeme donosi rod po svojoj vrsti. Posij sjeme u povoljnim okolnostima, i ono će se razviti u biljku. Primi vjerom u svoju dušu neraspadljivo sjeme Riječi, i ono će oblikovati karakter i život po ugledu na karakter i život samoga Boga. (*Isusove usporedbe*, str. 16,17)

Rast dolazi od Boga

“Uzgajat će svoju pšenicu, vinograde gajit.” (Hošea 14,8)

Promjena srca kojom postajemo Božja djeca naziva se u Bibliji rođenjem. Na drugom mjestu je uspoređena s klijanjem dobrog sjemena koje je posijao domaćin. Po istoj slici oni koji su se upravo obratili Kristu trebaju kao “tek rođena dječica” (1. Petrova 2,2) “urasti u Njega” (Efežanima 4,15) do visine rasta muškaraca i žena u Isusu Kristu. Ili, slično dobrom sjemenu koje je posijano u polju, trebaju uzrasti i donijeti rod. Izaija za njih kaže: “I zvat će ih Hrastovima pravde, Nasadom Jahvinim — na slavu njegovu.” (Izaija 61,3) Te slike iz prirode pomažu nam da bolje razumijemo tajanstvene istine duhovnog života.

Sva ljudska mudrost i umješnost ne mogu udahnuti život ni najmanjoj sitnici u prirodi. Biljke i životinje mogu živjeti jedino životom koji je udahnuo sâm Bog. Isto tako se samo životom od Boga začinje i duhovni život u čovjekovom srcu. Ako se čovjek “odozgo ne rodi” (Ivan 3,3), ne može dobiti život koji nam je Krist svojim dolaskom želio dati.

Kao što je sa životom, tako je i s rastom. Bog čini da se pupoljak rascvjetava i da cvijet daje plod. Njegovom se silom sjeme razvija u “... najprije stabljiku, zatim klas — potom pun klas zrna”. (Marko 4,28) Prorok Hošea kaže za Izrael: “... kao ljiljan on će cvasti.” (Hošea 14,6) “Uzgajat će svoju pšenicu, vinograde gajit...” (Hošea 14,8) Isus nam kaže: “Promotrite kako rastu ljiljani!” (Luka 12,27) Biljke i cvijeće ne rastu svojim nastojanjem, svojom skrbi, svojim naporom — već uzimanjem onoga što je Bog pripravo da im služi za život. Dijete ne može pridonijeti svom rastu nikakvom svojom skrbi ili snagom. Tako ni vi ne možete osigurati svoj duhovni rast brigom ili naporom. I biljka i dijete rastu primajući iz svoje okoline ono što im služi za život: zrak, sunčevu svjetlost i hranu. Ono što su ti darovi prirode životinji i biljci, to je Krist onima koji se uzdaju u Njega. ...

Nenadmašnim darom svojega Sina Bog je okružio cijeli svijet ozračjem milosti koja je stvarna jednako kao i zrak koji

se giba oko Zemljine kugle. Svi koji odluče udisati to životodavno ozračje živjet će i uzrasti do visine rasta muškaraca i žena u Isusu Kristu.

Kao što se cvijet okreće prema suncu da bi mu blistave zrake pomogle u usavršavanju ljepote i simetrije, tako se i mi moramo okrenuti Suncu pravednosti da bi nas mogla obasjati nebeska svjetlost, da bi se naš karakter mogao razvijati po Kristovu uzoru. (*Put Kristu*, str. 57,58)

71 **26. veljače**

Potpuna ovisnost o Stvoritelju

“Po njemu, naime, živimo, mičemo se i jesmo.” (Djela 17,28)

“Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.” (Ivan 3,16) Ovi uvjeti su jasno postavljeni od strane Isusa Krista, koji je ponio naše grijehе. Kad namjerno odlučite ići nasuprot riječi koju je izrekao Isus Krist: “Zato najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a to će vam se nadodati!”, kako možete očekivati da budete skloni vjeri?

Za proširenje naše spoznaje o Njegovom milosrđu i dobroćinstvu, On predstavlja sliku presude — odvajanja pravednih od nepravednih — i pokazuje nam kako svoje interese poistovjećuje s čovječanstvom koje pati. On poučava na otvorenom gdje oko može zapaziti ljepotu prirode i bića koja je Bog stvorio. “Promotrite gavrane! Niti siju niti žanju. ... Koliko ste vi vredniji od ptica! Može li tko od vas brigama produžiti svoj život samo za jedan lakat? Dakle, ako ne možete ni ono što je najmanje, zašto se tjeskobno brinete za ostalo?” (Luka 12,24-26)

Ovdje nam je jasno rečeno da je čovjek ovisan o Bogu za svaki udisaj koji udahne. Svaki otkucaj srca, pulsiranje pulsa, svaki živac i mišić u živom organizmu održava i pokreće moć beskonačnog Boga. “Promotrite poljske ljiljane kako rastu! Niti siju, niti žanju. A ja vam kažem da se ni Salomon u svoj raskoši svojoj nije zaodjenuo kao jedan od njih. Pa ako tako

Bog odijeva poljsku travu koja danas jest, a već se sutra baca u peć, zar neće mnogo radije vas, malovjerni?! Ne brinite se tjeskobno i ne govorite: Što ćemo jesti, ili što ćemo piti, ili u što ćemo se obući?! — to sve traže pogani — jer zna Otac vaš nebeski da vam je to sve potrebno. Zato najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a to će vam se nadodati!” (Matej 6,28-33)

Ovdje Krist upućuje um da promatra široka polja u prirodi, da Njegova moć djeluje na oči i osjetila te da primijeti veličanstvena djela božanske moći. On najprije usmjerava pozornost na prirodu, a onda kroz prirodu na spoznaju naravi Boga koji održava svijet svojom snagom. On ukazuje na otvaranje pupoljka. ... On bdije nad ptičicama. Nijedan vrabac ne padne na zemlju bez znanja našeg nebeskog Oca. ...

Krist nam ukazuje na božansku skrb za svoja različita stvorenja, koja se možda čine tako beznačajna, i prema svakoj pojedinosti u prirodi koju su stvorile Njegove ruke. Svako visoko drvo, svaki grm, svaki cvijet u cvatu, ljiljan u polju, i zemlja zaodjenuta svojim živim zelenim ogrtačem, u savršenom su redu i u svakom trenutku svjedoče o Božjoj ljubavi za čovjeka. (*Manuscript 73*, 1893.)

27. veljače

72

Isti život pulsira u svim stvorenjima

“Promotrite poljske ljiljane kako rastu.” (Matej 6,28)

Obronci i ravnice bili su posuti cvijećem. Pokazujući na cvijeće u rosnoj svježini jutra, Isus je rekao: “Promotrite poljske ljiljane kako rastu!” (Matej 6,28) Vješta ljudska ruka može naslikati skladne oblike i nježne preljeve boja biljaka i cvijeća, ali čiji dodir može podariti život jednom jedinom cvijetu ili vlati trave? Svaki cvjetić pokraj puta duguje svoje postojanje istoj sili koja je postavila i zvjezdane svjetove na visini. U svemu stvorenome kuca životno bilo velikog Božjeg srca. Njegova ruka odijeva poljsko cvijeće raskošnije od najraskošnijih haljina kojima su se ikad krasili zemaljski vladari. ...

Onaj tko je stvorio cvijeće i dao vrapcu njegovu pjesmu, kaže: "Pogledajte ptice nebeske! ... Promotrite poljske ljiljane kako rastu!" Ljepote prirode mogu vas naučiti mnogo više o Božjoj mudrosti nego ljudi znanosti. Na laticama ljiljana Bog je napisao poruku za tebe, pisanu jezikom koji će tvoje srce moći čitati tek kad zaboravi na nepovjerenje, sebičnost i brigu koja izjeda. Zašto vam je Bog dao raspjevane ptice i ljupko cvijeće da vam razvedre i razvesele životnu stazu — ako ne iz silne ljubavi očinskog srca? Sve što vam je potrebno za održavanje života imali biste i bez cvijeća i ptica, ali Bogu nije bilo dovoljno da vam pruži samo ono što je nužno za sâm opstanak. Ispunio je zemlju, zrak i nebo odsjajima ljepote da bi vam kazao kako s ljubavlju misli na vas. Ljepota svega stvorenog samo je zraka sjaja Njegove slave. Ako je uporabio tako neograničenu umješnost na djelima u prirodi da bi vas usrećio i obradovao, zar možete sumnjati da će vam dati svaki blagoslov koji vam je potreban?

"Promotrite poljske ljiljane kako rastu!" Dok otvara laticе sunčanim zrakama, svaki cvijet se pokorava onim istim velikim zakonima koji upravljaju zvijezdama. A kako je jednostavan, lijep i mio život cvijeta! Preko cvijeća Bog nam želi obratiti pozornost na privlačnost karaktera sličnog Kristovom. Onaj tko je podario takvu ljepotu cvijeću mnogo više želi ukrasiti dušu ljepotom Kristova karaktera. ...

Tko bi pomislio u kakav se lijep cvijet može razviti gruba, smeđa lukovica ljiljana! Ali kad se život od Boga, skriven u njoj, razvije na Njegov poziv preko kiše i sunca, ljudi se dive gledajući slavu i ljepotu. Tako će se razviti i život od Boga u svakoj ljudskoj duši koja prihvaća službu Njegove milosti, koja se obilno, kao kiša i sunce, spušta svojim blagoslovom na sve. Božja riječ je sila koja stvara cvijeće, a ta ista Riječ razvit će i u vama vrline Njegova Duha. (*Isusov govor na Gori*, str. 130—132)

On zadovoljava naše potrebe

“Ne brinite se tjeskobno za svoj život: što ćete jesti ili piti; niti za svoje tijelo: u što ćete se obući! Zar nije život vredniji od hrane, a tijelo od odijela?” (Matej 6,25)

Onaj tko vam je podario život, zna da vam je za njegovo održavanje potrebna hrana. Onaj tko je stvorio tijelo, ne zaboravlja da vam je potrebna odjeća. Neće li Onaj tko je dao veći dar, dati i ono što je potrebno da ga upotpuni?

Isus je svojim slušateljima pokazao ptice koje su, neopтереćene brižnim mislima, veselo pjevale svoje hvalospjeve, i za čije se potrebe, iako “ne siju, niti žanju”, veliki Otac ipak brine. A zatim ih je upitao: “Zar vi niste mnogo vredniji od njih?”

*On se brine o svakom vrapcu koji pada,
On zna svaku poniženu dušu;
Jer On je s nama posvuda,
Bilježi svaku gorku suzu koja se slijeva.
I On neće nikada, nikada, nikada
Zaboraviti dušu koja Mu se ikad povjerila. ...*

Božji zakon je zakon ljubavi. Bog vas je okružio ljepotom da bi vas poučio kako niste došli na Zemlju da biste samo istraživali za sebe, kopali i gradili, naporno radili i preli, nego da biste Kristovom ljubavlju učinili život vedrim, radosnim i lijepim — da biste, slično cvijeću, uljepšali život drugima svojom službom ljubavi.

Očevi i majke, neka se vaša djeca pouče od cvijeća! Povedite ih sa sobom u vrt, u polje i pod lisnato drveće i učite ih da u prirodi čitaju poruke Božje ljubavi. Kad razmišljate o Bogu, povežite to s pticom, cvijetom i drvetom. Pomozite djeci da u svemu ugodnom i lijepom vide izraze Božje ljubavi prema njima. Preporučite im religiju s njezine ugodne strane. Neka zakon dobrote upravlja vašim usnama.

Poučite djecu da i njihova narav, zahvaljujući velikoj Božjoj ljubavi, može biti izmijenjena i usklađena s božanskom

naravi. Učite ih da Bog želi učiniti njihov život lijepim kao što je cvijeće lijepo. Dok beru ljupko cvijeće, učite ih da je Onaj tko je stvorio cvjetove još mnogo ljepši od njih. Tako će se nježne loze njihovih srca priviti uz Boga. Onaj koji je "sav od ljupkosti" postat će njihov stalni Suputnik i obiteljski Prijatelj, a život će im se preobraziti u obličje Njegove neokaljanosti. (*Isusov govor na Gori*, str. 129—133)

Bog će ukasiti naš karakter svojom bogatom milošću. Učinit će naše riječi mirisnima kao cvijeće u polju. (*Review and Herald*, 19. svibnja 1896.).

Uzvisimo Ga kao Sina Čovječjeg

1. ožujka

74

Krist je uzeo na sebe ljudsku narav

“I Riječ tijelom postala i nastanila se među nama. I mi smo promatrali slavu njegovu, slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca — pun milosti i istine.” (Ivan 1,14)

Kao jedan od onih koji je razumio ovu istinu, Ivan svu moć pripisuje Kristu i govori o Njegovom veličanstvu. On unaprijed osvjetljava dragocjenu istinu božanskim zrakama kao svjetlošću sunca. On predstavlja Krista kao jedinog Posrednika između Boga i čovječanstva.

Nauk o utjelovljenju Krista u ljudsko tijelo je “tajna koja je bila sakrivena kroz vjekove i pokoljenja”. (Kološanima 1,26) To je velika i duboka tajna pobožnosti. “I Riječ tijelom postala i nastanila se među nama.” Krist je uzeo na sebe ljudsku narav, narav koja je bila podčinjena Njegovoj nebeskoj naravi. Ništa tako jasno ne pokazuje Božje milosrđe kao ovo. On “je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina”. Ivan predstavlja ovu istinu s takvom jednostavnošću da bi svi mogli razumjeti ono što im je predstavljeno i biti prosvijećeni.

Krist nije samo prividno uzeo ljudsku narav; On je to doista i učinio. On je uistinu posjedovao ljudsku narav. “Sad, budući da djeca imaju zajedničku krv i meso, jednako i sam postade sudionik u tome.” On je bio sin Marije; prema ljudskom podrijetlu bio je potomak Davidov. On se proglasio čovjekom, čak kao Čovjek Isus Krist. Pavao piše: “Ovaj je uistinu smatran dostojnim toliko veće slave od Mojsija koliko veću čast ima graditelj od kuće.” (Hebrejima 3,3)

Međutim, dok Božja riječ govori o Isusu Kristu koji je uzeo na sebe ljudsku narav tijekom boravka na Zemlji, ona

isto tako odlučno govori o Njegovom prapostojanju. Riječ je postojala kao božansko Biće, čak i kao vječni Božji Sin, u jedinstvu i jednakosti sa svojim Ocem. On je bio Posrednik Saveza od vječnosti, Jedini u kojemu će svi narodi na Zemlji, Židovi i pogani — ako Ga prihvate — biti blagoslovljeni. “Riječ bijaše kod Boga, i Riječ bijaše Bog.” Prije nego što su ljudi i anđeli bili stvoreni, “Riječ bijaše kod Boga, i Riječ bijaše Bog”. ...

Bog i Krist znali su od početka za Sotonino otpadništvo i za Adamov pad kroz varljivu moć kušača. Plan spasenja bio je zamišljen da otkupi pali ljudski rod i da im se pruži još jedna prilika. Krist je imenovan na dužnost Posrednika za Božja stvorenja, postavljen da zauvijek bude naša Zamjena i jamstvo. Prije nego što je svijet bio stvoren, dogovoreno je da Kristovo Božanstvo treba biti zaodjenuto ljudskim. “Ali si mi pripremio tijelo,” govori Krist. (Hebrejima 10,5) Ali On nije došao u ljudskom obliku dok se nije navršilo vrijeme. Onda je došao na naš svijet kao Novorođenče u Betlehemu. (*Review and Herald*, 5. travnja 1906.)

75 2. ožujka

Kristovo rođenje — nedokučiva tajna

“Evo, začet će djeвица i roditi sina, i nadjenut će mu ime Emanuel!” (Izaija 7,14)

Mi ne možemo shvatiti kako je Krist postao malo bespomoćno Djetešće. Mogao je doći na Zemlju u najvećoj ljepoti i potpuno se razlikovati od ljudskih potomaka. Njegovo lice moglo je biti obasjano svjetlošću, a Njegova pojava mogla je biti visoka i lijepa. Mogao je doći tako da očara one koji su Ga promatrali, ali to nije način na koji je Bog osmislio da bi trebao doći među ljude.

On je trebao biti poput onih koji su pripadali ljudskoj obitelji i židovskom narodu. Njegove vrline bile su slične vrlinama drugih ljudskih bića, i na Njemu nije bilo takve ljepote koja bi privlačila ljude i izdvajala Ga kao drukčijeg od ostalih. Trebao je doći kao jedan iz ljudske obitelji i stajati kao čovjek

pred Nebom i Zemljom. On je došao zauzeti mjesto čovjeka, dati sebe u zamjenu za čovjeka i platiti dug koji duguje grešnik. Trebao je živjeti bezgrešnim životom na Zemlji, i pokazati da je Sotona rekao neistinu kad je tvrdio da mu ljudska obitelj pripada zauvijek te da Bog ne može spasiti ljude iz njegovih ruku.

Ljudi su najprije vidjeli Krista kao Novorođenče, kao dječaćića. ...

Što više razmišljamo o Kristu koji je došao na Zemlju kao Novorođenče, postajemo sve zadivljeniji. Kako to može biti da je bespomoćno Djeteta iz betlehemske jaslave sveti Božji Sin? Iako to ne možemo razumjeti, možemo vjerovati da je On koji je stvorio svjetove, za naše dobro postao bespomoćno Novorođenče. Iako slavniji od bilo kojeg anđela, iako jednak Ocu koji sjedi na nebeskom prijestolju, postao je jedan od nas. U Njemu su Bog i čovjek postali jedno, i u toj činjenici smo mi našli nadu za naš pali ljudski rod. Promatrajući Krista u tijelu, mi gledamo Boga u ljudskom, i u Njemu promatramo sjaj božanske slave, izražaj slike Boga Oca. (*Selected Messages*, sv. 3, str. 127,128)

Promišljajući o Kristovom utjelovljenju, stojimo zbunjeni pred nedokučivom tajnom koju ljudski um ne može shvatiti. Što više o tome razmišljamo, to postajemo zadivljeniji. Kako je velika suprotnost između Kristovog božanstva i bespomoćnog Djeteta u betlehemske jaslave! Kako možemo premostiti udaljenost između svemoćnog Boga i nemoćnog Djeteta? A ipak se Stvoritelj svjetova, Onaj u kojemu je punina božanstva tjelesno, očitovao kao bespomoćno Novorođenče u jaslama. Iako daleko slavniji od bilo kojeg anđela, jednak s Ocem u dostojanstvu i slavi, On ipak nosi odoru čovječanstva! Božanstvo i čovječanstvo zagonetno su povezani, čovjek i Bog postali su jedno. Upravo u toj zajednici mi nalazimo nadu za pali ljudski rod. (*Signs of the Times*, 30. travnja 1896.)

Dvije naravi spojene u jednu

“Jer, doista, ne pomaže anđelima, već pomaže Abrahmovu potomstvu. Zato je u svemu morao postati sličan svojoj braći.” (Hebrejima 2,16.17)

Je li se ljudska narav Marijinog Sina promijenila u božansku narav Božjega Sina? Ne, dvije naravi su tajanstveno stopljene u jednoj Osobi — u Čovjeku Isusu Kristu. U Njemu prebiva sva punina božanstva tjelesno. Kad je Krist bio raspet, Njegova ljudska narav je umrla. Božanstvo nije nestalo i umrlo; to bi bilo nemoguće. Taj bezgrešni Krist spasit će Adamove sinove i kćeri koji prihvate ponuđeno spasenje, pristajući da postanu Božja djeca. Spasitelj je otkupio pali ljudski rod svojom vlastitom krvlju.

To je velika tajna, tajna koju nećemo sasvim i u potpunosti razumjeti u svoj njezinoj veličini sve dok otkupljeni ne budu preneseni na Nebo. Tada će se moći shvatiti snaga, veličina i učinkovitost Božjega dara za čovjeka. Ali namjera neprijatelja je bila prikazati taj dar tako tajnovitim da postane nevažan. (*SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, sv. 5, str. 1113)

Mi ćemo se susretati s lažnim osjećajima. Nikada, nikada si ne možemo priuštiti da imamo povjerenja u ljudsku veličinu, kao što su to neki učinili, da gledamo na ljude kao što su anđeli na Nebu gledali u pobunjenog Lucifera te su na kraju izgubili osjećaj za prisutnost Krista i Boga.

Tko istraživanjem može tako savršeno spoznati Boga? Evandelja nam govore o beskrajno savršenom Kristovom karakteru. Voljela bih da mogu o tome govoriti tako da cijeli svijet čuje o Kristovom poslanju i radu. ...

“Vi istražujete Pisma”, rekao je Krist, “u kojima mislite da ima život vječni. I upravo ona svjedoče za me.” (Ivan 5,39) Otkupiteljeva patnja i poniznost Njegovog ljudsko-božanskog karaktera nije shvaćena, stoga se i Njegove vrline ne usvajaju. Bogatstva spoznaje koju treba steći o Bogu su neiscrpna.

Najdarovitiji ljudi na Zemlji mogli bi pronaći posla u izobilju odsad pa sve do Suda, za sve svoje Bogom dane sposob-

nosti, u istraživanju Kristovog lika. Ali još uvijek Ga ne bi uspjeli pojmiti onakvim kakav On jest. Obuhvaćajući Kristov božansko-ljudski karakter, Njegovo utjelovljenje i Njegovo ispaštanje za grijeh, tajna otkupljenja može zaposliti pera i najveće umne snage najmudrijih ljudi odsad pa sve dok se Krist ne pojavi na nebeskim oblacima u svoj svojoj moći i veličanstvu. No, kad bi takvi ljudi istraživali najviše što je u njihovoj moći kako bi predstavili Krista i Njegovo djelo, to predstavljalo bi bilo daleko od stvarnosti. ...

Tema otkupljenja zaposlit će umove i jezike otkupljenih kroz vječnost. Odras Božje slave sjat će sa Spasiteljeva lica u vijeke vjekova. (*Letter* 280, 1904.)

4. ožujka

77

Sveti Duh u Kristu od Njegove mladosti

“Kad je Isusu bilo dvanaest godina, hodočastili su s njim prema običaju blagdana.” (Luka 2,42)

Kad je Isusu bilo dvanaest godina, Sveti Duh je bio trajno prisutan na Njemu i On je osjećao teret svojega poslanja zbog kojega je došao na naš svijet. Njegova duša bila je potaknuta na djelovanje. Kao Onaj koji je bio spreman učiti, postavljao je neuobičajena pitanja kojima bi umove svojih slušatelja potaknuo na razmišljanje i vodio ih k razumijevanju proročanstava i istinskog poslanja i uloge Mesije kojega su očekivali.

Židovski narod je njegovao pogrešne zamisli. Oni su očekivali velika i čudesna djela kad se pojavi Mesija, nadajući se uzdizanju iznad svih naroda na Zemlji. Bili su u potrazi za slavom koja će se očitovati pri drugom Kristovom dolasku, a previdjeli su poniženje koje će se očitovati pri Njegovom prvom dolasku.

Ali u svojim pitanjima o proročanstvima proroka Izaije, koji je ukazivao na Njegov prvi dolazak, sâm Isus je umove onih koji su bili voljni primiti istinu potaknuo na razmišljanje. On sâm dao je ova proročanstva prije nego što je bio utjelovljen kao čovjek, i kad Ga je Sveti Duh na to podsjetio, i oduševio Ga s obzirom na veliko djelo koje treba ostvariti, On

je prenio svjetlost i spoznaju na one koji su bili u Njegovoj blizini.

Iako je napredovao u spoznaji i iako je Božja milost bila na Njemu, u Njemu se nije pojavio ponos ili osjećaj da Mu je ispod časti što radi najskromniji posao. Nosio je svoj dio tereta zajedno sa svojim ocem, majkom i braćom. ... Iako je Njegova mudrost zapanjila učene ljude, On se ipak ponizno podvrgnuo ljudskim starateljima, nosio svoj dio tereta u obitelji te radio svojim rukama kao svaki drugi radnik. Navedeno je kako je Isus, čak i kad je poodrastao, "napredovao u mudrosti, rastu i milosti pred Bogom i ljudima". (Luka 2,52)

Znanje koje je svakodnevno stjecao u svom čudesnom poslanju nije Ga ometalo da obavlja i najskromnije dužnosti. Radosno je obavljao posao kakav su morali raditi mladi koji su živjeli u skromnim kućanstvima pritisnuti siromaštvom. Shvaćao je kušnje djece, jer je nosio njihove tuge i nevolje. Njegova namjera da čini pravo bila je čvrsta. Iako je bio mamljen na zlo, nije odstupio ni u jednom slučaju i strogo se držao istine i čestitosti. Zadržao je savršenu sinovsku poslušnost, a Njegov besprijekoran život izazvao je zavist i ljubomoru kod Njegovog braće. Njegovo djetinjstvo i mladost nisu bili mirni i radosni. Njegova braća nisu vjerovala u Njega i bila su ozlojeđena jer nije u svemu djelovao kao oni, i nije postao kao oni u činjenju onoga što nije dobro. U svom domu bio je veseo, ali nikada bučan. Uvijek je zadržao stav učenika. Veoma je uživao u prirodi, a Bog je bio Njegov učitelj. (*Signs of the Times*, 30. srpnja 1896.)

78 5. ožujka

Isusu je osigurano sinovstvo

***"Za krštavanje svega naroda bi kršten i Isus. Dok se molio, otvori se nebo."* (Luka 3,21)**

Kad je Isus došao krstiti se, Ivan je u Njemu otkrio čistoću karaktera koju nikada ranije nije zamijetio ni u jednom čovjeku. Samo ozračje Njegove nazočnosti bilo je sveto i ulijevalo je strahopoštovanje. Među mnoštvom koje se okupljalo oko

Ivana na Jordanu, slušao je mračne priče o zločinima i susreo se s dušama povijenim pod teretom bezbrojnih grijeha; ali nikada nije došao u dodir s ljudskim bićem koje je toliko odisalo božanskim utjecajem. Sve je to bilo u skladu s onim što je Ivanu objavljeno o Mesiji. ...

Isus nije primio krštenje kao priznanje svoje vlastite krivnje. On se poistovjetio s grešnicima, učinivši korak koji mi trebamo učiniti i izvršivši posao koji mi moramo izvršiti. Njegov život patnji i strpljive ustrajnosti nakon krštenja također je uzor nama.

Kad je izišao iz vode, Isus je priklonio glavu u molitvi na obali rijeke. Pred Njim se otvara novo i značajno razdoblje. (*Isusov život*, str. 74)

Anđeli nikada nisu čuli takvu molitvu. Oni su težili da odnesu poruke o jamstvu i ljubavi Otkupitelju koji se moli. Ali ne, sâm Otac pomagat će svojemu Sinu. Izravno s prijestolja potekla je svjetlost Božje slave. Nebesa su se otvorila i snopovi svjetlosti i slave tekli su i poprimili oblik golubice koja je izgledala kao sjajno zlato. Oblik pitome golubice bio je znak Kristove krotkosti i blagosti.

Narod je promatrao opčinjen strahom i čuđenjem. Nisu skidali poglede s Krista, čiji je sagnuti lik bio okupan u divnom svjetlu i slavi koja je okruživala Božje prijestolje. Njegovo lice, koje je bilo okrenuto prema nebu, bilo je puno slave koja nikad nije viđena na čovjekovom licu. Gromovi su grmjeli i munje su sijevale iz otvorenog neba, i začuo se veličanstveni glas koji je rekao: "Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao!" (Matej 3,17) ... Jahvin glas osigurao je Kristu Njegovo sinovstvo s Vječnim. (*Youth's Instructor*, ožujak 1874.)

Slava koja je počivala na Kristu zalog je Božje ljubavi prema nama. Ona nam govori o sili molitve — kako ljudski glas može doprijeti do Božjeg uha i kako naše molbe mogu biti prihvaćene u nebeskim dvorovima. ... Svjetlost koja je iz otvorenih vrata padala na Spasiteljevu glavu, padat će i na nas dok se molimo za pomoć da se odupremo kušnji. Glas koji je govorio Isusu kaže svakoj vjernoj duši: "Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao!" (*Isusov život*, str. 76)

Isus naš Primjer

“Njega koji je bio bez ikakva grijeha Bog učini mjesto nas grijehom, da mi u njemu postanemo pravednošću Božjom.” (2. Korinćanima 5,21)

U Kristovoj pokornosti uredbi krštenja, On je grešniku pokazao jedan od važnih koraka u istinskom obraćenju. Krist nije imao grijeha koje bi trebalo oprati, ali pristajući da postane zamjena za čovjeka, pripisani su Mu čovjekovi grijesi. ... Dok Bog prihvaća Krista kao grešnikovu zamjenu, On grešniku daje priliku da mu Kristova božanska snaga pomogne izdržati kušnju tamo gdje Adam nije izdržao.

Krist je došao k Ivanu kajući se za račun grešnika i vjerujući umjesto grešnika da će kroz plan uzimanja ljudske naravi, koji je On osmislio, pateći i umirući za čovjeka, grešnik kroz pokajanje, vjeru i krštenje biti prihvaćen kod Boga. Ivan Ga je pokopao u vodeni grob, i izišao je iz vode da svojim svetim životom i uzorom koji treba slijediti zastupa čovjeka.

Krštenje prikazuje korake u obraćenju koji jasno obilježavaju pokajanje, vjeru u Krista kao Otkupitelja svijeta, vjeru u Njegovu smrt, pokop i uskrsnuće, i Njegovo uzašašće na Nebo da zastupa grešnike. Na samom početku svojeg javnog djelovanja Krist se predstavio kao Onaj koji vrši svoje posredničko djelo za čovjeka. On se poistovjetio s grešnicima kao njihova Zamjena, uzevši na sebe njihove grijeha, ubrajujući sebe među prijestupnike i čineći ono što grešnik treba činiti u pokajanju — vjerovati i voljno poslušati. Kakav primjer u Kristovu životu je ovdje dan grešnicima, primjer koji trebaju oponašati! Ako ne budu htjeli slijediti primjer koji im je dao, neće imati izvora.

Draga djeco i mladi, vaš nebeski Otac i dragi Spasitelj su vaši najbolji Prijatelji. Imate sve dokaze da je moguće imati Njihovu ljubav. “On koji čak nije poštedio vlastitog Sina, već ga predao za sve nas, kako nam neće dati sve ostalo s njime?” (Rimljanima 8,32)

Bog nam neće uskratiti ništa što bi uistinu bilo za naše dobro. Isus želi da budemo ovdje sretni i da s Njim dijelimo

slavu u svijetu koji će doći. Bog djeci i mladima upućuje poziv da se potpuno predaju Njemu. "Sine moj, daj mi srce svoje." Dobili smo obećanje: "I nalaze me koji me traže." (Izreke 8,17)

...

Svi koji žive, imaju grijeha koje treba oprati. ... Istinsko pokajanje za grijeh, vjera u zasluge Isusa Krista, krštenje u Njegovu smrt i ustajanje iz vode da živimo novim životom prvi su koraci u novorođenju o kojem je Krist govorio Nikodemu da mora osobno iskusiti kako bi bio spašen. Riječi koje je Krist rekao Nikodemu nisu izrečene samo njemu, već svakom muškarcu, ženi i djetetu koji će živjeti na ovom svijetu. ... Sigurni smo samo ako slijedimo Kristov Primjer. (*Youth's Instructor*, siječanj 1874.)

7. ožujka

80

On nam je pokazao kako pobijediti

"Također je pisano: 'Ne kušaj Gospodara, Boga svojega!'" (Matej, 4,7)

U pustinji kušanja Krist je bio izložen svoj žestini kušnji koje napadaju čovjeka. On se našao potpuno sâm u sukobu s lukavim i podmuklim protivnikom — i pobijedio ga. Prva velika kušnja imala je veze s apetitom; druga sa samouvjerenošću; treća s ljubavi prema svijetu. Sotona pobjeđuje milijune kušajući ih da zadovolje apetit. Ugađanjem apetitu živčani sustav se nadražuje, umne sposobnosti slabe i sve to čovjeka onesposobljava da razmišlja smireno i razumno. Um gubi uravnoteženost, njegove uzvišene i plemenite sposobnosti se izopačuju te služe životinjskim strastima, a vječne i svete vrijednosti se potpuno zanemaruju. Kad uspije ostvariti cilj u ovome, Sotona zna da mu je otvoren put i za preostale dvije velike kušnje. Iz ove tri vodeće kušnje izrastaju njegove višestruke kušnje.

Samouvjerenost je rasprostranjena kušnja, i kad Sotona tako kuša ljude, u devet od deset slučajeva postiže uspjeh. Oni koji tvrde da su Kristovi sljedbenici i misle da se samo svojom vjerom mogu upustiti u borbu protiv svega onoga što je zlo u njihovoj naravi, često se bez razmišljanja strmoglavljuju

u kušnje iz kojih samo čudom mogu izići neukaljani. Molitva i ozbiljno razmišljanje sačuvala bi ih da se klone kritičnih i opasnih okolnosti kojima se sami izlažu dopuštajući Sotoni da ih kuša na takav način. Ne smijemo se brzopoleto pozivati na Božja obećanja, dok bez razmišljanja srljamo u opasnost kršeći prirodne zakone i ne obazirući se na glas razuma i zdravog rasuđivanja kojim nas je Bog obdario. To je najopasnija samouvjerenost.

Kristu su bili ponuđeni prijestolja i kraljevstva ovoga svijeta i sva njihova slava, samo da se pokloni pred Sotonom. Tako teško nikad nije bio kušan nijedan čovjek, osim Krista. Da bi očarao i zaveo Krista, Sotona mu je prikazao sva kraljevstva i slavu ovoga svijeta i sva zadovoljstva ovoga života u najprivlačnijim bojama. "Sve ću ti ovo dati", rekao je on Kristu, "ako padneš ničice te mi se pokloniš." Ali Krist je odbio lukavog neprijatelja, i izišao kao pobjednik. ...

Krist nam je u svemu ostavio primjer. Svojom pobjedom nad Sotonom On nam pokazuje kako i mi možemo pobijediti. U svojem suprotstavljaju Sotoni, Krist se koristio Svetim spisima. Umjesto da se koristi božanskom snagom koja Mu je bila na raspolaganju, ili da upotrijebi neke svoje riječi, On odgovara: "Pisano je." ... Kad bi kršćani pažljivo proučavali Svete spise i primjenjivali ih u životu, imali bi dovoljno snage da se odupru lukavom neprijatelju. ...

Kad Kristova vjera vlada u srcu, savjest je mirna i čovjek je spokojan i sretan; iako mogu naići nevolje i poteškoće, njegovu dušu ipak obasjava svjetlost. Pokornost, ljubav i zahvalnost Bogu unose sunčeve zrake u dušu i srce, ma koliko bio mračan i oblačan dan. (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 44—47)

Pronašli smo Mesiju

“Našli smo onoga o kome je Mojsije pisao u Zakonu, i Proroci također!” (Ivan 1,45)

Filip je pozvao Natanaela. On je bio u mnoštvu kad je Krstitelj uputio na Isusa kao na Božje Janje. Kad je Natanael pogledao Isusa, razočarao se. Može li ovaj čovjek koji je nosio znakove mukotrpnog rada i siromaštva biti Mesija? Ipak, Natanael nije mogao odbaciti Isusa, jer je Ivanova vijest donijela njegovom srcu čvrsto uvjerenje.

U vrijeme kad ga je Filip pozvao, Natanael se povukao u jedan tihi gaj da razmišlja o Ivanovoj vijesti i proročanstvima o Mesiji. Molio se da mu se otkrije je li Onaj koga je Ivan najavio Osloboditelj, a Duh Sveti je počينو na njemu dajući mu osvjedochenje da je Bog pohodio svoj narod i podigao za njega rog spasenja. Filip je znao da njegov prijatelj istražuje proročanstva i dok se Natanael molio pod jednom smokvom, on je otkrio njegovo sklonište. Često su se zajednički molili na ovom osamljenom mjestu skrivenom u lišću.

Vijest “Našli smo onoga o kome je Mojsije pisao u Zakonu, i Proroci također!”, učinila se Natanaelu kao neposredni odgovor na molitvu. Filip je još imao kolebljivu vjeru. On je sumnjičavo dodao: “Isus, sin Josipa iz Nazareta.” Ponovo se predrasuda pojavila u Natanaelovom srcu. Uzviknuo je: “Iz Nazareta može li što dobro izići?”

Filip se nije upuštao ni u kakvo raspravljanje. Rekao je: “Dodi i vidi!” Isus opazi Natanaela gdje mu se približava pa reče za nj: ‘Evo pravog Izraelca, bez lukavstva.’” Natanael je iznenađen uzviknuo: “‘Odakle me poznaješ?’ ‘Prije nego te Filip pozvao — odgovori mu Isus — vidio sam te pod smokvom.’”

To je bilo dovoljno. Božanski Duh koji je svjedočio Natanaelu u njegovoj osamljenoj molitvi pod smokvom, sada mu je govorio preko Isusovih riječi. Iako sumnjičav i sklon predrasudama, Natanael je došao Kristu s iskrenom željom za istinom, i sad je njegova želja bila ispunjena. Njegova vjera nadmašila je vjeru onoga koji ga je doveo Isusu. On je progovorio i rekao: “Rabbi! ti si Sin Božji! Ti si kralj Izraelov.”

Da je Natanael imao povjerenja u rabinsko vodstvo, nika-
da ne bi našao Isusa. On je postao učenik zato što je sam
promatrao i rasuđivao. Tako je to i danas u životu mnogih koje
predrasude zadržavaju da prihvate dobro. Kako bi različit bio
rezultat kad bi “došli, i vidjeli”!

Nitko neće doći do spasonosne spoznaje istine dokle god
se povjerava vodstvu ljudskog autoriteta. Kao i Natanaelu, i
nama je potrebno da proučavamo Božju riječ za sebe osobno
i molimo se za prosvjetljenje Svetim Duhom. Onaj koji je vidio
Natanaela pod smokvom, vidjet će i nas na tajnom mjestu
molitve. Anđeli iz svijeta svjetlosti blizu su onih koji u poniz-
nosti traže božansko vodstvo. (*Isusov život*, str. 100,101)

82 9. ožujka

Brat grešnicima i svetima

“Tko god ljubi, od Boga je rođen i poznaje Boga.” (1. Ivanova 4,7)

U svima koji pate zbog mog imena, kaže Isus, trebate
prepoznati mene. Kao što biste poslužili meni, tako trebate
poslužiti njima. To je dokaz da ste moji učenici.

Svi koji su rođeni u nebeskoj obitelji, u osobitom su smi-
slu braća našega Gospodina. Kristova ljubav povezuje članove
Njegove obitelji u zajednicu, i gdje god se ona pokaže, otkriva
se božansko srodstvo. “Tko god ljubi, od Boga je rođen i po-
znaje Boga.” (1. Ivanova 4,7)

Oni koje Krist pohvaljuje na Sudu, možda su malo po-
znavali teologiju, ali su gajili Njegova načela. Pod utjecajem
božanskog Duha bili su blagoslov ljudima oko sebe. Čak i
među neznabošcima ima onih koji su gajili duh ljubavnosti;
prije no što su riječi života doprle do njih, prijateljski su pri-
mili misionare i služili im čak po cijenu svog života. Među
neznabošcima ima onih koji ne znajući obožavaju Boga, onih
koje svjetlost nikada nije dosegla preko ljudskih oruđa. Oni
neće propasti. Premda ne poznaju Božji pisani Zakon, čuli su
Njegov glas kako im govori u prirodi i činili ono što Zakon

zahtijeva. Njihova djela potvrđuju da je Sveti Duh dirnuo njihova srca i Bog ih je prepoznao kao svoju djecu.

Koliko će se iznenaditi i radovati najmanji među narodima i među neznabošcima kad sa Spasiteljevih usana čuju: "Meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće." Kako će radosno biti Srce Beskonačne Ljubavi kad na Njegove riječi odobravanja Njegovi sljedbenici s iznenađenjem i radošću podignu svoj pogled.

Međutim, Kristova ljubav ne obuhvaća samo neku određenu skupinu ljudi. On se poistovjećuje sa svakim djetetom ljudskoga roda. Da bismo mogli postati članovi nebeske obitelji, On je postao članom zemaljske. On je Sin Čovječji i stoga brat svakom Adamovom sinu i kćeri. Njegovi se sljedbenici ne trebaju isključiti iz svijeta koji propada oko njih. Oni su dio velikog mozaika ljudskog roda, i Nebo na njih gleda kao na braću grešnicima, a isto tako i svetim ljudima. Kristova ljubav privija k sebi pale, zabludjele i grešne, i svako djelo ljubaznosti učinjeno da se podigne neka posrnula duša, svako djelo milosrđa, prihvaća se kao da je učinjeno Njemu. (*Isusov život*, str. 529,530)

10. ožujka

83

Primjer poslušnosti

"Kad postade kao čovjek, ponizi sam sebe postavši poslušan do smrti, i to do smrti na križu." (Filipljanima 2,7.8)

Otkako je Isus došao prebivati među nama, znamo da Bog poznaje naše kušnje i suosjeća s nama u našim žalostima. Svaki Adamov sin i kći mogu shvatiti da je naš Stvoritelj prijatelj grešnicima. Jer, u svakom nauku o milosti, u svakom obećanju radosti, u svakom činu ljubavi, u svakoj božanskoj privlačnoj sili koja se otkrila u Spasiteljevu životu na Zemlji, mi vidimo da je "s nama Bog".

Sotona predstavlja Božji zakon ljubavi kao zakon sebičnosti. On objavljuje da je nama nemoguće poslušati njegova pravila. On okrivljuje Stvoritelja za pad naših praroditelja i sve

patnje koje su nastale, navodeći ljude da Boga smatraju začetnikom grijeha, patnji i smrti. Isus je trebao razotkriti ovu prijevaru. Kao jedan od nas, On je trebao pružiti primjer poslušnosti. Stoga je uzeo na sebe našu narav i prošao kroz naša iskustva. "Zato je u svemu morao postati sličan svojoj braći." (Hebrejima 2,17) Ako bismo morali snositi bilo što od onoga što Isus nije podnio, Sotona bi na toj pojedinosti prikazao kako je Božja sila za nas nedostatna. Zbog toga je Krist bio "iskusan u svemu (kao i mi)". (Hebrejima 4,15) On je podnio svaku kušnju kojoj smo mi izloženi. On nije upotrijebio nikakvu silu u svoju korist koja nije darežljivo ponuđena i nama. Kao čovjek, suočio se s kušnjom i svladao je u sili koja Mu je dana od Boga. On kaže: "Milje mi je, Bože moj, vršiti volju tvoju, Zakon tvoj duboko u srcu ja nosim." (Psalam 40,8) Dok je hodio čineći dobro, iscjeljujući sve koje davao bješe nadvladao, On je jasno upućivao ljude na karakter Božjeg zakona i na narav svoje službe. Njegov život svjedoči da i mi možemo na isti način poslušati Božji zakon.

Svojom ljudskom naravi Krist je dodirnuo čovječanstvo; a božanskom je bio povezan s Božjim prijestoljem. Kao Sin Čovječji dao nam je primjer poslušnosti; kao Sin Božji daje nam silu da poslušamo. Krist je iz grma na gori Horebu progovorio Mojsiju govoreći: "Ja sam koji jesam... Ovako kaži Izraelcima: 'Ja jesam' posla me k vama." (Izlazak 3,14) Bio je to zalog Izraelova oslobođenja. Kad je došao "postavši sličan ljudima", On se predstavio kao JA SAM. Dijete iz Betlehema, krotki i ponizni Spasitelj, Bog je koji "je tijelom očitovan". (1. Timoteju 3,16) (*Isusov život*, str. 11,12)

84 11. ožujka

Milosrđe prema opsjednutima

"Kad stiže na drugu obalu, u gadarski kraj, dođoše mu u susret dva opsjednuta, što su izišli iz grobova. Oni bijahu tako bijesni." (Matej 8,28)

U rano jutro Spasitelj i Njegova pratnja došli su na obalu. ... Ali tek što su kročili na obalu, njihove oči zamijetile su

prizor užasniji od okrutne bure. Iz nekog skrovišta među grobovima dva poremećena čovjeka ustremila su se na njih da ih rastrgnu. ... Učenici i njihova pratnja pobjegli su užasnuti. Odmah su primijetili da Isus nije bio s njima. ... Stajao je tamo gdje su Ga ostavili. On koji je stišao buru ... nije pobjegao pred ovim demonima. ...

S autoritetom je naredio nečistim duhovima da iziđu iz njih. Njegove su riječi prodrle do pomračenih umova ovih nesretnih ljudi. ... U međuvremenu je kod opsjednutih od demona nastupila čudesna promjena. Svjetlost je prosvjetlila njihove umove. Njihove su oči zasjale razboritošću. Pojave tako dugo izobličene u sotonski lik postale su iznenada blage, ruke umrljane krvlju postale su mirne i radosnim su glasovima slavili Boga za svoje oslobođenje. ...

Ljudi iz Gerase imali su pred sobom živi dokaz o Kristovoj moći i milosti. Vidjeli su ljude kojima je vraćen razum, ali su toliko strepili za svoje zemaljske probitke da su Onoga koji je pobijedio kneza tame pred njihovim očima smatrali nezvanim gostom, i Dar Neba bio je udaljen s njihovih vrata. ...

Međutim, osjećaj oslobođenih od demona bio je sasvim drukčiji. Oni su željeli nazočnost svojega Osloboditelja. U Njegovoj su se blizini osjećali zaštićeni od demona koji su mučili njihove živote i upropastili njihovo najbolje životno doba. Kad se Isus spremao da uđe u lađu, prišli su Mu, kleknuli do Njegovih nogu i molili Ga da ostanu kraj Njega kako bi mogli stalno slušati Njegove riječi. Međutim, Isus im je naložio da idu kući i kažu kakve im je velike stvari učinio Gospodin. ...

Čim ih je Isus usmjerio na njihovu dužnost, bili su spremni poslušati. Ne samo što su govorili svojim ukućanima i susjedima o Isusu, već su išli kroz cijelo područje Dekapolisa, objavljujući posvuda Njegovu moć spašavanja. ... U ovom radu mogli su primiti veći blagoslov nego da su, samo zbog osobne koristi, ostali u Njegovoj nazočnosti. Spasitelju se približavamo radom na širenju dobrih vijesti o spasenju. ... Nisu mogli poučavati narod kao što su to mogli učenici koji su svakodnevno bili s Isusom. Međutim, u svojoj su osobnosti nosili dokaze da je Isus bio Mesija. Mogli su kazati ono što su znali; ono što su sami vidjeli, čuli i osjetili od Kristove sile. (*Isusov život*, str. 270—273)

Moramo vjerovati u Njega

“Isus joj reče: ‘Kćeri, tvoja te vjera ozdravila, hajde u miru!’” (Luka 8,48)

Na putu prema kući ovog poglavara, Isus je u mnoštvu sreo jednu nesretnu ženu koju je dvanaest godina mučila bolest i učinila njezin život teretom. Sva svoja sredstva potrošila je na liječnike i lijekove, da bi na kraju samo bila proglašena neizlječivom. Međutim, njezine su nade oživjele kad je čula o iscjeljenjima što ih je Krist činio. Bila je uvjerenjena da bi, kad bi samo mogla doći do Njega, bila izliječena. ... Počela je očajavati, kad joj se On, krčeći svoj put kroz mnoštvo, približio.

Zlatna prilika se pojavila. Bila je u prisutnosti Velikog Liječnika! Ali usred te zbrke nije mogla govoriti s Njim, niti uhvatiti više od trenutačnog prolaska Njegove pojave. U strahu da ne izgubi jedinu priliku za svoje iscjeljenje, progurala se naprijed, govoreći u sebi: “Dotaknem li se samo i Njegovih haljina, ozdravit ću!” Dok je prolazio, posegnula je naprijed i uspjela dirnuti samo rub Njegove odjeće. Tog trenutka znala je da je bila iscijeljena. U tom jednom dodiru bila je usredotočena vjera njezinog života i odmah su njezinu bol i slabost zamijenili snaga i savršeno zdravlje. ...

Ali Isus je iznenada zastao, i narod zajedno s Njim. Okrenuo se i gledajući okolo upitao glasom koji se razgovijetno čuo iznad buke mnoštva: “Tko me se dotače?” ...

Spasitelj je mogao razlikovati dodir vjere od nemarnog dodira neopreznog mnoštva. Takvo povjerenje ne smije ostati nezamijećeno. Želio je ovoj poniznoj ženi uputiti riječi utjehe koje će za nju biti izvor radosti — riječi koje će biti blagoslov za Njegove sljedbenike sve do kraja vremena. ...

Isus je nastojao saznati tko Ga je dodirnuo. Uvidajući da je zatajivanje uzaludno, ona je dršćući stupila naprijed i bacila se pred Njegove noge. Sa suzama zahvalnicama opisala je svoje patnje i kako je našla iscjeljenje. Isus joj je nježno rekao: “Kćeri, tvoja te vjera ozdravila, hajde u miru!” ... Iscjeljenje je ostvareno ne samim dodirom s Njim, već vjerom koja se uhvatila za Njegovu božansku silu. ...

Nije dovoljno samo vjerovati o *Kristu*; mi moramo vjerovati u *Njega*. Jedina vjera koja će nam koristiti jest ona koja Ga prihvaća kao osobnog Spasitelja, koja usvaja Njegove zasluge. Mnogi drže da je vjera određeno mišljenje. Spasonosna vjera jest sporazum po kojem se oni koji prime Krista sami pridružuju zavjetnom odnosu s Bogom. Prava vjera je život. Živa vjera znači povećanje životne sile, potpuno povjerenje uz pomoć kojega duša postaje pobjedonosna sila. (*Isusov život*, str. 276,277)

13. ožujka

86

On je Sunce pravednosti

“A vama koji se Imena moga bojite sunce pravde će ogranuti sa zdravljem u zrakama.” (Malahija 4,2)

U ribarskom domu u Kafarnaumu ležala je Petrova punica u “velikoj groznici”, “pa ga zamole za nju”. Isus “se prignu nad nju te zapovijedi groznici, i ova je ostavi”, te je žena ustala i služila Spasitelju i Njegovim učenicima. (Luka 4,38; Marko 1,30; Matej 8,15)

Glasovi o tome brzo su se raširili. Ovo čudo je Isus učinio u subotu, a iz straha od rabina narod se nije usuđivao doći k velikom Liječniku prije zalaska sunca da primi iscjeljenje. A onda su tijekom radnog tjedna iz domova, radionica i tržnica stanovnici grada navirali u pravcu jednostavnog prebivališta u koje se Isus sklonio. Bolesnike su donosili na nosilima, neki su dolazili oslanjajući se na štake, a neke su podupirali prijatelji dok su oni posrćući, malaksalo dolazili pred Spasitelja. ...

Nikada ranije Kafarnaum nije bio svjedokom jednog ovakvog dana. Zrak je bio ispunjen ushićenim glasovima i uzvicima izliječenih nevoljnika.

Isus nije prekidao svoj rad sve dok i posljednji paćenik nije bio iscijeljen. Već je bila duboka noć kad je mnoštvo otišlo, a tišina se spustila nad Šimunov dom. Prošao je dug i naporan dan; Isus je tražio odmor. Ali dok je grad još bio obavijen u drijemež, Spasitelj “rano ujutro ... ustade, iziđe te ode na samotno mjesto, i tu je molio”. (Marko 1,35)

Rano sljedećeg jutra k Isusu su došli Petar i njegovi sudrugovi da mu kažu kako Ga narod iz Kafarnauma već traži. Na svoje iznenađenje, čuli su Kristove riječi: "I drugim gradovima moram donijeti Radosnu vijest o kraljevstvu Božjem; jer sam za to poslan." (Luka 4,43)

U uzbuđenju što je tada zahvatilo Kafarnaum, činilo se kao da će Isus izgubiti iz vida svrhu svojega poslanja. Isus se nije mogao zadovoljiti time što bi na sebe privukao pozornost i što bi ljudi gledali na Njega kao na čudotvorca ili liječnika koji liječi tjelesne bolesti. On je nastojao predstaviti ljudima sebe kao njihovog Spasitelja. Dok su se, s jedne strane, ljudi željeli uvjeriti da je On došao kao kralj koji će osnovati zemaljsku vladavinu, On je želio da njihove misli odvрати od zemaljskih k duhovnim predmetima. Uspjeh koji bi bio samo svjetovna karaktera ometao bi Ga u Njegovu radu. ...

U Njegovu životu nije bilo isticanja vlastite ličnosti. ... Isus se nije koristio nijednim od sredstava kojima se ljudi poslužuju kako bi zadobili privrženost ili vlast nad drugima.

Sunce pravde nije obasjalo svijet punim sjajem da bi svojom slavom zaslijepilo osjetila. O Kristu je pisano: "Ko zora pouzdan mu dolazak." (Hošea 6,3) Svjetlost dana dolazi na zemlju tiho i nježno, rastjeruje tamu i budi sav svijet u život. Tako je ogranelo i sunce pravde "sa zdravljem u zrakama". (Malahija 4,2) (*Put u bolji život*, str. 13,14)

87 14. ožujka

On je uvijek blizu

"Ali neka znadete da Sin Čovječji ima vlast na zemlji opraštati grijeh: 'Ustani — reče tada uzetome — i hajde svojoj kući!'" (Matej 9,6)

S novom nadom bolesnik gleda u Isusa. Izraz njegova lica i zvuk njegova glasa nisu slični nijednom drugom. Ljubav i sila kao da odišu iz same Njegove nazočnosti. Vjera ovog teškog bolesnika se hvata za Kristove riječi. Šutke, on pokreće snagu volje, i dok tako izražava poslušnost Kristovu pozivu, njegovo se cijelo tijelo odaziva.

Svaki živac i mišić odjednom trepere novim životom, a njegovi nepokretni udovi poprimaju zdrave pokrete. Skačući na svoje noge, on odlazi svojim putem čvrstim, slobodnim korakom, slaveći Boga i radujući se svojoj novootkrivenoj snazi. ... Slijedeći Kristove upute bio je iscijeljen.

Griehom smo otrgnuti od Božjeg života. Naše su duše iznemogle. Prepušteni sami sebi, mi ne možemo živjeti svetim životom ništa više nego što je uzeti čovjek mogao hodati. Mnogi su svjesni svoje bespomoćnosti; oni čeznu za onim duhovnim životom koji će ih dovesti u sklad s Bogom i trude se da žive takvim životom. Ali uzalud. Obuzeti očajanjem, oni uzviču: "Jadan ti sam ja čovjek! Tko će me izbaviti od ovoga smrtonosnoga tijela?" (Rimljanima 7,24) Neka ove klonule i namučene duše pogledaju gore. Spasitelj se saginje nad onima koje je otkupio svojom prolivenom krvlju i upućuje im riječi neizrecive nježnosti i sućuti: "Želiš li ozdraviti?" On te poziva da ustaneš u zdravlju i miru. Nemoj čekati da stekneš osjećaj kako si ozdravio. Vjeruj u Spasiteljeve riječi. Položi svoju volju na Kristovu stranu. Neka tvoja volja bude da Mu služiš, i kad postupaš po Njegovim riječima, primit ćeš snagu. Ma kakvo da je zlo što ga činimo, ili strast koja nama ovladava, koja dugim zadovoljavanjem razara slobodu duše i tijela, Krist nas može i želi spasiti od njih. On će pokloniti život duši, koja je "mrtva zbog prekršaja i grijeha". (Efežanima 2,1) ...

Kad na tebe navale kušnje i kad te okruže brige i problemi; kad si u raspoloženju potištenosti i razočaranja, spreman da očajavaš — podigni tada pogled k Isusu, i tama koja te okružuje izgubit će se, prognana blistavom svjetlošću Njegove nazočnosti. Podigni oči k Spasitelju kad se u tvojoj duši grijeh bori za prevlast i opterećuje tvoju savjest. Njegova milost je dostatna da obuzda grijeh. Neka se tvoje zahvalno srce, kad drhti od neizvjesnosti, obrati Njemu. Drži se nade koju imaš. Krist čeka da te nazove članom svoje obitelji. Njegova će te snaga okrijepiti kad si slab; On će te voditi korak po korak. Stavi svoju ruku u Njegovu i dopusti Mu da te povede.

Nikada ne misli da je Krist daleko. On je uvijek blizu. Njegova te nježna prisutnost okružuje. Traži Ga kao Nekoga tko želi da Ga nađeš. On ne želi samo da dotakneš Njegovu haljinu, već da hodiš s Njim u stalnoj zajednici. (*Put u bolji život*, str. 42,43)

On razumije naše pobude

“Tada Isus pozva k sebi svoje učenike te im reče: ‘Zaista, kažem vam, ova je siromašna udovica ubacila više nego svi drugi koji su ubacivali u blagajnu.’” (Marko 12,43)

Isus je bio u predvorju u kojemu su se nalazila spremišta za darove i pozorno je promatrao one koji su dolazili priložiti svoje darove. Mnogi bogataši donosili su velike iznose novca i razmetljivo ga prilagali. Isus ih je sa žalošću promatrao, ali ništa nije govorio o njihovim velikodušnim darovima. Ubrzo se Njegovo lice razvedrilo kad je vidio siromašnu udovicu kako se tiho približava, kao da se boji biti primijećena. Dok su bogati i oholi prilazili priložiti svoje darove, ona se ponizno povukla i ostala po strani. Pa ipak, čeznula je da učini nešto za djelo koje je voljela, ma kako to neznatno bilo. Gledala je dar u svojoj ruci. Bio je vrlo malen u usporedbi s darovima onih koji su bili oko nje, ali to je bilo sve što je imala. Čim je dobila priliku, brzo je ubacila svoje dvije leptе i žurno se okrenula da ode. Međutim, dok je ovo činila, zamijetila je Isusa koji ju je pozorno promatrao.

Spasitelj je pozvao svoje učenike i usmjerio im pozornost na udovičino siromaštvo. Tada su riječi Njegove pohvale doprle do njezinog uha: “Zaista, kažem vam, ova je siromašna udovica ubacila više nego svi drugi.” Suze radosnice navrle su joj na oči kad je osjetila da je njezin čin prihvaćen i cijenjen. Mnogi bi joj savjetovali da svoj mali poklon zadrži za svoje potrebe jer bi se u rukama dobro uhranjenih svećenika posve izgubio među mnogim velikim darovima donesenim u riznicu. Ali Isus je razumio njezinu pobudu. Vjerovala je da je Bog odredio službu u Hramu i željela je učiniti najviše što može da bi je poduprla. Učinila je što je mogla i njezino djelo trebalo je postati spomenikom koji će očuvati sjećanje na nju kroz sva vremena i biti njezina radost u vječnosti. Njezino je srce išlo s njezinim darom; njegova vrijednost procijenjena je ne vrijednošću novčića, već ljubavlju prema Bogu i zanimanjem za Njegovo djelo koje je potaklo ovaj čin. ...

Pobude daju karakter našim djelima, stavljajući na njih pečat sramote ili visoke moralne vrijednosti. Bog ne uračunava u najvrednije velika djela koja svako oko vidi i svaki jezik hvali. Male dužnosti obavljene s radošću, mali darovi kojima se ne razmeće i koji za ljudske oči izgledaju bezvrijedni često su najveći u Njegovim očima. Srce puno vjere i ljubavi milije je Bogu od najskupocjenijeg dara. ... Njezin nesebični duh i djetinja vjera zadobili su Spasiteljevu pohvalu.

Među siromašnima ima mnogo onih koji čeznu da pokažu svoju zahvalnost Bogu za Njegovu milost i istinu. ... Neka i oni prilože svoje leptu u nebesku riznicu. Ako su darovane iz srca ispunjenog ljubavlju prema Bogu, ove naoko sitnice postat će posvećeni darovi, neprocjenjive žrtve kojima se Bog raduje i daje blagoslov. (*Isusov život*, str. 506,507)

16. ožujka

89

Njegova samilost

“Tada ih je zagrlio i blagoslivljao, stavljajući na njih ruke.” (Marko 10,16)

Dok Isus služi na ulicama gradova, majke sa svojim boleznim i umirućim mališanima na rukama probijaju se kroz mnoštvo, kako bi došle tamo gdje ih On može primijetiti.

Pogledajte ove majke: blijede, umorne, na rubu očajja, pa ipak odlučne i ustrajne. Dok nose svoje breme patnje, one traže Spasitelja. I dok ih ustalasio mnoštvo odbija natrag, Isus se probija k njima korak po korak, dok se ne nađe neposredno uz njih. U njihovim se srcima budi nada. Suze radosti izviru iz njihovih očiju kad shvate da On baš njima poklanja pažnju, i kad gledaju u oči koje izražavaju toplo razumijevanje i ljubav.

Izabirući jednu iz skupine, Spasitelj budi njezino povjerenje riječima: “Što hoćeš da ti učinim?” Ona jecajući izriče svoju veliku potrebu: “Učitelju, da iscijeliš moje dijete!” Krist uzima dijete iz njezinih ruku i s Njegovim dodiranjem bolest nestaje. Bljedilo smrti se gubi; struja života teče kroz vene; mišići dobivaju snagu. Majka prima riječi utjehe i mira. Onda

dolazi sljedeći slučaj, isto tako hitan. Ponovno Isus koristi svoju životvornu silu, i svi daju slavu Onome koji čini čudesna djela.

Mi mnogo govorimo o veličini Kristova života. Govorimo o divnim djelima što ih je učinio, o svim divnim čudima. A pažnja koju je poklanjao malim pojedinostima još je veći dokaz Njegove veličine.

Među Židovima je bio običaj da se djeca odnesu nekom rabinu kako bi on položio svoje ruke na njih i blagoslovio ih; učenici su međutim smatrali Isusovo djelo previše važnim da bi Ga itko smio ometati na taj način. Kad su majke dolazile želeći da On blagoslovi njihovu djecu, učenici su na njih gledali s neraspoloženjem. Ovu djecu su oni smatrali premalom za prednost da dođu k Isusu. Učenici su tako došli do zaključka da bi Isusa nazočnost ove djece uznemirila. Ali Spasitelj je shvatio brigu i teret ovih majki koje su nastojale odgojiti svoju djecu prema savjetima Božje riječi. On je čuo njihove molitve. On ih je sâm privukao u svoje okružje. ...

Krist je danas isti nježni Spasitelj kao što je bio dok je hodio među ljudima. Isto je tako sigurno da On i sada pruža pomoć majkama jednako kao kad je u Judeji prihvaćao djecu u svoje naručje. Djeca koju volimo danas isto su tako otkupljena Njegovom krvlju kao i djeca onog vremena. ...

Neka majke dođu k Isusu sa svojim problemima. One će naći dostatno milosti koja će im pomoći u brizi za njihovu djecu. Svakoj majci koja je spremna položiti svoje brige kod Isusovih nogu, vrata su otvorena. Onaj koji je rekao: "Pustite dječicu k meni; nemojte im priječiti" (Marko 10,14), i danas upućuje poziv majkama da dovedu svoju djecu k Njemu da ih blagoslovi. (*Put u bolji život*, str. 17—19)

Suosjećanje prema svima

“Duh Jahve Gospoda na meni je, jer me Jahve pomaza ... da im dadem vijenac mjesto pepela, ulje radosti mjesto ruha žalosti, pjesmu zahvalnicu mjesto duha očajna.” (Izaija 61,1-3)

Isus Krist je bio vrlo dobar promatrač. Primjećivao je mnogo toga što drugi nisu. Bio je uvijek spreman pomoći, spreman progovoriti riječi nade i suosjećanja obeshrabrenima i uciviljenima. Dopuštao je narodu da se tiska oko Njega i nije se žalio, iako je često morao paziti da Mu ne stanu na noge. Kad se susreo s pogrebnom povorkom, nije ravnodušno prošao. Dok je gledao smrt, tuga se pojavila na Njegovom licu i plakao je s ožalošćenima.

Dok su djeca brala poljsko cvijeće koje je obilno raslo oko njih, i pravila gužvu kako bi Mu predala svoj mali dar, On ih je primao sa zadovoljstvom, smiješeći im se i izražavajući radost zbog tako mnogo vrsta cvijeća.

Ova djeca su bila Njegova budućnost. Znao je da ih je došao otkupiti od neprijatelja time što će umrijeti na golgot-skom križu. Govorio im je riječi koje će ona zauvijek nositi u svojem srcu. Ona su bila oduševljena time što je On prihvatio njihove darove i što im je govorio tako nježno.

Krist je promatrao djecu kako se igraju i često je izražavao svoje odobravanje kad su uspjela zadobiti nedužne pobjede izvršavanjem onoga što im je bilo određeno da učine. On je pjevao djeci nježne i blage riječi. Ona su znala da ih On ljubi. Nikad se nije na njih namrštio. Podijelio je s njima njihove djetinje radosti i tuge. Često je nabrao cvijeća, i nakon što je djeci govorio o njegovoj ljepoti, ostavljao im je cvijeće na dar. On je stvorio cvijeće i volio je ukazivati na njegovu ljepotu.

Govori se da se Isus nikada nije smijao. To nije točno. U svojoj nevinosti i čistoći, dijete je pozvano da s njegovih usana izlazi radosna pjesma.

Onima koji su Ga slijedili On je objasnio Božju riječ tako jasno da su voljeli biti u Njegovu društvu. On je njihov um vodio od nevažnih ovozemaljskih stvari k svetim načelima isti-

ne i pravednosti. Pripremao ih je da mogu shvatiti što je sve uključeno u promjenu karaktera kako bi bio sličan božanskom. Njegove riječi poticale su vjeru. Isus je um svojih slušatelja vodio tako da se oslobode briga ovoga svijeta, k plemenitijem svijetu kojega su mnogi izgubili iz vida. On im je pokazao kako je svaki trenutak života ispunjen vječnim značenjem. Izjavio je da su stvari ovoga svijeta od manje važnosti u odnosu na stvari svijeta koji će doći. (*Manuscript 20, 1902.*)

91 18. ožujka

Izvor zadovoljstva i radosti

“Pokazat ćeš mi stazu u život, puninu radosti pred licem svojim, sebi zdesna blaženstvo vječno.” (Psalam 16,11)

Bistrina uma i čistoća duše otkrivena na licu imat će veću snagu privlačenja i vršenja utjecaja na srce od bilo kojeg izvanjskog ukrasa. ... Oplemenjeni um ukrašen ljepotom blagosti i poniznosti te čistim i čestitim srcem odražavat će na licu ljubav i poštovanje. ...

Ako se za uspjeh pouzdaju u Boga, djeca i mladi mogu njegovanjem uma razviti čvrst i prekrasan karakter. Božji strah i razmišljanje o slavi prirode u Njegovim stvorenim djelima neće nikada učiniti um nerazvijenim, nego će jačati svaku sposobnost duše.

Dragocjena je prednost djece i mladih da pokore svoj um upravi Božjeg Duha i postanu razboriti kršćani. Njihove umne i moralne snage mogu se razvijati u skladnim razmjerima. Njihovo razumijevanje može biti snažno, njihova savjest čista a njihov karakter divan. ...

Ako želite pronaći sreću i mir u svemu što činite, trebate sve činiti na slavu Božju. Ako želite imati mir u svojem srcu, morate težiti i istinski oponašati Kristov život. Tada neće biti potrebe utjecanja na radost ili traženja zadovoljstava u popuštanju ponosu i lakoumnim zabavama koje nudi svijet. Bit ćete vedri i sretni čineći ono što je ispravno, što nikada ne biste ostvarili čineći ono što je loše.

Isus je uzeo na sebe ljudsku narav, prošavši kroz rano djetinjstvo, dječastvo i mladost, kako bi mogao znati suosjećati sa svima i ostaviti primjer svoj djeci i mladeži. On poznaje kušnje i slabosti djece. On je u svojoj ljubavi otvorio izvor zadovoljstva i radosti za dušu koja vjeruje u Njega. U težnji da proslave Krista i slijede Njegov primjer, djeca i mladi mogu istinski biti sretni. Oni će možda osjetiti svoju odgovornost da rade s Isusom Kristom u velikom poduhvatu spašavanja duša.

Ako mladi osjećaju odgovornost pred Bogom, uzdići će se iznad svega što ih čini sebičnima i grešnima. Takvima će život biti pun smisla. Oni će shvatiti da imaju nešto veliko i slavno za što vrijedi živjeti. To će imati utjecaj na njih i učinit će da budu iskreni, vedri i snažni pod svakim teretom, obeshrabrenjima i životnim poteškoćama, kao što je to bio njihov božanski Uzor. ... Svijest o tome da radite ono što Bog može odobriti osnažit će vas u Njegovoj snazi, i slijedeći svoj Uzor vi ćete poput Njega rasti u mudrost i milosti kod Boga i kod ljudi. (*Youth's Instructor*, rujan 1873.)

19. ožujka

92

Isus je uvijek predstavljao Božju riječ

“Što stoji — odgovori mu — pisano u Zakonu? Što tamo čitaš?” (Luka 10,26)

Svako djelo izlječenja Spasitelj je iskoristio kao prigodu da u srce i um ljudi usadi po neko božansko načelo. To je bio cilj Njegovog poslanja. On je dijelio zemaljske blagoslove tako darežljivo kako bi srca primatelja pridobio da prihvate Radosnu vijest o Njegovoj milosti.

Krist je mogao zauzeti najviše mjesto među učiteljima hebrejskog naroda, ali je On radije propovijedao Evanđelje siromašnima. Pješačio je od mjesta do mjesta da bi i oni “na putovima i među ogradama” mogli čuti riječ istine. Na obali jezera, na obroncima gora, po gradskim ulicama i sinagogama mogao se čuti Njegov glas kako objašnjava Pisma. Često je poučavao u vanjskom predvorju hrama kako bi i neznabošci mogli čuti Njegove riječi.

Kristovo učenje se bitno razlikovalo od načina na koji su književnici i farizeji objašnjavali Pisma, i to je privuklo pozornost naroda. Rabini su se zadržavali uglavnom na tradicijama, na ljudskim tumačenjima i umovanjima. Umjesto da iznose učenje Pisma, često su raspredali ono što su ljudi rekli i napisali o Spisima. Međutim, predmet Kristovog učenja bila je Božja riječ. Onima koji su Mu postavljali pitanja, odgovarao je jasno: "Pisano je", "Što kaže Pismo?", "Kako čitaš?" U svakoj prigodi kad je probudio zanimanje prijatelja ili neprijatelja, On je iznosio Božju riječ. Iznosio je poruku Evanđelja jasno i snažno. Njegove riječi su poput bujice osvjetljavale učenja patrijarhâ i proroka, a Pisma su se ljudima činila kao neko novo otkrivenje. Nikada do tada Njegovi slušatelji nisu zapazili tako duboka značenja u Božjoj riječi.

Nikada nije bilo takvog evanđelista kakav je bio Krist. On je bio Veličanstvo Neba, ali se ponizio uzevši na sebe našu narav, da bi se mogao približiti ljudima tamo gdje jesu. Svim ljudima, bili oni bogati ili siromašni, slobodni ili robovi, Krist je kao Vjesnik Zavjeta donio poruku spasenja. Glas o Njemu kao Velikom Iscjelitelju raširila se cijelom Palestinom. Ljudi su donosili bolesne u mjesta kroz koja je On prolazio, da bi Mu se obratili za pomoć. Bilo je mnogo i onih koji su dolazili gonjeni čežnjom da čuju Njegove riječi i osjete dodir Njegove ruke. Tako je Kralj slave, odjeven u ljudsku narav, išao od grada do grada, od mjesta do mjesta, propovijedajući Evanđelje i iscjeljujući bolesne.

Dolazio je i na velike narodne godišnje blagdane, i mnoštvu koje je bilo obuzeto vanjskim obredima govorio o nebeskim istinama, otkrivajući njihovu umu ono što je vječno. Iz bogate riznice svoje mudrosti dijelio je dragocjenosti svima. Govorio je tako jednostavnim riječima da su Ga svi mogli razumjeti. ... S najnježnijim osjećajem čovjekoljublja, naklonosti i dobrote, služio je dušama oboljelim od grijeha, donoseći im ozdravljenje i snagu. (*Gospel Workers*, str. 43—45)

Tražiti pomoć od Isusa, a ne od grešnih ljudi

***“Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta.”
(Matej 28,20)***

Krist je na sebe uzeo ljudsku narav. Odložio je svoj kraljevski plašt i kraljevsku krunu i sišao na Zemlju ostavivši svoj visoki vladalački položaj u nebeskim dvorima. Zaodjenuvši svoje Božanstvo ljudskim, Krist je svojim rukama obuhvatio ljudski rod. On stoji na čelu čovječanstva, ne kao grešnik, već kao Spasitelj. To je stoga što na Njegovoj božanskoj duši nema mrlje ni ljage, pa može stajati kao grešnikov jamac. Zato što je bezgrešan, ako vjerujemo u Njega i imamo u Njega povjerenja kao u Onoga koji je naše posvećenje i pravednost, On može uzeti naše grijeha i dovesti nas u povoljan položaj pred Bogom. ...

On nam je obećao dati mudrost, ako je od Njega tražimo. No, nije uvijek za nas bitno da znamo razloge i povod nečemu. Mi sramotimo Boga kad nastojimo dobiti pomoć od nekoga za koga mislimo da razumije naš slučaj. Zar nam On nije dao svog jedinorođenog Sina? Zar nije Krist pokraj nas, spreman da nam pomogne ako je potrebno? “Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta” (Matej 28,20), kaže On. Njegova Riječ uvijek iznova ponavlja ovo obećanje. ...

Ne čudi me što u današnje vrijeme postoji toliko mnogo neodlučnosti, tamo gdje bi trebao postojati čvrsti stav. Razlog tomu jest što umjesto pijenja čiste vode s Libanona, tražimo da utažimo žeđ iz ustajalih voda u nizinama, koje nisu voda života. Mi se uzdamo u ljudska bića i često smo razočarani i zavedeni. ...

Time što smo otišli od Krista i tražili mudrost od ograničenih ljudskih bića, učinili smo veliku sramotu svomemu Gospodararu. Zar ćemo i dalje njegovati grijeh nevjere, koji nas tako lako opsjeda, ili ćemo odbaciti tešku nevjeru i ići k Izvoru koji osnažuje vjeru, da bismo primili samilost i suosjećanje od Onoga koji nas dobro poznaje i koji nas tako voli da je za nas dao svoj život, na svoje tijelo primao udarce i pao pod teretom

naših grijeha pred Božjim zakonom. Sve to učinio je da mi budemo zarobljenici nade. ...

Mi nismo uljudni prema Kristu. Nismo svjesni Njegove nazočnosti. Ne shvaćamo da On treba biti naš počasni Gost, da smo obuhvaćeni Njegovom ljudskom rukom dok se Njegova božanska ruka čvrsto drži za prijestolje Beskonačnoga. Vrata Neba preplavljena su slavom koja dolazi s Božjega prijestolja, i ta svjetlost može izravno obasjati one koji traže pomoć koju samo Krist može dati. On je rekao ženi Samarijanki: "Kad bi ti znala za dar Božji i tko je onaj koji ti veli: 'Daj mi piti', ti bi u njega iskala i dao bi ti žive vode." (Ivan 4,10) (*Manuscript* 144, 1901.)

94 21. ožujka

Isus Knez mira

"Sve što želite da ljudi čine vama, činite i vi njima!"
(Matej 7,12)

Gdje god budemo primijenili samo um, autoritet ili silu — bez ljubavi — naići ćemo na otpor onih koje želimo pridobiti, i to opiranje će sve više rasti. Isus je bio Knez mira. On je došao na svijet da protivljenje i vlast podčini sebi. Svojom mudročću i snagom mogao je narediti, ali On je upotrijebio mudrost i snagu ljubavi da prevlada zlo. ...

"Sve što želite da ljudi čine vama, činite i vi njima." Kao rezultati ovakvog načina života, pojavit će se blagoslovi. "Kako budete mjerili, onako će se i vama mjeriti." Ovdje se nalaze jaki razlozi koji nas pokreću da ljubimo jedni druge gorljivo i čistim srcem. Krist nam je Primjer. On je stalno činio dobro. Živio je donoseći drugima blagoslov. Ljubav je krasila i oplemenjivala sva Njegova djela. Nama nije zapovjedbena da činimo sebi ono što bismo htjeli da nam čine drugi, već da činimo drugima ono što bismo željeli da oni čine nama u istim okolnostima. Kojom mjerom budemo mjerili, onom će se i nama mjeriti. Čista ljubav je vrlo jednostavna u svojem djelovanju i razlikuje se od svih ostalih načela. ... Ljubav treba gajiti i

njegovati, jer je njezin utjecaj božanski. (*Testimonies for the Church*, sv. 2, str. 135,136)

U Isusu možemo voljeti gorljivo i iskreno. Ova ljubav može se produbljavati i širiti bez ograničenja. ... Ljubav prema Bogu rezultirat će ljubavlju prema bližnjemu, i uključit ćemo se u obavljanje životnih dužnosti s dubokim i nesebičnim zanimanjem. Svako naše djelovanje bit će utemeljeno na čistim načelima. Unutarnji mir će čak i naše misli voditi u pravom smjeru. ...

Duševni mir koji dolazi od čistih i svetih pobuda i djelovanja dat će svježinu i otpornost svim organima u tijelu. Unutarnji mir i uvjerenje da smo ispravni pred Bogom osnažit će i okrijepiti um kao što rosa krijepi nježnu biljku. ... Misli su ugodne zato što su posvećene. Vedrina uma koju možemo posjedovati bit će na blagoslov svima s kojima dolazimo u dodir. Ovaj mir i smirenost postat će s vremenom naša prava narav i širit će svoje dragocjene zrake na sve u našoj okolini, da bi se ponovno vratile k nama.

Što budemo više negovali ovaj nebeski mir i stalozenost uma, on će sve više rasti. To je živo zadovoljstvo koje ne guši moralnu energiju, već je potiče na još veće djelovanje. Savršeni mir je stav Neba koji posjeduju anđeli. (*Testimonies for the Church*, sv. 2, str. 326,327)

22. ožujka

95

Kristova iznimna nježnost

“Gospod Jahve dade mi jezik vješt da znam riječju krijepiti umorne.” (Izaija 50,4)

Kao što rosa i blage kiše padaju na već uvenule biljke, tako neka naša riječ pada nježno kad nastojimo odvratiti ljude od zablude. Božji plan je da se prvo priđe srcu. Mi trebamo govoriti istinu u ljubavi, uzdajući se u Njega da će On našim riječima dati silu koja mijenja život. Sveti Duh će usaditi u dušu riječ izgovorenu u ljubavi.

Mi smo po naravi zaokupljeni sobom i tvrdoglavi. Ali kad naučimo pouke kojima nas Krist želi poučiti, mi postajemo

sudionicima u Njegovoj naravi i tako živimo Njegovim životom. Divan Kristov primjer, neusporediva nježnost kojom je utjecao na osjećaje drugih — plačući s onima koji su plakali i radujući se s onima koji su se radovali — mora ostaviti dubok dojam na karakter svih onih koji Ga iskreno slijede. Blagim riječima i postupanjem oni će nastojati olakšati put umornim nogama. ...

Svuda oko nas su izmučene duše. I tu, i tamo — posvuda ih možemo naći. Potražimo takve paćenike i uputimo im pravu riječ kao utjehu njihovim srcima. Budimo uvijek provodnici kroz koje će teći osvježavajuće vode iskrenog razumijevanja i sućuti.

U svim svojim odnosima držimo na umu da u životu drugih postoje poglavlja koja su zapečaćena od očiju smrtnih ljudi. Na stranicama sjećanja su tužne priče koje se pred radoznalim očima čuvaju kao svetinja. Tamo su zapisane duge, teške borbe s mučnim okolnostima, a možda i nevolje u obiteljskom životu koje danomice slabe hrabrost, pouzdanje i vjeru. Oni koji vode neravnopravnu životnu borbu mogu primiti snagu i ohrabrenje malim pažnjama koje stoje samo malo truda praktanog ljubavlju. Takvima je snažan i srdačan stisak ruke pravog prijatelja dragocjeniji od zlata i srebra. Riječi blagosti su za njih kao osmijeh anđela.

Mnoštvo ljudi se bori s bijedom, prisiljeno raditi teške poslove uz malu naknadu, jedva uspijevajući osigurati samo najpotrebnije za život. Mučan rad i oskudica, bez nade u nešto bolje, čine teret vrlo teškim. Ako uza sve to dođe i do patnje i bolesti, teret je gotovo nepodnošljiv. Iscrpljeni brigom i potišteni, oni ne znaju kako se obratiti za pomoć. Suosjećajte s njima u njihovim nevoljama i u njihovim trenucima malodušnosti i razočaranja. Ovo će vam otvoriti put da im pomognete. Govorite im o Božjim obećanjima, molite se s njima i za njih, usadite nadu u njihova srca.

Vedre i ohrabrujuće riječi, izgovorene kad je duša bolesna i kad je puls hrabrosti slab, za Spasitelja su kao da su upućene Njemu. Kad se u srca unese vedrina, nebeski anđeli gledaju s radosnim odobravanjem. (*Put u bolji život*, str. 89,90)

Težnja za savršenstvom

“Dakle: budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!” (Matej 5,48)

Božja je namjera da usavršavanje vlastitih sposobnosti bude životna zadaća svakog Kristovog sljedbenika, i da to usavršavanje bude vođeno i upravljano ispravnim iskustvom. Pravi čovjek je onaj koji je spreman žrtvovati svoje vlastite probitke za dobro drugih i koji iz iskustva zna kako treba zavijati rane onih koji su slomljena srca. Mnogi su tek počeli shvaćati pravu svrhu života. ...

Samo umne sposobnosti, prema božanskom mjerilu, ne čine čovjeka. Ako je um posvećen i vođen Božjim Duhom u njemu je velika snaga. On je nadmoćniji od bogatstva i tjelesne moći, ali ipak se mora oplemenjivati kako bi čovjeka učinio onim što treba biti. ...

Ono što će donijeti blagoslov čovječanstvu jest duhovni život. Ako je čovjek doista u skladu s Bogom, on će se uvijek i u svemu osjećati ovisnim o Njemu. “Dakle: budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!” Životna zadaća kršćanina je stalna težnja za usavršavanjem svojega kršćanskog karaktera i neprestano usklađivanje s Božjom voljom. Nastojanja započeta na Zemlji nastaviti će se u vječnosti. Bog od čovjeka očekuje da se uzdigne do svojeg Bogom danog dostojanstva, i ako se bude tako ponašao, postat će sretniji u ovom životu koji vodi k slavi i vječnoj nagradi u životu koji će doći.

Članovi ljudske obitelji s pravom se mogu nazivati muškarcima i ženama samo ukoliko svoje talente na svaki način upotrijebe za dobrobit drugih. Kristov život nam služi kao uzor, i čovjek tijesno surađuje s Bogom samo ako, slično anđelima, suosjećajno ublažuje nevolje i patnje drugih. Bît kršćanstva je upravo u tome da učini sretnima i obitelji i društvo u cjelini. Muškarci i žene koji posjeduju pravi Kristov duh odbacit će svaku neslogu, sebičnost i svađu.

Oni koji su postali sudionicima u Kristovoj ljubavi, nemaju pravo da na bilo koji način ograničavaju svoje napore usmjerene na dobrobit ljudskog roda. Je li se Krist umorio u svojim

naporima spašavanja izgubljenih? U svojem radu u Božjem djelu trebamo biti odlučni i ustrajni. Uvijek ćemo imati što raditi, sve dok Gospodar ne naredi da svoje oružje odložimo kod Njegovih nogu. Bog je naš Vladar, i mi moramo, pokoravajući se Njegovoj volji, biti spremni i voljni odazvati se dužnosti gdje god se za to ukaže potreba. (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 519,520)

Kao Božji Sin, naš Spasitelj je uistinu uzeo narav ljudskog bića. Mi smo sinovi i kćeri Božje. ... Moramo slijediti Krista putem kojim nas vodi. On je trideset godina živio savršenim životom čovjeka, ispunjavajući najvišu razinu savršenstva. (*SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, sv. 5, str. 1085,1086)

97 24. ožujka

Naš Stariji Brat nam daje odmor

“Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj svojim dušama.” (Matej 11,29)

Isus je gledao nesretne i ožalošćene ljude, one čije su nade bile iznevjerene i koji su zemaljskim radostima pokušavali utoliti čežnju duše, i pozvao ih da u Njemu nađu mir.

Isus je nježno pozivao napaćeni narod: “Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj svojim dušama.” (Matej 11,29)

Krist je ovim riječima progovorio svakom ljudskom biću. Bilo da znaju ili ne, svi su umorni i opterećeni. Svi su poklekuli pod teretom što ga samo Krist može otkloniti. Najteži teret koji nosimo jest teret grijeha. Kad bismo pri nošenju ovog jarma bili prepušteni samima sebi, taj bi nas teret smrvio. Ali Onaj koji je bezgrešan, stao je na naše mjesto. “A Jahve je svalio na nj bezakonje nas sviju.” (Izaija 53,6)

Isus je nosio teret naše krivnje. On će uzeti jaram s naših umornih leđa. On će nam dati odmor. On će ponijeti i teret brige i straha. On nas poziva da bacimo sve svoje brige na Njega, jer nas On nosi na svojem srcu.

Kao Stariji Brat ljudskog roda, Isus stoji kod vječnog Božjeg prijestolja. On promatra svaku dušu koja upravlja svoj pogled k Njemu kao Spasitelju. On iz iskustva zna što su to ljudske slabosti, kakve su naše potrebe i gdje leži silina kušnji kojima smo izloženi, jer On je bio "iskusan u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio". (Hebrejima 4,15) On bdije nad tobom, uzdrhtalo Božje dijete! Jesi li u kušnji? On će te izbaviti. Jesi li slab? On će ti uliti snagu. Nedostaje li ti znanje? On će te prosvijetliti. Jesi li ranjen? On će te iscijeliti. Gospodin "određuje broj zvijezda", a opet "liječi one koji su srca skrušena, i povija rane njihove". (Psalam 147,3.4)

Ma kakva da su tvoja strahovanja i kušnje, iznesi Gospodinu svoj problem. Tvoj duh će biti okrijepljen da ustraje. Ti ćeš se moći osloboditi zapreka i poteškoća. Što si slabiji i bespomoćniji u vlastitim očima, postajat ćeš jači u Njegovoj sili. Što su tvoji tereti teži, blagotvorniji će biti tvoj odmor kad ih baciš na Onoga koji nosi jarmove.

Okolnosti mogu razdvojiti prijatelje; nemirne vode beskrajnog mora mogu navrijeti između nas i njih. Ali nas zato nikakve okolnosti i nikakva udaljenost ne mogu razdvojiti od Spasiteljeve ljubavi. Gdje god se našli, On nam je s desne strane da nas podupre, podrži, osokoli i razvedri. Kristova ljubav spram Njegovih iskupljenih veća je od ljubavi majke za njezino dijete. Naša je prednost da počivamo u Njegovoj ljubavi i kažemo: "Uzdat ću se u Njega, jer je On za mene dao svoj život." Ljudska ljubav se može promijeniti, ali Kristova ljubav ne zna za promjene. Kad zavapimo Njemu za pomoć, Njegova je ruka ispružena da pomogne. (*Put u bolji život*, str. 35,36)

25. ožujka

98

Odaberimo Ga kao pouzdanog Prijatelja

"Više vas ne nazivam slugama. ... Nazvao sam vas prijateljima, jer vam saopćih sve što sam čuo od Oca."
(Ivan 15,15)

Poročnost prevladava i danas. U ovim posljednjim danima opasnosti su oko nas česte i zbog velikog bezakonja ljubav je

mnogih ohladnjela. Ovo se ne bi događalo kad bi svi došli k Isusu i s punim povjerenjem vjerovali u Njega. Njegova blagost i poniznost, njegovani u srcu, donijet će mir i odmor i dati moralnu snagu svakoj duši.

Kratkoća vremena poziva nas i potiče na traženje pravednosti i da Krista učinimo svojim Prijateljem. Ali to ne bi trebao biti naš pokretač, jer pokazuje sebičnost. Treba li nas pokretati strah od Božjega dana, te da smo zbog toga prisiljeni na pravu akciju, iz straha? Ne bi trebalo biti tako! Isus je privlačan. On je pun ljubavi, milosti i suosjećanja. On predlaže da nam bude Prijatelj, da bude uz nas kroz sve naše životne oluje. On nam kaže: *Ja sam Gospodin, Bog tvoj; hodi sa mnom i ja ću obasjati tvoje putove.* Isus, Veličanstvo Neba, želi uspostaviti prijateljstvo s onima koji dolaze k Njemu sa svojim opterećenjima, slabostima i brigom. On ih smatra svojom djecom, i na kraju će im dati baštinu vredniju nego što je kraljevstvo kraljeva, i krunu slave skupocjeniju od bilo koje koja je ikada stavljena na čelo najuzvišenijeg zemaljskog vladara.

Naša je dužnost da ljubimo Isusa kao svojega Otkupitelja. On ima pravo upravljati našom ljubavlju, ali nas poziva da Mu damo svoje srce. On nas poziva da hodimo s Njim putem poniznosti i istinoljubive poslušnosti. Njegov poziv nama jest poziv na čist, svet i sretan život — život mira i odmora, slobode i ljubavi — i na bogatu baštinu u budućnosti, besmrtni život. Što ćemo izabrati — slobodu u Kristu, ili ropstvo i okrutnost u služanju Sotoni? ... Ako smo izabrali živjeti s Kristom kroz cijelu vječnost, zašto Ga ne izabrati već sada kao svojeg najdražeg i najpouzdanijeg Prijatelja, svojeg najboljeg i najmudrijeg Savjetnika.

Naša je prednost imati svakodnevni mir, blizinu i život s Isusom. Ne trebamo se uznemiravati ako naš put prolazi kroz borbe i patnje. Mi trebamo imati mir koji nadilazi razumijevanje; ali ćemo imati borbe sa silama tame, žestoke borbe protiv sebičnosti i urođenog grijeha. Pobjede izvojevane svakog dana kroz ustrajan i neumoran trud u činjenju dobra, bit će dragocjene u Kristu koji nas je ljubio i dao sebe za nas da nas otkupi od svakog bezakonja i očisti sebi "izabrani narod, revan u djelima ljubavi". (Titu 2,14) ...

Sin Svevišnjega pretrpio je sramotu na križu, kako grešnici ne bi morali podnijeti vječnu sramotu i prijezir, već da mogu

biti otkupljeni i okrunjeni vječnom slavom. (*Signs of the Times*, 17. ožujka 1887.)

26. ožujka

99

Red i savršenstvo u svemu što je Isus činio

“Uto stigne i Šimun Petar ... uđe u grob i vidje plahtice kako leže i ručnik što bijaše Isusu oko glave. Ručnik nije ležao skupa s plahticama, već napose smotan na jednome mjestu.” (Ivan 20,6.7)

Kraj groba je sjedio mladić obučen u sjajne haljine. To je bio anđeo koji je uklonio kamen. On je uzeo ljudsko obličje da ne bi prestrašio Isusove prijatelje. Ipak, oko njega je još uvijek sjala svjetlost nebeske slave i žene su se uplašile. Okrenule su se da pobjegnu, ali riječi anđela zaustavile su njihove korake. “Ne bojte se!”, rekao je vidjevši kako traže razapetog Isusa. “Uskrsnuo je! Nije ovdje!” Zatim ih je pozvao i pokazao im mjesto gdje je Isus bio položen i uputio ih da požure i kažu Njegovim učenicima da je Isus uskrsnuo od mrtvih. Ponovno su pogledale u grob i ponovno čule tu divnu vijest. Tu se nalazio jedan drugi anđeo u ljudskom obliku koji je rekao: “Zašto tražite živoga među mrtvima? On nije ovdje! Uskrsnuo je! Sjetite se kako vam je govorio dok još bijaše u Galileji: ‘Treba da Sin Čovječji bude predan u ruke grešnika i da bude razapet te da uskrsne treći dan!’”

On je ustao! On je ustao! Žene su stalno ponavljale ove riječi. Mirisi i pomasti nisu više potrebni. Spasitelj je živ, a ne mrtav. Sad su se sjetile da je govoreći o svojoj smrti rekao da će ponovno ustati. Kako je ovo bio divan dan za svijet! Žene su se brzo udaljile od grobnice i “sa strahom i radosti velikom potekoše da jave učenicima njegovim”.

Marija nije čula dobru vijest. Otišla je k Petru i Ivanu sa žalosnom viješću: “Uzeli su Gospodina iz groba, i ne znamo kamo su ga stavili.” Učenici su požurili na grob i našli ga kao što je Marija rekla. Vidjeli su pokrov i ubrus, ali nisu našli svojega Gospodina. Ipak, čak se i ovdje nalazilo svjedočanstvo da je ustao. Mrtvačke haljine nisu odbačene nemarno, već pa-

žljivo složene i svaka na svome mjestu. Ivan “vidje i vjerova”. On još nije razumio riječi Pisma da Krist mora ustati iz mrtvih, ali se sada prisjetio Spasiteljevih riječi kojima je pretka-
zao svoje uskrsnuće.

Krist je sâm, tako brižljivo, ostavio tu mrtvačku odjeću. Kad je silni anđeo sišao na grob, njemu se pridružio i drugi koji je zajedno s ostalima stražio nad Gospodnjim tijelom. Kad je anđeo s Neba uklonio kamen, drugi anđeo je ušao u grob i razriješio ovoje s Isusova tijela. Međutim, Spasiteljeva ruka savila je svaki od njih i stavila ga na određeno mjesto. U očima Onoga koji upravlja i zvijezdom i atomom nema ničeg nevažnog. Red i savršenstvo vide se u svim Njegovim djelima. (*Isusov život*, str. 652,653)

100 27. ožujka

Uzvisimo Ga kao uskrsnulog Spasitelja

“Ali sad, Krist je uskrsnuo od mrtvih. On je prvenac umrlîh.” (1. Korinćanima 15,20)

Došlo je vrijeme da Krist uzade do Očeva prijestolja. Kao božanski pobjednik spremao se na povratak u nebeske dvorove sa znacima svoje pobjede. Prije svoje smrti izjavio je svome Ocu: “Ja sam tebe proslavio na zemlji, izvršivši djelo koje si mi dao da učinim.” (Ivan 17,4) Nakon svog uskrsnuća neko je vrijeme ostao na Zemlji da bi se Njegovi učenici mogli upoznati s Njim u Njegovu uskrsnulom i proslavljenom tijelu. Sad je bio spreman za rastanak. Dokazao je vjerodostojnost činjenice da je On živi Spasitelj. Njegovi učenici nemaju više potrebe da Ga dovode u vezu s grobom. Oni mogu misliti o Njemu kao o Proslavljenom pred cijelim svemirom.

Kao mjesto svog uzašašća Isus je izabrao mjesto koje je često bilo posvećeno Njegovom nazočnošću dok je prebivao među ljudima. ... Krist je stajao na Maslinskoj gori s čežnjom u srcu i promatrao Jeruzalem. Šumarci i rasjeline na ovoj gori bili su posvećeni Njegovim molitvama i suzama. Njegove su padine odjekivale pobjedonosnim uzvicima mnoštva koje Ga je proglasilo kraljem. Na njegovim kosim padinama našao je dom

kod Lazara u Betaniji. U Getsemanskom vrtu i njegovu podnožju sâm se molio i patio. S ove je gore trebao uzaći na Nebo. Njegov vrh dotaknut će Njegova noga kad se bude ponovno vratio. Na Maslinskoj gori stajat će ne kao čovjek boli, već kao slavni i pobjednički kralj, dok će se hebrejski uzvici "Aleluja!" miješati s neznabožačkim "Hosana", i glasovi spašenih kao moćne vojske slit će se u klicanju: "Okrunite Ga, Gospodara nad Gospodarima!" ...

Pošto su stigli na Maslinsku goru, Isus je pošao putem preko njezina vrha prema Betaniji. Ondje je zastao, a učenici su se okupili oko Njega. Zrake svjetlosti kao da su sjale s Njegova lica dok ih je s ljubavlju promatrao. Nije ih osuđivao za njihove pogreške i promašaje, već su riječi najdublje nježnosti bile posljednje koje su potekle s usana njihova Gospodina do njihovih ušiju. S rukama ispruženim da ih blagoslovi, i kao da ih uvjerava u svoju zaštitničku brigu, polako se uzdizao između njih, privučen prema Nebu silom jačom od bilo koje zemaljske sile. Dok se uzdizao, učenici su gledali obuzeti strahopoštovanjem, naprežući oči da uhvate posljednji prizor Gospodina koji uzlazi. Oblak slave Ga je zaklonio od njihova pogleda, a do njih su dopirale riječi, dok su Ga prihvaćala anđeoska kola poput oblaka: "Ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka." Istodobno je do njih dopirala najumilnija i najradosnija pjesma anđeoskog zbora. (*Isusov život*, str. 686—688)

28. ožujka

101

Uzašao je na Nebo u ljudskom obliku

"I rekoše im: 'Galilejci, zašto stojite i gledate u nebo? Ovaj isti Isus koji je uznesen na nebo između vas opet će se vratiti isto onako kako ste ga vidjeli da odlazi na nebo.'" (Djela 1,11)

Dok su učenici još uvijek začuđeno gledali gore, obratili su im se glasovi koji su zvučali kao najraskošnija glazba. Okrenuli su se i vidjeli dva anđela u ljudskom obliku koji su im progovorili: "Galilejci, zašto stojite i gledate u nebo? Ovaj isti

Isus koji je uznesen na nebo između vas, opet će se vratiti isto onako kako ste ga vidjeli da odlazi na nebo.”

Ovi anđeli pripadali su društvu što je u sjajnom oblaku čekalo da isprati Isusa do Njegova nebeskog doma. Najuzvišenija u anđeoskom mnoštvu bila su ova dva anđela; oni su došli na grob prilikom Kristova uskrsnuća i bili s Njim tijekom Njegovog cjelokupnog života na Zemlji. Sa žarkom željom cijelo Nebo je očekivalo kraj Njegova zadržavanja na svijetu uniženom prokletstvom grijeha. Prispjelo je vrijeme da svemir sada primi svog Kralja. ...

Krist je uzašao na Nebo u ljudskom obliku. Učenici su vidjeli oblak koji Ga je prihvatio. Isti Isus koji je hodao, govorio i molio se s njima, koji je lomio kruh s njima, koji je bio s njima u njihovim čamcima na jezeru i koji se tog istog dana s njima naporno penjao sve do Maslinske gore — taj isti Isus je sada otišao dijeliti prijestolje svojega Oca. Anđeli su ih uvjerali da će isti Onaj koga su vidjeli kako ide na Nebo, doći ponovo isto tako kako je uzašao. On će doći “u pratnji oblaka! I vidjet će ga svako oko”. ... Učenici su se doista mogli radovati u nadi da će se njihov Gospodin ponovno vratiti.

Kad su se učenici vratili u Jeruzalem, ljudi su ih promatrali s čuđenjem. Smatralo se da će oni nakon Kristova sudebnja i raspeća izgledati utučeni i posramljeni. Njihovi su neprijatelji očekivali da će na njihovom licu vidjeti izraz žalosti i poraza. Umjesto toga vidjela se radost i pobjeda. Njihova su lica bila ozarena srećom koja nije bila zemaljskog podrijetla. Nisu tugovali nad neostvarenim nadama, već su bili ispunjeni slavljenjem i zahvaljivanjem Bogu. S radošću su pričali o veličanstvenom događaju, o Kristovom uskrsnuću i Njegovu uzašašću na Nebo, a njihovo su svjedočanstvo mnogi prihvatili.

Učenici nisu više s nepovjerenjem gledali u budućnost. Znali su da je Isus na Nebu i da je Njegova naklonost upravljena njima. Znali su da imaju Prijatelja kod Božjeg prijestolja i žarko su željeli svoje molitve Ocu iznijeti u Isusovo ime. ... Pružali su ruku vjere sve više i više s čvrstim uvjerenjem: “Isus Krist koji je umro — još bolje: koji je uskrsnuo — koji je s desne strane Bogu i koji posreduje za nas...” (Rimljanima 8,34) Pedesetnica im je donijela puninu radosti u pojavi Utješitelja, upravo onako kako je Krist obećao. (*Isusov život*, str. 688,689)

Proslavljen pred svemirom

“Ja sam tebe proslavljao na zemlji, izvršivši djelo koje si mi dao da učinim.” (Ivan 17,4)

Podizanjem Krista iz mrtvih, Otac je proslavio svojega Sina pred rimskom stražom, pred sotonskom vojskom i pred cijelim svemirom. Moćni anđeo, odjeven u punu opremu Neba, spuštao se rastjerujući svojim tragom tamu, slomio rimski pečat, otkotrljao kamen s groba kao da je kakav oblutak, i u trenutku uništio djelo koje je neprijatelj učinio. Začuo se Božji glas koji je pozvao Krista da izide iz svojega zatvora. Rimski straža je vidjela nebeske anđele kako se klanjaju pred Onim koga su razapeli, i On je objavio pored unajmljenog Josipovog groba: “Ja sam uskrsnuće i život.” Trebamo li biti iznenađeni što su vojnici pali na zemlju kao mrtvi?

Kristovo uzašašće na Nebo, usred oblaka nebeskih anđela, Ga je proslavilo. Njegova skrivena slava zasjala je u punom sjaju kakvog smrtni čovjek ne može podnijeti i ostati živ. On je došao na naš svijet kao Čovjek, a uznio se u svoj nebeski dom kao Bog. Njegov zemaljski život bio je pun tuge i boli, zbog okrutnog odbacivanja onih koje je došao spasiti, no ljudima je bilo dopušteno da Ga vide ojačanog i da Ga gledaju kako se uzdiže u slavi i pobjedi, okružen vojskom anđela. Tim istim svetim bićima koji su najavili Njegov dolazak na ovaj svijet, bilo je dopušteno da budu u Njegovoj pratnji prigodom uzašašća i zahtijevaju pobjednički ulazak za Kralja, proslavljeno Biće. “Podignite, vrata, nadvratnike svoje,” uzviknuli su dok su se približavali nebeskim vratima. ... “Tko je taj Kralj slave!” A odgovor dolazi od tisuća i deset tisuća glasova: “Jahve silan i junačan, Jahve silan u boju!” (Psalam 24,7.8) ...

Tako je bilo odgovoreno na Kristovu molitvu. On je bio proslavljen slavom koju je imao kod Oca prije postanka svijeta. Ali usred ove slave Krist nije izgubio iz vida svoje mučenje i borbe na ovoj Zemlji. On je imao molbu za svojega Oca. Uzvratio je pozdrav mahanjem nebeskoj vojsci dok je bio u izravnoj nazočnosti Jahve, i tada je podnio molbu u ime svojih izabranih.

“Oče”, rekao je, “htio bih da oni koje si mi dao budu gdje sam ja, zajedno sa mnom.” (Ivan 17,24) Na to je Otac izjavio: “Neka mu se poklone svi anđeli Božji!” Nebeska vojska pala je ničice pred Njim i zapjevala pjesmu pobjede i radosti. Slava je okružila nebeskog Kralja, i gledala Ga je sva nebeska inteligencija. Riječima se ne može opisati prizor koji je bio viđen kad je Božjem Sinu javno vraćena čast i slava koju je dobrovoljno napustio kad je postao čovjek. (*Signs of the Times*, 10. svibnja 1899.)

103 30. ožujka

U Očevim rukama

“Uzlazim svome Ocu i vašemu Ocu, svome Bogu i vašemu Bogu.” (Ivan 20,17)

Prije nego što su postavljeni temelji Zemlji, Otac i Sin sjedinili su se u zavjetu da otkupe čovjeka ako ga Sotona bude pobijedio. Stegnuli su svoje ruke u svečanom zavjetu da će Krist postati jamac za ljudski rod. Krist je ispunio ovo svečano obećanje. Kad je na križu uzviknuo: “Svrši se!”, obratio se Ocu. Sporazum je u cijelosti izvršen. Sad je izjavio: Oče, svršeno je. Ispunio sam Tvoju volju, Bože moj! Izvršio sam djelo otkupljenja. Ako je Tvoja pravda zadovoljena, “Oče, htio bih da oni koje si mi dao budu gdje sam ja, zajedno sa mnom.” (Ivan 19,30; 17,24)

Začuo se Božji glas kako objavljuje da je pravda zadovoljena. Sotona je pobijeden. Kristovi sljedbenici koji su se mučili i borili na Zemlji prihvaćeni su “u Ljubljenome”. (Efežanima 1,6) Pred nebeskim anđelima i predstavnicima bezgrešnih svjetova proglašeni su opravdanima. Tamo gdje je On, bit će i Njegova Crkva. “Ljubav će se i Vjernost sastati, Pravda i Mir zagrliti.” (Psalam 85,10) Očeve ruke obavile su se oko Sina i izašla je riječ: “Neka mu se poklone svi anđeli Božji.” (Hebrejima 1,6)

S neizrecivom radošću knezovi, poglavari i sile priznali su vrhovnu vladavinu Kneza života. Nebeske vojske pale su ničice pred Njim, dok su radosni poklici odjeknuli nebeskim dvoro-

vima: "Dostojno je Janje koje je 'zaklano' da primi moć, bogatstvo, mudrost, snagu, čast, slavu i hvalu." (Otkrivenje 5,12)

Pobjedničke pjesme pridružile su se glazbi s andeoskih harfi, sve dok nije izgledalo da je Nebo preplavljeno radošću i hvalom. Ljubav je pobijedila. Izgubljeni je nađen. Nebo odzvanja od glasova u uzvišenim pjesmama koje javljaju: "Onomu koji sjedi na prijestolju, i Janjetu: hvala, čast, slava i vlast u vijeke vjekova." (Otkrivenje 5,13)

Od ovog prizora nebeske radosti, nama se na Zemlji vraćaju kao odjek veličanstvene riječi samoga Krista: "Uzlazim svome Ocu i vašemu Ocu, svome Bogu i vašemu Bogu." (Ivan 20,17) Nebeska i zemaljska obitelj jedno su. Za nas je naš Gospodin uzašao i za nas On živi. "Odatle slijedi da može zauvijek spasavati one koji po njemu dolaze k Bogu, jer uvijek živi da posreduje za njih." (Hebrejima 7,25) (*Isusov život*, str. 690,691)

31. ožujka

104

Bogu s desne strane

"Evo, gledam otvorena nebesa i Sina Čovječjega gdje stoji Bogu s desne strane." (Djela 7,56)

Prednjačeći među sedmoricom đakona, Stjepan je bio čovjek duboke pobožnosti i snažne vjere. ...

Kad su svećenici i starješine vidjeli silu koja je pratila Stjepanovo propovijedanje, ispunili su se ogorčenošću i mržnjom. Umjesto da prihvate dokaze koje je iznosio, odlučili su ušutkati njegov glas tako što će ga ubiti. ...

Budući da svećenici i starješine nisu mogli odoljeti Stjepanovoj jasnoj, smirenoj mudrosti, odlučili su od njega učiniti primjer drugima. Tako će, zadovoljavajući svoju osvetoljubivu mržnju, spriječiti druge da iz straha ne prihvate njegovu vjeronanjanje. Pozvali su lažne svjedoke koji su tvrdili da su čuli kako izgovara bogohulne riječi protiv hrama i Zakona. ...

Kad su Stjepana ispitivali o istinitosti optužbi protiv njega, počeo je svoju obranu jasnim, ushićenim glasom, koji je odjekivao u vijećničkoj dvorani. ... Vidio je protivljenje koje su

izazivale njegove riječi, i znao je da daje svoje posljednje svjedočanstvo. Kad je Krista povezao s proročanstvima, i kad je govorio o hramu, svećenik koji se pretvarao da je užasnut razderao je svoje haljine. Za Stjepana je taj čin bio jasan znak da će njegov glas zauvijek utihnuti. Iako usred propovijedi, naglo ju je zaključio. ... Uhićenik je na okrutnim licima koja su ga okruživala čitao svoju sudbinu, ali se nije pokolebao. Strah od smrti je nestao. Razbješnjeli svećenici i uzavrelo mnoštvo nisu ga mogli uplašiti. Prizor pred njim ustupio je mjesto viđenju. Vidio je pred sobom širom otvorena nebeska vrata i gledajući kroz njih vidio je slavu Božjeg dvora i Krista kao da je upravo ustao s prijestolja, spreman da brani svojega slugu koji će trpjeti mučeništvo zbog Njega. Riječima pobjede, Stjepan je uskliknuo: "Evo, gledam otvorena nebesa i Sina Čovječjega gdje stoji Bogu s desne strane."

Dok je opisivao slavni prizor koji su promatrale njegove oči, bilo je to više nego što su njegovi progonitelji mogli podnijeti. Zatiskujući uši da ne čuju njegovih riječi, urlajući su jurnuli na njega s jednom nakanom. "Dok su kamenovali Stjepana, on je ovako zazivao: 'Gospodine Isuse, primi moj duh!' Zatim kleče i viknu jakim glasom: 'Gospodine, ne uzmi im ovo za grijeh!' Kad to reče, usnu." (Djela 7,59.60) ...

Božji pečat na Stjepanovu licu i njegove riječi ganule su duše svih koji su ih čuli. Ostale su u mislima promatrača i svjedočile o istini koju je naviještao. (*Review and Herald*, 23. veljače 1911.)

Uzvisimo Isusa kao Kruh života

1. travnja

105

Kruh života

“Odgovori im Isus: ‘Ja sam kruh života.’” (Ivan 6,35)

“Ja sam kruh života”, kaže Krist; Onaj koji daje, hrani i održava vječni, duhovni život. ... Krist predstavlja sebe kao nebeski Kruh. Jesti Njegovo tijelo i piti Njegovu krv znači primiti Ga kao Učitelja poslanog s Neba. Vjerovanje u Njega je najvažnije i nužno za duhovni život. Oni koji dolaze na gozbu Božje riječi nikad neće ogladnjati niti ožednjati, nikad neće poželjeti nešto uzvišenije ili bolje.

Krist je obrazložio značenje ovih svojih riječi tako jasno da se nitko ne mora spotaknuti o njih. Njegov iskaz u pogledu uzimanja tijela i krvi Božjeg Sina treba shvatiti u duhovnom smislu. Mi uzimamo Kristovo tijelo i krv kad se vjerom oslonimo na Njega kao na svojega Spasitelja.

Sliku uzimanja Njegovog tijela i krvi Krist je upotrijebio da bi prikazao tjesnu povezanost kakvu s Njim moraju imati svi koji žele da na kraju budu sudionici u Njegovoj slavi. Primanjem ovozemaljske hrane koju pojedemo naše tijelo prima snagu i izdržljivost. Na sličan način i Kristove riječi, ako ih primamo vjerom, postaju sastavni dio našeg duhovnog života i unose u dušu svjetlost, mir, nadu, radost i sreću te daju duši snagu kao što tjelesna hrana daje snagu tijelu.

Riječi Svetog pisma nije dovoljno samo upoznati i izvanjski prihvatiti. Mi ih moramo razumjeti i ozbiljno ih proučavati. ... Zdravljem svojega duhovnog karaktera kršćani otkrivaju duhovnu visinu do koje su se uzdigli. Mi moramo znati praktično primijeniti Božju riječ u izgradnji svojeg osobnog karaktera. Trebamo biti sveti hram u kojemu će Bog moći živjeti, hoditi i djelovati. Nikad ne smijemo težiti da se uzdignemo

iznad onih koje je Bog izabrao da kao Njegove sluge vrše Njegovu djelo i proslave Njegovo sveto ime. "A svi ste braća." (Matej 23,8) Primijenimo Božju riječ na sebe osobno, uspoređujući redak sa retkom.

Svojim svakodnevnim životom trebamo i pred svojom braćom i pred svijetom biti živi tumači Svetog pisma te slavljenjem i uzdizanjem Krista očitovati Njegovu krotkost i poniznost srca. ... Dok jedemo i probavljamo Kruh života, mi razvijamo uravnotežen karakter. Svojim međusobnim jedinstvom, čineći druge višima od sebe, mi pružamo svijetu svjedočanstvo o snazi istine. ...

Kad se ljudi u potpunosti predaju Bogu, jedenjem Kruha života i pijenjem Vode spasenja, oni rastu i napreduju u Isusu Kristu. Ono čime se njihov um hrani i napaja sačinjava i njihov karakter. Kroz Riječ života koju primaju i kojoj su poslušni, oni postaju sudionici u božanskoj naravi. Tada se ... uzdiže Krist a ne čovjek. (*The SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, vol. 5, str. 1135)

106 **2. travnja**

Božja riječ je naša duhovna hrana

***"Tko dolazi k meni, sigurno neće ogladnjati. Tko vjeruje u me, sigurno neće nikada ožednjati."* (Ivan 6,35)**

Mnogi se u današnje vrijeme ponašaju kao da imaju pravo dovoditi u pitanje riječi Beskonačnoga, ocijeniti Njegove odluke i zakone, odobriti ih, izmijeniti, preoblikovati i poništiti kako bi udovoljili sebi. Dokle god slijedimo ljudsko mišljenje, mi nećemo biti sigurni; sigurni postajemo jedino kad nas vodi: "Ovako kaže Jahve". Spasenje svoje duše ne možemo povjeriti nijednom nižem biću, već odlučivanju nepogrešivog Suca.

Oni koji učine Boga svojim Vodičem, a Njegovu Riječ svojim savjetnikom, imaju svjetlo života. Božja proročanstva svakodnevno vode njihove noge ravnim stazama. Oni koji imaju takvo vodstvo ne usuđuju se suditi Božju riječ, već imaju na umu da Njegova Riječ sudi njima. Oni svoju vjeru i duhovnost crpe iz Riječi živoga Boga. Ona je njihov vodič i savjetnik koji

upravlja njihovim stazama. Riječ je uistinu svjetlo njihovim nogama i svjetiljka na njihovoj stazi. Oni hode pod vodstvom Oca svjetla u kojega nema nesigurnosti, zasjenjenja niti mijenjanja. On, čija djela prožima nježno milosrđe, čini staze pravednika poput sjajnog svjetla koje sjaji sve jače i jače, dok ne postane savršen dan.

Božja riječ treba biti naša duhovna hrana. "Ja sam kruh života", rekao je Krist; "Tko dolazi k meni, sigurno neće ogladnjati. Tko vjeruje u me, sigurno neće nikada ožednjati." Svijet propada zato što nema čiste, neiskvarene istine. Krist je istina. Njegove su riječi istina i u njima se krije veća vrijednost i dublji smisao od onoga što se vidi na površini. ... Umovi potaknuti Svetim Duhom spoznat će vrijednost ovih misli. ...

Svaki pošten i Židov bio je po svojoj savjesti uvjeren da je Isus Krist Božji Sin, ali se u svom srcu punom ponosa i častoljublja nije htio predati Njemu. Kad držimo istinu samo po savjesti, utjecaj se vrši samo na um, a srce nije potaknuto i otvoreno za prihvaćanje. Ali kad prihvatimo istinu srcem, ona prolazi kroz savjest i zaokuplja dušu svojim čistim načelima. Sveti Duh je smješta u srce, otkrivajući njezinu ljepotu umu, tako da njezina preobražavajuća sila postaje vidljiva u karakteru. ...

Istinska duhovnost nalazi se u Božjoj riječi, i sastoji se u tome da budemo pod vodstvom Svetoga u mislima, riječima i djelima. On — koji je Put, Istina i Život — poniznom, ozbiljnom i svesrdnom tražitelju kaže: "Slijedi me." On ga vodi uskim stazama do svetosti i Neba. ... Svi koji se u potpunosti odluče slijediti Gospodina bit će vođeni kraljevskom stazom. (*Reviw and Herald*, 29. ožujka, 1906.)

3. travnja

107

Kruh života i haljine pravednosti

"Jer kruh je Božji onaj koji silazi s neba i daje život svijetu." (Ivan 6,33)

"Dakle: ako vi, premda ste zli, možete davati svojoj djeci dobre darove, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga

onima koji ga mole!" (Luka 11,13) Sveti Duh, Kristov predstavnik, najveći je od svih darova. Svi "dobri darovi" sadržani su u Njemu. Sâm Stvoritelj nam ne može dati ništa veće ni bolje. Kad usrdno molimo da nam se smiluje u našoj tjeskobi i da nas vodi svojim Svetim Duhom, Gospodin nikad neće odbiti tu molbu. Može se dogoditi da roditelj i zaboravi svoje gladno dijete, ali naš Bog nikad neće odbiti vapaj koji Mu čeznutljivo srce upućuje u nevolji. S kakvom je nježnošću Bog opisao svoju ljubav! To je poruka Očevog srca onima koji u mračnim danima misle da je Bog ravnodušan prema njima: "Sion reče: Jahve me ostavi, Gospod me zaboravi. Može li žena zaboravit svoje dojenče, ne imat sućuti za čedo utrobe svoje? Pa kad bi koja i zaboravila, tebe ja zaboraviti neću. Gle, u dlanove sam te svoje urezao, zidovi tvoji svagda su mi pred očima." (Izaija 49,14-16)

Svako obećanje u Božjoj riječi može biti tema naših molitava, jer je svaka Gospodnja riječ siguran залог. Koji god nam duhovni blagoslov bio potreban, naša je prednost što ga možemo tražiti preko Isusa. Dječjom jednostavnošću možemo iznijeti Gospodinu točno ono što nam treba, svoje zemaljske potrebe, moliti Ga za kruh i odijelo, kao što tražimo kruh života i odjeću Kristove pravednosti. Vaš nebeski Otac zna da vam je sve to potrebno i poziva vas da to tražite od Njega. Sve se prima u Kristovo ime. Bog će proslaviti to ime i zadovoljiti vaše potrebe iz obilja svoje darežljivosti.

Nipošto nemojte zaboraviti da, dolazeći k Bogu kao k Ocu, priznajete da ste Njegova djeca. Ne uzdate se samo u Njegovu dobrotu, nego se u svemu pokoravate Njegovoj volji znajući da je Njegova ljubav nepromjenjiva. Pristajete raditi Njegov posao. Onima kojima je zapovjedio da najprije traže kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, Isus je i obećao: "Molite i primit ćete da vaša radost bude potpuna!" (Ivan 16,24)

Dragocjeni darovi Onoga koji ima svu vlast na Nebu i na Zemlji pripremljeni su za Božju djecu. Dobivamo ih zahvaljujući skupocjenoj žrtvi Otkupiteljeve krvi. Darove koji će zadovoljiti najdublju čežnju srca, trajne kao vječnost, mogu primiti i uživati svi koji iziđu pred Boga kao mala djeca. Prihvatite Božja obećanja kao da su upućena vama, iznesite ih pred Isusa kao riječi koje je On izgovorio, i primit ćete punu mjeru radosti! (*Isusov govor na Gori*, str. 176—178)

Isus je sijao sjeme žive Riječi

“Pisano je: ‘Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.’” (Matej 4,4)

Tema Kristovog nauka i propovijedanja bila je Božja riječ. On je sumnjičavcima uvijek odgovarao: “Pisano je!” “Što kaže Pismo?” “Kako čitaš?” U svakoj prilici, kad bi prijatelj ili neprijatelj pokazao zanimanje, On bi sijao sjeme Riječi. On, koji je sâm Put, Istina i Život, koji je sâm živa Riječ, ukazuje na Pisma govoreći: “Upravo ona svjedoče za me.” (Ivan 5,39) ...

Kristovi sluge trebaju objaviti isto djelo. U naše vrijeme, kao i u stara vremena, životodavne istine Božje riječi zamijenjene su ljudskim teorijama i nagađanjima. Mnogi takozvani propovjednici Evanđelja ne prihvaćaju cijelu Bibliju kao nadahnutu Riječ. Jedan mudrac odbacuje jedan njezin dio, drugi sumnja u drugi dio. Oni svoje sudove stavljaju iznad Riječi; i Pismo koje propovijedaju oslanja se na njihov autoritet. Njegova božanska izvornost je uništena. I tako se sjeme nevjere sije na sve strane, jer ljudi postaju zbunjeni i ne znaju što da vjeruju.

Postoje mnoga vjerovanja kojima se um nema pravo baviti. U Kristovo vrijeme rabini su mnoge dijelove Pisma obavijali usiljenim, tajanstvenim mislima. Budući da je jasan nauk Božje riječi osuđivao njihove običaje, oni su nastojali potkopati njegovu snagu. Isto se to čini i danas. Božjoj riječi pridaje se tajanstveno i prikriveno značenje da bi se opravdavalo kršenje Božjeg zakona. Krist je osudio takve običaje svojega doba. On je govorio da Božju riječ trebaju razumjeti svi. On je tvrdio da Pismo ima neoporecivi autoritet, i mi moramo činiti to isto. Biblija se mora prikazivati kao Riječ beskonačnog Boga, kao rješenje svih sukoba i temelj svake vjere.

Bibliji je bila oduzeta njezina snaga, i posljedice se vide u gubljenju snage duhovnog života. ... Ima mnogo onih koji traže živoga Boga, koji čeznu za Njegovom božanskom prisutnošću. ...

Kristova omiljena tema bila je očinska nježnost i preobilno Božje milosrđe; On se posebno zadržavao na Njegovom

karakteru i Njegovom Zakonu; a sebe je ljudima predstavljao kao Put, Istinu i Život. Neka to budu teme kojima će se baviti i Kristovi propovjednici! Objavljujte istinu kakva je u Isusu! Razjasnite zahtjeve Zakona i Evanđelja! Govorite ljudima o Kristovom životu samoodricanja i žrtve, o Njegovom poniženju i smrti, o Njegovom uskrsnuću i uzašašću, o Njegovom posredovanju za njih u Božjim dvorima, o Njegovom obećanju: "Vratit ću se da vas uzmem k sebi i da vi budete gdje sam ja." (Ivan 14,3) (*Isusove usporedbe*, str. 18,19)

109 **5. travnja**

Hranite se Kruhom života

"Otac moj vam daje pravi kruh s neba." (Ivan 6,32)

Mi smo kršteni u ime Oca, Sina i Svetoga Duha, i ove tri velike beskrajne sile zajednički su obećale djelovati u našu korist budemo li surađivali s njima. Krštenjem smo ukopani s Kristom, jer je ono simbol Njegove smrti.

Podizanje iz vode simbol je Njegova uskrsnuća. Trebamo živjeti kao nanovo rođeni, da bismo mogli uskrsnuti u posljednji veliki dan. ... Obećali ste živjeti novim životom jer ste umrli starom, i vaš je život skriven s Kristom u Bogu. "Dakle, ako ste uskrsnuli s Kristom, *tražite ono što je gore*, gdje se nalazi Krist sjedeći Bogu s desne strane!" (Kološanima 3,1) To je mjesto gdje trebate čuvati svoje blago. Ograničeni čovjek ne može pomoći vašoj vjeri. Po svoju snagu dođite na veliki izvor snage.

Kristova molitva na obali Jordana obuhvaća sve one koji Ga uzvjeruju. Primili ste obećanje da ste prihvaćeni u Ljubljennom. Držite ga se čvrstom i nepopustljivom rukom vjere. Bog je rekao: "Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, *koga sam odabrao!*" (Matej 3,17) To znači da je Krist rastjerao mračnu sjenu koju je Sotona bacio na vašu stazu dok putujete prema prijestolju beskonačnog Boga. On ima svemoćnu vlast, a vi ste prihvaćeni u Ljubljenom.

U svakom pogledu trebate iskazivati čast Bogu time što ste sudionici Njegove božanske naravi, da biste primili obeća-

nje o oprostima grijeha, što će biti svjedočanstvo velike Božje ljubavi. Ali u našem iskustvu nema ugođe i radosti koju bismo trebali imati. Krist kaže da ako je *On* u nama, *naša će radost biti potpuna*. Postanimo onda sudionici božanske naravi i izbjegnimo tako pokvarenost ovoga svijeta koja se očituje u požudi. Nemojmo gomilati sramotu na Krista živeći nedosljedno, zemaljski i čulno. Uzdignimo se iznad bolesnog ozračja koje prožima svijet i dišimo Božjim dahom. Hranimo se Kruhom života.

Krist objavljuje da ćemo, jedemo li od *Njegova* tijela i pijemo li od *Njegove* krvi, imati vječni život. Ako vjerujemo u Njega kao osobnog Spasitelja, Njegova Riječ bit će za nas poput lišća s drveta života. Jedemo li od Kruha koji je sišao s Neba, imat ćemo živu povezanost s Bogom. Dobit ćemo vječnost. Živjet ćemo kao da smo u nazočnosti cijele nebeske vojske. Anđeli će nas promatrati i čuvati.

Bog nas voli, ali mi propuštamo njegovati tu ljubav. Gubimo na duhovnosti. Bog želi da prepoznamo Njegov pečat na svakom ljudskom biću. On ima svoja potraživanja; oni su moji, — kaže On. — Kupio sam ih *skupo*. “Ne znate li da ne pripadate sami sebi. ... Proslavite, dakle, Boga svojim tijelom!” (1. Korinćanima 6,19.29) Hoćete li to učiniti? Hoćete li se moliti s vjerom? Hoćete li proslaviti Boga uhvativši se čvrsto za Njegovu Riječ i obećanja? (*Manuscript* 144, 1901.)

6. travnja

110

Kruh života oživljuje duhovnu narav

“Ovo je onaj kruh što s neba silazi da onaj tko od njega jede ne umre.” (Ivan 6,50)

Kad želimo ukazati na pogreške svojega brata, sestre ili prijatelja, trebamo uzeti u obzir sebe. Iako to ne priznajemo — naime kako je glavni cilj klevetanja nekog uzdizanje samog sebe — isto samouzdanje krije se u navici ukazivanja na pogreške drugih. Neka svaka duša upamti da je najvažnije biti na oprezu i poravnati putove za svoje noge, kako hromi ... ne bi skrenuli s puta. Nitko od nas nije u opasnosti od pretjerane

pobožnosti, ili od posjedovanja karaktera previše sličnog Kristovom. Lijek za odstupanje od Krista, za propuštene prigode da kažemo dobro, a bilo je izrečeno zlo — jest živjeti ponizno, nastaviti gledati u Isusa i bdjeti u molitvi, dok postavjemo sve sličniji Njegovom divnom karakteru.

Duša se ne može zadovoljiti formama, zacrtanim pravilima ponašanja i tradicijama. Njezin vapaj morao bi biti: Daj mi *Kruh života*, uzdigni pehar moje osušene duhovne naravi kako bih se osvježila i obnovila. Ali nemoj se nametati i stavljati između mene i mojega Otkupitelja. Dopusti mi da Ga vidim kao svog Pomoćnika, kao Čovjeka boli, vičnog patnji. Ti, o Gospodine, budi moj Pomoćnik. Ti si bio ranjen za moje prijestupe, izudaran za moje opačine, ... i zbog tvojih udaraca sam ja izliječen.

Krist je bio raspet za naše grijehе i uskrišen iz unajmljene grobnice zbog našeg opravdanja. On u svojoj pobjedi naviješta: "Ja sam uskrsnuće i život." (Ivan 11,25) Isus živi kao naš Posrednik i moli pred Ocem. On je nosio grijehе cijelog svijeta, i nije učinio nijednog smrtnika nositeljem grijehа za druge. Nitko ne bi mogao nositi težinu svojih grijehа. Raspeti ih je sâm nosio, i svaka duša koja u Njega vjeruje neće propasti, nego će imati vječni život.

Dok teži savršenstvu karaktera, Kristov učenik će biti opremljen Njegovom milošću za svaku nevolju i kušnju. Skretanjem pogleda s Isusa na nekog drugog — ili na nešto drugo — on može ponekad pogriješiti; no čim je upozoren na opasnost, on ponovno upravlja svoj pogled na Isusa u kojemu se nalazi njegova nada o vječnom životu, i hodi po stopama sigurnosti svojega Gospodina. On se raduje i govori: "On je moj živi Posrednik pred Bogom. On moli u moje ime. On je moj Zastupnik i odijeva me savršenstvom svoje pravednosti. To je sve što mi je potrebno da bih mogao podnositi sramotu zbog Njegova imena. Ako mi dopusti da izdržim progonstvo kako bi se Njegovo ime proslavilo, obasut će me milošću i zadovoljstvom svoje nazočnosti. (*Review and Herald*, 12. svibnja 1896.)

Proučavanje Biblije jača um

“Uistinu, sve što je nekoć napisano, napisano je nama za pouku, da strpljivošću i utjehom, koje daje Pismo, trajno imamo nadu.” (Rimljanima 15,4)

Ne postoji bolji način za jačanje uma od proučavanja Biblije. Nijedna druga knjiga nije toliko moćna da uzdigne misli i oživi sposobnosti, kao jasne i oplemenjujuće istine Biblije. Kad bi se Božja riječ proučavala onako kako bi to trebalo, ljudi bi imali širinu uma i plemenitost karaktera kakav se rijetko viđa u današnje vrijeme.

Nijedno znanje nije toliko čvrsto, dosljedno ili dalekosežno, kao ono dobiveno proučavanjem Božje riječi. Kad na cijelom svijetu ne bi bilo nijedne knjige, Božja riječ bi Kristovom milošću učinila čovjeka savršenim već danas, s karakterom opremljenim za budućnost i besmrtni život. Oni koji proučavaju Riječ, prihvaćajući je vjerom kao istinu, bit će potpuni u Njemu koji je sve i u svemu. Hvala Bogu na mogućnostima koje je stavio pred čovječanstvo. ...

Vrijeme posvećeno proučavanju Božje riječi i molitvi isplatit će se dvostruko.

Božja riječ je živo sjeme, i kad se ovo sjeme posije u um, ljudsko biće mu mora posvetiti posebnu njegu tijekom njegovog rasta. Kako to treba učiniti? Nakon što je Riječ primljena u molitvi, treba je njegovati i primjenjivati u svakodnevnom životu. Ona treba rasti i donijeti rod, dajući najprije stabljiku, potom klas, pa zrnje u klasu.

Bibliju nije dovoljno proučavati kao druge knjige. Kako bi je što više razumio, srce onog koji istražuje mora biti potaknuto Svetim Duhom. Isti Duh koji je nadahnuo Riječ mora nadahnuti njezinog čitatelja. Tada će čitatelj čuti glas s Neba. “Tvoja Riječ, o Bože, je istina” — bit će jezik njegove duše.

Puko čitanje Riječi neće ostvariti rezultate koji su zamišljeni na Nebu; treba je proučavati i njegovati u srcu. Znanje o Bogu ne stječe se bez umnog napora. Trebali bismo marljivo proučavati Bibliju, tražeći od Boga pomoć Svetog Duha da možemo razumjeti Njegovu Riječ. Trebali bismo uzeti jedan redak

i usredotočiti um na razumijevanje Božje namjere za nas koju je stavio u taj redak. Trebali bismo se zadržati na toj misli dok ne postane naša, a mi doznamo “ono što kaže Jahve” (Brojevi 24,13).

Božja riječ je kruh života. Oni koji jedu i probavljaju tu Riječ, čineći je sastavnim dijelom svakog svojeg djelovanja i svojega karaktera, jačaju u Bogu. To njihovoj duši daje besmrtnu snagu, usavršava iskustvo i donosi radost koja ostaje zauvijek. (*Signs of the Times*, 25. lipnja 1902.)

112 **8. travnja**

Otkriveno blago istine

“Blago žednima i gladnima pravednosti, jer će se nasititi!” (Matej 5,6)

Svi koji u srce prime evanđeosku poruku, žele je objaviti drugima. Kristova ljubav rođena na Nebu mora se pokazati. Oni koji su se odjenuli u Krista, prenosit će to svoje iskustvo prateći korak po korak putove kojima ih je vodio Sveti Duh — svoju glad i žeđ da upoznaju Boga i Isusa Krista kojega je On poslao, rezultate svojih istraživanja Pisma, svoje molitve, svoju duševnu borbu i riječi koje im je Krist uputio: “Oprošteni su ti grijesi!” Ne bi bilo prirodno da itko skriva takva iskustva, pa to ne čine ni oni kojima je srce ispunjeno Kristovom ljubavlju.

Njihova želja da i drugi steknu te iste blagoslove u skladu je s veličinom istine koju im je Gospodin povjerio. I dok budu objavljivali bogate riznice blaga Božje milosti, dobivat će sve više i više Kristove milosti. Dobit će i srce malog djeteta s njegovom jednostavnošću i neograničenom poslušnošću. Njihove duše čeznut će za svetošću i otkrivat će im se sve više i više blaga istine i milosti da bi ga prenijeli svijetu.

Velika riznica istine je Božja pisana riječ, a tu su i knjiga prirode te knjiga iskustava o Božjem postupanju s ljudskim životima. To su riznice iz kojih Kristovi suradnici trebaju crpiti. U svojoj potrazi za istinom trebaju se osloniti na Boga, a ne na ljudske izvore, ne na velike ljude čija je mudrost pred

Bogom ludost. Preko posrednika koje će sam izabrati, Bog će znanje o sebi prenijeti svakome tko Ga traži.

Kad bi Kristovi sljedbenici vjerovali Njegovoj Riječi i proizvodili je u život, ne bi bilo znanja u svijetu prirode koje oni ne bi mogli shvatiti i procijeniti. I to je jedini način da se istina prenese drugima. Prirodne znanosti su riznica iz koje svaki učenik u Kristovoj školi treba crpsti. Dok budemo razmišljali o ljepotama prirode, dok budemo proučavali pouke koje nam ona pruža preko obrađivanja zemlje, rasta drveća i svih čuda na zemlji, u moru i zraku, mi ćemo shvatiti istinu na potpuno novi način. I tajne povezane s Božjim postupanjem prema ljudima, dubina Njegove mudrosti i sudova koji se vide u životu čovjeka — sve će se to pokazati kao riznica bogato napunjena blagom.

Međutim, znanje o Bogu je najjasnije objavljeno grešnom čovjeku upravo u pisanoj Riječi. To je riznica nedokučivoga Kristovog bogatstva. ... Istine otkupljenja mogu se neprestano razvijati i proširivati. Iako stare, one su uvijek nove i neprestano otkrivaju veću slavu i moćniju silu svakom tko teži za istinom. (*Isusove usporedbe*, str. 80—82)

9. travnja

113

Istina u Kristu je nemjerljiva

“Kao što je mene poslao živi Otac, i kao što ja živim zbog Oca, tako će i onaj koji mene jede živjeti zbog mene.” (Ivan 6,57)

Istina u Kristu i preko Krista je nemjerljiva. Kad istraživač Svetog pisma gleda u njegove dubine, kao da gleda u izvor koji se stalno produbljuje i širi.

U ovom životu mi nećemo stići sagledati tajnu Božje ljubavi koja se pokazala kad je dao svojega Sina za otkup naših grijeha. Djelo našeg Otkupitelja na Zemlji jest i uvijek će biti tema koja će do krajnjih granica naprezati snagu naše sposobnosti razmišljanja. Čovjek može napregnuti sve svoje umne snage u nastojanju da shvati tu tajnu, ali će njegov um ostati bez snage

i brzo će se umoriti. I najmarljiviji istraživač vidjet će pred sobom samo beskrajno more bez obala.

Istina kakva je u Isusu može se iskusiti, ali nikada objasniti. Njezina visina, dubina i širina nadmašuje naše znanje. Mi možemo napregnuti svoju maštu do krajnjih granica, pa i tada ćemo tek nejasno sagledati obrise ljubavi koja je neobjašnjiva i visoka kao nebo, ali koja se spustila na Zemlju da na cijelo čovječanstvo stavi pečat Božjega lika.

Ipak, nama je moguće da o Božjem milosrđu naučimo koliko god možemo shvatiti. To može otkriti samo ponizna, skrušena duša. Mi ćemo moći shvatiti Božje milosrđe samo onoliko koliko cijenimo žrtvu koju je prinio za nas. Kad Božju riječ budemo istraživali ponizna srca, pred nama će se otvoriti uzvišen predmet otkupljenja. Dok je budemo gledali ona će postajati sve sjajnija, i dok se budemo trudili da je shvatimo njezina visina i dubina će se stalno povećavati.

Naš se život treba povezati s Kristovim životom; moramo stalno crpsti od Njega, hraniti se Njime — živim Kruhom koji je sišao s Neba — i napajati se sa svježeg, nepresušivog izvora Njegovog bogatstva. Ako stalno pred sobom imamo Gospodina, ako dopuštamo svojem srcu da Mu se obraća s hvalom i zahvaljivanjem, naš vjerski život će se stalno osvježavati.

Naše molitve će dobiti oblik razgovora s Bogom, kao što se razgovara s prijateljem. On će nam sâm objavljivati svoje tajne. Vrlo često ćemo imati radosnu svijest o Isusovoj nazočnosti. Često će naše srce gorjeti u nama kad se On bude približavao da razgovara s nama kao što je to činio s Henokom. Kad se to ostvari u iskustvu kršćanina, u njegovom će se životu zapaziti jednostavnost, skromnost, krotkost i poniznost srca, osobine koje će svima s kojima dolazi u dodir pokazati da je bio s Isusom i da je naučio od Njega.

U onima koji imaju Kristovu vjeru, ona će se otkrivati kao okrepljujuće i prožimajuće načelo, kao živa i djelatna duhovna energija. Očitovat će se svježina, snaga i radost stalne mladosti." (*Isusove usporedbe*, str. 83,84)

Uspoređujte međusobno tekstove Svetog pisma

“Jer zapovijest po zapovijest, zapovijest po zapovijest, pravilo po pravilo, pravilo po pravilo, ovdje malo, ondje malo davaše se.” (Izaija 28,10)

Sretni smo što imamo pravu proročku riječ, tako da nitko od nas ne bi morao biti prevaren. Znamo da danas u svijetu postoje krivovjerja i bajke, a mi želimo znati što je istina. Preostaje nam da pomnjivo istražujemo i steknemo pravu spoznaju. To ne možemo postići pukim čitanjem Pisma, već usporedbom pisma s pismom. Moramo istraživati Pisma za sebe osobno, tako da ne budemo zavedeni, kao što su mnogi zavedeni, jer u našem svijetu postoje mnoga učenja, a samo je jedna istina. Mnogi bi vam mogli prići tvrdeći da imaju istinu, no vaša je prednost što sami možete istraživati Pisma. “Uza Zakon! Uza svjedočanstvo! Tko ne rekne tako, zoru neće dočekati.” (Izaija 8,20) Mi moramo biti upoznati s Pismom kako bismo razumjeli pravi razlog nade koja je u nama.

Apostol Petar nam kaže da svakom čovjeku koji nas pita trebamo sa strahom i krotkošću govoriti o nadi koja je u nama. “Objava riječi tvojih prosvjetljuje, bezazlene urazumljuje.” (Psalam 119,130) Nije dovoljno samo čitati, već Božja riječ treba biti u našem srcu i u našem umu, kako bismo bili utvrđeni i blagoslovljeni istinom. Zanimarimo li osobno istraživanje Pisma, zato što možda poznamo istinu, postajemo odgovorni ako krenemo pogrešnim putem. Pisma treba istraživati pomnjivo, tako da znamo svaki uvjet koji nam je Bog postavio. Ako je naš um ograničenih mogućnosti, marljivim istraživanjem Božje riječi možemo postati moćni u poznavanju Pisma te ga tumačiti i drugima. ...

Ako ste utvrđeni u Pismu, osjećat ćete odgovornost i sami ga istraživati zbog sebe, da biste ga i drugima mogli razjasniti. Male crkve, iako u manjini, mogle bi biti snaga istine. Svatko bi trebao osjećati da na njemu počiva svečana odgovornost izgrađivanja svoje male crkve u presvetoj vjeri. Sama činjenica da ih je tek nekolicina, trebala bi potaknuti svakog pojedinog vjernika da najiskrenije traži živu vezu s Bogom, jer širenje istine onima oko nas ovisi o utjecaju koji vršimo.

Krist je rekao: "Vi ste svjetlo svijetu" (Matej 5,14), stoga morate uložiti svaki napor da to svjetlo zasvijetli. Jedini način da doznate imate li pravo svjetlo s Neba jest da ga usporedite sa svjetlom koje ste primili u Pismu. ... Jošui je rečeno: "Ohrabrite se i budite odlučni!" (Jošua 31,6) jer je velik posao pred vama. (*Review and Herald*, 3. travnja 1888.)

115 11. travnja

Biblija je sama svoj tumač

"Marljivo nastoj da se pokažeš pred Bogom kao prokušan, kao radnik koji se nema čega stidjeti, koji valjano propovijeda istinu!" (2. Timoteju 2,15)

Biblija je sama svoj tumač. Pisma treba uspoređivati s Pismom. Onaj tko proučava Riječ trebao bi je naučiti promatrati kao cjelinu, kao i uočiti povezanost njezinih dijelova. Trebao bi steći znanje o njezinoj glavnoj temi — Božjoj prvobitnoj namjeri za ovaj svijet, o nastanku velike borbe između dobra i zla i Kristovom djelu otkupljenja. Trebao bi razumjeti narav dvaju načela koja se bore za prevlast, i da kroz povijesne spise i proročanstva nauči pratiti tragove njihovog djelovanja sve do velikog završetka. On bi trebao uvidjeti kako se ova borba provlači kroz svaki stupanj ljudskog iskustva, kako se u svakom životnom postupku otkriva jedna ili druga od ovih međusobno suprotstavljenih pobuda, i kako se — htio to ili ne — upravo sada odlučuje na kojoj strani će se naći u tom velikom sukobu.

Svaki dio Biblije dan je božanskim nadahnućem i koristan je. Proučavanju Starog i Novog zavjeta treba poklanjati jednaku pozornost. Dok proučavamo spise Starog zavjeta, možemo naići na žubor živih potoka na mjestima gdje nemarni čitatelj primjećuje samo pustoš.

Stari i Novi zavjet se međusobno rasvjetljavaju. I jedan i drugi predstavljaju objavu Božje slave u Isusu Kristu. Krist — kako je predstavljen patrijarsima, simbolički nazanačen u žrtvenoj službi, prikazan u Zakonu, i kojega su objavili proroci — bogatstvo je Starog zavjeta. Kristov život, Njegova smrt i

uskrsnuće kao i Njegovo očitovanje preko Svetoga Duha, predstavljaju riznicu Novoga zavjeta. Tako i Stari i Novi zavjet objavljuju dragocjene istine koje iskrenom istraživaču stalno otkrivaju nove dubine. (*Counsels to Parent and Teachers*, str. 462,463)

Krist se obratio svojim učenicima na njihovoj razini razumijevanja. ... Nakon uskrsnuća, dok je hodao s dvojicom svojih učenika prema Emausu, otvorio je njihov um da razumiju Pisma, objašnjavajući im učenja Starog zavjeta na način da su u njima vidjeli značenja koja ni sami pisci nisu uočili.

Kristove riječi su kruh života. Dok su se učenici hranili Kristovim riječima, njihovo razumijevanje je oživjelo i bolje su razumjeli vrijednost Spasiteljevog učenja. U svojem razumijevanju ovih učenja napredovali su od nejasnoće svitanja do blještavosti podneva. Tako će biti i s nama dok budemo proučavali Božju riječ. (*Signs of the Times*, 4. travnja 1906.)

Tumačenje Biblije Biblijom posao je koji trebaju obaviti svi naši propovjednici koji su u potpunosti svjesni vremena u kojemu živimo. (*Letter 376*, 1906.)

12. travnja

116

“Zdrava nauka”

“Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrave nauke, nego će prema svojim strastima sebi nagomilati učitelje da im škaklju uši, te će odvratiti uši od istine, a okrenut će se bajkama. A ti budi trijezan u svemu, podnesi patnje, vrši djelo propovjednika Radosne vijesti, ispuni svoju dužnost do kraja!” (2. Timoteju 4,3-5)

“Zdrava nauka” je biblijska istina — istina koja pokreće na pobožnost i predanost, utvrđujući Božji narod u vjeri. Zdravi nauk je od velikog značaja za primatelja, a naročito za učitelja i propovjednika pravednosti; jer dok propovijeda Evanđelje, svaki je radnik — ma kakva bila služba koju obavlja — ili vjeran ili nevjeran svojoj odgovornosti kao Kristov poslanik.

Pavao piše i ovo: “Sigurna je ova riječ: Ako smo s njim umrli, s njim ćemo i živjeti; ako smo ustrajni, s njim ćemo i

kraljevati; ako ga se odrećemo, i on će se nas odreći: ako smo nevjerni — on ostaje vjeran! Ne može se, naime, odreći sam sebe. Ovo (im) dozivaj u pamet i zaklinji (ih) pred Bogom, da se ne upuštaju — to je nekorisno — u prepiranja, jer služe samo na propast slušateljima.” (2. Timoteju 2,11-14)

Neki od onih koji su u Pavlovim danima slušali istinu, pokretali su manje važna pitanja iznoseći zamisli i stavove ljudi pokušajući time odvratiti misli učitelja od velikih istina Evandjelja i nametnuti beskorisno pretresanje nebitnih pretpostavki i rješavanje nevažnih spornih pitanja. Pavao je znao da Božji sluga mora biti dovoljno mudar da prozre namjere neprijateljâ, ne dopuštajući da ga zbune i odvrate od njegovog cilja. Obraćanje duša mora biti glavni cilj njegovog rada; on mora propovijedati Božju riječ i kloniti se raspravljanja. ...

Kristove sluge se i danas nalaze u istoj opasnosti. Sotona se stalno trudi usmjeriti njihove misli na pogrešan put kako bi istina izgubila svoju silu u djelovanju na ljudska srca. ...

Ljudi iznimnih umnih i duhovnih sposobnosti posvetili su cijeli svoj život istraživanju Pisma i molitvi; pa ipak u Bibliji ima još uvijek mnogo dijelova koji nisu sasvim istraženi. Neki dijelovi se nikad neće moći u potpunosti razumjeti sve dok ih sam Krist u budućem životu ne bude objasnio. Ima tajni koje ljudima još uvijek nisu otkrivene, iskaza koje ljudski um ne može razložiti. Neprijatelj nastoji izazvati rasprave o ovim točkama o kojima je bolje i ne raspravljati.

Pobožan i istinski duhovan djelatnik izbjegavat će iznositi nebitne teorijske razlike i svoju snagu posvetit će iznošenju velikih sudbonosno važnih istina koje se moraju objaviti svijetu. On će ljudima ukazivati na Kristovo djelo otkupljenja, na Božje zapovijedi i na blizinu Kristovog drugog dolaska, što će se pokazati kao dovoljna hrana za misli. (*Gospel Workers*, str. 311—313)

Biblija je savršena cjelina

“Nego su ponukani od Duha Svetoga govorili sveti Božji ljudi.” (2. Petrova 1,21 — Šarić)

Prije nego što se na svijetu pojavio grijeh, Adam je uživao u osobnoj zajednici sa svojim Stvoriteljem. Ali od trenutka kad se čovjek prijestupom odvojio od Boga, ta mu je uzvišena prednost uskraćena. Međutim, planom spasenja otvoren je put kojim stanovnici Zemlje još uvijek mogu biti povezani s Nebom. Bog je svojim Duhom komunicirao s ljudima, i preko objava što ih je dao svojim izabranim slugama slao božansku svjetlost svijetu. “Nego su ljudi govorili potaknuti od Duha Svetoga.” (2. Petrova 1,21)

Tijekom prvih dviju i pol tisuća godina ljudske povijesti nije bilo pisane Božje objave. Ljudi poučeni od Boga prenosili su svoje znanje drugima i tako se ono naraštajima prenosilo s oca na sina. Tek se u Mojsijevo doba počela pripremati pisana riječ. Nadahnute su se objave unosile u nadahnutu Knjigu. Ovo je trajalo dugo, čitavih šesnaest stoljeća — počevši od Mojsija, povjesničara koji je opisao stvaranje svijeta i davanje Zakona, pa sve do Ivana koji je zapisao najuzvišenije istine Evandjelja.

Biblija tvrdi kako je njezin pisac Bog; pa ipak je napisana ljudskom rukom. Raznoliki stil njezinih knjiga pokazuje vrline više pisaca. Sve su njezine otkrivene istine “od Boga nadahnute” (2. Timoteju 3,16) pa ipak iskazane ljudskim riječima. Beskonačni je svojim Svetim Duhom prosvijetlio umove i srca svojih slugu. On im je dao snove i viđenja, simbole i slike, a oni kojima je istina bila tako otkrivena sami su misao izrazili ljudskim jezikom.

Sâm Bog je izgovorio Deset zapovijedi i napisao ih svojom rukom. One su božansko, a ne ljudsko djelo. Ali Biblija je, s istinama danim od Boga a izrečena ljudskim jezikom, sjedinjenje božanskog i ljudskog. Takva je zajednica postojala u Kristovoj naravi, jer On je bio Sin Božji i Sin Čovječji. Stoga se za Bibliju može reći isto što i za Krista: “I riječ je tijelom postala i nastanila se među nama.” (Ivan 1,14)

Pisane u različita vremena, od ljudi vrlo različitih položaja i zvanja, umnih i duhovnih sposobnosti, biblijske knjige pokazuju veliku stilsku raznovrsnost kao i različitost iznesenih predmeta. Razni pisci služili su se različitim izrazima pa je često jedan pisac istu istinu prikazao bolje od drugoga. ... Tako otkrivene istine čine savršenu cjelinu, prilagođenu da ispuni potrebe ljudi u svim okolnostima i životnim zbivanjima. (*Velika borba*, izdanje 2010., str. 7,8)

118 14. travnja

Slava božanske moći

“Svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku, za karanje, za popravljavanje i odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude savršen — opremljen za svako djelo ljubavi.” (2. Timoteju 3,16.17)

Bog je svoju istinu htio priopćiti svijetu preko ljudskih oruđa i On ih je sâm, svojim Svetim Duhom, opremio i pripremio da izvrše to djelo. On je upravljao umom u izboru onoga što trebaju reći i onoga što će napisati. To je blago povjereno “zemljanim posudama”, ali je ipak nebeskog podrijetla. Svjedočanstvo je preneseno nesavršenim izrazom ljudskog jezika, pa ipak je to Božje svjedočanstvo, a ponizno Božje dijete ispunjeno vjerom vidi u njemu slavu božanske snage punu milosti i istine.

Bog je u svojoj Riječi predao ljudima znanje potrebno za spasenje. Sveta pisma treba primiti kao pouzdanu i nepogrešivu objavu Njegove volje. Ona su mjerilo karaktera, objava nauka i sredstvo za ispitivanje iskustva. “Svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku, za karanje, za popravljavanje i odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude savršen — opremljen za svako djelo ljubavi.” (2. Timoteju 3,16.17)

Ali činjenica da je Bog čovjeku otkrio svoju volju u pisanoj Riječi ne isključuje potrebu za stalnom prisutnošću i vodstvom Svetoga Duha. Naprotiv, naš je Spasitelj obećao svojim učenicima Svetoga Duha, koji će Njegovu riječ otkriti svojim slugama te rasvijetliti i primijeniti njezino učenje. Budući da

je Božji Duh nadahnuo Bibliju, nemoguće je da Njegovo učenje proturječi pisanoj Riječi.

Duh nije dan, niti će ikada biti dan, da zamijeni Bibliju, jer Sveto pismo izričito kaže kako je Božja riječ mjerilo kojim se mora ispitati svako učenje i iskustvo. Apostol Ivan kaže: “Nemojte vjerovati svakom duhu, već duhove podvrgnite kušnji da vidite jesu li od Boga, jer su se pojavili mnogi lažni proroci u svijetu.” (1. Ivanova 4,1) A Izaija izjavljuje: “Uza Zakon! Uza svjedočanstvo! Tko ne rekne tako, zoru neće dočekati.” (Izaija 8,20) ...

U suglasju s Božjom riječju Njegov je Duh trebao nastaviti svoje djelovanje tijekom evanđeoskog razdoblja. Tijekom stoljeća u kojima je dano Sveto pismo — Stari i Novi zavjet — Sveti Duh nije prestao rasvjetljivati umove pojedinaca, neovisno o objavama koje će ući u Sveti kanon. Sama Biblija izjavećuje da su ljudi preko Svetog Duha primali opomene, ukore, savjete i upute u vezi s predmetima koji nisu povezani s davanjem Pisma. U njoj su spomenuti pojedini proroci koji su živjeli u raznim vremenima, a čije riječi nisu zabilježene. Jednako je tako, nakon što je kanon dovršen, Sveti Duh trebao nastaviti svoje djelo prosvjećivanja, opominjanja i utješavanja Božje djece. (*Velika borba*, str. 8—10)

15. travnja

119

Znanje o Gospodinu

“Zemlja će se ispuniti spoznajom Jahvinom kao što se vodom pune mora.” (Izaija 11,9)

Zanemarivanje proučavanja Božje riječi donijelo je pometnju u naš svijet. Sigurnost Kristove zaštite ljudi zamjenjuju robovanjem velikom buntovniku, knezu tame. Tuđi oganj miješa se sa svetom vatrom s Božjeg oltara. Nagomilavanje onoga što služi samo požudi i postizanju cilja donijelo je na svijet osudu Neba.

Kad se filozofi i ljudi iz znanstvenih krugova nadu pred nekim problemom, oni svoj um pokušavaju zadovoljiti ne obraćajući se za pomoć Bogu. Oni javno iznose svoja filozofska

nagađanja o nebu i zemlji, objašnjavajući uzroke velikih nesreća, bolesti, epidemija, potresa i gladi svojom takozvanom znanošću. Na pitanja u vezi sa stvaranjem svijeta i providenjem, oni pokušavaju odgovoriti riječima: To je zakon prirode.

Neposlušnost zatvara mnogima vrata spoznaja koje se mogu naći u Božjoj riječi. Da su ljudi ostali poslušni Bogu, oni bi mogli razumjeti plan Njegove vladavine. Nebo bi istraživaču otvorilo svoje riznice milosti i slave. Govorne i pjesničke sposobnosti ljudskih bića bile bi daleko uspješnije nego što su sada. Tajna otkupljenja, Kristovog utjelovljenja i Njegove žrtve pomirnice ne bi bili nejasni našem umu. Sve bi to bilo ne samo bolje shvaćeno, već u cijelosti mnogo više cijenjeno.

Zapostavljanje proučavanja Božje riječi je u velikoj mjeri uzrok umne slabosti i nedjelotvornosti. Kad se okrenemo od Božje riječi da bismo se hranili pisanjem nenadahnutih ljudi, um zakrčlja i gubi svoju vrijednost jer nije u dodiru s dubokim i bitnim načelima vječne istine. Razum se prilagođava razumijevanju onoga čime se bavi, i pošto se na taj način posvećuje ograničenim i prolaznim stvarima, njegova sposobnost se sužava i slabi te nakon nekog vremena postaje nesposoban za razvoj.

Sve je to lažno obrazovanje. Zadaća svakog učitelja treba biti da misli mladih usmjeri i čvrsto veže uz velike istine nadahnete Riječi. To je obrazovanje od presudnog značaja i za ovaj i za budući život.

I nemojte misliti da će to spriječiti izučavanje znanstvenih disciplina ili sniziti razinu obrazovanja. Znanje o Bogu je visoko kao nebo i široko kao svemir. Ništa neće tako oplemeniti i osnažiti um kao proučavanje velikih tema koje se tiču vječnog života. Neka mladi teže shvatiti te Bogom dane istine, i njihove će se umne snage sve više razvijati i jačati za nova postignuća. To će svakom istraživaču koji bude izvršitelj Riječi otvoriti šire polje razmišljanja, pružajući mu bogatstvo nepropadljivog znanja. (*Counsels to Parents and Teachers*, str. 440—442)

Duhovna hrana za rast i snagu

“Zato i mi zahvaljujemo Bogu bez prestanka što ste, primajući riječ Božju, to jest našu propovijed, primili je ne kao riječ ljudsku, nego — kao što uistinu jest — riječ Božju, koja i očituje svoju snagu u vama, vjernicima.” (1. Solunjanima 2,13)

Biblija sadrži sve što je potrebno za spasenje duše, a istodobno je vrlo pogodna za jačanje i usmjeravanje uma. ... Ona će se pokazati daleko uspješnijom od bilo koje druge knjige u vođenju ovozemaljskih poslova, a isto tako i u pomaganju duši pri njezinom uspinjanju ljestvama koje dopiru do Neba. Pravom istraživaču Biblija omogućuje napredak u vježbanju umnih snaga, i on će nakon svakog razmišljanja o božanskim istinama izići obogaćen novim spoznajama. “Ja” postaje ponizno, dok se Bog i Njegova istina uzvisuju. Razlog što se čovjek toliko uzdiže, a Bogu se odaje tako malo časti, jest u tome što ljudi nisu upoznati s Biblijom i njezinim istinama.

Istražujući stranice Božje riječi susrest ćemo se s veličanstvenim i neprolaznim prizorima. Tu ćemo promatrati Isusa, Božjeg Sina, kako dolazi na ovaj svijet i upušta se u neobjašnjiv sukob da bi porazio sile tame. Kako je čudesno i gotovo nevjerojatno da beskonačni i svemoćni Bog pristaje na takvo poniženje svojega Jedinorođenca! ...

Božja riječ je duhovna hrana koja kršćaninu daje snagu i omogućuje mu razvoj u duhovnom i umnom pogledu, da se može boriti za istinu i pravdu. Biblija uči da se svaki grijeh koji salijeće dušu mora odbaciti te da borbu protiv zla moramo voditi sve dok svaka zla sklonost ne bude svladana. Ljudsko oruđe mora htjeti biti učenik u Kristovoj školi. Kad takav učenik prihvati milost koja mu se besplatno nudi, Spasiteljeva prisutnost u mislima i duši dat će mu snage i odlučnosti da odbaci svako breme kako bi se svim srcem mogao posvetiti Bogu.

U odgoj i obrazovanje naše mladeži mora se unijeti jednostavnost prave pobožnosti, da bi znala kako izbjeći izopačenost koja je zahvatila svijet. Moramo ih naučiti da pravi Kristo-

vi sljedbenici služe Bogu ne samo onda kad je to u skladu s njihovim sklonostima, već i onda kad ta služba zahtijeva samoodricanje i nošenje križa. Protiv grijeha koji nas salijeću moramo se boriti do konačne pobjede. Negativne crte karaktera, bilo naslijeđene ili stečene, moraju se usporediti s velikim pravilom pravde, a zatim pobijediti u Kristovoj snazi. Iz dana u dan, iz sata u sat odrješito djelo samoodricanja i posvećenosti mora dolaziti iznutra, i tada će djela i svakodnevni život doista svjedočiti da Isus vjerom boravi u srcu. Posvećenost ne zatvara prilaze duši, niti je ometa u stjecanju znanja, već proširuje i nadahnjuje um u istraživanju istine kao skrivenog blaga. (*Counsels to Parents and Teachers*, str. 448,449)

121 17. travnja

Stalno napredovanje u razboritosti

“A Branitelj, Duh Sveti, kojega će Otac poslati zbog mene, naučit će vas sve i sjetiti vas svega što vam rekoḥ.” (Ivan 14,26)

Mladić koji Bibliju učini svojim vodičem, nikada neće zastraniti s puta dužnosti i sigurnosti. Biblija će ga naučiti kako očuvati čestitost, kako biti vjeran i nikada ne pribjegavati prijvari. Ona će ga isto tako naučiti da nikad ne smije prestatiti Božji zakon kako bi ostvario neki željeni cilj; čak i ako bi takva poslušnost iziskivala žrtvu. Ona će ga naučiti da ga neće pratiti blagoslov Neba ako zastrani s pravog puta, i da će neposlušni — iako možda prividno napreduju — ipak morati žeti ono što su posijali.

Pravi učenici su samo oni koji prihvaćaju čitanje Svetog pisma kao slušanje Božjeg glasa koji govori upravo njima. Oni često zadržću na taj Božji glas, jer on za njih predstavlja živu stvarnost. Njihovo srce je otvoreno za božanske pouke i oni mole se za milost kako bi se mogli pripremiti za uspješniju službu. Uzevši ovu nebesku buktinju u svoje ruke, tragač za istinom uviđa svoju slabost i nemoć, kao i svoje potpuno beznađe u nastojanju da se opravda. On uviđa da u sebi ne nalazi ništa što bi ga moglo preporučiti Bogu. Moleći se da ga Sveti

Duh, kao Kristov predstavnik, stalno vodi i uputi u svaku istinu, on neprekidno ponavlja obećanje: "A Branitelj, Duh Sveti, kojega će Otac poslati zbog mene, naučit će vas sve i sjetiti vas svega što vam rekoh." (Ivan 14,26) ...

Oni koji sveta načela istine prime u svoje srce, radit će s većim žarom. Nikakve okolnosti neće moći izmijeniti njihovu odlučnost u dosezanju najveće moguće razine. I sve ono što budu primili, oni će nastojati prenijeti na druge. Pošto su se sami napojili na izvoru žive vode, oni postaju živi potoci iz kojih teku blagoslovi i osvježanje drugima.

Marljivi istraživač koji proučava Bibliju, stalno napreduje u znanju i razboritosti. Njegov um brzo shvaća uzvišene predmete i istine o vječnoj stvarnosti. Njegove pobude i djelovanja su ispravni. On koristi svoj dar utjecaja i pomaganja drugima da što bolje shvate odgovornosti koje im je Bog dao. Srce mu je ispunjeno radošću kad vidi uspjeh koji prati njegove napore prenošenja primljenih blagoslova na druge.

Dar znanja, posvećen i upotrijebljen u službi za Učitelja, nikad nije izgubljen. Svaki požrtvovni napor u činjenju dobra bit će okrunjen uspjehom. "Mi smo Božji suradnici." (1. Korinćanima 3,9) Gospodin želi surađivati s ljudskim djelatnikom. Njemu trebamo dati hvalu i slavu za sve što smo u mogućnosti ostvariti. (*Counsels to Parents and Teachers*, str. 449—451)

18. travnja

122

Za ovaj život i za život koji će doći

"Objava riječi tvojih prosvjetljuje, bezazlene urazumljuje." (Psalam 119,130)

Za um i dušu, isto kao i za tijelo, važi Božji zakon da se snaga stječe trudom. Razvitak se postiže vježbanjem. U skladu s ovim zakonom, Bog se pobrinuo da nam u svojoj Riječi osigura sredstva za razvijanje uma i duha.

Biblija sadrži sva načela koja ljudi trebaju razumjeti da bi se osposobili za ovaj život i život koji će doći. Ova načela svi mogu razumjeti. ...

Još je veća sila Biblije u razvijanju duhovne naravi. Stvoren da živi u zajednici s Bogom, čovjek se može razvijati i živjeti pravim životom samo u takvoj zajednici. Stvoren da u Bogu nađe svoju najvišu radost, on ni u čemu drugom ne može naći ono što bi moglo zadovoljiti čežnju srca i utažiti glad i žeđ duše. Onaj tko iskrena i otvorena srca proučava Božju riječ, težeći da shvati njezine istine, bit će doveden u vezu s njezinim Autorom, i mogućnostima njegova razvitka neće biti granice, osim ako on sâm odluči suprotno.

Velikom raznolikošću svojih stilova i tema Biblija može zainteresirati svaki um i pokrenuti svako srce. Na njezinim stranicama se može naći najstarija povijest, najvjerodostojniji životopis, načela po kojima treba upravljati državom i načela vođenja gospodarstva — načela kojima ljudska mudrost nikad nije našla premca. Ona sadrži najdublju mudrost i najljepše, najuzvišenije, najosjećajnije i najdirljivije pjesništvo. Biblijski pisci su neusporedivo vredniji od bilo kojeg ljudskog spisatelja, čak i kad bi se tako ocjenjivali; ali njihov je domet beskrajno dalji i njihova vrijednost beskrajno veća ako ih promatramo imajući pred očima veliku glavnu misao. Promatrana u svjetlosti ove misli, svaka tema dobiva novo značenje. U najjednostavnije izrečenim istinama sadržana su načela koja su visoka kao nebo i koja obuhvaćaju vječnost.

Središnja tema Biblije, tema u kojoj se sjedinjuju sve ostale teme u Knjizi, jest plan spasenja, obnavljanje Božjeg lika u ljudskoj duši. Od prvog nagovještaja nade u osudi izrečenoj u Edenu, do onog posljednjeg slavnog obećanja u Otkrivenju: "I gledat će lice njegovo, i ime njegovo bit će na čelima njihovim" (Otkrivenje 22,4), misao vodilja svake knjige i svakog odlomka u Bibliji je postupno objavljivanje te čudesne teme — čovjekovog izbavljenja, i objavljivanje sile Boga "koji nam dade pobjedu po našem Gospodinu Isusu Kristu". (1. Korinćanima 15,57)

Onaj tko shvati ovu misao ima pred sobom neograničeno područje za proučavanje. On ima ključ koji će mu otvoriti cijelu riznicu Božje riječi. (*Odgoj*, str. 111—113)

Posvećeni istinom

“Posveti ih istinom; tvoja je riječ istina.” (Ivan 17,17)

Samo kroz istinu, silom Svetog Duha, možemo biti posvećeni i preobraženi u sličnost Kristu. Da bi se u nama dogodila ova promjena, mora postojati bezuvjetno i potpuno prihvaćanje istine te neizostavno predanje duše preobražavajućoj sili. ...

Mnogi ljudi se uporno drže svojih osobina. Čak i nakon izjave prihvaćanja istine i davanja sebe u pokornost Kristu, zadovoljavaju iste stare navike, pokazuju isto uvjerenje o svojoj vrijednosti, zaokupljeni su istim pogrešnim zamislama. Iako takvi tvrde da su obraćeni, očito je kako se nisu pokorili preobražavajućoj sili istine. ...

Novorođenje podrazumijeva nove pobude, sklonosti i težnje. Oni koji su rođeni u novi život po Svetom Duhu, postali su dioničari božanske naravi, i svakom svojom navikom i ponašanjem odaju priznanje svom odnosu s Kristom. ...

Zapovijed: “Budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!” (Matej 5,48) ne bi nam nikada bila dana da nam nije osigurano da možemo postati savršeni prema svojim mogućnostima onoliko koliko je Bog prema svojim. Mi trebamo napredovati od svjetla koje imamo k još većem svjetlu, držeći se čvrsto za ono što smo primili i moleći da primimo još više. Na taj način nećemo nikada biti ostavljeni u tami. (*Review and Herald*, 12. travnja 1892.)

Posljednja poruka milosti bit će predana svijetu naviještanjem Evandelja istine. *Istina, biblijska istina* — to je ono što je ljudima potrebno. Mi trebamo na koljenima tražiti obećanje Božje riječi da primimo čistu istinu, bez primjese, i da shvatimo važnost širenja te istine drugima. Tad će se muškarci i žene obratiti. Božja ruka će biti prepoznata kao sila koja podiže nove crkve. Gospodin će apostolskim duhom blagosloviti mnoge koji će poći u misionarski rad u predjele gdje ljudi još ne znaju istinu.

Pravi misionarski rad osigurat će crkvama siguran temelj, temelj s pečatom: “Gospodin poznaje svoje.” (2. Timoteju 2,19)

Tada će se Bog proslaviti među svojim narodom. Kršćanske misije temeljit će se na Isusu Kristu. Djelo će napredovati pod Božjim vodstvom i bezbroj dokaza svjedočit će o vjerodostojnosti tog djela. Djelatnici neće nastojati proslavljati same sebe, nego će proslavljati Boga kao Stvoritelja i utemeljitelja svakog svetog i oplemenjujućeg djela. Oni se neće samo *izjašnjavati* kao vjernici, nego će *biti* istinski vjernici. Oni su posvećeni istinom jer je istina *djelovala*, jednako kao što je *objavljivanje* imalo pročišćujući utjecaj na karakter. (*Signs of the Times*, 21. kolovoza 1901.)

124 **20. travnja**

Život ispunjen Svetim Duhom

“Ja ću moliti Oca, i dat će vam drugog Branitelja koji će ostati s vama zauvijek.” (Ivan 14,16)

Postoje duše koje gladauju za kruhom života i žedaju za vodom spasenja. Jao onome čovjeku koji ih perom ili glasom odvuče na krive staze! Božji Duh privlači ljude otkrivajući im moralnu obvezu da Ga ljube i služe Mu cijelim svojim srcem, sposobnostima, umom i snagom, te da ljube svoje bližnje kao same sebe. Sveti Duh djeluje iznutra sve dok osoba ne postane svjesna Božje svete moći i svaka duhovna sposobnost ne bude oživljena i pokrenuta na djelovanje. ...

Dubok i temeljit rad, koji svijet ne može vidjeti, treba se odvijati na duši. Oni koji ne znaju što znači imati iskustva s Bogom, koji ... nemaju osvjedočenje Svetoga Duha da su prihvaćeni u Isusu Kristu, trebaju se nanovo roditi. ... Što svijet može znati o kršćanskom iskustvu? Uistinu ništa. “Ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nećete imati života u sebi.” (Ivan 6,53) Veliki Učitelj objasnio je ovu pouku rekavši: “Duh je onaj koji oživljava, a tijelo ne vrijedi ništa. Riječi koje sam vam ja rekao jesu duh i život.” (Ivan 6,63)

U današnje vrijeme Božja riječ se ne smatra pouzdanom. Kristova Riječ, koja se izravno suproti ljudskim željama i zadovoljstvima te osuđuje omiljene navike i djela — Riječ koja je

tijelom postala i prebivala među nama — zanemarena je i prezrena. Kristov nauk i Njegov primjer se ne uzimaju kao mjerilo načina življenja onih koji izjavljuju da su Kristovi sljedbenici. Mnogi koji nose Kristovo ime radije hode u svjetlosti svojega oduševljenja, negoli da hode stopama svojega Gospodara. Oni ne pokazuju isti karakter kakvog je Krist pokazivao u svojoj čistoj i iskrenoj ljubavi prema Bogu i palom čovjeku. Ne prihvaćaju Božju riječ i ne poistovjećuju svoje interese s Isusom Kristom. Oni ne stvaraju naviku razgovaranja s Isusom i prihvaćanja Njega kao Vodiča i Savjetnika da bi se učili pravom kršćanskom načinu življenja.

Oni koji ne samo da čuju, već i izvršavaju Kristove riječi, u svojem karakteru pokazuju djelovanje Svetog Duha. Rezultat unutarnjeg djelovanja Svetog Duha očituje se u vanjskom ponašanju. Život kršćanina skriven je s Kristom u Bogu, a Bog prihvaća one koji su Njegovi, izjavljujući: “Jer vi ste mi svjedoci.” (Izaija 43,10) Oni svjedoče da božanska milost utječe na njihova srca i oblikuje njihovo ponašanje. Njihova djela svjedoče da Duh pokreće unutarnjeg čovjeka; oni koji su povezani s tim ljudima uvjereni su kako je Isus Krist njihov Uzor. (*Review and Herald*, 12. svibnja 1896.)

21. travnja

125

Božja riječ — naša zaštita

“Uza Zakon! Uza svjedočanstvo! Tko ne rekne tako, zoru neće dočekati.” (Izaija 8,20)

Naše geslo treba biti: “Uza Zakon! Uza svjedočanstvo! Tko ne rekne tako, zoru neće dočekati.” Mi imamo Bibliju punu dragocjenih istina. Ona sadrži alfu i omegu svih znanja. Pisma, koja su plod božanskog nadahnuća, su “korisna za pouku, za karanje, za popravljanje i odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude savršen — opremljen za svako djelo ljubavi”. (2. Timoteju 3,16.17) Biblija treba biti osnova našega znanja. Njezine pouke može razumjeti svatko.

Krist poziva svoj narod da vjeruje u Njegovu Riječ i živi prema njoj. Oni koji prihvate ovu Riječ i prilagode joj se u

svakom svom postupku i svakoj crti svojega karaktera, postat će jaki u Božjoj sili. To će pokazati da je njihova vjera nebeskog podrijetla. Oni neće lutati tuđim putovima. Njihov um neće privlačiti vjera zasnovana na osjećajnosti i uzbuđenjima. Pred anđelima i ljudima oni će stajati kao ljudi snažnog i dosljednog kršćanskog karaktera.

U zlatnoj kadionici istine, kako je ona prikazana u Kristovom učenju, imamo sve ono što može osvjedočiti i obratiti duše. Propovijedajte u Kristovoj jednostavnosti istinu zbog koje je On došao na svijet, i slušatelji će osjetiti snagu poruke. Nemojte zastupati teorije ili mjerila koja Krist nikada nije spomenuo i koji nemaju osnove u Bibliji. Mi imamo veličanstvene i svete istine za ljude. "Pisano je" predstavlja pravo mjerilo na koje treba ukazati svakoj duši.

Božja riječ treba uvijek biti naš vodič. Pozovimo se uvijek na biblijsko pravilo: "Ovako veli Gospodin." Dosta nam je ljudskih metoda. Um koji je obrazovan samo u svjetovnoj znanosti ne može razumjeti ono što je božansko; ali kad se taj isti um obrati i posveti, uvidjet će božansku snagu u Njegovoj Riječi. Istine nebeskog podrijetla može shvatiti samo um očišćen posvećujućom silom Svetoga Duha. ...

Pozivam vas u ime Gospodnje da uvidite što vam je dužnost. Neka se vaše srce podčini sili Svetog Duha, i On će učiniti da bude osjetljivo na učenje Božje riječi. Tada ćete moći shvatiti dubine božanske istine.

Neka Bog svojim Svetim Duhom pokrene pripadnike svojega naroda i duboko gane srce svakoga od njih kako bi se probudili, uvidjeli opasnost koja im prijete i pripremili se za ono što dolazi na Zemlju! ...

Kad se pojave pitanja koja nam nisu jasna, trebamo se zapitati: Što o tome kaže Sveto pismo? ... Neka oni koji su željni nečega novog teže za novinom življenja koje donosi novorođenje. Neka čiste svoje duše pokoravanjem istini i žive u suglasnosti s poukama koje je dao Krist. (*Gospel Workers*, str. 309,310,314,315)

Kruh života za gladne

“Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ostaje u meni i ja u njemu.” (Ivan 6,56)

Gospodin je na sve moguće načine omogućio da se raspeti Spasitelj otkrije grešnicima. Ma koliko bili mrtvi u svojim prijestupima i grijesima, moraju se probuditi kad im se propovijeda o Kristu i Njegovom raspeću. ...

Neizmjerne cijene žrtve koja je bila potrebna za naše otkupljenje otkriva činjenicu da je grijeh strahovito zlo. Bog je mogao izbrisati tu odvratnu mrlju grijeha s djela svog stvaranja uklanjajući grešnika s lica Zemlje. Ali “Bog je tako ljubio svijet, da je dao svoga jedinorođenoga Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni”. (Ivan 3,16) Zašto se svi oni koji polažu pravo na Božju ljubav ne trude da prosvijetle svoje susjede i prijatelje, kako ne bi i dalje bili ravnodušni prema divnom spasenju? ...

Krist može, On je voljan i želi spasiti sve one koji dolaze k Njemu. Govorite dušama koje su u opasnosti i uputite ih da prihvate Isusa na križu, koji je umro da bi njima omogućio oprost. Razgovarajte s grešnicima srcem koje je preplavljeno blagošću, i ukazujte im na Kristovu sažaljivu ljubav. Budite uistinu iskreni, ali nijedan grub uzvik ne smije prijeći preko usana onoga tko se trudi zadobiti duše da pogledaju i žive. Najprije posvetite sebe Bogu. I dok promatrate našeg Posrednika na Nebu, neka vam srce bude slomljeno, i tada ćete se ponizni i pokorni moći obratiti grešnicima koji se kaju kao oni koji osjećaju silu opraštajuće ljubavi. Molite se s tim dušama, dovedite ih vjerom do podnožja križa; svojim mislima uzdignite njihove misli i upravite oči njihove vjere tamo kamo i vi upravljate svoje oči — na Isusa koji prima na sebe naše grijeha. Neka odvrte pogled sa svojeg jadnog i grešnog “ja” i uprave ga na Spasitelja, i pobjeda će biti izvojevana. Oni će sami prihvatiti Božje Janje koje je uzelo grijeha svijeta. Prepoznat će Onoga koji je Put, Istina i Život. Sunce pravde će svojim svijetlim zrakama obasjati njihova srca. Snažan val otkupiteljske ljubavi napojit će usahlu i žednu dušu i grešnik će biti spašen kroz Isusa Krista.

O raspetom Kristu treba govoriti, moliti se, i pjevati, i to će omekšati i osvojiti srca. Mudročću i Božjom moći prikupljaju se duše za Krista. ... Božju nježnu ljubav u srcima radnika uočiti će svi za koje oni rade. Duše su žedne vode života. Nemojte biti prazna prikupljališta za vodu. Ako gladnima i žednima otkrijete Kristovu ljubav, vodite ih k Spasitelju i On će im dati kruh života i vodu spasenja. (*Testimonies for the Church*, sv. 6, str. 66,67)

127 **23. travnja**

Cijelo Nebo promatra

“Vi istražujete Pisma u kojima mislite da ima život vječni. I upravo ona svjedoče za me.” (Ivan 5,39)

Ovo je doba nemira, i mladi su duboko uronjeni u taj duh. Kad bi oni mogli shvatiti važnost i opasnost okolnosti! Kad bi roditelji i učitelji u subotnjoj školi mogli shvatiti svoju dužnost i odgovornost i mudro ih voditi! Nikada ranije nije bilo toliko mnogo zanimanja za igre na sreću. Nikada tako važna pitanja nisu bila stavljena ni pred jedan naraštaj kao pred ovaj koji dolazi na pozornicu zbivanja. Božji anđeli nisu nikada, ni u jednom razdoblju i ni u jednoj zemlji, tako ozbiljno promatrali mlade kao danas. Cijelo Nebo s osobitom pozornošću promatra svaku crtu karaktera koju oni izgrađuju — hoće li, kada dođe vrijeme kušnje, stajati čvrsto uz Boga i ono što je ispravno, ili će zastraniti pod utjecajem svijeta.

Bog ima velik posao koji treba obaviti u kratkom vremenu. On je mladima dao dar razuma, vrijeme i sredstva, i On ih smatra odgovornima za korištenje ovih darova. On ih poziva da zauzmu prve redove i odupru se pokvarenosti i očaravajućem utjecaju ovoga vremena, i postanu obučeni za posao u Njegovu djelu. Oni ne mogu biti korisni ako svoje srce i snagu ne ulože u djelo pripreme. Kršćanska načela moraju se razviti tako da se praktično primjenjuju i njeguju. Uz pomoć Božje milosti mora se steći samokontrola. ...

Kad mladi odaberu služiti Kristu, i dokažu da se uz božansku pomoć drže moralnih načela vladanja sobom, oni su

snaga na dobro i odašilju utjecaj koji će i druge voditi da slave Boga. ...

To je prema božanskom zakonu da blagoslovi koje prima-
mo iziskuju i naš udio. Oni koji žele postati mudri znanstve-
nici, moraju učiti, a oni koji žele postati mudri u biblijskim
istinama da bi drugima mogli prenijeti tu spoznaju, moraju
biti marljivi proučavatelji svete Božje riječi. Ne postoji drugi
način; oni moraju marljivo, sa zanimanjem i molitvom istraži-
vati Božju riječ. U njoj će pronaći dragocjene riječi obećanja i
ohrabrenja, ukora, upozorenja i pouka. Oni će učiti iz Kristove
ljubavi, Njegove dragocjene krvi i divne prednosti koju pruža
Njegova milost. ...

Biblija bi uvijek trebala biti udžbenik za kršćanina i treba
je, iznad svih ostalih knjiga, učiniti najprivlačnijom knjigom
za mlade. Ako budu upijali njezin duh, oni će biti spremni
odoljeti smicalicama Sotone i oduprijeti se kušnjama u ovom
vremenu nevjerništva. Svojom jednostavnom jezičnom ljepo-
tom, uzvišenom osjećajnošću, nepogrešivom istinitošću, njež-
nošću i dirljivošću, Božja riječ može zadiviti um i priopćiti
bogate pouke. (*Youth's Instructor*, 7. svibnja 1884.)

24. travnja

128

Tražite Kruh života

***“Dakle, ako ste uskrsnuli s Kristom, tražite ono što je
gore, gdje se nalazi Krist sjedeći Bogu s desne strane!
Svracajte misao na ono što je gore, ne na ono što je na
zemlji.” (Kološanima 3,1.2)***

Kad zemaljski interesi obuzmu um i privuku pozornost,
cjelokupna snaga bića uključuje se u službu čovjeka, i ljudi
gledaju na službu Bogu kao na nešto beznačajno. Vjerski inte-
resi su podređeni svjetovnima. Ali Isus koji je platio otkupni-
nu za ljudsku obitelj zahtijeva da ljudi podrede zemaljske vri-
jednosti nebeskima. Isus bi tada učinio da se oni prestanu
upuštati u gomilanje zemaljskog blaga, trošenje novca na ra-
skoš i okruživanje sebe stvarima koje im nisu potrebne. On ne

želi da ljudi unište svoju duhovnu snagu, već njihovu pozornost usmjerava na nebesko.

Isus poziva ljude da s većom ozbiljnošću i neprestano traže kruh života, umjesto da traže kruh koji je propadljiv. On kaže: "Nastojte sebi pribaviti ne propadljivu hranu, već hranu koja ima trajnost za život vječni i koju će vam dati Sin Čovječji, jer njega za to ovlasti Bog Otac." (Ivan 6,27) ... Božja riječ je bitna za naš duhovni rast. "Duh je onaj koji oživljava, a tijelo ne vrijedi ništa. Riječi koje sam vam ja rekao jesu duh i život." (Ivan 6,63) Oni koji su vršitelji Kristovih riječi doznat će Nebo u svoj život.

Krist je naš Otkupitelj i naš Vlasnik, i vrlo je zainteresiran da imamo mir u ovom svijetu. On nam nastoji prikazati privlačnosti Neba, jer gdje je naše blago, ondje će biti i naše srce. Za sabiranje nebeskog blaga moramo koristiti Bogom dane sposobnosti za stjecanje znanja i sposobnosti djelovanja na slavu Bogu. Svaki novčić koji zaradimo je Gospodnje vlasništvo, i treba biti upotrijebljen s mišlju da ćemo biti pozvani da damo račun za svoje upravljanje. Nitko od nas neće moći izbjeći davanje računa u budućnosti. Ako se odlučimo za sabiranje blaga na Nebu, naš karakter će biti oblikovan po uzoru na Kristov. Svijet oko nas će uvidjeti da su naše nade i planovi načinjeni za napredovanje istine i spasenje duša koje propadaju. Uvidjet će da je Krist onima koji Ga ljube "sve i u svemu". ...

U osiguravanju "blaga na Nebu" mi trebamo gajiti živu zajednicu s Bogom, koji je vlasnik svega blaga na Zemlji i snabdijeva nas svim dobrima potrebnima za život. Svaka duša može osigurati vječno nasljedstvo. Bog je svojemu narodu dao sredstva i mnoge mogućnosti kako da koriste svoje sposobnosti za ispunjenje svojih uzvišenih ciljeva, i mogućnost izbora najtrajnijeg blaga. Božji narod treba uložiti svoje blago gdje ga niti požar, niti poplava, niti bilo što drugo ne mogu uništiti. (*Review and Herald*, 7. travnja 1896.)

Uspjeh za naš trud

***“Jahve, Bog, sunce je i štit: on daje milost i slavu. Ne uskraćuje Jahve dobara onima koji idu u nedužnosti.”
(Psalam 84,12)***

Isus je rekao: “Molite, i dat će vam se! Tražite, i naći ćete! Kucajte, i otvorit će vam se! Jer svaki koji moli, prima; tko traži, nalazi, i tko kuca, otvara mu se.” (Matej 7,7,8) ... Budite iskreni, budite odlučni. Dajte Bogu obećanje, a onda vjerujte bez imalo sumnje. Ne očekujte neke posebne osjećaje kao način na koji Gospodin mora djelovati na vas prije nego što povjerujete da ste dobili ono za što ste Ga molili. Vjerujte Njegovoj Riječi i predajte cijeli slučaj u Gospodinove ruke s punim povjerenjem da će vaša molitva biti uslišana te da će odgovor doći u određeno vrijeme i na način za koji vaš nebeski Otac vidi da je za vaše dobro. A onda živite u skladu sa svojom molitvom. Hodite ponizno i nastavite napredovati.

“Jahve, Bog, sunce je i štit: on daje milost i slavu. Ne uskraćuje Jahve dobara onima koji idu u nedužnosti.” (Psalam 84,12) “Bojte se Jahve, vi sveti njegovi: ne trpe oskudice koji ga se boje. ... Blizu je Jahve onima koji su skrušena srca, a klonule duše spasava.” (Psalam 34,10.19) Ovo su obećanja, bogata i raznovrsna, pod uvjetom da prestanemo činiti zlo i naučimo činiti dobro. Zatim postavite visok cilj u životu — kao Josip, Daniel i Mojsije — uzmite u obzir cijenu izgradnje karaktera i izgrađujte ga za vrijeme i vječnost.

Sotona će se naprijed usprotiviti našim nastojanjima. Naš put neće biti uvijek gladak, ali u bogatim Božjim obećanjima su ohrabrenja. Gospodin je u svojoj Riječi obećao da će nam pomoći u svakom našem nastojanju da činimo ono što je pravedno. Mi smo slabi i bez mudrosti, o kojoj je Bog rekao: “Ako komu od vas nedostaje mudrosti, neka ište od Boga, koji svima daje obilno i bez prigovora, i dat će mu je.” (Jakov 1,5) Samo naučite biti temeljiti, nikada ne zaboravite svoju ovisnost o Bogu, budite ustrajni u službi Njemu i postat ćete pobjednici kroz Janjetovu krv. Dok činite ovo za sebe, to će se odraziti i na druge s kojima dolazite u dodir.

Kako su dobre riječi izgovorene u pravom trenutku! Kako snage daje riječ nade, hrabrosti i odlučnosti u zauzimanju pravog stava onoga koji je bio sklon navikama što oslabljuju samopouzdanje! Čvrsti stav u poštivanju dobrih načela imat će utjecaja na usmjeravanje duše u pravom smjeru. Ne postoji ograničenje za dobro koje možete učiniti. Ako Božju riječ učinite pravilom svojega života, i postupate prema njezinim uputama da svi vaši ciljevi i nastojanja budu u ispunjavanju vaših dužnosti, blagoslov ... i uspjeh okrunit će vaš trud. (*Youth's Instructor*, 1. rujna 1886.)

130 **26. travnja**

Jedina zaštita u nevoljama i kušnjama

“Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi.” (Psalam 119,105)

Bog nam je dao svoju Riječ kao svjetiljku našim nogama i svjetlo našoj stazi. Njezina učenja su od životne važnosti za naš napredak u svim područjima života. Čak i u našim ovozemaljskim poslovima bit će nam mudriji vodič od bilo kojeg drugog savjetnika. Njezine božanske upute su jedini put do uspjeha. Nema društvenog položaja niti razdoblja u ljudskom iskustvu za koje proučavanje Biblije nije bitno.

Biblija je veliko mjerilo onoga što je ispravno i onoga što nije, i ona jasno definira grijeh i svetost. Njezina živa načela prožimaju naš život kao zlatne niti i ona su naša zaštita u nevoljama i kušnjama.

Biblija je zemljovid u kojemu su označeni putokazi istine. Oni koji su upoznati s ovim zemljovidom moći će sa sigurnošću hoditi stazom dužnosti kamo god da budu pozvani.

Biblija sadrži jednostavan i cjelovit teološki i filozofski sustav. To je knjiga koja nas čini mudrima za spasenje. Ona nam govori kako dosegnuti prebivališta vječne sreće. Ona nam govori o Božjoj ljubavi otkrivenoj u planu otkupljenja i prenosi važnu spoznaju za sve — spoznaju o Isusu Kristu. On je poslan od Boga i On je autor našega spasenja. Kad ne bismo imali Božju riječ, ne bismo imali spoznaju da je takva Osoba

kao što je bio Gospodin Isus posjetila naš svijet, niti bismo imali ikakvo znanje o Njegovu Božanstvu i Njegovom prapostojanju s Ocem.

Biblija nije napisana samo za učene; ona je pisana i za obične ljude. Velike istine koje su potrebne za naše spasenje jasne su kao podne, i nitko neće pogriješiti i izgubiti put, osim ako umjesto jasno otkrivene Božje volje slijedi svoje vlastite prosudbe.

Božja riječ prokazuje svaku lošu crtu karaktera, oblikuje čovjeka iznutra i izvana, snizuje njegov ponos i samouzdizanje, vodeći ga da u svaku malu i veliku životnu dužnost unese Kristov Duh. Ona ga uči da bude postojan u vjernosti, pravdi i čistoći, i da istodobno bude ljubazan i suosjećajan.

Što više proučavamo Bibliju, više raste poštovanje prema njoj. Na koji god je način čitatelj proučava, uvijek će pronaći objavljenu božansku mudrost i Božju ljubav. Za onoga tko je istinski obraćen, Božja riječ će biti radost i utjeha u životu. Iz nje će mu govoriti Božji Duh i njegovo srce bit će poput zalivenog vrta. (*Signs of the Times*, 25. lipnja 1902.)

Srce u kojem su pohranjene dragocjene istine Božje riječi utvrđeno je protiv Sotoninih kušnji, protiv nečistih misli i nesvetog ponašanja. (*Youth's Instructor*, 28. srpnja 1892.)

27. travnja

131

Osiguran svagdašnji kruh

“Kruh naš svagdašnji daj nam danas!” (Matej 6,11)

Poput djeteta, i vi ćete svakog dana primati ono što vam je potrebno za taj dan. Svakog dana se trebate moliti: “Kruh naš svagdašnji daj nam danas!” Ako nemate dovoljno za sutra, nemojte biti obeshrabreni. Imate jamstvo u Njegovom obećanju: “Da ostaješ u zemlji i uživaš dobra njezina.” (Psalam 37,3 — Šarić) David kaže: “Mlad bijah i ostarjeh, al’ ne vidjeh pravednika napuštena ili da mu djeca kruha prose.” (Psalam 37,25)

Bog koji je poslao gavrane da hrane Iliju kod potoka Kerita, neće zaobići nijedno od svoje vjerne i požrtvovne djece. O onome koji hodi u pravdi, stoji napisano: “Imat će dosta kruha

i vode će mu svagda dotjecati.” “Neće se postidjeti u vrijeme nevolje, bit će siti u danima gladi.” “On koji čak nije poštedio vlastitog Sina, već ga predao za sve nas, kako nam neće dati sve ostalo s njime?” (Izaija 33,16; Psalam 37,19; Rimljanima 8,32)

Onaj koji je olakšavao brige i terete svoje majke, udovice, i pomagao joj da zadovolji potrebe domaćinstva u Nazaretu, suosjećajući sa svakom majkom u njezinoj borbi da svojoj djeci osigura hranu. Onaj koji se sažalio nad mnoštvom zato što “bijahu smeteni i rasijani” (Matej 9,36), i sada ima sažaljenja prema napaćenom siromahu. Njegova je ruka ispružena prema njima da ih blagoslovi; i u samoj molitvi koju je objavio svojim učenicima On nas uči da se sjećamo siromašnih. (*Signs of the Times*, 4. studenog 1903.)

Molitva za svakodnevni kruh ne obuhvaća samo hranu za održavanje tijela, već i duhovni kruh koji hrani dušu za vječni život. Isus nam zapovijeda: “Nastojte sebi pribaviti ne propadljivu hranu, već hranu koja ima trajnost za život vječni i koju će vam dati Sin Čovječji...” (Ivan 6,27) On kaže: “Ja sam živi kruh koji je sišao s neba. Ako tko jede od ovoga kruha, živjet će zauvijek.” (Ivan 6,51) Naš Spasitelj je kruh života. Promatrajući Njegovu ljubav i primajući je u dušu, hranimo se kruhom koji je sišao s Neba.

Krista primamo preko Njegove Riječi, a Sveti Duh je dan da bi nam Božju riječ učinio razumljivom i da bi usadio njezine istine u naša srca. Dok svakodnevno čitamo Njegovu Riječ, moramo se moliti da nam Bog pošalje svojega Duha da nam otkrije istine koje će našoj duši darovati snagu potrebnu za taj dan.

Učeci nas da svakoga dana tražimo ono što nam je potrebno — i zemaljske i duhovne blagoslove — Bog ima na umu naše dobro. On želi da uvidimo svoju ovisnost o Njegovoj stalnoj skrbi, jer nas nastoji privući u zajednicu sa sobom. U toj zajednici s Kristom — molitvom i proučavanjem velikih i dragocjenih istina Njegove Riječi — bit ćemo kao gladne i žedne duše nahranjeni i osvježeni na izvoru života. (*Isusov govor na Gori*, str. 152,153)

Pouke iz Timotejevog života

“I jer od djetinjstva poznaješ sveta Pisma koja te mogu učiniti mudrim za spasenje po vjeri u Krista Isusa.” (2. Timoteju 3,15)

Sila, Pavlov suradnik u poslu, bio je iskusan radnik, obdaren Duhom proroštva; ali djelo koje je trebalo obaviti bilo je toliko veliko da je postojala potreba za pripremom više radnika za aktivnu službu. Pavao je u Timoteju vidio čovjeka koji je cijenio svetost propovjedničkog rada, koji se nije bojao mogućeg stradanja i progonstva i koji je bio spreman učiti. Ali apostol se nije usudio preuzeti odgovornost podučavanja neprokušanog mladića Timoteja za evanđeosku službu, a da prethodno ne upozna njegov karakter i prijašnji život.

Timotejev otac bio je Grk, a majka Židovka. Od djetinjstva je poznao Pisma. U njegovom domu vladala je zdrava i razumna pobožnost. Vjera njegove majke i bake u nadahnuta proročanstva stalno ga je podsjećala na blagoslove vršenja Božje volje. Božja riječ je bila priručnik po kojemu su ove dvije pobožne žene odgajale Timoteja. Duhovna snaga poukâ koje je od njih primio održala ga je čistim i neokaljanim od zlih utjecaja kojima je bio okružen. Tako su njegove kućne učiteljice surađivale s Bogom pripremajući Timoteja za nošenje tereta.

Pavao je vidio da je Timotej vjeran, ustrajan i odan mladić pa ga je uzeo da ih prati na putu i u radu. Oni koji su učili Timoteja u djetinjstvu, bili su nagrađeni kad su vidjeli da se njihov sin, koji im je bio povjeren, tijesno vezao uz velikog apostola. Kad ga je Bog izabrao za učitelja, Timotej je bio mladić, ali načela su bila u njemu tako utvrđena prijašnjim odgojem, da je mogao zauzeti mjesto Pavlova pomagača. Iako je bio mlad, nosio je svoje odgovornosti s kršćanskom krotkošću. ...

Pavao je volio Timoteja, pravoga sina “u vjeri” (1. Timoteju 1,2). Veliki apostol je često pozivao mlađeg učenika na stranu, ispitivao ga o povijesti Pisma, i dok su putovali od mjesta do mjesta, pažljivo ga podučavao uspješnom radu. Obojica, i Pavao i Sila, nastojali su ... produbiti dojmove o svetosti i ozbiljnoj naravi djela propovjednika Evanđelja. ...

Timotej je u svojem radu stalno tražio Pavlov savjet i upute. Nije postupao po nagonu, nego je pokazao razložnost i ozbiljnost postavljajući pri svakom koraku pitanje: Je li to put Gospodnji? Sveti Duh je u njemu našao osobu koju je mogao izgraditi i oblikovati u hram u kojemu će prebivati božanska Prisutnost.

Kad se biblijske pouke utisnu u svakidašnji život, one duboko i trajno utječu na karakter. Ove pouke je Timotej naučio i po njima živio. (*Djela apostolska*, str. 128,129)

133 **29. travnja**

Sjediti pokraj Isusovih nogu

***“Ipak je malo ili samo jedno potrebno. Marija je doista izabrala najbolji dio koji joj se zato neće oduzeti.”
(Luka 10,42)***

Naš Spasitelj je cijenio tihi dom i pažljive slušatelje. On je čeznuo za ljudskom nježnošću, ljubaznošću i toplinom. Oni koji su prihvaćali nebesku pouku, koju je On uvijek bio spreman dati, bili su vrlo blagoslovljeni. Dok je mnoštvo išlo za Kristom preko otvorenih polja, otkrivao im je ljepote svijeta prirode. Težio je da otvori oči njihova razuma da bi mogli vidjeti kako Božja ruka održava svijet. ... Međutim, mnoštvo nije bilo spremno slušati, pa je u domu u Betaniji Krist nalazio odmor od iscrpljujućih sukoba u javnom životu. Tu je zahvalnim slušateljima otvarao knjigu Providnosti. U ovom prisnom razgovoru otkrivao je svojim slušateljima ono što nije pokušavao reći tom raznolikom mnoštvu. Svojim prijateljima nije imao potrebe govoriti u pričama.

Dok je Krist iznosio svoje divne pouke, Marija je sjedila kraj Njegovih nogu kao predana slušateljica puna poštovanja. Jednom prigodom je Marta, zauzeta brigom oko pripreme objeda, došla Kristu govoreći: “Gospodine! Tebi nije ništa stalo do toga što me moja sestra ostavila samu da poslužujem? Reci joj da mi pomogne!” To je bilo u vrijeme Kristova prvog posjeta Betaniji. Spasitelj i Njegovi učenici upravo su stigli sa svog zamornog pješaćenja iz Jerihona. Marta se brinula da im

osigura udobnost i u svojoj brižljivosti zaboravila je ljubaznost koju duguje svom gostu. Isus joj je odgovorio blagim i strpljivim riječima: "Marta, Marta! ... brineš se i uznemiruješ za mnoge stvari; ipak je malo ili samo jedno potrebno. Marija je doista izabrala najbolji dio koji joj se zato neće oduzeti." Marija je u svoj um slagala dragocjene riječi koje su silazile sa Spasiteljevih usana, riječi koje su joj bile dragocjenije od najskupocjenijih zemaljskih dragulja.

To "jedno" što je bilo potrebno Marti bio je blagi duh odanosti, dublje staranje za znanje o budućem besmrtnom životu i vrlinama nužnim za duhovno napredovanje. Trebala se manje starati za prolazno, a više za ono što će trajati vječno. Isus želi poučiti svoju djecu da iskoriste svaku priliku kako bi stekli ovo znanje koje će ih učiniti mudrima za spasenje. Kristovom djelu potrebni su promišljeni, energični djelatnici. Postoji široko polje za Marte s revnošću za djelotvorni vjerski rad. Međutim, neka one najprije sjednu zajedno s Marijom kraj Isusovih nogu. Neka marljivost, točnost i snaga budu posvećeni Kristovom milošću, pa će tada život biti nepobjediva sila na dobro. (*Isusov život*, str. 429,430)

30. travnja

134

Rezultati uzimanja Kruha života

"Sada ostaje vjera, ufanje i ljubav — to troje — ali je najveća među njima ljubav." (1. Korinćanima 13,13)

Imamo obilje toga za propovijedanje. Ono što je najpotrebnije ... jest ljubav prema dušama koje propadaju; to je ljubav koja u obilju teče s Božjeg prijestolja. Pravo kršćanstvo širi ljubav kroz cijelo svoje biće. Ono dotiče svaki vitalni dio — um, srce, ruke koje pomažu, noge — i omogućuje ljudima da ostanu čvrsti gdje Bog od njih zahtijeva da ostanu čvrsti, tako da staze ne učine hrapavima za noge hromih kako ne bi posrnuli na svojem putu. Plamteća Kristova ljubav pokazana dušama koje propadaju čini život u cijelom sustavu kršćanstva.

Kakvo je biblijsko tumačenje Boga? "Bog je ljubav." Dajući Krista za naš svijet, Bog je pokazao svoju ljubav prema

čovječanstvu. "Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni." Da, vječni život! To je ljubav koja je ispunjenje Zakona. Samo onaj čije je srce ispunjeno suosjećanjem za grešnog čovjeka, koji namjerno voli, pokazujući svoju ljubav u djelima sličnim Kristovim, moći će vidjeti Njega koji je nevidljiv. Samo onaj koji namjerno voli svoje bližnje može poznavati Boga. Onaj koji ne voli one za koje je Otac učinio tako mnogo, ne poznaje Boga. To je razlog što ima tako malo prave revnosti u našim crkvama. Teologija je bezvrijedna ako nije prožeta Kristovom ljubavlju.

Bog je uzvišen. Njegova ljubav u ljudskom srcu poticat će na rad koji će uroditi plodom po uzoru na Božji karakter. ...

"Ljubav je strpljiva, ljubav je dobrostiva, ljubav ne zavidi, ne hvasta se, ne oholi se. Nije nepristojna, *ne traži svoje*, ne razdražuje se, *zaboravlja i prašta zlo*; ne raduje se nepravdi, a raduje se istini." (1. Korinćanima 13,4-6) O blaženo lišće s drveta života! "Sada ostaje vjera, ufanje i ljubav — to troje — ali je najveća među njima ljubav." (1. Korinćanima 13,13)

"Blagoslivljaj Jahvu, dušo moja, i sve što je u meni, sveto ime njegovo!" — stoga što je naš vodič Biblija tako jednostavna i određena. Drugi jednostavno ne mogu slijediti riječi "Pisano je", koje je Krist koristio u svakoj prigodi u susretu sa Zlotvorom; ali mi slijedimo Spasiteljjev primjer. Što manje važnosti budemo pridavali ljudskom mišljenju, naši će razgovori biti čišći i sve više obilježeni milošću. Gospodin nas poziva na svetost govora, jer je govor miris života na život. (*Letter 156, 1900.*)

Uzvisimo Isusa kao božanskog Zakonodavca

1. svibnja

135

Zahtjevi Božjeg zakona

***“Otvori oči moje, da gledam divote tvoga Zakona!”
(Psalam 119,18)***

Krist je došao ljudima koji su bili prevareni i obmanuti demonom častoljublja. U to vrijeme oni su bili pod rimskim jarmom, ali su očekivali Onoga koji je trebao doći i uspostaviti svoje kraljevstvo iz kojega su željeli isključiti sve ostale narode na Zemlji. On je trebao slomiti poganski jaram, uzdići svoj narod i postaviti ih za knezove. Svi narodi su se trebali pojaviti pred Onim koga je poslao Bog, predati Mu se ili biti uništeni.

Proroci su neprestano ustajali i tvrdili da imaju osobitu poruku u vezi s tim događajem. Juda je trebao biti poštovan kao središte moći i slave. Kraljevstva svijeta i bogatstva pogana trebala su biti položena pred njihove noge, a oni su trebali biti uzdignuti kao Božji svećenici i kraljevi. Oni koji nisu vjerovali da će se ovo dogoditi sa židovskim narodom, bili su proglašeni nevjernicima. Ako njihove molitve nisu obilovale tim željnim očekivanjima, smatrani su bezvrijednima. ... Ljudi su bili toliko zalučeni sotonskom neistinom, da je to učinilo da je njihov um u cijelosti bio nepripremljen za stvarnog Krista.

Kristovo djelo trebalo je prikazati ljudima Njegovo kraljevstvo, ukazujući im kako imena, pločaj i titule ne predstavljaju ništa, već da su čiste vrline i svetost karaktera ono što Nebo priznaje. Prvom rečenicom koja je došla s Isusovih usana u propovijedi na Gori, moglo se vidjeti da On takve ambicije baca u prah. “Blago siromasima u duhu”, rekao je, “jer je njihovo kraljevstvo nebesko! Blago onima koji tuguju, jer će se utješiti! Blago krotkima, jer će baštiniti zemlju! Blago žednima i

gladnima pravednosti, jer će se nasititi! Blago milosrdnima, jer će postići milosrđe! Blago onima koji su čista srca, jer će Boga gledati! Blago mirotvorcima, jer će se zvati sinovi Božji! Blago progonjenima zbog pravednosti, jer je njihovo kraljevstvo nebesko!" (Matej 5,1-10)

Cijeli govor na Gori bio je izlaganje o Zakonu. Krist je predstavio dalekosežne zahtjeve Božjeg zakona. On je pokušao ispraviti njihova visoka maštanja, uzdižući važnost pobuda i naviještajući blagoslov nad onim karakternim crtama koje su bile u potpunoj suprotnosti s osobinama koje su oni nje govali. Predstavio im je kraljevstvo u koje ljudska stremljenja i zemaljske strasti ne mogu naći ulaz. ...

Kristovo djelo je ... uzdizanje duša koje su propadale zbog nepoznavanja istinske pobožnosti u čisto i sveto ozračje. (*Signs of the Times*, 10. siječnja 1900.)

Božji Zakon je vječan

"Sve su zapovijedi Njegove vjerne. Stoje tvrdo za vječna vremena." (Psalam 111,7.8 — Šarić)

"U to se otvori hram Božji što se nalazi u nebu i pokaza se njegov Kovčeg saveza u njegovu hramu." (Otkrivenje 11,19) Kovčeg Božjeg saveza se nalazi u Svetinji nad svetinjama, u drugom dijelu Svetišta. U službi zemaljskog Svetišta, koja je služila "slici i sjeni nebeskih stvarnosti" (Hebrejima 8,5), ovaj se odjel otvarao samo na veliki Dan pomirenja da bi se Svetište očistilo. Stoga objava da se na Nebu otvorio Božji hram i da se u njemu vidio Kovčeg saveza upućuje na otvaranje Svetinje nad svetinjama u nebeskom Svetištu 1844. godine, u koju je Krist ušao da izvrši završno djelo pomirenja. Oni koji su vjerom slijedili svojega Velikog svećenika kad je ušao služiti u Svetinju nad svetinjama, vidjeli su Kovčeg saveza. Proučavanjem predmeta Svetišta razumjeli su da je Spasitelj promijenio službu i vidjeli kako se zahvaljujući svojoj krvi pred Božjim Kovčegom zauzima za grešnike.

U Kovčegu zemaljskog Svetišta bile su dvije kamene ploče ispisane propisima Božjeg zakona. Kovčeg nije bio ništa drugo do spremište za ploče Zakona, a prisutnost ovih božanskih propisa dala mu je vrijednost i svetost. Kad se na Nebu otvorio Božji hram, vidio se Kovčeg saveza. Božanski je Zakon pohranjen u Svetinji nad svetinjama nebeskog Svetišta. To je Zakon što ga je sâm Bog izgovorio usred gromova na Sinaju i napisao svojim prstom na kamene ploče.

Božji zakon u nebeskom Svetištu je uzvišeni izvornik, a propisi napisani na kamenim pločama i po Mojsiju zabilježeni u Petoknjžju bili su vjeran prijepis. Oni koji su razumjeli ovu važnu istinu tako su uvidjeli da je božanski Zakon svet i nepromjenjiv. Kao nikada ranije osjetili su silu Spasiteljevih riječi: “Jer, zaista, kažem vam, dok opstoji nebo i zemlja, ni jedna jota, ni jedna kovrčica slova iz Zakona sigurno neće nestati, a da se sve ne ostvari.” (Matej 5,18) Božji zakon, budući da je objava Njegove volje i prijepis Njegova karaktera, mora biti vječan, “vjerni svjedok na nebu”. Nijedna zapovijed nije bila ukinuta; nijedna jota ili kovrčica nije bila promijenjena. Psalmist kaže: “Dovijeka, o Jahve, riječ tvoja ostaje, stalna poput nebesa. ... Stalne su sve naredbe njegove, utvrđene za sva vremena, dovijeka.” (Psalam 119,89; 111,7.8) (*Velika borba*, izdanje 2010., str. 343,344)

3. svibnja

136

Čuvanje subote

“Ja sam Jahve, Bog vaš! Po uredbama mojim hodite, čuvajte i vršite moje zakone, i svetkujte moje subote, neka one budu znak između mene i vas, kako bi se znalo da sam ja Jahve, Bog vaš!” (Ezekiel 20,19.20)

U vrijeme izlaska iz Egipta, ustanova subote bila je uzdignuta pred narodom. Dok su još bili u ropstvu, njihovi su ih nadzornici pokušavali prisiliti da rade subotom, stalno povećavajući količinu posla koji se tjedno morao obaviti. ... Međutim, Izraelci su bili oslobođeni iz ropstva i dovedeni na mjesto na kojemu su nesmetano mogli vršiti sve Gospodnje propise.

Zakon je izgovoren na Sinaju, a jedan prijepis na dvije kamene ploče, "ispisane prstom Božjim", bio je predan Mojsiju (Izlazak 31,18). Tijekom skoro četrdeset godina lutanja, Izraelci su neprestano bili podsjećani na Božji dan odmora, uskraćivanjem mane svakoga sedmoga dana i čudesnim čuvanjem dvostruke količine koja je padala na dan pripreve u petak.

Prije ulaska u obećanu zemlju, Izraelci su preko Mojsija bili pozvani da "dan subotni obdržavaju i svetkuju" (Ponovljeni zakon 5,12). Gospodin je odredio da se vjernim držanjem zapovijedi o suboti Izraelci stalno podsjećaju da su odgovorni Njemu kao svojem Stvoritelju i Otkupitelju. Sve dok budu svetkovali subotu na pravi način, idolopoklonstva neće biti; ali ako odbace zahtjeve ove zapovijedi Dekaloga i proglase ih neobvezatnima, zaboravit će Stvoritelja i služiti drugim bogovima.

"Dadoh im svoje subote" — objavio je Bog — "kao znak između sebe i njih, neka znaju da sam ja Jahve koji ih posvećujem." Međutim, oni "odbaciše moje zakone, i ne hodiše po mojim uredbama, i subote moje oskrvnjivahu, a srce im idaše za njihovim kumirima." Pozivajući ih da Mu se vrate, On im je iznova skrenuo pozornost na važnost svetkovanja subote. "Ja sam Jahve, Bog vaš!" — rekao im je. "Po uredbama mojim hodite, čuvajte i vršite moje zakone, i svetkujte moje subote, neka one budu znak između mene i vas, kako bi se znalo da sam ja Jahve, Bog vaš." (Ezekiel 20,12.16.19.20) ...

Krist je tijekom svoje službe na Zemlji naglašavao obvezatnost propisa o suboti; u svemu svom nauku izražavao je poštovanje prema ustanovi koju je sâm utemeljio. U Njegovo vrijeme svetkovanje subote se toliko izopačilo da je bolje prikazivalo sebični i samovoljni karakter čovjeka, nego Božji karakter. Krist je odbacio lažni nauk po kojemu su oni koji su tvrdili da poznaju Boga pogrešno prikazivali Njegov karakter. Iako su Ga rabini pratili kao ogorčeni neprijatelji, nije se pokušavao niti prividno usuglasiti s njihovim zahtjevima, već je nastavljao držati subotu u skladu s Božjim zakonom. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 116,117)

Središte Zakona

“Sjeti se da svetkuješ dan subotni.” (Izlazak 20,8)

U samom srcu Dekaloga nalazi se četvrta zapovijed, kako je bila objavljena u početku: “Sjeti se da svetkuješ dan subotni. Šest dana radi i obavljaj sav svoj posao. A sedmoga je dana subota, počinak posvećen Jahvi, Bogu tvojemu. Tada nikakva posla nemoj raditi: ni ti, ni sin tvoj, ni tvoja kći, ni tvoj sluga, ni tvoja sluškinja, ni tvoja živina, niti stranac koji se nađe unutar tvojih vrata. Ta i Jahve je šest dana stvarao nebo, zemlju i more i sve što je u njima, a sedmoga je dana počinuo. Stoga je Jahve blagoslovio i posvetio dan subotni.” (Izlazak 20,8-11) ...

Krist je otvorio vrata, odnosno službu u Svetinji nad svetinjama i svjetlost je sijala kroz otvorena vrata nebeskog Svetišta pa je bilo vidljivo da se u Zakonu koji je pohranjen u Kovčegu nalazi i četvrta zapovijed. Što je Bog uspostavio, nitko ne može oboriti. (*Velika borba*, izdanje 2010., str. 344,345)

Bog nam je dao svoje zapovijedi ne samo da u njih vjerujemo, već da ih vršimo. Kad je položio temelje Zemlji, veliki Jahve ju je zaodjenuo odjećom ljepote i snabdjeo je obiljem svega što je za čovjeka korisno i dobro. Kad je završio čudesno stvaranje svega na zemlji i u moru, uspostavio je subotu kao dan odmora i proglasio je svetom. Bog je blagoslovio sedmi dan i posvetio ga, jer se tog dana odmarao od svih svojih djela čudesnog stvaranja. Subota je uspostavljena za čovjeka, i Bog želi da tog dana ostavimo sve svoje poslove, kao što se i On sam odmarao nakon svog šestodnevnog rada na stvaranju.

Oni koji poštuju propise Božjeg zakona, pošto su primili svjetlost četvrte zapovijedi iz Dekaloga, držat će i tu zapovijed, bez obzira jesu li prilike i mogućnosti za takvu poslušnost povoljne ili ne. Bog je čovjeka stvorio na svoju sliku, a zatim mu vlastitim primjerom pokazao kako treba svetkovati sedmi dan koji je On sâm svetkovao i proglasio svetim. On je odredio da čovjek taj dan posveti bogoslužju i da se ne bavi nikakvim ovozemaljskim poslovima. Nitko od onih do kojih je doprla

svjetlost o suboti neće biti bez krivnje u Božjim očima ako i dalje prestupa četvrtu zapovijed. ...

Na samom početku četvrte zapovijedi Bog kaže: "Sjeti se...", znajući da bi čovjek obuzet svojim brigama i nevoljama mogao doći u kušnju i izgovarati se za svoje propuste kako je pod pritiskom zemaljskih poslova zaboravio na svetost i značaj subote. ... Bog je jedan dan izdvojio od ostalih i posvetio ga. On taj dan daje čovjeku kao vrijeme kad se treba odmoriti od svojih svakodnevnih poslova, posvetiti se bogoslužju i svom duhovnom uzdizanju. (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 247—249)

139 5. svibnja

Poseban znak koji izdvaja

***"Stoga neka Izraelci drže subotu — svetkujući je od naraštaja do naraštaja — kao vječni savez. Neka je ona znak, zauvijek, između mene i Izraelaca. Ta Jahve je za šest dana saznao nebo i zemlju, a sedmoga je dana prestao raditi i odahnuo."* (Izlazak 31,16.17)**

U ovom tekstu poštivanje subote je navedeno kao poseban prepoznatljiv znak između Božjeg naroda i ostalih naroda svijeta. Ovo roditeljima nalaže najsvečaniju odgovornost da svoju djecu nauče poštivati zapovijed o suboti, kako bi bili među onima koji će biti ubrojani u Božji narod.

U Izlasku čitam: "Vi ste vidjeli što sam učinio Egipćanima; kako sam vas nosio na orlovskim krilima i k sebi vas doveo. Stoga, budete li mi se vjerno pokoravali i držali moj Savez, vi ćete mi biti predraga svojina mimo sve narode — ta moj je sav svijet! — vi ćete mi biti kraljevstvo svećenika, narod svet. Tim riječima oslovi Izraelce." (Izlazak 19,4-6)

Kakvo prekrasno milosrđe! Bog Izraelcima nudi da budu Njegova "predraga svojina", ako budu poštovali Njegov zakon i veličali Njegovo ime. Obratite pozornost na odgovor koji su dali: "Mojsije se vrati i sazva narodne starješine te im izloži sve što mu je Jahve naredio. A sav narod uzvratilo jednoglasno:

‘Vršit ćemo sve što je Jahve naredio.’ Onda Mojsije prenese odgovor naroda Jahvi.” (Izlazak 19,7.8) (*Manuscript* 152, 1901.)

Mi ne možemo precijeniti vrijednost jednostavne vjere i bespogovorne poslušnosti. Karakter se usavršava kad se slijedi put poslušnosti u jednostavnosti vjere. Od Adama se zahtijevalo strogo poštivanje Božjih zapovijedi, a ništa manje mjerilo nije predstavljeno onima koji danas žele spasenje. ... Krist kaže: “I što god zamolite u moje ime, učinit ću, da se proslavi Otac u Sinu. Ma što me zamolili u moje ime, ja ću to učiniti. Ako me ljubite, vršit ćete moje zapovijedi. — Ja ću moliti Oca, i dat će vam drugoga Branitelja koji će ostati s vama zauvijek: Duha istine, kojega svijet ne može primiti.” (Ivan 14,13-17) ... Svijet je udružen protiv istine jer ne želi slušati istinu. Zar da ja, koja znam istinu, zatvorim svoje oči i srce njezinoj spasonosnoj sili zato što je svijet radije izabrao tamu nego svjetlo? (*Manuscript* 5a, 1895.)

Svete uredbe koje je Sotona mrzio i nastojao uništiti bit će poštovane diljem bezgrešnog svemira. (*Patrijarsi i proroci*, str. 279)

6. svibnja

140

Zakon koji usređuje čovjeka

“Prava je naredba Jahvina — srce sladi; čista je zapovijed Jahvina — oči prosvjetljuje.” (Psalam 19,9)

Bog je u početku ljudima dao svoj Zakon da bi im omogućio postizanje sreće i vječnoga života. Sotonina jedina nada da osujeti Božju namjeru ležala je u mogućnosti da navede ljude na neposlušnost tom Zakonu, pa se stalno trudio pogrešno protumačiti njegove propise i umanjiti njegovu vrijednost. Njegov majstorski potez bio je pokušaj da promijeni i sam Zakon, ne bi li tako naveo ljude da krše njegove propise dok istodobno tvrde da ga poštuju.

Jedan pisac je pokušaj promjene Božjega Zakona usporedio s prastarim zlobnim običajem da se putokazi postavljani na važnim raskrižjima putova okreću u pogrešnom smjeru.

Ovaj nezgodni običaj često je izazivao velike poteškoće i zbu-njenost ljudi.

Bog je podigao putokaz namijenjen onima koji putuju kroz ovaj svijet. Jedna strelica na tom putokazu ukazivala je na dragovoljnu poslušnost Stvoritelju kao put prema sreći i živo-tu, dok je druga otkrivala neposlušnost kao put koji vodi u bijedu i smrt. Put prema sreći bio je isto tako jasno obilježen kao i put koji vodi prema gradu utočišta u hebrejskom društvenom uređenju. Ali u jednom nesretnom trenutku za ljudski rod, veliki neprijatelj svakoga dobra okrenuo je putokaz i mnoštvo je krenulo u pogrešnom smjeru.

Gospodin je preko Mojsija naredio Izraelcima: “Subote moje morate održavati, jer subota je znak između mene i vas od naraštaja do naraštaja, da budete svjesni da vas ja, Jahve, posvećujem. Držite, dakle, subotu, jer je ona za vas sveta. Tko je oskrvne, neka se pogubi. ... Šest dana neka se vrše poslovi, ali sedmi dan neka bude dan posvemašnjeg odmora, Jahvi posvećen. Tko bi u dan subotni obavljao kakav posao, neka se pogubi. Stoga neka Izraelci drže subotu — svetkujući je od naraštaja do naraštaja — kao vječni savez. Neka je ona znak, zauvijek, između mene i Izraelaca. Ta Jahve je za šest dana sazdao nebo i zemlju, a sedmoga je dana prestao raditi i odahnuo.” (Izlazak 31,13-17)

Ovim riječima Gospodin je jasno naglasio da je poslušnost put koji vodi u Božji grad, ali grešni čovjek okrenuo je putokaz i učinio da pokazuje u pogrešnom smjeru. On je utemeljio lažnu subotu i naveo ljude da misle kako počivajući u taj dan poštuju Stvoriteljevu zapovijed.

Bog je proglasio sedmi dan subotom Gospodnjom. Kad je dovršio nebo i Zemlju, uzdignuo je taj dan kao uspomenu na svoje stvaralačko djelo. Počivajući sedmoga dana “od svega djela svoga koje učini”, Bog “blagoslovi sedmi dan i posveti” (Postanak 2,1-3). (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 115,116)

Božji Zakon je nepromjenjiv

“Kad Jahve svrši svoj razgovor s Mojsijem na Sinajskom brdu, dade mu dvije ploče Svjedočanstva, ploče kamene, ispisane prstom Božjim.” (Izlazak 31,18)

Tijekom širenja kršćanstva veliki neprijatelj ljudske sreće posebno je napadao dan odmora iz četvrte zapovijedi. Sotona kaže: “Usprotivit ću se svim Božjim namjerama. Ovlastit ću svoje sljedbenike da uklone uspomenu na Boga — sedmi dan, subotu. Tako ću pokazati svijetu da je dan koji je Bog posvetio i blagoslovio — zamijenjen. Taj dan ne smije živjeti u mislima ljudi. Ja ću izbrisati spomen na Boga. Umjesto subote postaviti ću dan koji neće imati božansku potvrdu, dan koji neće moći biti znak između Boga i Njegovog naroda. One koji prihvate taj dan navest ću da njemu pripisuju svetost koju je Bog dao sedmom danu.” ...

Uspostavljajući lažni dan odmora, neprijatelj je kanio promijeniti vremena i zakone. No, je li doista uspio promijeniti Božji zakon? Riječi trideset prvoga poglavlja Izlaska daju nam odgovor. Onaj koji je isti i jučer, i danas, i sutra, i zauvijek, rekao je za sedmi dan, subotu: “Jer subota je znak ... zauvijek.” (Izlazak 31,13.17) Okrenuti putokaz pokazuje u pogrešnom smjeru, ali Bog se nije promijenio. On je i dalje moćni Bog Izraelov. “Gle, narodi su kao kap iz vedra, vriede kao prah na tezulji. Otoci, gle, lebde poput truna! (Izaija 40,15) ... On danas revnuje za svoj Zakon isto onako kao što je revnovao u dane Ahaba i Ilije.

Međutim, kolikom je nepoštovanju izložen taj Zakon! Gledajmo današnji svijet koji se nalazi u otvorenoj pobuni protiv Boga! Ovaj naraštaj je doista jogunast, pun nezahvalnosti, hladnoće, nepoštenja, oholosti i otpadništva. Ljudi zanemaruju Bibliju i mrze istinu. Isus vidi da je Njegov Zakon odbačen, da je Njegova ljubav prezrena, da se Njegovi poslanici dočekuju s ravnodušnošću. On je pokušao govoriti ljudima dajući im svoje blagoslove, ali su oni ostali nezapaženi; obraćao im se šaljući opomene, ali ih oni nisu poslušali. Predvorje hrama ljudske duše pretvoreno je u mjesto nesvete trgovine. Sebičnost, zavist, oholost, zloba — sve se to njeuguje! ...

Oni koji vjeruju u Riječ onako kao što je zapisana izloženi su poruzi. Zapaža se sve veći prijezir prema zakonu i redu, koji se može dovesti u izravnu vezu s kršenjem jasnih Gospodnjih zapovijedi. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 117—119)

Jahve je urezao svojih Deset zapovijedi na kamene ploče kako bi svi stanovnici Zemlje mogli razumjeti nepromjenjivost i vječnost Njegovog karaktera. (*Counsels to Parents and Teachers*, str. 248)

142 8. svibnja

Prva velika zapovijed

“Prva glasi: ... Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom pameti svojom i svom snagom svojom!” (Marko 12,30)

Pokazano mi je da sve što dijeli našu ljubav, i čemu u svom srcu dajemo više mjesta nego Bogu, ili što nas ometa da Mu se u potpunosti predamo, postaje naš idol. Ukazano mi je na prvu veliku zapovijed: “Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom!” Ne dopustimo da nas bilo što odvoji od ljubavi prema Bogu. Nikome i ničemu na svijetu ne smijemo poklanjati onu uzvišenu ljubav i pozornost koju dugujemo samo Bogu. Svoju volju, svoje želje, svoje planove i zadovoljstva, sve to moramo držati u podređenosti.

Moramo naučiti uzdizati Gospodina Boga u svom srcu, u svojim razgovorima i u svim svojim postupcima. Tada će nas Isus moći naučiti kako da svoju mrežu bacimo s desne strane, i da je na obalu izvučemo punu ribe. Ako u bacanju mreže nemamo Kristovu pomoć, sav naš trud — ulagan možda tjednima, mjesecima pa i godinama — neće uroditi plodom. ...

Preispitaj sebe i svaku svoju pobudu. ... Teži za isticanjem Krista. (*Svjedočanstva za crkvu*, sv. 1, str. 436,437)

Kad je netko potpuno oslobođen od svojega “ja”, kad je svaki lažni bog izbačen iz duše, taj ispražnjeni prostor ispunjava Sveti Duh. Takav čovjek ima vjeru koja čisti dušu od svake prljavštine. On se pokorava Svetom Duhu, misli o onom

što je duhovno i ne oslanja se na sebe. Njemu je Krist sve i u svemu. S krotkošću prihvaća istine koje mu se stalno otkrivaju i svu slavu daje Gospodinu, govoreći: "A nama je to Bog objavio po Duhu." "A mi nismo primili duha ovoga svijeta, nego Duha koji dolazi od Boga, da upoznamo darove koje nam Bog dobrotivo darova." (*Gospel Workers*, str. 287)

Glas koji je govorio Izraelu sa Sinaja, govori u ove posljednje dane muškarcima i ženama: "Nemoj imati drugih bogova uz mene." (Izlazak 29,3) Božji zakon je pisan Njegovim vlastitim prstom na kamenim pločama, što pokazuje da se nikada ne može mijenjati ili ukinuti. On će biti sačuvan kroz svu vječnost kao nepromjenjiva načela Njegove vladavine. Ljudi su postavili svoju volju nasuprot Božjoj volji, ali to ne može ušutkati Njegove riječi mudrosti i zapovijedi, iako će oni možda postaviti svoje spekulativne teorije nasuprot objavljenom nauku i veličati ljudsku mudrost iznad tako jasnog "Ovako govori Jahve". (*Counsels to Parents and Teachers*, str. 248)

Duh svjetovnosti može zatrovati mnoge i upravljati njima; Božje djelo se može održavati samo uz velike napore i stalne žrtve, ali će na kraju istina ipak slavno pobijediti! (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 119)

9. svibnja

143

Nemoj imati drugih bogova

"Nemoj imati drugih bogova uz mene." (Izlazak 20,3)

Krist je otkupljene unaprijed vidio spašene u svetom svemiru, i to Ga je pokrenulo na tako veliku žrtvu. ... Služimo li Bogu kao Njegova voljena djeca, ili smo sluge kneza tame? Kome zapravo služimo: Jahvi ili Baalu? Živom Bogu, ili idoli-ma?

Možemo biti idolopoklonici i bez vidljivih idolopokloničkih oltara, svetih objekata ili kipova na kojima se zaustavlja pogled. Možemo isto tako lako načiniti idole od omiljenih zamisli ili predmeta, kao i oblikovati bogove od drveta ili kamena. Tisuće njih imaju lažni pojam o Bogu i Njegovim osobinama. Oni doista služe lažnom bogu, kao nekada Baalove sluge.

Služimo li mi pravom Bogu onako kako nam je On otkriven u Svetim spisima, u Kristu, u prirodi; ili pak obožavamo nekog filozofskog idola koji je na prijestolju našeg srca ustoličen kao bog? Bog je Bog istine. Pravda i milosrđe obilježja su Njegove vladavine. On je Bog ljubavi, smilovanja i nježnog suosjećanja. Takav nam se predstavio u svojem Sinu, našem Spasitelju. On je Bog strpljivosti i dugog podnošenja. Ako je takav karakter Onoga kog najviše štujemo i kome želimo biti slični, onda služimo pravom Bogu.

Ako slijedimo Krista, Njegove zasluge pripisane nama uzdižu se Ocu kao slatki miris. A karakterne osobine našeg Spasitelja, usađene u naše srce, širit će oko nas dragocjeni miris. Duh ljubavi, krotkosti i strpljivosti, koji prožima sav naš život, imat će silu omekšati i podčiniti tvrda srca i najgorčnijih protivnika vjere i pridobiti ih za Krista.

“Ne činite ništa iz sebičnosti ili tašte slave, nego u poniznosti smatrajte jedan drugoga većim od sebe! Ne gledajte pojedini samo na svoju vlastitu korist nego i na korist drugih!” (Filipljanima 2,3.4) ...

Tašta slava i sebična ambicija predstavljaju stijene na kojima su uništeni mnogi pojedinci, a mnoge crkve postale nemoćne. Oni koji jako malo znaju o pobožnosti koji i vrlo rijetko održavaju vezu s Bogom, često najizrazitije teže za visokim položajima. Oni uopće nisu svjesni svojih slabosti i svojih karakternih nedostataka. ... Duša koja stalno gleda na Isusa Krista uvidjet će Njegovu ljubav punu samoodricanja i Njegovu duboku poniznost, i slijedit će Njegov primjer. Oholost, slavljublje, prijevara, mržnja i sebičnost moraju biti očišćeni iz srca. Mnogi ove zle osobine samo djelomično potiskuju, ali ih nisu potpuno iskorijenili iz srca. Kad im se ukaže prilika, one ponovno izbijaju kao bujni izdanci i prerastaju u otvorenu pobunu protiv Boga. Tu se krije strašna opasnost. Ostaviti neiskorijenjen bilo koji grijeh, znači gajiti neprijatelja koji samo čeka trenutak neopreznosti da nas gurne u propast. ... Božanska milost je naša jedina nada. (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 173—175)

Poštuj one koji poštuju Boga

“Zar ne znate: ako se nekomu dajete za robove da mu se pokoravate, robovi ste onoga komu se pokoravate: bilo grijeha da umrete, bilo pokornosti da budete opravdani?” (Rimljanima 6,16)

Kad se um dugo bavi ovozemaljskim, vrlo je teško promijeniti navike takvog razmišljanja. Ono što oko vidi i uho čuje prečesto privlači pozornost i zadobiva zanimanje. Ali ako hoćemo ući u Božji grad i gledati Isusa u Njegovoj slavi, moramo se već ovdje privikavati promatrati Ga očima vjere. Kristove riječi i karakter trebaju često biti predmet naših misli i razgovora, i svakog dana trebamo odvojiti posebno vrijeme i s molitvom razmišljati o tim svetim stvarima.

Posvećenje je svakodnevni posao. Neka se nitko ne zavarava vjerujući da će mu Bog oprostiti i blagosloviti ga, dok istodobno gazi neki od Njegovih zahtjeva. Namjerno počinjanje grijeha ušutkava glas savjesti i Svetog Duha, i odvaja dušu od Boga. Kakav god da je vjerski zanos, Isus ne može prebivati u srcu koje zanemaruje Božji zakon. Bog će poštovati one koji Njega poštuju.

“Zar ne znate: ako se nekomu dajete za robove da mu se pokoravate, robovi ste onoga komu se pokoravate.” (Rimljanima 6,16) Ako se prepuštamo gnjevu, požudi, pohlepi, mržnji, sebičnosti, ili bilo kojem drugom grijehu, postajemo robovi grijeha. *“Nitko ne može služiti dvojici gospodara.” (Matej 6,24)* Ako služimo grijehu, ne možemo služiti Kristu. Kršćanin će osjetiti poticanje na grijeh, jer se tijelo bori protiv Duha; ali i Duh se bori protiv tijela i potiče nas na stalnu borbu. Ovo je trenutak u kojem je potrebna Kristova pomoć. Kad se ljudska nemoć ujedini s božanskom snagom, nastaje usklik vjere: *“Ali hvala Bogu koji nam daje pobjedu po našem Gospodinu Isusu Kristu!” (1. Korinćanima 15,57)*

Ako želimo razviti karakter kakvog Bog može prihvatiti, moramo izgraditi ispravne navike u svom vjerskom življenju. Svakodnevna molitva važna je za rast u milosti, čak i za sâm duhovni život, kao što je zemaljska hrana potrebna za tjelesni

napredak. Mi se trebamo naviknuti da svoje misli često uzdižemo Bogu u molitvi. Ako misao odluta, moramo je vratiti natrag; ustrajnim trudom navika će konačno popustiti. Nijednog trenutka ne možemo se odvojiti od Krista i biti sigurni. Na svakom koraku možemo imati Njegovu nazočnost, samo ako se držimo uvjeta koje je On postavio.

Religiju treba učiniti velikim dobitkom u životu. Sve drugo treba podrediti tome. Sve snage duše, tijela i duha moraju biti uključene u kršćansku borbu. Trebamo tražiti snagu i milost od Krista, i izvojevat ćemo pobjedu sigurno kao što ju je Isus izvojevao za nas. (*Review and Herald*, 15. studenog 1887.)

145 11. svibnja

Poslušnost Božjem zakonu

“Jer, koji je to narod tako velik da bi mu bogovi bili tako blizu kao što je Jahve, Bog naš, nama kad god ga zazovemo? Koji je to narod tako velik da bi imao zakone i uredbe pravedne kao što je sav ovaj Zakon koji vam ja danas iznosim?” (Ponovljeni zakon 4,7.8)

Što se tiče Njegovih zapovijedi, Bog ih je objavio svojem narodu preko Mojsija: “Držite ih i vršite: to će u očima naroda biti vaša mudrost i vaša razboritost.” (Ponovljeni zakon 4,6) ...

Dragocjene upute koje je Bog dao svom narodu na gori Sinaju vodile su ih u njihovom lutanju pustinjom, i uvijek su im bile ponavljane gdje god bi se utaborili. Božja namjera je bila da oni okolnim narodima predstave Njega i Njegov Zakon riječima koje će im govoriti i na razne druge načine. U mnogim prigodama, dok su se susretali s ljudima koji nisu poznavali Boga, oni su uzdizali svog Vođu kao uzvišeno i sveto Biće kojemu svi uvijek trebaju odati čast, uvažavanje i štovanje. ...

Okolni narodi trebali su biti upoznati s uzvišenim načelima zakonâ koje je dao Bog, a vođe su učile narod da ih se pridržava. Umjesto da tako poučen narod kritiziraju, oni bi poštivanje ovih zakona gledali kao dokaz da je on posebno blagoslovljen narod među narodima.

Još jedan izniman prizor za okolne narode bio je savršen red što su ga Izraelci održavali u svom taboru. Mogli su vidjeti oblak koji je zaklanjao mjesto gdje je u taboru bilo Prebivalište; promatrati svećenike i izabrane službenike koji su obavljali svoj određeni posao. Svatko je radio ono za što je bio određen, pripremajući tabor za noć. Nitko nije učinio bilo što za što je bio zadužen netko drugi. Ako bi tko pokušao obaviti posao drugoga, bio bi kažnjen smrću. Svatko je sudjelovao u svojoj posebnoj dužnosti. U podizanju Prebivališta bio je opreman dio po dio, i kuća Gospodinova je postavljena prekrasnom preciznošću. Nijedna riječ niti naredba nije bila izgovorena ili izdana, osim onih za koje su određeni ljudi bili odgovorni. Nitko nije bio zbunjen i sve je sastavljeno u skladu s prikazom što ga je Mojsije dobio na gori.

Sve što je bilo povezano s postavljanjem tabora bilo je pouka za djecu i pridonosilo je njihovom poučavanju u navikama točnosti, brižljivosti i redu. Djecu koja su imala dovoljno godina trebalo je poučavati postavljanju šatora u kojemu su živjeli, i održati savršeni red u svemu što su činili. ... Ona su stalno dobivala znanje o nebeskim stvarima. Roditelji su stalno objašnjavali svojoj djeci zašto su Izraelci morali putovati pustinjom, zašto im je dan Zakon na Sinaju, i svemu što se od njih očekivalo da čine i budu kad dođu u Obećanu zemlju. (*Manuscript 152, 1901.*)

12. svibnja

146

Veličanje Božjeg zakona

“Tako ćete se sjećati svih mojih zapovijedi, vršit ćete ih, i bit ćete posvećeni svome Bogu.” (Brojevi 15,40)

Sve upute o poučavanju djece Zapovijedima, koje su bile dane starom Izraelu, važne su i za nas danas. Ako smo postali bezbrižni i zanemarili važnost poticanja potrebe držanja ovih Zapovijedi, a mnogi se tako ponašaju, ponizimo svoje srce pred Bogom i iskreno se pokajmo. Naučimo se milostivo nositi s našom djecom. U njihovim osjetljivim godinama ona trebaju biti ljubazna, strpljiva, pametna i poučena svim vjerskim služ-

bama s ljubavlju. Roditelji trebaju prenijeti ove pouke tako da budu jednostavne i privlačne, s ciljem da svoje mališane nauče Gospodnjem putu. U prošlosti se neuspjeh roditelja u ovom poslu osjetio na budućim naraštajima. ...

Potreban je stalan i ustrajan trud da se mjerilo pravednosti održi uzvišenim, jer Bog ne odobrava labavost u načelima. Naše vjersko iskustvo će biti upropašteno ako dopustimo izopačenje naših načela. Sada, više nego u bilo kojem drugom razdoblju svjetske povijesti, trebamo poslušati upozorenje: "Zato i vi budite pripralni, jer će Sin Čovječji doći u čas kad se ne nadate." (Matej 24,44)

U drevna vremena neprestano je ponavljano upozorenje protiv idolopoklonstva. U naše vrijeme u svijetu postoji ista opasnost. Trebali bismo svoju djecu čuvati od zajedništva sa svijetom i čuvati ih od oponašanja onih koji su u tami. Koliko je god to moguće, držimo ih podalje od druženja s nevjernicima. Mi znamo da oni koji ne služe Gospodinu Isusu služe drugom vođi, i da će taj vođa uložiti odlučne napore da bi nadzirao umove onih koji znaju istinu.

Sotonska prijevarna djela događaju se stalno, u svakom mjestu. Oni koji istinski vole Boga pokazat će svoju ljubav prema Njemu u svim okolnostima. Oni se neće ponižavati i uključiti se u lude razonode i svjetovne zabave. Njih se neće moći uvjeriti da u bilo kojem trenutku zaborave Gospodina. Kršćani mogu i trebaju osjećati sveto zgražanje protiv površnosti i gluposti onih koji ne ljube Boga. "Ispitajte sebe" i nemojte pasti u iskušenje time što ćete izgovarati isprazne, jeftine i besmislene riječi. Govorite riječi koje će otkriti da ste Božje dijete i da vam je srce ispunjeno Njegovom ljubavlju.

Mi moramo biti izrazito jedinstven narod posvećen Bogu, kao što su to bili pozvani Izraelci, inače nećemo moći pravilno predstaviti našeg mudrog, suosjećajnog i slavnog Otkupitelja. (*Manuscript* 152, 1901.)

Zakon i Evanđelje u skladu

***“A mi svi, koji otkrivena lica odrazujemo kao ogledalo slavu Gospodnju, preobražavamo se u tu istu sliku, uvijek sve slavniju, jer dolazi od Gospodina, od Duha.”
(2. Korinćanima 3,18)***

Nakon što je Krist umro na križu kao žrtva za grijeh, obredni zakon više nije imao svoju svrhu. Ipak, on je bio povezan s moralnim Zakonom i bio je slavan. Cjelokupni sustav nosio je božanski potpis i izražavao je Božju svetost, pravednost i pravdoljubivost. Ako je služba oprosta učinjena tako slavnom, koliko će više biti slavnija stvarnost kad je Krist otkrije, dajući svoj život i svojeg posvećujućeg Duha onima koji vjeruju?

Objava Zakona, Deset zapovijedi, bilo je prekrasno predstavljanje Božje slave i veličanstva. ...

“Ne bojte se — reče Mojsije narodu. — Bog je došao da vas samo iskuša; da strah pred njim ostane s vama te da ne grijehite.’ Narod ostane podalje, a Mojsije pristupi gustom oblaku gdje se Bog nalazio.” (Izlazak 20,20.21)

Oprost grijeha, opravdanje vjerom u Isusa Krista, pristup Bogu samo preko posrednika, zbog izgubljenog prava, krivnje i grijeha — o ovim istinama ljudi su imali malo pojma. U velikoj mjeri izgubili su znanje o Bogu i jedinom načinu kako Mu pristupiti. Izgubili su skoro svaki osjećaj o tome što je grijeh i što je to pravednost. Oprost grijeha po Kristu, obećanom Mesiji kojega su predstavljale njihove žrtve, razumijevali su maglovito. ...

Moralni Zakon nikada nije bio predlika ili sjena. On je postojao prije stvaranja čovjeka i trajat će tako dugo dokle postoji Božje prijestolje. Bog ne može promijeniti niti jedan propis u svojem Zakonu da bi spasio ljude, jer je taj Zakon temelj Njegove vladavine. On je nepromjenljiv, neizmjenjiv, beskonačan i vječan. Da bi čovjek bio spašen, a čast Zakona održana, bilo je potrebno da Božji Sin ponudi sebe kao žrtvu za grijeh. Onaj koji nije poznao grijeha postao je grijehom za nas. On je umro za nas na Golgoti. Njegova smrt otkrila nam

je divnu Božju ljubav prema čovjeku i nepromjenjivost Njegovog Zakona. ...

Krist zastupa grešnike. Oni koji prihvaćaju Njegovo Evanđelje iskreno prihvaćaju i Njega. Oni vide odnos Njegovog poslanja i Zakona i priznaju Božju mudrost i slavu otkrivenu u Spasitelju. Kristova slava očituje se u Zakonu, koji je prijepis Njegova karaktera, i Njegova preobražavajuća učinkovitost djeluje na dušu sve dok se ljudi ne promijene i ne postanu slični Njemu. Oni postaju zajedničari u božanskoj naravi, rastu sve više i više i postaju slični Spasitelju, napredujući korak po korak u skladu s Božjom voljom, sve dok ne dostignu savršenstvo. Zakon i Evanđelje su u savršenom skladu. (*Selected Messages*, knjiga 1, str. 238—240)

148 **14. svibnja**

Kristova nova zapovijed

“Novu vam zapovijed dajem: Ljubite jedan drugoga, kao što sam ja ljubio vas, ljubite i vi jedan drugoga.” (Ivan 13,34)

Nalikujete li Kristu u svom govoru, svom duhu i djelima? Ako svojim govorom i duhom predstavljate Kristov karakter, onda ste kršćani, jer biti kršćanin znači biti sličan Kristu. Jezik će svjedočiti o načelima koja upravljaju životom, jer to je siguran ispit koji pokazuje koja sila upravlja srcem. Po riječima koje prelaze preko naših usana možemo prosuditi svoj vlastiti duh i načela. Jezik uvijek treba biti pod upravom Svetog Duha.

Kad jedna ranjena duša, puna modrica, dođe k vama da čuje riječi nade, od vas se očekuje da joj govorite Kristovim riječima. Odbijate li joj dati umilne, uljudne i ljubazne riječi? Oni koji govore kao što je Krist govorio, nikada neće izreći gorke i ljutite riječi koje su ranjenoj duši kao bodljikave strijele. “Jahve pazi i sluša ih.” Hoćete li imati na umu da Gospodin čuje riječi koje izgovaramo, i upoznati je s duhom koji nas potiče na djelovanje? Krist je obrana svih koji su skriveni u Njemu.

Imajte na umu da je svaka neljubazna riječ i svaki nemilosrdni napad zapisan u nebeskim knjigama — kao da je učinjen Kristu ako je učinjen patnicima. Ne znači li biti sličan Kristu: pomoći nositi terete koji teško pritišću duše koje Bog visoko cijeni i zbog kojih je dao svog jedinorođenog Sina, “da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni”? (Ivan 3,16) ...

“Vjeruješ li u Sina Čovječjega?” (Ivan 9,35) Vi ste ovisni o Kristu za sve što primete, kao i najslabija, najsiromašnija i najponiznija duša. “Vjeruješ li u Sina Čovječjega?” Samo spekulativna vjera ne donosi ništa. Vjerujete li u Božjeg Sina kao svog osobnog Spasitelja? Ako vjerujete svim svojim srcem, Bog prebiva u vašoj duši, a duša u Bogu. Vi predstavljate Isusa. Oni koji su na povjerljivim položajima nalaze se na kušnji da bi se vidjelo jesu li mudri i od povjerenja, i da bi se otkrilo djeluje li Krist preko njih tako da može predstaviti svoj karakter i sebe u njihovim riječima i djelima, prema Njegovu naslijeđu za koje je On dao svoj dragocjeni život. ...

Samo u određenoj mjeri ljudsko biće može imati udjela u božanskoj naravi i suosjećati s Kristom. Isus kaže: “Novu vam zapovijed dajem...” Da podnosimo jedni druge? Ne! Nego: “Ljubite jedan drugoga; kao što sam ja ljubio vas, ljubite i vi jedan drugoga. Ako imadnete ljubavi jedan prema drugome, po tom će svi upoznati da ste moji učenici.” (Ivan 13,34.35) “Ovo je zapovijed moja: ljubite jedan drugoga kao što sam ja ljubio vas!” (Ivan 15,12) (*Review and Herald*, 26. svibnja 1896.)

15. svibnja

149

Svi mogu nositi krunu

“Ne znate li da u trkalištu svi trkači trče, ali samo jedan dobiva nagradu! Tako trčite da je odnesete!” (1. Korinćanima 9,24)

Nakon što su se opredijelili za samoodricanje i strogu stegu, natjecatelji u drevnim igrama uopće nisu bili sigurni da će pobijediti. “Ne znate li”, rekao je Pavao, “da u trkalištu svi trkači trče, ali samo jedan dobiva nagradu!” Koliko se god

trkači trudili, samo jedan dobiva nagradu. Samo je jedna ruka mogla uhvatiti željeni vijenac. Neki su mogli uložiti krajnje napore da dobiju nagradu, ali kad su pružili ruku da je uzmu, drugi je, samo trenutak prije njih, zgrabio željeno blago.

Ali u kršćanskoj borbi nije tako. Nitko tko se drži uvjeta neće biti razočaran na kraju utrke. Nitko tko je ozbiljan i ustrajan, neće doživjeti neuspjeh. Ne dobivaju utрку hitri ni boj hrabri. Najslabiji sveti, kao i najjači, mogu ponijeti vijenac besmrtnе slave. Pobijediti mogu svi koji snagom božanske milosti usklade život s Kristovom voljom. Život u potpunosti usklađen s načelima iznesenim u Božjoj riječi, ljudi često smatraju nevažnim — previše beznačajnim da bi zaslužio pozornost. Ali imajući na umu koliki je ulog, ništa nije malo što može pomoći ili spriječiti. Svaki postupak znači određenu težinu na vagi koja određuje životnu pobjedu ili poraz. A nagrada koju dobivaju oni koji pobijede bit će u omjeru prema snazi i ozbiljnosti kojom su se trudili. ...

Pavao je znao da njegova borba protiv zla neće završiti dokle god živi. Bio je stalno svjestan potrebe da se mora dobro čuvati da zemaljske želje ne nadvladaju duhovnu gorljivost. Svim snagama nastavio se boriti protiv urođenih sklonosti. Uvijek je pred sobom imao ideal koji je želio postići, a ovaj ideal nastojao je doseći poslušnošću Božjem zakonu. Svoje riječi, postupke i osjećaje — sve je to pokorio nadzoru Božjeg Duha.

Upravo je ovu iskrenu namjeru da pobijede u utrci za vječni život, Pavao želio vidjeti u životu korintskih vjernika. Znao je da je pred njima, da bi mogli dostići Kristov ideal, životna borba u kojoj neće biti odmora. Molio ih je da se trude u okviru Zakona, da iz dana u dan teže za pobožnošću i moralnim savršenstvom. Molio ih je da odlože svako breme i žure naprijed prema cilju savršenstva u Kristu. (*Djela apostolska*, str. 196,197)

Pred sobom je stalno imao samo jedan cilj — pravednost "koja dolazi od Boga na osnovi vjere" (Filipljanima 3,9). (*Djela apostolska*, str. 197)

Kraljevski Zakon ocjenjuje karakter

“Doista, ako vršite kraljevski Zakon u skladu s Pismom ... dobro postupate.” (Jakov 2,8)

Kraljevski Zakon je mjerilo po kojemu će se ocjenjivati karakter. Zakon je taj koji otkriva grijeh. U Zakonu stječemo znanje o grijehu. Ali grešnika stalno privlači Isusu divno očitovanje Njegove ljubavi u kojoj se On ponizio i umro sramotnom smrću na križu. Kakve li teme! Anđeli su nastojali zaviriti u ovu čudesnu tajnu. To je tema koja može zaokupiti i najveće ljudske umove — da čovjek koji je pao prevaren od Sotone, koji je zauzeo Sotoninu stranu, može biti preobraćen u sliku Sina beskonačnog Boga i postati sličan Njemu. Zato što mu je darovana Kristova pravednost, Bog će ljubiti čovjeka — palog ali otkupljenog — kao što ljubi svojega Sina. Pročitajte to iz živih poslanica.

To je tajna pobožnosti. Ova je slika od najveće vrijednosti. O njoj treba razmišljati, propovijedati, imati je na umu, o njoj su pjevale ljudske usne i pisala ljudska bića koja su iskusila Božju dobrotu. To treba biti temelj svakog govora. ...

Kršćanin je dostigao najviši stupanj ljudskosti zato što je sličan Kristu. ... On osjeća svoju nemoć, ali se iskreno drži cilja i žive vjere u Božju snagu, i postaje pobjednik. Njegov mir i radost postaju veliki, jer dolaze od Gospodina, i u Božjim očima ne postoji ništa tako prihvatljivo kao duša koja je stalno ponizna pred Njim. Ovi dokazi su nepogrešiv pokazatelj da je Gospodin dotaknuo srca svojim Svetim Duhom. Još čudnija nego što su bila čuda tjelesnog ozdravljenja je čudo pobjede koje se događa u Božjem djetetu u hrvanju s urođenim manama. Cijeli Božji svemir ga promatra s mnogo većom radošću negoli što se može izreći. Karakter je oblikovan po božanskom Uzoru. ...

Držeći Krista kao svojeg jedinog izvora snage, predstavljajući Njegovu neusporedivu ljubav kojom je čovjekovu krivnju za grijeh preuzeo na sebe, a svoju pravednost uračunao čovjeku — ni u kom slučaju ne ukida Zakon ili umanjuje njegovo dostojanstvo. Umjesto toga, stavlja ga na jasno osvjet-

ljeno i počasno mjesto. To se dogodilo samo kroz svjetlo koje je zasjalo s križa Golgote. Zakon je potpuno i u punini ispunjen u velikom planu spasenja kakav je predstavljen u svjetlu koje sja s raspetog i uskrslog Spasitelja. Ovo se može samo duhovno prosuđivati. Ono u srcu promatrača razgorijeva žarku vjeru, nadu i radost da je Krist njegova pravednost. Ovu radost imaju samo oni koji ljube i vrše Isusove riječi, a to su Božje riječi. (*Manuscript 24, 1888.*)

151 17. svibnja

Načelo ljubavi u Zakonu

“Što se nas tiče, mi ljubimo, jer je on nas ljubio prije.”
(1. Ivanova 4,19)

Nema nikakvog dokaza da je pokajanje iskreno ako ne dovede do potpune promjene. Ako grešnik obnovi svoj zavjet, vrati ono što je oteo, prizna svoje grijeha i počne ljubiti Boga i bližnje, može biti siguran da je prešao iz smrti u život.

Kad kao zabludjela grješna bića dodemo Kristu i dobijemo oprost i milost, u našem srcu se rađa ljubav. Svaki nam je teret lak, jer je lak jaram što ga Krist nudi. Dužnost postaje užitak, a žrtva zadovoljstvo. Put koji nam je prije izgledao obavijen tamom, sada je obasjan zrakama sunca pravde.

Ljupkost Kristova karaktera vidjet će se i kod Njegovih sljedbenika. Isusu je činilo zadovoljstvo ispunjavati Božju volju. Ljubav prema Bogu i revnovanje za Njegovu slavu — to je bila snaga koja je upravljala životom našega Spasitelja. Ljubav je uljepšavala i oplemenjivala sve Njegove postupke. Ljubav potječe od Boga. Ona se ne može začeti i ne može nastati u neposvećenom srcu. Ona se nalazi jedino u srcu u kojemu vlada Isus. “Što se nas tiče, mi ljubimo, jer je On nas ljubio prije.” (1. Ivanova 4,19) U srcu koje je obnovljeno božanskom milošću ljubav je načelo ponašanja. Ona mijenja karakter, upravlja pobudama, vlada strastima, suzbija neprijateljstvo, oplemenjuje osjećaje. Ta ljubav, ako se gaji u srcu, uljepšava život i posvuda širi plemeniti utjecaj.

Postoje dvije zablude kojih se Božja djeca — osobito ona koja su se tek počela oslanjati na Njegovu milost — posebno

moraju čuvati. Prva ... jest gledanje na svoja djela, oslanjanje na ono što djela mogu učiniti da bi nas dovela u sklad s Bogom. Onaj tko pokušava postati svet svojim djelima, vršenjem Zakona — pokušava nemoguće. Sve što bi čovjek mogao učiniti bez Krista ukaljano je sebičnošću i grijehom. Samo nas Kristova milost preko vjere može učiniti svetima.

Druga, ništa bezopasnija krajnost, jest zabluda da vjerovanje u Krista oslobađa čovjeka vršenja Zakona i da naša djela nemaju nikakva utjecaja na naše spasenje budući da samo vjerom dobivamo Kristovu milost.

Međutim, obratimo pozornost na činjenicu da poslušnost nije samo neko formalno pokoravanje, već služenje iz ljubavi. Božji zakon je izražaj Njegove prave naravi, on je utjelovljenje velikog načela ljubavi i, prema tome, temelj Njegove vladavine i na Nebu i na Zemlji. Ako su naša srca obnovljena na Božju sliku, ako je božanska ljubav usađena u našu dušu, neće li se onda i Božji zakon ostvarivati u našem životu? Ako je načelo ljubavi usađeno u srce, ako je čovjek obnovljen na sliku Onoga koji ga je stvorio, onda je ispunjeno i novozavjetno obećanje. ... Poslušnost — služenje i odanost iz ljubavi — pravi je znak da smo Njegovi učenici. (*Put Kristu*, str. 50,51)

18. svibnja

152

Plan otkupljenja

“Njegova božanska snaga obdarila nas je svime što je potrebno za život i pobožnost, pravom spoznajom onoga koji nas je pozvao vlastitom slavom i moći.” (2. Petrova 1,3)

Kršćanski svijet ne razumije sasvim jasno plan spasenja. Čovjek, poučen od onih ljudi koji tvrde da imaju znanje o Svetom pismu, nikad ne može spoznati do koje mjere je pao i svoje pravo stanje, ali Kristovo poslanje otkrit će mu istinu koja je u Isusu. Čovjek može znati dubine do kojih je potonuo samo ako se uhvati za čudesni lanac otkupljenja koji ga može izvući. Veličina naše propasti može se spoznati samo u svjetlu Božjeg zakona izloženog na križu Golgote. Prekrasni plan otkupljenja mora se spoznati u Kristovoj smrti.

Svijet po svojoj mudrosti ne može dobiti pravu spoznaju o istini i živom Bogu. Kad je Krist došao na ovaj svijet, zao-djenuvši svoje božansko ljudskim, postupci koje su prema Njemu pokazali najviši autoriteti u narodu — koji su se izjašnjavali da poznaju Boga — u punom smislu pokazuje snagu ljudske mudrosti i razuma. Njihov razum nije mogao oblikovati ispravno poimanje Boga kroz Njegov način rada.

Samo kroz vjeru u Krista moguće je da čovjek živi vjerom. Čovjek ne može sâm sebe spasiti, ali Božji Sin bije njegove bitke za njega i stavlja ga u povoljan položaj dajući mu svoje božanske osobine. I kad čovjek prihvati Kristovu pravednost, postaje sudionikom u božanskoj naravi. On može držati Božje zapovijedi i živjeti. Petar kaže: "Tim nas je obdario skupocjenim i najvećim obećanim dobrima, da po njima, umaknuvši pokvarenosti koja je zbog opake požude u svijetu, postanete dionici božanske naravi." (2. Petrova 1,4)

Istina koja je u Isusu jest poslušnost svakom Jahvinom pravilu. To je djelo srca. Biblijsko posvećenje nije prividno posvećenje koje ne istražuje Pisma već vjeruje dobrom osjećaju i zanosima radije nego da traži istinu kao skriveno blago. Biblijsko posvećenje vodi spoznavanju i poštivanju Božjih zahtjeva. U toj riznici je čisto i sveto Nebo na raspolaganju onima koji drže Božje zapovijedi. To je vrijedno doživotnog, ustrajnog i neumornog truda. Sotona je s vaše lijeve i desne strane; on se nalazi ispred i iza vas. On snabdijeva neistinama svaku dušu koja ne njeguje istinu što se nalazi u Isusu. Sotona, rušitelj, je tu iznad vas da onemogućí svaki vaš napor. Ali tu je vijenac života koji treba osvojiti, život po mjeri Božjeg života. Oni koji svoje srce i um ne zatvaraju uvjerenju o krivnji, spoznat će ljubav svetog i pravednog Boga; jer je ona nevjerovatno načelo koje na čudesan i prekrasan način djeluje da osigura uspjeh trke za vijencem života. (*Review and Herald*, 8. veljače 1898.)

Istina kakva je u Isusu

“Samo ako ste ga čuli i u njemu (stojeći) poučeni kako je u Isusu istina.” (Efežanima 4,21)

Kad su proroci stali u obranu istine, oni su tada primili Božju riječ. Oni su razumjeli da će Mesija koji će doći, ostvariti djelo spasenja. Ali kad je Krist došao i, nakon što je umro kao žrtva umjesto čovjeka, nakon što su simbolične žrtve našle svoje ispunjenje u stvarnoj Žrtvi, stara istina o simboličnoj službi postala je jasnijom. U Kristu, koji je predstavljao Oca, svijetu je otkrivena prekrasna istina. Svjetlo s križa Golgote osvjetljava židovsko razdoblje i daje značaj i smisao cjelokupnom starozavjetnom žrtvenom sustavu, a na golgotskom križu je na poseban način otkrivena istina kakva je u Isusu. Istina koja je priopćena kroz našeg Otkupitelja doista postaje sadašnja istina.

Kakva nam je istina prikazana dok s divljenjem gledamo Isusa na križu Golgote, dok promatramo tu Divotu, tog Savjetnika, tajanstvenu Žrtvu pognutu pod nevjerojatnim teretom za ljudski rod! Da bi prijestupnici mogli dobiti još jednu priliku, da bi ljudi mogli imati milost kod Boga Oca, vječni Božji Sin posreduje i preuzima na sebe kaznu za prijestup. Onaj koji je zaogrnut u ljudsko, koji je bio jedno s Božanstvom, bio je naša otkupnina. Zemlja se zatresla i zaljuljala zbog neobičnog prizora patnje Božjeg Sina, zbog Božjeg gnjeva za čovjekov prijestup. Nebesa su se zavila u kostrijet da ne vide božanskog Stradalnika.

Prijestup Božjeg zakona učinio je potrebnom ovu patnju. A ipak, ljudi gaje mišljenje i prihvaćaju Sotonine prijedloge preko onih koji gaze Božji zakon, da je sva ta patnja bila potreba da bi Zakon učinila nevažećim. Prevareni i zasljepljeni od velikog varalice, oni ljudima govore da nema Zakona te da ako drže Božje zapovijedi kad im je oprosteno, neće dobiti milost. Kakvu zabludu je Sotona utisnuo u ljudski um!

Kad bude naučavana i prihvaćena teorija da Jahvin Zakon ne obvezuje ljudsku obitelj, čovjek će biti zasljepljen svojom strašnom propašću. On je neće moći prepoznati. Bez Zakona

Bog ne bi imao moralno mjerilo prema kojemu bi ocjenjivao karakter, upravljao cijelim svemirom, svjetovima koji nisu pali, i ovim palim svijetom. Da je Bog mogao ukinuti Zakon kako bi zadovoljio čovjekovo palo stanje, a ipak zadržati svoju čast kao Vladar svemira, Krist ne bi trebao umrijeti. Ali Kristova smrt je uvjerljiv i vječni dokaz da je Božji zakon nepromjenjiv kao i Njegova vladalačka moć. (*Review and Herald*, 8. veljače 1898.)

154 **20. svibnja**

Što piše u Zakonu?

“Ljubi Gospodina Boga svoga ... svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom snagom svojom i svom pamću svojom, a svoga bližnjega kao samoga sebe!”
(Luka 10,27)

Pitanje “Tko je moj bližnji?” izazvalo je među Židovima beskrajne rasprave. Nije bilo nikakvih sumnji po pitanju nezna-božaca i Samarijanaca; oni su bili stranci i neprijatelji. Ali kako da se postavi granica među pripadnicima njihovog naroda i kako da se razvrstaju različite društvene skupine? Koga svećenik, rabin ili starješina treba smatrati svojim bližnjim?

...

Na ovo pitanje Krist je odgovorio usporedbom o milosrdnom Samarijancu. On je pokazao da biti nečiji bližnji ne znači samo biti pripadnik iste Crkve ili vjere. Biti bližnji ne odnosi se ni na rasu, boju kože ili društvenu skupinu. Naš bližnji je svaka osoba kojoj je potrebna naša pomoć. Naš bližnji je svaka duša koju je ranio ili povrijedio naš zajednički protivnik. Naš bližnji je svako biće koje pripada Bogu.

Usporedba o milosrdnom Samarijancu ispričana je kao odgovor na pitanje koje je Kristu postavio neki učitelj Zakona. Dok je tako Spasitelj propovijedao, “ustade neki učitelj Zakona te ga zapita, u nakani da ga kuša: ‘Učitelju, što moram činiti da baštinim život vječni?’” Farizeji su nagovorili učitelja Zakona da postavi ovo pitanje u nadi da će Krista uhvatiti u riječi, pa su napeto iščekivali Njegov odgovor. Međutim, Spa-

sitelj se nije upustio u raspravu. Tražio je da odgovori sam učitelj Zakona. Upitao ga je: "Što stoji pisano u Zakonu? Što tamo čitaš?" Židovi su stalno optuživali Isusa da se olako odnosi prema Zakonu koji je proglašen na Sinaju. Ali On je pitanje spasenja povezoao s držanjem Božjih zapovijedi. ...

Učitelj Zakona nije bio zadovoljan mišljenjima i djelima farizeja. On je proučavao Pisma sa željom da shvati njihovo pravo značenje. Iskreno se zanimao za ovo pitanje, pa je ozbiljno upitao: "Što moram činiti da baštinim život vječni?" Odgovarajući na pitanje o zahtjevima Zakona, on je zaobišao cijelo mnoštvo obrednih propisa. Smatrao ih je nevažnima, pa je istaknuo dva osnovna načela na kojima počiva cijeli Zakon i svi Proroci. Spasitelj je pohvalio njegov odgovor i na taj način stekao odlučujuću prednost pred rabinima. Nisu Ga mogli osuditi što je potvrdio riječi koje je izgovorio priznati tumač Zakona.

Krist je nastavio: "To vrši pa ćeš živjeti!" U svojim propovjedima On je uvijek prikazivao Božji zakon kao božansku cjelinu tvrdeći da se ne može držati jedan propis, a kršiti drugi, jer isto načelo povezuje sve propise. Čovjekova sudbina odredit će se na temelju njegove poslušnosti cijelom Zakonu. (*Isusove usporedbe*, str. 257,258)

21. svibnja

155

U skladu s Božjim zakonom

"Neki putnik Samarijanac dođe blizu njega pa kad ga vidje, sažali se. Pristupi mu ... i preuze za nj brigu."
(Luka 10,33)

Krist je znao da nitko ne može vršiti Zakon svojom snagom. On je želio navesti učitelja Zakona da jasnije i mnogo dublje istražuje Zakon kako bi mogao pronaći istinu. Jedino ako prihvatimo Kristove zasluge i Njegovu milost, mi možemo održati Zakon. Vjerovanje u Kristovu službu pomirenja omogućuje grešnom čovjeku da ljubi Boga cijelim srcem i svojega bližnjega kao samoga sebe.

Učitelj Zakona je znao da nije održao ni prve četiri ni drugih šest zapovijedi. On je bio osvjedočen Kristovim prodor-

nim riječima, ali umjesto da prizna svoj grijeh, pokušao se opravdati. Umjesto da prizna istinu, pokušao je pokazati kako se teško mogu vršiti zapovijedi. Nadao se da će tako uspjeti ugušiti glas svojega osvjedočenja i sebe obraniti u očima naroda. Spasiteljeve riječi pokazale su da je njegovo pitanje bilo nepotrebno budući da je i sâm znao odgovor. Ipak je postavio još jedno pitanje: "Tko je onda moj bližnji?"

I ponovno se Krist nije dao uvući u raspravu. Odgovorio je na pitanje ispričavši događaj koji je još bio svjež u sjećanju Njegovih slušatelja. Počeo je: "Neki čovjek, silazeći iz Jeruzalema u Jerihon, zapade među razbojнике, koji ga svuku i još k tome izrane, ostave napol mrtva pa odu." ...

Dok je tako ležao, prošao je neki svećenik; vidio je čovjeka kako leži ranjen i izudaran valjajući se u svojoj krvi; ali je prošao ne ukazavši mu bilo kakvu pomoć. Jednostavno je otišao dalje prešavši na drugu stranu puta. Onda se pojavio i levit. Radoznao da vidi što se dogodilo, zaustavio se da pogleda ranjenika. Shvatio je što bi trebalo učiniti, ali zadatak mu se učinio neprihvatljiv. Pomislio je kako bi bilo najbolje da nikada nije ni prošao ovim putem te da slučaj nije u njegovoj nadležnosti pa je i on prešao na drugu stranu puta i otišao dalje.

Ali neki Samarijanac, putujući istim putem, ugleda stradalnika i obavi djelo koje prethodnici nisu htjeli. Nježno i ljubazno pobrinuo se za ranjenika. "Neki putnik Samarijanac dođe blizu njega pa kad ga vidje, sažali se. Pristupi mu, opramu rane uljem i vinom i zavi ih. Zatim ga stavi na svoje kljuse, odvede u gostionicu i preuze za nj brigu. Sutradan izvadi dva denara i daje ih gostioničaru: 'Brini se za nj — reče mu — pa ako što više potrošiš, ja ću ti na povratku platiti.'" I svećenik i levit uzdizali su svoju pobožnost, ali je samo Samarijanac pokazao da je istinski obraćen Bogu. Ni njemu nije bilo ništa lakše nego svećeniku ili levitu da se pobrine za ranjenika, ali je on, svojim duhom i svojim djelima, dokazao da živi u skladu s Bogom. (*Isusove usporedbe*, str. 258,259)

Savršeni Spasitelj

“Da, milošću ste spašeni — po vjeri. To ne dolazi od vas; to je dar Božji!” (Efežanima 2,8)

Divna je i sama pomisao da nam se Kristova pravednost ne pripisuje zbog nekih naših zasluga, nego kao potpuno nezasluzeni Božji dar. Neprijatelj Boga i ljudi ne želi da se ova istina jasno ističe, jer zna da će — ukoliko ljudi ovo u potpunosti prihvate — njegova moć biti slomljena. Ako uspije tako ovladati umom onih koji tvrde da su Božja djeca, da sumnje i tama postanu njihovo svakodnevno iskustvo, onda zna da će ih lako svladati svojim kušnjama.

U ljudima treba poticati jednostavnu vjeru koja ih navodi da se čvrsto drže Božjih obećanja. Božji narod mora imati onu vjeru koja polaže pravo na božansku silu. “Da, milošću ste spašeni — po vjeri. To ne dolazi od vas; to je dar Božji!” (Efežanima 2,8) Oni koji vjeruju da Bog zbog Krista oprašta njihove grijehе, ne trebaju se povlačiti niti odustajati u dobroj borbi vjere, usprkos svim kušnjama. Njihova vjera treba stalno jačati, sve dok u svom kršćanskom životu i svojim riječima s pravom mogu izjaviti: “Krv nas njegova Sina, Isusa, čisti od svakoga grijehа.” (1. Ivanova 1,7)

Ako želimo imati duh i silu trostruke anđeoske vijesti, moramo iznositi Zakon i Evanđelje zajedno, jer to i jest nerazdvojna cjelina. Dok sila odozdo potiče sinove nepokornosti da Božji zakon učine nevažećim, sila odozgo pokreće srca istinskih vjernika da uzdižu Zakon i veličaju Isusa kao savršenog Spasitelja. Ako Božji narod ne prožima božanska sila, lažne teorije i ideje zarobit će njihov um, Krist i Njegova pravednost će nestati iz životnog iskustva mnogih i njihova vjera će biti lišena životvorne snage. ...

Ljude treba poučiti da se njihovo spasenje i opravdanje pred Bogom nalazi jedino u Kristu. Sotona se smišljeno zalaže da u dušama vjernika potkopa vjeru u Krista kao u njihovu jedinu nadu, jer je Kristova krv koja čisti od svih grijehа djelotvorna samo kod onih koji vjeruju u njezine zasluge i koji se pred Ocem pozivaju na nju, kao što je to činio Abel u svojoj žrtvi. ...

Bit naše vijesti nije samo Božji zakon, nego i vjera u Isusa Krista. Svjetlost koja danas obasjava našu stazu je sve blistavija, i to jača našu vjeru u Krista. Moramo prihvatiti svaku zraku svjetlosti i živjeti u skladu s tim. ... Primajući sve veću svjetlost, ljudi se moraju popravljati, duhovno uzdizati i postajati sve plemenitiji. (*Gospel Workers*, str. 161,162)

Tada ćete imati pravo na drvo života, ... jest ćete lišće za lijek i plod besmrtnosti ... i živjeti vječno u savršenoj sreći. (*Youth's Instructor*, kolovoza 1852.)

157 **23. svibnja**

Zakon je savršen sam po sebi

“Ja, Jahve, govorim pravo i naviještam čestito.” (Izaija 45,19)

Zajedno s odbacivanjem Biblije došlo je i do odbacivanja Božjeg zakona. Naučavanje da su ljudi oslobođeni poslušnosti božanskim propisima oslabilo je snagu moralnih obveza i otvorilo brane bezakonju da provali u svijet. Bezakonje, razuzdanost i pokvarenost zapljuskuju nas kao nezaustavljiva bujica. Na sve strane vidimo zavist, zla sumnjičenja, licemjerje, krađu, suparništvo, sukobe, iznevjeravanje svetog povjerenja, popuštanje strastima. Svekoliki sustav vjerskih načela i nauka, koje trebaju tvoriti temelj i okvir društvenog života, izgleda kao da se ljulja, samo što ne padne i raspadne se. ...

Ne može se govoriti o slabljenju ili jačanju Gospodnjeg Zakona. Kakav je uvijek bio, takav će i ostati. On je uvijek postojao i uvijek će postojati kao pravedan, dobar i savršen sam po sebi. On se ne može ukinuti ni promijeniti. “Dati mu čast” ili ga “osramotiti” — to su samo ljudski pojmovi!

Između ljudskih zakona i Gospodnjih propisa doći će do posljednjega velikog sukoba u velikoj borbi između dobra i zla. Mi sada upravo ulazimo u tu bitku — ne u bitku između suparničkih Crkava koje se bore za prevlast, već između religije Biblije i religija bajki i predaja. Snage koje su se ujedinile protiv istine već sada su djelatne. Božja sveta Riječ, koja nam je predana uz tako visoku cijenu trpljenja i krvoprolića, malo

se cijeni. Samo je rijetki stvarno prihvaćaju kao pravilo života.

Nevjerništvo prevladava u zastrašujućoj mjeri, ne samo u svijetu, već i u Crkvi. Mnogi su došli dotle da odbacuju istine koje tvore same stupove kršćanske vjere. Velike činjenice o stvaranju koje su objavili nadahnuti pisci, pad čovjeka, pomirenje, trajnost Zakona — sve je to zapravo odbacio svijet koji sebe smatra kršćanskim. Tisuće onih koji se ponose svojim znanjem, proglašavaju neograničeno povjerenje u Bibliju znakom slabosti, dok cjepidlačenje u vezi s biblijskim tekstovima i “duhovno” tumačenje i obrazlaganje njezinih važnih istina smatraju dokazom učenosti.

Kršćani se moraju pripremati za ono što će uskoro zadesiti svijet kao najveće iznenađenje, i tu pripremu trebaju obaviti marljivim proučavanjem Božje riječi i nastojanjem da svoj život usuglase s njezinim propisima. Bitna pitanja vječnosti zahtijevaju od nas nešto više od samo neke umišljene religije, religije riječi i obličja pobožnosti, u kojoj istina ostaje u predvorju srca. Bog poziva na obnovu. Riječi Biblije, i samo Biblije, trebaju odjekivati s propovjedaonica. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 397,398)

24. svibnja

158

Krist veliča Zakon

“Jahvi se svidjelo zbog njegove pravednosti da uzveliča i proslavi Zakon svoj.” (Izaija 42,21)

Tamo gdje se Zakon prihvaća bez Krista, on ima razornu moć nad grešnim ljudima, brišući grešnika iz postojanja. Ali ako Zakon prihvatimo u zajednici s Kristom, prihvaćajući Isusa vjerom kao svoju Zamjenu i Jamca, vidimo sebe kao zarobljenike nade. Istina koja je u Isusu poznaje svetost, pravednost i dobrotu Božjeg zakona, jer je taj Zakon uzvišen i njegova je nepromjenjivost dokazana u Kristu. Isus je veličao Zakon, objasnio svako njegovo pravilo i svojom poslušnošću ostavio čovjeku primjer da i on može ispuniti njegove zahtjeve. ...

Agonija u Getsemanskom vrtu, vrijeđanje, izrugivanje i zlostavljanja koja su se dogodila Božjem dragom Sinu, kao i

strahote i sramote raspeća, daju dovoljno potresnih dokaza da Božja pravda, kad kažnjava, obavlja posao temeljito. Činjenica da Njegov Sin, čovjekov jamac nije bio pošteđen, dokaz je koji će stajati kroz vječnost pred cijelim Božjim svemirom, i svjedočiti da Bog neće ispričati prijestupnika svojega Zakona.

Bog je ljubav. On je pokazao tu ljubav u Daru svojega jedinorođenog Sina. Ipak, Božja ljubav ne ispričava grijeh. Bog nije našao ispriku za Sotonin grijeh, niti za Adamov, niti Kajinov, niti će naći ispriku za grijeh bilo kojeg ljudskog stvorenja. Izopačena ljudska narav može protumačiti Božju ljubav kao znak slabosti, ali s križa Golgote sja svjetlo da bi čovjek mogao imati ispravne stavove i nauk koji nije izopačen.

Bog je dao svoj Zakon za određivanje ponašanja naroda, obitelji i pojedinaca. Ne postoji nijedan počinitelj zla koji bi mogao izbjeći osudu Zakona, iako se njegov grijeh smatra beznačajnim ili je ostao u najvećoj tajnosti. Sva djela oca laži zapisana su u nebeskim knjigama; a oni koji daju sebe u službu Sotoni — predstavljajući ljudima njegove laži riječima i djelom — dobit će plaću po svojim djelima. Svaki napad na Boga, ma kakav bio, zbraja se na račun. A kad mač pravde bude uzet u ruku, učinit će djelo koje je bilo učinjeno božanskom Stradalniku. Pravda će udariti, jer Božja mržnja prema grijehu je stalna i golema.

Istina koja je u Isusu naučit će nas najvažnijim poukama. Pokazat će nam da je Božja ljubav široka i duboka, i da će u dodjeljivanju kazne neposlušnima — onima koji su Božji zakon učinili nevažecim — biti dosljedna. Božja ljubav i pravda su udružene. One dosežu do same dubine ljudskog jađa i poniženja, da bi podigle palog i potlačenog koji se čvrsto drži istine pokajanjem i vjerom u Isusa. (*Review and Herald*, 8. veljače 1898.)

Poslušnost tjelesnim i moralnim zakonima

“Zaklinjem vas, braćo, milosrdem Božjim da prinesete sebe kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu — kao svoje duhovno bogoštovlje.” (Rimljanima 12,1)

Trebamo čuvati svoju snagu kako bismo je mogli upotrijebiti u Božjem djelu kad se za to ukaže potreba. Trebamo biti pažljivi i ne preuzimati na sebe terete koje i drugi mogu i trebaju nositi. Trebamo gajiti duh vedrog raspoloženja, duh nade i pomirljivosti, jer upravo o tome ovisi naše zdravlje. Bog od nas ne traži da ugrozimo svoje zdravlje prekomjernim radom, da bismo se nakon toga oporavljali od posljedica takvog pretjerivanja. Što je naše zdravstveno stanje bolje, to ćemo biti uspješniji u svojem radu. Kad se snaga iscrpi stalnim preopterećivanjem, naš organizam postaje vrlo podložan prehladi, a u takvim okolnostima bolest može postati opasna. Brigu o sebi i čuvanju svojega zdravlja ne smijemo prebacivati na Boga, jer je to naša odgovornost. (*Svjedočanstva za crkvu*, sv. 3, str. 13)

Bog je čovjeka učinio malo manjim od anđela i obdario vrlinama koje ga — ako ih pravilno koristi — čine pravim blagoslovom za sve koji ga okružuju, i omogućuju mu da time odaje slavu Darovatelju. Ali, iako stvoren po Božjem obličju, čovjek u svojoj tjelesnoj naravi neumjerenošću prestupa načela Božjeg zakona. Neumjerenost u bilo kojem obliku umrtvljuje moć opažanja i toliko oslabljuje snagu našeg uma da ono što je vječno i neprolazno stavljamo u istu razinu s ovozemaljskim. Više sile uma, namijenjene uzvišenim i plemenitim ciljevima, dovode se u ropstvo unižavajućim strastima. Ako su naše tjelesne navike pogrešne, naše umne i moralne snage ne mogu biti jake, jer između tjelesnog i moralnog postoji velika povezanost. Imajući ovo na umu, apostol Petar podiže svoj glas opominjući svoju braću: “Ljubljeni, opominjem vas: budući da ste ‘tuđinci i stranci’, klonite se tjelesnih požuda, jer one vojuju protiv duše!”

Ali u takozvanom kršćanskom svijetu ima tako malo moralne snage. Tako dugo se popušta lošim navikama, i fizički i

moralni zakoni se omalovažavaju i gaze, a mjerila vrline i pobožnosti spuštaju se sve niže i niže. Navike koje uništavaju tjelesno zdravlje, oslabljuju i umne i moralne snage. ...

Oni koji su u pogledu prehrane i odijevanja imali svjetlost o jednostavnoj poslušnosti fizičkom i moralnom zakonu, i tu svjetlost koja im jasno ukazuje na dužnost odbaciti, izbjegavati će dužnosti i u drugim stvarima. Ako oni guše glas svoje savjesti kako bi izbjegli križ koji trebaju ponijeti i bili u skladu sa zahtjevima prirodnih zakona, oni će — da bi izbjegli prijezir — isto tako prestupati i Deset zapovijedi. ... Među takozvanim štovateljima subote ... ima mnogo onih kojima je više stalo do svjetovne mode i požuda nego do zdravog tijela, bistrine uma i posvećenosti srca. (*Testimonies for the Church*, sv. 3, str. 50,51)

160 26. svibnja

Rezultati poslušnosti zakonu zdravlja

“Ovo su zapovijedi, zakoni i uredbe koje mi Jahve, Bog vaš, zapovjedi da vas u njima poučim, kako biste ih vršili u zemlji u koju odlazite da je zaposjednete; da se svega svog vijeka bojiš Jahve, Boga svoga ... vršeci sve zakone njegove i sve zapovijedi njegove što ti ih danas propisujem, pa da imaš dug život.” (Ponovljeni zakon 6,1.2)

Iz ovih svetih zapisa vidimo da poslušnost Božjim zahtjevima obuhvaća i pokoravanje zakonima koji vladaju našim tjelesnim bićem. Oni koji žele sačuvati zdravlje, moraju svladati svoj apetit i strasti. Oni se ne smiju odavati pohotnim strastima i neumjerenom apetitu, jer trebaju ostati pod Božjim nadzorom, a svoje tjelesne, umne i moralne snage trebaju koristiti mudro da bi očuvali radnu sposobnost cijelog organizma.

Zdravlje, život i sreća samo su rezultat pokoravanja tjelesnim zakonima koji vladaju našim bićem. Ako su naši putovi i naša volja u skladu s Božjom voljom, ako činimo ono što želi naš Stvoritelj, On će naš organizam održavati u dobrom stanju

i obnavljat će naše moralne, umne i tjelesne snage kako bismo ih mogli upotrijebiti Njemu na slavu. Njegova obnavljajuća moć neprekidno se očituje na našem tijelu. Ako u ovom radu surađujemo s Njim, siguran ishod će biti zdravlje i sreća, mir i korisnost. (*The SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, sv. 1, str. 1118)

“I naredio nam je Jahve da sve ove naredbe vršimo u strahopoštovanju prema Jahvi, Bogu svome, da bismo uvijek bili sretni i da živimo, kao što je to danas. Naša će, dakle, pravednost biti: držati i vršiti sve ove zapovijedi pred Jahvom, Bogom našim, kako nam je naredio.” (Ponovljeni zakon 6,24.25) Strahopoštovanje o kojemu je ovdje riječ nije ropski strah, već Božji strah.

Bog je ove zakone dao Izraelu da bi očuvali sretnu i zdravu državu. Da nije bilo kušača Sotone, za ove posebne upute ne bi bilo potrebe; ali ako narod nema nešto da ga vodi, sigurno će ga veliki izmišljač i neprijatelj svake pravednosti odvesti u zabludu. Naša jedina sigurnost je u poslušnosti Božjoj riječi.

Roditelji koji žele pravilno odgajati svoju djecu trebaju paziti na upute dane u svetim spisima, i ne dopustiti djeci da učine išta što prezire Božje jasne Zapovijedi. Neka očevi i majke vjerno poučavaju svoju djecu ovim pravilima, i utisnu u njihov nježan um činjenicu da je u poslušnosti zdravlje i sreća. ...

Budući da smo dobili znanje o Božjim zakonima, uvijek trebamo imati na umu veliki cilj, a to je da upoznamo Njegovu volju i budemo Mu poslušni. (*Manuscript 151*, 1901.)

27. svibnja

161

Krist je središte Zakona

“Ukidamo li tako vjerom Zakon? Daleko od toga! Naprotiv, tim Zakon utvrđujemo.” (Rimljanima 3,31)

Od svih onih koji tvrde da su kršćani, adventisti sedmog dana trebaju najviše uzdizati Krista pred svijetom. Objavljivanje treće andeoske vijesti zahtijeva izlaganje istine o suboti.

Ovu istinu, kao i sve ostale koje su obuhvaćene ovom viješću, treba objavljivati; ali veliko središte privlačnosti mora biti Isus Krist. Na križu se ispunilo proročanstvo: "Tada će se milost i vjernost sresti; tada će se pravednost i mir poljubiti." (Psalam 85,10 — Šarić) Pogled grešnika treba biti upravljen na Golgotu, i on s jednostavnom vjerom malog djeteta treba imati povjerenja u Spasiteljeve zasluge, prihvatiti Njegovu pravednost i vjerovati u Njegovu milost.

Bogatstvo Kristove milosti darovano je Crkvi u svijetu zahvaljujući samo Božjoj ljubavi. "Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni." (Ivan 3,16) Kakve li čudesne i neizmjerne ljubavi, ljubavi koja je navela Krista da umre zbog nas dok smo još bili grešnici! Kakvom li se gubitku izlaže duša koja, iako shvaća obveznost zakonskih propisa, gubi iz vida činjenicu da je tamo gdje grijeh uzima maha Kristova milost još izobilnija!

Pravilnim prikazivanjem Zakona otkriva se Božja ljubav. Međutim, nije nikakvo čudo što se srca ne mogu omekšati čak niti istinom ako se ona izlaže na hladan i beživotan način. Nije čudo što se vjera u Božja obećanja koleba, kad propovjednici i djelatnici ne ističu Krista i Njegov odnos prema Zakonu. ...

Neka učitelj istine prikaže grešniku Boga onakvim kakav On jest — Otac koji s čežnjom i ljubavlju čeka da ponovno primi izgubljenog sina. Ne obasipa ga ljutitim prijekorima, nego mu u znak dobrodošlice priređuje gozbu, radujući se njegovu povratku. O, kad bismo se iz ovog Njegovog postupka naučili kako se zadobivaju duše!

Bog želi da se naše osvjedočenje zasniva ne samo na logici, nego na nečemu što je dublje, više, čistije i veličanstvenije. Ljudska logika često gotovo sasvim gasi blistave zrake svjetlosti koju je Gospodin poslao ljudima kako bi ih osvjedočio da Njemu pripada slava i čast kao Stvoritelju svega.

Uzdignite Krista, vi koji poučavate narod, uzdignite Ga u propovijedi, pjesmi i u molitvi. Nastojte svim svojim silama usmjeriti pozornost zabludjelih, zbunjenih i izgubljenih duša na "Božje Janje". Uzdižite uskrsnulog Spasitelja, i svima koji hoće čuti upućujte poziv da pridu Onome koji nas je toliko ljubio "i predao samoga sebe za nas" (Efežanima 5,2). Neka

spoznaja o spasenju bude bit svake propovijedi i tema svake pjesme. Neka se izlijeva u svakoj molitvi. ... Ukazujte im na Spasiteljevu milost i Njegovo savršenstvo u svemu. (*Gospel Workers*, str. 156—158,160)

28. svibnja

162

U Kristovoj školi

“O, da si pazio na zapovijedi moje, kao rijeka sreća bi tvoja bila, a pravda tvoja kao morski valovi!” (Izaija 48,18)

Trebamo ući u Kristovu školu, da bismo se od Njega naučili poniznosti i krotkosti. Otkupljenje je postupak u kome se duša obučava za Nebo. Ovo obučavanje znači poznavanje Krista. To podrazumijeva oslobođenje od zamisli, navika i postupaka koji su stečeni u školi kneza tame. Duša se mora osloboditi od svega što se suproti vjernosti Bogu.

U Kristovom srcu u kome je vladao savršeni sklad s Bogom, bio je savršen mir. Nikada se nije uzdizao zbog pohvala, niti se obeshrabrio zbog prijekora ili razočaranja. Usred najvećeg suprotstavljanja i najokrutnijih postupaka, uvijek je bio hrabar. Međutim, mnogi koji izjavljuju da su Njegovi sljedbenici imaju zabrinuto i uznemireno srce, zato što se boje sebe povjeriti Bogu. Oni se ne predaju potpuno Njemu; jer se boje posljedica koje takvo predanje može donijeti. Dok se ne podčine Bogu, ne mogu naći mir.

Ljubav prema sebi donosi nemir. Kad budemo rođeni odzgo, u nama će počivati isti duh koji je počivao u Isusu, duh koji Ga je doveo dotle da se ponizio kako bismo mi mogli biti spašeni. Tada nećemo tražiti najviša mjesta. Mi ćemo čeznuti da sjedimo kraj Isusovih nogu i učimo od Njega. Razumjet ćemo da se vrijednost našeg rada ne sastoji od vanjskog sjaja i buke u svijetu, ni od toga što smo vrijedni i revni u vlastitoj sili. Vrijednost našeg rada može se mjeriti vrijednošću Svetoga Duha koga smo primili. Povjerenje u Boga donosi svetije osobine umu, tako da u strpljenju možemo sačuvati svoju dušu.

Jaram se stavlja volovima da bi im pomogao u vuči i olakšao teret. Tako je i s Kristovim jarmom. Kad je naša volja nestala u Božjoj volji i mi upotrebljavamo Njegove darove na blagoslov drugima, uvidjet ćemo da nam je životni teret lak. Onaj koji hodi putem Božjih zapovijedi, hodi u društvu s Isusom i srce nalazi odmor u Njegovoj ljubavi. Kad se Mojsije molio: "Objavi mi svoje putove, da te shvatim", Gospodin mu je odgovorio: "Ja ću osobno s tobom poći... i počinak ti priuštiti." I preko proroka primili smo vijest: "Ovako govori Jahve: Stanite na negdašnje putove, raspitajte se za iskonske staze: Koji put vodi k dobru? Njime pođite i naći ćete spokoj dušama svojim!" (Izlazak 33,13,14; Jeremija 6,16) I opet govori: "O, da si pazio na zapovijedi moje, kao rijeka sreća bi tvoja bila, a pravda tvoja kao morski valovi." (Izaija 48,18) (*Isusov život*, str. 264,265)

163 29. svibnja

Haljina Kristove pravednosti

***"Savjetujem ti da od mene kupiš ... bijele haljine, i da sakriješ svoju sramotnu golotinju, zatim pomasti da pomazeš svoje oči da bi vidio."* (Otkrivenje 3,18)**

Kad ih je Bog namjestio da žive u svetom Edenu, naši praroditelji su nosili bijelu odjeću nevinosti. Živjeli su u savršenom skladu s Božjom voljom. Sva snaga njihovih osjećaja bila je posvećena njihovom nebeskom Ocu. Prekrasna ugodna svjetlost, Božja svjetlost, okruživala je sveti par. Ta svijetla odjeća bila je znamen njihove duhovne odjeće nebeske nevinosti. Da su ostali vjerni Bogu, ona bi ih zauvijek obavijala. Međutim, kad su sagriješili, prekinuli su svoju vezu s Bogom i nestalo je svjetlosti koja ih je okruživala. Goli i posramljeni, pokušali su svoju nebesku odjeću nadomjestiti odjećom od smokvinog lišća koju su sami načinili.

Upravo to čine prekršitelji Božjeg zakona od dana Adame i Evine neposlušnosti. Oni pletu pregače od smokvina lišća da pokriju golotinju prouzročenu grijehom. Nose odjeću koju su sami sebi načinili; pokušavaju svojim djelima pokriti svoje grijeha i učiniti sebe prihvatljivim u Božjim očima.

Međutim, to nikada ne mogu postići. Čovjek ne može učiniti ništa da nadomjesti svoju izgubljenu odjeću nevinosti. Oni koji će sjediti s Kristom i anđelima na Janjetovoj svadbenoj gozbi, neće nositi nikakvu odjeću od smokvinog lišća, nikakvo zemaljsko odijelo.

U Božjoj prisutnosti možemo se pojaviti samo s pokrivalom koje nam Krist daruje. Tim pokrivalom, tom odjećom svoje pravednosti, Krist želi pokriti svaku pokajničku i vjernu dušu. ...

Ta odjeća, satkana na nebeskom razboju, nema u sebi nijedne niti ljudskih zasluga. Krist je u ljudskom obliku izgradio savršeni karakter, i taj karakter On nudi nama. "Tako svi postasmo nečisti, a sva pravda naša ko haljine okaljane." (Izaija 64,5) Sve što mi sami možemo učiniti, uprljano je grijehom. Ali Božji Sin se "pojavio da uzme grijeh, i znate da grijeha u njemu nema". ...

Svojom savršenom poslušnošću omogućio je svakom ljudskom biću poslušnost Božjim zapovijedima. Kad se pokorimo Kristu, srce se sjedinjuje s Njegovim srcem, volja se stapa s Njegovom voljom, um postaje jedno s Njegovim umom, misli se dovode u pokornost Njemu; mi živimo Njegovim životom. To znači biti odjeven u haljinu Njegove pravednosti. I tada, kad Gospodin gleda na nas, ne vidi pregaču od smokvinog lišća, ne vidi golotinju ili izopačenost grijeha, već Njegovu odjeću pravednosti kojom je označena savršena poslušnost Gospodnjem Zakonu. (*Isusove usporedbe*, str. 211—213)

30. svibnja

164

Preobražavajuća snaga poslušnosti Božjem zakonu

***"Ali ću ostaviti u Izraelu sedam tisuća, sve koljena koja se nisu savila pred Baalom, i sva usta koja ga nisu cjelivala."* (1. o Kraljevima 19,18)**

Danas, kao i u Ilijine dane, jasno je povučena crta razdvajanja između Božjeg naroda koji vrši Njegove zapovijedi i obožavatelja lažnih bogova. Ilija je vikao: "Dokle ćete hramati na

obje strane? Ako je Jahve Bog, slijedite ga; ako je Baal, slijedite njega.” (1. o Kraljevima 18,21) Vijest za danas glasi: “Pade, pade veliki Babilon. ... Izidite iz nje, moj narode, da ne postanete sudionicima njezinih grijeha i da ne dijelite njezinih zala! Jer, njezini su grijesi doprli do neba i Bog se sjetio njezinih opaćina.” (Otkrivenje 18,2-5)

Nije daleko vrijeme kad će svaka duša biti stavljena na kušnju. Bit će nam nametano štovanje lažnog dana odmora. Izbit će sukob između Božjih i ljudskih zapovijedi. Oni koji su korak po korak popuštali svjetovnim zahtjevima i usklađivali se sa svjetovnim običajima, popustit će pred silom da se ne bi morali izložiti ruganju, uvredama, prijetnjama zatvorom i smrću. U to vrijeme zlato će se odvojiti od troske. Vidjet će se jasna razlika između prave pobožnosti i one prividne i ukrasne. Mnogo zvijezda čijem smo se sjaju divili, zaći će tada u tamu. Oni koji su se kitili ukrasima svetišta, ali se nisu odjenuli Kristovom pravednošću, pojavit će se u sramoti svoje golotinje.

Među stanovnicima Zemlje koji su rasijani po svim krajevima ima i onih koji nisu savili koljena pred Baalom. Kao zvijezde na nebu koje se pojavljuju jedino noću, ovi će vjernici zasjati kad mrak pokrije zemlju i tama narode. U neznabožackoj Africi, u katoličkim zemljama Europe i Južne Amerike, u Kini, u Indiji, na otocima i u najudaljenijim krajevima Zemlje, Bog ima mnoštvo svojih izabranika koji će zasjati usred tame otkrivajući jasno otpalom svijetu preobražavajuću snagu poslušnosti Njegovom Zakonu. Oni se čak i sada pojavljuju u svakom narodu, u svakom jeziku i plemenu; i u času najvećeg otpada, kad će Sotona uložiti najveći napor da navede “sve — male i velike, bogate i siromašne, slobodne i robove” da prime, pod prijetnjom smrtno kazne, znak prihvaćanja lažnog dana odmora — ti vjernici, “besprijeekorni i čisti, neporočna djeca Božja”, zasvijetlit će kao “zvijezde u svemiru”. (Otkrivenje 13,16; Filipljanima 2,15) Što tama bude gušća, to će sjajnija biti njihova svjetlost. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 120,121)

Učitelji uzdižu Božji zakon

“Savršen je Zakon Jahvin — dušu krijepi.” (Psalam 19,8)

Gdje god se Ezra našao, dolazilo je do buđenja zanimanja za proučavanje svetih spisa. Bili su postavljeni učitelji da poučavaju narod; Zakon je bio uzdignut i stavljen na počasno mjesto. Istraživale su se proročke knjige, a tekstovi koji su nagovješćivali dolazak Mesije donosili su nadu i utjehu mnogom žalosnom i umornom srcu.

Prošlo je više od dvije tisuće godina otkako je Ezra “nastojao svim srcem proniknuti Zakon Jahvin i vršiti ga” (Ezra 7,10), ali protjecanje vremena nije oslabilo utjecaj njegovog pobožnog primjera. Tijekom mnogih stoljeća izvještaj o njegovom posvećenom životu potaknuo je mnoge da odluče “svim srcem proniknuti Zakon Jahvin i vršiti ga”.

Ezrine su pobude bile uzvišene i svete; u svemu što je činio bio je pokretan dubokom ljubavlju prema dušama. Sućut i nježnost koje je pokazivao prema onima koji su griješili, namjerno ili zbog neznanja, trebale bi biti zoran primjer svima koji se trude provesti obnovu. Kad je riječ o načelima, Božji sluga moraju biti čvrsti kao stijena; ali ipak uvijek trebaju pokazati sućut i strpljenje. Kao što je to činio Ezra, prijestupnike treba učiti putu života otkrivajući im načela koja su temelj svih dobrih djela.

U ovo naše doba, kad se Sotona na razne načine trudi zaslijepiti oči ljudi prema obvezujućim zahtjevima Božjega zakona, svijetu su potrebni ljudi koji će moći mnoge navesti da “osjećaju strahopoštovanje prema zapovijedi Boga našega” (Ezra 10,3). Potrebni su pravi reformatori, koji će prijestupnicima ukazati na velikog Zakonodavca i poučiti ih da je “savršen Zakon Jahvin — dušu krijepi” (Psalam 19,8). Potrebni su ljudi koji savršeno poznaju Pismo, ljudi čija svaka riječ i djelo uzdižu Gospodnje uredbe, ljudi koji se trude ojačati vjeru. Potrebni su učitelji — o, kako su samo potrebni — koji će srca nadahnjivati poštovanjem i ljubavlju prema Pismu.

Sveopće bezakonje koje danas prevladava, u velikoj se mjeri može pripisati propuštanju proučavanja i slušanja Pisma, jer

kad se odbacuje Božja riječ, tada se odbacuje i njezina snaga da suzbije zle strasti nepreporođenog srca. ...

U posljednjim danima povijesti ovoga svijeta i dalje se čuje glas koji se čuo sa Sinaja: "Nemoj imati drugih bogova osim mene." (Izalazk 20,3) Čovjek je uzdignuo svoju volju nasuprot Božjoj, ali on ne može utišati glas zapovijedi. Ljudski um ne može zaobići svoje obveze prema višoj sili. Teorije i spekulacije se mogu umnožavati, ljudi mogu pokušavati suprotstaviti otkrivenju znanost i tako ukloniti Božji zakon, ali glasno i sve glasnije odjekuje zapovijed: "Gospodaru, Bogu svojemu klanjaj se i njemu jedinom služi!" (Matej 4,10) (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 396,397)

Uzvisimo Isusa kao velikog Učitelja

1. lipnja

166

Veliki Učitelj

“Ja sam se zato rodio i zato došao na svijet da svjedočim za istinu.” (Ivan 18,37)

Krist je bio najveći Učitelj kojega je svijet ikada upoznao. On je došao na ovu Zemlju da izlije svijetle zrake istine, kako bi čovjek dobio pravo na Nebo. “Ja sam se zato rodio i zato došao na svijet da svjedočim za istinu.” On je došao otkriti Očev karakter, kako bi ljude vodio da Mu služe u duhu i istini.

Čovjekova potreba za božanskim Učiteljem bila je poznata Nebu. Pokrenuti su Božja samilost i suosjećanje za grešna ljudska bića koja su pala pod Sotonsku upravu; i kad je došla punina vremena, On je poslao svojega Sina. On, koga je imenovalo vijeće Neba, došao je na Zemlju kao Učitelj ljudi. Veliko Božje čovjekoljublje poslalo je Njega na naš svijet, a da bi razumio potrebe čovječanstva On je uzeo na sebe ljudsku narav. Na čuđenje cijelog svemira Vječna Riječ je došla na ovaj svijet kao bespomoćno Dijete. Potpuno spreman, ostavio je kraljevske dvore i tajanstveno se povezoao s palim ljudskim rodnom. “I Riječ tijelom postala i nastanila se među nama.” (Ivan 1,14)

Kad je Krist napustio svoj visoki vladalački položaj, mogao je u ovom životu odabrati uvjete koje god je htio. Ali moć i položaj Mu nisu predstavljali ništa i On je odabrao najskromniji način života. Raskoš, udobnost ili ugađanje sebi nisu bili Njegovo iskustvo. Istina nebeskog podrijetla bila je Njegova tema; On je sijao sjeme istine u svijetu i živio takvim načinom života koji je bio pristupačan svima.

Tijekom svojega djetinjstva Krist je trebao rasti u mudrosti i milosti kod Boga i kod ljudi, što nije trebalo biti predme-

tom čuđenja jer je to bilo u skladu sa zakonitošću Njegovog božanskog određenja — da se Njegovi talenti trebaju razviti i sposobnosti ojačati. On nije tražio obrazovanje u rabinским školama, jer je Bog bio Njegov odgajatelj. Kako je odrastao, nastavio je napredovati u mudrosti. Isus je sâm marljivo proučavao Svete spise jer je znao da su puni neprocjenjivih pouka. Bio je vjeran u obavljanju svojih dužnosti u kući, a u ranim jutarnjim satima, umjesto da ih provede u krevetu, često je pronalazio mirno mjesto i istraživao Svete spise moleći se svom nebeskom Ocu.

Sva proročanstva koja su govorila o Njegovom djelu i posredovanju bila su Mu poznata, osobito ona koja su govorila o Njegovom poniženju, pomirenju i posredovanju. Cilj Njegova života na Zemlji uvijek je bio pred Njim, i On se radovao pomisli što će u Njegovim rukama svrha Gospodnje milosti uspjeti. ... Njegove riječi su tješile, jačale i blagoslivljale one koji su težili za mirom što ga samo On može dati. (*Counsels to Parents and Teachers*, str. 259,260)

167 **2. lipnja**

Učitelj poslan od Boga

“Rabbi, znamo da si od Boga došao kao učitelj, jer nitko ne može činiti čudesa koja ti činiš ako Bog nije s njim.” (Ivan 3,2)

U Kristu je bilo sadržano sve: Njegova čvrsta pribranost i iznimno suosjećanje za druge. Činio je dobro sa strpljivošću i stalnom pribranošću koja se nikad nije mogla izjednačiti s bilo kojim ljudskim bićem. Farizeji i saduceji su uvijek bili na Njegovu putu. Slušajući Njegove riječi i gledajući Njegovu smirenost čak i kad su Ga neljubazni ljudi oštro napadali, mnogi od njih su povjerovali u Njega. ...

Sav prijezir i gorčina s kojom se Krist susretao iz dana u dan nije Mu mogla oduzeti pribranost. Kada su Mu se rugali, On nije uzvraćao. ... Nikad nije prekoračio granice pristojnosti. Tko je bio On? Veličanstvo Neba, Kralj slave. Oluje koje su podigli Njegovi protivnici udarale su po Njemu, ali On se nije

obazirao. Mogao si je priuštiti mir, jer je bio živo utjelovljenje istine.

Oni koji danas nose poruku istine ovom svijetu trebali bi proučavati Kristov život i primijeniti Njegove pouke. Nikad nemojte zaboraviti da ste djeca nebeskoga Kralja, sinovi i kćeri Gospodina nad vojskama. Zadržite mirnoću u Gospodinu, čak i u susretu s onima koji su pokrenuti niskim strastima i podržavaju laži. Budite sigurni da i kad bi posjedovali najbolje oružje, ne bi mogli uništiti istinu, iako se možda koriste neistinitim riječima da je ocrne. "Ako je Bog za nas, tko će biti protiv nas?" ...

On je učitelj poslan od Boga da pouči čovječanstvo. Kao Onaj u kome se nalazi sva obnavljajuća moć, Krist je govorio o privlačenju ljudi Njemu i davanju vječnog života. U Njemu je moć koja liječi svaku tjelesnu i duhovnu bolest.

Krist je došao na naš svijet s većom sviješću nego što je ljudska, da ostvari djelo koje će u konačnici trebati imati vječne posljedice. Gdje Ga nalazite kad obavlja to djelo? U kući Petra, ribara. Odmarajući se kod Jakovljevog zdenca govori Samarijanki o vodi života. On poučava na otvorenom, ali ponekad poučava i u hramu; prisustvuje na mjestima gdje se okuplja židovski narod. Međutim, često je poučavao na obroncima brežuljaka ili iz ribarskog čamca. Ušao je u živote ovih skromnih ribara. Njegovo suosjećanje bilo je posebno za one koji su bili potrebiti, koji su patili i bili prezreni. Mnogi su bili privučeni k Njemu. ... Isto je tako i danas. Svima koji teže za odmorom i mirom, kao što su istinski težili oni koji su slušali Njegove riječi u Judeji, On kaže: "Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti." (Matej 11,28) (*Signs of the Times*, 24. lipnja 1897.)

3. lipnja

168

Učenici nebeskog Učitelja

"Našli smo Mesiju, to jest Pomazanika." (Ivan 1,41)

Sljedećeg dana, dok su dva učenika stajala u blizini, Ivan je opet vidio Isusa u narodu. Opet je slava Nevidljivoga oba-

sjala prorokovo lice kad je uzviknuo: “Evo Jaganjca Božjeg!” Riječi su uznemirile srce učenika. Oni ih nisu posve razumjeli. Što znači ime koje Mu je dao Ivan — Janje Božje? Ni Ivan nije objasnio te riječi.

Ostavivši Ivana, otišli su potražiti Isusa. Jedan od dvojice bio je Andrija, Šimunov brat, a drugi evađelist Ivan. To su bili Isusovi prvi učenici. Pokrenuti silom kojoj se nisu mogli oduprijeti, slijedili su Isusa željni da razgovaraju s Njim, ali ipak puni strahopoštovanja i tihi, izgubljeni u osobitom značenju misli: “Je li to Mesija?”

Isus je znao da učenici idu za Njim. Oni su bili prvi plodovi Njegove službe, a srce božanskog Učitelja obuzela je radost, jer su ove duše odgovorile na Njegovu milost. Ipak, okrenuvši se, samo je upitao: “Što vi tražite?” Htio im je dopustiti da sami odluče hoće li se vratiti ili izraziti svoju želju.

Oni su bili svjesni samo jednog cilja. Samo je Njegova nazočnost ispunjavala njihove misli. Oni su uzviknuli: “Rabbi, gdje boraviš?” U kratkom razgovoru kraj puta nisu mogli primiti ono za čim su čeznuli. Željeli su biti nasamo s Isusom, sjesti kraj Njegovih nogu i slušati Njegove riječi.

“‘Dodite i vidite’, odvratili im. Odoše, dakle, da vide te ostađe kod njega onaj dan.”

Da su Ivan i Andrija posjedovali duh nevjerstva koji su imali svećenici i poglavari, ne bi se kao učenici našli kraj Isusovih nogu. Oni bi došli k Njemu kao kritičari, da osude Njegove riječi. Mnogi na taj način zatvaraju vrata najdragocijijim prilikama. Ovi prvi učenici nisu tako učinili. Oni su se odazvali pozivu Svetoga Duha kroz propovijedanje Ivana Krsitelja. Sada su prepoznali glas nebeskog Učitelja. Za njih su Isusove riječi bile pune svježine, istine i ljepote. Božanska svjetlost bačena je na učenje Pisma Starog zavjeta. Višestruke teme istine pojavile su se u novoj svjetlosti.

Skrušenost, vjera i ljubav pripremaju um za primanje mudrosti s Neba. Vjera koja kroz ljubav radi ključ je znanja, i tko ljubi, “poznaje Boga”. (1. Ivanova 4,7) ...

“Sutradan Isus odluči poći u Galileju. Međutim, susrete Filipa pa mu reče: Hajde za mnom!” Filip je poslušao nalog i odmah postao Kristov djelatnik. (*Isusov život*, str. 99,100)

Krist nas poziva na povjerenje

“Isus mu odgovori: ... ‘Slijedi me!’” (Luka 9,58.59)

Pad naših prvih roditelja slomio je lanac bezuvjetne poslušnosti ljudske volje božanskoj. Poslušnost se više nije smatrala potpuno nužnom. Ljudski rod slijedio je svoju vlastitu maštu, a Gospodin je rekao da su misli stanovnika starog svijeta uvijek bile samo zle. Gospodin Isus izjavljuje da je držao zapovijedi svojega Oca. Kako? Kao čovjek! “Evo, dolazim ... da činim, Bože, volju tvoju.” (Hebrejima 10,7) Unatoč optužbama Židova, i dalje je ostao čistog, savršenog i svetog karaktera i pozivao ih: “Tko će mi od vas dokazati neki grijeh?” (Ivan 8,46) Otkupitelj svijeta nije samo došao da bude žrtva za grijeh, već da u svemu bude čovjeku Primjer. Bio je učitelj i pedagog kakvoga svijet nikada ranije nije vidio ni čuo. On je govorio kao Onaj koji ima vlast, i sve nas pozvao da u Njega imamo povjerenja. ...

Jedinorođeni Sin beskonačnog Boga ostavio nam je, prema svojoj Riječi i svom vlastitom primjeru, jasan uzor koji trebamo slijediti. Svojom Riječju On nas je poučio da poštujemo Boga, a svojim osobnim primjerom nam je pokazao kako Mu se možemo pokoravati. To je vrlo važan posao koji svaki čovjek treba učiniti — pokoravati se svjesno Bogu i uputama i primjerom poučavati druge što moraju učiniti kako bi bili poslušna Božja djeca.

Isus je pomogao cijelom svijetu da upozna Njegovo božansko poslanje i rad. On je došao predstaviti svijetu karakter svojega Oca, i dok proučavamo život, riječi i djela Isusa Krista, mi se odgajamo i učimo pokoravati Bogu. Slijedeći primjer koji nam je On dao, postajemo živa poslanica koju čitaju svi ljudi. Mi smo živi ljudski predstavnici koji otkrivaju karakter Isusa Krista ovom svijetu. Ne samo što nam je Krist dao izričita pravila koja nam pokazuju kako možemo postati poslušna djeca, već nam je i svojim vlastitim životom i karakterom pokazao kako trebamo činiti ono što je ispravno i prihvatljivo Bogu, tako da nemamo izgovora zašto ne radimo ono što je Njemu ugodno.

Uvijek trebamo biti zahvalni Isusu što nam je pokazao da čovjek može držati Božje zapovijedi i proturiječiti sotonskoj laži da ih čovjek ne može držati. Veliki Učitelj je došao na naš svijet da stane na čelo čovječanstva, da bi na taj način uzdigao i posvetio čovječanstvo svojom svetom poslušnošću svim Božjim zahtjevima, pokazujući kako je moguće poštovati sve Božje zapovijedi. On je svojim životom pokazao kako je poslušnost moguća. Kao što je Otac poslao svojega Sina, tako je On u svijet poslao nas da svojim primjerom pokažemo život Isusa Krista. ...

Isus kaže: "Slijedi me." (*Manuscript 1, 1892.*)

170 **5. lipnja**

Krist poučava nebeskim stvarima

"Uči me, Jahve, svome putu da hodim vjeran tebi, usmjeri srce moje da se boji imena tvojega!" (Psalam 86,11)

Ono što su Otac i Sin u svom savjetovanju na Nebu smatrali da je bitno za čovjekovo spasenje, jasno je prikazano u Svetom pismu. Veličanstvena istina o spasenju izražena je tako jasno da svako ljudsko biće koje želi spoznati tu istinu ne može a da je ne razumije. Božanske objave dane su za odgajanje ljudskih bića u pravednosti, tako da ona mogu proslaviti Boga i pomoći svojim bližnjima.

Ove istine nalaze se u Božjoj riječi — mjerilu pomoću kojega prosuđujemo između dobra i zla. Poslušnost Božjoj riječi najbolja je zaštita za mladež u borbi protiv kušnji kojima su izloženi tijekom stjecanja obrazovanja. Iz Božje riječi oni uče kako poštovati Boga, kako biti odani čovječanstvu, kako s radošću obavljati svoje dužnosti i odupirati se svakodnevnim kušnjama, noseći hrabro svoje breme.

Krist, veliki Učitelj, nastojao je odvojiti umove ljudi od zemaljskih stvari i učio ih je da razmišljaju o nebeskima. Da su učitelji Njegovog vremena bili voljni da ih On poučava, i udružili se s Njim u sijanju sjemena istine, svijet bi danas bio potpuno drukčiji od onoga kakav jest. Da su poznavatelji Sve-

tih spisa i farizeji udružili svoje snage sa Spasiteljem, poznavanje Krista obnovilo bi pravu sliku o Bogu u njihovoj duši.

Međutim, izraelski vođe odvratili su se od izvora istinskog znanja. Proučavali su Svete spise samo kako bi održali svoju tradiciju i provodili svoje ljudske običaje. Svojim tumačenjem izražavali su osjećaje koje Bog nikada nije dao. Njihova tajnovita tvorevina zamračila je ono što je On učinio tako jasnim. Oni su raspravljali o ljudskim običajima i zapravo odbacili najvažnije istine. Božja riječ lišena je svoje snage i zli duh upravljao je njihovom voljom.

Kristove riječi nisu sadržavale ništa nebitno. Propovijed na Gori je jedan od prekrasnih primjera; tako jednostavna da je i dijete može razumjeti. Gora blaženstava znamen je duhovne visine na kojoj je Krist oduvijek stajao. Svaka riječ koju je izgovorio potjecala je od Boga, i On ih je izgovarao s autoritetom Neba. "Riječi koje sam vam ja rekao jesu duh i život." (Ivan 6,63) Njegov nauk oplemenjen je spasonosnom istinom s kojom se najveća ljudska stremljenja i najdublja istraživanja ne mogu usporediti. On je bio živ, naspram ljudske rase iznad koje je visjela strašna propast, i On je došao spasiti duše svojom vlastitom pravednošću, donoseći svijetu konačnu nadu i potpuno oslobođenje. (*Counsels to Parents and Teachers*, str. 438,439)

6. lipnja

171

Svakodnevno govorite o Kristovom nauku

"Ako ustrajete u mojoj nauci, uistinu ste moji učenici."
(Ivan 8,31)

Božja volja jest da svaki onaj koji kaže da je kršćanin, treba odražavati karakter sličan božanskom. Proučavajući Kristov karakter otkriven u Bibliji i oponašajući Njegove vrline, vjernik će biti promijenjen u isto obličje dobrote i milosrđa. Kristovo djelo samoodricanja i žrtve primijenjeno u svakodnevnom životu razvit će vjeru "koja kroz ljubav radi" i pročišćava dušu. Ima mnogo onih koji žele izbjeći nošenje križa, ali Go-

spodin govori svima: "Ako, dakle, tko hoće ići za mnom, neka se odreče samog sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi!" (Matej 16,24)

Ako smo utvrđeni u spasonosnoj biblijskoj istini, možemo ostvariti veliki posao. To znači predanje Bogu da bi se zaustavio val moralne pokvarenosti na Zemlji. Krist je dao svoj život kako bi omogućio čovjeku da bude obnovljen na Božju sliku. Snaga Njegove milosti privlači ljude u poslušnost istini. Oni koji će iskusiti posvećenje istinom u svojoj duši, trebali bi ukazati na tu istinu onima koji je ne poznaju. Nijedan drugi posao ne uzdiže i ne oplemenjuje kao ovaj. ...

Nijedan čovjek neće biti osposobljen za ovaj posao ako svakodnevno ne uči govoriti riječi Učitelja poslanog od Boga. Sada je vrijeme za sijanje sjemena Evanđelja. Sjeme koje sijemo treba biti takvo da donese odabrani rod. Mi nemamo vremena za gubljenje. Rad naših škola treba sve više i više nalikovati Kristovu radu. Samo snaga Božje milosti koja djeluje na ljudsko srce i um učinit će i zadržati ozračje u našim školama i crkvama čistim. ...

U porukama koje smo primali s vremena na vrijeme imamo istine koje će ostvariti prekrasno djelo promjene u našem karakteru, ako im to dopustimo. One će nas pripremiti za ulazak u Božji grad. Naša je prednost da možemo stalno napredovati u svom rastu u kršćanskom životu. ...

Mi se iz svojega grešnog života trebamo obratiti vjeri Evanđelja. Kristovi sljedbenici ne moraju pokušavati svijetliti. Ako stalno budu gledali na Kristov život, njihov um i srce bit će promijenjeni u tu istu sliku. Tada će oni zasjati bez ikakvog vanjskog pokušaja. Gospodin ne traži da ističemo svoju dobrotu. U daru svojega Sina On nam je omogućio da naš unutarnji život bude prožet načelima Neba. Usvajanje ove odredbe dovest će do pravog prikazivanja Krista svijetu. Kad Božji narod iskusi novorođenje, njihovo poštenje, iskrenost, vjernost i čvrsta načela svakako će biti vidljivi. (*Counsels to Parents and Teachers*, str. 249—251)

Isusov nauk — jednostavan ali autoritativan

“Jer ih je učio kao onaj koji ima vlast, a ne kao njihovi književnici.” (Matej 7,29)

U razmacima između svojih putovanja, Krist se stalno vraćao u Kafarnaum, koji je stoga poznat kao “njegov grad”. ...

Sam je Kafarnaum bio ... velika prometna arterija. Ljudi iz mnogih zemalja prolazili su kroz grad ili se zadržavali u njemu da se odmore od svojih putovanja. Ovdje se Isus mogao sresti s predstavnicima svih naroda i svim društvenim slojevima, s bogatima i velikanima, kao i sa siromašnima i skromnima, a Njegove su se poruke mogle odnijeti u druge zemlje i mnogobrojne domove. Da je istraživanje proročanstava na taj način bilo potaknuto, pažnja bi bila usmjerena na Spasitelja i Njegova misija otkrivena svijetu.

Premda je Veliko vijeće djelovalo protiv Isusa, narod je željno očekivao razvitak Njegove misije. Cijelo se Nebo pokrenulo. Anđeli su pripremali put za Njegovu službu, djelujući na ljudska srca i privlačeći ih Spasitelju.

Svjedok Kristove sile u Kafarnaumu bio je sin cezareva čovjeka kojega je Krist izliječio. Dvorski službenik i njegov dom radosno su svjedočili o svojoj vjeri. Kad se saznalo da je Učitelj osobno među njima, sav je grad uzavrio. Mnoštvo se okupilo oko Njega. U subotu je narod prepunio sinagogu, tako da se mnoštvo moralo vratiti u nemogućnosti da uđe.

Svi koji su slušali Spasitelja oduševili su se “njegovom naukom, jer mu riječ bijaše puna moći”. (Luka 4,32)

Isus nije imao ničeg zajedničkog s raznolikim temama o kojima se raspravljalo među Hebrejima. Njegov je cilj bio iznositi istinu. Njegove su riječi bacale silnu svjetlost na učenja patrijarha i proroka, a sveti spisi izgledali su ljudima kao novo otkrivenje. Nikada ranije Njegovi slušatelji nisu sagledavali takvu dubinu značenja Božje riječi.

Isus je sretao ljude na njihovom tlu kao Onaj koji poznaje njihove nevolje. On je učinio istinu lijepom time što ju je iznosio na najneposredniji i najjednostavniji način. Njegov jezik bio je čist, dostojanstven i jasan kao rijeka koja teče.

Njegov glas bio je kao glazba onima koji su slušali monotone glasove rabina. Međutim, iako je Njegovo učenje bilo jednostavno, govorio je kao Onaj koji ima vlast. Ovo obilježje postavilo je Njegovo učenje nasuprot učenjima svih ostalih. Rabini su govorili sa sumnjom i neodlučnošću, kao da se Sveto pismo može tumačiti tako da znači jedno ili sasvim suprotno od toga. Slušatelji su svakodnevno bili sve više zbunjeni. Međutim, Isus je izlagao učenje Pisma u skladu s njegovim nepogrešivim autoritetom. O bilo čemu da je govorio On je govorio sa silom, tako da se Njegovim riječima nije moglo suprotstavljati. ... U svakoj temi otkrivao je Boga. (*Isusov život*, str. 192,193)

173 **8. lipnja**

Poučavao je važne duhovne pouke

“Što god činite, činite od sveg srca kao Gospodinu, a ne ljudima.” (Kološanima 3,23)

Od najranijih dana Kristov život bio je ispunjen radom. On nije živio da bi ugađao sebi. Bio je Sin beskrajnog Boga, ali je radio u tesarskoj radionici svojeg poočima Josipa. I tesarška struka je mnogo govorila o Njemu. Došao je na ovaj svijet da izgrađuje karaktere, i svako Njegovo djelo bilo je savršeno. U sve svoje svjetovne poslove unosio je isto savršenstvo koje je unosio u karaktere koje je preobražavao svojom božanskom snagom. U tome nam je uzor.

Roditelji moraju naučiti svoju djecu da cijene vrijeme i pravilno ga upotrebljavaju. Naučite ih da je vrijedno truda sve ono čime mogu proslaviti Boga i donijeti blagoslov čovječanstvu. Čak i u svojim najranijim godinama ona mogu služiti Bogu kao misionari. ...

Bez obzira na vrstu posla kojim se bavimo, Božja riječ nas uči da u poslu budemo neumorni, “gorljivi Duhom” i da “služimo Gospodinu”. “I što god nakaniš učiniti, učini dok možeš”, “znajući da ćete od Gospodina primiti nagradu — baštinu! Gospodinu Kristu služite.” (Rimljanima 12,11; Propovjednik 9,10; Kološanima 3,24) (*Isusove usporedbe*, str. 233,234)

Pouke dane djeci o obavljanja uobičajenih dužnosti u domu mogu biti predstavljene na takav način da kroz njih Gospodin može trajno djelovati na njihova srca. Kroz uobičajene životne dužnosti poučite ih poukama iz Božje riječi. Pokažite svojoj djeci da svaki posao koji obavljaju moraju naučiti obaviti savršeno. Unoseći točnost i vještinu u svoje svakodnevne dužnosti, ona će naučiti duhovnu pouku koja će ostati u njima kroz cijeli život. Bog zahtijeva da u našem planiranju i naporima koristimo zdravo rasuđivanje i vještine. U davanju uputa o izgradnji zemaljskog Svetišta, veliki Učitelj je utvrdio načela za duhovnu pomoć Izraelu kroz cijelo njihovo buduće iskustvo. Mudrost i savršenstvo uneseno u taj rad tipični su za rad koji će biti obavljen u njihovu životu da bi se njihova srca pripremila za boravište Božjeg Duha.

Roditelji, pitate li se koja je vaša zadaća? Vaša zadaća je prihvaćanje odgovornosti u domu. Učinite najbolje što možete, tražeći svakoga dana i svakoga sata da budete primjer vrijedan oponašanja. ... Neka vaše pouke budu takve da unesu radost i sreću u njihov život i potaknu u njima želju da služe Kristu. Učite ih da koriste svoje Bogom dane ovlasti Njemu u službi. Tako će biti sljedbenici primjera Djeteta Isusa. (*Signs of the Times*, 14. studenog 1911.)

9. lipnja

174

Isus je svojim primjerom učio marljivosti

“I što god nakaniš učiniti, učini dok možeš.” (Propovjednik 9,10)

U priprostoju odjeći običnog radnika prolazio je ulicama malog mjesta idući i vraćajući se sa svog skromnog posla. On nije upotrijebio svoju božansku moć da smanji teret ili olakša svoj mukotrpan rad.

Isusov um i tijelo bili su razvijeni jer je radio u djetinjstvu i mladosti. Svoje tjelesne snage nije koristio lakomisleno, već tako da ih sačuva u zdravlju, da bi u svemu mogao obaviti što bolji posao. Čak ni u rukovanju alatom nije želio biti nesavršen. Bio je savršen kao radnik, kao što je bio savršen u ka-

rakteru. Svojim nas je osobnim primjerom učio dužnosti da budemo marljivi, da naš rad mora biti obavljen pravilno i temeljito i da je takav rad dostojan poštovanja. Vježba koja uči ruke da budu korisne, i odgaja mlade da nose svoj dio životnog tereta, daje tjelesnu snagu i razvija svaku sposobnost. Svi trebaju raditi nešto što će biti blagotvorno za njih i od pomoći drugima. Bog je odredio rad kao blagoslov i jedino marljivi radnik nalazi čast i radost života. Nad djecom i mladeži koja radosno preuzima svoj dio obveza u domu, dijeleći teret s ocem i majkom, počiva Božje odobravanje s čvrstim obećanjem punim ljubavi. Takva djeca izaći će iz doma da postanu korisni članovi društva.

Tijekom cijelog života na Zemlji Isus je bio ozbiljan i ustrajan radnik. On je očekivao mnogo, stoga je poduzimao mnogo. ... Isus nije izbjegavao brige i odgovornost. ... Pozitivnost i energija, temeljitost i čvrstoća karaktera koju je pokazao Krist trebaju se razviti i u nama uz pomoć iste discipline kojoj je i On bio podvrgnut. Milost koju je primio primit ćemo i mi.

...

Isus je u svoj rad unosio radost i takt. Potrebni su veliko strpljenje i duhovnost da bi se biblijska religija unijela u život doma, u radionicu, da bi se podnijela napetost svjetovnih poslova, a oko usmjerilo na Božju slavu. U ovome je Krist naš pomoćnik. On nikada nije bio toliko obuzet svjetovnom brigom da nije imao vremena za nebeske vrijednosti ili za razmišljanje o njima. Radost svog srca često je izražavao pjevanjem psalama i duhovnih pjesama. Stanovnici Nazareta često su slušali Njegov glas kako se uzdiže u hvali i zahvaljivanju Bogu. On je pjesmom održavao zajednicu s Nebom i kad su se Njegovi drugovi žalili na umor od rada, bili su obradovani ugodnom melodijom s Njegovih usana. Njegov hvalospjev kao da je odgonio zle anđele i kao tamjan ispunjavao je prostor mirisom. Misli Njegovih slušatelja usmjeravale su se s mjesta njihovog zemaljskog izgnanstva na nebeski dom. (*Isusov život*, str. 45—47)

Krist nam daje svoju snagu

“Šimune, Šimune, pazi, sotona je dobio dopuštenje da vas može rešetati kao pšenicu, ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše.” (Luka 22,31.32)

Kao Knez života Isus se kod Boga uspješno zalagao za svoj narod. Taj Spasitelj, koji se tada molio za one koji nisu osjećali potrebu za molitvom i plakao za onima koji nisu osjećali potrebu za suzama, i sada pred prijestoljem prima i Ocu prenosi molitve onih za koje se molio dok je bio na Zemlji. I mi se trebamo ugledati na Kristov primjer. U radu na spašavanju duša molitva nam je uvijek najvažnija. Samo Bog može učiniti da sjeme koje sijemo nikne i donese rod.

Mi često u svom radu doživljavamo neuspjeh zato što ne shvaćamo da je Krist s nama svojim Duhom isto tako kao i kad je u danima svojega poniženja vidljivo hodao Zemljom. Protjecanje vremena nije ništa izmijenilo u Njegovom obećanju koje je na rastanku dao apostolima prigodom svog uznesenja na nebo: “Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta.” (Matej 28,20) On je odredio da se, autoritetom primljenim od prvih učitelja kršćanske vjere, propovijedanje Krista i to raspetoga neprekidno i u naslijeđenom redu nastavlja. Veliki Učitelj je za tu službu ovlastio svoje sluge koji “ovo blago nosimo u zemljanim posudama” (2. Korinćanima 4,7), i On rukovodi radom svojih djelatnika ako oni od Njega traže i očekuju upute i vodstvo. ...

S usrdnošću i vjerom koja se ne da odbiti, oni se mole Bogu za snagu potrebnu u dužnostima i kušnjama koje im predstoje te da njihova usta očisti živim ugljevljem s oltara kako bi mogli bespriječno prenositi Njegove riječi. “Gospod Jahve dade mi jezik vješt da znam riječju krijepiti umorne. Svako jutro on mi uho budi da ga slušam kao učenici.” (Izaija 50,4)

Krist je rekao Petru: “Šimune, Šimune, pazi, sotona je dobio dopuštenje da vas može rešetati kao pšenicu, ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše.” (Luka 22,31.32) Tko može procijeniti rezultate Kristovih molitava u svojstvu Otku-

pitelja svijeta? Kad Krist, vidjevši trud svoje duše, konačno bude zadovoljan, tek tad će se vidjeti i u potpunosti shvatiti značaj i vrijednost Njegovih usrdnih molitava upućivanih u vrijeme kad je Njegovo Božanstvo bilo zaodjeveno ljudskom naravi.

Isus se molio ne samo za Petra, nego i za sve svoje učenike: "Oče, htio bih da oni koje si mi dao budu gdje sam ja, zajedno sa mnom." (Ivan 17,24) Prodirući svojim pogledom kroz tamnu zavjesu budućnosti, On je čitao životnu povijest svakog Adamovovog sina i kćeri. On je osjećao terete i boli svake stradale i kušnjom napadnute duše, i zato je svojom usrdnom molitvom obuhvatio — osim učenika koji su tada živjeli — i sve svoje sljedbenike do svršetka vremena određenog ovom svijetu. ... Tom Kristovom molitvom obuhvaćeni smo čak i mi. ... Kad svaka ljudska pomoć i podrška izostane, dolazi Isus da nam pomogne i svojom nazočnošću razgoni oblake mraka i sumornosti. (*Sujedočanstva za crkvu*, sv. 4, str. 528—530)

176 **11. lipnja**

Učenje od božanskog Učitelja

***"I zasjest će kao onaj što topi srebro i pročišćava. Očistit će sinove Levijeve i pročistit će ih kao zlato i srebro, da prinose Jahvi žrtvu u pravednosti."* (Malahija 3,3)**

Ovo je proces oplemenjivanja, proces pročišćavanja što ga obavlja Gospodin nad vojskama. Ovaj rad je vrlo naporan za dušu, ali jedino se ovim procesom može odstraniti smeće i ukloniti nečistoća. Kušnje su nam potrebne da nas dovedu bliže našem nebeskom Ocu i poslušnosti Njegovoj volji, kako bismo sebe dali Gospodinu kao prinos u pravednosti. Bog je svakom od nas dao sposobnosti i darove za usavršavanje. Potrebno nam je novo i živo iskustvo u svetom življenju kako bismo vršili Božju volju. Sva dosadašnja iskustva nisu dostatna za sadašnje vrijeme da nas ojačaju za prevladavanje poteškoća na našem putu. Potrebna nam je nova milost i svakodnevna svježa snaga da bismo bili pobjednici.

U svakom pogledu se rijetko u istoj prilici nalazimo dva-put. ... Svatko ima svoje iskustvo, svojstveno vlastitom karakteru i okolnostima u obavljanju određenog posla. Bog ima posao i cilj u životu svakoga od nas. Svaki postupak, bez obzira kako mali bio, ima mjesto u našem životnom iskustvu. Moramo imati trajno svjetlo i iskustvo koje dolazi od Boga. Svima nam je to potrebno, a Bog nam je voljan dati i više nego što je potrebno ako to želimo prihvatiti. On za naše molitve nije zatvorio ustave nebeske, ali ima onih koji se osjećaju zadovoljnima i idu dalje bez božanske pomoći koja im je toliko potrebna. ...

Kao što sada moramo učiti od božanskog Učitelja, tako trebamo činiti i nadalje u svakom razdoblju našega života. I što budemo stjecali više iskustva, bit ćemo sve bliže čistoj svjetlosti Neba i sve više ćemo opažati u čemu se trebamo mijenjati. Ako budemo tražili savjet od Boga i budemo poslušni i vjerni, svatko od nas može učiniti nešto dobro što će biti na blagoslov drugima. Staza pravednosti je napredovanje iz snage u snagu, iz milosti u milost, iz slave u slavu. Božansko prosvjetljenje će se povećavati sve više i više, u skladu s našim daljnjim djelovanjem, osposobljavajući nas za suočavanje s odgovornostima i krizama koje dolaze.

Prava pobožnost prožima i komunikativna je. Psalmist kaže: "Tvoju pravdu neću kriti u srcu, kazivat ću vjernost tvoju i tvoj spas. Tajit neću dobrote tvoje, ni tvoje vjernosti velikoj skupštini." (Psalam 40,11) Gdje god je Božja ljubav, uvijek postoji i želja da se ona iskaže. Teško je nama samima podvrgnuti svoje "ja" raspeću. ...

Mi ćemo biti potpuno obraćeni i promijenjeni i uistinu biti Božja djeca uživajući ne samo u spoznaji Njegove volje, već istim putem voditi i druge svojim primjerom ponizne poslušnosti i posvećenja. (*Review and Herald*, 22. lipnja 1886.)

Kristovo učenje obuhvaća cijeli svijet

“Kad Isus dovrši svoj govor, veliko je mnoštvo naroda bilo zaneseno njegovom naukom.” (Matej 7,28)

Krist se nije bavio apstraktnim teorijama, već onim što je bitno za razvitak karaktera; onim što će povećati čovjekovu sposobnost da upozna Boga i pojačati njegovu moć da čini dobro. Govorio je o onim istinama koje se odnose na upravljanje životom i koje sjedinjuju čovjeka s vječnošću.

Umjesto da upućuje ljude na proučavanje ljudske teorije o Bogu, Njegovoj Riječi i Njegovim djelima, On ih je učio da Ga gledaju onakvoga kakav se pokazuje u svojim djelima, u svojoj Riječi i kakvog nam otkrivaju Njegove namjere. Dovodio je njihov um u doticaj s umom Beskonačnoga.

Narod je “bio zanesen njegovom naukom” (Matej 7,28), “jer mu riječ bijaše puna moći” (Luka 4,32). Nikada ranije nije govorio netko tko bi imao takvu silu da potakne misli, zapali čežnju i pokrene svaku sposobnost tijela, uma i duše.

Kristovo učenje, kao i Njegovo suosjećanje, obuhvatilo je svijet. Nikada ne može u životu nastati okolnost ili kriza u ljudskom iskustvu za koje nas nije unaprijed pripremio u svojem učenju i za koje Njegova načela nemaju pouke. Riječi Kneza učitelja bit će vodič Njegovim suradnicima sve do kraja vremena. ... Njegovom duhovnom pogledu nije izmicao nijedan ljudski napor i dostignuće, nijedna kušnja i sukob, nijedna poteškoća i opasnost. Njemu su bila poznata sva srca, svi domovi, sva zadovoljstva, radosti i težnje.

On nije govorio samo kao predstavnik cijelog čovječanstva, već se i obraćao cijelom čovječanstvu. Njegova je vijest bila upućena svima — malom djetetu u radosti životnog jutra, željnom i nemirnom srcu mladih, ljudima u punoj snazi koji nose teret odgovornosti i brige, ostarjelima u njihovoj slabosti i iznemoglosti — svakom pripadniku čovječanstva u svakoj zemlji i u svako doba.

Svojim učenjem obuhvaćao je ono što je prolazno i ono što je vječno, ono što se vidi u odnosu na ono što se ne vidi, obične događaje iz svakodnevnog života i važna pitanja koja se tiču budućeg života.

On je postavio probleme ovog života na njihovo pravo mjesto podredivši ih onima od vječnog interesa, ali nije zanemario njihovu važnost; naučavao je da su Nebo i Zemlja povezani i da poznavanje božanske istine priprema čovjeka da bolje ispunjava dužnosti svakodnevnog života.

Za Njega ništa nije bilo bez svrhe. Dječje igre, naporan ljudski rad, životna zadovoljstva, brige i boli, sve su to bila sredstva za postizanje jednog jedinog cilja — otkriti Boga da bi se uzdiglo čovječanstvo. (*Odgovj*, str. 72,73)

13. lipnja

178

Poznavati Boga znači biti Mu poslušan

“Ma što me zamolili u moje ime, ja ću to učiniti. Ako me ljubite, vršit ćete moje zapovijedi.” (Ivan 14,14.15)

Krist je nalogom — “u moje ime” — pokazao svojim učenicima kako moliti. U Kristovo ime Njegovi sljedbenici trebaju stajati pred Bogom. U Gospodnjim očima oni imaju vrijednost kroz vrijednost Žrtve koja je učinjena za njih. Oni su dragocjeni zbog Kristove pravde koja im je uračunata. Zbog Krista Gospodin prašta onima koji Ga se boje. On u njima ne gleda zloću grešnika. U njima prepoznaje sličnost sa svojim Sinom u kojega vjeruju.

Gospodin je razočaran kad se sama Njegova djeca malo cijene. On želi da Njegovo izabrano nasljedstvo cijeni sebe prema cijeni kojom ih je On procijenio. Bog ih je želio, inače ne bi poslao svojega Sina da ih iskupi u tako skupom pothvatu. On ima određenu zadaću za njih i vrlo je zadovoljan kad od Njega traže najviše prednosti u želji da proslave Njegovo ime. Oni mogu očekivati puno ako imaju vjeru u Njegova obećanja.

Međutim, moliti se u Kristovo ime znači mnogo. To znači da moramo usvojiti Njegov karakter, pokazati Njegov duh i činiti Njegova djela. Spasiteljevo obećanje je dano uvjetno. “Ako me ljubite,” kaže On, “vršit ćete moje zapovijedi.” On spašava ljude ne u grijehu, nego od grijeha, a oni koji Ga vole pokazat će poslušnošću svoju ljubav.

Svaka prava poslušnost dolazi iz srca. To znači cijelim srcem raditi s Kristom. Ako želimo, On će se tako izjednačiti s našim mislima i ciljevima, tako dovesti naša srca i umove u sklad sa svojom voljom, da ćemo slušajući Njega zapravo postupati po svojim prirodnim poticajima. Volja, očišćena i posvećena, naći će svoje najuzvišenije zadovoljstvo u službi Njemu. Kad upoznamo Boga, onako kako Ga imamo prednost upoznati, živjet ćemo životom stalne poslušnosti. Poštovanjem Kristova karaktera i zajednicom s Bogom, grijeh će nam postati mrzak.

Kao što je Krist živio po zakonu u svojoj ljudskoj naravi, tako to možemo i mi učiniti ako se uhvatimo za Silnoga i potražimo snagu. Ne smijemo prenijeti odgovornost na druge i čekati od njih da nam kažu što bismo trebali činiti. Ne smijemo ovisiti o ljudskim savjetima. Gospodin će nas poučiti našim dužnostima isto tako spremno kao što bi poučio nekog drugog. Ako Mu dođemo u vjeri, On će nam osobno povjeriti svoje tajne. Naše će srce često gorjeti u nama kad se bude približio da razgovara s nama kao što je to činio s Henokom. Oni koji odluče ne činiti ništa što bi na bilo koji način vrijeđalo Boga znat će, kad Mu iznesu svoj slučaj, kojim putem trebaju ići. Oni ne samo što će primiti mudrost, već i silu. Sila za poslušnost i za službu bit će im podarena onako kako je Krist obećao. (*Isusov život*, str. 553,554)

179 **14. lipnja**

Sveti Duh nam je dan da nas pouči

“A kada dođe on, Duh Istine, uvest će vas u svu istinu.” (Ivan 16,13)

Prije no što je sebe prinio kao žrtvu, Krist je želio svojim sljedbenicima podariti najvažniji i najpotpuniji dar, dar koji će im približiti neiscrpne izvore milosti. “Ja ću moliti Oca”, rekao je On, “i dat će vam drugog Branitelja koji će ostati s vama zauvijek. Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer niti ga vidi niti ga poznaje. Vi ga poznajete, jer boravi s vama i jer će biti u vama. Neću vas ostaviti siročad. Vratit ću se k vama.” (Ivan 14,16-18)

Prije ovoga Duh je bio na svijetu; od samog početka djela otkupljenja djelovao je na ljudska srca. Ali, dok je Krist bio na Zemlji, učenici nisu željeli nikakvog drugog pomoćnika. Tek kad budu bez Njega, osjetit će potrebu za Duhom i tada će On doći.

Sveti Duh je Kristov predstavnik, ali ne u ljudskom obličju, pa je i od tog obličja neovisan. Budući da je nosio ljudsku narav, Krist nije mogao biti osobno na svakom mjestu. Stoga je za njih bilo bolje da ode k Ocu i pošalje Duha da bude Njegov nasljednik na Zemlji. Tada nitko neće imati nikakvu prednost koju mu donosi prebivalište ili osobni dodir s Kristom. Posredovanjem Duha svi će moći pristupiti Spasitelju. U ovom smislu On će im biti bliži nego da se nije uznio na Nebo.

...

U sva vremena i na svakom mjestu, u svim tugama i svim nevoljama, kad su izgledi mračni a budućnost neizvjesna, kad se osjećamo bespomoćni i osamljeni, Utješitelj će biti poslan kao odgovor na molitvu vjere. Okolnosti nas mogu odvojiti od svakog zemaljskog prijatelja, ali nikakva prilika, nikakva udaljenost ne može nas odvojiti od nebeskog Utješitelja. Gdje god se nalazili, kuda god išli, On nam je uvijek s desne strane da nas podupre, podigne, pomogne i obodri. ...

Utješitelj je nazvan "Duhom istine". Njegova zadaća je odrediti i održati istinu. On se najprije nastanjuje u srcu kao Duh istine i tako postaje Utješiteljem. Utjeha i mir nalaze se u istini, jer se pravi mir i utjeha ne mogu naći u zabludi. Lažnim teorijama i predajama Sotona porobljava um. Usmjerajući ljude lažnim mjerilima, on kvari karakter. Sveti Duh govori umu preko Svetoga pisma i urezuje istinu u srce. Tako On otkriva zabludu i izgoni je iz duše. Duhom istine koji djeluje preko Božje riječi, Krist zadobiva svoj izabrani narod. (*Isusov život*, str. 555—557)

Kristova metoda poučavanja

“Kako su ljupke po gorama noge glasonošne radosti koji oglašava mir, nosi sreću ... govoreći Sionu: Bog tvoj kraljuje!” (Izaija 52,7)

U svim propovijedima i na svim proučavanjima Biblije neka ljudi uvide da se sva pitanja vjere i učenja koja mi zastupamo zasnivaju na jasnom: “Tako govori Gospodin.”

Takva je bila metoda Kristovog poučavanja. Kad je On govorio ljudima, oni su Mu postavljali pitanja o značenju Njegovih riječi. Onima koji su ponizno tražili svjetlost, On je uvijek rado objašnjavao svoje riječi. Ali, Krist nije poticao kritiziranje ili cjepidlačenje, što ni mi ne trebamo činiti. Ako ljudi pokušavaju izazvati raspravu oko spornih pitanja nauka, kažite im kako sastanak nije namijenjen tom cilju. Kad odgovarate na neko pitanje, neka slušatelji uvide i priznaju da ste odgovorili. Nemojte prijeći preko nekog pitanja i tražiti da ponovno bude postavljeno. Idite naprijed korak po korak i budite svjesni toga koliko ste napredovali. (*Svjedočanstva za crkvu*, sv. 6, str. 69)

Moramo propovijedati istinu i u javnosti i na osobnoj razini, izlažući svaki dokaz i ukazujući na sva pitanja od vječnog značaja, kako bismo doveli ljude Spasitelju podignutom na strašni križ. Bog želi da svaki čovjek dobije vječni život. Zapazite kako je kroz cijelu Božju riječ izražen duh hitnosti i usrdnog pozivanja muškaraca i žena da dođu Kristu i odreknu se prohtjeva i strasti koji kvare dušu. Moramo ih svim svojim snagama pozivati da se ugledaju na Isusa i prihvate Njegov način života samoodricanja i požrtvornosti. Moramo im pokazati da se njih očekuje da obraduju Kristovo srce time što će koristiti svaki Njegov dar u slavu Njegovog imena. ...

Posvetite mnogo vremena molitvi i proučavanju Božje riječi. Neka svi budu svjesni činjenice o vjeri svoje duše, i kako će vjerujući primiti Svetog Duha zbog istinske gladi i žeđi pravednosti. Poučavajte ih kako da se predaju Bogu, kako da vjeruju i traže Njegova obećanja. Neka duboka Božja ljubav bude izražena riječima ohrabrenja i posredovanja.

Trebamo se mnogo više boriti s Bogom u molitvi za spasenje duša. Radimo nesebično, odlučno i ne popuštajući. Na-

tjerajte duše na gozbu Janjetove svadbe. Treba se više moliti, vjerovati, primati i više surađivati s Bogom. ...

Ljudi se moraju osvjedočiti u opasnost grijeha. Oči prijestupnika moraju se prosvijetliti. Neka svi oni koji su prihvatili Krista govore o Njegovoj ljubavi. Neka svatko tko je osjetio preobražavajuću Kristovu moć u svojoj duši učini sve što može u ime Gospodnje. (*Sujedočanstva za crkvu*, sv. 6, str. 65,66)

16. lipnja

181

Ponizan istraživač može naučiti

“Pokaži mi, Jahve, svoje putove, nauči me svojim stazama!” (Psalam 25,4)

Otkrivenje nije stvaranje ili pronalaženje nečega novog, već je to pokazivanje nečega što je već objavljeno, a bilo je nepoznato ljudskim bićima. Velike i vječne istine sadržane u Evandlju otkrivaju se kroz marljivo istraživanje i ponizno predanje Bogu.

Imamo božanskog Učitelja koji vodi um poniznog istraživača za istinom, i pod vodstvom Svetoga Duha otkriva istine Božje riječi. Nema veće sigurnosti i djelotvornijeg poznavanja istine, nego biti tako vođen u svu istinu. Djelovanjem Svetog Duha mi razumijemo Božju riječ. Upozoreni smo da trebamo težiti za istinom kao za skrivenim blagom.

Gospodin daje razumijevanje pravom istraživaču. Sveti Duh omogućuje ljudskom umu da shvati objavljene činjenice, i božanska svjetlost obasjava dušu. Tada se očima otvaraju prava blaga, i um se oslanja na slavu boljega svijeta. Duša tada vapi za uzvišenošću Isusa Krista. (*Manuscript 59*, 1906.)

Isus je bio najveći Učitelj kojega je svijet ikada poznao. On je predstavljao istinu na jasan i uvjerljiv način, a ilustracije koje je upotrebljavao bile su razumljive i s vrhunskim porukama. Nikad nije pomiješao jeftine simbole i slike sa svojim božanskim uputama, ili težio potaknuti znatiželju viših slojeva koji bi slušali samo zbog zabave. On nije spuštao svetu istinu na razinu običnoga. ... Njegove riječi su bile najčišće i na najvišoj razini. ... On nije ponizio istinu kako bi je približio

čovjeku u njegovom grešnom stanju, niti je spustio mjere pravednosti da bi odgovarale čovjekovom poniženom stanju; već se sâm ponizio i postao poslušan do smrti, čak do smrti na križu, da bi mogao spasiti ljudski rod koji je ponižen grijehom. Njegova namjera nije bila da svojom smrću ukine Božji zakon, već da pokaže nepromjenjivost njegovih svetih zahtjeva. Njegova namjera je bila "da uzveliča i proslavi Zakon svoj" (Izaija 42,21), da bi svatko tko pogleda na golgotski križ i Žrtvu uzdignutu na njemu vidio nepobitan dokaz savršene istine Zakona. ...

On je izbavio istinu, vječnu istinu, od nedostojnog zajedništva s pogreškama i zapovjedio joj da svijetli u svoj svojoj jačini i nebeskom sjaju. On je uzdignuo istinu visoko da bi poput svjetiljke mogla osvijetliti moralnu tamu ovoga svijeta. ... Isus je obnovio istinu koja je bila odbačena, vratio joj kraljevski poredak i dao joj pravi značaj i dostojanstvo. Sâm Krist je istina i život. (*Review and Herald*, 6. kolovoza 1895.)

182 **17. lipnja**

Poučavanje djece

"Pustite dječicu k meni; nemojte im priječiti, jer takvima pripada kraljevstvo Božje!" (Marko 10,14)

Isus poznaje teret što ga nosi srce svake majke. On, čija se majka borila sa siromaštvom i oskudicom, ima sućuti za svaku majku u njezinim problemima. On, koji je udovici iz Naina vratio jedinog sina i koji se u svojoj mucij na križu sjetio vlastite majke, i danas je dirnut brigama svih majki. U svakoj patnji i nevolji On će utješiti i pomoći. ...

U djeci koju su Mu doveli Isus je vidio muškarce i žene koji će biti nasljednici Njegove milosti i podanici Njegova kraljevstva; od kojih će neki postati i mučenici za Njega. Znao je da će Ga ta djeca daleko spremnije slušati i prihvatiti kao svojega Spasitelja nego odrasli ljudi, od kojih su mnogi imali mudrost ovoga svijeta i bili tvrdoga srca. U svojem učenju Isus se spuštao na njihovu razinu. On, Veličanstvo Neba, odgovarao je na njihova pitanja i iznosio svoje pouke na tako jednostava-

van način da je uspješno izlazio ususret njihovom dječjem razumijevanju. U njihove umove usađivao je sjeme istine koje će za nekoliko godina izbiti i donijeti plod za vječni život.

Kad je Isus rekao svojim učenicima da ne brane djeci da dolaze k Njemu, govorio je svojim sljedbenicima svih vjekova, službenicima Crkve, propovjednicima, pomoćnicima i svim kršćanima. Isus privlači djecu i govori nam: "Nemojte im priječiti!" Kao da hoće reći: "Oni bi došli kad ih vi ne biste sprečavali." ...

Kad Sveti Duh utječe na dječja srca, surađujte s Njim u Njegovu radu. Učite ih da ih Spasitelj poziva i da Mu ništa ne može pričiniti veću radost nego kad Mu se predaju u cvijetu i svježini svojega djetinjstva.

Spasitelj se s beskrajnom nježnošću sagiba prema dušama koje je otkupio svojom krvlju. Oni su ono na što Njegova ljubav polaže pravo. On ih promatra s neizrecivom čežnjom. Njegovo srce ne privlače samo lijepo odgojena i tjelesno najprivlačnija djeca, već i oni koji su, bilo naslijeđem ili zbog nemara roditelja, stekli nepoželjne karakterne crte. Mnogi roditelji ne shvaćaju u kolikoj su mjeri odgovorni za ove karakterne osobine svoje djece. ... Isus, međutim, sa sažaljenjem promatra ovu djecu. U svojem rasuđivanju On ide od uzroka k posljedici.

Kršćanski propovjednik može biti Kristovo oruđe, dovodeći k Spasitelju djecu koja imaju nedostatke u karakteru. Mudrošću i taktičnim postupanjem on ih može privinuti k srcu, uliti im hrabrost i nadu i, kroz Kristovu milost, biti svjedokom preobražaja njihova karaktera, tako da se za njih može reći: "Jer takvima pripada kraljevstvo Božje." (*Put u bolji život*, str. 19,20)

Vezama ljudskog suosjećanja

“Uto dođe neka žena Samarijanka da zahvati vode. Isus joj reče: ‘Daj mi da se napijem!’” (Ivan 4,7)

Isus nije prolazio niti pored jednog ljudskog bića kao pored nečega što je bezvrijedno; naprotiv, On se trudio da svaka duša dobije zdravlje i spasenje od grijeha. Ma kakvo da je bilo društvo u kojemu se nalazio, iznosio je pouku koja je odgovarala vremenu i okolnostima. Ako je vidio da se ljudi međusobno zapostavljaju i vrijeđaju, samo je postojao osvjedočenijim da njima treba Njegova božansko-ljudska sućut. Trudio se da one koji su bili najgrublji i najnepriступačniji ispuni nadom i uvjeri ih da mogu biti slobodni od mana, dobivajući karakter koji će im pomoći da žive kao Božja djeca. ...

Isus se, premda je bio Židov, slobodno družio sa Samarijancima, omalovažavajući farizejske običaje svojega naroda. Svjestan predrasuda Samarijanaca, Isus je prihvaćao gostoprimitstvo tog prezrenog naroda. Spavao je zajedno s njima pod njihovim krovovima, jeo s njima za njihovim stolovima, uzimao od hrane koju su pripremale i posluživale njihove ruke, učio na njihovim ulicama i u postupanju s njima pokazivao božansku dobrotu i ljubaznost. I dok je On privlačio k sebi njihova srca vezom ljudske sućuti, Njegova im je božanska milost donosila spasenje koje su Židovi odbacili.

Isus nije propuštao nijednu priliku da objavi Evanđelje o spasenju. Sjetite se Njegovih divnih riječi što ih je uputio onoj ženi u Samariji. Dok je sjedio kod Jakovljeva zdenca, ta žena je došla zahvatiti vode. Na njezino iznenađenje, Isus ju je nešto zamolio. “Daj mi da se napijem”, rekao je. On je osjećao potrebu za svježom hladnom vodom, ali je tražio priliku da joj ponudi vodu života. “Kako ti”, rekla je žena, “Židov, možeš iskati od mene, Samarijanke, da se napiješ? Židovi se, naime, ne družu sa Samarijancima.” Isus joj je odgovorio: “Kad bi ti znala za dar Božji i tko je onaj koji ti veli: ‘Daj mi piti’, ti bi u njege iskala i dao bi ti žive vode.” (Ivan 4,7-10) ...

Koliko je zanimanja Krist pokazao za ovu ženu! Kako su Njegove riječi bile ozbiljne i uvjerljive! Kad ih je žena čula,

ostavila je svoje posude, otišla u grad i rekla svojim prijateljima: "Dodite da vidite čovjeka koji mi reče sve što sam učinila! Da on nije Mesija?" Čitamo: "Mnogi Samarijanci počеше vjerovati u nj." (Ivan 4,20.30) Tko može sagledati utjecaj što su ga ostavile ove riječi na spasenje duša u godinama koje su od tada prošle?

Gdje god su srca spremna za prihvaćanje istine, Krist ih je spreman uputiti na nju. On im otkriva Oca i službu kakva je ugodna Onome koji vidi srce. Kod takvih se On ne poslužuje usporedbama. Njima, kao i ženi na izvoru, On kaže: "To sam ja koji govori s tobom." (*Put u bolji život*, str. 11,12)

19. lipnja

184

Izvor koji zadovoljava

"Kad bi ti znala za dar Božji i tko je onaj koji ti veli: 'Daj mi piti', ti bi u njega iskala i dao bi ti žive vode."
(Ivan 4,10)

Što je Isus rekao ženi Samarijanki na Jakovljevom izvoru? ... "A tko pije od vode koju ću mu ja dati ... postat će u njemu izvorom one vode što struji u život vječni." Voda o kojoj je Isus govorio je objava Njegove milosti u Njegovoj Riječi. Njegov Duh i Njegovo učenje su izvor koji gasi žeđ svake duše. Svaki drugi izvor kojemu bi pribjegli pokazat će se kao nedostatan. Ali Riječ istine je kao svježi potok, kao vode s Libana koje u svako doba gase žeđ. U Kristu je punina radosti kojoj nema kraja. Želje, zadovoljstva i radosti svijeta nikad nisu zadovoljile ni iscijelile dušu. Ali Isus kaže: "Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni." (Ivan 6,54)

Dragocjena Kristova prisutnost u Njegovoj Riječi uvijek govori duši riječima koje Ga prikazuju kao Izvor žive vode koja osvježava žednu dušu. Naša je prednost što imamo živog, stalno i svuda prisutnog Spasitelja. On je izvor duhovne snage usađene u nas, koja će kroz naše riječi i naša djela teći i osvježavati sve one s kojima dolazimo u dodir, stvarajući u njima želje i težnje za snagom i čistoćom, za svetošću, mirom

i onom radošću koja nikad ne donosi tugu. To je rezultat stalno prisutnog Spasitelja.

Isus kaže: "Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta." (Matej 28,20) On je jednom hodio zemljom kao čovjek, Njegovo Božanstvo je bilo zaogruto ljudskom naravi, bio je Čovjek boli i stradanja, izložen sotonskim prijevarama. Bio je iskušan u svemu kao mi i stoga zna kako priteći u pomoć onima koji se nađu u kušnji. Sada se nalazi s desne strane Boga. On je na Nebu kao naš Branitelj i zastupa nas pred nebeskim Ocem. Ta nas misao uvijek treba hrabriti i tješiti i dati nam novu nadu. On razmišlja o onima koji su predmet kušnje na ovom svijetu. On misli na svakog od nas pojedinačno i zna svaku našu potrebu. Kad ste u kušnji, samo recite: On se brine za mene, On me zastupa, On me ljubi. On je umro za mene. Bezuvjetno se predajem Njemu.

Mi žalostimo srce našeg Spasitelja kad tugujemo sami nad sobom, kao da smo sami sebi spasitelj. Nemojmo činiti tako; povjerimo svoju dušu uvijek iznova Bogu kao svom vjeronom Stvoritelju. On uvijek živi i moli se za one koji prolaze kroz kušnje i probe. Otvorite svoje srce svijetlim zrakama Sunca pravde, i neka nijedan dašak sumnje i nijedna riječ nevjere ne prijeđe preko vaših usana, da ne biste posijali sjeme sumnje. Na Nebu se čuva čitavo bogatstvo blagoslova za nas; dokućimo ih vjerom. Preklinjem vas da budete hrabri u Gospodinu. Božanska snaga stoji nam na raspolaganju; govorite ono što će ohrabriti, ojačati i podići vjeru. ... Budite živo svjedočanstvo za Boga u svim okolnostima. (*Testimonies to Ministers*, str. 390,391)

185 **20. lipnja**

Pravo visoko obrazovanje

"Nauči me da vršim volju tvoju, jer ti si Bog moj. Duh tvoj dobar nek me po ravnu putu vodi!" (Psalam 143,10)

"Radujte se uvijek u Gospodinu! Da ponovim: radujte se!" Oni koji ovako čine imaju život ispunjen radošću. Nikakve ružne riječi ne prelaze preko njihovih usana ili iz ozračja

njihove duše, jer oni se ne osjećaju boljima od drugih. Sakrijte se u Isusu Kristu i tada će vas Božja istina stalno pripremati za budućnost, za besmrtni život. Kad imate povjerenja u Sve-moćnoga, vaše iskustvo nije posuđeno, ono je vaše. Kakav god bio vaš karakter, Bog ga može oblikovati da postane ugodan i sličan Kristovom. Živeći vjerom vi se odvajate od svega što nije u suglasju s Bogom, a to će dovesti Nebo u vaš život ovdje. Hoćete li to učiniti? Ako tako učinite, svaki vaš korak bit će osvjetljen. ...

Pravo visoko obrazovanje jest ono koje primamo sjedeći pored Isusovih nogu. Ponizite se pod moćnu Božju ruku, i On će vas uzdići. Ne trebate se boriti da se uzdignete. Posvetite se radu za Njega, učinite to u vjernosti, iskrenosti, pravednosti, i svaki dan primit ćete nagradu, a to je nebeska svjetlost koja će vas obasjavati. Njegova svjetlost, Njegova milost i Njegovo spasenje otkriveni su na taj način. ...

Mi tako malo znamo o Isusu Kristu te jedva možemo, i to nejasno, shvatiti što će On učiniti za nas. Bog želi da učimo o Njemu. ... Neka izgradnja našega karaktera bude u skladu s prekrasnim uzorom otkrivenim ljudima u životu Krista.

U svom radu trebate učiniti ono što čini ratar kako bi proizveo plodove iz zemlje. Izgleda kako on baca sjeme, ali sjeme zakopano u zemlju umirući klije. Moć živoga Boga daje život i rast, i onda se pojavi "najprije stabljika, zatim klas — potom pun klas zrna". Proučite ovaj čudesan proces. O, toliko toga se može naučiti, toliko toga razumjeti, i čini se kako tijekom ovog životnog vijeka ne možemo sve naučiti — i doista ne možemo. Ali, ako sada usavršimo svoj um najviše što možemo, kroz cijelu vječnost ćemo proučavati Božje putove i djelo, stalno postižući sve više i više.

Sad nam je potreban um koji može razumjeti jednostavnost pobožnosti. Više od svega što želimo, trebali bismo željeti da Isus Krist prebiva u hramu naše duše, jer On ne može stanovati tamo ako nije otkriven i pokazan u rodovima i dobrim djelima. ... Bog želi da svatko od nas bude Njegova ruka pomoćnica; i ako sebe predamo Njemu, On će nas poučavati i raditi kroz nas, kako bismo i druge mogli poučiti. Tada ćemo moći reći: O Bože, "tvoja me brižljivost uzvisi". (2. Samuelova 22,36) (*Manuscript 91, 1901.*)

Gledanje na Krista

“Kao što reče Bog: ‘Stanovat ću među njima i među njima hodati. Ja ću biti njihov Bog, a oni će biti moj narod.’” (2. Korinćanima 6,16)

Ako se misli bave Kristom, karakter se preobražava na Božju sliku. Mislima prevladava svijest o Njegovoj dobroti i ljubavi. Time što razmišljamo o Njegovu karakteru, On je zapravo uvijek prisutan u našim mislima. Njegova ljubav nas okružuje.

Ako pokušamo samo na trenutak pogledati Sunce kad se nalazi u zenitu, pa se za trenutak brzo okrenemo u stranu, slika Sunca će se pojaviti na svemu u što god pogledali. Isto se događa kad gledamo na Isusa; sve na što pogledamo odražavat će Njegov lik, lik Sunca pravde. Ništa drugo ne možemo vidjeti, niti o nečemu drugom govoriti. Njegov je lik utisnut u zjenicu naše duše i vrši svoj utjecaj na svagdašnji naš život, omekšavajući i obuzdavajući našu narav. Stalnim gledanjem u Njega mi se preobražavamo u Njegov lik. Na sve s kojima dolazimo u dodir zračimo svjetlost Njegove pravde. Naš karakter se mijenja; naši osjećaji, naše misli, naše pobude, sve je ozračeno svjetlošću koja dolazi od Onoga koji nas je tako silno ljubio da je sebe dao za nas. To je prikaz djelovanja oživljavajuće sile u našim mislima i svakodnevnom životu kad u vjeri primimo Krista kao svog osobnog Spasitelja.

Kad prihvatimo riječi Njegovih uputa, i kad nas one potpuno obuzmu, tada je Isus za nas trajno prisutan i upravlja našim mislima, planovima i postupcima. Mi smo potpuno prožeti uputama najvećeg Učitelja kojega je svijet ikada poznavao. Osjećaj ljudske odgovornosti daje pečat našem pogledu na život i svakodnevne dužnosti. Isus Krist je nama sve — prvi i posljednji, jedini i najveći u svemu. Isus Krist, Njegov Duh i Njegov karakter daju boju svemu; On je osnova i potka, sama bît našeg cjelokupnog bića. Kristove riječi su duh i život. Tada ne možemo staviti sebe u središte svega; ne živimo više mi nego Krist koji živi u nama, i On je nada slave. Naše “ja” je mrtvo, ali Krist je živi Spasitelj.

Stalnim gledanjem na Isusa mi odražavamo Njegov lik na sve oko nas. Više ne zastajemo i ne razmatramo svoja razočaranja, o njima ne želimo čak niti govoriti jer smo sve više zaokupljeni ugodnijom slikom koja privlači naš pogled — Isusovom dragocjenom ljubavi. Svojom riječju istine On prebiva u nama. (*Testimonies for Ministers*, str. 388—390)

Mi imamo uzvišeno zvanje u Isusu Kristu. Mi trebamo izvršiti golem i sveti posao, i zato Bog poziva svakog od nas da u očima ovoga svijeta i cijelog svemira visoko uzdignemo Njegova načela, u sili Jahve koji je “Stijena vječna” (Izaija 26,4). (*Testimonies for Ministers*, str. 386)

22. lipnja

187

Blagoslovljeni smo dok poučavamo druge

“Tko napaja druge, sam će se napojiti.” (Izreke 11,25)

Kristovo učenje bilo je izraz dubokog osvjedočenja i iskustva, i oni koji se uče od Njega postaju učitelji po božanskom uzoru. Božja riječ koju izgovara onaj koji je i sâm posvećen njome posjeduje životodavnu silu koja je čini privlačnom za slušatelje i osvjedočuje ih da je ona živa stvarnost. Kad čovjek primi istinu u ljubavi prema njoj, on će je otkriti uvjerljivošću svojega ponašanja i načinom svojega govora. On objavljuje ono što je sam čuo, vidio i opipao o Riječi života, tako da bi i drugi mogli imati zajednicu s njim kroz poznavanje Krista. Njegovo svjedočanstvo, s usana dotaknutih živim žarom s oltara, istina je za prijemčivo srce i ona posvećuje karakter.

Onaj koji teži pružiti svjetlost drugima, i sam će biti blagoslovljen. Bit će to kiša blagoslova. “I tko napaja druge, sam će se napojiti.” (Izreke 11,25) Bog bi mogao postići svoj cilj spašavanja grešnika bez naše pomoći; ali da bismo razvili karakter sličan Kristovom, moramo sudjelovati u Njegovu radu. Da bismo sudjelovali u Njegovoj radosti — radosti da vidimo duše otkupljene Njegovom žrtvom — moramo sudjelovati u Njegovim naporima za njihovo otkupljenje.

Prvi izraz Natanaelove vjere, tako snažan, ozbiljan i iskren, zvučao je kao glazba u Isusovim ušima. A On mu uzvra-

ti: "Jer ti rekoah da sam te vidio pod smokvom, vjeruješ! Vidjet ćeš još veće od toga!" Spasitelj je radosno očekivao svoje djelo propovijedanja dobrih vijesti krotkima, zavijanja ranjenih srca i objavljivanja slobode zarobljenima od Sotone. Držeći na umu dragocjene blagoslove što ih je donio ljudima, Isus je dodao: "Zaista, zaista, kažem vam... vidjet ćete otvoreno nebo i anđele Božje gdje uzlaze i silaze nad Sinom Čovječjim."

Ovdje je Krist zapravo rekao: Na obali Jordana Nebo je bilo otvoreno i Duh je sišao na mene kao golub. Taj prizor potvrdio je da sam Božji Sin. Ako me vjerujete kao takvoga, vaša će vjera oživjeti. Vi ćete vidjeti da je Nebo otvoreno i da se nikada neće zatvoriti. Otvorio sam ga za vas. Božji anđeli se penju noseći Ocu molbe nevoljnih i ojađenih, i silaze noseći blagoslov, nadu, ohrabrenje, pomoć i život sinovima ljudskim.

Božji anđeli su stalno u pokretu između Zemlje i Neba i Neba i Zemlje. ... Na taj je način Krist Posrednik u vezi ljudi s Bogom i Boga s ljudima. (*Isusov život*, str. 102,103)

188 **23. lipnja**

Učenici u Kristovoj školi

"Već uživa u Zakonu Jahvinu, o Zakonu njegovu misli dan i noć." (Psalam 1,2)

Stalno razmišljanje o onome što je Bog kao svoju volju otkrio čovjeku čini um istraživača snažnijim. Oni koji Božju riječ čitaju i proučavaju s usrdnom željom za božanskim prosvjetljenjem, bilo da su propovjednici ili ne, ubrzo će u njoj otkriti ljepotu i sklad koji će privući njihovu pozornost, uzdići njihove misli i dati im nadahnuće i snagu dokaza koji moćno osvjedočavaju i obraćaju duše. ...

O pobožnom čovjeku psalmist kaže: "Već uživa u Zakonu Jahvinu, o Zakonu njegovu misli dan i noć." Pozivajući se na osobno iskustvo on zaključuje: "O, kako ljubim Zakon tvoj, po cio dan o njemu razmišljam. ... Oči moje straže noćne pretječu da razmišljam o besjedi tvojoj." (Psalam 119,97.148) ...

Svojim učenicima Isus je rekao: "Učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca." (Matej 11,29) Sve one koji su prihvatili

dužnost učitelja najusrdnije pozivam da prvo postanu ponizni učenici i da kao učenici u Kristovoj školi uvijek budu spremni primiti pouke od velikog Učitelja u krotkosti i poniznosti srca. Poniznost duha usklađena s revnim djelovanjem uroditi će spašavanjem duša koje su tako skupo plaćene Kristovom krvlju. ... "Vjera bez djela je beskorisna." Njemu je potrebna ona vjera koja radi kroz ljubav i čisti dušu. Živa vjera u Krista dovodi svaki postupak u životu i svaki osjećaj duše u sklad s Božjom istinom i Njegovom pravednošću.

Mrzovoljnost, uzdizanje samog sebe, oholost, strast i svaka druga osobina koja nije slična karakteru Onoga koji je naš sveti Uzor, mora biti pobijeđena; i tada će poniznost, krotkost i iskrena zahvalnost Isusu za Njegovo veliko djelo spasenja neprekidno izvirati iz čistog izvora preporođenog srca. Kristov glas se uvijek treba čuti u poruci koja dolazi s usana Njegovih predstavnika. ...

Kad bi oni koji svečano objavljuju ozbiljne opomene za ovo vrijeme uvidjeli svoju odgovornost prema Bogu, shvatili bi koliko im je potrebna usrdna molitva. Dok su stanovnici gradova i sela mirno spavali ponoćnim snom, kad se već svatko povukao u svoju kuću zbog odmora, Krist — naš Uzor — odlazio je na Maslinsku goru i tu u zaklonu drveća čitave noći provodio u molitvi. I sâm On, koji je bio bez ikakve mrlje grijeha — koji je imao riznicu Božjih blagoslova, čiji su glas nebeske smirenosti čuli učenici zastrašeni uzburkanim valovima jezera u četvrtoj noćnoj straži, čije su riječi podizale mrtve iz groba — molio se usamljen s bolnim uzdasima i suzama. On se nije molio za sebe, već za one koje je došao spasiti. (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 526—528)

24. lipnja

189

Budite živo svjedočanstvo

"Kao što ti mene posla u svijet, i ja njih poslah u svijet." (Ivan 17,18)

Pošto se sila sotonskih kušnji sve više uvećava, vrijeme u kojemu živimo prepuno je opasnosti za Božju djecu, i mi se

trebamo stalno učiti od božanskog Učitelja kako bismo svaki korak poduzeli u pravdi i sigurnosti. Pred nama su otkriveni čudesni prizori; i u ovo vrijeme život Božjeg naroda treba predstavljati živo svjedočanstvo, kako bi svijet mogao vidjeti da i u ovom vijeku, kad zlo prevladava na sve strane, još postoji narod koji se odriče vlastite volje i želje u težnji da tvori Božju volju — narod u čijem je srcu i životu zapisan Božji zakon.

Bog s pravom očekuje da oni koji nose Kristovo ime doista budu Njegovi predstavnici. Njihove misli trebaju biti čiste, a svojim riječima trebaju oplemeniti i uzdići druge. Kristova religija mora biti utkana u sve što oni kažu i učine. Oni trebaju biti posvećen, oplemenjen i svet narod koji će prenositi svjetlost svima s kojima dolaze u dodir. Njegova je namjera da oni, primjenjujući istinu u svom svakodnevnom životu, budu Njegova hvala na Zemlji. Kristova milost je dovoljan залог da se sve to postigne. Ali, pripadnici Božjeg naroda trebaju imati na umu da Njegovu namjeru mogu ostvariti samo ako vjeruju i rade po načelima Evanđelja. Samo ako svoje od Boga dobivene sposobnosti u potpunosti posvete Njegovoj službi, oni će uživati u punini sile koja je obećana crkvi pozvanoj da bude svjedočanstvo. ...

Kristovi sljedbenici moraju biti odvojeni od svijeta u načelima i interesima, ali oni se ne trebaju izolirati od svijeta. I sâm Spasitelj se miješao s ljudima, ali ih nikada nije ohrabrio na bilo što što nije bilo u skladu s Božjom voljom, već samo na ono što ih je uzdizalo i oplemenjivalo. ... Tako kršćani trebaju boraviti među ljudima, kako bi utjecaj božanske ljubavi bio sol koja čuva svijet od pokvarenosti.

Svakodnevno salijetan kušnjama, u neprekidnom sukobu s vođama hebrejskog naroda, Krist je znao da svoju ljudsku narav mora snažiti molitvom. Da bi mogao biti blagoslov za ljude, morao je održavati neprekidnu vezu s Bogom, moleći se za snagu, ustrajnost i postojanost. ... Bez takvog održavanja veze s Bogom nijedno ljudsko biće ne može dobiti snagu za službu. Samo Krist može pravilno usmjeriti misli. Samo On može dati plemenite težnje i oblikovati karakter da bude sličan božanskom. Ako Mu se približimo u iskrenoj molitvi, On će naše srce ispuniti visokim i svetim ciljevima te dubokom čežnjom za čistoćom i pravednošću. ...

Bog želi da Njegov narod svojim životom pokaže prednosti kršćanstva nad svjetovnošću, da pokaže kako se rukovodi uzvišenijim i svetim načelima. ... On čezne da nas učini provodnicima po kojima će moći izljevati obilje svoje ljubavi i milosti. (*Counsels to Parents and Teachers*, str. 322—324)

25. lipnja

190

Bio je sve ono što je tvrdio

“Tko vjeruje u me, i on će činiti djela koja ja činim. Činit će i veća od ovih, jer ja idem k Ocu.” (Ivan 14,12)

Nakon Gospodnjeg uzašašća učenici su shvatili ispunjenje Njegova obećanja. Prizori Kristova raspeća, uskrsnuća i uzašašća bili su za njih živa stvarnost. Vidjeli su da su se proročanstva doslovno ispunila. Istraživali su Pismo i vjerom i sigurnošću koje ranije nisu poznavali pratili su njegovo učenje. Znali su da je božanski Učitelj bio sve ono što je tvrdio da jest. Dok su pričali svoje iskustvo i veličali Božju ljubav, ljudska su srca bila omekšana i svladana, i mnogi su povjerovali u Isusa.

Spasiteljevo obećanje učenicima obećanje je Njegovoj Crkvi do kraja vremena. Bog nije zamislio da Njegov veličanstveni nacrt o otkupljenju ljudi postigne samo neznatne rezultate. Svi koji će se posvetiti radu, ne uzdajući se u ono što sami mogu učiniti, već u ono što Bog može učiniti za njih i preko njih, sigurno će shvatiti ispunjenje Njegova obećanja. “Činit će i veća od ovih”, izjavljuje On, “jer ja idem k Ocu.”

Do tada učenici nisu poznavali Spasiteljeve neograničene izvore pomoći i sile. Rekao im je: “Do sada niste ništa u moje ime molili.” (Ivan 16,24) Objasnio je da je tajna njihova uspjeha u traženju sile i milosti u Njegovo ime. On će biti prisutan pred Ocem da se moli za njih. Molitvu poniznog molitelja Isus predstavlja kao svoju osobnu želju za tu dušu. Svaka iskrena molitva čuje se na Nebu. Možda neće biti izražena tečno; ali ako je od srca, uzdići će se do Svetišta u kojemu Isus služi, i On će je prinijeti Ocu savršenim riječima, divnu i mirisnu od kâda Njegova osobna savršenstva.

Staza iskrenosti i čestitosti nije staza bez prepreka, ali zato u svakoj poteškoći trebamo vidjeti poziv na molitvu. Ne postoji nijedno biće koje ima neku moć, a da je nije primilo od Boga, i da izvor iz kojega ona potječe nije dostupan i najslabijem ljudskom biću. "I što god zamolite u moje ime," kaže Isus, "učinit ću, da se proslavi Otac u Sinu. Ma što me zamolili u moje ime, ja ću to učiniti." (Ivan 14,13.14) (*Isusov život*, str. 553)

Spasitelj je duboko želio da Njegovi učenici shvate razlog zbog kojega je svoju božansku narav ujedinio s ljudskom. Došao je na svijet pokazati Božju slavu, da bi se čovjek njezinom silom koja obnavlja mogao uzdignuti. Bog se otkrio u Njemu da bi se On mogao otkriti u njima. Isus nije otkrio nikakve osobine, niti pokazao silu koju ljudi ne bi mogli dosegnuti vjerom u Njega. Svi Njegovi sljedbenici mogu imati Njegovu savršenu ljudsku narav ako se pokore Bogu kao što je to On učinio. (*Isusov život*, str. 552)

191 **26. lipnja**

Kristova omiljena tema

***"Vama je bolje da ja odem, jer ako ne odem, Branitelj neće doći k vama. Odem li, poslat ću ga k vama. On će, kad dođe, dokazati svijetu zabludu s obzirom na grijeh, na pravednost i na sud."* (Ivan 16,7.8)**

Isus Krist, veliki Učitelj, imao je beskonačno mnogo različitih tema za koje se možemo odlučiti, ali ona kojom se On opširno bavi jesu darovi Svetoga Duha. (*Selected Messages*, knjiga 1, str. 156)

Opisujući svojim učenicima službu Svetoga Duha, Isus ih je želio nadahnuti radošću i nadom koja je nadahnjivala i Njegovo srce. Radovao se za tu obilnu pomoć koju je osigurao svojoj Crkvi. Sveti Duh bio je najveći od svih darova što ih je mogao izmoliti od svojega Oca za uzdizanje svog naroda. Sveti Duh treba im biti podaren kao sila koja preporada, jer bi bez nje Kristova žrtva bila beskorisna. Sila zla vjekovima je jačala i ljudi su se začuđujućom pokornošću podčinjavali sotonskom

ropstvu. Čovjek se može oduprijeti i pobijediti grijeh jedino moćnim djelovanjem Treće Osobe Božanstva, koja će doći neizmijenjenom silom u punini božanske moći. Duh čini djelotvornim ono što je izvojevao Otkupitelj svijeta. Sveti Duh čisti srce. Posredovanjem Duha vjernik postaje sudionikom u božanskoj naravi. Krist je podario svojega Duha kao božansku silu u svladavanju svih naslijeđenih i stečenih sklonosti k zlu i stoga da Crkva primi pečat Njegova karaktera.

Krist je rekao o Duhu: "On će mene proslaviti." Kao što je Spasitelj došao proslaviti Oca otkrivanjem Njegove ljubavi, tako je i Duh trebao proslaviti Krista otkrivanjem Njegove milosti svijetu. U čovječanstvu se treba obnoviti Božji lik. Božja čast i Kristova čast povezane su sa savršenstvom karaktera Njegovog naroda.

"On će [Duh Istine], kad dođe, dokazati svijetu zabludu s obzirom na grijeh, na pravednost i na sud." Propovijedanje Riječi bilo bi beskorisno bez stalne prisutnosti i pomoći Svetoga Duha. To je jedini uspješni učitelj božanske istine. Jedino kad Duh prati istinu do srca, ona će probuditi savjest ili preobraziti život. Čovjek može biti spreman iznijeti slovo Božje riječi, on može biti upoznat sa svim njezinim zapovijedima i obećanjima, ali ako Sveti Duh ne usadi istinu, nijedna duša neće pasti na Stijenu i razbiti se. Nikakvo obrazovanje, nikakve prednosti, ma kako velike, ne mogu bez suradnje Božjeg Duha učiniti čovjeka provodnikom svjetlosti. ...

Ovaj obećani blagoslov, koji tražimo vjerom, donosi sobom sve druge blagoslove. On se daje prema bogatstvu Kristove milosti, i On Ga je spreman dati svakome prema mjeri u kojoj Ga može primiti. (*Isusov život*, str. 557,558)

27. lipnja

192

Najuzvišenije od svih obrazovanja

***"Neka nam ne dodija činiti dobro, jer ćemo u svoje vrijeme žeti ako sad ne malakšemo."* (Galacanima 6,9)**

Krist nas poziva da se strpljivo i ustrajno zalažemo za tisuće onih što propadaju u svojim grijesima raštrkani po svim

zemljama, kao olupine brodova na pustoj obali. Oni koji će sudjelovati u Kristovoj slavi moraju isto tako biti sudionici u Njegovoj službi, pomažući slabima, nesretnima i očajnima.

Neka oni koji se prihvate ovog rada neprekidno proučavaju Kristov život. Neka budu duboko iskreni u svojoj duši i ulože sve svoje sposobnosti u službu Učitelju. Iskreni, nesebični naponi urodit će plodom. Radnici će od velikog Učitelja primiti najuzvišenije od svih obrazovanja. Međutim, oni koji primljenu svjetlost ne prenose na druge, uvidjet će jednog dana da su pretrpjeli užasan gubitak.

Ljudska bića nemaju pravo misliti da za napore koje ulažu u djelu spašavanja duša postoji granica. Je li se Krist ikada umorio u svom radu? Vjernici crkve trebaju neprekidno i ustrajno ulagati napore, kao što je to On činio. Oni uvijek moraju biti spremni da na zapovijed Učitelja stupe u akciju. Gdje god uvidimo da nešto treba učiniti za Božje djelo, učinimo to odmah, gledajući stalno na Isusa. Kad bi vjernici naših crkava poslušali ovu pouku, stotine duša bilo bi pridobiveno za Isusa. Kad bi svaki vjernik crkve bio aktivni misionar, Evanđelje bi bilo brzo objavljeno “svakom narodu i plemenu, jeziku i puku”.

U djelo objavljivanja istine za ovo vrijeme treba unijeti posvećene snage i sposobnosti. Ako snage neprijatelja sad izvojuju pobjedu, to će biti stoga što su crkve zanemarile posao koji im je Bog povjerio. Godinama smo bili poticani na rad, ali su mnogi spavali. Kad bi se adventisti sedmog dana probudili i radili posao koji im je povjeren, istina bi bila objavljena u gradovima gdje je taj rad zanemaren, i to jasnim, razgovijetnim riječima i u sili Duha.

Kad iskreno obavimo posao, vidjet ćemo djelotvornu silu Kristove milosti. Stražari na zidovima Siona moraju uvijek biti potpuno budni i stalno buditi druge. Božji narod treba biti revan i vjeran u svojem radu za Njega, tako da iz njegovog života nestane svaka sebičnost. Božji radnici će svojim očima vidjeti Gospodnju ruku i moć koja se vidjela u Kristovu životu bit će otkrivena. Povjerenje će biti obnovljeno i posvuda među vjernicima crkve zavladat će jedinstvo. ... Svakom radniku Krist obećava božansku moć koja će njegov rad učiniti uspješnim. (*Svjedočanstva za crkvu*, sv. 9, str. 31—34)

Sam Bog bio je Danielov učitelj

“Jer ja častim one koji mene časte.” (1. Samuelova 2,30)

U stjecanju babilonske mudrosti Daniel i njegovi prijatelji bili su mnogo uspješniji od ostalih vršnjaka; međutim, njihovo obrazovanje nije bio rezultat slučaja. Oni su stjecali znanje vjernom uporabom svojih sposobnosti, pod vodstvom Svetog Duha. Povezali su se s Izvorom svake mudrosti, proglašivši spoznaju Boga temeljem svojega obrazovanja. Ispunjeni vjermom, molili su za znanje i živjeli onako kako su molili. Svojim ponašanjem omogućili su Bogu da ih blagoslovi. Izbjegavali su sve što bi oslabilo njihove snage, koristili su svaku priliku da prošire svoje znanje na svim područjima. Usvojili su pravila života koja su im osiguravala intelektualnu snagu. Trudili su se steći znanje samo s jednim ciljem — da mogu proslaviti Boga. Shvaćali su da moraju steći bistrinu uma i usavršiti svoj kršćanski karakter ukoliko žele biti predstavnici prave vjere usred lažnih neznabožačkih religija. Bog je bio njihov Učitelj. Stalno moleći, svjesno učeći i ostajući u vezi s Nevidljivim, oni su hodili s Bogom kao Henok.

Istinski uspjeh u bilo kojoj grani poslovanja ne dolazi kao posljedica slučajnosti, okolnosti ili sudbine. On je rezultat Božje providnosti i nagrada za vjeru, razboritost, valjanost i ustrajnost. Visoke duševne vrline i plemenita moralna snaga ne stječu se slučajno. Bog daje prilike; uspjeh dolazi kad ih koristimo.

Dok je Bog djelovao na Daniela i njegove prijatelje “da mu se mogu svidjeti”, oni su gradili svoje spasenje (Filipljanima 2,13). Time se na djelu otkrilo božansko načelo suradnje bez kojega se ne može postići nikakav istinski uspjeh. Ljudski napori ne vrijede ništa bez božanske snage; a bez ljudskog nastojanja ni božanski napori kod mnogih ništa ne postižu. Da bismo dobili božansku milost, moramo obaviti svoj dio. Njegova je milost određena da u nama “proizvodi i htijenje i djelovanje”, ali nikada nije zamjena za naše napore.

Kao što je surađivao s Danielom i njegovim prijateljima, Gospodin će surađivati i sa svima onima koji nastoje ispuniti

Njegovu volju. Udjeljujući svoga Duha, Bog će poduprijeti svaku dobru namjeru, svaku plemenitu odluku. Oni koji hode putom poslušnosti, susretat će se s mnogim zaprekama. Snažni, potajni utjecaji možda će ih vezivati uz svijet, ali Gospodin je sposoban da onemogućí svaku silu koja pokušava pobijediti Njegove izabranike; u Njegovoj snazi oni mogu svladati svaku kušnju i pobijediti svaku poteškoću. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 307,308)

194 **29. lipnja**

Poučavani od najvećeg Odgojitelja na svijetu

“Bacite mrežu na desnu stranu ladice i naći ćete!” reče im. Baciše je, dakle, i već je nisu mogli izvući zbog mnoštva riba.” (Ivan 21,6)

U društvu je bilo sedam učenika. Bili su obučeni u skromnu ribarsku odjeću; siromašni u svjetovnim dobrima, bili su bogati u poznavanju i primjenjivanju istine, što im je u očima Neba davalo najviši položaj kao učitelja. Oni nisu bili učenici u proročkim školama, ali ih je tri godine poučavao najveći Odgajatelj kojega je svijet ikada imao. Njegovim su poukama postali plemeniti, razboriti i uzvišeni tako da su ljudi preko njih mogli biti dovedeni u spoznaju istine. ...

Večer je bila ugodna, a Petar koji je još uvijek volio čamce i ribolov, predložio je da se otisnu na more i bace mreže. Svi su se bili spremni prikloniti ovoj zamisli. Nedostajali su im hrana i odjeća, pa bi im u tome pomogao uspješni noćni ribolov. Otisnuli su se u svom čamcu, ali ništa nisu ulovili. Cijele su noći teško radili, ali bez uspjeha. Tijekom tih zamornih sati razgovarali su o svom odsutnom Gospodinu i sjećali se divnih događaja iz Njegove službe kraj mora, kojima su bili svjedoci. Raspravljali su o svojoj budućnosti i žalostili se zbog izgleda koji su bili pred njima.

Sve vrijeme jedan osamljeni promatrač na obali pratio ih je svojim pogledom, dok je sâm ostao nevidljiv. Napokon je zarudjela zora. Čamac je bio malo udaljen od obale i učenici su na njoj vidjeli nekog stranca koji im se obratio pitanjem:

“Djeco, zar nemate malo ribe?” Odgovorili su da nemaju. “Bacite mrežu na desnu stranu lađice i naći ćete!” reče im. Baciše je, dakle, i već je nisu mogli izvući zbog mnoštva riba.”

Ivan je prepoznao stranca i doviknuo Petru: “Gospodin je.” ... Tada ih je Isus pozvao da napuste svoje ribarske čamce i obećao da će ih učiniti lovcima ljudi. Opet je učinio čudo da bi ovaj prizor osvježio u njihovu umu i produbio njegovo značenje. Njegov je postupak bio obnova naloga učenicima. Pokazao im je da Učiteljeva smrt nije umanjila obvezu obavljanja zadaće koju im je odredio. Premda su bili lišeni Njegovog osobnog društva i sredstava za život od ranijeg zanimanja, uskrsli Spasitelj će još uvijek voditi brigu o njima. Dok rade Njegov posao, On će zadovoljavati njihove potrebe. Isus je imao cilj kad im je naložio da svoju mrežu bace s desne strane lađe. S te strane je na obali stajao On. To je bila strana vjere. Ako rade u zajednici s Njim, sjedinjujući svoje ljudske napore s Njegovom božanskom silom, uspjeh ne može izostati. (*Isusov život*, str. 668—670)

30. lipnja

195

Praktična primjena Božje riječi

“Svatko tko sluša ove moje riječi i izvršava ih može se usporediti s mudrim čovjekom koji svoju kuću sagradi na litici. ... Ona se ne sruši jer je sagrađena na litici.”
(Matej 7,24.25)

Isus je završio svoju propovijed na Gori slikom kojom je dojmljivo upozorio na važnost sprovođenja Njegovih riječi u djelo. U mnoštvu koje se tiskalo oko Spasitelja bilo je mnogih koji su cijeli svoj život proveli u blizini Galilejskog jezera. Dok su sjedili na obronku Gore slušajući Kristove riječi, mogli su vidjeti doline i tjesnace kroz koje su planinski potoci pronalazili put do mora. Ljeti bi često sasvim nestali ostavivši samo suho i prašnjavo korito. Ali kad se zimske oluje razbjesne nad bregovima, rijeke se pretvaraju u divlje i pobješnjele bujice koje ponekad preplavljaju doline odnoseći sve pred sobom. ... Ali visoko na brežuljcima bilo je kuća podignutih na stijeni. U

nekim dijelovima zemlje kuće su bile izgrađene od kamena, pa su već više od tisuću godina uspješno odolijevale burama. ... Bile su utvrđene na kamenu, pa su vjetrovi, vode i oluje uzalud navaljivali na njih.

Svatko tko sluša ove moje riječi i izvršava ih, može se usporediti s čovjekom koji je sagradio svoju kuću na litici, rekao im je Isus. Stoljećima prije toga prorok Izaija je pisao: "Sahne trava, vene cvijet, ali riječ Boga našega ostaje dovijeka" (Izaija 40,8), a Petar je mnogo godina nakon propovijedi na Gori, navodeći te riječi proroka Izaije, dodao: "A to je ta riječ koja vam je naviještena kao Radosna vijest." (1. Petrova 1,25) Božja riječ jedina je stalnost koju naš svijet poznaje; ona je siguran temelj. "Nebo će i zemlja proći", rekao je Isus, "ali riječi moje neće proći." (Matej 24,35)

Velika načela Zakona, velika načela same Božje naravi iznesena su riječima koje je Krist izgovorio na Gori. Tko gradi na njima, gradi na Kristu, Stijeni vjekova. Primajući Riječ, primamo Krista. Samo oni koji tako primaju Njegove riječi, grade na Njemu. "Nitko, naime, ne može postaviti drugoga temelja osim onoga koji je već postavljen, a taj je Isus Krist." (1. Korinćanima 3,11) "Spasenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti." (Djela 4,12) Krist, Riječ, objava Boga — izraz Njegova karaktera, Njegova Zakona, Njegove ljubavi i Njegova života — jedini je Temelj na kojemu se može izgraditi postojan karakter. ...

Ako ne zanemarite svjetlost koju imate, dobit ćete veću svjetlost. Gradite na Božjoj riječi pa će vam karakter biti izgrađen po uzoru na Kristov.

Krist, pravi Temelj, živi je kamen. Njegov život prožima sve koji grade na Njemu "... te dopustite da se od vas samih kao živog kamenja sagradi duhovna kuća..." (1. Petrova 2,5) ... Takvu građevinu ne može srušiti nikakva oluja. (*Isusov govor na Gori*, str. 195—199)

Uzvisimo Isusa kao Vrhovnog Pastira

1. srpnja

196

Krist je Vrhovni Pastir

“I kad se pojavi vrhovni pastir, primit ćete neuveli vijenac — slavu.” (1. Petrova 5,4)

Pastirski život bio je život marljivosti. Njegova dužnost bila je nadgledati stada dan i noć. Divlje zvijeri bile su uobičajena i često vrlo opasna pojava, i nanijele bi veliku štetu stadu ovaca ili stoke koje nije čuvao vjerni pastir. Iako je Jakov imao mnogo slugu koji su mu pomagali oko stada čiji su vlasnici bili on i Laban, cjelokupna odgovornost ipak je počivala na njemu. Za nekih godišnjih razdoblja bio je dužan sâm skrbiti o stadima, dan i noć, kako bi ih zaštitio tijekom najjače suše da ne uginu od žeđi, kao i u najhladnijem razdoblju kako bi ih sačuvao da ne prozebu za hladnih noći s jakim mrazevima. Isto su tako morali paziti na nepoštene pastire koji su se pokušavali okoristiti krađom stoke.

Pastirski život bio je život neprekidne brige. Onaj tko nije bio milostiv i nije posjedovao hrabrost i upornost, nije mogao postati pastir. Jakov je bio glavni pastir, i pod sobom je imao druge pastire kao slugu. Ako životinje nisu napredovale, glavni pastir pozvao bi slugu kojima je povjerio stado na strogu odgovornost. Ako bi nedostajala koja životinja, glavni pastir je trpio gubitak.

Odnos između Krista i Njegovog naroda uspoređen je s pastirovim odnosom prema stadu. On je vidio da su Njegove ovce nakon pada u grijeh u jadnom stanju, izložene sigurnoj propasti. Napustio je počasti i slavu doma svojega Oca kako bi postao Pastir i spasio ... odlutale ovce spremne za propast. Svojim ljubaznim glasom pozivao ih je u tor, pouzdano i sigurno utočište od pljačkaševe ruke, zaklon od nesnosne vrućine

i iznenadne studeni. Njegova briga neprekidno se ostvarivala na dobrobit Njegovih ovaca. On je krijepio slabe, njegovao napačene i skupljao janjce iz stada u svoje naručje, noseći ih u njedrima. Njegove ovce Ga vole. On ide pred njima, a kad one začuju Njegov glas, odmah Ga slijede. Krist kaže: “Za tuđinom sigurno neće ići, već bježe od njega, jer ne poznaju tuđega glasa. ... Ja sam pastir dobri. Pastir dobri daje život svoj za ovce.” (Ivan 10,5.11) ...

Krist je Vrhovni Pastir. Brigu oko svojega stada povjerio je pomoćnicima. Od ovih podpastira On zahtijeva da pokažu isto zanimanje za Njegove ovce kakvo je i On pokazivao, te da uvijek osjećaju odgovornost za ono što im je povjerio. ... Budu li slijedili Njegov nesebičan primjer, stado će napredovati pod njihovom skrbi. ... Oni će bez prestanka raditi na dobrobit stada. (*Spiritual Gifts*, sv. 3, str. 122—124)

197 **2. srpnja**

Krist je predstavljen vratima

“Zato im Isus ponovno progovori ... ‘Zaista, zaista, kažem vam, ja sam vrata ovcama.’” (Ivan 10,7)

Sotona je u svakoj osobi zauzeo bojno polje protiv Isusa Krista. Zli anđeli urotili su se sa zlim ljudima kako bi se oduprli dobru i zgazili pravednost, i sve sile zla udružile su se da zajedničkim snagama unište Prvaka Božje istine. I dok se čini da uspjeh prati samo sotonske vješte djelatnosti, Isus zauzima ovo bojno polje kako bi prikazao svoju moć. Isus je došao “k svojima ... ali ga njegovi ne primiše”. (Ivan 1,11) Bio je zadužen da širi milost i poslan od Oca u vrijeme krize kad se pobuna raširila svijetom. Zauzeo se da spasi čovjeka da ne pogine, nego da ima vječni život vjerom u Božjega Sina. Kroz Krista su ljudi trebali zgaziti glavu Zmiji i steći vječni život. ...

U usporedbi o pastiru Isus nam daje prikaz svojega djela i poslanja, i prikazuje se kao dobri Pastir koji hrani ovce i brine se o njima. On je rekao: “Tko u ovčinjak ne ulazi na vrata, već se uspinje na drugome mjestu, on je lopov i razbojnik.” (Ivan 10,1) Krist je rekao da su svi koji su došli prije

Njega, tvrdeći da su Mesija, bili varalice. Tijekom cijelog razdoblja Isusovog prebivanja na Zemlji bilo je mnogo zbunjenošti oko pojave Mesije na svijetu. Židovski narod očekivao je dolazak velikog Izvavitelja, i bilo je onih koji su zlorabili ova očekivanja pretvorivši ih u službu sebi kako bi se okoristili i proslavili. Proroštvo je proreklo da će se pojaviti ovakve varalice. Oni nisu došli na način kako je prorečeno da će doći Otkupitelj; ali Krist je došao na taj način, potvrđujući tako svaki dio proročanstva. Simboli i uzorci su Ga predstavljali, i u Njemu je simbolika našla svoje ispunjenje. Životom, poslanjem i smrću Isusa Krista ispunjen je svaki dio proročanstva.

Isus je bio dobri Pastir kojemu je čuvar ulaznih vrata otvorio; On je poznavao svaku ovcu, zvao je po imenu i vodio je. On je jači od lopova i pljačkaša koji ne ulaze na vrata već traže da uđu na neki drugi način. Farizeji nisu mogli razumjeti da ova usporedba govori protiv njih, navodnih vođa i pastira svojega stada. Isus se prikazao potpuno drukčijim od njih, i kad su u svojim srcima mogli razumjeti što im je mislio reći ovom usporedbom, On im je rekao: "Ja sam vrata. Tko uđe kroza me, spasit će se; on će ulaziti i izlaziti i pašu nalaziti." (Ivan 10,9) Krist se pokazao kao jedini koji ima sve odlike dobrog pastira.

On je prikazan kao Vrhovni Pastir. (*Signs of the Times*, 4. prosinca 1893.)

3. srpnja

198

Izvavitelj je skromni pastir

"Kad je Jahve vidio kako prilazi da razmotri, iz grma ga Bog zovne: 'Mojsije! Mojsije!' 'Evo me!' javi se. 'Ne prilazi ovamo! — reče. — Izuj obuću s nogu! Jer mjesto na kojem stojiš sveto je tlo.'" (Izlazak 3,4.5)

Došlo je vrijeme za Izraelovo izbavljenje. Ali Božja namjera se trebala ostvariti tako da se ponizi ljudska oholost. Izvavitelj je trebao doći kao ponizni pastir, samo sa štapom u rukama — ali Bog je ovaj štap trebao pretvoriti u znamen svoje sile. Dok je jednog dana čuvao svoja stada blizu Horeba, "brda

Božjeg”, Mojsije je ugledao grm u plamenu. ... Glas iz plamena prozvao je njegovo ime. Odgovorio je drhtavim usnama: “Evo me!” Bog ga je upozorio da ne pristupa bez iskazivanja poštovanja. ...

Ponašanje svih koji dolaze u Božju nazočnost trebaju obilježiti poniznost i strahopoštovanje. Mi pred Njega možemo stupiti sa sigurnošću u Isusovo ime, ali ne smijemo pristupati s drskom uobraženošću kao da je On ravan nama. Postoje oni koji se velikom, svemoćnom, svetom Bogu, koji stanuje u nepristupačnoj svjetlosti, obraćaju kao nekome tko je jednak ili čak podređen njima. Postoje i takvi koji se u Njegovom domu ponašaju onako kako se ne bi ponašali u odaji za prijam zemaljskoga kralja. Oni bi trebali znati da se nalaze u nazočnosti Onoga koga obožavaju serafimi i pred kim anđeli prekrivaju svoje lice. Bogu pripada najveće štovanje, a svi koji istinski osjećaju Njegovu nazočnost ponizno će se pokloniti pred Njim.

...

Dok je Mojsije sa strahopoštovanjem čekao pred Bogom, začuo je riječi: “... Zato, hajde! Ja te šaljem faraonu da izbaviš narod moj, Izraelce, iz Egipta.”

Zapanjen i prestrašen, Mojsije je ustuknuo. ... Pred sobom je vidio poteškoće koje su se činile nepremostive. Kakav je dokaz mogao dati narodu da ga je doista poslao Bog? ... Tada je dobio dokaze koji su utjecali na njegov um. Rečeno mu je da baci štap na zemlju. Kad je to učinio, štap se “pretvorio u zmiju. Mojsije pred njom uzmače”. Zapovjedbena mu je da je uzme, i u njegovoj je ruci ona postala štap. ... Gospodin je ovim znakovima uvjerio Mojsija da će njegov narod i faraon biti uvjereni da se njima ukazao Onaj koji je moćniji od egipatskog kralja. ...

Bog je blagoslovio Mojsijevu spremnost da posluša, i on je postao rječit, pun nade, pribran i osposobljen za najveće djelo koje je ikada dano čovjeku. Ovo je primjer onoga što Bog čini da bi osnažio karakter onih koji Mu se u potpunosti povjere i bez suzdržavanja se predaju Njegovim zapovijedima. (*Patrijarsi i proroci*, str. 203—206)

Pastirski štap za žezlo

“Samuel uze rog s uljem, i pomaza ga usred njegove braće. Duh Jahvin obuze Davida od onoga dana.” (1. Samuelova 16,13)

Dok su sinovi Jišajevi prolazili ispred Samuela, on je bio sklon izabrati Eliaba, koji je bio visokog stasa i lijepe vanjštine. Ali Božji anđeo je stajao pored njega da bi ga vodio u ovoj važnoj odluci, i poučio ga je da ne treba donositi odluku na osnovi onoga što vidi. Eliab se nije bojao Boga. Njegovo srce nije bilo pravo pred Bogom. On bi bio ponosan i nemilosrdan vladar. Nijedan među sinovima Jišajevim, osim najmlađeg, Davida, nije se bavio tako poniznim zanimanjem — čuvanjem ovaca. On je izvršavao poniznu dužnost pastira s takvom vjernošću i hrabrošću da ga je Bog izabrao za vođu svojega naroda. U određeno vrijeme on će svoj pastirski štap zamijeniti vladalačkim žezlom. (*Spiritual Gifts*, sv. 4, str. 77,78)

David se nije ponio zbog velike časti koja mu je ukazana. Usprkos uzvišenom položaju koji je trebao zauzimati, on je tiho nastavio sa svojim poslom, zadovoljno čekajući razvitak Gospodnjeg plana u vrijeme i na način koji On odredi. Ponizan i umjeren kao i prije svojega pomazanja, dječak pastir se vratio u brda da kao i uvijek nježno pazi i čuva svoje stado. ...

David se, u ljepoti i snazi mladosti, pripremao da zauzme visok položaj među najplemenitijima na Zemlji. Svoje talente, dragocjene Božje darove, iskoristio je za slavljenje božanskog Darivatelja. Prilike koje je imao za razmišljanje i meditaciju poslužile su da ga obogate mudrošću i pobožnošću koje su ga učinile miljenikom Boga i anđela. ... Ljubav koja ga je pokretala, brige koje su ga mučile i pobjede koje su ga pratile bile su teme njegovih misli. I dok je promatrao Božju ljubav u svim događajima svojega života, njegovo je srce kucalo sve revnijim divljenjem i zahvalnošću, njegov glas odzvanjao je bogatijom melodijom, a njegova harfa odzvanjala je još većom radošću. Dječak pastir je sve više jačao i sve više spoznao, jer je Božji Duh bio na njemu. (*Patrijarsi i proroci*, str. 539,540)

Zajednica s velikim Pastirom

“Mi smo Božji suradnici.” (1. Korinćanima 3,9)

Životodavna povezanost s velikim Pastirom učinit će da podpastir bude živi predstavnik Krista i pravo svjetlo svijetu. Poznavanje istine u svim pojedinostima vrlo je bitno za povjednika, ali je još važnije da on bude posvećen istinom koju propovijeda.

Radnik koji zna što znači jedinstvo s Kristom, stalno će povećavati želju i sposobnost shvaćanja značenja službe Boga. Njegovo znanje će se proširivati, jer rast u milosti znači sve se više osposobljavati u razumijevanju Pisma. Takav radnik je doista Božji suradnik. On shvaća da je samo ljudsko oruđe i da se mora u potpunosti predati u ruke Učitelju. Kušnje će doći na njega; jer bez takvog ispita nikad ne bi uvidio koliko mu nedostaje mudrost i iskustvo. Ali ako se u poniznosti i s punim povjerenjem obrati Gospodinu, svaka kušnja bit će za njegovo dobro. Ponekad može izgledati da je podlegao kušnji, ali njegov prividni poraz je možda upravo put kojim ga Bog vodi pravom napretku, kako bi bolje upoznao samoga sebe i stekao čvršće povjerenje u Nebo. On još uvijek može načiniti pogreške, ali se uči da ih više ne ponavlja. On postaje sve snažniji u odupiranju zlu i svojim primjerom blagotvorno djeluje na druge. ...

Oni koji imaju najdublje iskustvo u poznavanju Boga, najviše su udaljeni od ponosa i samouzdizanja. Zato što imaju uzvišeno poimanje Božje slave, oni smatraju kako i najniži položaj u Njegovoj službi predstavlja za njih preveliku čast.

Kad je Mojsije sišao s brda, nakon četrdeset dana provedenih u zajedništvu s Bogom, nije znao da mu lice blista tolikim sjajem, što je izazvalo strah kod onih koji su ga gledali.

Pavao je imao vrlo skromno mišljenje o svojem napredovanju u kršćanskom življenju. On o sebi govori kao o velikom grešniku i priznaje: “Ne kažem da sam to već postigao ili da sam već postao savršen.” (Filipljanima 3,12) Ipak, Gospodin je Pavla visoko cijenio.

Naš Spasitelj je Ivana Krstitelja nazvao najvećim od svih proroka, ali kad su Ivana pitali je li on Krist, izjavio je da nije

dostojan odriješiti remena na obući svojega Gospodina. Kad su mu se učenici obratili žaleći se da svi odlaze za novim Učiteljem, Ivan ih je podsjetio da je on samo preteča Onoga koji dolazi.

Radnici s takvim duhom potrebni su i danas. ... Naš Gospodin traži radnike koji osjećaju da im je potrebna Kristova krv pomirenja u njihovom radu ... i sigurnost u vjeri. Shvaćajući da im je Kristova pomoć stalno potrebna, oni znaju kako postupati s dušama. (*Gospel Workers*, str. 142,143)

6. srpnja

201

Dobri Pastir

“Ja sam pastir dobri. Pastir dobri daje život svoj za ovce.” (Ivan 10,11)

Krist ... sebe uspoređuje s pastirom. “Ja sam pastir dobri”, kaže On. “Pastir dobri daje život svoj za ovce. ... Ja sam pastir dobri, poznajem ovce svoje i ovce moje poznaju mene, kao što Otac poznaje mene i kao što ja poznajem Oca. I ja dajem život za ovce.” (Ivan 10,11.14.15)

Kao što zemaljski pastir poznaje svoje ovce, tako i božanski Pastir poznaje svoje stado rasijano po svemu svijetu. “Vi, ovce moje, vi ste stado paše moje, a ja sam Bog vaš — riječ je Jahve Gospoda.” (Ezekiel 34,31)

U usporedbi o izgubljenom ovci pastir polazi tražiti jednu izgubljenu ovcu — najmanji broj koji možemo izraziti. Utvrdivši da jedna od njegovih ovaca nedostaje, a promatrajući glavni nu svojega zbrinutog stada u toru, on neće reći: “Imam ih još devedeset i devet, a traganje za tom jednom koja se izgubila stajat će me previše napora. Neka se vrati natrag, otvorit ću joj vrata tora i pustit ću je da uđe.” Ne! Čim primijeti da je ovca zalutala, pravi pastir se zabrine i rastuži. On ostavlja onih devedeset i devet koje su u toru i polazi tražiti izgubljenu. I što je noć mračnija i burnija, a put opasniji, utoliko je veća njegova zabrinutost i usrdnije njegovo traganje. On ne gubi hrabrost i ne miruje dok ne nađe što je izgubljeno.

O, koliko mu je lakše kad u daljini prvi put začuje njezino jedva primjetno blejanje i poziv za pomoć! Slijedeći ovaj glas, on se uspinje na najstrmije litice i, izlažući svoj život opasnosti, spušta se do samog ruba ponora. Tako on nastavlja traganje, dok mu sve slabije blejanje govori da je njegova ovca skoro na izdisaju.

I kad pronade izgublenu ovcu, da li joj naređuje da pođe za njim? ... Ne! On podiže uzdrhtalu i malaksalu ovcu na svoja pleća i vraća se radostan svojemu stadu, u iskrenoj zahvalnosti što njegovo traženje nije bilo uzaludno. "Te, čim dođe kući, pozove prijatelje i susjede pa im rekne: 'Radujte se sa mnom, jer sam našao svoju izgublenu ovcu!'" (Luka 15,6)

Isto se tako i Nebo i Zemlja sjedinjuju u radosti i odavanju zahvalnosti Bogu kad Dobri Pastir nađe izgubljenog grešnika. "Kažem vam, tako će biti veće veselje na nebu zbog jednog grešnika koji se obrati nego zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenje." (Luka 15,7) (*Gospel Workers*, str. 181,182)

Osobnim naporom se u našem radu može postići mnogo više nego što se to obično misli. Zbog tog nedostatka propadaju mnoge duše. Jedna duša u Božjim očima ima neprocjenjivu vrijednost. Golgota to najbolje pokazuje. Jedna duša pridobivena za Krista bit će oruđe u pridobivanju drugih, i kao rezultat imat će sve veći blagoslov i spasenje. (*Gospel Workers*, str. 184)

202 7. srpnja

Božanski Pastir

"Postavit ću im jednoga pastira koji će ih pasti ... i bit će im pastir." (Ezekiel 33,23)

Slikama iz svakidašnjeg života Isus je ponovno našao pristup umu svojih slušatelja. Utjecaj Duha povezo je s hladnom, osvježavajućom vodom. Sebe je prikazao kao svjetlost, izvor života i radosti za prirodu i čovjeka. Sad je krasnom pastirskom slikom prikazao svoju vezu s onima koji Ga vjeruju. Nijedna slika nije bila poznatija Njegovim slušateljima od ove, i Kristo-

ve riječi zauvijek su je povezale s Njim. Učenici više nisu mogli gledati pastire kako se brinu za svoja stada a ne sjetiti se Spasiteljeve pouke. Oni će vidjeti Krista u svakom vjernom pastiru, a sebe u svakom bespomoćnom i ovisnom stadu.

Ovu je sliku prorok Izaija primijenio opisujući utješnim riječima Mesijino djelo: "... Kao pastir pase stado svoje, u ruke uzima jaganjce, nosi ih u svome naručju." (Izaija 40,11) David je pjevao: "Jahve je pastir moj: ni u čem ja ne oskudijevam." (Psalam 23,1) A Sveti je Duh preko Ezekielja objavio: "Postavit ću im jednoga pastira koji će ih pasti ... Potražit ću izgubljenju, dovesti natrag zalutalu, povit ću ranjenu i okrijepiti nemoćnu ... I sklopit ću s njima Savez mira ... I neće više biti plijenom narodima, ... nego će mirno živjeti, i nitko ih neće plašiti." (Ezekiel 34,23.16.25.28) ...

Krist je vrata Božjeg tora. Kroz ova vrata sva Njegova djeca, od najranijih vremena, nalazila su ulaz. U Kristu, kao što je to prikazano u slikama, kao što je naviješteno u simbolima, kao što je jasno prikazano u proročkim objavama, kao što je otkriveno u poukama Njegovim učenicima i u čudima što ih je činio za sinove ljudske, gledali su "Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta" (Ivan 1,29) i kroz Njega su dovedeni u tor Njegove milosti. Mnogi su dolazili ističući druge ciljeve za vjeru svijeta; ustanovljavali su se obredi i sustavi uz pomoć kojih su se ljudi nadali da će primiti opravdanje i pomirenje s Bogom, i tako naći pristup u Njegov tor. Međutim, Krist predstavlja jedina vrata; i svi koji su uspostavili nešto da zauzme Kristovo mjesto, svi koji su pokušali ući u tor nekim drugim putem, jesu lupeži i hajduci. ...

"Tko ulazi na vrata, on je pastir ovaca." (Ivan 10,2) Krist je Vrata i Pastir. On ulazi kroz samoga sebe. Svojom žrtvom On je postao Pastir ovaca. (*Isusov život*, str. 392—394)

Pastir poznaje svaku ovcu

***“Ne boj se, jer ... imenom sam te zazvao: ti si moj!”
(Izaija 43,1)***

Od svih stvorenja ovca je jedna od najbojažljivijih i najbespomoćnijih pa je na Istoku pastirovo staranje za stado neumorno i neprekidno. U stara vremena izvan utvrđenih gradova bilo je malo sigurnosti. Pljačkaši iz skitačkih pograničnih plemena ili grabljive zvijeri iz svojih skrovišta u stijenama čekali su u zasjedi da oplijene stada. Pastir je budno motrio na ono što mu je povjereno, znajući da tako izlaže svoj život opasnosti. Jakov koji je čuvao Labanova stada na haranskim pašnjacima rekao je, opisujući svoj neumoran i mukotrpan rad: “Često sam danju skapavao od žeđe, a obnoć od studeni. San je bježao od mojih očiju.” (Postanak 31,40) Zbog toga se i David, čuvajući stado svojega oca, goloruk sukobio s lavom i medvjedom spasiivši iz njihovih čeljusti ukradeno janje.

Dok pastir vodi stado preko stjenovitih brežuljaka, kroz šume i divlje uvale na travna skrovišta kraj rijeke, dok ga čuva u planinama tijekom osamljenih noći, štiteći ga od pljačkaša, nježno se starajući za bolesne i slabe u stadu, njegov život postaje jedno s njihovim. Čvrsta i nježna privrženost sjedinjuje ga sa stvorenjima za koja se stara. Ma koliko veliko bilo stado, pastir poznaje svaku ovcu. Svaka ima svoje ime i odaziva se prema svom imenu na pastirov zov.

Kao što zemaljski pastir poznaje svoje stado, tako i božanski Pastir poznaje svoje stado koje je rasijano po cijelom svijetu. “Vi, ovce moje, vi ste stado paše moje, a ja sam Bog vaš — riječ je Jahve Gospoda.” Isus kaže: “Imenom sam te zazvao; ti si moj!” “Gle, u dlanove sam te svoje urezao.” (Ezekiel 34,31; Izaija 43,1; 49,16)

Isus nas pojedinačno poznaje i dirnut je osjećajem naše nemoći. On nas sve zna po imenu. On zna i samu kuću u kojoj stanujemo i ime svakog njezinog stanovnika. On je ponekad davao upute svojim slugama da pođu u određenu ulicu u određenom gradu, u tu i tu kuću i pronađu jednu od njegovih ovaca.

Svaku dušu Isus tako savršeno poznaje kao da je ona jedina za koju je kao Spasitelj umro. Bol svake duše dira Njegovo srce. Svako preklinjanje za pomoć dopire do Njegovog uha. On je došao privući ljude k sebi. On im nalaže: "Hajdete za mnom!", a Njegov Duh djeluje na njihova srca kako bi ih privukao da dođu k Njemu. Mnogi odbacuju mogućnost da budu privučeni. Isus zna tko su oni. On također zna one koji rado čuju Njegov zov i spremni su doći zbog Njegovog pastirskog staranja. On kaže: "Moje ovce slušaju glas moj. Ja ih poznajem, i one idu za mnom." (Ivan 10,27) On se brine za svaku od njih kao da ne postoji nijedna druga na licu zemaljskom. (*Isusov život*, str. 394,395)

9. srpnja

204

Pastir vodi putom

"Kad god izvede sve ovce, krene pred njima, i ovce idu za njim, jer poznaju njegov glas." (Ivan 10,4)

Pastir na Istoku ne tjera svoje ovce. On se ne oslanja na silu ili strah, već ih zove idući ispred njih. Tako čini i Spasitelj-Pastir sa svojim ovcama. Pismo kaže: "Ti si svoj narod vodio kao stado rukama Mojsija i Arona." Preko proroka Isus objavljuje: "Ljubavlju vječnom ljubim te, zato ti sačuvah milost." On nikoga ne primorava da ide za Njim. On kaže: "Užima za ljude privlačio sam ih, konopcima ljubavi." (Psalam 77,21; Jeremija 31,3; Hošea 11,4)

Strah od kazne ili ljubav prema vjećnoj nagradi nije ono što navodi Kristove učenike da Ga slijede. Oni promatraju Spasiteljevu neusporedivu ljubav, otkrivenu kroz Njegov boravak na Zemlji, od jasala u Betlehemu do križa na Golgoti, a Njegova pojava privlači, omekšava i pokorava dušu. Ljubav se budi u srcu onih koji promatraju. Oni čuju Njegov glas i slijede Ga.

Kao što pastir ide ispred svojih ovaca, susrećući se prvi s opasnostima na putu, tako i Krist čini sa svojim narodom. "Kad god izvede sve ovce, krene pred njima." Put prema Nebu osvećen je Spasiteljevim stopama. Staza može biti strma i neravna, ali Isus je već njome prošao; Njegova su stopala ugazila

oštro trnje, da bi učinio naš put lakšim. Svaki teret koji smo pozvani ponijeti i On je sâm nosio.

Premda se sad uznio na Nebo u Božju nazočnost dijeleći prijestolje svemira, Isus nije ništa izgubio od svoje suosjećajne naravi. Danas je isto nježno, suosjećajno Srce otvoreno za sve patnje čovječanstva. Ruka koja je bila probodena, danas je ispružena da mnogo obilnije blagoslovi Njegov narod koji je na svijetu. "One sigurno neće nigda propasti i nitko ih neće oteti iz moje ruke." (Ivan 10,28)

Duša koja se predala Kristu u Njegovim je očima dragocjenija od cijeloga svijeta. Spasitelj bi prošao kroz smrtnu muku na Golgoti da bi jedan čovjek mogao biti spašen za Njegovu kraljevstvo. On nikada neće napustiti čovjeka za kojega je umro. Ako Ga Njegovi sljedbenici ne odluče napustiti, On će ih čvrsto držati.

U svim našim kušnjama imamo sigurnog Pomoćnika. On nas neće ostaviti same da se borimo s kušnjama, da se borimo sa zlom i na kraju budemo slomljeni teretom i tugom. Premda je sada skriven od očiju smrtnika, uho vjere može čuti Njegov glas kako govori: "Ne boj se, jer ja sam s tobom." "Onaj koji živi! Bio sam mrtav, ali, evo, živim u vijeke vjekova." (Otkrivenje 1,18) (*Isusov život*, str. 395,396)

205 10. srpnja

Pastir je dao svoj život za ovce

"Ja ... poznajem ovce svoje i ovce moje poznaju mene, kao što Otac poznaje mene i kao što ja poznajem Oca. I ja dajem život svoj za ovce." (Ivan 10,14.15)

"Ja sam podnio vaše žalosti, iskusio vaše borbe, sretao se s vašim kušnjama. Ja poznajem vaše suze, jer sam i sâm plakao. Poznajem boli koje su tako duboke da se ne mogu povjeriti nijednom ljudskom uhu. Nemojte misliti da ste napušteni i ostavljeni. Premda vaša bol nije taknula nijednu osjetljivu strunu nekog srca na Zemlji, pogledajte u mene i živite." "Nek se pokrenu planine i potresu brijezi, ali se ljubav moja

neće odmać od tebe, nit će se pokolebati moj Savez mira, kaže Jahve koji ti se smilovao.” (Izaija 54,10)

Koliko god pastir može voljeti svoje ovce, Bog još više voli svoje sinove i kćeri. Isus nije samo naš Pastir, On je “Otac vječni”. On kaže: “Poznajem ovce svoje i ovce moje poznaju mene, kao što Otac poznaje mene i kao što ja poznajem Oca.” (Ivan 10,14.15) Kakva je to izjava — jedinorođeni Sin, On koji je u Očevom naručju, On koga je Bog objavio kao “čovjeka, moga srodnika” (Zaharija 13,7) u bliskoj je zajednici s nama; zajednica između Njega i vječnog Boga prikazuje zajednicu između Krista i Njegove djece na Zemlji.

Isus nas voli zato što smo dar Njegova Oca i nagrada za Njegov rad. On nas voli kao svoju djecu. Čitatelju, On te voli. Samo Nebo ne može podariti ništa veće, ništa bolje. Stoga imaj povjerenja!

Isus je mislio na ljude po cijelom svijetu koje su zaveli lažni pastiri. Oni koje je On čeznuo sabrati kao ovce svoje paše, rasijani su među vukove, i On je rekao: “Imam i drugih ovaca, koje nisu iz ovog ovčinjaka; i njih mi treba dovesti; one će čuti glas moj, te će biti jedno stado i jedan pastir.” (Ivan 10,16)

“Zato me ljubi Otac što ja dajem život svoj, da ga opet uzmem.” (Ivan 10,17) To znači: moj Otac toliko vas je volio da mene još više voli zato što sam svoj život dao da vas spasim. Ja sam omilio svome Ocu time što sam postao vaša zamjena i sigurnost, što polažući svoj život uzimam vaše obveze, vaše prijestupe. ...

Dok je kao član ljudske zajednice bio smrtnik, On je kao Bog bio izvor života za svijet. On se mogao oduprijeti nadiranju smrti i nije se morao podčiniti njezinoj vlasti, ali On je dobrovoljno položio svoj život, da bi iznio na vidjelo život i besmrtnost. On je ponio grijeh svijeta, podnio njegovo prokletstvo, položio svoj život kao žrtvu, da ljudi ne moraju zauvijek umrijeti. “A on je bolesti naše ponio, naše je boli na se uzeo.” (Izaija 53,4) (*Isusov život*, str. 396,397)

Izgubljena ovca

“Radujte se sa mnom, jer sam našao svoju izgubljenju ovcu!” (Luka 15,6)

Ukazano mi je na usporedbu o izgubljenoj ovci. Pastir u ovoj priči ostavlja devedeset i devet ovaca u pustinji i polazi u potragu za jednom koja se izgubila. Kad je izgubljena ovca pronađena, pastir je podiže na svoja ramena i vraća radujući se. On se ne vraća gundajući i osuđujući to jadno stvorenje koje mu je zadalo toliko brige, nego svoju izgubljenju i ponovno nađenu ovcu nosi radujući se.

On svojoj sreći zbog postignutog uspjeha daje još veće izljeve radosti, pozivajući i prijatelje i susjede da mu se pridruže u tome, “Jer sam našao svoju izgubljenju ovcu.” Ono o čemu on sada govori nije lutanje izgubljene, već radost zbog njezinog povratka; jer radost što je ovca pronađena baca u sjenu sve brige, strahovanja i opasnosti kojima se pastir izlagao tražeći izgubljenju ovcu i vraćajući je na mjesto sigurnosti. “Kažem vam, tako će biti veće veselje na nebu zbog jednog grešnika koji se obrati nego zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenja.” (Luka 15,7) (*Testimonies*, sv. 3, str. 99)

Isus nam je za proučavanje dao usporedbu o izgubljenoj ovci. Pravi pastir ostavlja devedeset i devet ovaca i odlazi u pustinju bez obzira na cijenu i patnju kroz koju mora proći. ... Koliko ste odlutalih i izgubljenih ovaca tražili, srca punog sažaljive nježnosti, opraštanja i ljubavi, i doveli natrag u tor? Koliko ste riječi ohrabrenja izgovorili odlutalim ovcama koje su vas koštale boli, tjeskobe i mnogih neugodnosti? ... Jeste li govorili umirujuće riječi nade, ohrabrenja i oprosta, noseći odlutale na svojim ramenima, radujući se na svakom koraku, govoreći: “Kažem vam, tako će biti veće veselje na nebu zbog jednog grešnika koji se obrati nego zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenje.” (Luka 15,7) ...

Proučavajte život i karakter Isusa Krista, i težite tome da oponašate Njegov primjer. Neposvećenost nekih koji tvrde kako vjeruju u vijest trećeg anđela pridonijela je zavođenju ne-

kih od nemoćnih ovaca u pustinju; tko je onda pokazao brigu pastira za izgubljene i odlutale? Nije li vrijeme da budemo kršćani i u postupanju kao što smo po zvanju? Kakvo dobročinstvo, suosjećanje, kakvo sažaljenje je Isus pokazao prema napaćenom čovječanstvu! Srce koje kuca ujednačeno s Njegovim velikim Srcem Beskrajne Ljubavi, iskazat će sućut svakoj potrebitoj duši i jasno obznaniti da razmišlja kao i Krist. ... Svaka napaćena duša ima potrebu za sažaljenjem drugih, i oni koji su prožeti Kristovom ljubavlju, ispunjeni Njegovom samilošću, nježnošću i suosjećanjem, odgovorit će na svaki takav poziv za sažaljenjem. ... Svaka duša koja se pokušava vratiti sa svoga lutanja i doći k Bogu, treba pomoć onih koji imaju nježno, samilosno srce ispunjeno ljubavlju poput Kristove. (*Review and Herald*, 16. listopada 1894.)

12. srpnja

207

Vrijednost izgubljene ovce

“U ovome se sastoji ljubav: nismo mi ljubili Boga, nego je on ljubio nas.” (1. Ivanova 4,10)

Farizeji su izjavili kako bi se Isus usuglasio s njima da je bio pravi prorok, i imao bi udjela u njihovim propisima i pravilima te se ponašao prema omraženim carinicima i grešnicima baš kao i oni. Dajući svojega Sina da umre za grijeh svijeta, Gospodin Bog je jasno pokazao kolika je cijena onoga što je ponudio ljudima jer je, dajući Isusa za ovaj svijet, dao najbolji nebeski Dar. Ovaj dragocjeni Dar zahtijeva najveću zahvalnost od svake duše. Koje ga god naroda, plemena ili jezika čovjek bio, bilo da je crn ili bijel, on još uvijek odražava Božju sliku, i ispravno razumijevanje čovječanstva i čovjeka proizlazi iz činjenice da je kupljen Kristovom krvlju. Pokazivanje prijezira i iskazivanje mržnje prema bilo kojem narodu otkriva značajke Sotone.

Bog je dao svoju procjenu čovjeka u predavanju Isusa životu poniženja, siromaštva, samoodricanja, prijezira, odbacivanja i smrti; kako bi čovjek, Njegova izgubljena ovca, mogao biti spašen. Nije li onda zadivljujuća činjenica da se cijelo

Nebo očajnički zanima za otkup čovjeka? Nije li prekrasno što su deset tisuća puta deset tisuća, i tisuće i tisuće anđela, zaposleni penjanjem i silaženjem svetim ljestvama kako bi služili onima koji će postati baštinici spasenja? Anđeli ne silaze na Zemlju da osuđuju i uništavaju, da vladaju ili odaju počast, već kao glasnici milosti koji surađuju sa Zapovjednikom Gospodnje vojske, koji surađuju s ljudskim bićima i koji su spremni poći da traže i spase izgublenu ovcu. Anđelima je zapovjedbno da prebivaju oko onih koji se boje Boga i ljube Ga.

Cijelo Nebo pokazuje zanimanje za dobrobit ovce koja je odlutala daleko od tora. Da su farizeji djelovali u skladu s Bogom, umjesto ujedinjenja s neprijateljem Boga i čovjeka, ne bi se našli kako preziru skupocjenu Kristovu krv. Kad se iz ljudskog uma uklone sotonske obmane, kad grešnik gleda na Golgotu i vidi skupocjenu žrtvu koja je podnesena da spasi otpali i upropašteni ljudski rod, on razmišlja, duboko je dirnut Božjom ljubavlju i kaje se. "U ovome se sastoji ljubav: nismo mi ljubili Boga, nego je on ljubio nas."

O, kad bismo samo mogli shvatiti Božju ljubav čak i u najmanjoj mjeri, imali bismo suosjećanje koje je pokazano prema palom čovjeku! Kako bismo samo izgledali i živjeli! Promatranjem Krista čovjek se mijenja i karakterno se preobražava "iz slave u slavu". Sukob između svjetla i tame se nastavlja. Pogledaj, jadni grešniče koji si kao izgubljena ovca koju traži njezin pastir, pogledaj na križ! ... U siromašnom slijepcu kojemu je milostivi Pastir povratio vid, samopravedni farizeji vidjeli su jedino osobu dostojnu ... mržnje. (*Signs of the Times*, 20. studenog 1893.)

208 **13. srpnja**

Krist je došao pronaći izgubljene

"Ja nisam došao da pozovem na obraćenje pravednike, nego grešnike." (Luka 5,32)

Tijekom svojega boravka na Zemlji Krist je ostvario djelo zbog kojega je napustio Božje prijestolje na Nebu. On se zau-

zeo za ljudski rod da bi zahvaljujući Njegovom djelu ljudski rod mogao biti uzdignut do razine Božjih moralnih vrijednosti. On je preuzeo na sebe ljudsku narav da bi mogao uzdići ljudsku obitelj i učiniti ljude sudionicima božanske naravi te ih postaviti u povoljan položaj s Bogom. Svako Njegovo djelo bilo je zbog palog svijeta — da traži ovcu koja je odlutala s puta i vrati je natrag k Bogu.

Gospodin je vidio naše tužno stanje te je na naš svijet poslao jedinog Vjesnika kojemu je mogao povjeriti svoje veliko blago oprosta i milosti. Krist, jednorodeni Božji Sin, bio je taj odabrani Vjesnik. Bio je određen da obavi zadaću koju čak ni nebeski anđeli nisu mogli ostvariti. Samo je Njemu bilo povjerenno djelo nužno za otkup svijeta uprljanog i ugroženog prokletstvom. Ovim je Darom Otac darovao svijetu cijelo Nebo.

Kakva li je to bila promjena za Božjeg Sina, Svjetlo s Neba, kojega su anđeli obožavali! On je mogao otići u ugodne domove bezgrešnih svjetova, u okruženje bez grijeha gdje neposlušnost i pobuna nikad nisu postojali i gdje bi bio primljen uz poklike hvale i ljubavi. No, palom je svijetu bio potreban Otkupitelj. “Ja nisam došao da pozovem na obraćenje pravедnike”, rekao je On, “nego grešnike.” On nam je došao predstaviti Oca kroz poruku nade i spasenja za naš svijet. Nije bio samoziv, nije vodio računa o svojoj udobnosti i zadovoljstvu, nije popuštao kušnjama; pristao je umrijeti kako bi grešan čovjek mogao biti otkupljen i kako bi mogao vječno živjeti na mjestu koje Mu je On priprazio. Njegova služba bila je poučavati duše koje su umirale zbog tereta svojih grijeha.

Krist je položio ovu zadaću na ramena svake duše koju je otkupio. Gospodin će dati obilje svjetla onima koji će Mu biti vjerni i odani. ... Njegova milost i milosrdan utjecaj Njegovog Duha ostaju jednaki prema svima koji će ih primiti. Njegova ponuda spasenja se ne mijenja. Čovjek je onaj koji mijenja svoj odnos s Bogom. Mnogi su se doveli u takav položaj da ne mogu prepoznati Njegovu milost i Njegovo spasenje. ...

Bog je za nas učinio sve što je bilo u Njegovoj moći. Dao nam je savršeni primjer svojega karaktera u karakteru svojega Sina; a posao je Kristovih sljedbenika napredovanje u sličnosti s Njim dok promatraju neusporedivu divotu Njegovog života i karaktera. Dokle god gledaju na Isusa i odgovovaraju na Nje-

govu ljubav, oni će odražavati Kristov lik. (*Review and Herald*, 15. veljače 1898.)

209 14. srpnja

Izgubljena ovca — posebna brig-a

“Tko od vas, ako ima sto ovaca pa izgubi jednu, ne ostavi u pustinji devedeset i devet i ne ide za izgubljenom dok je ne nađe?” (Luka 15,4)

Bavljenje ljudskim umom predstavlja važnu zadaću. Čovjek je Božje vlasništvo, i anđeli s velikim zanimanjem promatraju kako će se čovjek odnositi prema svojemu bližnjemu. Kad nebeski predstavnici vide da oni koji tvrde da su Božji sinovi i kćeri ulažu napore slične Kristovima kako bi pomogli zabludjelima — pokazivanjem nježnog i suosjećajnog duha prema pokajnicima i otpalima — anđeli im tada prilaze još bliže i u sjećanje im prizivlju riječi koje će ih ispuniti mirom i uzdići njihovu dušu. Sveti anđeli prate svakog od nas. Nema mo pravo prezreti najmanje od Božjih stvorenja, niti uzdizati nečije divljenje prema sebi. Anđeli su službeni duhovi poslani da služe onima koji će postati baštinicima spasenja. Hoćemo li prihvatiti čast suradnje s nebeskim predstavnicima? Hoće li nas Bog prihvatiti kao nositelje svjetla svijetu?

Isus je prihvatio mjesto Onoga koji je došao naći i spasiti što je izgubljeno, te je uzvisio svijet time što je umro za njegovo otkupljenje, kako bi vratio ovcu koja je odlutala s puta. Isus je dao svoj dragocjeni život, posvetio osobitu pažnju najmanjima od Božjih stvorenja, i anđeli s velikom silom okružuju one koji se boje Boga. Budimo, dakle, na oprezu i nikad nemojmo dopustiti da ijedna prezriva pomisao obuzme um u vezi s najmanjim Božjim stvorenjem. Trebali bismo s brižnošću gledati na zabludjele, govoriti riječi ohrabrenja otpalima i paziti da ih kakvim nepromišljenim ponašanjem odvratimo od milostivog Spasitelja.

Oni koji ljube Isusa voljet će i one za koje je On umro. Da su mnogi od grešnika koji se nalaze oko nas primili svjetlo kojim smo mi blagoslovljeni, oni bi se radovali u toj istini i bili

bi u prednosti nad mnogima koji imaju dugogodišnje iskustvo i velike prednosti. Uzmimo ove izgubljene ovce kao svoj poseban teret i brinimo se o dušama kao oni koji jednog dana moraju odgovarati za svoje postupke. Nemojmo privlačiti pogled na sebe, već zavapimo ozbiljno i iskreno: "Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta." (Ivan 1,29) Ovo je kršćanska poruka svijetu. Ovo je vrlo jak dokaz. Potaknite svoje srce da uloži ozbiljan napor i ohrabri duše koje propadaju da usmjere svoj pogled na Njega koji je bio uzdignut na križu. I upamtite: sve dok budete tako činili, nevidljivi će anđeli ... djelovati na srce i voditi dušu da vjeruje u Isusa. Grešniku je omogućeno da vidi Isusa onakvim kakav uistinu jest — punog samilosti, sažaljenja i ljubavi, te on uzvikuje: "Tvoja me brižljivost uzvisi." (Psalam 18,35) (*Review and Herald*, 30. lipnja 1896.)

15. srpnja

210

Pronađena izgubljena ovca

"I uspije li mu da je nađe, zaista, kažem vam, više se raduje zbog nje nego zbog devedeset i devet koje nisu zalutale." (Matej 18,13)

Isus je u srca i umove svojih učenika želio utisnuti svijest o vrijednosti svake ljudske duše. Od svojih sljedbenika On zahtijeva suradnju u spašavanju grešnika. Postoji jedna izgubljena ovca, najmanji broj za izbrojiti; a ipak, On je Pastir koji ostavlja onih devedeset i devet i odlazi u brda da pronade tu jednu koja je zalutala. Zašto su onda Božji sinovi i kćeri tako hladnog srca, tako ravnodušni prema dušama koje propadaju oko njih? Zašto su vjernici crkve toliko spremni dopustiti da cjelokupni teret počiva na ramenima propovjednika? Ovo je velika pogreška, jer se od svakog onog koji je primio milost očekuje da sudjeluje u spašavanju izgubljenih.

Krist je svakom čovjeku dao njegov posao i treba uložiti osobni napor u spašavanju onih koji propadaju. Radnik bi trebao provoditi puno više vremena u tajnoj molitvi, jer rad na spašavanju duša zahtijeva veliku mudrost i znanje. Krist je rekao: "Tko mene slijedi, sigurno neće ići po tami, nego će

imati svjetlo koje vodi u život.” (Ivan 8,12) Isto tako je svojim učenicima kazao: “Vi ste svjetlo svijetu.” (Matej 5,14) On je crkvu učinio riznicom svete istine. On je svojoj crkvi ostavio upravljanje svetom istinom, i zadaća je crkve da nastavi Njegovo poslanje spašavanja svijeta. On je Sunce Pravde koje svojim sjajnim zrakama obasjava svoje sljedbenike dok oni, zauzvrat, odsjajuju Njegovo svjetlo na druge. Oni trebaju biti Njegovi predstavnici u svijetu. Vjerujući da je Bog njihov osobni Spasitelj, oni preuzimaju rad tamo gdje je On stao. Krist kaže: “Jer bez mene ne možete ništa učiniti” (Ivan 15,5), ali s Njim je sve moguće. Vrlo je velik broj zalutalih i izgubljenih ovaca koje su nestale u divljini i pustoši grijeha samo zato što nitko nije pošao za njima da ih potraži i dovede natrag u tor. Isus koristi sliku izgubljene ovce da pokaže potrebu za traženjem onih koji su odlutali od Njega; jer kad se ovca jednom izgubi, ona bez tuđe pomoći neće nikad naći put natrag do tora. Treba je tražiti i vratiti u tor.

Cijelo Nebo zanima se za posao spašavanja izgubljenih. Anđeli s velikim zanimanjem promatraju tko će napustiti onih devedeset i devet ovaca i izići u nevrijeme, oluju i kišu, u divljinu pustinje, kako bi potražio izgubljenju ovcu. Svuda oko nas ima izgubljenih, propalih i — nažalost — zanemarenih duša. No, one su dragocjene Bogu jer su kupljene Kristovom krvlju. ... Mi trebamo tražiti one koji su izgubljeni. Trebamo tražiti onu izgubljenju ovcu i vratiti je natrag u tor, a to zahtijeva osobni napor. (*Review and Herald*, 30. lipnja 1896.)

211 **16. srpnja**

Prave ovce slušaju pravog pastira

“Imam i drugih ovaca, koje nisu iz ovog ovčinjaka; i njih mi treba dovesti; one će čuti glas moj, te će biti jedno stado i jedan pastir.” (Ivan 10,16)

Istinu treba iznositi s božanskom taktičnošću, krotkošću i plemenitošću. Ona bi trebala dolaziti iz srca koje je postalo blago i suosjećajno. ... Ako želimo pridobiti duše, neka naše riječi budu blage. Bog će biti mudrost onome koji teži za mu-

drošču s božanskog izvora. Iskoristimo svaku prigodu koja nam se pruži, bdijmo i molimo se i budimo uvijek spremni da s krotkošću i strahom damo razloge svoje nade. Kako ne bismo vršili nepovoljan utjecaj ni na jednu dušu za koju je Krist umro, uzdižimo svoje srce k Bogu kako bismo, kad nam se ukaže prigoda, mogli progovoriti pravu riječ u pravo vrijeme. Ako se budete tako posvetili Božjem djelu, Božji Duh će biti vaš Pomoćnik. Sveti Duh će dati silu riječima ljubavi izgovorenim izgubljenim dušama. Istina izrečena pod djelovanjem Kristove milosti imat će pokretačku snagu.

Božji je plan da se najprije pridobije srce. Kažite istinu i prepustite Njemu da izvrši promjenu i utemlji dušu u načelima. Ne spominjite ono što govore protivnici, nego samo izlažite istinu. Istina može dirnuti srce. Otkrivajte jasno Riječ u svoj njezinoj sili.

Kad se oko nas nagomilaju kušnje, u našim redovima će se pokazati i odvajanje i jedinstvo. Neki koji su danas spremni prihvatiti oružje za borbu, u vrijeme stvarne opasnosti pokazat će da nisu gradili na čvrstoj stijeni i popustit će pred kušnjama. Oni koji su imali veliku svjetlost i dragocjene prednosti, ali se nisu koristili njima, odvojit će se od nas pod ovim ili onim izgovorom. Zato što nisu primili ljubav istine, upast će u zablude neprijatelja; povodeći se za "zavodljivim duhovima" i "naukama đavolskim", odstupit će od vjere.

Ali, s druge strane, kad se bura progonstva doista sruči na nas, vjerna ovca će čuti glas pravog Pastira. Napori puni samoodricanja uložiti će se u spašavanje izgubljenih, i mnogi koji su odlutali iz stada vratit će se da bi slijedili velikog Pastira. Božji narod će se međusobno združiti i jedinstveno istupiti protiv neprijatelja. Zbog zajedničkih opasnosti prestat će borbe za prevlast i neće se više voditi prepirka koga treba smatrati najvećim. Nitko od pravih vjernika neće reći: "Ja sam Pavlov. Ja sam Apolonov. Ja sam Petrov." (1. Korinćanima 1,12) Svjedočanstvo jednoga i svih će biti: "Prionuo sam uz Krista, radujem se u Njemu kao svom osobnom Spasitelju." ...

Ljubav prema Kristu i ljubav prema našoj braći bit će svjedočanstvo svijetu da smo bili s Isusom i da smo se od Njega naučili. Tada će vijest trećeg anđela prerasti u glasan poklič i cijela Zemlja će biti osvijetljena Gospodnjom slavom. (*Testimonies for the Church*, sv. 6, str. 400,401)

Radost zbog jednog obraćenog grešnika

“Kažem vam, tako će biti veće veselje na nebu zbog jednog grešnika koji se obrati nego zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenje.” (Luka 15,7)

Isus, Sin Najvišega, vojuje protiv Sotone koji poduzima svaki lukavi potez da bi se suprotstavio Božjem djelu. Nagrada za koju se bore sile svjetla i tame jest čovjekova duša. Dobri Pastir traži svoje ovce i prolazi kroz odricanja, poteškoće i oskudicu. Njegovi pomoćnici imaju ponešto spoznaje o ozbiljnosti sukoba, no premalo u usporedbi s onim kroz što je prošao Pastir. S kojim suosjećanjem, tugom i upornošću On traži izgubljene! Tek nekolicina shvaća koliki očajnički napor Sotona ulaže kako bi porazio Pastira. Kad Pastir na kraju pronade svoju izgubljenu ovcu, uzima je u svoje naručje radujući se, i nosi je na ramenima u tor. Tada nebeske harfe sviraju i pjeva se radosna pjesma zbog otkupljenja zalutale i izgubljene ovce. “Tako će biti veće veselje na nebu zbog jednog grešnika koji se obrati nego zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenja.” (Luka 15,7) ...

Sin Čovječji došao je da nađe i spasi što je izgubljeno. Izgubljena ovca nikad ne može sama pronaći put natrag do tora. Ako je budni pastir ne nađe i spasi, ona luta dok ne propadne. Kakvog li prikaza Spasitelja! Mi bismo propali da nas Isus, Dobri Pastir, nije došao pronaći i spasiti. Farizeji su naučavali kako se nitko, osim židovskog naroda, neće spasiti, i s prijezirom su se odnosili prema drugim narodima. Ali Isus je privukao pozornost onih koje su farizeji prezreli, i ponašao se prema njima obzirno i ljubazno. ...

“Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.” (Ivan 3,16) Ovakva ljubav prema čovjeku, izražena darovanjem Božjeg jedinorođenog Sina, izazvala je u Sotoni silnu mržnju prema Darivatelju i neprocjenjivom Daru. Sotona je svijetu prikazao Oca u pogrešnom svjetlu, ali zahvaljujući Božjem velikom Daru to se pokazalo neistinom jer je Bezgra-

nična Ljubav dokazala da će čovjek biti otkupljen po nezamislivo visokoj cijeni. Sotona je pokušao uništiti Božju sliku u čovjeku i dovesti ga u takvo stanje da ga se Bog odrekne kad ga vidi u njegovom jadu, izopačenosti i propasti. Ali, Gospodin je dao svog jedinorođenog Sina da i oni najgrešnji i najuniženiji ne propadnu, već da se zahvaljujući vjeri u Isusa Krista spase od zla života, preporođeni i obnovljeni na sliku Božju, i tako imaju vječni život. (*Signs of the Times*, 20. studenoga 1893.)

18. srpnja

213

Mi smo podpastiri

“Čuvajte se lažnih proroka što vam dolaze u ovčjem runu, a unutra su grabežljivi vuci!” (Matej 7,15)

Što manje razmišljamo o Kristu i Njegovoj neusporedivoj ljubavi, i što se manje trudimo postati slični Njemu, to bolje izgledamo u svojim očima i to više dolazi do izražaja naše samopouzdanje i samouzvišenje. Stvarno poznavanje Krista i stalno gledanje na Njega kao Začetnika i svršitelja naše vjere dat će nam pravi uvid u narav i osobine pravog kršćanina te ćemo se u potpunosti osvjedočiti koliko je naš život i karakter u suprotnosti sa životom Onoga koji je naš veliki Uzor. ...

Osposobljavanje za dužnost koja je pred nama predstavlja cjeloživotnu zadaću, svakodnevnu napornu i neprekidnu borbu protiv ukorijenjenih navika i naslijeđenih sklonosti. Da bismo isticali samo Isusa, gubeći potpuno iz vida sebe, potrebno je ulagati stalne, ozbiljne i oprezne napore.

Moramo budno paziti na slabe točke u svojem karakteru i suzbijati zle sklonosti, a razvijati i jačati plemenite osobine koje još nisu došle do izražaja. Svijet nikada neće doznati za proces koji se u tajnosti odvija između duše i Boga: unutarnju ogorčenost duha, gnušanje nad samim sobom i ustrajni napor samosavladavanja, ali će mnogi u svijetu moći cijiniti ishod tih napora. Oni će vidjeti da se Krist svakodnevno otkriva u našem životu. Mi ćemo biti živa poslanica koju vide i čitaju svi ljudi i posjedovat ćemo plemenit i skladno razvijen karakter.

Krist je rekao: "Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj svojim dušama." (Matej 11,29) On je spreman poučiti sve one koji od Njega zatraže znanje. Svijet je prepun lažnih učitelja. Apostol kaže da će u posljednjim danima ljudi "sebi nagomilati učitelje da im šakljaju uši" (2. Timoteju 4,3) jer žele čuti ono što im godi. Protiv takvih nas Krist upozorava: "Čuvajte se lažnih proroka što vam dolaze u ovčjem runu, a unutra su grabežljivi vuci! Prepoznat ćete ih po njihovim rodovima." (Matej 7,15.16) Ovdje opisani vjeroučitelji tvrde za sebe da su kršćani. Oni imaju vanjsko obličje pobožnosti i izgledaju kao da se zalažu za spasenje duša. ... Oni su u suprotnosti s Kristom i Njegovim naukom jer im nedostaje Njegova krotkost i duh poniznosti. ...

Dobri Pastir je došao da traži i spasi ono što je izgubljeno. On svoju ljubav prema svakoj ovci dokazuje djelima. Svi pastiri koji rade pod vodstvom glavnog Pastira posjedovat će Njegove osobine; oni će uvijek biti krotki i ponizni u srcu. Vjera slična povjerenju djeteta donosi mir u duši i djeluje kroz ljubav koja se uvijek ogleda u zanimanju i brizi za druge. Oni u kojima boravi Kristov duh bit će slični Kristu i činit će Njegova djela. (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 375—377)

214 19. srpnja

Pastir nas je doveo natrag

***"Kao što se pastir brine za ovce svoje kad se nađe uza stado raspršeno, i ja ću se pobrinuti za svoje ovce i skupiti ih iz svih mjesta u koje se raspršiše u dan oblaka i mraka."* (Ezekiel 34,12)**

Ovca koja se izgubi iz stada najbesspomoćnije je od svih stvorenja. Pastir je mora tražiti, jer se sama ne zna vratiti. Tako je i s dušom koja je odlutala od Boga; ona je isto tako besspomoćna kao i izgubljena ovca, i ukoliko joj božanska ljubav ne priskoči u pomoć, nikad se neće uspjeti vratiti k Bogu.

Pastir koji uvidi da jedna od njegovih ovaca nedostaje, ne gleda bezbrižno svoje stado koje se nalazi u sigurnom zaklo-

nu, niti kaže: "Imam devedeset devet ovaca. Morao bih uložiti prevelik napor u traženju zalutale. Neka se sama vrati, a ja ću otvoriti vrata tora i pustiti je da uđe!" Ne, čim se ovca udalji od stada, pastir je pun straha i brige! On broji i ponovno broji svoje ovce. Kad se uvjeri da je jedna ovca doista odlutala, ne oklijeva. Ostavlja devedeset i devet u toru i polazi u potragu za jednom izgubljenom ovcom. Što je mračnija i olujnija noć i opasniji put, to je veća pastirova briga i to ozbiljnija njegova potraga. On ulaže svaki napor da pronađe izgubljenu ovcu.

S kakvim olakšanjem čuje iz daljine njezin prvi jedva čujni poziv. Idući za zvukom, penje se uz najstrmije padine, dolazi do samog ruba ponora i izlaže svoj život opasnosti. I tako traži, dok sve slabiji pozivi kazuju da je ovca na kraju svojih snaga. Konačno su njegovi napori nagrađeni; izgubljena ovca je pronađena. On je tada ne grdi što mu je zadala toliko briga. Ne tjera je bičem. Čak je ne pokušava ni povesti prema toru. U svojoj radosti uzima drhtavo stvorenje na svoje rame. Ako je ozlijeđena ili ranjena, uzima je na ruke i pritišće na svoje grudi da je toplina njegovog srca vrati u život. Pun zahvalnosti što njegova potraga nije bila uzaludna, nosi je natrag u tor.

Hvala Bogu što Isus nije učinio da moramo zamišljati sliku žalosnog pastira koji se vraća bez ovce! Usporedba ne govori o neuspjehu, već o uspjehu i radosti izbavljenja. U njoj nam je pruženo božansko jamstvo da nijedna od zalutalih ovaca iz Božjega tora neće biti zaboravljena i neće biti ostavljena bez pomoći. Sve koji žele biti izbavljeni Krist će izvući iz ponora pokvarenosti i iz trnja grijeha. (*Isusove usporedbe*, str. 121,122)

20. srpnja

215

Ovce s Njegovih pašnjaka

"Jahve je pastir moj: ni u čem ja ne oskudijevam, na poljanama zelenim on mi daje odmora. Na vrutke me tihane vodi." (Psalam 23,1.2)

Kad Isus, veliki Učitelj, iznosi svoje pouke koje treba naučiti iz otvorene knjige prirode, On otvara naše oči spoznaje

kako bi nam otkrio kolika je pozornost dana svemu stvorenome u odnosu na mjesto koje zauzima na ljestvici stvaranja. Ako trava u polju, koja danas tako lijepo izgleda i oduševljava osjetila, a sutra se kosi i spaljuje, dobiva toliku pozornost od Boga, koliko će On veću pozornost dati čovjeku koji je stvoren na Njegovu sliku. Ne možemo pretjerati u zamišljanju vrijednosti ljudske duše i pozornosti koju Nebo pridaje čovjeku. Bog nas tješi obećanjem: “Ne boj se, stado malo, jer je odlučio vaš Otac da vam dadne Kraljevstvo!” (Luka 12,32)

Isus je Dobri Pastir. Njegovi sljedbenici su “ovce paše Njegovе”. Pastir je uvijek uz svoje ovce da ih obrani, čuva od vukova, pronađe zalutale i vrati ih natrag u tor, vodeći ih kraj zelenih pašnjaka i žive vode.

Ne mogu zanemariti divno spasenje koje mi je nebeski Otac dao po tako beskrajno visokoj cijeni jer je “tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni”. (Ivan 3,16) Neću osramotiti svojega Otkupitelja olakim shvaćanjem Njegovih patnji, Njegovih kušnji, Njegovog milosrđa, Njegove žrtve i Njegove smrti, jer nas je On toliko ljubio da je postao nositelj naših grijeha. O, kakva je to ljubav, neizreciva ljubav! On je postao “čovjek boli, vičan patnjama”. Umro je na križu poput prijestupnika, da bi čovjek mogao biti opravdan kroz Njegove zasluge. ...

Kroz Darovatelja života duša može biti osposobljena živjeti u vječnosti, i čovjek treba posebno brinuti o njoj jer je kupljena Kristovom krvlju. Krist je svemoćan. On može ispuniti ono što zatražimo tog dana. Ako još uvijek ne cijenite dragocjenost duše, ako su njezini prostori hrama oskrvrnjeni kupcima i prodavačima, predanjem vlasti i prebivanju Sotone — bilo mišlju ili osjećajem — s dubokom ozbiljnošću vas preklinjem da ne odlazete svoj dolazak pred Boga u iskrenoj molitvi, bez ijednog trenutka računanja ili oklijevanja, i kažete: “O, Gospodine, otvorio sam vrata svojega srca Tvojem najgorem neprijatelju i najvećem neprijatelju moje duše. Ponašao sam se kao da sâm mogu spasiti svoju dušu, da mogu griješiti i popraviti se kad to odlučim; ali osjećam da me njegova sila drži u svojoj moći. Samo me Ti možeš spasiti od vječne propasti moje duše. ... Više Ti je neću uskraćivati. Ne usuđujem se imati povjere-

nja u bilo koju drugu silu osim Tvoje. ... Polazem svoju dušu pred Tvoje noge. Ti, o Janje Božje, pereš moju dušu svojom krvlju i oblačiš je svojom haljinom čistoće i pravednosti." (*Manuscript 73*, 1893.)

21. srpnja

216

"Što još mogoh učiniti?"

"Napokon, posla k njima svoga sina." (Matej 21,37)

Zar ne postoji sila koja može obuzdati naše osjećaje i pokazati nam da smo blizu granice s vječnim svijetom? Zar ne možemo razmišljati o onome što ima vječnu vrijednost? Što je potrebno učiniti kako bi se probudio naš narod? Čemu ove lake sadašnje nevolje o kojima razgovaramo? Pogledajmo što Pavao kaže o tome: "Uistinu, naša nam sadašnja ali kratkotrajna i mala nevolja donosi izvanredno veliku i vječnu slavu." (2. Korinćanima 4,17) Biste li pristali da budete pretučeni štapićima, da dan i noć proživljavate strašnu agoniju gladi, hladnoću, golotinju, a da sve to smatrate — i što je najgore od svega: od lažne braće — lakim sadašnjim nevoljama? No, on ih uistinu naziva "našim lakim sadašnjim nevoljama". ...

Previše smo opsjednuti svojim "ja". Ako želimo da naše "ja" umre i bude skriveno u Isusu Kristu, tada nećemo spominjati razočaranja, poteškoće i slične sitnice, već ćemo govoriti o velikom planu otkupljenja i o neusporedivoj moći Isusa Krista koji je došao na naš svijet i uzeo ljudsku narav da bismo se kroz Njega mogli uzdići i sjesti s Njegove desne strane. Što bi moglo biti ljepše od toga?

Ako ovo nije dovoljno, što bi Nebo još moglo učiniti a da već nije učinjeno za pali ljudski rod? "Što još" kaže Krist, "mogoh učiniti za moje ovce a što nisam već učinio?" Što još? Hoće li nas morati pustiti da odemo? Bit će prisiljen na to, osim ako promijenimo svoj stav prema Bogu. Jer On je učinio sve što je mogao da nas spasi. Pred Bogom imamo odgovornost prema svjetlu koje smo primili. Hodimo u svjetlu jer je On u svjetlu. ...

Zle pretpostavke i ogovaranja bit će zaboravljeni. Govorit ćete i nećete razmišljati o sebi i o tome što drugi čine, već što

čine Bog i Isus. ... A što, zapravo, čine? Oni čiste Svetište. ... Mi bismo trebali zajedno s Njim sudjelovati u ovom radu čišćenja svetišta svojih duša od svake nepravедnosti, tako da naša imena mogu biti zapisana u Jaganjčevoj Knjizi života, i da naši grijesi mogu biti izbrisani kad dođe vrijeme preispitivanja od strane Gospodina. Ovo je najsvetija zadaća ikad poverena smrtnicima.

Nemamo vremena za samouzdizanje, već jedino za uzdizanje Isusa. O, uzdignimo Ga! Kako to možemo učiniti? Kako možemo tražiti spasenje samo za sebe i uzdizati samo sebe? ... kaže Pastir stada. Na koga On misli? Na pastore? Ne. Na sve koji se zovu Kristovim imenom, na sve koji su okusili i znaju kako je dobar Gospodin. ...

Bog će nam dati svoju silu i udružiti božanske s ljudskim naporima, i moći ćemo izgrađivati svoje spasenje sa strahom i drhtanjem. To je moć kojoj Sotona ne može odoljeti niti je nadvladati. (*Manuscript 26, 1888.*)

217 **22. srpnja**

Hranjenje ovaca

“Zato su otišli ... do istočne strane doline da traže pašu stoci. Našli su obilatu i dobru pašu, i prostranu, sigurnu i mirnu zemlju.” (1. Ljetopisa, 4,39.40)

Božja riječ je istinska mudrost i istinska spoznaja. Ljudska mišljenja i senzacionalističke propovijedi vrijede vrlo malo. Oni koji su prožeti Božjom riječju iznositi će je na jednostavan način kao što je to činio i sâm Isus Krist. Najveći Učitelj svijeta koristio se najjednostavnijim jezikom i najobičnijim slikama.

Gospodin poziva svoje pastire da hrane stado samo čistom i pravom hranom. On želi da istinu iznose u svoj njezinoj jednostavnosti. Kad vjerno obave ovaj posao, mnogi će biti osvjedočeni i obraćeni silom Svetoga Duha. Potrebni su biblijski učitelji koji će se znati približiti neobraćenima, koji će tragati za izgubljenom ovcom, koji će ulagati osobne napore i davati jasne i određene upute.

Nikad nemojte izgovoriti nijednu riječ sumnje. Kristovo učenje je po svojoj naravi uvijek pozitivno. Kad iznosite poruku, uvijek je naglašavajte sa sigurnošću. Uzdižite Čovjeka s Golgote sve više i više. Uzdizanje Kristovog križa daje izlaganju osobitu silu.

Velika je prednost za učenika da o istinama Božje riječi ima jasno i ispravno shvaćanje, kako bi ove istine bio spreman prenijeti drugima. On treba biti ukorijenjen i utemeljen u vjeri. Učenike treba navesti da se razmišljanjem o istini sami uvjere u njezinu snagu, kako bi svaku riječ izgovarali iz srca punog ljubavi i nježnosti. Nastojte u njihov um duboko utisnuti bitne biblijske istine. Neka oni te istine ponavljaju svojim riječima, kako biste bili sigurni da su ih jasno shvatili. To će možda biti spori proces, ali to je deset puta vrednije nego da se na brzinu prijeđe preko značajnih predmeta, a da im se pritom ne pokloni dužna pozornost. Nije dovoljno da učenik prihvati određenu istinu sâm za sebe. Od njega se mora tražiti da tu istinu jasno izloži svojim riječima, kako biste se osvjedočili da on doista uviđa snagu pouke i zna je primijeniti. ...

Nikad nemojte zaboraviti da je najveća pouka koju treba poučavati i koju treba naučiti pouka o suradnji s Kristom u djelu spašavanja. Obrazovanje koje se stječe istraživanjem Svetog pisma je primjenjivo znanje o planu spasenja. Takvo obrazovanje obnovit će Božji lik u duši. Ono će osnažiti i okrijepiti um da se odupre kušnji i osposobiti učenika da postane Kristov suradnik u Njegovom poslanju milosti za svijet. To će ga učiniti članom nebeske obitelji i pripremiti ga za sudjelovanje u naslijeđu svetih u svjetlosti. ... Biblija tako postaje udžbenik, što prema Božjoj nakani treba i biti, dajući jasnu sliku onima koji teže shvatiti njezine velike i slavne istine. ... Um preplavljuje obilje svjetlosti. (*Counsels to Parents and Teachers*, str. 433—437)

Posebna briga o stadu

“Znajte da je Jahve Bog: on nas stvorio, i mi smo njegovi, njegov smo narod i ovce paše njegove.” (Psalam 100,3)

Isus poznaje potrebe svakog svog stvorenja i čita najskriivenije i neizražene boli svakog srca. Kad je povrijeđen jedan od najmanjih za koje je On umro, to ne ostaje nezapaženo i On će sigurno prijestupnika pozvati na odgovornost. Isus je Dobri Pastir. On se brine za svoje stado, a posebno za nejake, bolesne i one koji zalutaju. On svaku ovcu zna po imenu. Nevolja svake ovce i svakog janjeta iz Njegovog stada budi suosjećanje i ljubav u Njegovom srcu, i svaki vapaj za pomoć dopire do Njegovog uha. Ukazujući na jedan od najtežih grijeha pastira u Izraelu, prorok kaže: “Nemoćnih ne krijepite, bolesnih ne liječite, ranjenih ne povijate, zalutalih natrag ne dovodite, izgubljenih ne tražite, nego nasilno i okrutno njima gospodarite. I tako se ovce raspršiše nemajuć pastira. ... Nitko za njih ne pita, nikoga nema da ih traži.” (Ezekiel 34,4-6) ...

Kao Osoba Božanstva On nam priteče u pomoć svojom moćnom silom, dok kao naš Stariji Brat suosjeća s nama u svakoj našoj patnji. Kao Veličanstvo Neba nije se držao podalje od grijehom uniženog i grešnog čovječanstva. Mi nemamo takvog Velikog svećenika koji je tako visoko i tako uzvišen da ne bi mogao zapaziti ili suosjećati s nama, već takvoga koji je bio u svemu kušan kao i mi, ali nikad ni u čemu nije zgriješio.

...

U svom kršćanskom življenju doživjet ćete mnoge neugodnosti i poteškoće s vjernicima u svojoj crkvi, ali se nemojte previše truditi u oblikovanju karaktera svoje braće. Kad uvidite da oni ne zadovoljavaju zahtjeve Božje riječi, nemojte ih osuđivati; kad vas izazivaju, ne uzvraćajte istom mjerom. Kad kažu nešto što bi vas moglo ogorčiti, sačuvajte mir svoje duše. ... Kad se zalažete za zabludjele, vaše srce mora biti ponizno, smekšano Božjim Duhom. Dopustite da vas On upotrijebi kao svoje oruđe. Prebacite svoje breme na Isusa. Kad Sotona zagospodari nekom dušom, vi osjećate da Bog treba preuzeti slučaj u svoje ruke; ali ono što možete učiniti, uč-

nite u duhu poniznosti i skromnosti, a nejasna i iznimno složena pitanja predajte u Božje ruke. Poslušajte upute dane u Njegovoj Riječi, a ishod prepustite Njegovoj mudrosti. Kad ste za spasenje svojega brata učinili sve što je u vašoj moći, prestanite se uznemiravati i mirno nastavite obavljati svoje ostale dužnosti. To više nije predmet vaše brige, nego Božje.

Nemojte svojom nestrpljivošću rezati čvor poteškoća, čineći na taj način stanje beznadnim. Prepustite da Bog umjesto vas razmrsi zamršene niti. On ima dovoljno mudrosti i taktičnosti za rješavanje neprilika u našem životu. Mi ne možemo uvijek sagledati i shvatiti Njegove planove, i stoga moramo strpljivo čekati da se razviju, a ne ometati njihovo ostvarenje. On će nam ih otkriti kad za to bude pravo vrijeme. Težite za jedinstvom, njegujte ljubav i ugledajte se na Krista u svemu. On je izvor jedinstva i snage. ... Ako postupite u skladu s Božjom voljom, Njegovi blagoslovi će se izliti na vašu crkvu. (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 346—348)

24. srpnja

219

Nježan i brižan Pastir

“Kao pastir pase stado svoje, u ruke uzima jaganjce, nosi ih u svome naručju, i brižljivo njeguje dojlilice.”
(Izaija 40,11)

Pravi radnici žive i rade u vjeri. Oni ponekad osjećaju zamor gledajući kako rad sporo napreduje, a borba između sila dobra i zla postaje sve jača. Ali ako se ne razočaraju i ne izgube hrabrost, vidjet će kako se oblaci razilaze i ostvaruje se obećanje o izbavljenju. Kroz maglu kojom ih je Sotona okružio oni će vidjeti sjajne zrake Sunca pravde.

Radite u vjeri, a ishod prepustite Bogu. Molite se u vjeri, i tajna Njegove Promisli dat će odgovor. Možda će vam se ponekad činiti da nećete uspjeti. Ali radite i vjerujte, unoseći u svoj rad vjeru, nadu i hrabrost. Kad učinite ono što možete, čekajte na Gospodina uzdajući se u Njegova obećanja i On će ostvariti ono što je obećao. Čekajte, ali ne u nestrpljivoj zabrinutosti, već u neustrašivoj vjeri i nepokolebljivom povjerenju.

“Ako je Bog za nas, tko će biti protiv nas? On koji čak nije poštedio vlastitog Sina, već ga predao za sve nas, kako neće dati sve ostalo s njime?” (Rimljanima 8,31.32) (*Testimonies for the Churches*, sv. 7, str. 245)

Naš nebeski Otac ima tisuću načina o kojima mi ništa ne znamo da se pobrine za nas. Oni koji prihvate načelo da je služenje Bogu od najveće važnosti za njih, vidjet će kako problemi iščezavaju, a pred svojim će nogama ugledati ravnu stazu.

Vjerno izvršavanje današnjih dužnosti najbolja je priprema za sutrašnje kušnje. Ne prikupljajte sve odgovornosti i brige sutrašnjeg dana, da biste ih dodali teretu današnjeg dana. ...

Nadajmo se i budimo hrabri. Nerazumno je i grijeh je očajavati u Božjoj službi. On poznaje svaku našu potrebu. Naš Bog koji čuva zavjet sjedinjuje svemoćnost Kralja nad kraljevima s blagošću i brigom nježnog Pastira. Njegova moć nema mjere i ona je jamstvo za sigurno ispunjenje Njegovih obećanja svima onima koji se u Njega uzdaju. On ima način i sredstva kojima će ukloniti svaki problem, kojima će pružiti podršku onima koji rade u Njegovoj službi i cijene sredstva što ih On koristi. Njegova ljubav je iznad svake druge ljubavi, kao što je Nebo iznad Zemlje. On se stara za svoju djecu brigom i ljubavlju koja je neizmjerana i vječna.

I u najcrnjim danima, kad je sve naoko užasno i strašno, imajte vjeru u Boga. On čini kako je Njemu po volji, vodeći sve na dobro svojega naroda. Snaga onih koji Ga ljube i koji Mu služe postajat će iz dana u dan sve jačom.

On može i spreman je pružiti svojim slugama svu potrebnu pomoć. On će im podariti mudrost potrebnu za njihove različite potrebe. (*Put u bolji život*, str. 305,306)

Nježnost Pastira

***“A kad je nađe, stavi je, pun veselja, na svoja rame-
na.” (Luka 15,5)***

U nalogu koji je dao učenicima Krist nije samo opisao djelo koje će oni obavljati, nego im je predao i vijest koju će propovijedati. “Učite ih”, rekao je, “da vrše sve što sam vam zapovjedio!” (Matej 28,20) Učenici su dobili zadaću da uče ljude onome što je On osobno govorio i učio. U tome je sadržano i sve ono što je rekao preko starozavjetnih proroka i učitelja. Ljudski je nauk isključen. Ovdje nema mjesta predajama, ljudskim teorijama i zaključcima ili crkvenom zakonodavstvu. U ovom nalogu nije sadržan nijedan od zakona koji su izdale crkvene vlasti. Kristove sluge ne trebaju propovijedati ništa od toga. Zakon i Proroci, u kojima su zapisani Njegova Riječ i Njegova djela, čine riznicu iz koje Njegovi učenici trebaju crpiti nauk koji će dati svijetu. Kristovo ime je njihovo geslo, njihov znak raspoznavanja, njihova veza jedinstva, ovlast za njihov način djelovanja i izvor njihovog uspjeha. Ništa što ne nosi Njegov natpis ne može se priznati u Njegovom kraljevstvu.

Evangelje ne treba iznositi kao neku beživotnu teoriju, već kao živu silu koja mijenja život. Bog želi da oni koji primaju Njegovu milost budu svjedoci njezine moći. On rado prihvaća one čiji Ga je život najviše vrijeđao; ali kad se pokaju, daje im božanskog Duha, postavlja ih na najpovjerljivije položaje i šalje ih nevjernima da objave Njegovu bezgraničnu milost. On želi da Njegove sluge pruže svjedočanstvo o činjenici da ljudi Njegovom milošću mogu posjedovati karakter sličan Kristovom i radovati se čvrstom obećanju Njegove velike ljubavi. Želio bi da pružimo svjedočanstvo o tome da On ne može biti zadovoljan sve dok ljudskom rodu ne budu vraćene svete prednosti Njegovih sinova i kćeri.

U Kristu se nalazi nježnost pastira, ljubav roditelja i nesporediva milost Spasitelja punog sućuti. On daje svoje blagoslove pod najprihvatljivijim uvjetima. Nije zadovoljan da samo objavi ove blagoslove; On ih iznosi na najprivlačniji način ka-

ko bi probudio želju da ih posjedujemo. Tako Njegove sluge trebaju iznositi bogatstvo slave tog neiskazanog Dara. Kristova divna ljubav omekšat će i podčiniti srca, dok se samim ponavljanjem učenja ne može postići ništa. ... Krist želi da se Njegov lik naslika u svakom učeniku. Svakoga je Bog predodredio da bude jednak "slici njegova Sina". (Rimljanima 8,29) U svakom od njih treba se svijetu jasno očitovati Kristova ljubav koja dugo trpi, Njegova svetost, krotkost, milost i istina. (*Isusov život*, str. 683,684)

221 26. srpnja

Onima koji Ga prihvate Krist je sve

"Moje ovce slušaju glas moj. Ja ih poznajem, i one idu za mnom." (Ivan 10,27)

Promjena ljudskog karaktera čini Kristov jaram blagim i Njegovo breme lakim. Vjerom svi mogu, ako to žele, postati jedno s Kristom svojom poslušnošću i službom.

Izdavanje zapovijedi je Božja povlastica, a čovjekova dužnost je da ih poštuje. Duša nije prisiljena ni na što. Ispunjavanje dužnosti je čovjeku povjereno jednako kao i Božjem Sinu, nasljedniku Neba. On za Boga vrši brižnu, dragovoljnu i čestitu službu. Poštivanjem svih Božjih zapovijedi otkriva se duh ljubavi prema Njemu. Upravo je u ovakvom okruženju Krist živio i radio.

Svaka riječ i svako djelo predstavljaju rad za Boga. Ovo je vjera u Boga i u čovjeka. Krist nikada ne bi dao svoj život za ljudski rod da nije imao vjeru u duše za koje je umro. On je znao da će velik broj njih odgovoriti na ljubav koju je iskazao čovječanstvu. Neće odgovoriti svako srce, ali koje želi, može odgovoriti na ovu ljubav bez premca. Moje ovce će "čuti glas moj", kaže Krist. Srce koje žudi za Bogom prepoznat će Božji glas. Bog ne može odgovoriti duši koja ne odgovara na Njegovu ponudenu milost i Njegovu darovanu ljubav. On čeka na odgovor duše. ...

Cjelokupna odgovornost počiva na njima. On ih poziva na svadbu, stavlja pred njih gozbu koja može zadovoljiti svaku

njihovu želju. Njegova riječ puna je biti i jezgrovitosti. "Tražit ćete me i naći ćete me jer ćete me tražiti svim srcem svojim." (Jeremija 29,13) ... Tada će Gospodin dati izlivanje Svetoga Duha kao na dan Pedesetnice. ...

Zajedništvo s Bogom je za svakoga osobno i izravno. Pod utjecajem Svetoga Duha srce će u ljudima gorjeti Gospodnjom ljubavlju. Oni su kao djeca puna povjerenja. Krist ne traži zasluge. O, kad bi svi došli onakvi kakvi jesu i dopustili Mu da ih pripremi da budu kao i On. Gospodin jedino želi da Ga prihvate i nauče nositi Njegov jaram i ponesu Njegov teret, da Nebo vidi kako su oni radnici koji rade s Bogom. Zašto svaka duša kojoj je potrebna pomoć i odmor ne bi mogla doći k Nositelju bremena da joj olakša teret i dade život.

Krist nije mogao a da ne bude svjetlo i nije mogao ne svijetliti. Njegov je posao bio svijetliti. Došao sam, rekao je, "da ovce imaju život i da ga imaju u izobilju". (Ivan 10,10) U meni uopće nema tame. ... Svjetlo predstavlja objavu, i ono treba svijetliti usred moralne tame. Onima koji Ga prime, Krist je sve. On je njihov Tješitelj, sigurnost i zdravlje. Bez Krista nema svjetla. Između Isusa i duše ne mora biti oblak. ... Njegovo veliko srce puno ljubavi čezne da ispuni dušu sjajnim zrakama Njegove pravednosti. (*Letter 153a, 1897.*)

27. srpnja

222

Pastir poziva svoje ovce po imenu

***"Tko ulazi na vrata, on je pastir ovaca. ... Ovce slušaju glas njegov. On ovce svoje zove imenom te ih izvodi van."* (Ivan 10,2.3)**

Put je pravednički put mira, tako poravnjen i jasan da krotki i bogobojazni mirno idu njime ne spotičući se i ne zastranjujući s njega. Taj put je uzan, ali njime usporedno mogu ići putnici različitih temperamenata, samo ako vjerno slijede Vojskovođu svojega spasenja. Oni pak koji žele zadržati svoje zle sklonosti i sebične navike, ne mogu ići tim putem jer im je on preuzak i tijesan.

Koliko truda i pastirske brige naš veliki Pastir ulaže u nastojanju da svaku ovcu zove po imenu i strpljivo je usmjera da ide Njegovim tragom. On traži one koje su zabludjeli. Svjetlošću svoje Riječi ukazuje im na opasnosti. Ukorima i opomenama upućenim s Neba On ih poziva da se vrate na pravi put. On se trudi pomoći zabludjelima svojim Svetim Duhom i podiže ih kad padnu. Ali mnogi su tako dugo išli putem grijeha da ne žele čuti Njegov glas. Odbacili su sve što bi im moglo dati mir i sigurnost te se predaju lažnom vodi i drsko ustraju u slijepom samopouzdanju, udaljujući se sve više od svjetlosti i mira, od spokojsva i istinske sreće. ...

Kristov križ je naša jedina nada. On nam otkriva veličinu ljubavi našeg nebeskog Oca i činjenicu da je Krist kao Veličanstvo Neba pristao na tolika vrijeđanja, ismijavanja, ponižavanja i patnje, da bi se na kraju radovao gledajući u svom kraljevstvu spašene i one koji su bili na samom rubu propasti. Ako volite svoju djecu, neka vam glavni cilj bude da ih pripremite za vječni život u slavnoj budućnosti. ... Radite dok je dan, nadoknadite propušteno vrijeme i zadobijte krunu besmrtno slave. Spasite sebe i svoju obitelj, jer spasenje duše predstavlja najdragocjeniji dobitak. (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 502,503)

Mnogi muževi i očevi mogli bi naučiti korisnu pouku o nježnom staranju vjernog pastira. Kad se od Jakova zahtijevalo da pođe na žurno i teško putovanje, on je odgovorio: "Zna moj gospodar da su djeca nejaka. Osim toga, valja mi se brinuti o ovcama i kravama koje doje: ako bi se tjerale prebrzo samo jednog dana, sve bi pocrkale. ... Ja ću ići polako, uz korak marve pred sobom i uz korak djece, dok stignem k svome gospodaru." (Postanak 33,13.14)

Neka na napornom putu života muž i otac "ide polako", prema onome koliko može izdržati njegov sudrug i suputnik. Usred svijeta koji je u žurbi za bogatstvom i moći, neka on nauči održati ritam svojih koraka, tješeći i podupirući onoga tko je pozvan ići uz njega. (*Put u bolji život*, str. 232)

Podpastiri

“Pasite stado Božje ... i nadzirite ga.” (1. Petrova 5,2)

Veliki Pastir ima svoje podpastire kojima povjerava brigu za ovce i janjce svojega stada. Prvi posao koji je Krist povjerio Petru kad ga je ponovno vratio u službu bio je: “Pasi jaganjce moje!” (Ivan 21,15) To je bio posao u kojem Petar nije imao mnogo iskustva. Taj posao je zahtijevao veliku obazrivost i nježnost, mnogo strpljivosti i ustrajnosti. Ovime je on bio pozvan da služi djeci i mladima, a posebno onima koji su mladi u vjeri. Trebao je poučavati neupućene otvarajući im Pisma i odgajati ih da budu korisni u Kristovoj službi. Petar dotad nije bio sposoban za ovaj rad i nije čak niti shvaćao njegovu važnost.

Pitanje koje je Krist postavio Petru bilo je vrlo značajno. “Ljubiš li me?” zapitao je On, i to spomenuo kao jedini uvjet za učenje i službu. To je najosnovniji uvjet. Iako je Petar mogao posjedovati sve drugo, ipak bez takve ljubavi prema Kristu ne bi mogao biti vjeran pastir Gospodnjem stadu. Znanje, dobrohotnost, rječitost, zahvalnost i revnost — sve to može dobro doći u radu, ali bez Kristove ljubavi u srcu rad kršćanskog propovjednika pokazat će se bezuspješnim.

Pouku koju mu je Krist pružio pokraj Galilejskog jezera Petar je ponio za cijeli život. U svojoj poslanici upućenoj crkvama i pisanoj Svetim Duhom on kaže: “Starješine koje su među vama opominjem ja, starješina kao i oni, svjedok Kristovih muka i sudionik slave koja će se uskoro očitovati: Pasite stado Božje koje je među vama i nadzirite ga, ne na silu, nego dragovoljno, prema Božjoj volji; ne iz težnje za prljavim dobitkom, nego iz oduševljenja! Ne vladajte okrutno nad dodijeljenim dijelovima Crkve, nego uvijek nastojte biti uzorom stadu! I kad se pojavi vrhovni pastir, primit ćete neuveli vijenac — slavu.” (1. Petrova 5,1-4)

Kad ovca zaluta i odvoji se od svojega stada, najbespomoćnija je od svih stvorenja. Nju se mora tražiti, jer se sama nikad ne bi znala vratiti svojem stadu. Tako je i s dušom koja zaluta i odvoji se od Boga. Ona je jednako bespomoćna kao i

izgubljena ovca, i ukoliko je božanska ljubav ne dođe izbaviti, ona nikad ne bi našla put povratka Bogu. S kakvim bi sažaljenjem, brigom i ustrajnošću svaki podpastir trebao tražiti izgubljene duše! ... Ali to znači pristati na tjelesne neugodnosti i žrtvovanje lagodnog života. To zahtijeva nježnu brigu za zabludjele, božansku samilost i veliku strpljivost. To zahtijeva uho koje će biti spremno sa suosjećanjem slušati bolno kazivanje o nepravdi, poniženju, očaju i bijedi.

Duh pravog pastira je onaj koji ne misli na sebe. On zaboravlja na sebe. (*Gospel Workers*, str. 182—184)

224 29. srpnja

Preobraćeni Petar, podpastir

“A ti kadgod obrativši se utvrdi braću svoju.” (Luka 22,32 — DK)

Triput se Petar javno odrekao svojega Gospodina i triput je Isus dobio od njega čvrsto uvjerenje o njegovoj ljubavi i privrženosti, nakon što je njegovom ranjenom srcu kao oštru strijelu uputio pitanje. Pred okupljenim učenicima Isus je otkrio Petrovo duboko pokajanje i pokazao kako se nekad hvalisavi učenik korjenito ponizio.

Petar je po svojoj naravi bio žustar i nagao, pa je Sotona iskoristio te osobine da ga obori. Neposredno prije Petrova pada Isus mu je rekao: “Šimune, Šimune, pazi, Sotona je dobio dopuštenje da vas može rešetati kao pšenicu, ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše. Tako i ti, kad se jedanput vratiš k meni, učvrsti svoju braću!” (Luka 22,31.32) To je vrijeme sad došlo i Petrov je preobražaj bio očit. Gospodnja neposredna pitanja nisu izazvala nijedan žustar i samouvjeren odgovor, pa je zbog svoje poniznosti i pokajanja Petar bio bolje nego ikad pripremljen da djeluje kao pastir stada. ...

Prije svojega pada Petar je uvijek govorio nepromišljeno, prema trenutačnoj pobudi. Uvijek je bio spreman ispravljati druge i izraziti svoje mišljenje prije nego što je jasno shvatio sebe ili ono što treba reći. Međutim, obraćeni je Petar bio sasvim drukčiji. On je sačuvao svoj raniji žar, ali Kristova je

milost podešavala njegovu revnost. Više nije bio silovit, samopouzdan i uobražen, već blag, pribran i voljan učiti. Tada je mogao pasti jaganjce, kao i ovce Kristova stada.

Spasiteljev način postupanja s Petrom sadržavao je pouku za njega i njegovu braću. On ih je poučavao da s prijestupnikom postupaju strpljivo, suosjećajno i u ljubavi koja prašta. Iako se Petar odrekao svojega Gospodina, ljubav s kojom se Isus odnosio prema Njemu nikada se nije pokolebala. Upravo takvu ljubav treba i potpastir osjećati prema ovcama i jaganjcima koji su povjereni njegovu staranju. Sjećajući se svoje slabosti i pada, Petar je trebao sa svojim stadom postupati isto tako nježno kao što je Krist postupao s njim. ...

Isus je išao sam s Petrom, jer je postojalo nešto što je želio reći samo njemu. Prije svoje smrti Isus mu je rekao: "Kamo ja idem, ti me sad ne možeš slijediti, ali ćeš me poslije slijediti." Na ovo je Petar odgovorio: "Gospodine ... zašto te sada ne mogu slijediti? Svoj ću život dati za te." (Ivan 13,36.37) ... Petar je pao kad je došla kušnja, ali je opet dobio priliku da dokaže svoju ljubav prema Kristu. ... Isus je tako upoznao Petra s načinom na koji će umrijeti; pretkazao je čak i širenje njegovih ruku na križu. ... Osjećao se voljnim da pretrpi bilo kakvu smrt za svojega Gospodina. (*Isusov život*, str. 671,672)

30. srpnja

225

U blagosti hrani jaganjce

"U miru se sije plod, to jest pravednost, za one koji tvore mir." (Jakov 3,18)

Pravi Kristov propovjednik trebao bi biti okružen ozračjem duhovne svjetlosti jer je povezan sa Svjetlom života i hodi s Kristom koji je to Svjetlo. Argumentima se je moguće oduprijeti, uvjeravanja i molbe mogu biti prezreni, i najrječitiji pozivi poduprti čvrstinom logike mogu biti odbačeni; ali živi karakter pravednosti, svakodnevna pobožnost u životnim prilikama i neprilikama, briga za grešnika ma gdje se nalazio, duh istine koji gori u srcu i odsjaja s lica te odiše iz svake riječi koja prelazi preko usana — sačinjavaju propovijed kojoj je teško

odoljeti ili je zanemariti, i koja postavlja uporišta od kojih Sotona dršće. Propovjednici koji hode s Bogom opasani su punom nebeskom opremom, i njihove napore pohodit će pobjeda.

Oni koji su uključeni u veliko i sveto djelo opominjanja svijeta ne samo da trebaju imati osobno iskustvo s Bogom, već trebaju gajiti ljubav jedni prema drugima, biti jednodušni, jednako prosuđivati i moći jedni drugima pogledati u oči. Odsutnost ove ljubavi uvelike raduje našeg lukavog neprijatelja. On je izumitelj zavisti, ljubomore, mržnje i razdora, i raduje se kad vidi da ovaj zlokoban korov guši ljubav, tu nježnu biljku nebeskog podrijetla.

Bog nije zadovoljan kad Njegovi sluge osuđuju, kritiziraju i okrivljuju jedni druge. On im je dao posebnu zadaću da brane istinu. Oni su Njegovi radnici; trebali bi poštivati sve i međusobno poštivati jedni druge.

U vojsci se od časnika zahtijeva međusobno poštivanje, i novaci vrlo brzo nauče tu lekciju. Kad su vođe naroda u kršćanskom ratovanju ljubazni i strpljivi, te pokazuju posebnu ljubav i uvažavanje prema svojim suradnicima, oni i druge poučavaju da postupaju isto tako.

Ugled kolege suradnika treba čuvati s najvećom svetošću. Ako netko primijeti pogreške onog drugog, ne treba ih uveličavati pred ostalima i od njih načiniti teške grijehе. Možda je riječ samo o pogrešnom rasuđivanju, a Bog će dati božansku milost da se to pobijedi. Da je mislio da anđeli — koji su savršena bića — mogu bolje obaviti zadaću za pali ljudski rod nego sami ljudi, Bog bi tu zadaću povjerio njima. Umjesto toga, poslao je potrebnu pomoć jadnim, slabim i zabludjelim smrtnicima koji imaju iste slabosti kao i njihovi bližnji, i kao takvi im najbolje mogu pomoći.

Takav je bio i Petar koji je zanijskao svojega Gospodina. ... Prije nego što je Petar posrnuo, on nije imao duh krotkosti potreban za brigu o janjadi; no kad je postao svjestan svojih slabosti ... mogao im se približiti s nježnom brižljivošću i pomoći im. (*Historical Sketches*, str. 120,121)

Glas pravog Pastira

“Pokazao sam vam mnoga dobra djela koja dolaze od Oca. Za koje me od tih djela kamenujete?” (Ivan 10,32)

Isus je sebe nazvao pravim Pastirom jer je dao svoj život za ovce. On kaže: “Zato me ljubi Otac što ja dajem život svoj, da ga opet uzmem. Nitko mi ga ne može oduzeti, nego ga ja sam od sebe dajem. Imam vlast dati ga, imam vlast opet ga uzeti; takva je zapovijed koju sam primio od Oca svoga.” (Ivan 10,17.18)

Isus je ove riječi izrekao na saslušanju pred velikom skupinom ljudi i ostavio snažan dojam na slušatelje. Književnici i farizeji su bili ispunjeni ljubomorom zbog Njegove omiljenosti među ljudima. ... Dok se On predstavljao kao pravi Pastir, farizeji su govorili: “Opsjednut je zlim duhom! Luduje! Zašto ga slušate?” (Ivan 10,20) No, drugi su prepoznali glas pravog Pastira i rekli: “Ove riječi nisu riječi opsjednutoga. ... Zar može zli duh slijepcima otvarati oči?” ... Isus je hodao u hramu po Salomonovu trijemu. Tada ga opkoliše Židovi te mu rekoše: ‘Dokle ćeš nas držati u neizvjesnosti? Ako si zbilja ti Mesija, reci nam otvoreno!’ Isus im odgovori: ‘Rekoh vam, a ipak vi ne vjerujete. ... Moje ovce slušaju glas moj. Ja ih poznajem, i one idu za mnom. ... Ja i Otac jedno smo.’” (Ivan 10,20-30)

On je ove riječi izrekao s velikom čvrstinom i silom. Židovi nisu nikad prije čuli takve riječi s ljudskih usana, i njihov osuđujući utjecaj proširio se među njima; činilo se kao da Božanstvo svijetli kroz čovječnost dok je Isus govorio: “Ja i Otac jedno smo.” ... Isus je pogledao na njih s blagošću i ne oklijevajući rekao: “Pokazao sam vam mnoga dobra djela koja dolaze od Oca. Za koje me od tih djela kamenujete?”

Veličanstvo Neba stajalo je kao Bog sa smirenom sigurnošću pred svojim protivnicima. Njihova namrštena lica i njihove šake pune kamenja nisu Ga zastrašili. Znao je da Ga okružuju nevidljive sile, legije anđela, i da će na jednu riječ koja dođe s Njegovih usana oni krenuti i poraziti gomilu bude li bačen ijedan kamen na Njega. Stajao je pred njima neustrašiv. Zašto kamenje nije poletjelo? Zato što je Božanstvo svije-

tlilo kroz čovječnost i zato što su primili objavu i bili osvjedočeni da ono što On govori nisu obične riječi. Ruke su se spustile i kamenje je palo na tlo. Njegove riječi potvrdile su Njegovo božanstvo, no sada su i Njegova nazočnost, bistrina Njegovog pogleda i veličanstvenost Njegovog ponašanja posvjedočili činjenicu da je On uistinu voljeni Božji Sin. (*Signs of the Times*, 27. studenoga 1893.)

Uzvisimo Isusa kao Raspetoga

1. kolovoza

227

Što se može usporediti s ljubavlju

“Vi ste primili duha posinjenja kojim vičemo: Abba — Oče! Sam Duh svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja.” (Rimljanima 8,15.16)

Tek kad je Krist održao Božji zakon i potvrdio njegovu pravednost, grešniku je omogućen oprost. Darovan je najskupocjeniji Dar koji je Nebo moglo dati da Bog ostane “pravedan i da opravda onoga koji vjeruje u Isusa”. (Rimljanima 3,23) Zahvaljujući upravo tom Daru ljudi su uzdignuti iz poniženja izazvanog grijehom i iz ponora propasti, kako bi ponovno postali Božja djeca. Pavao kaže: “Vi ste primili duha posinjenja kojim vičemo: Abba — Oče!” ...

Pozivam vas jezikom Kristovog ljubljenog učenika Ivana: “Gledajte koliku nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo djeca Božja.” (1. Ivanova 3,1) O, kakve li ljubavi, kakve li neusporedive ljubavi da se kao grešnici možemo ponovno vratiti Bogu i biti usvojeni u Njegovu obitelj! Možemo Mu se obratiti s nježnim imenom nazivajući Ga “Oče naš”, što je znak naše ljubavi prema Njemu i zaloga Njegovog nježnog i srodničkog odnosa s nama. Promatrajući nasljednike milosti, Božji Sin se “ne stidi nazvati ih braćom”. Oni na taj način stupaju u svetiji odnos s Bogom nego anđeli koji nikada nisu pali.

Sva roditeljska ljubav koja se iz ljudskih srca prenosi na naraštaja na naraštaj, i svi izvori nježnosti koji su ikada potekli iz ljudske duše, predstavljaju samo jedva vidljiv potocić nasuprot beskrajnom oceanu kad se usporede s beskonačnom i neiscrpnom Božjom ljubavlju. Ta ljubav se ljudskim riječima ne može izraziti niti perom opisati. O njoj možete razmišljati svakog dana u svom životu, možete marljivo pretraživati Pisma

da biste je razumjeli, možete zapregnuti sve svoje od Boga darovane sposobnosti i sile u nastojanju da shvatite ljubav i suosjećanje nebeskog Oca — pa ipak pred vama ostaje beskonačnost. Tu ljubav možete proučavati vjekovima, pa ipak nećete moći u potpunosti shvatiti svu dubinu, širinu i visinu ljubavi koju je Bog iskazao dajući svojega Sina da umre za ovaj svijet. Čak je ni sama vječnost nikada neće moći u potpunosti otkriti. Ipak, kad proučavamo i uz molitvu razmišljamo o Kristovom životu i planu otkupljenja, te velike teme se sve više i više otkrivaju našem razumijevanju. I tada počinjemo shvaćati blagoslove koje je Pavao poželio vjernicima u Efezu kad se molio “da vam Bog našega Gospodina Isusa Krista, Otac slave, *dadne duha mudrosti i otkrivenja da ga potpuno upoznate*: da vam dadne prosvijetljene oči vašeg srca da uvidite koliko nadu pruža njegov poziv, koliko bogatstvo slave krije njegova baština među svetima, koliko je u nama koji vjerujemo *izvanredno velika njegova snaga* koja odgovara djelotvornosti silne moći njegove”. (Efežanima 1,17-19) (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 739,740)

228 **2. kolovoza**

Nada i spasenje svijetu

“Tko se uzda u Jahvu, on je kao brdo Sion: ne pomiče se, ostaje dovijeka. Bregovi okružuju Jeruzalem; Jahve okružuje narod svoj odsada i dovijeka.” (Psalam 125,1.2)

Upravo je križ, ta naprava za sramoćenje i mučenje, donio svijetu nadu i spasenje. Učenici su bili skromni ljudi bez imetka i bez ikakvog oružja osim Božje riječi, ali u Kristovoj snazi krenuli su objaviti predivnu priču o jaslama i križu i tako su svladali svako protivljenje. Oni su bili junaci vjere bez zemaljske časti ili priznanja. S njihovih su usana tekle božanske riječi koje su potresle svijet.

U Jeruzalemu, gdje su vladale najdublje predrasude i gdje su prevladavale zbunjujuće zamisli o Kristu — da je bio razapet kao zločinac — učenici su odvažno govorili Riječi života iznoseći Židovima Njegovo djelo i zadaću, Njegovo raspeće,

uskrsnuće i uzašašće. Svećenici i knezovi su s iznenađenjem slušali jasno i smjelo svjedočenje apostola. Snaga uskrsnulog Spasitelja sišla je na učenike i njihov je rad bio popraćen znakovima i čudima, tako da je broj vjernika svakodnevno rastao. Na ulice kojima su učenici trebali proći, ljudi su “iznosili bolesnike i stavljali ih na posteljama i nosilima da bi, kad dođe Petar, barem sjena njegova osjenila koga od njih”. (Djela 5,15 — Šarić) Dovedili su i one koje su mučili nečisti duhovi. Mnoštvo se okupljalo oko njih i oni koji su ozdravljali klicali su hvale Bogu i slavili Otkupiteljevo ime. ...

Dosad su bile uzaludne sve poduzete mjere da se potisne ovaj novi nauk, pa su saduceji i farizeji zaključili da rad učenika treba zaustaviti jer se njime dokazivala njihova krivnja za Isusovu smrt. Ispunjeni zavišću, svećenici su uhvatili Petra i Ivana i bacili ih u tamnicu. ...

Učenike ovaj postupak nije ni zastrašio ni obeshrabrio. ... Nebeski Bog, moćni Vladar svemira, uzeo je utamničenje učenika u svoje ruke. ... Gospodnji anđeo otvorio je tu noć tamnička vrata i rekao učenicima: “Idite i navješćujte u hramu narodu sve što se tiče ovoga Života.” (Djela 5,20) (*Djela apostolska*, str. 49,50)

Kratko prije svojega raspeća Krist je svojim učenicima u baštinu ostavio mir. “Ostavljam vam mir”, rekao je, “mir, i to svoj, dajem vam” (Ivan 14,27). ... Ovaj mir ne dolazi od prilagođivanja svijetu. Krist do mira nije nikad dolazio popuštanjem zlu. Mir koji je Krist ostavio učenicima više je unutarnji nego vanjski, i trebao je u sukobima i svađi zauvijek ostati s Njegovim svjedocima. (*Djela apostolska*, str. 53)

3. kolovoza

229

Velika i glavna istina

“Znajte da niste otkupljeni nečim raspadljivim — srebrom ili zlatom ... nego skupocjenom krvi Krista kao nevina i bez mane Janjeta.” (1. Petrova 18.19)

Božja riječ je veličanstveno oruđe koje osuđuje neobraćene, uvjeravajući ih u njihovu potrebu za Spasiteljem koji opr-

šta grijehe. Plan spasenja objedinjuje sveti utjecaj prošlog i sadašnjeg svjetla. Ovi utjecaji povezani su zlatnim lancem poslušnosti iz ljubavi. Prihvaćanje Krista vjerom i odano podčinjavanje Božjoj volji čini muškarce i žene Božjim sinovima i kćerima. Silom koju samo Spasitelj može dati oni postaju članovi kraljevske obitelji, baštinici Božji i nasljednici zajedno s Kristom. ...

Voljeti Boga cijelim srcem i dijeliti s Kristom Njegovo poniženje i patnju predstavlja mnogo više nego što to mnogi shvaćaju. Kristovo ispaštanje je velika središnja istina koja okuplja sve ostale istine koje se odnose na veliko djelo otkupljenja. Ljudski um se treba spojiti s Kristovim umom. Ova zajednica posvećuje razumijevanje, dajući mislima bistrinu i snagu. ...

Svijet je naše polje misijskog rada, i mi trebamo napredovati u tom radu okruženi ozračjem Getsemanijske i Golgote. ...

Čak i više nego što Bog mrzi nevjericu, On mrzi ravnodušnost u vjerskim stvarima, jer je vjerska opredijeljenost bez istinske duhovnosti samo trajni kamen spoticanja grešnicima. Što su ljudi hladniji i formalniji u svom duhovnom životu, sve su više ispunjeni sebičnošću, a sebičnost uvijek radi protiv Krista. Možete imati puno znanja, ali ako ne posjedujete pravu i čistu duhovnost, vaše je znanje bezvrijedno Kristu. ...

Ne dao Bog da vama budu upućene riječi: "Poznajem tvoja djela: niti si studen niti vruć! Oh kad bi bio studen ili vruć! Ali, jer si mlak — ni vruć ni studen — izbacit ću te iz svojih usta. Ti tvrdiš: 'Bogat sam, nagomilao sam bogatstvo; ništa mi ne treba', a ne znaš da si upravo ti nesretan, i bijedan, i siromašan, i slijep, i go. Savjetujem ti da od mene kupiš u vatri žeženog zlata, da se obogatiš, i da se obučeš u bijele haljine, i da sakriješ svoju sramotnu golotinju, zatim pomasti da pomazeš svoje oči da bi vidio. 'Ja korim i karam sve koje ljubim.' Prema tome, budi revan i obrati se!" (Otkrivenje 3,15-19)

Svaka duša može postati bogata duhovnim vrijednostima. Usred užasne nepravde ovoga svijeta ljudi mogu služiti Bogu tako vjerno da im On podari vječna bogatstva. On će raditi za one koji Mu vjerno služe. On može pokoriti i najljuće progonitelje svojega naroda, čineći ih prijateljima kroz vjerovanje u istinu, ili uklanjajući njihovu moć da nekome naškode. (*Letter* 122, 1901.)

Križ je u središtu

“A ja, kad budem podignut ... sve ću ljude privući k sebi.” (Ivan 12,32)

Golgotaški križ predstavlja izazov koji će u konačnici pobijediti svaku zemaljsku i paklensku silu. Križ je središte svih utjecaja koji se od njega šire dalje. On je središte privlačnosti, jer je na njemu Krist dao svoj život za ljudski rod. Ova je žrtva ponuđena kako bi se čovjek mogao obnoviti po uzoru na izvornik savršenstva. Štoviše, ponuđena je kako bi mu bila omogućena potpuna promjena karaktera, čineći ga više od pobjednika. Oni koji Kristovom snagom pobijede neprijatelja Boga i čovjeka, zauzet će u nebeskim dvorima mjesto više od anđela koji nikada nisu pali.

Krist izjavljuje: “A ja, kad budem podignut ... sve ću ljude privući k sebi.” Ako križ ne pronade utjecaj u svoju korist, on stvara utjecaj. Iz naraštaja u naraštaj istina za današnje vrijeme otkriva se kao sadašnja istina. Krist je na križu bio Posrednik u kojemu su se susrele milost i istina, a pravda i mir poljubili. To je ono što pokreće svijet.

Prema Božjoj namjeri, sva bogatstva Neba trebaju se izliti na čovjeka. Ništa se iz riznice božanskog bogatstva ne smatra preskupim da se ne bi dalo u velikom Daru jedinorođenog Božjeg Sina. ... Kristu je dana vlast da udahne dah života palom čovjeku. Oni koji Ga prihvate neće nikad ogladnjati, niti ožednjati, jer nema veće radosti od one u Kristu. Proučavajte riječi koje je Spasitelj izgovorio na Gori blaženstava. Kakva li je božanska narav zasjala kroz Njegovu ljudsku narav dok su Njegove usne izgovarale blagoslove nad onima koji su bili predmet Njegove milosti i ljubavi. On ih je blagoslovio puninom koja je ukazivala na to da uzima iz neiscrpnog izvora najvećih blagoslova. Blaga vječnosti su pod Njegovim zapovjedništvom. Otac Mu je predao sva blaga Neba, a On ih dijeli bez ograničenja. One koji su Ga prihvatili kao svojega Spasitelja, Otkupitelja i Princa života, On priznaje pred nebeskom vojskom, pred bezgrešnim svjetovima i pred palim svijetom kao svoje posebno blago. ...

Što je kršćanstvo? Ono je Božje oruđe za obraćenje grešnika. Isus će pozvati na odgovornost svakoga tko nije doveden pod Njegovu upravu i tko u svojem životu ne pokazuje utjecaj Križa s Golgote. Oni koje je Krist otkupio umirući sramnom smrću na križu, trebaju Ga uzdignuti. Onaj koji je osjetio silu Kristove milosti ima iskustvo koje treba podijeliti. On nastoji upotrijebiti načine rada koji će raširiti Kristovo Evanđelje. Crpeći svoju učinkovitost iz velikog izvora mudrosti, ljudi su učinjeni oruđem, poslanicima preko kojih Evanđelje djeluje svojom preobražavajućom silom na um i srce. (*Manuscript 56, 1899.*)

Uzdignimo Čovjeka s Golgote

“Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!” (Ivan 1,29)

Načela koja nas kao radnike trebaju pokretati u Božjem djelu prihvaćena su još u danima apostola Pavla. On kaže: “Mi smo Božji suradnici” (1. Korinćanima 3,9) “Što god činite, činite od sveg srca *kao Gospodinu*, a ne ljudima.” A Petar ohrabruje vjernike: “Ako se tko služi darom govora, neka je svjestan da govori riječi Božje! Ako se tko služi darom služanja, neka je svjestan da radi snagom koju Bog daje, da se u svemu hvali Bog po Isusu Kristu.” (1. Petrova 4,11)

Kada ova načela budu upravljala našim srcem, mi ćemo shvatiti da je ovo djelo Božje, a ne naše, da On poklanja istu pozornost svakom djeliću velike cjeline. Kad na prvom mjestu bude Krist i Njegova slava, a naše “ja” potpuno nestane u ljubavi za duše za koje je Krist umro, tada nijedan radnik neće biti toliko obuzet samo jednom granom djela i izgubiti iz vida značaj svega ostalog. ...

Božjom riječju smo poučeni da u ovo vrijeme više nego ikada trebamo tražiti svjetlost s Neba. Sada je vrijeme da očekujemo osvježenje od Gospodnje prisutnosti. Trebamo budno pratiti kretanje Božje Promisli, kao što je izraelska vojska pazila da “zašušti po vrhovima dudovih stabala” (2. Samuelova

5,24 — DK), što je bio određeni znak da će Nebo djelovati za njih.

Božje ime se ne može proslaviti preko pripadnika Njegovog naroda dokle god se ljudi oslanjaju na čovjeka i uzdaju u ljudsku snagu. Njihovo sadašnje stanje duhovne slabosti nastavit će se sve dok ne budu uzdizali samo Krista, i dok u poniznosti srca i s punim poštovanjem ne budu rekli kao i Ivan Krstitelj: "On mora rasti, a ja se umanjivati!" (Ivan 3,30) Rečeno mi je da Božjem narodu prenesem ove riječi: Uzdignimo Ga, uzdignimo Čovjeka s Golgote. Neka čovječanstvo ustukne kao bi svi mogli gledati samo u Onoga u kom su usredotočene sve njihove nade u vječni život. Prorok Izaija kaže: "Jer, dijete nam se rodilo, sina dobismo; na plećima mu je vlast. Ime mu je: Savjetnik divni, Bog silni, Otac vječni, Knez mironosni." (Izaija 9,5) Neka crkva (vjernici) i svijet uprave pogled na Otkupitelja. Uskliknimo zajedno s Ivanom Krstiteľem: "Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!"

Izvor žive vode otvoren je za svaku žednu dušu. Bog kaže: "Ja ću izliti vodu na žednoga i potoke na sasušenu zemlju." (Izaija 44,3 — DK) Samo onim dušama koje iskreno traže svjetlost, i radosna srca prihvaćaju svaku zraku božanskog prosvjetljenja iz Njegove svete Riječi, bit će darovana svjetlost. Preko takvih duša Bog će otkriti onu svjetlost i silu koja će osvjetliti cijelu Zemlju Njegovom slavom. (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 726—729)

6. kolovoza

232

Njegovo krunsko djelo

***"Jahve! Jahve! Bog milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću, iskazuje milost tisućama, podnosi opačinu, grijeh i prijestup, ali krivca nekažnjena ne ostavlja."* (Izlazak 34,6.7)**

One koji Krista primaju vjerom, Nebo će gledati kao dragocjeno biserje za koje je trgovac platio neizmjernu cijenu, a ljudski poslanici koji su pronašli Krista shvatit će kako su pronašli nebesko blago. Oni neće mirovati u pokušaju da pro-

daju sve što posjeduju kako bi kupili polje u kojemu se krije ovo blago. Dok promatraju Božju ljubav, a plan spasenja otvara njihove duhovne oči i tajna Kristove milostivosti im postaje jasnija te uviđaju žrtvu koju je On podnio za njih, nije im teško odreći se svega — zbog Njega. ...

Gospodin Bog nebeski prikupio je sve bogatstvo svemira priloživši ga s ciljem da kupi taj biser: izgubljeno čovječanstvo. Otac je predao sve svoje božansko blago u Kristove ruke kako bi na pali ljudski rod mogli biti izliveni najbogatiji blagoslovi. Bog nije mogao izraziti veću ljubav od one kad je iz naručja dao svojega Sina ovom svijetu. Taj dar je dan čovjeku ne bi li ga uvjerio da Bog nije izostavio ništa što je bilo moguće učiniti, da nema ništa u pričuvi, nego da se cijelo Nebo izlilo u jednom golemom Daru. Sadašnja i vječna čovjekova sreća sastoji se od primanja Božje ljubavi i držanja Božjih zapovijedi. Krist je naš Otkupitelj. On je Riječ koja je postala tijelom i prebivala među nama. On je zdenac u kojemu se možemo oprati i očistiti od svake nečistoće. On je skupa Žrtva dana za pomirenje čovjeka s Bogom. Beskrajni svemir i bezgrešni svjetovi, kao i pali svijet i savez zla, ne mogu prigovoriti da je Bog mogao učiniti više za spasenje čovjeka nego što je učinio. Njegov dar neće biti moguće ikada nadići, i On nije mogao pokazati veću dubinu ljubavi. Golgota je kruna Njegovog rada. Čovjekova dužnost je da odgovori na Njegovu veliku ljubav prihvaćanjem slavnog spasenja koje je, zahvaljujući Gospodnjem blagoslovu, moguće zadobiti. Svoju zahvalnost Bogu na tom velikom daru trebamo pokazati postajući sudionicima u božanskoj naravi, izbjegavajući pokvarenost požude koja je u ovome svijetu. Svoju zahvalnost Bogu pokazujemo u suradnji s Isusom Kristom, predstavljajući Njegov karakter svijetu. ... Bog gleda na duše kao na dragocjeno biserje. ...

Dok uzvisuju Krista, njihove su oči pomazane tako da mogu razlikovati odnos prema Kristu od odnosa prema ljudskoj obitelji. Oni postaju mudriji te u poniznosti i blagosti, kad se za to ukaže mogućnost, ukazuju umornim i iskušanim dušama na uzvišenu istinu Božje spasonosne milosti. (*Youth's Instructor*, 17. listopada 1895.)

Krist je umro za nas

“Jer i Krist je jedanput umro zbog grijeha, pravedan za nepravedne, da nas privede k Bogu; on koji je bio ubijen u tijelu.” (1. Petrova 3,18)

Golgotski križ nas snažno poziva, dajući nam razloge zašto bismo trebali voljeti našega Spasitelja i zašto bismo Ga trebali učiniti prvim, posljednjim i najboljim u svemu. Mi bismo sa strpljivom poniznošću trebali zauzeti svoje mjesto u podnožju križa. I dok na njemu promatramo našega Spasitelja u mukama, Božjeg Sina kako umire pravedan za nepravedne, možemo naučiti pouku o blagom i poniznom duhu. Prihvatimo Onoga koji je jednom riječju mogao pozvati legije anđela da Mu služe, Onoga koji je bio predmet šale i izrugivanja, vrijeđanja i mržnje. On je dao sebe kao žrtvu za grijeh. Kad su Ga vrijeđali, On nije prijetio; kad su Ga krivo optužili, On nije otvarao svoja usta. On se na križu molio za svoje ubojice. On je umro i platio neizmjernu cijenu za svakog od njih. Nosio je kaznu za čovjekove grijeha bez gundanja. A ta Žrtva koja se nije žalila bila je Božji Sin. Njegovo je prijestolje od davnina, a Njegovom kraljevstvu neće nikad biti kraja.

Dođite, vi koji tražite užitak u zabranjenim veseljima i grešnim udovoljavanjima, vi koji ste se razbježali od Krista; pogledajte križ na Golgoti, prihvatite kraljevsku Žrtvu koja pati umjesto vas da biste vi imali mogućnost postati mudri i tražiti izvor života i istinsku sreću. Dođite, vi koji se žalite i gundate na malo neugodnosti i na nekoliko nevolja s kojima se susrećete u ovom životu, pogledajte na Isusa, Začetnika i svršitelja vaše vjere. On se odrekao svojega kraljevskog prijestolja i svojega zapovjedništva, odložio je svoje božanstvo, zaodjenuvši se u ljudsku narav. Zbog nas je bio odbačen i prezren. Postao je siromašan da bismo se mi kroz Njegovo siromaštvo obogatili. Možete li, promatrajući očima vjere Kristovu patnju, reći o svojim nevoljama da su samo priča o boli? Možete li njegovati osvetu u svojem srcu dok se sjećate molitve koja je za Isusove psovače i ubojice izgovorena Njegovim blijedim i drhtavim usnama: “Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine”? (Luka 23,34)

Pred nama je posao koji trebamo obaviti, a to je obuzdati ponos i taštinu koji traže mjesta u našem srcu, i kroz pokajanje i vjeru dovesti sebe u poznanstvo i sveti razgovor s Kristom. ... Moramo se odreći svojega "ja" i stalno se boriti protiv ponosa. Moramo biti skriveni u Isusu i dopustiti Mu da djeluje kroz naš karakter i razgovor. Dok stalno gledamo na Onoga koga su naši grijesi proboli i naše tuge opteretile, steći ćemo snagu da budemo poput Njega. Naš život i naše ponašanje svjedočit će koliko visoko cijenimo svojega Otkupitelja i spasenje koje je on za nas stekao uz tako veliku cijenu. Dok se dobrovoljno obvezujemo Isusu u sretno zarobljeništvo, naš će mir biti kao rijeka. (*Signs of the Times*, 17. ožujka 1887.)

234 8. kolovoza

Oslobođeni sotonske moći

"Anđeo Jahvin reče Satanu: 'Suzbio te Jahve, Satane! Suzbio te Jahve koji izabra Jeruzalem! Nije li on glavnja iz ognja izvučena?'" (Zaharija 3,2)

Planom spasenja Krist slama sotonsku vlast nad ljudskim rodом i oslobađa duše od Sotonine moći. Sva mržnja i zloba bude se u srcu ovog lukavog buntovnika dok promatra dokaze Kristove nadmoći, i zato svom žestinom i lukavstvom nastoji silom preoteti ostatak ljudskih sinova koji su prihvatili Njegovo djelo.

On ljude navodi da sumnjaju, gube povjerenje u Boga i da se odvoje od Njegove ljubavi; dovodi ih u kušnje da prestupe Njegov Zakon, a onda polaže pravo na njih kao na svoje roblje osporavajući Kristu pravo da ih oslobodi. Znajući da će oni koji od Boga iskreno zatraže milost i oprost to i dobiti, on ih stalno podsjeća na njihove grijehе kako bi ih obeshrabrio. On stalno traži prigodu da za nešto optuži one koji se trude biti poslušni Bogu. Čak i njihovu najbolju službu on nastoji prikazati kao pokvarenu. Bezbrojnim lukavstvima, najpodlije i najdrskije, on nastoji osigurati njihovu osudu. Čovjek se sam ne može oduprijeti ovim optužbama. U svojim grijehom uprljanim haljinama on stoji pred Bogom, priznajući svoju kriv-

nju. Ali Krist posreduje kao naš uspješni Branitelj, uzimajući u obranu sve one koji Mu u pokajanju i vjeri povjeravaju zaštitu svoje duše. U svojem zalaganju za njih On poražava njihovog tužitelja moćnim dokazima s Golgote. Svojim savršenim pokoravanjem Božjem zakonu do same smrti na križu, On je dobio svu vlast i na Nebu i na Zemlji, i od svojega Oca s pravom traži milost i pomirbu za krivca koji se kaje. Tužitelju svojega naroda On naglašava: "Suzbio te Jahve, Satane!" Oni su "glavnja istrgnuta iz ognja" stečena Njegovom krvlju. Oni koji se u vjeri oslanjaju na Njegove zasluge, primit će sigurno obećanje: "Evo, skidam s tebe tvoju krivicu i odijevam te u dragocjenu haljinu!" (Zaharija 3,4) Svi koji obuku haljinu Kristove pravde stajat će pred Njim kao izabrani, vjerni i pravedni. Sotona nema moći da ih otme iz Kristovih ruku. Nijedna duša koja u pokajanju i vjeri zatraži Kristovu zaštitu neće biti ostavljena da padne pod vlast neprijatelja. Njegova Riječ je jamstvo: "Ili u moje neka dođe okrilje, neka sklopi mir sa mnom, mir neka sklopi sa mnom!" (Izaija 27,5) Obećanje koje je dano Jošui odnosi se na sve: "Ako budeš mojim putovima hodio ... dat ću ti pristup među one koji ondje stoje." (Zaharija 3,7) Gospodnji anđeli okruživat će ih sa svih strana još na ovom svijetu, i na kraju će stajati među anđelima koji okružuju Božje prijestolje. ... Na optužbe koje Sotona podiže protiv nas, mi sami ne možemo dati odgovor. Samo se Krist može uspješno zalagati za nas. On može utišati tužitelja dokazima koji se ne zasnivaju na našim, već samo na Njegovim zaslugama. (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 470—472)

9. kolovoza

235

Pobjednik nad silama tame

"A ja sam daleko od toga da se ičim ponosim, osim križem Gospodina našega Isusa Krista." (Galaćanima 6,14)

Krist je napustio svoj položaj u nebeskim dvorovima i došao na ovu Zemlju da živi životom ljudskih bića. Tu žrtvu On je podnio da bi dokazao da je Sotonina optužba protiv Boga

lažna i da se ljudi mogu pokoravati zakonima Božjega kraljevstva. Jednak s Bogom i poštovan i obožavan od anđela, Krist se ponizio zbog nas i došao na Zemlju da živi životom poniznosti i siromaštva, da bude čovjek boli upoznat s tugom. Pa ipak je na Njegovoj ljudskoj naravi bio pečat Božanstva. On je došao kao Bogom poslani Učitelj da uzdigne ljudska bića i uveća njihove tjelesne i duhovne sposobnosti.

Nema nikoga tko bi mogao objasniti tajnu Kristovog utjelovljenja. Ipak, mi znamo da je On bio na ovoj Zemlji i živio među ljudima kao Čovjek. Čovjek Isus Krist nije bio Gospodin Bog Svemoćni; a ipak su Isus Krist i Otac jedno. Božanstvo nije podleglo u samrtnim mukama na Golgoti, a ipak je neosporna istina: "Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni." (Ivan 3,16)

Sotona je na sve moguće načine nastojao spriječiti Kristov razvitak u čistom djetinjstvu, u besprijetornoj muževnosti, u svetoj službi i savršenoj žrtvi. Ali je u svojim naporima bio osujećen i poražen. Nije uspio navesti Krista na grijeh. Nije Ga mogao obeshrabriti ili odvratiti od poduhvata zbog kojeg je došao na ovaj svijet. Bura sotonskog gnjeva nije Ga prestajala šibati od kušanja u pustinji pa sve do Golgote; ali što je bura bila nemilosrdnija, Božji Sin se čvršće držao Očeve ruke i nastavio ići svojom stazom poprskanom krvlju." (*The SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, sv. 5, str. 1129,1130)

Krist je bio raspet, a u Njegovoj smrti se činilo da su prevladale sile pakla. No, čak i na križu Isus je povikao: "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio!" (Marko 15,34) On je bio pobjednik nad silama tame. Kad su preko Njegovih blijedih i drhtavih usana prešle riječi: "Svršeno je!", gusta tama kao u ponoć skrila je Njegovu agoniju umiranja od očiju gledatelja. Kroz duge sate svojih muka On je promatrao ruganje mnoštva. Sada je milostivo bio skriven Božjim plaštem.

Prigodom Njegove smrti došlo je do silovitog potresa. Ljudi su bili uzdrmani i bačeni na hrpe. Uslijedila je strašna zbuđenost i zapanjenost. ... Sve što je stvoreno činilo se da se raspada na atome. Izgledalo je da i sama priroda prosvjeduje protiv smrti Božjega Sina.

Kristovom smrću na križu plaćena je otkupnina za svako ljudsko biće. Svi mogu pobijediti, jer je Krist izvršio službu pomirenja za grijeha cijelog svijeta. On svima nudi silu otkupiteljske milosti. (*Manuscript 140, 1903.*)

10. kolovoza

236

Krist je pobijedio vjerom

“Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj.” (Luka 23,46)

Bezgrešni Božji Sin visio je na križu. Njegovo tijelo bilo je izmrcvareno bičevanjem; te ruke koje su tako često bile ispružene da blagoslove, prikovane su za drvenu gredu; kraljevska glava ranjena je krunom od trnja; s drhtavih usana otimao se uzvik boli. Sve što je pretrpio — kapi krvi koje su tekle s Njegove glave, Njegovih ruku i Njegovih nogu, samrtne muke koje su lomile Njegovo tijelo i neiskazana bol koja je ispunjavala Njegovu dušu zato što je Otac skrio svoje lice — jasno objavljuje svakom djetetu ljudske obitelji: Za tebe je Božji Sin pristao nositi taj teret krivnje; zbog tebe je raskopao kraljevstvo smrti i otvorio vrata raja. On koji je utišao divlje valove i hodao po uzburkanom jezeru, koji je učinio da đavoli dršću a bolest bježi, koji je otvarao oči slijepima i pozivao umrle u život — prinio je sebe kao žrtvu na križu, a sve to iz ljubavi prema tebi. On, koji je ponio grijeha i izdržao gnjev božanske pravde, učinjen je grijehom zbog tebe.

Utihnuli promatrači iščekivali su kraj ovog užasnog prizora. Sunce je ponovno zasjalo, ali križ je još uvijek bio obavijen tamom. Svećenici i poglavari pogledali su prema Jeruzalemu, i gle: gust oblak spustio se na grad i judejske ravnice. Sunce Pravde, Svjetlost svijeta, uskratilo je svoje zrake nekad omiljenom gradu Jeruzalemu. Žestoke munje Božjega gnjeva bile su upravljene na osuđeni grad.

Iznenada se tama podigla s križa i jasnim glasom koji je poput truba odjeknuo kroz sve što je stvoreno, Isus je povikao: “Svršeno je!” “Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj.” Svjetlost je okružila križ, a Spasiteljevo lice je poput Sunca zasjalo slavom. Priklonio je glavu na grudi i umro.

Usred užasnog mraka, prividno napušten od Boga, Krist je ispio do dna čašu ljudskog jada. U tim užasnim trenucima oslanjao se na dokaze o Očevom prihvaćanju koji su Mu dotada dani. Poznavao je karakter svojega Oca; razumio je Njegovu pravdu, Njegovu milost i Njegovu veliku ljubav. Vjerom se oslanjao na Onoga koga je uvijek s radošću slušao. A kad se u potpunoj pokornosti predao Bogu, povukao se osjećaj gubitka Očeve naklonosti. Krist je vjerom izvojevao pobjedu. (*Isusov život*, str. 627)

237 **11. kolovoza**

Gledaj, vjeruj i živi

“Vama koje snaga Božja po vjeri čuva za spasenje što već stoji spremno da se objavi u posljednje vrijeme.”
(1. Petrova 1,5)

Oni koji se oslanjaju na svoju vlastitu pravednost, umjesto da se oslanjaju na Kristovu, izgubit će nagradu; bit će izmjereni na težulji u Svetištu i pronađeni lakima. Neka se svi oni koji teže za dragocjenim darom vječnog života ne uzdaju u svoju snagu, nego neka u molitvi izliju svoju dušu pred Kristom. Premalo se istražuje Božja riječ za usmjeravanje u načinu življenja. Veći broj onih koji ispovijedaju vjeru u Krista imaju samo površne zamisli o tome što čini kršćanski karakter. ... Nemojte se zavaravati mislima da će vas vaša prirodna pravednost dovesti u sklad s Bogom. Nemojte zaboraviti da ste u Božjim očima grešnik. Ne zaboravite pogledati na Isusa koji je uzdignut na križu; i dok gledate, vjerujte i živite. Tom vjerom u Žrtvu pomirnicu moći ćete biti opravdani kroz otkup koji je u Kristu Isusu. Vjerujte da vam je oprošteno, da ste opravdani i niste u prijestupu i neposluhu, već ste pokorni Božjoj volji. Ako ste se kroz vjeru uhvatili za Kristovu pravednost, nemojte svojim riječima u djelovanjem biti nemarni prema svojim milima. Mnogo proučavajte i molite se da vam Krist pokaže put. Jer nas “snaga Božja po vjeri čuva za spasenje”. Čak i vjera nije od nas samih, već je dar od Boga.

Kako bismo rasli u milosti i spoznaji Krista, bitno je da mnogo razmišljamo o velikim temama otkupljenja. Trebali biste se upitati zašto je Krist na se uzeo ljudsku narav, zašto je pretrpio križ, zašto je ponio grijehe ljudi, zašto je učinjen grešnikom i pravednikom zbog nas. Trebali biste proučavati da biste znali zašto je uzišao na Nebo uzevši ljudsku narav, i koje djelo danas obavlja za nas. ...

Ako njeđujete Kristove misli, Njegovo djelo i karakter, bit ćete dovedeni na duboko vrelo istine, i bit će vam omogućeno da posjedujete njezine vrijedne dragulje. Kroz razumijevanje Kristovog karaktera i kroz zajednicu s Bogom grijeh će vam postati mrzak. I dok razmišljate o nebeskim temama i hodite s Bogom kao što je Henok hodio, riješit ćete se svakog tereta i grijeha koji bi vas mogao spriječiti i trčat ćete strpljivo utrku koja je pred vama. ... Naša građevina mora biti utemeljena na Stijeni Isusu Kristu, ili neće izdržati napad oluje. (*Signs of the Times*, 1. prosinca 1890.)

12. kolovoza

238

Preobraženi kroz Krista

“Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor; staro je nestalo, novo je, evo, nastalo.” (2. Korinćanima 5,17)

U karakteru onoga koji prihvati Krista nastaju velike promjene, jer “ako je tko u Kristu, on je novi stvor”. Kad promatramo one koji kažu da su kršćani, a istodobno pokazuju stare tjelesne želje u riječima i djelu, znat ćemo da oni nisu u Kristu, da Njegova preobražavajuća milost nije doprla do njihove duše niti oblikovala njihov karakter i očistila nečistoću njihovog srca. ...

Oni koji imaju iskustva u spoznaji Kristove milosti osjetit će obvezu prema Njemu i predstaviti Njegovu moć svijetu. Shvaćit će da je Onaj koji nije poznao grijeha, zbog njih postao grijehom — da bi oni mogli postati pravedni u Njemu pred Bogom. Razumijevanje ove činjenice omogućit će nam ispravno razumijevanje djela našega Otkupitelja. Pravi vjernici shvaćit će da ih Isus, dok su bili odvojeni od Njega kroz okorjelost

i grijeh, nije ostavio, nego se zauzeo za njih da bi oni mogli imati milost spasenja koje im je pribavio svojom beskrajnom žrtvom. Oni znaju da prihvaćanjem Krista moraju izići iz svijeta, odvojiti se i ne dolaziti u dodir s nečistim da bi bili Božja djeca. Oni trebaju najviše ljubiti Krista.

Ograničenom umu nemoguće je procijeniti Božju ljubav prema palim stvorenjima. Mi smo uvijek u opasnosti da zaboravimo ovu veliku ljubav, jer zaboravljamo o njoj razmišljati i dopuštamo da nas zaokupe stvari ovoga svijeta. Razmišljajući o stvarima ovoga svijeta, mi svojem srcu dopuštamo da bude podijeljeno, i tako se odvajamo od stvarnog izvora sreće.

Krist bi trebao biti tema naših misli, objekt naše nježne ljubavi. Naš um bi se trebao baviti dragocjenim vrlinama našega Gospodina, trebali bismo razmišljati o bogatim obećanjima iz Njegove Riječi, trebali bismo razmišljati o slavi Neba. Ne bismo trebali biti zadovoljni površnim promatranjem svojega Otkupitelja, već naš um treba ostati u Bogu i imati stalno povjerenje u Njegovu Riječ. Trebamo marljivo istraživati Pisma da bismo mogli razumjeti što Krist traži od nas i imati pravu spoznaju o istini. Naša volja treba biti pokorena i dovedena u sklad s Božjom voljom.

Dragocjenom svjetlu dopušteno je da obasjava naš put, i oko nas su nebeski anđeli koji se zanimaju za naše blagostanje. ... Kristova ljubav prema nama, očitovana u Njegovom životu poniženja i odricanja i u Njegovoj smrti na Golgoti, trebala bi potaknuti naše usne na pjevanje pjesama zahvalnosti. Nada u Njegov skori dolazak trebala bi nas ispuniti svetom radošću. (*Signs of the Times*, 8. prosinca 1890.)

Ljepota Njegovog karaktera

“Zaista, zaista, kažem vam — nadoda Isus — vidjet ćete otvoreno nebo i anđele Božje gdje uzlaze i silaze nad Sinom Čovječjim.” (Ivan 1,51)

Bog nam je dao mjerilo za savršen karakter, i mi ga se uvijek trebamo pridržavati. Kroz snagu koju nam Krist daje

možemo držati Božji zakon. Trebamo biti poslušna djeca, bez obzira na poteškoće s kojima ćemo se susretati. Ne smijemo očekivati da ćemo ući u Nebo bez borbe i kušnji, ali imamo obećanje da nećemo biti ostavljeni da se borimo sami, ako ne budemo udovoljavali samo svojim zadovoljstvima već izvršavali Božju volju.

U ovom svijetu treba obaviti veliki posao, i svatko od nas bi trebao obasjavati put drugima. Od Krista moramo prikupiti božanske zrake svjetlosti. Trebamo proučavati Pisma i kopati duboko u rudnicima istine, jer dragocjeni dragulji ne leže uvijek na površini; trebamo ih tražiti kao skriveno blago. Nebo je puno blaženstava koja trebamo dobiti. Krist je otišao pripremiti za nas palače, a danas je vrijeme da se pripremamo za ono što nam On sprema. Da bismo to mogli postići, Krist treba svakodnevno prebivati u našem životu. Oni koji borave u prebivalištu blaženstva moraju imati srce slobodno od zavisti, ljubomore, mržnje zlobe i sebičnosti. Isus čeka da učini velike stvari za nas i ispuni nas svakom "puninom Božjom". Trebamo vjerovati u Njegova obećanja, jer On "ostaje vjeran dovijeka", na Njemu "nema nepravde". (Psalam 146,6; 92,16) (*Signs of the Times*, 8. prosinca 1890.)

Postoji veza između Zemlje i Neba kroz Krista: te tajnovite ljestve koje je Jakov vidio u viziji u Betelu. Kad smo bili odvojeni od Boga, Krist nas je došao pomiriti s Ocem. Rukom punom sažaljive ljubavi obgrlio je pali ljudski rod, a drugom božanskom rukom uhvatio se za prijestolje Beskonačnog, povezavši tako čovjeka s vječnim Bogom. Kroz plan spasenja ujedinjeni smo s predstavnicima Neba. Kroz zasluge raspetog i uskrsnulog Otkupitelja možemo pogledati gore i vidjeti Božju slavu koja sja s Neba na Zemlju. Trebamo biti zahvalni Bogu za plan spasenja. Blagoslovljeni smo mnogim blagoslovima, a zauzvrat trebamo Bogu dati cijelo naše srce.

Kako je to tužno što smo tako daleko od Krista zbog ravnodušnosti prema našem vječnom dobru. ... Ne vidimo Božju slavu kako obasjava svaku prečku na ljestvama i ne penjemo se s Kristom da bismo napredovali u božanskom životu. Ako smo vidjeli Božju slavu, odražavamo Kristov lik, imamo čisti karakter i postali smo svjetlost u svijetu. Trebamo Ga gledati neprestano, sve dok ne postanemo privučeni ljepotom

Njegovog karaktera; tad nas neće trebati poticati da govorimo o Njemu i Njegovoj ljubavi. Tad ćemo posjedovati bogate blagoslove koje svijet ne može dati ili oduzeti, i izgubit ćemo želju za slastima grijeha. (*Signs of the Times*, 15. prosinca 1890.)

240 **14. kolovoza**

Bezgrešno Božje Janje

“I među zlikovce bio je ubrojen, da grijehe mnogih ponese na sebi i da se zauzme za zločince.” (Izaija 53,12)

Dok su se Njegovi učenici prepirali oko toga tko bi trebao biti najveći u obećanom kraljevstvu, On se zapregnuo kao sluga i oprao noge onima koji su Ga nazivali svojim Gospodinom i Učiteljem.

Njegovo poslanje bilo je već skoro završeno i imao je još samo nekoliko pouka koje je htio dati svojim učenicima. Da nikad ne bi zaboravili Njegovu poniznost kao prečistog i bezgrešnog Božjeg Janjeta, i Njegovu veliku i djelotvornu žrtvu za čovjeka, On se ponizio do te mjere da je oprao noge svojim učenicima. Bilo bi dobro za vas ... kad biste često razmišljali o završnim prizorima iz života našega Otkupitelja. Njegovi postupci kad je bio izložen kušnjama predstavljaju za nas pouke od najvećeg značenja. Dobro bi bilo kad bismo svakog dana proveli bar jedan sat razmišljajući o Kristovom životu od jaslca do Golgote. Trebali bismo razmišljati o svakom trenutku, dopuštajući mašti da stvori živu predstavu svakog prizora, a posebno tog završnog prizora Njegovog ovozemaljskog života. Takvo razmišljanje o Njegovim poukama i patnjama, o neizmjernej žrtvi podnesenoj za spasenje ljudskog roda, ojačalo bi našu vjeru, obnovilo našu ljubav i bili bismo dulje prožeti Duhom koji je podržavao našega Spasitelja.

Da bismo na kraju bili spašeni, svi moramo u podnožju križa naučiti pouke o pokajanju i vjeri. Krist se izložio najvećem poniženju da bi nas spasio od vječne smrti. Pristao je na prijezir, ismijavanje i najteže zlostavljanje zbog nas. Naši prijestupi obavili su Njegovu božansku dušu koprenom mraka i iznudili Njegov samrtnički krik kao da je zaboravljen i napu-

šten od Boga. Podnio je sve naše boli i patio zbog naših grijeha. Pristao je da bude žrtvovan za grijeh — da bismo se mi kroz Njega opravdali pred Bogom. Razmišljanje o Kristu na križu budi u čovjeku sve ono što je uzvišeno i plemenito. ...

Moćni dokaz s križa najuspješnije osvjedočava grešnika o njegovoj krivnji. Božanska ljubav prema grešnicima, izražena u tome što je čak i svojega Sina predao na najveće poniženje i smrt da bi se oni uzdigli i bili dostojni vječnog života, predstavlja predmet doživotnog proučavanja. Pozivam vas da iznova proučavate o Kristovom križu. Kad bi svi oni koji su oholi i razmetljivi i čija srca žude za odobravanjem i uzdizanjem nad svojim bližnjima, mogli pravilno procijeniti vrijednost najveće zemaljske slave u usporedbi s istinskom i neprolaznom vrijednošću — poznavanjem Božjeg Sina, odbačenog, prezrenog i grubo vrijeđanog od ljudi koje je došao spasiti — kako bi bezvrijedne i ništavne izgledale sve počasti koje može dati smrtni čovjek. ...

Da bismo isticali samo Isusa, potpuno gubeći iz vida sebe, trebamo ulagati stalne, usrdne i budne napore. (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 374—376)

15. kolovoza

241

Vrijednost duše

“Ali ne samo to, već se i ponosimo u Bogu po našem Gospodinu Isusu Kristu, po kome smo sada postigli izmirenje.” (Rimljanima 5,11)

Oni koji budu izvojevali konačnu pobjedu imat će u svom duhovnom životu trenutke strašne zbuđenosti i velikih kušnji; ali nipošto ne smiju odbaciti svoje pouzdanje u Boga jer je to dio njihovog odgoja u Kristovoj školi; to je prijeko potrebno da bi se očistili od svake troske. Božji sluge trebaju se hrabro oduprijeti svakom napadu neprijatelja i njegovim drskim rujanjima, i svladati sve zapreke koje Sotona stavlja na njihov put.

Sotona će se truditi da obeshrabri Kristove sljedbenike i odvрати ih od molitve i proučavanja Pisma. On će baciti svoju

odvratnu sjenku na stazu ispred njih kako bi zaklonio njihov pogled na Krista, Njegovu ljubav i slavu Njegovog nebeskog nasljedstva. On se raduje kad može učiniti da Božja djeca putuju kroz ovaj svijet žalosna, u strahu i stalno mučena sumnjama. On se trudi učiniti njihov život što težim. Ipak, ako podižete svoj pogled gore, umjesto da gledate na svoje zemaljske poteškoće, nećete klonuti na putu i vidjet ćete kako vam Isus pruža ruku pomoćnicu. U jednostavnom povjerenju vi Mu trebate pružiti svoju ruku i dopustiti da vas On vodi. Povjeravajući se Njemu, bit ćete osnaženi nadom.

Isus je svjetlo svijetu, i vi trebate izgraditi svoj život prema Njegovom životu. On će vam pomoći da izgradite jak, uravnotežen, divan karakter. Sotona ne može spriječiti utjecaj svjetla koje širi takav karakter. Gospodin za svakoga od nas ima posao koji treba obaviti. On ne želi da nas održava ljudska hvala i laskanje. Svaka duša treba stajati u Gospodnjoj sili. Bog nam je dao svoj najbolji Dar, svog jedinorođenog Sina, da bi nas podigao, oplemenio i osposobio za svoje kraljevstvo obukavši nas u savršenstvo svojega karaktera. Isus je došao na svijet i živio kao što očekuje da Njegovi sljedbenici žive. ...

Božja je namjera da radimo ne iz običaja, već s vjerom i nadom. Kad proučavajući Pisma, rasvijetljeni Božjim Duhom, promatramo divnu ljubav koju nam je pokazao Otac time što je poslao Isusa na svijet — da ne pogine ni jedan koji u Njega vjeruje nego da ima život vječni — mi ćemo se radovati nezrecivom radošću u punini slave.

Sve što možemo postići odgojem, Bog želi da upotrijebimo za napredak istine. Iz našeg ponašanja i karaktera mora izvirati istinska i živa pobožnost kako bi pred svijetom bio uzdignut Kristov križ i kako bi se u svjetlosti toga križa vidjela vrijednost duše. Naš um treba biti otvoren za razumijevanje Pisma, kako bismo postali duhovno snažni hraneći se nebeskim kruhom." (*Poruka mladima*, str. 31,32)

Stvarna vrijednost osobe

“Ali Bog pokaza svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas. Koliko će nas sigurnije spasiti od srdžbe sada kad smo već opravdani njegovom krvi.” (Rimljanima 5,8.9)

Krist, i to raspeti, trebao bi postati glavnom temom naših misli i probuditi najdublje osjećaje naše duše. Pravi Kristovi sljedbenici znat će cijiniti divno spasenje koje im je On osigurao i ići će za Njim kamo god ih bude poveo. Oni će smatrati čašću nositi teret koji Krist bude stavio na njih. Jedino kroz križ možemo cijiniti vrijednost ljudske duše. Vrijednost ljudi za koje je Krist umro je tako velika da je Otac zadovoljan velikom cijenom koju je platio za spasenje čovjeka, dopustivši jedinorođenom Sinu da umre zbog njihovog spasenja. Kolika je mudrost, milost i ljubav ovdje pokazana! Vrijednost čovjeka može se spoznati samo na Golgoti. Tek u tajni Kristovog križa možemo shvatiti pravu vrijednost čovjeka.

Kako je to odgovorna dužnost ujediniti se s Otkupiteljem svijeta u spašavanju ljudi! Ovaj rad zahtijeva samoodricanje, žrtvu, dobrotu, ustrajnost, hrabrost i vjeru. ... Potrebna je ustrajna i pobjedonosna vjera. (*Testimonies for the Church*, sv. 2, str. 634,635)

Samoodricanje i križ uvijek leže na putu svakog Kristovog sljedbenika. Križ se protivi prirodnim sklonostima i volji. Ako srce nije potpuno posvećeno Bogu, ako volja, osjećaji i misli nisu u potpunosti podčinjeni Njegovoj volji, nećemo moći ostvariti načela čiste vjere niti učiniti svoj život sličnim Kristovom. (*Testimonies for the Church*, sv. 2, str. 651)

Kristovi sljedbenici trebaju cijiniti duše kao što ih je On cijenio. Oni trebaju biti vezani uz djelo svojega Otkupitelja, trebaju se žrtvovati i raditi na spašavanju duša koje je On otkupio svojom krvlju. Što znače novac, kuće i zemlja u usporedbi s jednom jedinom dušom?

Krist je prinio potpunu i savršenu žrtvu, koja je dostatna za spasenje svakog Adamovog sina i kćeri, svakoga tko se pokaje pred Bogom zbog kršenja Njegovog zakona i očituje

svoju vjeru u Gospodina Isusa Krista. Ali i pored tako velike žrtve, samo je malo onih koji pristaju živjeti životom poslušnosti da bi mogli biti spašeni. Malo je njih voljno trpjeti nevjerojatno siromaštvo kao On, trpjeti Njegove patnje i progonstva i raditi do iznemoglosti kako bi druge doveli k svjetlu. ... Krist je Zapovjednik našega spasenja i svojim patnjama i žrtvom dao je primjer svim svojim sljedbenicima da su budnost, molitva i postojani naponi prijeko potrebni ako hoće predstaviti pravu ljubav koju je On osjećao prema palom ljudskom rodu. (*Testimonies for the Church*, sv. 2, str. 664)

243 **17. kolovoza**

Krist je uzdignuo čovječanstvo

“Jer svi — i posvetitelj i posvećeni — imaju jednoga Oca. Zbog toga se ne stidi zvati ih ‘braćom’.” (Hebrejima 2,11)

Isus se “ne stidi zvati ih braćom”; On je postao naša Žrtva, naš Zastupnik, naš Brat, Onaj koji i pred Očevim prijestoljem nosi naš lik, Onaj koji će i u beskrajnoj vječnosti kao Sin Čovječji ostati sjedinjen s rodom koji je otkupio. A sve samo zato da bi se čovjek mogao podignuti iz propasti i poniženja izazvanih grijehom, da bi mogao odražavati Božju ljubav i sudjelovati u radosti koju donosi svetost.

Cijena plaćena za naš otkup i beskrajna žrtva koju je prinio naš nebeski Otac davši svojega Sina da umre za nas trebali bi nas nadahnuti uzvišenim mislima o onome što možemo postati kroz Krista. Gledajući visinu, dubinu i širinu Očeve ljubavi prema rodu koji umire, nadahnuti apostol Ivan ispunio se obožavanjem i dubokim štovanjem. Ne nalazeći prikladnih riječi da izrazi veličinu i nježnost te ljubavi, pozvao je svijet da je promatra: “Gledajte koliko nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo djeca Božja.” (1. Ivanova 3,1) Kakvu to vrijednost daje čovjeku! Prijestup je ljudske sinove učinio Sotoninim podanicima. Vjerom u Kristovu Žrtvu pomirnicu Adamovi sinovi mogu postati Božja djeca. Uzimajući ljudsku narav, Krist je uzdigao čovječanstvo. Grešni ljudi dobili su prigo-

du da, povezani s Kristom, postanu dostojni imena Božjih sinova.

Takva ljubav je neusporediva. Djeca nebeskog Kralja! Dragocjenog li obećanja, predmeta najdubljeg divljenja! Nenadmašne li Božje ljubavi prema svijetu koji Ga nije ljubio! Ova misao ima moć ukrotiti dušu i navesti um na pokoravanje Božjoj volji. Što više proučavamo božanski karakter u svjetlosti križa, to jasnije otkrivamo milosrđe, nježnost i praštanje, povezane s nepristranošću i pravednošću; to nam jasniji postaju bezbrojni dokazi bezgranične ljubavi i nježne sućuti što nadilaze čeznutljivu naklonost majke prema zalutalom djetetu. (*Put Kristu*, str. 10,11)

Božje srce čezne za svojom djecom na Zemlji ljubavlju koja je jača od smrti. Davši svojega Sina, On nam je u jednom daru darovao cijelo Nebo. Spasitelj je život, smrt, i posredovanje, služba anđela, molitva Duha, djelovanje Oca preko svih, neprekidno sudjelovanje nebeskih bića — sve je to stavljeno u službu čovjekova otkupljenja.

O, razmišljajmo o čudesnoj žrtvi prinesenoj za nas! Pokušajmo shvatiti trud i snagu koju Nebo ulaže da bi ponovno zadobilo i vratilo izgubljene u Očev dom! ... Poslužimo se sredstvima koja nam je stavio na raspolaganje da bismo se mogli preobraziti na Njegovu sliku. (*Put Kristu*, str. 16)

18. kolovoza

244

Ozračje nade i veselja

“Radujte se uvijek u Gospodinu! Da ponovim: radujte se!” (Filipljanima 4,4)

Kršćaninu je darovana radost prikupljanja zraka vječne svjetlosti s prijestolja slave s ciljem da osvjetljava ne samo svoju stazu već i stazu svojih suradnika. Govoreći riječi nade i ohrabrenja, zahvale i radosti, on teži pomoći svima oko sebe da budu bolji, uzdići ih, ukazati im na Nebo i slavu. On ih želi voditi u traženju nebeskih vrijednosti prije svih zemaljskih stvari, u traženju besmrtnog naslijeđa i neprolaznog bogatstva.

“Radujte se uvijek u Gospodinu!”, kaže apostol, “Da ponovim: radujte se!” Kamo god da idemo, trebamo nositi ozračje kršćanske nade i radosti; tada će oni koji ne poznaju Krista uvidjeti privlačnost religije koju ispovijedamo; nevjernici će vidjeti dosljednost naše vjere. Mi moramo imati najjasniji pogled o Nebu, mjestu gdje je sva svjetlost i radost. Trebamo znati više o punini blažene nade. Ako se stalno “nadom veselimo”, moći ćemo govoriti riječi ohrabrenja onima koje susrećemo. “I riječ u pravo vrijeme — kako je ljupka!” (Izreke 15,23) Duše propadaju zbog nedostatka osobnog rada.

Ne samo u svakodnevnom druženju s vjernicima i nevjernicima, već i kad jedni drugima govorimo riječi hvale i radosti, mi proslavljamo Boga. Kao kršćani, opomenuti smo da zbog osobne okrepe i priopćavanja utjehe koju smo primili ne ostavljamo naša okupljanja. Na tim sastancima koji se održavaju iz tjedna u tjedan trebamo govoriti o Božjoj dobroti, mnogostrukom milosrđu i Njegovoj sili koja spašava od grijeha. Svojom pojavom, temperamentom, riječima i karakterom svjedočimo da je dobro služiti Bogu. Tako izjavljujemo: “Savršen je Zakon Jahvin — dušu krijepi.” (Psalam 19,8)

Naša molitva i društveni sastanci trebali bi biti vrijeme od naročite pomoći i ohrabrenja. Svaki od ovih skupova treba učiniti što je moguće zanimljivijim i korisnijim. To se može najbolje učiniti kad imamo svježije svakodnevno iskustvo s Bogom i ako ne oklijevamo govoriti o Božjoj ljubavi na skupovima Njegovog naroda. Ako ne dopustite tami i nevjerstvu da uđu u vaše srce, oni se neće pokazati ni na vašim sastancima. ...

Po tajni i slavi križa možemo procijeniti vrijednost čovjeka, a onda ćemo uvidjeti i osjetiti važnost rada za naše bližnje kako bi i oni mogli biti uzdignuti na Božje prijestolje. (*Southern Watchman*, 7. ožujka 1905.)

Preданje Kristu

***“Ako tko hoće ići za mnom, neka se odreče samog sebe, neka svaki dan uzme križ svoj i neka me slijedi!”
(Luka 9,23)***

Kako često dolazimo u dodir s ljudima koji nikada nisu sretni. Oni ne uživaju zadovoljstvo i mir koje Isus može dati. Izjavljuju da su kršćani, ali oni ne zadovoljavaju uvjete u kojima Bog ispunjava svoje obećanje. Isus je rekao: “Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj svojim dušama, jer jaram je moj sladak, a moje breme lako.” (Matej 11,28-30) Razlog zašto su mnogi u stanju nemira je taj što ne uče u Gospodnjoj školi. Pokorno, samopožrtvovno Božje dijete iz iskustva shvaća što znači imati Kristov mir. Pravi Kristovi sljedbenici znaju da moraju uzeti Njegov jaram, imati udjela u Njegovim patnjama i nositi Njegov teret. Oni se ne žale, jer Kristova blagost i poniznost čini jaram blagim i breme lakim.

Ljubav prema udobnosti, ljubav prema zadovoljstvu, uvjerenje o osobnoj vrijednosti, uzdizanje sebe — to su osobine koje nas sprečavaju da učimo dragocjene životne pouke u Kristovoj školi. Kršćaninova je dužnost ne dopustiti okruženju i okolnostima da ga oblikuju, već treba živjeti životom oblikovanja vlastitog karaktera prema božanskom Uzoru. Kršćanin treba biti vjeran bez obzira na mjesto na kojem se nalazi. Treba obavljati svoju dužnost vjerno, unapređujući mogućnosti koje mu je Bog dao i koristeći svoje sposobnosti najviše što može. S ciljem davanja slave Bogu, on treba raditi za Isusa ma gdje bio. Moramo predati svoju volju i srce Bogu i poznavati Krista. Moramo se odreći sebe, uzeti križ i slijediti Isusa. Nitko od nas ne može doći na Nebo spašen time što nosi križ uskom i krivudavom stazom. Koliko njih nosi križ kao ukras, ali ne uspijevaju nositi križ u stvarnom svakodnevnom životu.

Koliko njih tvrdi da su Kristove sluge, ali nisu voljni nositi prijekor i sramotu zbog Njega. Križ ne znači ugađati sebi; križ izravno leži na stazi ljubitelja užitaka i otvoreno se protivi našim tjelesnim željama i sebičnim sklonostima. ...

Za uspješan rad je vrlo bitno poznavanje Krista, jer će ova spoznaja uputiti na pravo načelo, dati plemenit i nesebičan duh kakav je duh našeg Spasitelja za kojeg izjavljujemo da Mu služimo. Vjernost, mudro gospodarenje, pažljivo upravljanje i temeljitost trebali bi obilježavati naš rad gdje god se nalazili, bilo da smo u kuhinji, u radionici ... ili gdje god da smo postavljeni u Gospodnjem vinogradu. (*Review and Herald*, 22. rujna 1891.)

246 **20. kolovoza**

Objekt vrhunskog poštovanja

“Jer ne držah zgodnim među vama išta drugo znati osim Isusa Krista, i to raspetoga. ... Moja riječ i moje propovijedanje nije se sastojalo u uvjerljivim riječima mudrosti, već u očitovanju Duha i snage.” (1. Korinćanima 2,2-4)

Ali za Pavla je križ bio predmet najvećeg zanimanja. Otkad je zaustavljen u proganjanju sljedbenika razapetog Nazarećanina, nikad se nije prestao hvaliti križem. U ono vrijeme primio je objavu Božje beskonačne ljubavi koja se otkrila u Kristovoj smrti, i u svojem je životu doživio čudesnu preobrazbu kojom su se svi njegovi planovi i namjere uskladili s Nebom. Od tog je trenutka znao da je novi čovjek u Kristu. Iz vlastitog je iskustva znao da kad grešnik upozna Očevu ljubav onakvom kakva je vidljiva u žrtvi Njegova Sina i pokori se božanskom utjecaju, dolazi do promjene srca te od tog trenutka Krist postaje sve u životu.

U vrijeme obraćenja, Pavla je nadahnula silna želja da pomogne bližnjima da upoznaju Isusa iz Nazareta kao Sina živoga Boga koji može preobraziti i spasiti. Otad je cijeli njegov život bio posvećen nastojanju da prikaže ljubav i snagu Raspetoga. U njegovo veliko samilosno srce stali su svi društveni slojevi. “Ja sam dužnik”, izjavio je, “i Grcima i barbarima, i mudrima i nerazumnima.” (Rimljanima 1,14) Ljubav prema Gospodinu slave, kojega je tako bezobzirno progonio u Njegovim svetima, bila je pokretačko načelo njegova ponašanja, sila koja

ga je poticala. Ako bi se dogodilo da njegova revnost na putu dužnosti oslabi, jedan pogled na križ i čudesnu ljubav koja se na njemu objavila bio je dovoljan da opaše bokove, to jest um, i nastavi putem samoodricanja. ...

U snazi Duha Pavao im je ispričao događaj o svojem vlastitom čudesnom obraćenju i pouzdanju u starozavjetna Pisma. ... Svoje riječi izgovarao je sa svečanom ozbiljnošću ... da je svim srcem ljubio rassetog i uskrslog Spasitelja. Vidjeli su da je njegov um usredotočen na Krista, da je cijeli njegov život povezan s njegovim Gospodinom. ...

Pavao je shvatio da sâm po sebi nema sposobnosti, već da ga osposobljava Sveti Duh čiji je milostivi utjecaj ispunio njegovo srce pokoravajući svaku misao Kristu. O sebi je govorio da "uvijek i svuda na svom tijelu nosimo smrtne patnje Isusove, da se na našem tijelu očituje i život Isusov" (2. Korinćanima 4,10). U apostolovom nauku Krist je bio središnja Osoba. "Živim", izjavio je, "ali ne više ja, nego Krist živi u meni." (Galaćanima 2,20) "Ja" je bilo skriveno; Krist je bio otkriven i uzvišen. (*Djela apostolska*, str. 154—158)

21. kolovoza

247

Veličajte Gospodara

"Ne gledajte pojedini samo na svoju vlastitu korist nego i na korist drugih!" (Filipljanima 2,4)

Kako su ozbiljne i dirljive Pavlove riječi: "Ta, poznato vam je milosrđe Gospodina našega Isusa Krista, kako je radi vas od bogataša postao siromah da vi postanete bogataši njegovim siromaštvom." (2. Korinćanima 8,9) Vi znate s koje visine je On sišao, poznata vam je i dubina poniznosti u koju se spustio. Njegove su noge pošle stazom žrtve i nisu skrenule s nje sve dok nije položio svoj život. Za Njega nije bilo odmora između nebeskog prijestolja i križa. Isusova ljubav prema čovjeku učinila je da je radosno primao svako poniženje i svaku uvredu.

Pavao nas opominje da "ne gledamo samo na svoju vlastitu korist nego i na korist drugih". On nas poziva da imamo um koji je bio "u Kristu Isusu! On, božanske naravi, nije se lju-

bomorno držao svoje jednakosti s Bogom, nego se nje lišio uzevši narav sluge i postavši sličan ljudima. Kad postade kao čovjek, ponizi sam sebe postavši poslušan do smrti, i to do smrti na križu.” (Filipljanima 2,4-8) ...

“Znajte”, kaže apostol Petar, “da niste otkupljeni nečim raspadljivim — srebrom ili zlatom.” (1. Petrova 1,18) O, kad bi to bilo dostatno za plaćanje cijene ljudskog spasenja, kako bi to lako učinio Onaj koji kaže: “Moje je zlato, moje je srebro.” (Hagaj 2,8) Ali grešnik je mogao biti iskupljen samo dragocjenom krvlju Božjega Sina. Oni koji odustaju od Kristove službe, propuštajući priliku da prihvate ovu divnu žrtvu, propast će u svojoj sebičnosti. ...

Tko god primi Krista kao svog osobnog Spasitelja, težit će za prednošću da služi Bogu. Kad razmišlja o onome što je Nebo za njega učinilo, njegovo se srce pokreće bezgraničnom ljubavlju i zahvalnošću punom divljenja. On nestrpljivo čeka da izrazi svoju zahvalnost, stavljajući svoje sposobnosti na oltar službe za Boga. Njegova je čežnja pokazati svoju ljubav prema Kristu i prema onome koga je On otkupio. On osjeća potrebu za radom, teškoćama i žrtvom.

Pravi Božji suradnik će dati najbolje od sebe, jer će čineći tako odavati slavu svome Učitelju. On će činiti ono što je dobro, da bi time izrazio svoje poštovanje Božjih zahtjeva. On će se revno truditi da poboljša i usavrši sve svoje sposobnosti. Svaku dužnost on će obavljati kao Bogu. Jedino što će on željeti bit će da izrazi Kristu svoju odanost i savršenu službu.

Postoji slika koja prikazuje vola što stoji između pluga i oltara, sa sljedećim natpisom: “Spreman za oboje”. Spreman da naporno ore, ili da bude prinesen na oltar kao žrtva. Ovako izgleda slika pravog Božjeg djeteta — spreman da ide tamo gdje ga poziva dužnost, da se odrekne sebe i žrtvuje za svojega Spasitelja.” (*Put u bolji život*, str. 321,322)

Božji radnik

“Uistinu, naša nam sadašnja ali kratkotrajna i mala nevolja donosi izvanredno veliku i vječnu slavu.” (2. Korinćanima 4,17)

Ako je Pavao, imajući probleme sa svih strana, ometan i proganjan, mogao nazvati svoje nevolje kratkotrajnim malim nevoljama, čemu današnji kršćanin treba prigovarati? Kako su neznatne naše nevolje u usporedbi s mnogim Pavlovim nevoljama! Nisu vrijedne usporedbe s vječnom vrijednosti slave koja čeka pobjednike. Nevolje su Božja oruđa određena da djeluju na usavršavanju karaktera. Međutim, veliko siromaštvo i patnje kršćanina, koliko god mračni i zagonetni bili, mogu biti način Providnosti da se kršćanin raduje u Gospodinu, znajući da je sve to za njegovo dobro.

Koliko ima onih koji žaloste Božjeg Duha stalnim žaljenjem. To je stoga što su izgubili Krista iz vida. Ako prihvatimo Onoga koji je ponio našu tugu i umro za nas kao naša Žrtva da bismo mi mogli imati “od svega pretežniju slavu”, tada ćemo na naše najveće tuge i kušnje gledati kao na “male nevolje”. Razmišljajte o Spasitelju na križu, punom modrica, izudaranim, izrugivanim a ipak strpljivom, koji se nije odupirao i koji je patio bez mrmljanja. To je Gospodar Neba čije je prijestolje vječno. Sve patnje i sramotu On je pretrpio za radost koja je bila postavljena pred Njega — radost u donošenju dara vječnog života čovjeku.

Kad je naša pozornost usmjerena na Kristov križ, cijelo biće je oplemenjeno. Poznavanje Spasiteljeve ljubavi pokorava dušu i uzdiže um izvan vremena i osjećaja. Naučimo procijeniti sve prolazne stvari u svjetlu koje sja s križa. Potrudimo se proniknuti u dubinu poniženja do koje je naš Spasitelj sišao da bi čovjek posjedovao vječno bogatstvo. I dok proučavamo plan otkupljenja, srce će osjetiti strujanje Spasiteljeve ljubavi i bit će ushićeno ljepotom Njegovog karaktera.

Kristova ljubav čini naše Nebo. No, kad želimo nešto reći o toj ljubavi, nedostaju nam riječi. I dok mislimo o Njegovu životu na Zemlji, o Njegovoj žrtvi za nas, o Njegovoj zastup-

ničkoj službi na Nebu za nas, o palačama koje sprema za one koji Ga ljube, ne možemo a da ne uzviknemo: "O visino i dubino ljubavi Kristove!" I što više boravimo ispod križa, slika Božje ljubavi će nam biti jasnija i reći ćemo: "U ovom se sastoji ljubav: nismo mi ljubili Boga, nego je On ljubio nas i poslao Sina svoga kao žrtvu pomirnicu za naše grijehе." (1. Ivanova 4,10) No, u našem razmišljanju o Kristu zadržali smo se samo na rubu neizmjerne ljubavi. Njegova ljubav je golemi ocean bez dna i obala.

U svim pravim učenicima ova ljubav gori na oltaru srca kao sveta vatra. Na ovoj Zemlji se Božja ljubav otkrila kroz Isusa. Na toj istoj Zemlji Njegova djeca trebaju učiniti da ova ljubav sja kroz njihov besprijekoran život. Tada će grešnici biti dovedeni križu i prihvatit će Božje Janje. (*Review and Herald*, 6. svibnja 1902.)

249 23. kolovoza

"Živi, grešniče, živi!"

"Pjevajte Jahvi, vjernici njegovi, zahvaljajte svetom imenu njegovu!" (Psalam 30,5)

Kad bismo više razmišljali i govorili o Isusu, a manje o sebi, trebali bismo mnogo više osjećati Njegovu nazočnost. Ako ostanemo u Njemu, bit ćemo ispunjeni mirom, vjerom i hrabrošću, te ćemo imati iskustva pobjede kad dolazimo na sastanke. Tad će i drugi biti osvježeni našim jasnim i snažnim svjedočanstvom o Bogu. Ovakva dragocjena priznanja Njegovoj slavi, poduprta životom sličnim Kristovom, imaju neodoljivu snagu koja djeluje na spasenje duša.

Svijetlu i vedru stranu religije predstavit će oni koji su svakodnevno posvećeni Bogu. Ne trebamo sramotiti našega Gospodina tugujući zbog kušnji koje su bolne. Sve kušnje koje nas snalaze jesu odgajatelji koji će proizvesti radost. Cjelokupni vjerski život bit će uzdignut, uzvišen i oplemenjen ljubaznim riječima i djelima. Neprijatelj je vrlo zadovoljan kad je duša utučena i potištena; on želi da nevjernici dobiju loš dojam o učinkovitosti naše vjere. Ali Bog želi da um dosegne višu razinu.

On želi da svaka duša bude pobjednikom u skladu s moći Otkupitelja. ...

U milostivim blagoslovima koje nam je naš nebeski Otac darovao, možemo uvidjeti bezbroj dokaza o beskonačnoj ljubavi i nježnom sažaljenju koje nadilazi majčinsko čeznutljivo suosjećanje prema svojevolumnom djetetu. Kad promatramo božanski karakter u svjetlosti križa, vidimo milosrđe, nježnost i praštanje pomiješano s pravičnošću i pravednošću. Jezikom Ivana uzvikujemo: "Gledajte, koliku nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo djeca Božja." (1. Ivanova 3,1) Mi nasred prijestolja vidimo Onoga koji na svojim rukama, nogama i na boku ima oznake patnji koje je pretrpio kako bi pomirio čovjeka s Bogom i Boga s čovjekom. Nenadmašiva milost otkriva nam Oca koji boravi u nedostupnoj svjetlosti i prihvaća nas kroz zasluge svojega Sina. Oblak osvete koji je prijetio samo jadom i očajem, u odsjaju svjetla s križa odsjajuje Božju poruku: "Živi, grešniče, živi!" Ti, pokajnička dušo koja vjeruješ, živi! Ja sam platio otkupninu.

Moramo se okupiti oko križa. Krist, i to raspeti, mora biti ono o čemu razmišljamo, razgovaramo i što u nama potiče najradosnije osjećaje. Trebali bismo imati posebno vrijeme zahvaljivanja u svrhu osvježavanja naših misli na sve ono što smo primili od Boga. Trebamo izražavati svoju zahvalnost za Njegovu veliku ljubav i pokazivati spremnost da imamo povjerenja u ruku koja je za nas bila prikovana za križ. ... Trebamo učiti govoriti kanaanskim jezikom i pjevati "pjesme sionske". (*Southern Watchman*, 7. ožujka 1905.)

24. kolovoza

250

Vječna vrijednost slave

"Nama koji ne smjeramo na vidljivo, nego na nevidljivo, jer je vidljivo prolazno, a nevidljivo je vječno." (2. Korinćanima 4,18)

Godine samoodricanja, oskudice, iskušenja, patnji i progonstva koje je izdržao, Pavao je smatrao prolaznim trenucima. Zbivanja sadašnjega vremena nisu vrijedna spomena kad

se usporede s vječnom vrijednošću slave koja nas očekuje kad se borba jednom završi. Patnje i nevolje su Božji suradnici koji imaju zadaću usavršavanja i oplemenjivanja kršćanskog karaktera. Ma kakve bile životne okolnosti, ma kako mračni i tajanstveni bili putovi Providnosti, koliko god da su teške oskudice i patnje kršćanina, on preko svega toga treba uvijek upravljati pogled na ono što je nevidljivo i vječno. On ima blaženo i sigurno obećanje da mu sve to služi samo na dobro. ...

Sveti Duh je obasjao Pavlovu dušu svjetlošću s Neba, i on je sa sigurnošću posvetio sve svoje zanimanje stjecanju blaga koje se čuva za vjerne. Iako je bio silan govornik, on u svom rječniku nije nalazio dovoljno snažne riječi da bi izrazio preuzvišenu slavu, čast i besmrtnost koju će primiti vjerni kad Krist bude došao. Uspoređene s prizorom na kojemu su se zadržavale oči njegovog uma, sve ovozemaljske patnje činile su mu se samo prolaznim i malim nevoljama, nečim o čemu nije vrijedno ni razmišljati. Promatrane u svjetlosti križa, stvari ovoga života postale su mu bezvrijedne i besmislene. Slava koja je njega privlačila bila je od najveće važnosti, vječna i trajna — nešto što se ljudskim jezikom ne može opisati.

Ipak, Pavao se donekle približio objašnjenju te slave koliko je mogao i koliko mašta ograničenog uma može dočarati. To je bila vječna vrijednost slave. Pa ipak je osjećao da njegov jezik nije dovoljno dojmljiv, da je nedostatan za izražavanje stvarnosti. On je išao dalje nego što to riječi mogu izraziti. Ni najsmjelija govorna slikovitost nije bila dostatna za iskazivanje ove istine. On je tražio najšire izraze koje ljudski jezik može naći, kojima mašta može dočarati svu preuzvišenost slave koja će na kraju biti dana pobjedniku.

Svetost, dostojanstvo, čast i blaženstvo u Božjoj nazočnosti — to se zasad može vidjeti samo vjerom. Ali vidljive ovozemaljske vrijednosti kao što su bogatstvo, čast i slava ovoga svijeta, sve to pada u sjenu pred preuzvišenošću, ljepotom i blistavom slavom nevidljivog svijeta. Stvari ovoga svijeta su prolazne, traju samo za neko vrijeme, dok je ono što zasad ne vidimo vječno i trajat će kroz beskrajna vremena vječnosti. Osigurati to neprocjenjivo blago znači zadobiti sve, a ne izgubiti ništa. (*The SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, sv. 6, str. 1099,1100)

U budućnosti ćemo vidjeti kako su sve naše kušnje bile usko povezane s našim spasenjem, i kako su te male sadašnje nevolje radile za našu "izvanredno veliku i vječnu slavu" (2. Korinćanima 4,17). (*Letter 5*, 1880.)

25. kolovoza

251

Gledanjem se mijenjamo

"Gledajte koliko nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo djeca Božja." (1. Ivanova 3,1)

Kristovim zaslugama i Njegovom pravdom koja nam se pripisuje zbog vjere, trebamo stalno usavršavati svoj kršćanski karakter. Naša zadaća svakog dana i svakog trenutka određena je u riječima apostola: "Uprimo pogled u začetnika i završitelja vjere, u Isusa." (Hebrejima 12,2) Dok se držimo ove upute, naš um postaje bistriji i naša vjera jača, a naša nada postaje sve postojanija; zaokupljeni gledanjem Njegove bezgrešnosti i ljupkosti, i žrtve koju je podnio da bi nas pomirio s Bogom, obuzeti smo do te mjere da nam riječi obeshrabrenja i sumnje ni ne dolaze na um.

Očitovanje Božje ljubavi, Njegove milosti i dobrote i djelovanje Svetoga Duha koji prosvjetljuje i preporuča srce, dovodi nas vjerom u tako blisku povezanost s Kristom da imamo jasnu sliku o Njegovom karakteru i možemo razotkriti i najlukavije sotonske obmane. Gledajući na Isusa i oslanjajući se na Njegove zasluge mi primamo blagoslove svetosti, mira i radosti u Svetom Duhu. I dok promatramo veličinu svega što je Krist učinio za nas, spremni smo uskliknuti: "Gledajte koliko nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo djeca Božja."

Braćo i sestre, dok promatramo sve ovo, mi se mijenjamo. Razmišljajući o ljubavi nebeskog Oca i našega Spasitelja, promatrajući savršenstvo božanskog karaktera i tražeći vjerom da nam se pripiše Kristova pravednost, mi se preobražavamo u Njegovo obličje. Stoga, ne prikupljajmo samo neugodne slike: nepravde, izopačenosti i razočaranja — tako očite dokaze sotonske sile — i ne čuvajmo ih na zidovima svojega sjećanja. ...

Postoje, hvala Bogu, i mnogo svjetlije i vedrije slike koje nam On prikazuje. Skupljajmo blagoslovljene i nepobitne dokaze o Njegovoj ljubavi kao najdragocjenije blago, i neka nam stalno budu pred očima. Promatrajmo u svojim mislima prizore: Božjeg Sina kako napušta Očevo prijestolje i svoje Božanstvo zaodijeva ljudskom naravi da bi oslobodio čovjeka od sotonске sile; Njegovu pobjedu za nas koja pred čovjekom otvara Nebo i otkriva ljudskom pogledu unutrašnjost nebeskih dvorova, gdje slava Njegovog Božanstva nije zaklonjena velom tajne; podizanje palog ljudskog roda iz ponora propasti u koji ga je grijeh strovalio; ponovnu uspostavu povezanosti s beskonačnim Bogom svih onih koji su izdržali božansku probu zahvaljujući vjeri u našeg Otkupitelja i odjeći Kristove pravednosti, uzdignuti do Njegovog prijestolja — to su slike kojima Gospodin želi da ukrašavamo odaje svoje duše.

I dok tako “ne smjeramo na vidljivo, nego na nevidljivo”, potvrdit ćemo istinu da “nam sadašnja ali kratkotrajna i mala nevolja donosi izvanredno veliku i vječnu slavu”. (2. Korinćanima 4,17.18) (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 744,745)

252 **26. kolovoza**

Ljubav i pravda usklađene

***“Ljubav će se i Vjernost sastati, Pravda i Mir zagrliti.”
(Psalam 85,11)***

Jedino vas Bog može voditi tako da prepoznate Njegovu milosrđe, ljubav i strpljivost te ćete imati vjeru koja kroz ljubav radi i pročišćava dušu. To je Božji dar. To je otvaranje srca za primanje Riječi koja je kao lišće s drveta života. Neka Bog ispuni vaše srce svojom ljubavlju, tako da se može reći da ste ... očistili svoju dušu poslušnošću istini.

Vjerovanje u Krista i primanje Njegove preobražavajuće milosti nije samo nagađanje, već djelo čiji rad uzrokuje Kristove vrline koje se odražavaju u umu i karakteru. Kad steknete ovo iskustvo, reći ćete: “Iskusio sam i vidio da je dobar Gospodin. Gospodin Isus će biti moj dio zauvijek.” Moć križa pomaknut će u vama tajanstvene izvore nade i strahopoštova-

nja, obožavanja i ljubavi. Anđeli promatraju i čekaju, i svjedoče da ne pripadate svijetu. Isus vas je pronašao kako sjedite kod Njegovih nogu i učite od Njega — od Puta, Istine i Života. Odsad predajete svoju volju Kristu i nalazite se u području u kojemu je križ središnji objekt. U vašim očima svijet gubi svoju vrijednost. Sav utjecaj koji vas privlači je slava koja sja s nebeskog praga. Bogatstvo Kristove milosti drži vas u dragovoljnoj poslušnosti. ... Vi ste presretni što s drugima možete podijeliti dar koji ste primili.

Čeznem vidjeti vaš napredak u sposobnostima koje vam je Bog dao, tako da možete odgovoriti na pitanje: "Što mi treba činiti da se spasim?" (Djela 16,30) Neka riječi budu izgovorene s posvećenih usana: "Spremno prihvaćam Krista vjerom kao svog osobnog Spasitelja." *Bog je ljubav*. Grešnik ne treba propasti ako ima iskustvo vjere u prekrasnu učinkovitost Kristova križa. Križ je izvanredno sredstvo u kojemu su usklađene Božja ljubav i pravda. To je za grešnika jedino sredstvo spase-nja. ... Slika o Njegovoj ljubavi može biti tako utisnuta u um da nikad ne može biti izbrisana. Tad će vam raspeće Isusa Krista biti tako jasno da ćete biti dostojni sudionik Njegove patnje. Tako silno čeznem da pogledate u srce ove velike tajne i saznate da je njezino tumačenje ljubav. ...

I dok u cijelosti predajete svoju volju Božjoj volji i vaš put Božjem putu, upoznat ćete Njega koji je krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj svojoj duši. Spokojno povjerenje ovladat će vama. ... Sve više i jasnije iskusit ćete smisao uvijek prisutnog i sveprožimajućeg Spasitelja. To će dati snagu duši ... koju promjenjive okolnosti na Zemlji ne mogu potkopati. To će postaviti noge na čvrstu stijenu. (*Letter 123, 1901.*)

Ovaj svijet je bojno polje

“Uprimo pogled u ... Isusa, koji namjesto određene mu radosti podnese križ ne mareći za sramotu te otada sjedi s desnu Božjeg prijestolja!” (Hebrejima 12,2)

Krist je umjesto radosti koju je imao, podnio križ. ... On je umro na križu kao žrtva za svijet, i kroz Njegovu žrtvu dobili smo najveći blagoslov koji je Bog mogao darovati — dar Svetoga Duha. Ovaj blagoslov će biti dan svima koji prihvate Krista. Pali svijet je bojno polje za najveći sukob koji su ikada vidjeli nebeski svjetovi i zemaljske sile. Nazvan je kazalištem u kojemu se odvija velika borba između dobra i zla, između Neba i pakla. Svako ljudsko biće ima ulogu u tom sukobu. Nitko ne može stajati na neutralnom području. Ljudi moraju prihvatiti ili ne prihvatiti Otkupitelja. Svi su svjedoci za ili protiv Krista. Krist poziva one koji stoje pod Njegovim barjakom da se zajedno s Njim uključe u sukob kao odani vojnici, da bi mogli naslijediti krunu života. Oni su usvojeni sinovi i kćeri Božje. ...

Gospodin Isus pozvao je svijet da čuje: “Tko ima uši, neka čuje!” (Matej 11,15) Neka svi slušaju s pokornom i poniznom pozornošću. On ponavlja riječi koje su mu dane od Onoga koji je rekao: “Ovo je Sin moj. ... Njega poslušajte.” Tko sluša riječi koje su svjetlost i život za sve one koji ih prime? Hoće li muškarci i žene uzeti u obzir da Bog gleda na stvorenja koja je stvorio? On je oblikovao čovjekov um. Mi ne možemo imati niti jednu plemenitu misao a da ona ne dolazi od Njega. On zna sve tajne ljudskog uma; ta nije li ga On stvorio? Bog zna da je grijeh unizio i srušio čovjeka, i gleda ga sa sažaljenjem i suosjećanjem jer vidi da je pod vlašću Sotone. ...

Neka kućanstva imaju kapelicu ili crkvu u svom domu. Uzajamna ljubav povezuje srca, i jedinstvo koje postoji među članovima obitelji propovijeda najuspješniju moguću propovijed o praktičnoj pobožnosti. Kad roditelji vjerno ispunjavaju svoju dužnost u obitelji, obuzdavajući, ukoravajući, savjetujući, usmjeravajući i vodeći — otac u obitelji kao svećenik, a majka u kući kao misionarka — oni ispunjavaju svoju dužnost

onako kako to Bog želi. Vjerno obavljajući svoju dužnost u domu oni umnažaju mogućnosti za činjenje dobra i izvan doma. Oni postaju obučeni za rad u svojoj crkvi. Nenametljivo osposobljavajući svoje malo stado, povezujući svoju djecu sa sobom i s Bogom, očevi i majke postaju radnici koji rade zajedno s Bogom. Križ je uzdignut u njihovu domu. Članovi obitelji postaju pripadnici kraljevske obitelji, djeca nebeskog Kralja. (*Manuscript 56, 1899.*)

28. kolovoza

254

Okupljeni oko križa

“Blagujte ondje, vi i vaše obitelji, u nazočnosti Jahve, Boga svoga; veselite se svime što su vaše ruke namaknule i što vam je Jahve, Bog vaš, blagoslovom udijelio.” (Ponovljeni zakon 12,7)

Naš Bog je nježni, milostivi Otac. Bogoštovlje se ne bi smjelo smatrati nekom žalosnom, otužnom službom. Trebao bi nam biti užitak služiti Bogu i sudjelovati u Njegovom djelu. Bog ne želi da se Njegova djeca, kojoj je osigurao tako veliko spasenje, ponašaju kao da je On neki strogi, sitničavi nadzorNIK. On je njihov najbolji Prijatelj, i kad se okupe na bogoslužje, On želi biti s njima, blagoslivljati ih i tješiti, ispunjavati njihova srca radošću i ljubavlju. Gospodin želi da Njegova djeca u bogoštovlju nalaze utjehu, i da im rad za Njega donese više zadovoljstva nego poteškoća. On želi da oni koji dolaze na bogoslužje odnesu sa sobom dragocjene misli o Njegovoj skrbi i ljubavi, kako bi bili puni radosti u svakodnevnom životu i imali razloga da u svemu postupaju pošteno i vjerno.

Moramo se okupiti oko križa. Krist, i to razapet, treba biti predmet našega razmišljanja, razgovora i naših najradosnijih osjećaja. Trebamo pamtit i svaki blagoslov koji smo primili od Boga, i kad shvatimo veličinu Njegove ljubavi, trebamo biti spremni sve povjeriti ruci koja je za nas prikovana na križ.

Duša se može približiti Nebu na krilima hvalospjeva. U nebeskim dvorima Boga slave pjesmom i glazbom; dok izražavamo svoju zahvalnost i mi usklađujemo svoje bogoslužje s

bogoslužjem nebeskih vojski. "Pravo me štuje onaj koji prinosi žrtvu zahvalnu", kaže Bog. (Psalam 50,23) Pred svojega Stvoritelja dođimo radosno i sa štovanjem, sa "zahvalnicama i glasom hvalospjeva"! (Izaija 51,3) (*Put Kristu*, str. 90,91)

Ako Boga nazivate svojim Ocem, priznavat ćete se Njegovom djecom koju treba voditi Njegova mudrost i koja Mu moraju biti u svemu poslušna znajući da je Njegova ljubav nepromjenjiva. Usmjeravat ćete se prema Njegovom planu, a kao Božjoj djeci najvažniji će vam biti Njegova čast, Njegov karakter, Njegova obitelj i Njegovo djelo. Bit ćete radosni priznavajući i poštujući svoj odnos prema svojem Ocu i prema svakom članu Njegove obitelji. Radovat ćete se pridonoseći, makar skromno, Njegovoj slavi i blagostanju svojih srodnika. (*Isusov govor na Gori*, str. 143)

255 29. kolovoza

Priroda u svjetlu Golgote

"Gospodaru, zar nisi dobro sjeme posijao na svojoj njivi?" A on im odgovori: "To je učinio neprijatelj." (Matej 13,27.28)

Koliko god je to moguće, neka dijete od svojih najranijih godina boravi tamo gdje će ovaj divni udžbenik biti otvoren pred njim. Neka gleda prekrasne prizore koje je veliki Umjetnik naslikao na pokretnom platnu neba, neka se upozna s čudesima kopna i mora, neka promatra tajanstvene promjene tijekom mijenjanja godišnjih doba i neka iz svih Njegovih djela uči o Stvoritelju.

Ni na koji drugi način ne mogu se postaviti temelji pravog odgoja tako čvrsto i sigurno. Ali čak i dijete, kad dođe u doticaj s prirodom, zapaža pojave koje ga zbunjuju. Ono će neizbježno primijetiti djelovanje suparničkih sila i upravo je tu prirodi potreban tumač. Gledajući kako se zlo očituje čak i u svijetu prirode, svi moraju naučiti istu žalosnu pouku: "To je učinio neprijatelj". (Matej 13,28)

Samo se u svjetlosti koja sja s Golgote mogu pravilno pročitati pouke prirode. Neka povijest Betlehema i križa poka-

že kako će dobro nadvladati zlo, i kako je svaki blagoslov koji primamo dar otkupljenja.

Bodljikom i trnom, čičkom i korovom predstavljeno je zlo koje kvari i uništava. U ptici koja pjeva i cvijetu koji se otvara, u kiši i sunčevom sjaju, u ljetnom povjetarcu i nježnoj rosi, u desetini tisuća pojedinosti u prirodi — od hrasta u šumi do ljubičice koja cvjeta pri njegovom korijenu — vidi se ljubav koja obnavlja. Još i sada nam priroda govori o Božjoj dobroti.

“Jer ja znam svoje naume koje s vama namjeravam — riječ je Jahvina — naume mira, a ne nesreće.” (Jeremija 29,11) To je poruka koja se u svjetlosti s križa može čitati na cijelom licu prirode. Nebesa objavljuju Njegovu slavu i Zemlja je puna Njegova obilja. (*Odgoj*, str. 90,91)

Kad su Adam i Eva u raj u izgubili haljine svetosti, izgubili su svjetlost koja je obasjavala prirodu. Oni je više nisu mogli pravilno razumjeti. Ali za one koji prime svjetlost Kristovog života, priroda je ponovno osvjetljena. U svjetlosti koja sja s križa, možemo točno tumačiti pouke prirode.

Onaj tko poznaje Boga i Njegovu Riječ ima i čvrstu vjeru u božansku narav Svetog pisma. On istinitost Biblije ne provjerava ljudskim zamislima i znanstvenim pojmovima. Takve ideje on podvrgava provjeri nepogrešivog mjerila. On zna da je Božja riječ istina i da istina nikad ne proturječi sama sebi. ... Božji putovi otkriveni u svijetu prirode i u Njegovim postupcima s čovjekom jesu zapravo riznica iz koje svaki učenik u Kristovoj školi može uvijek crpsti. (*Testimonies for the Church*, sv. 8, str. 324,325)

30. kolovoza

256

Ostavite svoju krivnju u podnožju križa

“Svu svoju brigu bacite na njega, jer se on brine za vas!” (1. Petrova 5,7)

Žalost, strahovanje, nezadovoljstvo, grižnja savjesti, krivnja i nepovjerenje vode do sloma životne snage i otvaraju vrata propadanju i smrti. (*Put u bolji život*, str. 149)

Ovaj osjećaj krivnje treba biti odložen u podnožju golgotskog križa. Osjećaj krivnje zatrovao je izvore života i prave

sreće. Isus kaže: “Stavite sve na mene; ja ću ponijeti vaše grijehе. Dat ću vam mir. Nemojte se više omalovažavati jer sam vas otkupio cijenom svoje krvi. Vi ste moji; ja ću osnažiti vašu oslabjelu volju i otkloniti vašu grižnju savjesti.”

Tada neka se vaše zahvalno srce, koje drhti od neizvjesnosti, čvrsto drži nade koja vam je dana. Bog prihvaća vaše slomljeno pokajničko srce. On vam nudi oprost bez naknade. On vam nudi prihvaćanje u svoju obitelj, gdje će vam Njegova milost pomoći u vašim slabostima, a dragi Isus vodit će vas korak po korak, samo ako ste voljni staviti svoju ruku u Njegovu i dopustiti Mu da vas vodi.

Sotona nastoji odvratiti naš um od moćnog Pomoćnika i navesti nas da se mučimo razmišljanjem o iskvarenosti svoje duše. Ali iako Isus zna za našu krivnju u prošlosti, On govori o oprost, i mi Ga ne bismo trebali ponižavati svojim sumnjajem u Njegovu ljubav. ...

Ako se osjećate velikim grešnikom, Krist je ono što vam je potrebno — najveći Spasitelj. Podignite svoj pogled i ne gledajte na sebe i svoje grijehе, već na uzdignutog Spasitelja. Maknite se od otrovne i zlobne gorčine zmije prema Božjem Janjetu koje je uzelo na sebe grijehе svijeta.

On je ponio terete naše krivnje. On će preuzeti teret s naših umornih ramena i dati nam odmor. On će ponijeti i terete briga i boli. On nas poziva da sve svoje brige stavimo na Njega, jer nas On nosi u svojem srcu. (*Mind, Character, and Personality*, sv. 2, str. 451,452)

Kad Evandjelje primimo u njegovoj čistoći i sili, ono postaje sredstvom izlječenja od bolesti prouzročenih grijehom. Sunce pravde izlazi “sa zdravljem u zrakama”. (Malahija 4,2) ...

Ljubav koja od Krista zrači kroz cijelo naše biće jest sila koja daje i obnavlja život. Njezin dodir zdravlja dopire do svakog vitalno važnog dijela našega tijela — mozga, srca i živaca. Najviše sile bit će kroz tu ljubav potaknute na aktivnost. Ta ljubav oslobađa dušu od krivnje, žalosti, straha i zabrinutosti koji razaraju životne snage. Nju prate vedrina i smirenost. Ona usađuje u dušu radost koju ne može razoriti ništa što je zemaljsko — radost u Svetom Duhu — radost koja donosi zdravlje i život. (*Put u bolji život*, str. 60,61)

Raspeti i uskrsnuli Spasitelj

“S vrha cedra velikoga, s vrška mladih grana njegovih, odlomit ću grančicu i posadit je na gori visokoj, najvišoj. Na najvišoj gori izraelskoj nju ću zasaditi: razgranat će se ona, plodom uroditi.” (Ezekiel 17,22.23)

To je i bio cilj da cijeli svemir može vidjeti uvjete saveza otkupljenja po kojima je Krist platio kaznu umjesto ljudskog roda. Prijestolje pravde mora biti vječno i uvijek sigurno. ... Krist će to učiniti svojom žrtvom, i sve sumnje će biti zauvijek riješene, a ljudski rod će biti spašen ako se vrati vjernosti. Samo je Krist mogao vratiti čast Božjoj vladavini. Križ na Golgoti trebali su promatrati svjetovi koji nisu sagriješili, cijeli svemir, i sotonske sile, zajedno s palim ljudskim rodom — da bi sva usta zašutjela. Time što je postao vjerna Žrtva, Krist će uzvisiti i dati čast Zakonu. On će svima objaviti uzvišenu narav Božje vladavine, koja ni na koji način ne može biti promijenjena da bi se udovoljilo čovjeku u njegovom grešnom stanju.

Tko može opisati posljednje prizore Kristovog života na Zemlji, Njegovo suđenje na dvoru i Njegovo raspeće? Tko je bio svjedok tog prizora? Cijeli svemir, Bog Otac, Sotona i anđeli. Prekrasna događanja zbila su se kad je Krist bio izdan. Na Njegovom lažnom suđenju tužitelji nisu mogli pronaći ništa čime bi Mu bila dokazana krivnja. Tri puta Pilat je izjavljiva: “Ja ne nalazim na njemu nikakve krivnje.” (Ivan 18,38) Pa ipak je naredio da Isus bude bičevan, a zatim Ga je predao da trpi najokrutniju smrt koja je mogla biti smišljena. ...

Užasni prizor raspeća otkrio je što čovječanstvo može učiniti kad je pod nadzorom Sotone. Raspeće je otkrilo kakav bi bio ishod kad bi Sotona gospodario svijetom. Oni koji su bili svjedoci tih prizora nikad neće izbrisati njihovo pojavljivanje u svojem umu. Mnogi su se obratili i govorili drugima o groznom prizoru kojega su vidjeli. Mnogi koji su slušali izvješće o Kristovoj smrti obratili su se i počeli istraživati Pisma. Tako se ispunila Riječ: “Tako će on mnoge zadiviti narode.” (Izaija 52,15)

“Ovako govori Gospod Bog: Uzet ću nešto od vrha toga visokoga cedra i posadit ću ga. Od najgornje mladice odlomit ću nježnu grančicu i zasadit ću je na gori visokoj, uzdignutoj. Na visokoj gori izraelovoj zasadit ću je. Ona će potjerati ... i postat će krasan cedar. Svakojake ptice stanovat će pod njim: gnijezdit će se u sjeni grana njegovih.” (Ezekiel 17,22.23 — Šarić)

Krist je bio Grana, najviša grana najvišeg cedra. On je bio biljka koju je Gospodin posadio. (*Signs of the Times*, 12. srpnja 1899.)

Uzvisimo Isusa kao Iscjelitelja tijela i duše

1. rujna

258

Iscijeljene tjelesne i duhovne bolesti

“Isus je obilazio po svoj Galileji učeći u tamošnjim sinagogama, propovijedajući Radosnu vijest o Kraljevstvu te ozdravljajući svaku vrstu bolesti i nemoći u narodu.” (Matej 4,23)

Ovaj svijet je prostrana bolnica, ali Krist je došao liječiti bolesne, objaviti oslobođenje Sotoninim robovima. U Njemu su bili zdravlje i snaga. On je davao svoj život bolesnima, nevoljnima, onima nad kojima su vladali zli duhovi. Nije vratio nijednog koji je došao primiti Njegovu iscjeljujuću silu. Znao je da su oni koji su Ga molili za pomoć sami na sebe navukli bolest; pa ipak ih nije odbio iscijeliti. A kad je čudotvorna moć ušla u ove jadne duše, one su postale osvjedočene o grijehu i mnoge su bile izliječene od svoje duhovne, kao i od tjelesnih bolesti. Evanđelje još uvijek posjeduje istu silu; pa zašto i danas nismo svjedoci istih rezultata?

Krist osjeća jad svakog nevoljnika. Krist osjeća prokletstvo kad zli duhovi razdiru neko ljudsko tijelo. On osjeća samrtne muke kad groznica iscrpljuje životnu snagu. On je i danas isto tako spreman iscijeliti bolesnog kao kad je bio osobno na Zemlji. Kristove su sluge Njegovi predstavnici, nastavljači Njegovog djelovanja. On želi preko njih upotrijebiti svoju iscjeljujuću silu.

U Spasiteljevu načinu iscjeljivanja nalazila se pouka za Njegove učenike. Jednom prigodom namazao je blatom oči slijepom čovjeku i naložio mu: “Idi umij se u ribnjaku Siloe! ... Slijepac ode, umije se i vrati se gledajući.” (Ivan 9,7) Izlječenje se moglo izvršiti samo silom velikog Iscjelitelja, ali je Krist ipak koristio jednostavna sredstva iz prirode. ...

Mnogim bolesnicima koji su dobili iscjeljenje, Krist je rekao: "Više ne griješi, da ti se što gore ne dogodi!" (Ivan 5,14) Na taj način pružio je pouku da je bolest posljedica kršenja Božjeg zakona, kako prirodnog tako i duhovnog. Da su ljudi živjeli u skladu sa Stvoriteljevim planom, u svijetu ne bi postojala velika bijeda.

Krist je bio Vođa i Učitelj starom Izraelu i On ga je poučavao da je zdravlje nagrada za poslušnost Božjim zakonima. Veliki Liječnik koji je iscijelio bolesne u Palestini, govorio je svojemu narodu iz stupa od oblaka, upućujući ga što mora učiniti i što Bog želi učiniti za njih. "Budeš li zdušno slušao glas Jahve, Boga svoga, vršeći što je pravo u njegovim očima; budeš li pružao svoje uho njegovim zapovijedima i držao njegove zakone, nikakvih bolesti koje sam pustio na Egipćane na vas neću puštati. Jer ja sam Jahve koji dajem zdravlje." (Izlazak 15,26) ... Kad su ispunili uvjete, obećanje im je potvrđeno: "U plemenima njinim bolesnih ne bješe." (Psalam 105,37) (*Isusov život*, str. 680—682)

259 **2. rujna**

Liječenje duhovne sljepoće

"Blizu je Jahve svima koji ga prizivlju, svima koji ga zazivaju iskreno." (Psalam 145,18)

Među književnicima, farizejima i ljudima na vlasti Isus nije pronašao mješine za svoje "novo vino". Bio je prinuđen okrenuti se od njih k poniznim ljudima čija srca nisu bila ispunjena zavišću, gramzljivošću i samopravednošću. Ponizni ribari poslušali su poziv božanskog Učitelja, dok su književnici i farizeji odbacili priliku da se obrate.

Učenici koje je Isus pozvao bili su neobrazovani i daleko od savršenstva karaktera u trenutku kad ih je Isus ujedinio sa sobom; no bili su spremni učiti od najvećeg Učitelja kojega je svijet ikad poznavao. Oni su bili uistinu obraćeni ljudi, i postali su novi mjehovi u koje je Isus mogao uliti novo vino svojega kraljevstva. Ali unatoč svom obraćenju Kristu, a zbog svog ograničenog zemaljskog razumijevanja — što je bilo is-

hod židovskog poučavanja — učenici nisu mogli u potpunosti razumjeti duhovnu narav istine koju im je On iznio. On se brinuo da im prenese upute potrebne da Njegovi sljedbenici imaju čisto i posvećeno srce, jer im samo svetost može pomoći da postanu sudionici Njegovog kraljevstva.

Božanski Sijač raspršio je zrnca dragocjenog sjemena koja ne možemo vidjeti sve dok ih vješti radnik, pod vodstvom Svetog Duha, ne prikupi i prikaže kao cjelovitu istinu, otkrivajući nam dubine božanske ljubavi. Za sva vremena Isus je kao autor istine preko proroka i naroda iz stupa oblaka i vatre iznosio Židovima istinu za istinom. Ali se istina koju je On iznio pomiješala s neistinom, i trebalo ju je izdvojiti iz zajedništva krivovjerja i zla. Bilo ju je potrebno ponovo staviti u okvir Evanđelja kako bi mogla zasjati starim sjajem i osvjetliti moralnu tamu svijeta. Kad god bi pronašao dragulj istine koji je bio zametnut ili uprljan neistinom, On bi ga iznova postavio i na njega utisnuo Jahvin pečat. Dokazao je kako je On Božja riječ i mudrost.

Uobičajena pitanja o vremenu i svijetu zaokupila su umove ljudi u Kristovo doba, baš kao što je to Sotona i zamislio. Grijeh je iz srca izbacio ljubav prema Bogu, i umjesto nje u srcu je bila ljubav prema svijetu, ljubav prema grešnom zadovoljavanju zlih strasti. Samo je Krist mogao riješiti zahtjeve između Neba i Zemlje. Čovjekova vizija postala je zamagljena jer pred očima nije imao duhovni i vječni svijet. ... Božja svetost otkrivena je u Osobi i djelu Isusa Krista, jer je Krist došao pokazati svijetu Oca. (*Signs of the Times*, 11. prosinca 1893.)

3. rujna

260

Zdravlje tijelu i duhu

“Ljubljeni, želim ti u svemu dobar uspjeh i zdravlje, kao što je tvoja duša dobro.” (3. Ivanova 2)

Postoje uvjeti koje trebaju ispuniti svi koji žele sačuvati zdravlje. Svi trebaju upoznati te uvjete. Gospodin nije zadovoljan nepoznavanjem Njegovih zakona, bilo prirodnih ili duhovnih. U zajednici s Bogom trebamo raditi na obnovi zdravlja tijela i duše.

Mi trebamo poučavati druge kako da sačuvaju ili povrate zdravlje. Za bolesne trebamo upotrebljavati lijekove što ih je Bog osigurao u prirodi, te ih upravljati Onome koji jedini može izliječiti. Naša je zadaća da u naručju svoje vjere predamo Kristu sve bolesne i one koji pate. Mi ih trebamo poučiti da vjeruju u velikog Iscjelitelja. Trebamo se osloniti na Njegova obećanja i moliti za očitovanje Njegove sile. Obnova je prava bit Evandelja i Spasitelj želi da bolesnima, beznadnima i nesretnima kažemo da se drže Njegove sile.

U cjelokupnom Kristovom djelu iscjeljenja otkrila se sila ljubavi i sami ćemo, ako vjerom sudjelujemo u toj ljubavi, biti oruđa u Njegovom djelu. Ako se zanemarimo povezati s Kristom božanskom vezom, struja životodavne sile ne može obilno teći od nas k svijetu. Bilo je mjesta u kojima i sâm Spasitelj, zbog nevjerstva puka, nije mogao učiniti mnoga i silna djela. (*Isusov život*, str. 682)

Svoje tijelo moramo održati u zdravom stanju, kako bi duša mogla biti zdrava. Stanje tijela utječe na stanje duše. Svatko tko želi biti tjelesno i duhovno jak mora pravilno odgovoriti svoj apetit. Mora paziti da ne opterećuje dušu prekomjernim trošenjem svoje tjelesne i duhovne snage. Vjerno provođenje pravih načela u jelu, piću i oblačenju dužnost je koju je Bog povjerio svakom ljudskom biću.

Gospodin očekuje od nas da budemo poslušni zakonima zdravlja i života. On od svakoga očekuje da se na odgovarajući način stara o svojem tijelu, kako bi ga očuvao u zdravlju. (*Evangelism*, str. 198)

Spasitelj je u svojim čudima otkrio silu koja stalno djeluje za dobro čovjeka, koja ga održava i liječi. Preko sila prirode Bog radi svakog dana, svakog sata, svakog trenutka — On nas izgrađuje, obnavlja. ...

Božja namjera za svako ljudsko biće izražena je riječima: "Ljubljeni, želim ti u svemu dobar uspjeh i zdravlje, kao što je tvoja duša dobro." ...

Istinska vjera i zakoni o zdravlju idu ruku pod ruku. (*Moj život danas*, str. 139)

Ojačani u Božjoj snazi

“A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedino pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista.” (Ivan 17,3)

Prebrzo čitanje Svetog pisma pruža malo koristi. Mi možemo pročitati cijelu Bibliju, a opet ne primiti spoznaju o njezinoj ljepoti ili shvatiti njezinu dubinu i skriveno značenje. Proučavanje jednog poglavlja, sve dok njegova važnost ne bude otkrivena umu i njegova povezanost s planom spasenja postane očita, ima veću vrijednost od pregledavanja mnogih poglavlja bez pravog cilja, koje u konačnici ne daje nikakve pozitivne rezultate. Imajte svoju Bibliju uvijek sa sobom. Čitajte iz nje kad god vam se za to pruži prilika i pamтите retke. Čak i dok hodate ulicom, možete pročitati odlomak i razmišljati o njemu te ga na taj način urezati u pamćenje.

Život Isusa Krista, koji daje život svemu na ovom svijetu, nalazi se u Njegovoj Riječi. Isus je svojom Riječju izliječio bolesne i istjerao demone; Njegova je Riječ umirila more, i podizala mrtve; i mnogi su ljudi bili svjedocima sile Njegove Riječi. On je govorio Božju riječ kad se obraćao svim prorocima i učiteljima Starog zavjeta. Cijela Biblija prikazuje Krista. Ona je naš izvor snage.

Onako kako hrana održava naš tjelesni život, tako Božja riječ održava naš duhovni život. Svaka duša treba za sebe primiti život iz Božje riječi. Kao što sami moramo jesti da bismo se prehranili, tako i sami moramo primiti Riječ. Ne možemo je dobiti posredovanjem uma nekog drugog.

Da, Božja riječ je kruh života. Oni koji jedu i probavljaju ovu Riječ, čineći je dijelom svakog svog postupka i svake crte svojega karaktera, postaju jači zahvaljujući Božjoj snazi. To duši daje besmrtnu snagu, usavršavajući iskustvo i donoseći radosti koje će zauvijek ostati. (*Signs of the Times*, 25. lipnja 1902.)

“U njoj bijaše Život i Život bijaše svjetlo ljudima.” (Ivan 1,4) Život o kojemu je ovdje riječ nije fizički život, nego vječni život, život koji je isključivo Božja svojina. Riječ koja je u početku bila u Boga, koja zapravo jest Bog, ima taj život. Fizič-

ki život je nešto što posjeduje svako živo biće. Taj život nije vječan ili besmrtan, jer ga Bog kao Darovatelj života ponovno uzima. ... Ali Krist je imao život koji nije pozajmljen niti dobiven. Nitko nije mogao uzeti taj život od Njega. "Nego ga ja sam od sebe dajem", kaže On. ... Taj se život ne može naslijediti od čovjeka. On se može dobiti samo preko Krista. Ne može se zaraditi, već se prima kao besplatan dar ako vjerujemo u Krista kao u svog osobnog Spasitelja. "A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedino pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista." (Ivan 17,3) To je izvor života, otvoren i dostupan ljudskom rodu. (*The SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, sv. 5, str. 1130)

262 5. rujna

Plodovi samoodricanja

"Prema tome, bilo da jedete, bilo da pijete, bilo da što drugo činite, sve činite na slavu Božju!" (1. Korinćanima 10,31)

Zahtjeve koje Gospodin ima u odnosu na vas, vi ne shvaćate pravilno. Još uvijek niste osjetili slast samoodricanja, čiji je plod posvećenost. ... Umjesto da kupujete nepotrebne i beznačajne stvari, uložite bar nešto u nebesku banku da biste kad dođe Gospodar primili glavnica s kamatama. ...

Vjera čista i besprijekorna, s njezinim čvrstim načelima, pokazala bi se i za vas kao pouzdano sidro duše. Da biste odgovorili visokim ciljevima života, morate se kloniti primjera onih koji traže samo zadovoljstvo i uživanje, i koji nemaju pred očima "strah Božji". Bog vam pruža obilje svojih obećanja. Ako se, prihvaćajući uvjete postavljene u Njegovoj Riječi, odvojite od svijeta, On će vam podariti snagu da se oduprete svakom ponižavajućem utjecaju i da razvijete u sebi samo ono što je plemenito, dobro i uzvišeno. Krist će u vama biti "izvorom one vode što struji u život vječni". (Ivan 4,14) Volja, razum i svi naši osjećaji, kad su pod nadzorom vjere, imaju silu koja preobražava.

“Prema tome, bilo da jedete, bilo da pijete, bilo da što drugo činite, sve činite na slavu Božju.” Ovo načelo treba biti temeljem svakog našeg postupka, misli i pobude; posvećenje cjelokupnog bića, tjelesog i duhovog, treba biti pod nadzorom Svetoga Duha. Neposvećenu volju i strasti treba razapeti. To će vam možda izgledati vrlo težak zadatak, ali ga morate izvršiti, ili ćete s Isusovih usana čuti one strašne riječi: “Idite od mene.” Sve možete učiniti kroz Krista koji vam daje snagu. Vi ste u godinama kad volja, apetit i strasti traže da im se popušta. Bog jest ovo usadio u vašu narav, ali u cilju viših i svetih namjera. Nije potrebno da ih zlouporabom pretvorite u svoje prokletstvo. Oni će to postati samo ako ih ne držite pod nadzorom razuma i savjesti. Ograničavanje i odricanje su riječi i postupci u kojima vi još nemate životnog iskustva. Kušnje vas kolebaju. Oni koji su neposvećena srca propuštaju prihvatiti snagu i pomoć koju im Bog pruža. Oni nemaju mira i stalno žude za nečim što je novo, što uveseljava, što zadovoljava i uzbuđuje um, i to nazivaju uživanjem. Sotona ima zavodljivu moć kojom zna pridobiti i potaknuti maštu, osobito mladih, kako bi ih ulovio u svoju zamku. ... Vi trebate najusrdnije zavapiti u molitvi: “O, Gospodine, promijeni najskrivenije pobude moje duše!” Tada ćete moći utjecati u korist dobra i na ostale mlade. ... Bog mira neka u potpunosti posveti vaš duh, dušu i tijelo. (*Testimonies for the Church*, sv. 3, str. 83,84)

6. rujna

263

Čekaj snagu od Gospodina

“Tada im reče: ‘Dodite vi sami napose, na samotno mjesto, te se malo odmorite!’ Tu je, naime, tako mnogo ljudi dolazilo i odlazilo da apostoli nisu imali vremena ni za jelo.” (Marko 6,31)

Oni koji rade u djelu ... trebaju prebivati toliko blizu Gospodina da odsjajaju svjetlost poput svjetiljke koja svijetli. Tamo gdje postoji duboka, iskrena odlučnost za zajedničkim naporom, sami će radnici objavljivati istinu sa silom, ostavljajući dubok dojam na one koji nisu naše vjere. ...

Oni koji rade za Boga upoznat će previranja, neugodnosti i izmorenost. Ponekad će biti u neizvjesnosti i nemirnog srca, skoro očajni. Kad nastupi ovakva uznemirenost, radnik bi trebao stati s poslom i odmoriti se. Krist ga poziva: "Dodite ... napose ... te se malo odmorite". (Marko 6,31) "Umornome snagu vraća, jača nemoćnoga. ... Al onima što se u Jahvu uzdaju snaga se obnavlja, krila im rastu kao orlovima, trče i ne sustaju, hode i ne more se." (Izaija 40,29-31) ...

Radnik ne može imati uspjeha ako se u žurbi moli Bogu, i juri obaviti ono za što se boji da je zanemario ili zaboravio. On ima vremena samo za nekoliko užurbanih misli upućenih Bogu, i ništa više. On si ne ostavlja vrijeme za razmišljanje i molitvu, ne čeka da Gospodin obnovi njegovu duhovnu i tjelesnu snagu. On uskoro postaje premoren. Ne osjeća utjecaj Svetog Duha koji uzdiže i nadahnjuje. On nije osnažen svježinom života. Premorenost njegovog tijela i zamor njegovog uma nisu ublaženi osobnim druženjem s Isusom.

"U Jahvu se uzdaj, ojunači se, čvrsto nek bude srce tvoje: u Jahvu se uzdaj!" (Psalam 27,14) "Dobro je u miru čekati spasenje Jahvino!" (Tužaljke 3,26) Ima onih koji rade cijeli dan i duboko u noć kako bi postigli ono što po njihovom mišljenju treba obaviti. Gospodin sa sažaljenjem gleda na ove izmučene nositelje teškog tereta i kaže: "Dodite k meni ... i ja ću vas okrijepiti. ... Jer jaram je moj sladak, a moje breme lako." (Matej 11,28-30) (*Letter* 83)

Naš život treba biti skriven s Kristom u Bogu, i ako je tako skriven, u Njegovim će se rukama pretvoriti u svjetlo koje će jarkim i postojanim sjajem svijetliti cijelom svijetu. ... No, iako ima malo vremena, a treba obaviti mnogo posla, Gospodin nije zadovoljan kad produljimo vrijeme za rad tako da nemamo vremena za odmor, za proučavanje Biblije i za zajednicu s Bogom. Za utvrđivanje duše prijeko je potrebno da se dovedemo u položaj gdje ćemo primati mudrost od Boga kako bismo upotrijebili svoje darove u službi Gospodara i na Njegovu slavu. (*Youth's Instructor*, 3. veljače 1898.)

Obećano moralno i duhovno savršenstvo

“A povrh svega toga zaodjenite se u ljubav, koja je veza savršene skladnosti! I neka u vašim srcima vlada mir Kristov, na koji ste i pozvani u jednome tijelu! Budite i zahvalni!” (Kološanima 3,14.15)

“Usmrtite, dakle, ono što je u vašem tijelu zemaljsko”, pisao je Pavao Kološanima. “Tako ste i vi nekoć živjeli kad ste provodili život u tim neurednostima. Ali i sada odbacite od sebe sve ovo: srdžbu, naglost, zloću; izbacite iz usta svojih psovku. ... Obucite se, dakle, budući da ste izabranici Božji, sveti i ljubljeni, u milosrdnu srdačnost, dobrotu, poniznost, krotkost i strpljivost! Podnosite jedan drugoga i dobrostivo opraštajte međusobno ako tko protiv koga ima nešto što je za ukor. Kao što je Gospodin vama dobrostivo oprostio, tako činite i vi. A povrh svega toga zaodjenite se u ljubav, koja je veza savršene skladnosti! I neka u vašim srcima vlada mir Kristov, na koji ste i pozvani u jednome tijelu! Budite i zahvalni!” (Kološanima 3,5.7-13) ...

Poslanica upućena Kološanima prepuna je pouka od najveće vrijednosti za sve koji rade u Kristovoj službi, pouka koje pokazuju jedinstvenu nakanu i uzvišen cilj, što će se vidjeti u životu onoga koji ispravno predstavlja Spasitelja. Odbacujući sve što bi ga moglo omesti u napredovanju ili odvratiti noge drugih od uskog puta, vjernik će u svojem svakidašnjem životu očitovati milosrđe, ljubaznost, poniznost, krotkost, strpljivost i Kristovu ljubav. ...

U nastojanju da postigne ideal koji mu je Bog postavio, kršćanin nema razloga za očajavanje. Zahvaljujući Kristovoj milosti i snazi, svima je obećano moralno i duhovno savršenstvo. Isus je izvor snage, izvor života. On nas dovodi svojoj Riječi i sa stabla života pruža lišće za ozdravljanje duša bolesnih od grijeha. On nas vodi do Božjeg prijestolja i u naša usta stavlja molitvu kojom s Njim uspostavljamo tijesnu vezu. On za nas pokreće svemoćna nebeska oruđa. Na svakom koraku dotičemo Njegovu živu snagu.

Bog ne određuje granicu napredovanja onima koji žele biti ispunjeni “potpunom spoznajom ... [Božje] volje sa svakovr-

snom mudrosti i duhovnim razumijevanjem". (Kološanima 1,9) Oni trebaju molitvom, budnošću, napredovanjem u spoznaji i razumijevanju ojačati "svakovrsnom snagom kako to odgovara moći njegova božanstva" (redak 11). Spasiteljova je namjera da ljudska bića, očišćena i posvećena, budu Njegova ruka pomoćnica. Zahvalimo za ovu veliku prednost Onome koji "nas učini dostojnima sudionitva u baštini svetih u svjetlu. On nas istrgnu iz vlasti tame i prenese u kraljevstvo svoga ljubljenog Sina" (redak 12.13). (*Djela apostolska*, str. 300,301)

265 8. rujna

Stalno razmišljajte o Bogu

***"Zato sagibam svoja koljena pred Ocem od koga svako očitstvo u nebesima i na zemlji ima ime. Neka vam dadne, prema bogatstvu svoje slave, da se ojačate u snazi po njegovu Duhu u nutarnjega čovjeka."* (Efežanima 3,14-16)**

Duhovna snaga o kojoj je ovdje riječ jest nešto što svatko od nas može primiti. No, na koji način? Možda smo u tami, osjećamo nemoć i obeshrabrenje i mislimo da nas Bog ne voli. Ako je tako, ne smijemo se predati osjećajima; osjećaji nisu ni u kakvoj vezi s onim o čemu je ovdje riječ. Mi trebamo prihvatiti Božju riječ onako kako je napisana i Kristove riječi onako kako ih je On izrekao.

Poslušajte ove riječi našega Spasitelja: "Svatko tko sluša ove moje riječi i izvršava ih može se usporediti s mudrim čovjekom koji svoju kuću sagradi na litici. Udari pljusak, navališe potoci, dunuše vjetrovi i jurnuše na kuću, ali se ona ne sruši, jer je sagrađena na litici." (Matej 7,24.25) Prednost svakog od nas je što možemo graditi na Vječnoj Stijeni. Tako nećemo osramotiti Boga niti će nas naše riječi ili djela udaljiti od Krista. ...

Kad se prepustite Božjoj milosti i držite Ga za Njegovu Riječ, a neprijatelj se ipak pojavi ističući vaše nedostatke i pogreške i govoreći vam kako sada niste ništa bolji negoli kad

ste potražili Gospodina, tada vi možete pokazati na Isusa, ponoviti Njegova obećanja i reći što je On učinio za vas.

Apostol dalje nastavlja: "Da Krist stanuje u vašim srcima po vjeri; da u ljubavi uvriježeni i utemeljeni budete sposobni shvatiti zajedno sa svim svetima koja je tu širina, duljina, visina i dubina, i upoznati ljubav Kristovu koja nadilazi spoznaju; da budete ispunjeni do sve punine koja dolazi od Boga." (Efežanima 3,17-19) Kako lako možemo postati zadovoljni kad nam je ova božanska punina stavljena na dohvat. Naviknuli smo misliti da je dovoljno imati znanje o istini bez njezine posvetiteljske snage. Samo jedan mali gutljaj s izvora života gasi našu žeđ, pa mi ne dolazimo iznova i iznova piti s njega. Ali to nije u skladu s Božjim razmišljanjem. Naše bi duše trebale neprekidno žeđati za vodom života. Naša srca se nikad ne bi trebala udaljiti od Krista, već čeznuti za zajedništvom s Njim. Upravo će nam ta glad i žeđ za pravednošću priskrbiti punu mjeru Njegove milosti.

Henok je "hodio s Bogom"; ali kako je on zaslužio ovu prednost? Bilo je to stoga što je neprekidno razmišljao o Bogu. Kad je odlazio i kad se vraćao, njegova su razmišljanja bila o dobroti, savršenstvu i ljepoti božanskog karaktera. I dok je bio obuzet time, on se promijenio po uzoru na slavni lik svojega Gospodina, jer promatranjem kod nas nastaje promjena. (*Signs of the Times*, 18. kolovoza 1887.)

9. rujna

266

Duhovna snaga

"Da Krist stanuje u vašim srcima po vjeri; da u ljubavi uvriježeni i utemeljeni budete sposobni shvatiti zajedno sa svim svetima." (Efežanima 3,17.18)

Mi trebamo odražavati Isusov karakter. Bilo da smo u crkvi, u svom domu, ili u društvu svojih susjeda, mi trebamo dopustiti da se preko nas pokaže Isusov divan lik. Ovo nije moguće postići ako nismo ispunjeni Njegovom puninom. Kad bismo bolje upoznali Isusa, zavoljeli bismo Ga zbog Njegove dobrote i izvrsnosti, i poželjeli bismo postati toliko slični Njegovom

božanskom karakteru kako bi svi znali da smo bili s Isusom i učili od Njega.

Primjenjivanjem načela Kristovog Evanđelja u svojem životu mi odajemo čast i slavu našem Ocu koji je na Nebu. Čineći tako odsjajujemo nebesku svjetlost nad tamom svijeta oko nas. Grešnici postaju prisiljeni priznati da nismo djeca tame, već djeca svjetla. Kako će oni to prepoznati? Po plodovima koje donosimo. Ljudi mogu biti upisani u crkvenu knjigu, no to ih ne čini djecom svjetla. Oni mogu biti na časnim položajima i primati hvalu od drugih, ali ni to ih ne čini djecom svjetla. ... Milost mora djelovati duboko — to je Božja ljubav u srcu koja se očituje u poslušnosti.

Kristovo prebivanje u duši omogućava nam duhovnu snagu i čini nas provodnicima svjetlosti. Što više svjetlosti imamo, više možemo dati onima koji su oko nas. Što smo bliži Isusu, imat ćemo jasniji pogled na Njegovu ljepotu. Kad Ga promatramo u Njegovoj čistoći, jasnije zapažamo svoje karakterne nedostatke. Mi žudimo za Njim, i zbog punine koja je u Njemu i koja odsjajuje iz savršenosti Njegovog nebeskog karaktera, promatranjem se mijenjamo u Njegov lik. ...

Svakog dana sijemo neku vrstu sjemena. Sijemo li sjeme nepovjerenja, žet ćemo nepovjerenje; sijemo li sjeme ponosa, žet ćemo ponos; sijemo li tvrdoglavost, žet ćemo tvrdoglavost, jer — “što tko sije, to će i žeti” (Galaćanima 6,8). ...

Naše srce može biti ispunjeno svom puninom Božjom, ali postoji nešto što mi moramo učiniti. Ne smijemo njegovati svoje pogreške i grijeha, već ih ostaviti i žurno dovesti svoje srce u red. Kad to učinimo, uzmimo ključ vjere i otključajmo riznicu Božjih bogatih blagoslova. ... Beskonačna je punina u koju možemo posegnuti; a mi imamo i obećanje našeg božanskog Gospodara: “Neka vam bude prema vjeri vašoj!” (Matej 9,29) Mi imamo mogućnost pobijediti i primiti krunu života i mjesto s desne strane Bogu, i dok ulazimo kroz biserna vrata, čut ćemo riječi slađe od bilo koje glazbe: “Dobro, valjani i vjerni slugo, ... uđi u veselje gospodara svoga!” (Matej 25,23) (*Signs of the Times*, 18. kolovoza 1887.)

Jačajte u milosti

“Ti se, dakle, sine moj, jačaj milošću Krista Isusa! Ono što si od mene čuo pred mnogim svjedocima, povjeri pouzdanim ljudima koji će biti sposobni i druge poučiti!” (2. Timoteju 2,1.2)

Pouke koje nalazimo u Pavlovim riječima upućenim Timoteju od najveće su važnosti za nas danas. On mu nalaže: “Jačaj milošću.” U svojoj mudrosti? Ne, već “Jačaj milošću Krista Isusa”. Onaj tko želi biti Kristov sljedbenik, neka se ne oslanja na svoje sposobnosti ili bude siguran u sebe. No, ne treba ni umanjiti svoje duhovne napore, niti odbiti odgovornosti i ne djelovati za Boga. On treba vući snagu iz pravog i sigurnog izvora koji nikad neće iznevjeriti one koji primaju božansku silu. Naš poticaj glasi: “Jačaj milošću Krista Isusa.” Osjeti li kršćanin svoju nemoć ili nesposobnost, stavljanjem svojeg pouzdanja na Boga uvidjet će da je Kristova milost dostatna za sve hitne slučajeve.

Kristov vojnik se treba susresti s mnogim oblicima iskušenja, oduprijeti im se i pobijediti ih. Što je žešći sukob, to je veća milost koju će primiti duša u nevolji; a sama narav primljene milosti uvećat će mogućnosti Kristovog slugu da spozna Boga i Isusa Krista kojega je On poslao. Duša vjernika će snažno težiti spoznaji i većem razumijevanju istine i Kristove pravednosti. Oni koji napreduju u božanskom životu imat će veće prilike u traženju istine kao skrivenog blaga, i prihvatiti je u svojoj duši. Istinski kršćanin razumjet će što znači proći kroz ozbiljne sukobe i teška iskustva, ali on će stalno rasti u Kristovoj milosti kako bi se uspješno suočio s neprijateljem svoje duše koji djeluje preko ljudskih predstavnika kako bi prouzročio propast Kristovih slugu. Prolaskom kroz teške kušnje Kristov sljedbenik će bolje razumjeti Božje načine djelovanja i plan otkupljenja, i neće biti iznenađen neprijateljevim oruđem. Bit će razdoblja kad će tama pritisnuti njegovu dušu, ali će pravo svjetlo zasjati i sjajne zrake Sunca pravde rastjerati mrak; i mada ga Sotona nastoji obeshrabriti na svaki mogući način, postavljajući prepreke pred njim, on će zahvaljuju-

ći Kristovoj milosti moći postati vjerni svjedok Radosne vijesti koju je čuo od nadahnutog Božjeg glasnika. On ne prezire niti zanemaruje primljenu vijest, već predaje svoje znanje vjernim ljudima koji ga mogu dalje prenijeti drugima. Prenoseći to svjetlo drugima, kršćanin dokazuje istinitost riječi da je “pravednička ... staza kao svjetlost svanuća, koja je sve jasnija do potpunog dana”. (Izreke 4,18) (*Review and Herald*, 16. lipnja 1896.)

268 **11. rujna**

Suglasnost s Božjom voljom

“Ljupka žena stječe slavu.” (Izreke 11,16)

Možda nikad nećeš biti pozvana da se baviš nekom javnom djelatnošću. Ali, sve što je potrebno učiniti — bilo da je to pranje posuđa, postavljanje stola, njegovanje bolesnika, kuhanje ili pranje — sve to ima svoju moralnu vrijednost; i dokle god ne možete rado i sa zadovoljstvom prihvaćati ove poslove, nećete biti osposobljeni za značajnije i uzvišenije dužnosti. Netko mora obaviti i te skromne svakodnevne dužnosti, i oni koji to obavljaju trebaju biti osvjedočeni da je posao koji obavljaju važan i častan te da svojom životnom ulogom, ma koliko ona bila skromna, služe na slavu Bogu upravo onako kao i anđeo Gabrijel kad je bio poslan prorocima. Svatko treba raditi svoj posao u skladu sa svojom životnom ulogom. Žena u svojoj kući, obavljajući svoje jednostavne ali neizbježne domaće dužnosti, može to učiniti u istom duhu vjernosti, poslušnosti i ljubavi u kojem i anđeli obavljaju svoje poslanje. Suglasje s Božjom voljom čini svaki posao koji treba biti obavljen časnim. ...

Mi se ne nalazimo na Nebu, nego na Zemlji. Kad budemo na Nebu, bit ćemo osposobljeni za uzvišene i plemenite nebeske dužnosti. Ali ovdje na ovom svijetu moramo biti provjereni i dokazati svoju ispravnost. ...

Najuzvišenija dužnost mladih u njihovom domu jest da svojom ljubavlju i istinskim zanimanjem budu pravi blagoslov za svoju braću i sestre i za svoje roditelje. Tu oni mogu poka-

zati samoodricanje i nesebičnost u brizi i zalaganju za druge. Takav rad ženu nikad ne unižava. To je najsvetija i najuzvišenija dužnost koju ona može obavljati. Kakav utjecaj sestra može imati na svoju braću! Samo ako je ispravna, ona može odlučno utjecati na oblikovanje njihovog karaktera. Svojim molitvama, svojom plemenitošću i ljubavlju ona može učiniti mnogo za domaćinstvo. ... Ove plemenite osobine se nikad ne mogu prenijeti na druge, ukoliko najprije ne postoje u nama samima. Zadovoljstvo duše, ljubav, plemenitost i vedrina naravi — osobine koje će osvojiti svako srce — odrazit će se na vama u tolikoj mjeri koliko ih dajete drugima. Ako u srcu ne vlada Krist, do izražaja dolazi nezadovoljstvo i moralna izopačenost. Jedino sebičnost navodi ljude da od drugih traže ono što nisu spremni sami dati. Ako Krist nije u srcu, karakter postaje neprivlačan.

Nisu samo veliki poduhvati i teške borbe ono što za dušu predstavlja kušnju i zahtijeva hrabrost. Svakodnevni život donosi sobom zbrku, kušnje i obeshrabrenja, jer i najjedonostavniji posao često traži mnogo strpljivosti i ustrajnosti. Da bismo svladali sve poteškoće, potrebni su nam samopouzdanje i odlučnost. Osjećaj sigurnosti da je Gospodin uz nas pružit će nam pomoć i utjehu u svakoj prilici. (*Testimonies for the Church*, sv. 3, str. 83,84)

12. rujna

269

Spasenje djece

“I dijete se poznaje po onome što čini, je li čisto i pravedno djelo njegovo.” (Izreke 20,11)

Potrebno nam je mnogo proučavanja i najusrdnijih molitava za nebesku mudrost da bismo znali pravilno usmjeravati misli mladih, jer mnogo toga ovisi o usmjerenju na koje roditelji upućuju um i volju svoje djece. Uravnotežiti njihov um pravilnim usmjeravanjem i u pravom trenutku najvažnija je zadaća, jer vječna sudbina djece može ovisiti o samo jednoj odluci donesenoj u odsudnom trenutku. Koliko je stoga važno da um roditelja bude što slobodniji od zbunjujućih i iscrplju-

jućih briga ovozemaljskog života, kako bi mogli smireno, razborito i u ljubavi razmišljati, pridajući spašavanju svoje djece najveću pozornost i značaj! Unutrašnje ukrašavanje treba biti najviši ideal kojemu roditelji trebaju težiti u odgoju svoje djece. Posjetiteljima i strancima roditelji nikada ne bi trebali dopustiti da im oduzimaju vrijeme koje kao najveću životnu vrijednost duguju svojoj djeci dajući im strpljivo svakodnevne pouke da bi pravilno usmjerili njihov umni i duhovni razvitak.

Život je prekratak da bi bio protraćen u ispraznim i nevažnim rasonodama, u beskorisnim posjetima, u nepotrebnom odijevanju zbog pokazivanja ili uzbudljivim zabavama. Ne možemo si dopustiti gubljenje vremena koje nam je Bog dao da činimo dobro drugima i sabiremo blago na Nebu. Nemamo previše vremena za izvršavanje potrebnih dužnosti. Moramo posvetiti vrijeme oplemenjivanju vlastitog srca i uma da bismo se osposobili za svoje životno djelo. Zapostavljajući te osnovne dužnosti i prilagođavajući se navikama i običajima svijeta, mi činimo veliko zlo i samima sebi i svojoj djeci. ...

Dužnost je majki da svoje umne oplemenjuju i svoje srce drže čistim. One trebaju koristiti svaku mogućnost za svoje umno i moralno usavršavanje, kako bi se što bolje osposobile za odgoj svoje djece. One koje popuštaju svojim sklonostima da stalno budu u društvu drugih, brzo postaju nervozne kad im takvo društvo nedostaje. Takve majke nemaju sposobnosti da se prilagode prilikama. Neizbježne i svete domaće dužnosti njima se čine previše jednostavnima i nezanimljivima. One nisu nimalo sklone samoispitivanju i samodisciplini. Njihov um gladauje za promjenama i uzbudljivim prizorima svjetovnog života. ...

Kad bi roditelji shvatili da im je odgoj djece za korisnost u životu sveta i Bogom dana dužnost, kad bi unutarjni hram duše svojih sinova i kćeri tako ukrašavali za besmrtni život, u društvu bismo vidjeli veliku promjenu nabolje. (*Testimonies for the Church*, sv. 3, str. 146,147)

Tjelesni, umni i duhovni razvoj

“Upućuj dijete prema njegovu putu, pa kad i ostari, neće odstupiti od njega.” (Izreke 22,6)

Najljepše djelo koje je ikada povjereno muškarcima i ženama jest bavljenje oblikovanjem uma mladih. Najveću pozornost u odgoju mladih treba posvetiti raznovrsnosti poučavanja, kako bi se u njima potaknule uzvišene i plemenite snage uma. Roditelji i učitelji nisu osposobljeni za odgajanje djece ako sami nisu prethodno svladali pouku o samosavladvanju, strpljivosti, dobroti i ljubavi. Kako je značajna uloga roditelja, staratelja i učitelja! Malo je onih koji uviđaju važnost potrebe obrazovanja i kako treba upravljati razvojem uma, misli i osjećaja mladih. ...

Odgojem od najranijeg djetinjstva oblikuje se karakter mladih za svjetovni i za vjerski život. Salomon kaže: “Uči dijete prema njegovu putu, pa kad i ostari, neće odstupiti od njega.” Ovim je vrlo mnogo rečeno. Poučavanje koje Salomon ovdje preporučuje znači da djecu treba odgajati i stalno usmjeravati u njihovu razvoju. Da bi roditelji i učitelji bili uspješni u ovoj zadaći, oni sami moraju znati “put” kojim dijete treba ići. To nije puko znanje koje se može steći iz knjiga. To obuhvaća sve što je dobro, puno vrlina, pravedno i sveto. Ono uključuje umjerenost, pobožnost, bratsku obazrivost i ljubav prema Bogu i bližnjemu. Da bi se ovaj cilj ostvario, mora se posvetiti posebna pozornost tjelesnom, umnom, moralnom i vjerskom odgoju djece i mladih. ... Djecu treba učiti da poštuju rasuđivanje stečeno na temelju osobnog iskustva. Treba ih tako odgajati da svoje mišljenje i volju usklađuju s mišljenjem svojih roditelja i učitelja, i navesti ih da stvarno uvide ispravnost prihvaćanja njihovog savjeta. Tada njihov karakter, i kad ne bude više pod nadzorom i rukovostvom roditelja i učitelja, neće biti sličan trsci koju ljulja svaki vjetar. ...

Malu djecu treba pustiti da slobodno i sretno trčkaraju kao janjci u otvorenoj prirodi. Treba im omogućiti da u najpovoljnijim okolnostima polože temelj za zdravu i snažnu konstituciju. ...

Majke bi trebale imati manje ljubavi za umjetno ukrašavanje kuće ... i trebale bi pronaći vremena da u sebi i svojoj djeci bude ljubav za ljupke pupoljke i rascvjetalo cvijeće. ... Majka može misli svoje djece usmjeriti na Stvoritelja i u njihovom mladom srcu probuditi ljubav prema nebeskom Ocu koji je jasno pokazao svoju veliku ljubav za njih. Roditelji mogu u svemu stvorenome ukazivati svojoj djeci na Boga. ... Ove pouke utisnute u misli male djece, okružene ugodnim i privlačnim prizorima prirode, ostaju im trajno u sjećanju. (*Testimonies for the Church*, sv. 3, str. 131—137)

271 14. rujna

Moralne snage će biti na kušnji

“Daj da nam sinovi budu kao biljke što rastu od mladosti svoje; a kćeri naše kao stupovi ugaoni, krasne poput hramskog stupovlja.” (Psalam 144,12)

Sklonosti i navike mladih vrlo često su uočljive i u doba zrelosti. Mlado drvo možete savijanjem dovesti u gotovo svaki oblik koji zaželite, i ako ga primorate da raste u takvom položaju, ono će ostati deformirano i uvijek će svjedočiti o povredi i zloporabi nanesejoj vašom rukom. Nakon višegodišnjeg rasta u takvom položaju, vi možete pokušavati drvo ponovno ispraviti, ali će se svaki takav napor pokazati potpuno uzaludnim. Ono će uvijek ostati iskrivljeno drvo. Sličan je slučaj i s umom mladih. Njih treba vrlo pažljivo i nježno odgajati u djetinjstvu. Načinom odgoja oni se mogu usmjeriti ili u dobrom ili u pogrešnom pravcu; i u svojem budućem životu oni najčešće nastavljaju putem na koji su upućeni u mladosti. Navike stečene u mladosti vremenom postaju sve jače i jače.

Mi živimo u vremenu kad je gotovo sve površno. Vrlo je malo čvrstine i stabilnosti u karakteru, zato što su odgoj i obučavanje djece od same kolijevke bili površni. Njihov karakter građen je na nepostojanom pijesku. Samoodricanje i samosvladavanje uopće nije ugrađivano u njihov karakter. Maženi su i u svemu im se popuštalo do te mjere da su postali nesposobni za praktičan život. Ljubav prema zadovoljstvima preu-

zela je nadzor nad umom, a djeci se laskalo i popuštalo na njihovu propast. Djecu treba učiti i odgajati tako da ih kušnje, poteškoće i opasnosti koje život neizbježno donosi ne iznenade. Treba ih naučiti da uvijek vladaju sobom i plemenito prevladavaju poteškoće; i ako se svojevolumeno ne izlažu opasnosti, ako bez potrebe ne istrčavaju na put iskušenja, ako se klone zlog utjecaja i druženja s nemoralnim društvom i onda kad se neizbježno moraju naći u društvu takvih, oni će imati snažan karakter i stati na stranu onoga što je ispravno, čuvat će načela i zahvaljujući Božjoj snazi ostati moralno neokaljani. Ako mladi, koji su dobro odgojeni, učine Boga svojom uzdanicom, njihove moralne snage izdržat će i najtežu kušnju. ...

Kad bi roditelji mogli shvatiti kako tešku i ozbiljnu odgovornost preuzimaju na sebe odgajanjem svoje djece, posvetili bi mnogo više vremena molitvi, a mnogo manje nepotrebnim stvarima. Ustrdnije bi se, uz duboko razmišljanje i proučavanje molili Bogu za Njegovu mudrost i božansku pomoć, kako bi u svojoj djeci razvili karakter koji On može odobriti. Njihova težnja ne bi trebala biti kako odgojiti svoju djecu da steknu časti i pohvale u ovom svijetu, već kako ih odgojiti da oblikuju pravi karakter koji Bog može odobriti. (*Testimonies for the Church*, sv. 3, str. 143—145)

15. rujna

272

Tijelo i um su neodvojivi

“Ako tko razara hram Božji, njega će Bog razoriti, jer je svet hram Božji, a taj ste vi.” (1. Korinćanima 3,17)

Jedno od najjačih iskušenja s kojima se čovjek mora suočiti i stalno boriti jest apetit. Između uma i tijela postoji tajanstvena i čudesna povezanost i neizbježan utjecaj jednog na drugo. Održavati tijelo u zdravom stanju tako da svaki dio životnog stroja djeluje potpuno usklađeno trebamo učiniti prvim zadatkom svojega života. Zanemariti tijelo znači zanemariti um. Bolesno tijelo i zakržljao um ne mogu služiti na slavu Bogu. Popuštanje okusu na štetu zdravlja najgora je zlouporaba osjetila. ...

Otkupitelj svijeta znao je da popuštanje apetitu potkopava tjelesne snage i otupljuje moć opažanja tako da se sveto ne može razlikovati od nesvetoga. Krist je znao da će se svijet sve više odavati jelu i da će takvo popuštanje potpuno izopačiti moralne snage. Kad je popuštanje apetitu u ljudskom rodu već tada bilo toliko snažno da je Božji Sin morao postiti skoro šest tjedana — da bi moć apetita slomio u korist čovjeka — kakav li tek trud predstoji kršćaninu da bi mogao pobijediti kao što je Krist pobijedio! Snaga iskušenja da popustimo izopačenom apetitu može se procijeniti samo po neizrecivim mukama gladovanja koje je Krist morao podnijeti tijekom svog dugog posta u pustinji.

Krist je znao da, ako želi uspješno ostvariti plan spasenja, mora otpočeti djelo spasenja upravo u onome u čemu je prvi čovjek pogriješio. Adam je pao zbog popuštanja apetitu. Da bi obvezu poslušnosti Božjem zakonu utisnuo u čovjekov um, Krist je svoje djelo spasenja otpočeo mijenjanjem čovjekovih životnih navika. ...

Neumjerenost u jelu, čak i kad jedemo zdravu hranu, nepovoljno utječe na cijeli organizam i otupljuje najdublje i najsvetije osjećaje. Stroga je umjerenost u jelu i piću vrlo bitna da bi se sačuvalo zdravlje i da bi svi organi uspješno radili. ...

Najsigurniji put je: ne dirati, ne kušati, ne uzimati — čaj, kavu, vino, duhan, opijum i razna alkoholna pića. Ljudi ovog naraštaja, više nego oni iz nekoliko naraštaja ranije, imaju dvostruko veću potrebu da pozovu u pomoć snagu svoje volje, ojačane Božjom milošću, kako bi mogli izdržati sotonske kušnje i oduprijeti se i najmanjem udovoljavanju izopačenom apetitu. ... Otkupitelj svijeta sišao je s Neba da čovjeku u njegovoj slabosti osobnim primjerom podari snagu u zadobivanju pobjede nad apetitom i strasti, i da može biti pobjednikom u svemu. (*Testimonies for the Church*, sv. 3, str. 485—488)

Um ispunjen Božjim obećanjima

“Vjera srca postiže pravednost, a priznanje usta spasenje.” (Rimljanima 10,10)

Prema ovome, postoji dio koji treba vjerovati, kao i dio koji treba priznati. Srce mora najprije prihvatiti istinu kakva je u Isusu. Ovo je temelj istinske religije. Tada duša počinje osjećati osudu grijeha, i sama bolesna od grijeha, osjećajući potrebu za liječnikom te dolazi k Isusu iz Nazareta po oprost. Ulazeći u rat s neprijateljem, čovjek od Isusa traži snagu da se odupre kušnji. On bdije u molitvi i istražuje Pisma. Biblijske istine su vidljive u novom i vrlo privlačnom svjetlu, a Božji Duh mu otkriva njihovo važno značenje. On proučava Kristov život, i što jasnije razabire neokaljanu čistoću Spasiteljevog karaktera, sve manje vjeruje u svoju dobrotu; što češće i više upoznaje Isusa, otkriva sve manje savršenosti u sebi. Njegova samopravednost nestaje i on pada, bespomoćan i slomljen, na Stijenu — Isusa Krista. Kušać će ga bolno pritisnuti, i ponekad će osjećati obeshrabrenost i biti u kušnji pomisliti kako ga Bog neće prihvatiti, ali, držeći Boga za Njegovu Riječ i tražeći Njegovo sigurno obećanje, on kroz mrak izlazi na jasnu sunčevu svjetlost Kristove ljubavi.

“Vjera srca postiže pravednost, a priznanje usta spasenje.” Ako je srce uistinu riznica milosti i Kristove ljubavi, one će se pokazati kroz riječi i ponašanje. Postojat će stalna privlačnost Kristu. Sve će biti na kušnji; otuda i potreba za božanskom milošću i trezvenom, istinskom vjerom i načelima. Usne bi trebale biti posvećene, a izgovorenih riječi malo i pomno odabраниh.

Vrlo često navodni kršćani na sebe navuku velike duhovne slabosti baveći se svojim kušnjama i nedaćama. Ne samo što se stanje pogoršava nakon svakog ponavljanja, već su oni zasigurno odvojeni od Isusa kada si to dopuštaju. Sotona želi obratiti njihovu pozornost na njih same i nametnuti im misli da ih se dovoljno ne cijeni. Oni tada počinju sažalijevati same sebe i gubiti vjeru i povjerenje u Isusa; a kao rezultat toga udaljavaju se od Njega koji ih moli da svoj teret stave na Njega.

Takvima bismo trebali reći: Prisjetite se što je Bog učinio za vas. Recite Sotoni da ne vjerujete u svoju pravednost, već u Kristovu. Imajte um ispunjen dragocjenim obećanjima iz Biblije, i kad Sotona dođe na vas da vas kao poplava potopi, dočekajte ga s oružjem koje vam je omogućila Božja riječ: "Pisano je." Ovo će slomiti njegovu moć i dati vam pobjedu. (*Historical Sketches*, str. 129,130)

274 17. rujna

Donošenje ploda

***"Kao što daždi i sniježi s neba bez prestanka dok se zemlja ne natopi, oplodi i ozeleni, da bi dala sjeme sijaču i kruha za jelo."* (Izaija 55,10)**

Krist želi obnoviti svoj lik u srcima ljudi; On to i čini preko onih koji vjeruju u Njega. Cilj kršćanskog življenja jest donošenje roda — obnavljanje Kristovog karaktera u vjerniku, da bi se mogao obnoviti i u drugima.

Biljka ne klija, ne raste niti donosi rod sama za sebe, već "da bi dala sjeme sijaču i kruha za jelo". (Izaija 55,10) Tako i nitko od nas ne smije živjeti sam sebi. Kršćanin se nalazi na svijetu kao Kristov predstavnik, da radi na spašavanju drugih duša.

U životu koji je okrenut sebi neće biti nikakvog rasta ni donošenja ploda. Ako ste prihvatili Krista kao svojega Spasitelja, morate zaboraviti na sebe i pokušati pomagati drugima. Govorite o Kristovoj ljubavi, pričajte o Njegovoj dobroti. Izvršavajte svaku dužnost. Nosite odgovornost za duše na svojem srcu i trudite se svim sredstvima koja vam stoje na raspolaganju da spasite izgubljene. Kad primite Kristovog duha, duha nesebične ljubavi i rada za druge, vi ćete rasti i donositi rod. Vrline Svetog Duha pokazat će se u vašem karakteru. Vaša vjera će rasti, vaša uvjerenost će se produbljivati, vaša ljubav usavršavati. Sve više i više odražavat ćete Kristov lik u svemu što je neporočno, plemenito i lijepo.

"Naprotiv, plod su Duha: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vjernost, krotkost, uzdržljivost. Protiv ovih

ne postoji zakon.” (Galaćanima 5,22.23) Ovaj plod nikada neće propasti, već će po svojoj vrsti donijeti žetvu za vječni život.

“A kad plod dopusti, odmah primiće srp, jer je vrijeme žetve.” Krist očekuje s dubokom čežnjom da se pokaže u svojoj Crkvi. Kad se Njegov karakter savršeno obnovi u Njegovom narodu, tada će ga On doći uzeti kao svoj narod.

Prednost je svakog kršćanina ne samo da očekuje, već i da ubrza dolazak našega Gospodina Isusa Krista (2. Petrova 3,12). Kad bi svi koji nose Njegovo ime nosili rodove Njemu na slavu, kako bi brzo cijeli svijet bio zasijan sjemenom Evanđelja! Brzo će sazreti posljednja velika žetva i Krist će doći da prikupi dragocjeno zrno. (*Isusove usporedbe*, str. 38.39)

I kao što biljka pušta korijen u zemlju, tako se i mi moramo duboko ukorijeniti u Kristu. Kao što biljka prima sunčevo svjetlo, rosu i kišu, tako i mi moramo otvoriti svoje srce utjecaju Svetoga Duha. Djelo treba biti obavljeno “ne silom niti snagom, već duhom mojim”. (Zaharija 4,6) (*Isusove usporedbe*, str. 37)

18. rujna

275

Duhovni razvoj kroz službu

“Dajte pa će vam se davati: dobra, zbijena, stresena i preobilna mjera iskrenut će vam se u skut, jer će vam se mjeriti mjerom kojom mjerite.” (Luka 6,38)

Oni koji su, po ugledu na Krista, posvetili svoj život brizi za druge, znaju što znači istinska sreća. Doseg njihovih molitava i zanimanja je mnogo viši od njihovog “ja”. Trudeći se da pomognu drugima, oni i sami rastu. Oni su prisno upoznati s najvećim planovima i pothvatima, i zar je onda moguće da ne rastu kad su se uključili u božansku rijeku svjetlosti i blagoslova? Svi takvi primaju mudrost s Neba. Oni se sve više i više poistovjećuju s Kristom i Njegovim planovima. Tu ne postoji nikakva opasnost od duhovnog zastoja. Stalnim upijanjem vrijednosti kojima teže i koje pripadaju visokom i svetom poslanju, oni su ukor sebičnim željama i slavljublju. (*Testimonies for the Church*, sv. 9, str. 42)

Nebeski glasnici žele surađivati s ljudskim oruđima da bi otkrili svijetu što ljudska bića mogu postati i koliko mogu svojim utjecajem učiniti za spašavanje duša koje se nalaze na rubu propasti. Božja ljubav će tako ispuniti onoga tko je istinski obraćen, te će on neprestano čeznuti da na druge prenese radost koju sam osjeća. Gospodin želi da Njegova crkva otkrije svijetu ljepotu svetosti. Ona treba praktično prikazati moć kršćanske vjere. Nebo se mora ogledati u karakteru svakog kršćanina. Oni koji su u mraku trebaju čuti pjesmu zahvalnosti i hvale. Svoju zahvalnost za Radosnu vijest, za Božja obećanja i ohrabrenja trebamo izraziti time što ćemo nastojati drugima činiti dobro. Takvo djelo će umorne, zbunjene i napaćene duše obasjati zrakama nebeske pravde. To je izvor na kojemu se žedan i umoran putnik može osvježiti. Svakom tako učinjenom djelu milosrđa ili ljubavi svjedoče Božji anđeli.

Kristov način rada treba biti naš primjer. On je neprekidno prolazio čineći dobro. U hramu i zbornicama, po ulicama gradova, na trgovima i u radionicama, kraj mora i na padinama brežuljaka On je propovijedao Radosnu vijest i liječio bolesne. Njegov život bio je oličenje nesebične službe, i neka nam stoga posluži kao udžbenik. Kristova nježna ljubav puna samilosti predstavlja ukor za našu sebičnost i neosjetljivost.

Kuda god je prolazio, Krist je na svojem putu dijelio blagoslove. Koliko je onih, koji tvrde da vjeruju u Njega, shvatilo Njegovu pouku o blagosti, nježnom sažaljenju i nesebičnoj ljubavi? Čujmo Njegov glas koji se obraća slabima, umornima i bespomoćnima: "Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti" (Matej 11,28) Njegovo strpljenje je neiscrпно, a Njegova ljubav neograničena. (*Testimonies for the Church*, sv. 9, str. 31,32)

Skriveni s Kristom u Bogu

***“Ko palma cvate pravednik i raste ko cedar libanonski.”
(Psalam 92,13)***

Pogledajte umornog putnika kako s mukom prelazi vrući pustinjski pijesak, bez zaklona koji bi ga zaštitio od zraka tropskog sunca. Njegove zalihe vode su iscrpljene i on nema ništa čime bi utažio svoju goruću žeđ. Njegov jezik natiče; on posrće kao pijanac. Slike doma i prijatelja prolaze mu pred očima dok misli kako mu je kucnuo čas da nestane zauvijek. Iznenada primjećuje kako se negdje u daljini iz pustog pješčanog tla izdiže zeleno i plodno palmino drvo. Nada ubrzava njegovo bilo i on žuri, znajući da će ono što daje život i svježinu ovom palminom drvetu rashladiti njegovu uzavrelu krv i obnoviti njegove životne snage.

Kao što je palmino drvo u pustinji vodič i utjeha iscrpljenom putniku, takva je uloga kršćanina u današnjem svijetu. Umorne duše, pune nemira i spremne da nestanu u pustinji grijeha, on treba odvesti do žive vode. On treba uputiti svoje bližnje do Onoga koji upućuje poziv: “Ako je tko žedan, neka dođe k meni; i neka pije tko vjeruje u me.” (Ivan 7,38)

Nebo može biti kao mjed, gorući pijesak može prekriti korijenje palme i nagomilati se oko njezinog stabla, no, drvo će i dalje živjeti, svježije i puno života. Uklonite pijesak i otkrit ćete tajnu njegovog opstanka; njegovo korijenje seže duboko do skrivenih voda u tlu.

Tako je i s kršćaninom. Njegov je život skriven s Kristom u Bogu. Za njega je Isus Krist zdenac života iz kojega izvire vječni život. Njegova vjera poput palminog korijenja prodire iza onog što se može vidjeti, crpeći život iz zdenca života. Usred pokvarenosti ovoga svijeta on stoji vjeran i odan Bogu. Okružuje ga slatki utjecaj Kristove pravednosti. Taj utjecaj uzdiže i blagoslivlje.

I najskromniji i najsiromašniji Isusovi učenici mogu biti na blagoslov drugima. Oni možda nisu svjesni da čine dobro, ali oni svojim nesvjesnim djelovanjem mogu započeti val blagoslova koji će se proširiti i produbiti i dati blagoslovljene

rezultate za koje možda nikad neće saznati sve do dana konačne nagrade. Od njih se ne zahtijeva da se zamaraju pitanjima oko svoje uspješnosti. Oni trebaju samo mirno ići naprijed, vjerno obavljajući djelo koje im je Božja Promisao dodijelila, i njihov život neće biti uzaludan. Njihove će duše postajati sve sličnije Kristu. Oni u ovom životu rade zajedno s Bogom, i kao takvi spremni su za veće djelo i nepomućenu radost života koji dolazi. (*Signs of the Times*, 6. lipnja 1902.)

277 **20. rujna**

Krist nam je obećao mir

“Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.” (Matej 11,28)

Isus poziva umorne i natovarene Adamove sinove i kćeri da dođu k Njemu i stave na Njega svoj teret. Ali mnogi koji čuju ovaj poziv, unatoč tome što uzdišu za odmorom, ipak kreću starim neravnim putom, čvrsto grleći svoj teret i privijajući ga uz srce. Isus ih ljubi i čezne da njih i njihove terete ponese u svojim snažnim rukama. On će ukloniti strahove i nesigurnosti koje im krađu mir i odmor, ali oni najprije moraju doći k Njemu i reći Mu tajne koje pritišću njihovo srce. On poziva svoj narod da iskaže povjerenje kao dokaz svoje ljubavi prema Njemu. Dar poniznog i vjernog srca dragocjeniji Mu je od svega što bogatstvo može pridonijeti. Kad bi Mu došli u jednostavnosti i s povjerenjem kakvim dijete dolazi svojim roditeljima, božanski dodir Njegovih ruku oslobodio bi ih njihovog tereta.

Naš suosjećajni Spasitelj Isus je Put, Istina i Život. Zašto ne bismo prihvatili Njegovu milostivu ponudu, vjerovali Njegovim riječima obećanja i ne otežavali svoj život? ... Kristove staze su staze miline i sve su pune spokoja. Ako smo do sada za svoje noge birali teške staze i nosili teški teret briga u priskrbljivanju blaga na ovoj Zemlji, promijenimo se i slijedimo stazu koju je Isus pripremio za nas.

Mi nismo uvijek spremni doći k Isusu s našim kušnjama i poteškoćama. Ponekad svoje probleme izrekemo u ljudske

uši i jadamo se onima koji nam ne mogu pomoći, a propuštamo se povjeriti Isusu koji može promijeniti naše staze nevolja u one pune radosti i mira. ... O kad bi svi, svećenici i narod, donijeli svoje breme i nevolje Isusu koji čeka da ih primi i podari im mir i odmor! (*Signs of the Times*, 17. ožujka 1887.)

Odreći se vlastite volje i svojega vlastitog puta je užasno teška borba. Ali ako tu lekciju naučite, naći ćete spokojstvo i mir. Ponos, sebičnost i častoljublje se moraju pobijediti, a vaša volja mora nestati u Kristovoj volji. Cijeli život može vam tako postati neprekidna žrtva ljubavi, svaki postupak očitovanje nesebičnosti, a svaka riječ izraz ljubavi. Kao što životvorni sok iz trsa struji kroz svaku lozu dopirući do najdalje žilice i do najvišeg lista na vrhu, tako Kristova milost i ljubav ispunjavaju dušu unoseći svoje vrline u svaki dio bića i prožimajući svaki pokret tijela i uma. (*The SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, sv. 5, str. 1091,1092)

21. rujna

278

Plan otkupljenja je dar

“Neka bude hvaljen Bog, Otac Gospodina našega Isusa Krista — on koji nas blagoslovi svakim duhovnim blagoslovom na nebesima u Kristu.” (Efežanima 1,3)

“Ali Bog koji je bogat milosrđem — iz svoje velike ljubavi kojom nas je ljubio — nas, koji smo bili mrtvi zbog grijeha, s Kristom oživi ... s njim nas i uskrisi i s njim postavi na nebesima, u Kristu Isusu.” (Efežanima 2,4-7)

To su riječi kojima ostarjeli Pavao i “sužanj Krista Isusa”, pišući iz svoje tamničke ćelije u Rimu, nastoji objasniti svojoj braći ono što se ljudskim riječima ne može potpuno objasniti — “neistraživo Kristovo bogatstvo”, blago milosti koje se besplatno nudi palim ljudskim sinovima. Plan otkupljenja, kao Božji dar, zasniva se na žrtvi. “Ta, poznato vam je milosrđe Gospodina našega Isusa Krista, kako je radi vas od bogataša postao siromah da vi postanete bogataši njegovim siromaštvom.” (2. Korinćanima 8,9) ... I kao krunski blagoslov otkupljenja “milosni dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Go-

spodinu našem” (Rimljanima 6,23) ... Sigurno je da se nitko, dok promatra bogatstva Božje milosti i dobrote, ne bi mogao uzdržati da zajedno s apostolom ne uzvikne: “Bogu hvala na njegovu neizrecivome daru!” (2. Korinćanima 9,15)

Stoga što počinje i završava kao dar, plan otkupljenja se tako mora i ostvariti. Isti duh požrtvovnosti kojim je plaćena cijena našega otkupljenja treba boraviti u srcu svakoga tko postaje sudionikom u tom nebeskom daru. Apostol Petar kaže: “Služite jedan drugoga — svaki milošću kakvu je primio — kao dobri upravitelji mnogovrsne Božje milosti!” (1. Petrova 4,10) Kad je poslao svoje učenike da propovijedaju, Isus im je rekao: “Badava ste primili, badava i dajte!” (Matej 10,8) U srcu punom ljubavi nema mjesta za sebičnost i isključivost. Onaj tko se napaja vodom života osvjedočit će se da ona u njemu postaje “izvorom one vode što struji u život vječni”. (Ivan 4,14) Kristov Duh u njemu sličan je izvoru u pustoj zemlji koji u svom toku osvježava sve oko sebe, i u onima koji propadaju budi želju da se napoje vodom života. Isti onaj duh ljubavi i samopožrtvovnosti koji je boravio u Kristu, pokretao je i apostola Pavla u njegovim mnogostrukim naporima. “Ja sam dužnik”, kaže on, “i Grcima i barbarima, i mudrima i nerazumnima.” (Rimljanima 1,14) “Meni manjemu od najmanjega među svima svetima dana je ova milost: da poganima navijestim neistraživo Kristovo bogatstvo.” (Efežanima 3,8) (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 730,731)

279 **22. rujna**

Snaga Božje ljubavi

“S Bogom ti se sprijatelji i pomiri, i vraćena će ti opet biti sreća.” (Job 22,21)

Isus Krist kaže: “Jer vas sam Otac ljubi.” (Ivan 16,27) Ako je naša vjera učvršćena u Bogu preko Krista, ona će se pokazati “kao pouzdano i čvrsto sidro duše koje prodire u prostor iza zastora kamo je ušao za nas u svojstvu preteče”. Istina je da nas u životu očekuju razočaranja i nevolje; ali sve to, bilo malo ili veliko, trebamo prepustiti Bogu. Njega neće zbuniti

mногоstrukost naših pritužbi i nevolja niti će Mu teret svega što nas tišti i muči biti pretežak. On budno bdije nad svakom obitelji i brine o svakom pojedincu; On nas ne zaboravlja ni u našim poslovnim brigama i bilo kakvom jadu naše duše. On zapaža svaku suzu i suosjeća s nama u našim slabostima. Sve nevolje i kušnje koje nas ovdje snalaze dopuštene su da bi se ostvarile Njegove namjere u ljubavi i dobroti prema nama, “da bismo postali dionicima njegove svetosti”, a tako i sudionici u punini radosti koju pruža Njegova nazočnost. ...

Biblija nam najsnažnijim riječima predočava koliko je bitno stjecanje prave spoznaje o Bogu. Petar kaže: “Milost vam i mir uobilju po pravoj spoznaji Boga i našega Gospodina Isusa Krista! Njegova božanska snaga obdarila nas je svime što je potrebno za život i pobožnost, pravom spoznajom onoga koji nas je pozvao vlastitom slavom i moći.” (2. Petrova 1,2,3) A Sveto pismo nas poziva: “S Bogom ti se sprijatelji i pomiri, i vraćena će ti opet biti sreća.”

Bog nam je zapovjedio: “Posvećujte se dakle, da sveti budete, jer svet sam ja!” (Levitski zakonik 11,44), a nadahnuti apostol naglašava da bez svetosti “nitko neće vidjeti Gospodina”. Svetost je suglasnost s Božjom voljom. Grieh je unakazio i gotovo sasvim izbrisao Božji lik u čovjeku; zadatak je Evandjelja da ponovno uspostavi ono što je bilo izgubljeno, i mi u tom nastojanju trebamo surađivati s božanskom silom. Ali kako možemo doći u suglasnost s Bogom i kako postati slični Njemu ako ne steknemo znanje o Njemu? Krist je došao na svijet upravo zato da nam otkrije tu spoznaju.

Oskudno shvaćanje koje mnogi imaju o Kristovom uzvišenom karakteru i Njegovom poslanju, sužava njihovo vjersko iskustvo i znatno usporava njihovo napredovanje u svetom življenju. Osobna pobožnost je među pripadnicima našeg naroda u znatnom opadanju. Mnogo je formalizma, mnogo mehaničkog ponavljanja uobičajenih fraza i mnogo je religije samo na riječima; ali u naše duhovno iskustvo treba unijeti nešto dublje i postojanije. ... Koliko nam je stoga važno da na osnovi osobnog iskustva upoznamo Boga i silu Njegove ljubavi onako kako je ona otkrivena u Kristu! Moramo marljivije i uz usrdniju molitvu proučavati Pisma, naše razumijevanje mora biti oživljeno Svetim Duhom i naša se srca moraju stalno uzdizati

Bogu u vjeri, nadi i neprekidnoj zahvalnosti. (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 742—744)

280 **23. rujna**

Čvrsto oslanjanje na Krista

“A Bog, izvor nade, neka vam dadne potpunu radost i mir u vjeri da napredujete u nadi snagom Duha Svetoga.” (Rimljanima 15,13)

Ponekad dubok osjećaj bezvrijednosti može izazvati strujanje užasa kroz dušu, ali to nije dokaz da je Bog promijenio svoj odnos prema nama niti mi prema Bogu. ... Trebali bismo vjerom zgrabiti Kristovu ruku i potpuno Mu vjerovati u tami kao i na svjetlu.

Sotona može šaptati: “Ti si prevelik grešnik da bi te Krist spasio.” Kad priznate kako ste uistinu grešni i nedostojni, možete kušača dočekati uzvikom: “Na temelju pomirenja, prihvaćam Krista kao svojega Spasitelja. Ne vjerujem u svoje zasluge, već u dragocjenu krv Isusa Krista koja me čisti. Ovog se trenutka svojom bespomoćnom dušom oslanjam na Krista.” Kršćanski život treba biti život neprekidne, žive vjere. Nepokolebljivo povjerenje i čvrsto oslanjanje na Krista donijet će mir i sigurnost duši. ...

Svaka zapreka, svaki unutarnji neprijatelj samo povećava vašu potrebu za Kristom. On je došao ukloniti kameno srce i dati vam mesno srce. Obratite Mu se za posebnu milost kako biste pobijedili svoje karakterne mane. Kad vas napadnu kušnje, postojano se oduprite zlim utjecajima. Upitajte svoju dušu: “Zar da osramotim svojega Otkupitelja? Predao sam se Kristu; ne mogu činiti djela Sotone.” Vapite dragom Spasitelju za pomoć da žrtvujete svakog idola i da se odreknete svakog omiljenog grijeha. Neka oči vjere ugledaju Isusa gdje stoji pred Očevim prijestoljem, pokazujući svoje rane na rukama dok moli za vas. Vjerujte da vaša snaga dolazi kroz dragocjenog Spasitelja.

Vjerom gledajte krune koje čekaju one koji će pobijediti i slušajte pobjedničku pjesmu otkupljenih: “Dostojno je, do-

stojno Janje koje je bilo zaklano i koje nas je otkupilo Bogu!" Pokušajte promatrati ovaj prizor kao stvaran. Prvi kršćanski mučenik, Stjepan, u svom je strašnom sukobu s poglavarstvi- ma i vlastima i duhovima pakosti ispod neba, ustvrdio: "Evo, gledam otvorena nebesa i Sina Čovječjega gdje stoji Bogu s desne strane." (Djela 7,56) Spasitelj svijeta otkrio mu se s nebesa, promatrajući ga s najvećim zanimanjem, a sjajno svje- tlo Kristova lica obasjalo je Stjepana takvim sjajem da su čak i njegovi neprijatelji primijetili kako mu lice sjaji kao lice anđela.

Kad bismo dopustili svojem umu da se više bavi Kristom i nebeskim svijetom, pronašli bismo moćan poticaj i podršku, pobjeđujući u Gospodnjim bitkama. Ponos i ljubav svijeta iz- gubit će svoju silu dok promatramo slavu te bolje zemlje koja će uskoro postati naš dom. Uspoređene s Kristovom ljepotom, sve zemaljske privlačnosti činit će se manje vrijednima. (*Review and Herald*, 15. studenoga 1887.)

24. rujna

281

Posvećujuća snaga istine

"Posveti ih istinom; tvoja je riječ istina." (Ivan 17,19)

Trajno obrazovanje pružit će čovjeku više nego išta drugo. Oni koji nikad nisu zadovoljni ako svakodnevno ne rastu, uis- tinu će napredovati u životu. ...

Nemojte se zadržavati samo na ... jednoj točki, usredoto- čujući sve snage uma samo na to, nastojeći to uporno namet- nuti i drugima, već uzmite drugu temu i pozorno je proučavajte. Tako će se pred vašim razumijevanjem otkrivati tajne jedna za drugom. Na ovaj način zadobit ćete dvije značajne pobjede. Vježbanjem uma ne samo što ćete steći korisno znanje, nego i znatno ojačati svoje umne sposobnosti. Ključ kojim ste ot- ključali jednu tajnu može otkriti i druge dragocjene dragulje dosad neotkrivenog znanja. ...

Svijet je prepun zabluda i izmišljotina. Senzacionalističke novosti, koje imaju za cilj da u potpunosti obuzmu ljudski um, u stalnom su porastu i sve je više neobičnih teorija po-

gubnih za moralni i duhovni napredak. Božjem djelu potrebi su ljudi prosvijećenog uma, mislioci dobro upućeni u Svete spise, da bi se mogli suprotstaviti plimi protivljenja koja sve više uzima maha. Aroganciju, skučenost, jednostranost i nedosljednost ne možemo odobriti, ma koliko se te osobine zao-dijevale u ruho tobožnje pobožnosti. Samo oni čija su srca posvećena silom istine mogu imati uvjerljiv utjecaj na dobro. Takvi sebi mogu dopustiti da ostanu mirni i spokojni, znajući da pobornici zabluda ne mogu istinu ni tvoriti niti uništiti. ...

Sotonskim obmanama ovoga vijeka moramo se mudro i odlučno suprotstaviti Božjom riječju, koja predstavlja duhovni mač. Ona ista nevidljiva ruka koja upravlja planetima u njihovom beskrajnom kretanju, omogućuje i čovjeku stvorenom na Njegovu sliku da u obavljanju svojih dužnosti na Zemlji bude samo malo manji od anđela. Ljudi kojima je povjerena najsvečanija istina ikada dana čovječanstvu nisu ispunili Božju namjeru. Bog želi da u usavršavanju napredujemo sve više i više, nastojeći na svakom koraku da sve što činimo bude na slavu i čast Njemu. Čovjek ne poznaje samog sebe. Naše odgovornosti su u potpunom razmjeru sa svjetlošću, mogućnostima i prednostima. ...

Biblija, ta dragocjena Božja knjiga, sadrži životna pravila za ljude svih staleža i svih životnih poziva. Tu se nalaze primjere koje svatko treba proučavati i slijediti. "Jer Sin Čovječji nije došao da mu služe, nego da on služi." (Marko 10,45) Istinska čast i slava Kristovog sluga nije u broju održanih propovijedi ili napisanih knjiga, nego u vjernom služenju potreba naroda. (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 413—416)

282 **25. rujna**

Prava poniznost

"Naprotiv, što je ludo u očima svijeta, izabra Bog da posrami jake ... da se nijedan čovjek ne može ponositi pred Bogom." (1. Korinćanima 1,27-29)

Nakon Isusovog uzašašća, liječnici, pravnici, svećenici, vladari, književnici i teolozi slušali su s čuđenjem riječi mu-

drosti i sile koje su govorili neuki skromni ljudi. Diveći se uspjehu ovih poniznih učenika, ovi obrazovani ljudi su na svoju radost konačno shvatili činjenicu da su učenici bili s Isusom i od Njega se učili. Njihov karakter i jednostavnost njihovog učenja bili su slični Kristovom karakteru i učenju. ...

Oni koji danas propovijedaju nepopularnu istinu moraju imati silu odozgo udruženu s onim što naučavaju, inače će njihovi napori ostati beznačajni. Dragocjena osobina koja se zove poniznost tužno nedostaje i propovjednicima i crkvi. Ljudi koji propovijedaju istinu imaju previsoko mišljenje o vlastitim sposobnostima. Istinska poniznost navodi čovjeka da uzdiže Krista i istinu, i da uvijek bude svjestan svoje potpune ovisnosti o Bogu, autoru istine. Pouka o poniznosti uči se teško i vrlo bolno, ali na kraju donosi vrijedne rezultate. Bolno napredovanje koje obično prati razumijevanje i prihvaćanje ove pouke prouzročeno je lažnom predstavom o sebi, tako da nismo u mogućnosti uvidjeti svoje mnogobrojne nedostatke. Ljudsko srce je ispunjeno taštinom i ponosom. Samo Božja milost može učiniti promjenu.

Tvoja je zadaća ... da se sâm poniziš i ne čekaš da te Bog ponizi. Božja ruka ponekad teško pritišće pojedince, da bi u poniznosti pred Njim zauzeli mjesto koje im pripada; ali koliko je bolje da smo u srcu sami ponizni pred Bogom svakoga dana! Na nama je ili da se sami ponizimo, ili ćemo u svojoj oholosti čekati dok nas Bog ne ponizi. ...

Da biste shvatili istinu, morate strogo odgajati i vježbati svoj um, stalno ga privikavajući da teži za vrlinom istinske pobožnosti. Za sada jedva ponešto naslućujete o tome. Kada Krist bude boravio u vama, posjedovat ćete nešto više od same teorije o istini. Tada nećete ponavljati pouke koje je Krist dao dok je bio na Zemlji, nego ćete svojim životom samoodricanja i potpune posvećenosti Božjem djelu djelovati odgojno na druge. Vaš će život biti živa propovijed koja ima veću moć od bilo koje propovijedi izgovorene s propovjedaonice.

Nesebičan duh, samoprijegornu milost i čistu pobožnost koju želite vidjeti u životu drugih, morate najprije njegovati u sebi. Da biste se stalno razvijali u duhovnoj mudrosti i postajali sve uspješniji u svom pozivu, morate se naviknuti biti korisni u manjim dužnostima koje se nalaze na vašem život-

nom putu. Ne morate čekati priliku da učinite neki veliki posao, već spremno iskoristite prvu prigodu da se pokažete vjerni u najmanjem, i to će vam otvoriti put postupnog napredovanja s jednog povjerljivog položaja na drugi. (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 378—380)

283 **26. rujna**

U skladu s Kristom

***“Kao njegovi suradnici mi vas opominjemo da ne pri-
mate uzalud milosti Božje.” (2. Korinćanima 6,1)***

Cijelo Nebo se zanima za djelo koje se obavlja na ovom svijetu i kojim se ljudi i žene pripremaju za budući besmrtni život. Po Božjem planu ljudskim je oruđima dana visoka čast da kao suradnici s Isusom Kristom rade na spašavanju duša. Božja riječ jasno kaže da znatnu prednost sudionicima u tom velikom djelu pruža spoznaja da je Svemogućí na njihovoj strani, pružajući im pomoć u svakom njihovom iskrenom naporu da dostignu najviši stupanj moralnog i duhovnog savršenstva u radu za svojega Učitelja. To će biti slučaj sa svima koji osjećaju potrebu za pomoći. Oni trebaju smatrati Božje djelo uzvišenim i svetim, i svakoga dana prinositi Bogu darove zahvalnosti za silu Njegove milosti koja ih osposobljava da napreduju u životu pobožnosti. Djelatnik uvijek treba imati skromno mišljenje o sebi, imajući na umu mnogobrojne prigode i mogućnosti koje je propustio u nedostatku marljivosti i ljubavi prema radu. On ne treba biti obeshrabren, nego treba iznova ulagati nove napore da nadoknadi propušteno vrijeme. ...

Nitko ne može biti prisiljen da popuštanjem sotonskim kušnjama gazi svoju savjest i žalosti Svetoga Duha. U Božjoj riječi su dana mnogobrojna obećanja i upute na osnovi kojih svi koji žele mogu imati božansku pomoć u svojim nastojanjima da pobijede. Ako stalno imaju Isusa pred sobom, oni će se promijeniti i postati Mu slični. Oni koji vjerom ostaju u Kristu, dobivaju silu koja njihove napore čini uspješnima. Oni će stalno rasti i postati uspješniji u svojem radu, a Božji blagoslov koji će se pokazati u općem napretku Njegovog djela svjedočit

će da su oni doista Kristovi suradnici. Ali ma koliko netko napredovao u duhovnom životu, nikad se ne može uzdići do te razine da mu više nije potrebno marljivo istraživanje Pisma, jer se u njemu nalaze temeljni dokazi naše vjere. Sve točke nauka, čak iako su prihvaćene kao istina, treba preispitati u svjetlosti Zakona i Svjedočanstva; ako ne mogu izdržati tu provjeru, znači da u njima nema svjetlosti.

Treba pozorno proučavati veliki plan otkupljenja kako je otkriven u završnom djelu za ovo posljednje vrijeme. Prizori koji se odigravaju u nebeskom Svetištu trebaju ostaviti snažan dojam na um i srca mnogih, tako da i oni mogu ostaviti dojam na druge. Svi trebaju steći dublju spoznaju o službi pomirenja koja se obavlja u nebeskom Svetištu. Kad se ova velika istina uvidi i shvati, svi oni koji je prihvate radit će u skladu s Kristom na pripremi ljudi da opstanu u veliki Božji dan, i njihovi napori bit će uspješni. (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 573—575)

27. rujna

284

Riječi su pokazatelj

“Dobar čovjek iz dobre riznice srca svojega iznosi dobro, zao čovjek iz zle riznice iznosi zlo.” (Matej 12,35 — Šarić)

Vaše riječi su pokazatelj vašega karaktera. ... Ovdje vidimo koliko je važno oprezno birati riječi koje izgovaramo. Kad se pravilno koristi, dar govora ima veliku moć na dobro. ...

Prednost je svih nas što možemo ispuniti odaje svoje duše čistim i svetim blagom ako se temeljito upoznajemo s dragocjenim Kristovim riječima izgovorenima za našu pouku. ...

Pazeći na opomenu i ohrabrenja dana u Božjoj riječi, možete živjeti “dostojno Gospodina, da mu budete ugodni u svemu; da budete plodonosni svakom vrstom dobrih djela i da napredujete u spoznaji Boga; i da se, ojačani svakovrsnom snagom kako to odgovara moći njegova božanstva, osposobite za savršenu postojanost i strpljivost; da veselo zahvaljujete Ocu”. (Kološanima 1,10.11) Oni koji su ovako ojačani, neće hoditi pognute glave. ...

“Da veselo zahvaljujete Ocu, koji nas učini dostojnima sudioništva u baštini svetih u svjetlu. On nas istrgnu iz vlasti tame i prenese u kraljevstvo svoga ljubljenog Sina, u kome imamo otkupljenje, oproštenje grijeha.” (Kološanima 1,12-14) Nećemo li tada svi, stari i mladi, naučiti razgovarati jezikom kojim se govori u Božjem kraljevstvu? Hoće li naš nebeski Otac rado slušati naše riječi?

Kao oni koji tvrdimo da smo kršćani, nalazimo se pod svečanom obvezom da riječima otkrijemo istinu koju ispovijedamo. Jezik je malen ud, ali kakvog li dobra može učiniti ako je srce čisto! Ako je u srcu pohranjeno ono što je plemenito, ako je u njemu pohranjena Kristova nježnost, sućut i ljubaznost, to će se očitovati u riječima koje izgovaramo i postupcima koje činimo. Svjetlo koje svijetli iz Božje riječi predstavlja naš vodič. Ništa toliko ne oslabljuje crkvu kao pogrešna uporaba dara govora. ...

Kakvoća naših djela prikazana je našim riječima. Kad su naša djela i riječi usklađeni u Kristu, pokazujemo da smo posvećeni Bogu, usavršavajući svoju svetost u Njegovom strahu. Kad dajemo sebe Njemu — svoju dušu, tijelo i duh — On djeluje u nama da želimo i činimo ono što je Njemu ugodno.

Ljubav prema Kristu otkriva se u našem srcu izražavanjem hvale. Oni koji su posvećeni Bogu, pokazat će to svojim posvećenim razgovorom. Ako su njihova srca čista, njihove riječi će biti čiste, pokazujući uzvišeno načelo djelovanja u posvećenom smjeru. Um će biti udubljen u sveto razmišljanje i osjećat će se Božja nazočnost. (*Review and Herald*, 18. siječnja 1898.)

285 **28. rujna**

Ezekija se ponizio

“Ezekija se ponizio zato što mu se bilo uzoholilo srce, i on i Jeruzalemci, pa tako nije došla na njih Jahvina srdžba za Ezekijina života.” (2. Ljetopisa 32,26)

Ispunjen kajanjem, “Ezekija se ponizio zato što mu se bilo uzoholilo srce”. ... Ali zlo sjeme je bilo posijano i u svoje

vrijeme je trebalo proklijati i donijeti žetvu pustošenja i boli. Ipak, u preostalim godinama svoje vladavine judejski kralj je trebao uživati blagostanje zbog svoje čvrste odluke da popravi prošlost i da proslavi ime Boga kojemu služi, ali njegova je vjera morala biti stavljena na tešku kušnju i on je morao naučiti da se jedino uz potpuno oslanjanje na Gospodina može nadati pobjedi nad silama tame koje su se urotile da donesu propast njemu i potpuno uništenje njegovu narodu.

Izvjestaj o Ezekijinom neuspjehu da se u vrijeme posjeta poslanika pokaže dostojnim ukazanoj povjerenja, pruža važnu pouku svima nama. Mnogo više nego što činimo, trebali bismo govoriti o dragocjenim poglavljima svojega iskustva, o Božjoj milosti i dobroti, o nenadmašnim dubinama Spasiteljeve ljubavi. Kad su um i srce puni Božje ljubavi, neće nam biti teško govoriti o onome što spada u duhovni život. Velike misli, plemenite težnje, jasno shvaćanje istine, nesebične namjere, čežnja za pobožnošću i svetošću, sve će se to izražavati riječima koje će pokazivati karakter onoga što se krije u srcu.

Onima s kojima se iz dana u dan družimo potrebni su naša pomoć i naše vodstvo. Oni mogu biti u takvom duševnom stanju da im riječ izgovorena u pravo vrijeme bude kao klin zabijen na pravo mjesto. Sutra bi neke od tih duša mogle biti na mjestu na kojemu im se ne bismo mogli ponovno približiti. Kakav je naš utjecaj na te naše suputnike?

Svaki dan u životu nameće nam odgovornosti koje moramo nositi. Svakoga dana svojim riječima i postupcima utječemo na one s kojima se družimo. Kako je zato velika naša potreba da bdijemo nad svojim usnama i da budno pazimo na svoje korake! Jedan nesmotren pokret, jedan nerazuman korak, i uzburkani valovi neke snažne kušnje mogu odvući dušu u propast. Mi ne možemo izbrisati misli koje smo usadili u ljudski um. ...

S druge pak strane, ako svojim primjerom pomognemo drugima da prihvate dobra načela, dajemo im snagu da čine dobro. Oni sa svoje strane šire isti taj blagoslovljeni utjecaj na druge. I tako stotine i tisuće ljudi dobivaju pomoć zahvaljujući našem nesvjesnom utjecaju. Ikreni Kristov sljedbenik jača dobre namjere svih s kojima dolazi u dodir. Nevjerničkom svijetu, koji voli grijeh, on otkriva snagu Božje milosti i savršen-

stvo Njegovog karaktera. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 220,221)

286 **29. rujna**

Osobni utjecaj je snaga

“Zdenac je u mom vrtu, izvor žive vode koja teče s Libana.” (Pjesma 4,15)

Isto tako će osobni dodir i druženje s ljudima učiniti da spasonosna snaga Evandjelja dopre do njih. Ljudi se ne spašavaju kao skupina, već kao pojedinci. U osobnom utjecaju krije se snaga. On se treba sjediniti s Kristovim utjecajem, uzdizati kao što je Krist uzdizao, usađivati prava načela i zaustavljati širenje pokvarenosti u svijetu. On treba širiti milost koju samo Krist može dati. On treba uzdizati, uljepšavati život i karakter bližnjih snagom čistog primjera koji prate iskrena vjera i ljubav. ...

Cijeli ljudski organizam je tako poremećen grijehom, um je izopačen, mašta pokvarena, sposobnosti duše oslabljene. Osjeća se nedostatak čiste vjere i svetosti srca. Božanska snaga obraćenja nije uspjela preobraziti karakter. Duša je slaba, i budući da nema moralne snage potrebne za pobjedu, postala je zatrovana i izopačena.

U srcu koje se očistilo, sve se mijenja. Preobrazba karaktera svjedoči svima da se u srcu nastanio Krist. Božji Duh rasplamsava novi život u duši, dovodeći misli i želje u pokornost Kristovoj volji; i unutarnji čovjek se obnavlja na Božju sliku. Slabi i pogrešivi ljudi pokazuju svijetu da otkupiteljska snaga milosti može učiniti da nesavršeni karakter postane skladan i da donese obilan rod.

Srce koje prima Božju riječ nije kao bara koja se isparava, niti kao ispucana čatrnja koja gubi svoje blago. Ono je kao gorski potok koji se napaja na nepresušnom izvoru čije hladne iskričave vode skakuću s kamena na kamen, osvježavajući umorne, žedne i opterećene. Ono je kao rijeka koja stalno teče i tekući postaje sve dublja i šira, sve dok se njezine životodavne vode ne prošire po svoj zemlji. ...

Tako je i s pravim Božjim djetetom. Kristova vjera u njemu djelovat će kao životodavno načelo koje sve prožima; kao živa, djelotvorna, duhovna snaga. Kad se srce izloži djelovanju nebeskih utjecaja istine i ljubavi, ta načela se ponovno pokazuju kao potoci u pustinji, pretvarajući golu i suhu zemlju u plodno tlo.

Kad se oni koji su očišćeni i posvećeni spoznajom biblijske istine iz sveg srca uključe u djelo spašavanja duša, postat će doista miris na život. I kad iz dana u dan budu pili iz nepresušivog izvora milosti i znanja, vidjet će da su im srca prepuna Duha njihovog Učitelja, i da su njihovom nesebičnom službom mnogi dobili tjelesne, umne i duhovne blagoslove. Umorni su se osvježili, bolesni su povratili zdravlje, a opterećeni grijehom su se rasteretili. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 149,150)

30. rujna

287

Istinitost, iskrenost, poštenje

***“Ostani vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac — život!”
(Otkrivenje 2,10)***

Sveznajući Bog vidi nedostatke svakoga od nas i sklonosti kojima podliježemo, ali ipak nas podnosi takve kakvi jesmo i sažaljuje se na nas zbog naših slabosti. Od pripadnika svojeg naroda On traži da gaje taj isti duh suosjećajnosti i strpljivosti. Pravi kršćani nikad ne nalaze zadovoljstvo u razotkrivanju nedostataka i slabosti drugih. Oni ... misle samo o onome što je privlačno i dobro. Svako iznalaženje tuđih pogrešaka i svaka riječ kritike i osude zadaje pravom kršćaninu bol. ...

Kad bi svi koji tvrde da su kršćani svoje istraživačke sposobnosti, umjesto u iznalaženju tuđih pogrešaka, upotrijebili u otkrivanju svojih nedostataka i nastojanju da se poprave, duhovno stanje u našoj crkvi bilo bi danas znatno zdravije. Neki su poštteni samo onda kad ih to ništa ne stoji; ali kad se neiskrenost bolje isplati, poštenje se zaboravlja. Poštenje i neiskrenost ne mogu istodobno opstati u umu. Ako vlast dobiju istina i poštenje, s vremenom će neiskrenost biti progšana;

ili će, ukoliko se gaji neiskrenost, poštenje biti zaboravljeno. Ove dvije suprotnosti se nikad ne mogu složiti, jer nemaju ništa zajedničko; jedna je Baalov prorok, a druga je pravi Božji prorok. Kad one koji su istiniti, iskreni i poštteni Gospodin učini svojim blistavim draguljima, On će na njih gledati s potpunim zadovoljstvom. Za takve anđeli pripremaju krune, i s tih kruna ukrašenih zvijezdama odsjajivat će veličanstvena svjetlost koja zrači od Božjeg prijestolja. ...

Gospodin ispituje i provjerava svoj narod. U prosuđivanju i osudi svojih karakternih nedostataka možete biti strogi koliko god hoćete; ali prema drugima budite ljubazni i sažaljivi. Pitajte se svakog dana: "Jesam li dosljedan u potpunosti, ili sam neiskren u srcu?" Molite se najusrdnije Gospodinu da vas spasi od svake obmanutosti u tom pogledu. U pitanju su vječni interesi. Dok toliko njih čeznu samo za počastima i prolaznim dobitkom na ovom svijetu, vi, draga moja braćo, usrdno tražite sigurnost u Božjoj ljubavi, vapeći: "Tko će mi pokazati kako da utvrdim svoj poziv i svoj izbor?"

Sotona pomnjivo proučava urođene grijehe ljudi, a zatim započinje svoje djelo, obmanjujući ih i hvatajući ih u zamku. Mi smo okruženi mnogobrojnim kušnjama, ali pobjeda je zajamčena ako se hrabro borimo u Gospodnjim bitkama. Opasnost prijeti svima. Ali ako svojom životnom stazom hodite ponizno i uz molitvu, iz svih iskušenja izići ćete čistiji od zlata, dragocjeniji od zlata ofirskog. Ali ako ostanete bezbrižni i zanemarite molitvu, bit ćete kao zvono koje zvoni ili praporac koji zveči. (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 95—98)

Uzvisimo Isusa kao Glavu Crkve

1. listopada

288

Glava Crkve

“On je i Glava Tijela, Crkve: on je početak, prvorođenac od mrtvih, da u svemu bude prvi.” (Kološanima 1,18)

Nakon uzašašća Krist vrši svoje djelo na Zemlji preko izabranih izaslanika kroz koje govori ljudskim sinovima i propovjednicima o njihovim potrebama. Velika Glava Crkve nadzire svoje djelo preko ljudi koje je Bog postavio da budu Njegovi predstavnici.

Položaj onih koje je Bog pozvao da riječju i naukom rade na izgradnji Njegove Crkve je vrlo odgovoran. Oni trebaju u Kristovo ime pozivati muškarce i žene da se pomire s Bogom, a svoju zadaću mogu ostvariti samo ako dobiju mudrost i snagu odozgo.

Kristovi propovjednici su duhovni čuvari naroda povjerenog njihovoj brizi. Njihov rad uspoređen je s radom stražara. U drevna vremena stražari su se postavljali na gradske bedeme odakle su s visine mogli nadzirati važna mjesta koja je trebalo čuvati, i upozoriti na približavanje neprijatelja. O njihovoj vjernosti ovisila je sigurnost svih u gradu. U određenim vremen-skim razmacima trebali su se dozivati kako bi bili sigurni da su svi budni i da se nikome nije ništa dogodilo. Povik ohrabrenja ili upozorenja prenosio se od jednoga do drugoga dok ne bi obišao grad. ...

Prednost stražara na zidovima Siona jest da žive tako blizu Bogu i da budu tako osjetljivi na djelovanje Njegovog Duha da preko njih može muškarcima i ženama govoriti o opasnosti u kojoj se nalaze i pokazati im put u sigurnost. Trebaju ih vjerno upozoravati na sigurne posljedice prijestupa i vjerno zastupati probitak crkve. Ni u jednom trenutku ne smiju popus-

titi u svojoj budnosti. ... Trebaju podignuti glasove kao trubni zvuk, i nikad ne smiju odaslati kolebljiv i nesiguran ton. ...

Onaj koji služi pod Emanuelovom zastavom umrljanom krvlju morat će obaviti posao koji zahtijeva izniman napor i strpljivu ustrajnost. No vojnik križa stoji nepokolebljivo na bojišnici. ... On je svjestan potrebe za snagom odozgo. Pobjede koje izvojuje ... potiču ga da se sve više oslanja na Svemoćnoga. Oslanjajući se na Silnoga, on je sposoban iznijeti vijest spasenja takvom snagom da će odzvanjati u umovima ljudi. ...

Zahvaljujući tome što je gledao Nevidljivoga, dobivao je snagu i živahnost duše; zemaljska sila nije mogla vladati njegovim umom i karakterom. (*Djela apostolska*, str. 226—228)

289 **2. listopada**

Suradnici s Njim

“Vi ste svjetlo svijetu.” (Matej 5,14)

Naš Gospodin želi da Njegova crkva pokaže svijetu svu puninu bogatstva i izobilja koje nalazimo u Njemu. Mi neprekidno primamo darove Božje milosti i, dijeleći ih drugima, trebamo ovom svijetu otkriti Kristovu ljubav i dobrotu. I dok je cijelo Nebo u pokretu, šaljući glasnike u sve krajeve svijeta da nastave djelo otkupljenja, i mi kao Crkva živoga Boga također trebamo surađivati s Kristom. Mi smo udovi Njegova simboličkog Tijela. On je Glava koja nadzire sve udove. I sam Krist u svojoj beskrajnoj milosti djeluje na ljudska srca, ostvarujući u njima tako čudesan duhovi preobražaj da to i anđeli gledaju s divljenjem i radošću. Ista nesebična ljubav koja je bila tako svojstvena Učitelju, vidi se u karakteru i životu Njegovih pravih sljedbenika. Krist očekuje da ljudi postanu sudionici u Njegovoj božanskoj naravi još u ovom svijetu, ne samo odražavajući Njegovu slavu na hvalu i čast Bogu, nego i razgoneći tamu ovoga svijeta odsjajivanjem nebeske svjetlosti. Na taj način ostvaruju se Kristove riječi: “Vi ste svjetlo svijetu.”

“Mi smo Božji suradnici” (1. Korinćanima 3,9) i “dobri upravitelji mnogovrsne Božje milosti” (1. Petrova 4,10). Pozna-

vanje Božje milosti, istina Njegove riječi kao i ovozemaljski darovi — vrijeme, novac, sposobnosti i utjecaj — sve su to Bogom povjereni talenti koje trebamo upotrijebiti na slavu Njemu i za spasenje ljudi. Za Boga, koji ljude stalno obasipa svojim darovima, nema veće uvrede nego kad vidi kako ih oni sebično grabe samo za sebe, ne vraćajući ništa Darovatelju. Isus na Nebu sprema stanove za one koji Ga ljube; da, više od stanova — kraljevstvo koje nam je namijenjeno. Ali svi koji žele naslijediti ove blagoslove moraju biti sudionici i u Kristovom samoodricanju i samopožrtvovnosti za dobro drugih.

Nikad nije bila veća potreba za ozbiljnim i samopožrtvovnim radom u Kristovom djelu kao danas, jer su sati vremena milosti i kušnje na izmaku i treba objaviti posljednju poruku milosti svijetu. Duša mi je pokrenuta “makedonskim vapajima” koji dolaze sa svih strana, iz gradova i sela naše zemlje, s druge strane Atlantika i širokog Pacifika i s raznih otoka na moru. “Dodi ... i pomoz nam!” Braćo i sestre, hoćete li se odazvati ovom pozivu, govoreći: “Učinit ćemo sve što je u našoj moći šaljući vam misionare i novac. Odreći ćemo se ukrašavanja svojih kuća, razmetljivog kićenja svoje vanjštine i popuštanja prohtjevima apetita. Sredstva koja su nam povjerena dat ćemo za Božje djelo, i sami ćemo se neizostavno posvetiti radu za Boga.” ... Uložite na taj način u nebesku banku svaki dolar koji možete prištedjeti. (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 731—733)

3. listopada

290

Krist proslavljen u svom narodu

***“Ovo vam rekoh, da u meni imate mir. U svijetu ćete imati patnju. Ali, ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet!”
(Ivan 16,33)***

Krist nije pretrpio neuspjeh niti je bio obeshrabren, pa Njegovi sljedbenici trebaju pokazati istu ustrajnu vjeru. Oni trebaju živjeti kao što je On živio i raditi kao što je On radio, jer oni ovise o Njemu kao velikom Predstojniku. Moraju posjedovati hrabrost, snagu i ustrajnost. Premda očite nemogućno-

sti priječe njihov put, Njegovom milošću moraju ići naprijed. Umjesto da se žale na poteškoće, pozvani su ih svladati. Ne trebaju ni zbog čega očajavati, a trebaju se nadati svemu. Zlatnim lancem svoje neusporedive ljubavi Krist ih je povezao s Božjim prijestoljem. Njegova je namjera da imaju najviši utjecaj u svemiru koji proistječe iz izvora svake sile. Oni trebaju imati silu da se odupru zlu, silu koju neće svladati ni zemlja, ni smrt, ni pakao, silu koja će ih pripremiti da pobijede kao što je i Krist pobijedio.

Kristova je namjera da se u Njegovoj crkvi na Zemlji pokažu nebeski red, nebeski način upravljanja i nebeski božanski sklad. Tako će se On proslaviti u svom narodu. Preko njih će Sunce pravde zasjati nepomućenim sjajem ovom svijetu. Krist je svojoj crkvi dao izobilne darove, da bi mogao primiti veliki dobitak slave od svog izbavljenog i otkupljenog vlasništva. On je svojem narodu podario mogućnosti i blagoslove da bi mogao predstaviti Onoga koji sve ima u punini. Crkva obdarena Kristovom pravdom Njegova je riznica u kojoj se u punini i konačnom prikazu trebaju pojaviti plodovi Njegoveog milosrđa, Njegove milosti i Njegove ljubavi. U čistoći i savršenstvu svojeg naroda Krist vidi nagradu za svoje poniženje i dodatak svojoj slavi — Krist, veliko Središte, iz kojeg zrači sva slava. ...

Krist je završio djelo koje Mu je bilo povjereno. On je proslavio Boga na Zemlji. Obznanio je Očevo ime. Okupio je one koji će nastaviti Njegovo djelo među ljudima. Rekao je: "Ja se u njima proslavih. Ja više ne ostajem u svijetu. A oni ostaju u svijetu, dok ja idem k tebi. Sveti Oče, čuvaj u svome imenu one koje si mi dao, da budu jedno kao mi!" (Ivan 17,10.11) ...

Tako je jezikom Čovjeka koji ima božanski autoritet Krist svoju izabranu Crkvu stavio u Očevo naručje. Kao posvećeni Veliki svećenik On posreduje za svoj narod. Kao vjerni pastir On okuplja svoje stado u sjenu Svemogućega, u čvrsto i sigurno pribježište. Njemu sad predstoji konačna bitka sa Sotonom i On je odlazi prihvatiti. (*Isusov život*, str. 565,566)

Kraljevsko ime

“Ali, ako trpi kao kršćanin, neka se ne stidi, već neka hvali Boga tim imenom.” (1. Petrova 4,16)

Bog mi je naložio da objavim Njegovom narodu, pastorima i vjernicima: “Zauzmite položaj na uzvišenom području. Staloženo se krećite naprijed i prema gore stazom koju je Isus utro. Nemojte se oslanjati na svoje mišljenje. Posvećenje istinom je vaša jedina sigurnost.” Gospodin Bog Izraelov dat će svom narodu svoju snagu i moć, kako bi primajući mogli davati. On će podignuti i okrijepiti one koji Mu služe umom, srcem i snagom.

Mi moramo razumjeti što znači “obučiti se u Krista”, što znači iskusiti Kristovu milost i neprekidno rasti u vjeri.

Kad govorimo o tajni “koja je od vječnosti bila sakrivena u Bogu” (Efežanima 3,9) Pavao kaže: “Meni manjemu od najmanjega među svima svetima dana je ova milost: da poganima navijestim neistraživo Kristovo bogatstvo i da svima iznesem na svjetlo provedbu Tajne ... da se sada po Crkvi saopći mnogolika Božja mudrost poglavarstvima i vlastima na nebesima.” Ne samo onima koji žive u ovom svijetu, već i poglavarstvima i vlastima na nebesima, i Crkvi na ovoj Zemlji treba otkriti Božju slavu.

Bog je među poganima odabrao svoj narod i nazvao ih kršćanima. Ovo je kraljevsko ime koje dobivaju oni koji se pridruže Kristu. ... Petar kaže: “Ali, ako trpi kao kršćanin, neka se ne stidi, već neka hvali Boga tim imenom.” ...

O, kad bi Božji narod držao Boga za Njegovu Riječ i zgrabio dragocjeno blago znanja otvoreno pred sobom! ...

Pred nama je najuzvišeniji i najsvetiji Primjer. Mišlju, riječju i djelom Isus je bio bezgrešan. Savršenstvo je krasilo svaki Njegov postupak. On nas upućuje na stazu koju je utro za nas, govoreći. “Ali, ako trpi kao kršćanin, neka se ne stidi, već neka hvali Boga tim imenom.”

Mi imamo savršenog vodiča — Riječ živoga Boga. On nam je dao ovu Riječ da nam bude vodič i savjetnik. Psalmist kaže. “U srce pohranih riječ tvoju, da protiv tebe ne sagriješim.” (Psalam 119,11) ...

Kršćani koji predstavljaju Boga u ovom svijetu ne trebaju tragati za novim i neobičnim doktrinama. Oni ne trebaju ulaziti u tajne budućeg života. Njihova je zadaća da svoj život na ovom svijetu žive na način ugodan Bogu (*Review and Herald*, 26. travnja 1906.)

292 **5. listopada**

Neka Crkva ustane i svijetli

“Ustani, zasini, jer svjetlost tvoja dolazi, nad tobom blista Slava Jahvina. A Zemlju, evo, tmina pokriva, i mrklina narode! A tebe obasjava Jahve, i Slava se njegova javlja nad tobom.” (Izaija 60,1.2)

Zavist je prouzročila prvu smrt na našem svijetu. ... Sva sebičnost dolazi od Sotone. Ljudska bića pripadaju jednoj velikoj obitelji, Božjoj obitelji. Oni trebaju poštivati i voljeti jedan drugog. Ne bi smjeli izgovarati riječi koje vrijeđaju i ranjavaju. Nitko ne bi smio biti nepravedan u svojim poslovima i na taj način izgubiti povjerenje svojih bližnjih. Sebičnost i nepravednost rađaju nezadovoljstvo. Pod njihovim kobnim utjecajem ljudi gube osjećaj što znači voljeti jedan drugog kao što Krist voli nas.

Svi trebaju raditi u ljubavi i zajedništvu, gledajući na Boga kao glavni izvor svega. Ljubav za Krista je načelo koje ujedinjuje čovjeka s njegovim bližnjima. ...

Danas u svijetu vidimo sve suprotno od vjernosti Bogu. Svako kraljevstvo, svaka pokrajina, svaka obitelj ima želju učiniti sebe središtem. Ljudi žele vladati jedni nad drugima. ... Samoljublje je pokretač svakog postupka. ...

Gospodin poziva svoj narod da ostavi daleko od sebe svaki kamen spoticanja, da bude ispunjen Svetim Duhom. Sjedinjenje čovjeka s Bogom i bližnjima, obnavljanje sklonosti činjenju dobra, koju su ljudska bića izgubila padom u grijeh — to je slava Evanđelja. Neka Crkva ustane i svijetli, jer je njezino svjetlo došlo i slava Gospodnja je nad njom. Neka vjernici usrdno teže postizanju pobjede nad sobom. (*Manuscript 78*, 1901.)

Kristova vjera znači mnogo više od oprosta grijeha; ona označava uklanjanje naših grijeha i ispunjavanje praznine vrlinama Svetoga Duha. Ona znači božansko prosvjetljenje i radost u Gospodinu. Ona znači srce oslobođeno sebičnosti, blagoslovljeno stalnom Kristovom nazočnošću. Kad Krist vlada dušom, ona je neporočna i slobodna od grijeha. U životu takvog čovjeka svoje ispunjenje nalaze slava, obilje i savršenstvo evanđeoskog plana. Prihvatanje Spasitelja donosi savršeni mir, savršenu ljubav i savršenu sigurnost. Ljepota i miris Kristovog karaktera koji se otkrivaju u kršćaninovom životu pokazuju da je Bog doista poslao svojega Sina na svijet da spasi svijet. ...

Objavljivanjem božanske slave preko ljudske naravi Nebo će se toliko približiti ljudima da će se ljepota, kojom je ukrašeno unutarnje Svetište, vidjeti u životu svakog čovjeka koji u svoje srce primi Spasitelja. Pod utjecajem Kristove slave objavljene preko ljudi, mnoge duše će biti zadobivene za Gospodina i upućivat će velikom Darovatelju hvalu i zahvalnost. (*Isusove usporedbe*, str. 288,289)

6. listopada

293

Nebo čeka na suradnju

“Tad će sinuti poput zore tvoja svjetlost. ... Pred tobom će ići tvoja pravda, a Slava Jahvina bit će ti zalaznicom.” (Izaija 58,8)

Stalna pomisao na dragocjenu Kristovu žrtvu zbog nas osposobljava nas da ukažemo i drugima na Božje Janje koje je na sebe uzelo grijeha svijeta. Mi moramo biti tumači djelotvornosti Kristove krvi kojom su oprošteni i naši grijesi. Samo ćemo tako moći doprijeti do viših društvenih slojeva. ...

Krist je rekao da je lakše devi proći kroz iglene uši negoli bogatašu ući u nebesko kraljevstvo. Ali Bogu je sve moguće. On može i hoće kroz ljudske predstavnike utjecati na um bogatih koji su svoj život posvetili samo stjecanju novca.

Cijeli svemir već dugo čeka na suradnju s ljudskim predstavnicima u djelu koje su oni izbjegavali i zanemarili. Mnogi

koji su pokušali raditi, odustali su obeshrabreni; ali da su bili ustrajali, uglavnom bi imali mnogo uspjeha. Bog će blagosloviti one koji vjerno rade ovaj posao. Pred njima će ići Kristova pravda i slava Gospodnja bit će njihova nagrada.

Tada će se događati prava čuda istinskog obraćenja, čuda koja se danas mogu samo zamisliti. Ni najveći ljudi u ovom svijetu nisu izvan domašaja Božje čudesne moći. Ako oni koji surađuju u djelu budu znali iskoristiti prigode, vršeći vjerno i odano svoju dužnost, Bog će obratiti ljude koji zauzimaju odgovorne položaje, ljude visokih umnih sposobnosti i utjecaja. Mnogi će zahvaljujući snazi Svetog Duha primiti božanska načela. Promatrajući Isusa u Njegovoj blagosti, u Njegovom samoodricanju i samopožrtvovnosti, sebični bogataš uvidjet će koliko se razlikuje od jadnih, nevoljnih i siromašnih, slijepih i golih, i postat će tako mali u svojim očima da će zavoljeti Krista više od sebe i zaželjeti vječni život.

Obraćen istinom, takav čovjek će u Božjoj ruci postati sredstvo za daljnje širenje svjetlosti. On će osjećati poseban teret za duše iz svoje zanemarene klase. Shvatit će kako je njemu povjereno širenje Evanđelja onima kojima je ovaj svijet sve. Posvetit će svoje vrijeme i svoj novac Bogu, sredstva će pritjecati u Božju riznicu, talenti i utjecaji bit će posvećeni istini, i nova učinkovitost i moć bit će pridodani Crkvi. ...

Čista, posvećena ljubav, ljubav koja je bila izražena u Kristovom životnom djelu, slična je svetom mirisu. Kao Marijina razbijena posuda s miomirisom, ona ispunjava cijelu kuću mirisom. Rječitost, poznavanje istine, iznimne sposobnosti pomiješane s ljubavlju jesu dragocjena baština. ... Ljubav prema Bogu i prema onima za koje je Krist umro izvršit će djelo koje jedva možemo shvatiti. (*Testimonies for the Church*, sv. 6, str. 81—84)

Crkva će biti pridodana crkvi

“Tražite Jahvu dok se može naći, zovite ga dok je blizu!” (Izaija 55,6)

Vjernici crkve trebaju ustati i svijetliti usred moralne tame ovoga svijeta. Ako smo povezani sa Svjetlom svijeta, odsjajivat ćemo svjetlost drugima. Uzimamo li udjela u Spasiteljevoj bogatoj milosti, bit ćemo na blagoslov onima oko nas. ...

Zato što mnogi Njegovi takozvani sljedbenici žele biti prvi, On ne može imati povjerenja u njih. Kad bi bili ponizni i pripravnici da ih On poučava, bili bi moćan primjer ovom svijetu, očitujući utjecaj istine na ljudski karakter. Oni koji rade u Kristovim redovima i nikada ne teže samouzvišenju, otkrit će neprekidno djelovanje i stalan napredak u misijskim pothvatima. Takvi neće biti zadovoljni sve dok postojećoj Crkvi ne bude pridodana nova mjesna crkva.

Bog očekuje od onih koji su u Njegovoj službi da se iskreno bore za vjeru predanu svetima. Naš misijski rad treba biti snažniji nego što je bio u prošlosti. Mnoga područja treba osvojiti; načela istine treba usaditi u novim mjestima; treba osnivati crkve; treba učiniti što je god moguće kako bi se ispunio nalog: “Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga! Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio! Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta.” (Matej 28,19.20)

Život crkve ovisi o zanimanju koje njezini članovi pokazuju za one koji su izvan tora. Neka Božja crkva ne zaboravi da je Krist dao sebe kao žrtvu da spasi svijet od uništenja. Zbog nas je On postao siromašan, kako bismo mi Njegovim siromaštvom mogli doći u posjed vječnih dragocjenosti. Hoće li oni koje je Bog blagoslovio spoznajom istine postati uskogrudni u svojim planovima? Neka se kod njih probudi osjećaj za velike odgovornosti, i neka ostave svaku trunku sebičnosti kako bi Gospodin mogao na njih izliti svojega Svetog Duha. Neka traže Gospodina dok Ga je moguće naći i zovu Ga dok je blizu. Oni nemaju razloga za nedostatak vjere i prigovaranje. Neka prestanu pronalaziti pogreške i prigovarati, i neka promiču duh

zahvalnosti za primljenu milost i blagoslove. Neka proslavljaju Gospodina nehinjenom zahvalnošću za svjetlo Njegove Riječi koje obasjava njihovu stazu i neka Ga prihvate umom i srcem i obasjavaju one koji su u tami. Na taj način će biti pripravnici raditi na hvalu i slavu Bogu i na svojim štitovima ispisati: "Na tome se temelji postojanost svetih koji čuvaju Božje zapovijedi i vjeru u Isusa." (Otkrivenje 14,12) (*Signs of the Times*, 21. kolovoza 1901.)

295 **8. listopada**

Najvažniji objekt

"Ali ako u svjetlu živimo, kao što je on u svjetlu, u zajednici smo jedan s drugim, i krv nas njegova Sina, Isusa, čisti od svakoga grijeha." (1. Ivanova 1,7)

Zajedništvo je snaga, i Gospodin želi da se ta istina objavi svim članovima Kristovog Tijela. Svi trebaju biti ujedinjeni u ljubavi, blagosti i poniznosti uma. Uvršteni u društvo vjernika kako bi se udružili i proširili svoj utjecaj, oni trebaju raditi kako je Krist radio. Oni uvijek trebaju jedan drugome pokazivati ljubaznost i poštovanje. Svaki talent ima svoje mjesto i treba biti pod utjecajem Svetoga Duha.

Crkva je zajednica kršćana osnovana za one koji je sačinjavaju, kako bi svaki vjernik mogao uživati u prednostima svih milosti i darova drugih vjernika, i u Božjem djelovanju nad njima na osnovi onih darova i sposobnosti koje posjeduju. Crkva je sjedinjena svetim vezama zajedništva kako bi svaki njezin vjernik mogao imati koristi od utjecaja onog drugog. Oni trebaju biti povezani savezom ljubavi i sklada. Kršćanska načela i darovi cijele zajednice vjernika su ujedinjena snaga i poticaj za skladno djelovanje. Svaki vjernik se treba okoristiti i napredovati zbog oplemenjujućeg i preobražavajućeg utjecaja različitih sposobnosti drugih vjernika, tako da ono što nedostaje jednom može doći do izražaja u drugom. Svi vjernici trebaju postati kao jedan, tako da Crkva može postati ugled svijetu, anđelima i ljudima.

Zavjetni savez među vjericima u crkvi jest da će svatko od njih hoditi stopama Isusa Krista, preuzeti na sebe Njegov jaram i učiti od Njega koji je krotka i ponizna srca. Čineći tako naći će, rekao je naš dragi Spasitelj, “pokoj svojim dušama, jer jaram je moj sladak, a moje breme lako”. (Matej 11,29.30)

Oni koji nose Kristov jaram privući će se međusobno. Oni će njegovati suosjećajnost i strpljivost, i u svetom natjecanju težiti pokazati i drugima brižno staranje i ljubav za kojima i sami osjećaju veliku potrebu. Onaj tko je slab i neiskusn, iako slab, može se osnažiti od onih koji imaju više nade i većeg iskustva. Iako najmanji od svijetu, on je kamen koji mora sjati u građevini. On je važan dio sjedinjenog Tijela, Tijela sjedinjenog s Kristom, i po Kristu se izjednačuje sa svim vrstnostima Njegovog karaktera, tako da se Spasitelj ne stidi nazvati ga svojim bratom. ... Crkva, zasebna i odvojena od svijeta, po nebeskoj procjeni je nešto najvažnije na Zemlji. ... Crkva treba biti onakva kakvom ju je Bog zamislio: predstavница Božje obitelji na ovom svijetu. (*Selected Messages*, knjiga 3, str. 15—17)

9. listopada

296

Jedinstvo u Crkvi

“Mnoštvo je vjernika bilo jedno srce i jedna duša.”
(Djela 4,32)

Kad se Sveti Duh izlio na ranu Crkvu, “Mnoštvo je vjernika bilo jedno srce i jedna duša.” (Djela 4,32) Kristov Duh učinio ih je kao jedno. To je plod prebivanja u Kristu. ...

Mi trebamo božansko prosvjetljenje. Svaki pojedinac teži postati središte utjecaja, i dok Bog ne djeluje za svoj narod, oni neće uvidjeti kako je pokornost Njemu jedina sigurnost za svaku dušu. Njegova milost koja preobražava ljudska srca dovest će do jedinstva koje još nije postignuto, da svi koji su u Kristu budu u skladnim odnosima jedan s drugim. To jedinstvo stvorit će Sveti Duh.

Kristova molitva Ocu, koja se nalazi u 17. poglavlju Evanđelja po Ivanu, predstavlja vjerovanje naše crkve. Ona ukazuje kako naše nesuglasice i nejedinstvo sramote Boga. ...

Oni koji vjeruju da se prema trećoj andeoskoj vijesti trebaju odvojiti, nemaju za to niti savjet niti odobrenje u Božjoj riječi. Ovo trebate jednom zauvijek riješiti sami sa sobom. Izmišljotine nezadovoljnih umova potaknut će stanje nejedinstva. Izvrtanje se može u ljudskim očima doimati ispravno, no ono nije istinito niti pravedno. "On je, naime, naš jedini mir, on koji od obadvađu naroda učini jedan tim što pregradu koja ih je rastavljala — neprijateljstvo — sruši ... i da oba u jednoj tijelu pomiri s Bogom po križu." (Efežanima 2,14-16)

Krist je karika u zlatnom lancu koji povezuje vjernika i Boga. U ovo važno vrijeme kušnji ne smije biti razdvajanja. ... Božja djeca čine jednu jedinstvenu cjelinu u Kristu koji stavlja svoj križ u središte pozornosti. Svi koji vjeruju su jedno u Njemu.

Ljudska narav navodi ljude da preuzmu posao u svoje ruke, i tada građevina postaje neskladna. Stoga Gospodin koristi različite darove kako bi učinio građevinu skladnom. Niti jedan dio istine ne smije biti skriven ili umanjene važnosti. Bog se ne može proslaviti ako građevina nije "čvrsto povezana" u Njemu i ne "raste u sveti hram u Gospodinu" (Efežanima 2,21). Ovaj redak obuhvaća temu od velike važnosti, i oni koji razumiju istinu za ovo vrijeme moraju paziti kako čuju, kako grade i kako poučavaju druge da to primjenjuju. ...

Kad se svaka uputa koju je Krist dao provede u pravom kršćanskom duhu, Nebo će priznati odluku Crkve, jer njezini vjernici imaju Kristov um i čine ono što bi i On činio da prebiva na Zemlji. (*Selected Messages*, knjiga 3, str. 20—22)

297 **10. listopada**

Čistoća

"Neka te nitko ne prezire zbog tvoje mladosti! Štoviše, budi uzorom vjericima u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoći!" (1. Timoteju 4,12)

Prihvatanjem Krista kao svog osobnog Spasitelja čovjek se nalazi u istoj uskoj zajednici s Bogom i uživa Njegovu posebnu milost kao i Njegov ljubljeni Sin. On je počašćen, pro-

slavljen i u bliskoj povezanosti s Bogom, a njegov život skriven je s Kristom u Bogu. O, kakve li ljubavi, kakve li čudesne ljubavi!

Ovo je moje razumijevanje o moralnoj čistoći. Otkrivanje tamne strane nečistoće neće biti ni upola učinkovito u odva-
janju od grijeha, kao što će biti prikazivanje ovih važnih i oplemenjujućih tema. ... Sama Biblija je jedina ponudila prave pouke o čistoći. Tako govoraše Riječ.

Takva je Božja milost, kao ljubav kojom nas je ljubio čak i kad smo bili mrtvi zbog prijestupa i grijeha, neprijatelji u svojim umovima zbog zlih djela, služeći raznolikim požudama i nasladama, robovi ponižavajućih apetita i strasti, sluge grije-
ha i Sotone. Kakva se dubina ljubavi javlja u Kristu kad On postaje Pomirница za naše grijeha! Kroz službu Svetog Duha duše se vode u pronalaženje oprosta od grijeha.

Čistoća i svetost Isusovog života, kao što je prikazana u Božjoj riječi, posjeduje više sile da obnovi i preobrazi karakter nego svi naponi uloženi u oslikavanje ljudskih grijeha i pri-
jestupa i njihovih ishoda. ... Jedan nepokolebljiv pogled uprav-
ljen na Spasitelja uzdignutog na križ učinit će više na čišćenju uma i srca nego sva manjkava znanstvena objašnjenja najvje-
štijih jezika.

Ispred križa grešnik vidi kako je njegov karakter suprotan Kristovom. On vidi strašne posljedice prijestupa i mrzi grijeh koji je činio te se oslanja na Isusa živom vjerom. On je pro-
cijenio svoje stanje nečistoće u svjetlu Božje nazočnosti i ne-
beskih predstavnika. Izmjerio ga je mjerilom križa. Izvagao ga je vagom Svetišta. Kristova čistoća otkrila mu je njegovu osob-
nu nečistoću u odvratnim bojama. On se odvrća od prljanja grijehom, gleda na Isusa i živi.

On otkriva sveprihvatljiv, zapovjednički privlačan karakter Isusa Krista koji je umro da bi ga izbavio od grijeha što izo-
bličuje, i s drhtavim usnama i uplakanim očima izjavljuje: "On nije za mene umro uzalud." "Tvoja me brižljivost uzvisi". (2. Samuelova 22,36) (*Letter 102, 1894.*)

Kao štit protiv kušnji i kao poticaj na neporočnost i isti-
nu, nijedan se drugi utjecaj ne može mjeriti sa sviješću o Božjoj nazočnosti. (*Odgovj, str. 228*)

Ljubav je dokaz učenja

“Ako imadnete ljubavi jedan prema drugome, po tom će svi upoznati da ste moji učenici.” (Ivan 13,35)

Na posljednjem sastanku sa svojim učenicima, Krist je izrazio svoju veliku želju da ljube jedan drugoga kao što ih je On ljubio. Često je govorio o ovome. “Ovo vam zapovijedam”, ponovno je rekao, “da ljubite jedan drugoga!” Prvi nalog koji im je uputio u gornjoj sobi, dok su bili sami, glasio je: “Novu vam zapovijed dajem: Ljubite jedan drugoga; kao što sam ja ljubio vas, ljubite i vi jedan drugoga.” Učenicima je ova zapovijed bila nova, jer se međusobno nisu voljeli kao što ih je Krist volio. Vidio je da među njima moraju zavladati nove misli i pobude, da u život treba sprovesti nova načela; kroz Njegov život i smrt trebali su primiti nov pojam o ljubavi. U svjetlosti Njegove samopožrtvovnosti zapovijed da ljube jedan drugoga dobila je novo značenje. Cjelokupno djelo milosti je stalna služba ljubavi, samoodricanja i samopožrtvovnosti. U svakom trenutku Kristova boravka na Zemlji od Njega se kao nezadrživa rijeka izlivala Božja ljubav. Svi koji su ispunjeni Njegovim Duhom, voljet će onako kako je On volio. Istim načelom koje je pokretalo Krista, bit će i oni nadahnuti u svim svojim međusobnim odnosima.

Ova ljubav je dokaz njihovog učenja. “Ako imadnete ljubavi jedan prema drugome,” rekao je Isus, “po tom će svi upoznati da ste moji učenici.” Kad su ljudi međusobno povezani, ne silom ili osobnim interesima, nego ljubavlju, pokazuju djelovanje osobitog utjecaja koji je uzvišeniji od svakog ljudskog utjecaja. Tamo gdje postoji to jedinstvo, dokaz je da je Božji lik obnovljen u ljudskom rodu i da im je usađeno novo životno načelo. To pokazuje da u božanskoj naravi postoji sila koja se može suprotstaviti nadnaravnim silama zla i da Božja milost pokorava sebičnost svojstvenu naravi ljudskog srca.

Ova ljubav, izražena u Crkvi, sigurno će izazvati Sotonin bijes. Krist nije označio laku stazu svojim učenicima. “Ako vas svijet mrzi,” rekao je, “znajte da je mene mrzio prije vas! Kad biste pripadali svijetu, svijet bi ljubio svoje. Budući da ne

pripadate svijetu — ja vas izabrah od svijeta — zato vas svijet mrzi. Sjetite se riječi koju vam rekoah: 'Nije sluga veći od svoga gospodara!' Ako su mene progonili, i vas će progoniti. Ako su moju riječ držali, i vašu će držati. Ali ovo će sve protiv vas činiti zbog mog imena, jer ne poznaju onoga koji me poslao." Evandjelje treba nezadrživo napredovati usred protivljenja, opasnosti, gubitaka i patnji. Međutim, oni koji obavljaju ovaj rad samo slijede stope svoga Učitelja. (*Isusov život*, str. 563,564)

12. listopada

299

Tajna molitva i proučavanje Biblije

"Mnogo može molitva pravednika ako je žarka." (Jakov 5,16)

Božju crkvu čine velike i male posude. ... On ne očekuje od manjih posuda da prime sadržaj većih. On traži povrat prema onome što čovjek ima, a ne ono što nema. Učinite najbolje što možete, a Bog će prihvatiti vaše napore. Preuzmite dužnost koja vam najbolje leži i vjerno je vršite, i Gospodar će prihvatiti vaš cjelokupni rad. Nemojte, u želji da učinite nešto veliko, previdjeti manje zadatke koji vas očekuju.

Pazite da ne zanemarujete tajnu molitvu i proučavanje Božje riječi. To je vaše oružje protiv onoga koji nastoji omesti vaš napredak prema Nebu. Prvo zanemarivanje molitve i proučavanja Biblije čini sljedeće zanemarivanje lakšim. Prvi otpor na molbu Svetoga Duha priprema put da sljedeći otpor bude lakši. Tako srce otvrdne i savjest postane neosjetljiva.

S druge strane, svaki otpor grijehu čini sljedeći otpor još lakšim. Svako nijekanje sebe čini samoodricanje lakšim. Svaka postignuta pobjeda priprema put novoj pobjedi. Svaki otpor kušnji, svako samoodricanje, svaka pobjeda nad grijehom, jest sjeme posijano za vječni život. Svako nesebično djelo daje duhovnosti novu snagu. Nitko ne može pokušavati postati sličniji Kristu, a da ne postane plemenitiji i vjerniji istini.

Gospodin će prepoznati svaki napor koji činite kako biste dostigli ideal koji vam je postavio. Kad činite pogreške, kad vas grijeh prevari, nemojte misliti da se ne možete moliti i da

niste vrijedni doći pred Gospodina. “Dječice moja, ovo vam pišem da ne počinite grijeha. Ali ako tko i počini grijeh, imamo zagovornika kod Oca: Isusa Krista, pravednika.” (1. Ivanova 2,1) On čeka raširenih ruku kako bi primio zabludjele. Pođite k Njemu i priznajte Mu svoje pogreške i propuste. Zatražite da vas osnaži za novi početak. On vas nikada neće razočarati i nikada neće zloupotrijebiti vaše povjerenje.

Kušnje će doći na vas. Na taj način Gospodin poravnava neravnine u vašem karakteru. Nemojte prigovarati. Gundanjem činite vaše kušnje težima. Proslavite Ga radosnim podnošenjem. Strpljivo trpite pritisak. Imajte Božju ljubav u srcu i kad vam netko učini nažao. ...

“U smirenu uzdanju snaga je vaša.” (Izaija 30,15) Kristu je poznata jačina vaših kušnji, kao i snaga vaše volje da im se oduprete. Njegova je ruka uvijek pružena u sažaljivoj nježnosti prema svakom djetetu koje pati. Kušanima i obeshrabrenima On kaže: “O, dijete za koje sam patio i umro, ne možeš li mi vjerovati?” “I nek ti mir traje koliko i život!” (Ponovljeni zakon 33,25) (*Youth's Instructor*, 26. lipnja 1902.)

300 **13. listopada**

Istina će pobijediti

“Jer se približuje knez ovoga svijeta. On protiv mene ne može ništa.” (Ivan 14,30)

Kao Otkupitelj svijeta Krist je stalno bio suočen s prividnim neuspjehom. On, vjesnik milosti našem svijetu, kao da je izvršio malo od djela koje je čeznuo izvršiti podižući i spašavajući. Sotonski utjecaji stalno su djelovali stvarajući zapreke na Njegovu putu. Ali On se nije obeshrabriovao. Kroz Izajino proročanstvo On objavljuje: “Zaludu sam se mučio, nizašto naprezao snagu. Ipak, kod Jahve je moje pravo, kod mog Boga nagrada je moja. ... Da mu vratim natrag Jakova, da se sabere Izrael. Proslavih se u očima Jahvinim, Bog moj bijaše mi snaga.” Kristu je dano obećanje: “Ovako govori Jahve, otkupitelj Izraelov, Svetac njegov, onome kog preziru i odbacuju narodi, sluzi silničkome. ... Ovako govori Jahve. ... U vrijeme

milosti ja ću te uslišiti, u dan spasa ja ću ti pomoći. Sazdao sam te i postavio za Savez narodu, da zemlju podignem, da nanovo razdijelim baštinu opustošenu, da kažeš zaslužnjenima: Izidite! a onima koji su u tami: Dodite na svjetlo! ... Neće više gladovati i žeđati, neće ih mučiti žega ni sunce, jer vodit će ih onaj koji im se smiluje, dovest će ih k izvorima vode.” (Izaija 49,4.5.7-10)

Krist se oslanjao na ovu riječ i nije ustuknuo pred Sotonom. Prije posljednjih trenutaka Kristova poniženja, kad je najdublja tuga obuzimala Njegovu dušu, rekao je učenicima: “Jer se približuje knez ovoga svijeta. On protiv mene ne može ništa.” “Osuđen [je] knez ovoga svijeta.” “Sad će on biti bačen van.” (Ivan 14,30; 16,11; 12,31) Proročkim okom Krist je prelazio preko prizora koji će se dogoditi u Njegovom posljednjem velikom sukobu. Znao je da će cijelo Nebo slaviti pobjedu kad bude uzviknuo: “Svrši se!” Do Njegova uha dopirala je glazba i pobjednički uzvici iz nebeskih dvorova. Znao je da će se tada oglasiti posmrtno zvono sotonskom carstvu, a Kristovo ime objaviti kroz sav svemir od svijeta do svijeta.

Krist se radovao što za svoje sljedbenike može učiniti više nego što mogu tražiti ili zamisliti. Govorio je s čvrstim pouzdanjem, znajući da je veličanstvena odluka donesena prije nego što je svijet stvoren. Znao je da će istina, naoružana svećnom silom Svetoga Duha, pobijediti u borbi sa zlom i da će se krvlju umrljana zastava pobjedonosno zalepršati iznad Njegovih sljedbenika. Znao je da će život Njegovih vjernih učenika biti sličan Njegovom — nizu stalnih pobjeda do kojih se ovdje nije držalo, ali koje će se prepoznati u velikoj budućnosti. (*Isusov život*, str. 564,565)

14. listopada

301

Potrebna je odlučna promjena

“Zaista, zaista, kažem vam, tko sluša moju riječ i vjeruje onomu koji me posla, ima vječni život. On ne dolazi na sud, već je prešao iz smrti u život.” (Ivan 5,24)

Dokle god budete dopuštali da ponos nastanjuje vaše srca, vašemu radu nedostajat će sile. Godinama je bio njegovan po-

grešan duh, duh ponosa i želje za prevlašću. Na taj način služilo se Sotoni i sramotilo Boga. Gospodin poziva na odlučnu promjenu. ... Neka uistinu obraćena duša obnovi svoj savez s Bogom i Bog će obnoviti svoj savez s njom. ... Neka anđeli i ljudi vide kako u Bogu postoji oprost grijeha. Božja posebna sila mora preuzeti nadzor nad Adventističkom crkvom. Među vjernicima se mora dogoditi ponovno obraćenje da kao Božji svjedoci mogu svjedočiti autoritativnoj moći istine koja posvećuje dušu. Crkva mora biti obnovljena, pročišćena, posvećena, inače će Božji gnjev pasti na njih s većom moći nego na one koji nikad nisu tvrdili da su sveti.

Oni koji su posvećeni istinom pokazat će kako je istina izazvala promjenu u njihovom životu i kako ih priprema za prelazak u nebeski svijet. Ali, dokle god ponos, zavist i zla slutnja prevladavaju životom, Krist ne kraljuje u srcu. Njegova ljubav ne nastanjuje dušu. U životu onih koji su dionici božanske naravi razapinju se oholost i samodostatni duh koji vodi do samouzvišenja. Na tom mjestu prebiva Kristov duh, a u životu se pojavljuju plodovi Svetog Duha. Imajući Kristov um, Njegovi sljedbenici otkrivaju milostivost Njegovog karaktera.

Ništa manje od ovog neće učiniti ljude prihvatljivima Bogu. Ništa manje od ovog neće im dati čist i sveti karakter kakvog trebaju imati oni koji su primljeni na Nebo. Kad se čovjek obuče u Krista, dokaz o promjeni koja se dogodila u njemu vidljiv je u njegovom duhu, u njegovim riječima i djelima. Nebesko ozračje okružuje njegovu dušu jer u njemu prebiva Krist.

“Zaista, zaista, kažem vam”, izjavio je Krist “onaj koji vjeruje ima vječni život.” (Ivan 6,47) O, kako je malo onih u čijem se životu otkrivaju načela ovakvog življenja! Mnogi izjavljuju kako vjeruju u najsvetiju istinu ikad danu smrtnicima, no svojim življenjem sramote Boga. Onaj “tko jede tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni. I ja ću ga uskrisiti u posljednji dan. Tijelo je moje pravo jelo i krv je moja pravo piće. Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ostaje u meni i ja u njemu”. (Ivan 6,54-56) ... Dolikuje nam da živimo u Božjem strahu i ljubavi. Bog je vrhovni Vladar i On surađuje s onima koji predstavljaju Krista životom i karakterom, onima koji su ljubazni, pažljivi, puni samoodricanja i požrtvornosti. Krist kaže: “Ako,

dakle, tko hoće ići za mnom, neka se odreče samog sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi.” (Matej 16,24) (*Letter* 63, 1903.)

15. listopada

302

Obred krštenja

“Dakle, s njim smo zajedno ukopani po krštenju u smrt da bismo, kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih Očevom slavom, i mi živjeli novim životom.” (Rimljanima 6,4)

Obred krštenja i večere Gospodnje dva su veličanstvena stupa. ... Na tim obredima Krist je ispisao ime pravog Boga. Krist je krštenje učinio znakom stupanja u svoje duhovno kraljevstvo. Postavio je uvjet koji moraju ispuniti svi koji žele biti priznati kao oni koji se podčinjavaju autoritetu Oca, Sina i Svetoga Duha. Prije nego što u crkvi nađe svoj dom, prije nego što prijeđe preko praga duhovnog Božjeg kraljevstva, čovjek mora primiti pečat božanskog imena: “Jahve, Pravda naša”. (Jeremija 23,6)

Krštenje je najsvečanije odricanje od svijeta. Oni koji su kršteni u trostruko ime Oca, Sina i Svetoga Duha ... izjavljuju javno da su se odrekli službe Sotoni i postali članovi kraljevske obitelji, djeca nebeskog Kralja. Oni su se pokorili zapovijedi: “Zato izidite između njih i odvojite se! ... Ne dotičite se ničega nečista.” Na njima se ispunilo obećanje: “Ja ću vam biti Otac, a vi ćete mi biti sinovi i kćeri, veli Gospodin, Svemogućí.” (2. Korinćanima 6,17.18) ...

Onima koji primaju istinu treba objasniti načela kršćanskog življenja. Na samo njihovo ispovijedanje vjere nitko se ne može osloniti kao na dokaz da oni imaju spasonosnu vezu s Kristom. Nije dovoljno samo reći: “Vjerujem”, nego treba živjeti prema istini. Našu zajednicu s Bogom dokazat ćemo pokoravajući se Njegovoj volji u svojim riječima, postupcima i karakteru. Kad se netko odrekne grijeha, koji je prijestup Zakona, njegov će se život u savršenoj poslušnosti prilagoditi Zakonu. To je djelo Svetoga Duha. Svjetlost brižljivo proučavane Božje riječi, glas savjesti, djelovanje Duha, sve u srcu to rađa iskre-

nu ljubav prema Kristu koji je dao sebe na žrtvu da bi iskupio cijelog čovjeka — tijelo, dušu i duh. A ljubav se očituje poslušnošću. Pokazat će se jasna i očita granica između onih koji ljube Boga i drže Njegove Zapovijedi, i onih koji Ga ne ljube i koji preziru Njegove propise.

Vjerni kršćani i kršćanke trebaju svim silama nastojati dovesti obraćenu dušu do pravilne spoznaje pravde u Isusu Kristu. ... Oni ne smiju zanemariti vjerne, brižne i ljubazne upute koje su tako važne za novoobraćene, kako njihov rad ne bi bio polovičan. Posebno prvo iskustvo treba biti ispravno. ... Svojim druženjem s onima koji ljube Boga i boje Ga se, oni će primiti snagu. (*Testimonies for the Church*, sv. 6, str. 91—93)

303 **16. listopada**

Blagoslovi subotnjeg bogoslužja

“Ne ostavljajmo, kako neki običavaju, svoga vlastitog sastanka, već se sokolimo međusobno, i ovo to više što više vidite da se približuje Dan!” (Hebrejima 10,25)

Prinesite Bogu svoje najbolje darove u Njegov sveti dan. Neka Mu se u posvećenoj službi podari dragocjeni život duše. ...

Svatko bi trebao osjećati dužnost da pridonese svoj udio kako bi subotnji sastanci bili što privlačniji. Ne trebate se okupljati tek reda radi, nego da biste razmijenili mišljenja, iznijeli svoja svakodnevna iskustva, izrazili zahvalnost i svoju iskrenu želju za božanskim prosvjetljenjem, kako biste upoznali Boga i Isusa Krista kojega je On poslao. Razgovarajući međusobno o Kristu, osnažit ćete svoju dušu za predstojeće životne borbe i kušnje. Nikada nemojte misliti da možete biti kršćani i pritom se povlačiti u sebe. Svaki pojedinac je dio velikog sustava čovječanstva, i iskustvo svakoga u velikoj mjeri ovisi o iskustvu njegovih bližnjih.

Mi ne primamo niti stoti dio blagoslova koje bismo trebali primiti na zajedničkim okupljanjima u štovanju Boga. Naša moć zapažanja mora se izoštriti. Naša druženja trebaju nas učiniti radosnima. Kad imamo takvu nadu, zašto naša srca nisu ozarena ljubavlju prema Bogu?

Moramo nastojati da svaki vjerski skup bude oživljen duhovnom sviješću da su nazočni Bog i Njegovi anđeli i da oni surađuju s istinskim vjernicima. Ulazeći u mjesto bogoslužja zamolite Gospodina da odstrani svako zlo iz vašega srca. Donesite u Njegov hram samo ono što Bog može blagosloviti. Kleknite pred Bogom u Njegovu hramu i posvetite Mu Njegovu svojinu iskupljenu Kristovom krvlju. Molite se za govornika i onoga tko vodi skup. Molite se da preko onoga tko iznosi riječi života dođe obilan blagoslov. Trudite se usrdno i težite za tim i sami primite blagoslov.

Bog će blagosloviti sve one koji se pripremaju za Njegovu službu. Oni će razumjeti što znači imati jamstvo Duha zato što su vjerom primili Krista.

Mjesto bogoslužja može biti vrlo skromno, ali ga Bog zato ipak neće manje cijeniti. Onima koji slave Boga u duhu i istini i u ljepoti svetosti, bogoslužje će biti kao nebeska vrata. Skup vjernika može biti malobrojan, ali oni su ipak dragocjeni u Božjim očima. Pred moćnom oštricom istine oni su kao neobrađeno kamenje odlomljeno iz kamenoloma ovoga svijeta i doneseno u Božju radionicu gdje treba proći proces tesanja i uobličavanja. Ali čak i u svom neobrađenom stanju, oni su dragocjeni u Božjim očima. U rukama Onoga koji je vješt nalaze se dljeto, čekić i pila kušnje; On se ne koristi tim sredstvima da bi uništio, nego da svaka duša iziđe savršena. (*Testimonies for the Church*, sv. 6, str. 361—363)

17. listopada

304

Prepoznavanje Božjeg vlasništva

“Draži mi je zakon usta tvojih no tisuće zlatnika i srebrnika.” (Psalam 119,72)

Riječi psalmista: “Draži mi je zakon usta tvojih no tisuće zlatnika i srebrnika”, izražavaju ono što je istinito i s drugog stajališta a ne samo s vjerskog. One izražavaju apsolutnu istinu, istinu koja je priznata i u poslovnom svijetu. Čak i u ovo doba strastvene jagme za novcem, oštre konkurencije i bezobzirnog poslovanja, još uvijek se priznaje da su mladom čovje-

ku koji ulazi u život, poštenje, marljivost, vladanje sobom, neporočnost i štedljivost bolji kapital od bilo kojeg iznosa novca. ...

Temelj poslovnog poštenja i pravog uspjeha je priznavanje Boga kao Vlasnika svega. Stvoritelj svega je pravi vlasnik. Mi smo Njegovi upravitelji. Sve što imamo, povjerio nam je On da to upotrebljavamo u skladu s Njegovim uputama.

To je obveza koju ima svako ljudsko biće. Ona se odnosi na cjelokupno područje ljudske djelatnosti. Priznavali to ili ne, mi smo upravitelji koje Bog snabdijeva sposobnostima i sredstvima i postavlja ih u svijet da obavljaju posao koji im je On odredio.

Svakom čovjeku je dan "njegov posao" (Marko 13,34), posao koji je prilagođen njegovim sposobnostima i koji će donijeti najviše dobra njemu i njegovim bližnjima te najviše proslaviti Boga.

Tako naš posao ili zvanje postaje dio velikog Božjeg plana, i dokle god ga obavljamo u skladu s Njegovom voljom, On je sâm odgovoran za posljedice. "Mi smo Božji suradnici" (1. Korinćanima 3,9), i naša je uloga da vjerno ispunjavamo Njegove upute. Tako neće biti potrebe za uznemirenošću i brigom. Traže se marljivost, vjernost, brižljivost, štedljivost i razboritost. Svaka sposobnost mora se razviti do vrhunca. Ali to neće ovisiti o uspješnom ishodu naših napora, već o Božjem obećanju. Riječ koja je hranila Izraela u pustinji ili održala Iliju u vrijeme gladi ima istu silu i danas. "Ne brinite se tjeskobno i ne govorite: Što ćemo jesti, ili što ćemo piti, ili u što ćemo se obući?!" (Matej 6,32) ...

Bog koji ljudima daje sposobnost stjecanja imetka povezo je s tim darom i obvezu. Od svega što stječemo On traži određeni dio. Desetina je Gospodnja. ... "Donesite čitavu desetinu u riznicu" (Malahija 3,10), glasi Božja zapovijed. Ovdje nam nije upućen poziv na zahvalnost ili darežljivost. To je jednostavno pitanje poštenja. Desetina je Gospodnja, i On nam nalaže da Mu vratimo ono što je Njegovo.

"Kad je tako, od upravitelja se dalje traži da se svaki pokaže vjeran." (1. Korinćanima 4,2) Ako je poštenje bitno načelo u poslovnom životu, ne bismo li morali priznati svoju obvezu i prema Bogu — obvezu koja je osnova svih ostalih? (*Odgoj*, str. 123—125)

Neprolazna ljepota

“Neka vaša ljepota ne bude vanjska, ona koja se sastoji od spletenih kosa, zlatnoga nakita ili raskošne odjeće. Neka vaša ljepota bude ljepota vašeg unutrašnjeg bića i vašega srca, trajna ljepota blagoga i mirnoga duha, vrijedna u Božjim očima.” (1. Petrova 3,3.4; Novi zavjet, suvremeni prijevod, Zagreb 2006.)

Čista Isusova religija od svojih sljedbenika traži jednostavnost prirodne ljepote, uglađenost prirodnog oplemenjivanja i uzvišene čistoće, a ne ono što je umjetno i lažno. ...

Biblijska religija ne sadrži u sebi ništa što bi moglo povrijediti najplemenitije ljudske osjećaje. U svim svojim propisima i pravilima ona je čista kao Božji karakter i uzvišena kao Njegovo prijestolje.

Spasitelj svijeta nas upozorava da se čuvamo ponosa života, ali ne i životne ljupkosti i prirodne ljepote. On je ukazao na privlačnu ljepotu poljskog cvijeća i na ljiljane koji u svojoj besprijeornoj ljepoti miruju pored jezera. ...

Sklonošću da se odijevate u skladu sa zahtjevima mode, da nosite čipku, zlato i umjetne ukrase, nećete svoju vjeru ili istinu koju ispovijedate preporučiti drugima. ... Jednostavno, uredno i neupadljivo odijevanje najbolja je preporuka za moje mlade sestre. Jednostavnost u odijevanju i ponašanju predstavljaju najbolji način da svojom svjetlošću obasjavate i druge. Tako ćete moći svima oko sebe pokazati da, u usporedbi s onim što je vječno, imate pravi odnos prema stvarima u ovom životu.

Sad vam se pruža zlatna prigoda za izgradnju čistog i svetog karaktera za Nebo. Ne smijete si dopustiti da te dragocjene trenutke posvetite ... uljepšavanju svoje vanjštine, zanečmarujući pritom unutarnje ukrašavanje. ...

Bog, koji je stvorio lijepim sve na čemu se pogled može zaustaviti, ljubitelj je ljepote. On nam otkriva koliko cijeni istinsku ljepotu. Ukrašenost krotkog i poniznog duha ima u Njegovim očima veliku cijenu. Zar se ne bismo trebali najusrdnije truditi i boriti za ono što Bog smatra dragocijenijim od skupih

haljina, bisera i zlata? Unutrašnji ukrasi, ljepota krotkosti i duhovna usklađenost s nebeskim anđelima nikada neće umanjiti istinsko dostojanstvo karaktera niti će nas učiniti manje lijepima u ovom svijetu.

Čista i besprijeborna religija oplemenjuje onoga tko je posjeduje. Obilježje pravog kršćanina je uvijek vedrina, sveto i srdačno povjerenje u Boga i pokoravanje Promisli, što tako osvježavajuće djeluje na dušu. Kršćanin pokazuje Božju ljubav i dobrotu u onom izobilju u kojem ih prima. Trebamo razmišljati o ljepotama u prirodi. Proučavanjem prirodnih ljepota koje nas okružuju naše misli se uzdižu Autoru svega što je lijepo. Sva ta divna Božja djela govore našim osjetilima veličajući Njegovu moć i uzdižući Njegovu premudrost. Sve stvoreno ima svoju draž koja privlači pozornost Božjeg djeteta navodeći ga da te dragocjene dokaze Božje ljubavi cijeni iznad svakog djela ljudskog umijeća. (*Testimonies for the Church*, sv. 3, str. 375—377).

306 **19. listopada**

Korijen i plod

“Jer, kad biste vjerovali Mojsiju, vjerovali biste i meni.”
(Ivan 5,46)

Božja riječ obuhvaća knjige Starog i Novog zavjeta. Jedno nije potpuno bez drugoga. Krist je objavio da su istine Starog zavjeta isto tako dragocjene kao i istine Novog zavjeta. Krist je bio isto toliko Otkupitelj čovjeka u početku povijesti svijeta kao što je sada. Prije nego što je svoju božansku narav odjenuo u ljudsku i došao na ovaj svijet, evanđeoska poruka je bila objavljena Adamu, Šetu, Henoku, Metušalahu i Noi. Tu vijest objavljivali su Abraham u Kanaanu i Lot u Sodomi, a vjerni glasnici najavljivali su iz naraštaja u naraštaj dolazak Obećanoga. ...

Apostolima je bilo rečeno da trebaju izići kao svjedoci Kristovog života, smrti i posredovanja, kao što su to najavili proroci. Tema njihovog svjedočenja morao je biti Krist u svojem poniženju, u svojoj neporočnosti i svetosti, u svojoj nenad-

mašnoj ljubavi. Da bi objavili Evandjelje kao potpunu vijest, morali su predstaviti Spasitelja ne samo onakvim kakvim se pokazao u svojem životu i nauku, već i kako su Ga navijestili proroci u Starom zavjetu i kako je bio slikovito prikazan obrednim žrtvenim službama. ...

U svakom vremenu istina je doživljavala novi razvitak i pojavljivala se u obliku poruke koju je Bog upućivao narodu tog naraštaja. Sve stare istine prijeko su potrebne; nova istina nije neovisna od stare, već je izravnije objašnjava. Jedino kad razumijemo stare istine, moći ćemo shvatiti nove. Kad je Krist poželio svojim učenicima objaviti istinu o svojem uskrsnuću, počeo je "od Mojsija te slijedeći sve proroke, protumači im što se na njega odnosilo u svim Pismima" (Luka 24,27). Svjetlo koje obasjava novo tumačenje istine zapravo uzdiže staru. Onaj koji odbacuje ili zanemaruje novu, ne prihvaća ni staru. Ona je za njega izgubila svoju životnu snagu i postala samo beživotna forma.

Ima onih koji tvrde da vjeruju i propovijedaju istine Starog zavjeta, istodobno odbacujući istine Novoga. Ali odbijajući prihvatiti Kristov nauk, pokazuju da ne vjeruju onome što su govorili patrijarsi i proroci. ...

Kad ljudi odbacuju Stari zavjet, zapravo odbacuju Novi, jer su oba dijelovi nerazdvojive cjeline. Nitko ne može pravilno prikazati Božji zakon bez Evandjelja, ili Evandjelje bez Zakona. Zakon je utjelovljeno Evandjelje, a Evandjelje je objašnjenje Zakona. Zakon je korijen, a Evandjelje je mirisni cvijet i plod koji on donosi.

Stari zavjet rasvjetljava Novi zavjet, a Novi objašnjava Stari. Svaki od njih je objava Božje slave u Isusu Kristu. Oba objavljuju istine koje će ozbiljnom istraživaču neprestano otkrivati nove dubine značenja. (*Isusove usporedbe*, str. 81—83)

20. listopada

307

Predstaviti nešto bolje

"Evo Jaganjca Božjeg." (Ivan 1,36)

Prava služba podrazumijeva prilaženje ljudima ma gdje se nalazili i ma kakvo bilo njihovo mjesto u društvu i stanje u

kojemu se nalaze, i pomaganje njima na svaki mogući način. Takvim trudom zadobit ćete srca i otvoriti vrata pristupa dušama koje propadaju.

U vašem cjelokupnom radu držite na umu da ste sjedinjeni s Kristom kao oni koji su dio velikog plana spasenja i izbavljenja. Neka kroz vaš život protječe Kristova ljubav kao rijeka iscjeljenja i novoga života. Dok se trudite privući druge u zaklon Njegove ljubavi, neka čistoća vašeg jezika, nesebičnost vaše službe i vedrina vašeg ponašanja svjedoče o moći Njegove milosti. Prikažite Ga svijetu u tako čistoj i pravednoj slici da Ga ljudi mogu promatrati u svoj Njegovoj ljepoti.

Od male je koristi ako pokušamo popraviti druge vršeći napad na ono što mi, možda, smatramo lošim navikama. Rezultati takvih pokušaja često nanose više zla nego dobra. U svojem razgovoru sa ženom Samarijankom Krist je, umjesto da omalovažava Jakovljevi izvor, iznio nešto bolje. “Kad bi ti znala za dar Božji”, rekao je, “i tko je onaj koji ti veli: ‘Daj mi piti’, ti bi u njega iskala i dao bi ti žive vode.” (Ivan 4,10) On je usmjerio razgovor k blagu koje je želio podariti nudeći ženi nešto bolje nego što je sama imala — živu vodu, radost i nadu Evandjelja.

Ovo je prikaz kako trebamo raditi. Mi trebamo ponuditi ljudima nešto bolje nego što sami imaju — Kristov mir koji nadilazi svaki razum. Mi im trebamo govoriti o Božjem svetom Zakonu, o preslici Njegovog karaktera, o izrazu onoga što On od njih želi da postanu. Pokažite im kako je nepropadljiva slava Neba neusporedivo bolja od prolaznih radosti i zadovoljstava svijeta. Pričajte im o slobodi i odmoru što ga mogu naći u Spasitelju. “A tko pije od vode koju ću mu ja dati, sigurno neće nikad ožednjeti”, rekao je Isus. (Ivan 4,14)

Uzvisite Isusa i uzviknite: “Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!” (Ivan 1,29) Samo On može zadovoljiti težnju srca i podariti mir duši.

Reformatori bi, od svih ljudi na svijetu, trebali biti najnesebičniji, najplemenitiji, najljubazniji. U njihovom bi se životu trebala vidjeti istinska dobrota nesebičnih djela ljubavi. ...

Kristovi učenici trebaju očitovati duh koji vlada na Nebu. ... Najponizniji djelatnici će u suradnji s Kristom dotaknuti strune čiji će titraji odjekivati do krajeva Zemlje i odzvanjati kroz vječna vremena. (*Put u bolji život*, str. 88—91)

Čekajući da budemo sabrani u kraljevstvo

“Prema tome, budite nepokolebivi i ne dopustite da vas ponovo upregnu u jaram ropstva!” (Galaćanima 5,1)

Gospodin ima svoje predstavnike u svim crkvama. Tim osobama nisu izložene posebne istine za ove posljednje dane na način koji osvjedočava srce i um. Prema tome, oni nisu odbacili svjetlost i prekinuli svoje veze s Bogom. Mnogi vjerno hode u svjetlosti koja obasjava njihov put. Oni čeznu za tim da bolje upoznaju Božje putove i djela. U cijelom svijetu muškarci i žene čeznutljivo upiru pogled u Nebo. U molitvama praćenim suzama uzdižu se pitanja iz duša koje čeznu za svjetlošću, milošću i Svetim Duhom. Mnogi se nalaze na samoj granici kraljevstva, čekajući samo da budu sabrani u njega.

Kad se Kristove pouke i biblijske istine u svoj svojoj jednostavnosti izlože tim dušama, one prihvaćaju svjetlost i raduju se. Pred svjetlošću istine njihove zbunjenosti nestaje kao rose pred jutarnjim suncem. Njihova shvaćanja o biblijskim istinama se proširuju i Bog im se otkriva u Kristu, pokazujući im dubinu, širinu i visinu božanske tajne koju ranije nisu shvatili; duhovne tajne koja se ne može objasniti riječima nego samo primjerom karaktera sličnoga Kristu.

Mnogi koji nisu vezani ni za jednu crkvu i koji izgledaju potpuno ravnodušni prema Božjim zahtjevima, u svom srcu nisu tako ravnodušni kao što izgledaju. Čak i oni koji su najmanje skloni vjeri, ponekad bivaju osvjedočeni i u njima se pojavljuje čežnja za nečim što nemaju. U svakom gradu i naselju ima mnogo onih koji ne prisustvuju nijednom bogoslužju. Mnoge od takvih privlači sastanak pod vedrim nebom. Tu dolaze mnogi robovi grijeha, bespomoćne žrtve loših navika; i mnogi od njih bivaju osvjedočeni i obraćeni. Kad u vjeri prihvate Božje obećanje o oprostima grijeha, raskidaju se okovi navika. Odričući se svojih grešnih navika, oni postaju slobodni ljudi u Isusu Kristu i raduju se u slobodi kao Božji sinovi. (*Testimonies for the Church*, sv. 6, str. 70,71).

Ovaj rad zahtijeva od vas da budno bdijete nad dušama kao oni koji moraju položiti račun. ... U vašem radu otkrit će

se miris Kristove ljubavi. On, koji je dao svoj život za život svijeta, surađivat će s nesebičnim radnikom da može utjecati na ljudska srca. ...

Približite se ljudima osobnim naporima. Poučavajte ih da Božja ljubav mora ući u svetište osobnog života. ... Nemojte isticati sebe. ... Radite kao da vidite Onoga koji vam je uvijek s desne strane, spreman da vam svojom svemoćnom silom pomogne u svakom iznenadnom događaju. Gospodin je vaš Savjetnik, vaš Vođa i Vojskovođa vašeg spasenja. On ide pred vašim licem, pobjeđujući i da pobijedi. (*Testimonies for the Church*, sv. 6, str. 75,76)

309 22. listopada

Trostruka andeoska vijest

“A mudrost koja dolazi odozgo jest prije svega čista, zatim mirotvorna, blaga, dobrohotna, puna milosrđa i dobrih plodova, postojana i iskrena.” (Jakov 3,17)

Trostruka andeoska vijest je nepogrešiva. Možete s potpunom sigurnošću razmišljati o velikim, oplemenjujućim istinama povezanim s ovom porukom. Radite mudro, potičući jedinstvo vjere i razboritosti, tako da se svi mogu ujediniti sponama kršćanskog zajedništva i ljubavi. ...

“A mudrost koja dolazi odozgo jest prije svega čista, zatim mirotvorna, blaga, dobrohotna, puna milosrđa i dobrih plodova, postojana i iskrena. U miru se sije plod, to jest pravednost, za one koji tvore mir.” (Jakov 3,17.18)

Načelo koje je ovdje izneseno predstavlja prirodni proces u kršćanskoj vjeri. Od onih koji su sudjelovali u naviještanju posljednje svečane vijesti umirućem svijetu, posebno će se zahtijevati da ispune ovaj dio Pisma. Iako različitih naravi i sklonosti, oni će se suočiti oči u oči sa svim pitanjima svog vjerskog uvjerenja. Govorit će o istim stvarima, imat će isto rasuđivanje i postat će jedno u Isusu Kristu. ...

Nitko ne bi trebao misliti da je njegova prosudba besprijekorna, da njegove zamisli nisu podložne procjenjivanju te da može ići svojim smjerom bez obzira na mišljenje onih s

kojima je ujedinjen u radu. Kad mislimo da znamo sve što je potrebno znati, mi smo u položaju na kojem nas Bog ne može upotrijebiti. Vijest trećeg anđela nije samo za odabrane. To je vijest za cijeli svijet i, koliko je god to moguće, mi se trebamo ujediniti u njezinom objavljivanju svijetu.

Čovjek je pogrešiv, ali Vijest je nepogrešiva. S njom bismo trebali biti usklađeni, ona treba biti središte našeg zanimanja, u njoj trebaju biti ujedinjena sva srca. Mi možemo dobiti pohvale koje nemaju nikakvu vrijednost i pohranjivati ih; no, čineći tako, nećemo ojačati. Trostruka anđeoska vijest treba pripremiti ljude da čvrsto stoje u posljednji veliki dan i da budu sjedinjeni na Nebu. Nitko ne bi smio misliti kako nije posebno važno jesmo li ili ne sjedinjeni sa svojom braćom, jer oni koji ovdje na Zemlji nisu sjedinjeni, neće nikad biti sjedinjeni ni na Nebu. ...

Neki su prirodno neovisni, što ih navodi da misle kako je njihova prosudba na višoj razini od njihove braće. Čineći tako, oni sebe stavljaju u položaj u kojemu ne mogu dobiti znanje koje im je Bog namijenio. ... Nauk i planove treba usporediti sa Zakonom i Svjedočanstvom. Nikad se ne bismo smjeli osjećati previše neovisnima da učimo jedni od drugih. (*Historical Sketches*, str. 122—125)

Isus Krist, to veliko središte privlačnosti, ne smije biti izostavljen iz vijesti trećeg anđela. ... Grešnik mora uvijek gledati na Golgotu i u jednostavnoj djetinjoj vjeri oslanjati se na Kristove zasluge prihvaćajući Njegovu pravdu i vjerujući u Njegovu milost. (*Evangelism*, str. 184,185)

23. listopada

310

Zbijte redove! Zbijte redove!

“Razmahat će se bezakonje i ljubav će kod mnogih ohladnjeti. Ali tko ustraje do konca, bit će spašen.”
(Matej 24,12,13)

Bog je u ovim posljednjim danima odabrao narod koji je učinio čuvarima svojega Zakona, i ovaj će narod uvijek morati obavljati neugodne dužnosti. “Poznam tvoja djela”, kaže vjerni

i istiniti Svjedok, “tvoj trud i tvoju postojanost. Znam da ne možeš podnositi zlikovce: iskušao si one koji tvrde da su apostoli, a nisu, i ustanovio si da su lašci. Ustrajan si i neumorno si trpio za moje ime.” (Otkrivenje 2,2.3) Potrebna je velika revnost i neprekidna borba. Da bi se zlo držalo dalje od naših crkava, posebno je provoditi strogi i potpuno nepristrani red, jer će neki koji imaju samo obličje pobožnosti nastojati potkopati vjeru neopreznih, radeći potajno da uzdignu i istaknu sebe.

Gospodin Isus je na Maslinskoj gori rekao: “Razmahat će se bezakonje i ljubav će kod mnogih ohladnjeti.” (Matej 24,12) On govori o onima koji su pali s visokog stupnja svoje nekadašnje duhovnosti. Neka ove riječi sa svom svojom ozbiljnošću i prodornom snagom božanskog ispitivanja dopru do našeg srca. Gdje je ona revnost i ona posvećenost Bogu koja bi odgovarala uzvišenosti istine koju ispovijedamo? Ljubav prema svijetu i ljubav prema nekom omiljenom grijehu odvratila je srce od ljubavi prema molitvi i od razmišljanja o onome što je sveto. Održavaju se uobičajeni vjerski obredi, ali gdje je ljubav prema Kristu? Duhovnost izumire. Zar da se to duhovno mrtvilo i to žalosno opadanje vjere i dalje nastavi? Zar da plamičak u žišku istine jedva treperi i da se ugasi u mraku zato što se ne dopunjava uljem milosti? ...

Precjenjivanje samoga sebe i samodovoljnost uništavaju duhovni život. Vlastito “ja” se uzdiže, o sebi i svojem “ja” se najviše govori. O, kad bi to bijedno “ja” već jednom umrlo! “Iz dana u dan mire” (1. Petrova 15,31), kaže apostol Pavao. Kad gordost, hvalisava samodovoljnost i zadovoljstvo svojom osobnom pravdom obuzmu dušu, onda u njoj nema mjesta za Isusa. Njemu se daje podređeno mjesto, a vlastito “ja” postaje sve značajnije, dok ne ispuni cijeli hram duše. To je razlog što Gospodin može tako malo učiniti za nas. Kad bi On podupirao naše napore, čovjek bi — iako je samo oruđe u Božjim rukama — svu slavu i zasluge pripisao svojoj umješnosti, mudrosti i sposobnosti, hvališući se kao onaj farizej u jeruzalemskom hramu: “Postim dvaput u tjednu i dajem desetinu od svega što stečem.” (Luka 18,12) Kad bi vlastito “ja” bilo skriveno u Kristu, ono ne bi tako često izbijalo na površinu. ...

Kristov nalog možemo izvršiti uspješno i skladno samo ako pažljivo nastojimo da na ono što radimo ne stavljamo

pečat svoje osobnosti. “Zbijte svoje redove”, rekao je anđeo, “zbijte svoje redove”. (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 538,539)

24. listopada

311

Svaka crkva je škola

“Na meni je Duh Gospodnji, jer me pomazao. Poslao me da donesem Radosnu vijest siromasima, da navijestim oslobođenje zarobljenicima i vraćanje vida slijepcima, da oslobodim potlačene, da proglasim godinu milosti Gospodnje.” (Luka 4,18)

Kad je Bog u staro vrijeme davao svjetlost svojem narodu, On to nije činio isključivo kroz neki određeni društveni sloj. Daniel je bio princ iz Judina plemena, Izaija je također bio iz kraljevske loze. David je bio pastir, Amos isto tako, Zaharija rob iz Babilona, a Elizej poljodjelac. Kao svoje predstavnike Bog je podizao proroke i prinčeve, one plemenita podrijetla jednako kao i one skromne, i učio ih istinama koje trebaju odnijeti svijetu. ...

Svaka crkva treba postati školom pripreme za kršćanske djelatnike. Vjernike treba uputiti kako održavati biblijske sate, kako voditi subotnjoškolske razrede, kako na najbolji način pomoći siromašnima, brinuti se za bolesnike i kako raditi za neobraćene. Trebamo imati zdravstvene škole, škole kuhanja i nastavu o različnim područjima kršćanske službe pomaganja. Ne trebamo samo predavati, već i upriličiti konkretan rad pod rukovodstvom iskusnih nastavnika. Neka učitelji povedu rad među ljudima, i tada će drugi, sjedinivši se s njima, učiti po njihovom primjeru. Jedan je primjer vredniji od mnogo uputa. ...

Ako oni kojima je Bog povjerio velike umne sposobnosti, upotrijebe te darove u sebične svrhe, nakon razdoblja kušnji bit će ostavljeni da slijede svoje putove. Bog će uzeti ljude za koje se ne misli da su tako bogato nadareni i koji nisu tako samouvjereni, i učinit će slabe jakima — zato što se uzdaju u Njega da će On učiniti za njih ono što sami za sebe ne mogu.

Bog će primiti službu iz cijela srca, a sâm će usavršiti njihov rad i ispraviti nedostatke. ...

Kao što je Božji blagoslov došao sužnjima u dvorima Babilona, tako On i danas svojim pomoćnicima daje mudrost i znanje.

Ljudi s nepotpunim školskim obrazovanjem i skromna položaja u društvu imali su katkad zadivljujuće uspjehe u pridobivanju duša za Krista. Tajna njihova uspjeha ležala je u pouzdanju u Boga. Svakodnevno su proučavali istine o Onome koji je "savjetom divan, mudročću velik". (Izaija 28,29)

Takve suradnike treba podržati. Gospodin ih povezuje s ljudima većih sposobnosti da bi popunili mjesta koja su drugi napustili. Njihova brzina u uviđanju što treba učiniti, njihova spremnost da pomognu onima u nevolji, njihove blage riječi i postupci otvaraju vrata njihove upotrebljivosti, koja bi inače ostala zatvorena. Takvi prilaze onima koji su u nevolji, a uvjerenost njihovih riječi ima moć da privuče k Bogu mnoge uplašene ljude. Njihov rad pokazuje što bi tisuće drugih moglo činiti samo kad bi htjeli. (*Put u bolji život*, str. 82—85)

312 **25. listopada**

Veliki reformatorski pokret

"Tko škrto sije, škrto će i žeti." (2. Korinćanima 9,6)

Kad počnemo shvaćati kakvu je žrtvu Krist podnio da bi spasio svijet koji propada, svim silama ćemo se boriti za spasenje duša. O, kad bi vjernici svih naših crkava uvidjeli i razumjeli beskrajnu Kristovu žrtvu!

U noćnim viđenjima prikazan mi je veliki obnoviteljski pokret u Božjem narodu. Mnogi su hvalili Boga. Bolesni su bili izliječeni, a bilo je i drugih čuda. Svi su se zalagali kao što su to činili učenici uoči velikog dana Pedesetnice. Stotine i tisuće posjećivali su obitelji i otvarale s njima Božju riječ. Srca su bila osvjedočena silom Svetoga Duha i svuda se osjećao duh istinskog obraćenja. Na sve strane uspješno su se otvarala vrata za naviještanje istine. Činilo se kao da je nebeski utjecaj obasjao cijeli svijet. Veliki blagoslovi izlivali su se na vjeran

i ponizan Božji narod. Čula sam riječi zahvalnosti i slavljenja Boga. ...

Božji sudovi već pohode Zemlju i mi uz pomoć Svetog Duha moramo objavljivati poruku opomene koju nam je On povjerio. Tu poruku moramo objaviti bez ikakvog odlaganja, zapovijed po zapovijed, pravilo po pravilo. Ljudi će uskoro biti prisiljeni donijeti velike odluke i naša je dužnost da se pobrinemo pružiti im priliku u razumijevanju istine kako bi se razborito mogli odlučiti za pravu stranu. Gospodin poziva svoj narod na rad — revnosno i mudro — dok traje vrijeme milosti i kušnje.

Potrebno je da se vjernici crkve više posvete radu od kuće do kuće, da organiziraju čitanje Biblije i rasprostranjuju knjige. Potpun i uravnotežen kršćanski karakter može se razviti jedino onda kad ljudsko oruđe uviđa da je velika čast nesebično raditi na širenju istine i pomagati svojim sredstvima Božje djelo. Moramo sijati pored svake vode, njegovati u svojoj duši ljubav prema Bogu, raditi dok je još dan i svojim sredstvima koja nam je Bog dao učiniti sve što bude trebalo. Ma kakva da je naša zadaća, moramo je vjerno izvršiti. Ma kakva se žrtva bude od nas tražila, trebamo je podnijeti s radošću. I dok sijemo pokraj svake vode, shvatit ćemo da “tko obilato sije, obilato će i žeti” (2. Korinćanima 9,6). ...

Gospodin mi je ukazao na djelo koje treba izvršiti u našim gradovima. Radeći za Boga u svojem susjedstvu, vjernici u gradovima to trebaju činiti mirno i ponizno, unoseći ozračje Neba kamo god dođu. Ako, ukazujući uvijek na Krista, potpuno iz vida izgube sebe, osjetit će se sila njihovog utjecaja. (*Testimonies for the Church*, sv. 9, str. 125—128)

Božji odabrani narod

“Obucite se, dakle, budući da ste izabranici Božji, sveti i ljubljeni, u milosrdnu srdačnost, dobrotu, poniznost, krotkost i strpljivost! Podnosite jedan drugoga i dobrotivo opraštajte međusobno ako tko protiv koga ima nešto što je za ukor.” (Kološanima 3,12.13)

Ljubav se “ne raduje nepravdi, a raduje se istini”. Onaj čije je srce prožeto ljubavlju, s tugom i boli gleda na zablude i slabosti drugih. On se iskreno raduje kad istina pobijedi, kad nestaje oblaka koji je bacao sjenku na ugled posrnulih, kad oni priznaju svoje grijehe i popravljaju se. ...

Ljubav ne samo što trpi pogreške drugih, već rado podnosi sve patnje i neugodnosti koje takvo trpljenje čine nužnim. Takva ljubav “nikad ne prestaje”. Ona nikad ne gubi svoju vrijednost jer je nebeskog porijekla. Oni koji je njeguju ponijet će je kao najdragocjenije blago i kroz biserna vrata Božjega grada.

Plod Duha su ljubav, radost i mir. Nesloga, svađa i razdori su sotonska djela i plodovi grijeha. Ako želimo da kao narod uživamo blagodati mira i ljubavi, moramo odbaciti svoje grijehe; moramo se pomiriti s Bogom i živjeti u skladu jedni s drugima. Neka se svatko od nas zapita: Imam li dragocjenu vrlinu ljubavi? Jesam li naučio dugo trpjeti i biti ljubazan? Darovi, učenost i rječitost — bez ovih nebeskih vrlina — bit će kao “mjed što ječi, ili cimbal što zveči”. Ali, žalosno je što mnogi koji ispovijedaju vjeru tako malo cijene ovo dragocjeno blago! ...

Ako ne želimo svoju nadu u spasenje graditi na lažnim temeljima, moramo prihvatiti Bibliju onako kako je napisana i vjerovati da sve što Gospodin kaže On upravo tako i misli. Za sve što od nas traži On nam u svojoj milosti daje snagu da i izvršimo. Ako ne ispunimo propise koji su nam dani u Božjoj riječi, na dan Suda nećemo imati nikakvog izgovora.

Apostol nas upozorava: “Neka vaša ljubav bude bez pretvaranja! Mrzite zlo, prijanjajte uz dobro! Ljubite srdačno jedan drugoga bratskom ljubavi! U davanju časti prednjačite jedan

drugome!” (Rimljanima 12,9-11) Pavao želi da mi uočimo i pravimo razliku između čiste i nesebične ljubavi, pokrenute Kristovim Duhom, i bezvrijednog i varljivog pretvaranja kojega toliko ima u svijetu. Ta lažna i varljiva takozvana ljubav zavodi mnoge. Takvi obično žele izbrisati razliku između ispravnog i pogrešnog, slažući se s prijestupnikom umjesto da mu vjerno ukažu na njegove pogreške. Takvo postupanje nikad ne proistječe iz pravog prijateljstva. Duh koji to pokreće boravi samo u nepreporođenom srcu; dok se kršćanin, koji uvijek treba biti blag i suosjećajan, nikad ne može složiti s grijehom niti podržavati prijestupnika. On s gnušanjem odbacuje zlo, a svim srcem prijanja uz ono što je dobro, čak i kad zbog toga mora žrtvovati osobno prijateljstvo s bezbožnima. Kristov Duh nas vodi da mrzimo grijeh, iako trebamo biti spremni na svaku žrtvu da bismo spasili grešnika. (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 169—171)

27. listopada

314

Uvijek svjedočiti u Crkvi

“Licem je u lice Jahve govorio s vama na brdu ispred ognja.” (Ponovljeni zakon 5,4)

Bog nikad nije ostavio svoju crkvu bez svjedoka. U svim prizorima kušnje i progonstva, neprijateljstva i probe, usred moralne tame kroz koju je crkva prolazila, Bog je uvijek imao ljude koji su bili spremni prihvatiti Njegovo djelo u raznim stupnjevima njegovog razvitka i ponijeti ga dalje. Preko patrijarhâ i prorokâ On je objavljivao svoju istinu svojemu narodu. Krist je bio Učitelj svojega naroda kroz sve vjekove isto onako kako je to bio kad je došao na ovaj svijet zaogrnut plaštem ljudske naravi. Često je zaodijevao svoju slavu ljudskim obličjem, pa se tako javljao svojemu narodu i govorio sa svojim slugama “licem u lice, kao što čovjek govori s prijateljem”. (Izlazak 33,11) On, nevidljivi Vođa, nalazio se u stupu od oblaka danju i u stupu od oblaka noću i govorio im preko svojega slugu Mojsija. Božji glas se čuo preko proroka koje je odredio za posebno djelo i koji su trebali prenijeti narodu naročitu

poruku. Često ih je slao da uvijek iznova ponavljaju iste poruke. Poruka koju je stavljao u njihova usta nije bila izraz ljudske volje i mišljenja, već je to bila poruka koju je On pripremio da je prenesu narodu. On je svoje sluge uvjeravao da će im Sveti Duh dati pravu riječ u pravom trenutku. On koji poznaje srca davao je svojim vjesnicima pravu riječ koja će privući ljude. ...

Nikada u povijesti crkve neće doći vrijeme kad će Božji radnik moći mirno prekriziti ruke i reći: "Mir je, i nema se čega bojati." Jer baš tada može doći iznenadna propast. Naizgled sve može teći mirno i ustaljeno, ali Sotona je budan i sa svojim zlim anđelima proučava i ispituje koji bi novi način napada bio uspješan. S njegove strane priprema se sve žešća bitka; on stavlja u pokret sve svoje sile tame. Dok Božji narod korača naprijed s posvećenom i nezadrživom revnošću, učvršćujući načela Kristove pravednosti u crkvi koju podupire sila s Božjeg prijestolja, dotle se velika borba sve više rasplamsava i postaje sve odlučnija. Um će stati nasuprot uma, mišljenje protiv mišljenja, nebeska načela nasuprot sotonskih načela. Istina u svojim različitim stupnjevima sukobit će se sa zabludom u njezinim vječito promjenjivim oblicima, kojima će, ako to bude moguće, pokušavati prevariti i izabrane.

Dužni smo raditi ozbiljno i revno. Ne borimo se kao oni koji biju vjetar. Svećenička služba, propovijedanje i tiskana riječ traže ljude slične Kalebu, koji su odvažni i spremni, ljude čije su oči širom otvorene kako bi otkrili što je istina a što laž, i čije su uši posvećene kako bi uhvatile svaku riječ vjernog Stražara. (*Testimonies to Ministers*, str. 404—407)

Svijetu su potrebni dokazi pravog kršćanstva. (*Testimonies to Ministers* str. 416)

Crkva će pobijediti

“Oni pjevaju pjesmu Mojsija, sluge Božjega i pjesmu Janjeta: ‘Velika su i divna tvoja djela, Gospodaru’, Bože, Svemogući! ‘Pravedni su i ispravni’ tvoji ‘putovi, Kralju naroda!’” (Otkrivenje 15,3)

Krist je Crkvi dao sveti nalog. Svaki vjernik treba biti posrednik preko kojega će Bog svijetu slati blago svoje milosti — neiskazano Kristovo bogatstvo. Nema ničega što bi Spasitelj toliko želio kao imati narod koji će svijetu predstaviti Njegovog Duha i Njegov karakter. Ništa svijetu nije toliko potrebno kao ljudi preko kojih će se očitovati Spasiteljeva ljubav. Cijelo Nebo čeka na muškarce i žene preko kojih Bog može otkriti snagu kršćanstva.

Crkva je Božje sredstvo za naviještanje istine; On ju je opunomoćio za vršenje posebnog djela. Ako bude vjerna Njemu i poslušna svim Njegovim zapovijedima, u njoj će izobilitovati bogatstvo božanske milosti. Ako bude odana i ako bude poštovala Gospodina Boga Izraelova, nema sile koja joj se može oduprijeti.

Revnost za Boga i Njegovo djelo poticala je učenike da silnom snagom svjedoče za Radosnu vijest. Ne bi li slična gorljivost trebala zapaliti naša srca odlučnošću da iznosimo vijest o otkupiteljskoj ljubavi, o Kristu i to razapetom? Prednost je svakog kršćanina ne samo da očekuje, već da ubrza Spasiteljev dolazak.

Bude li se Crkva obukla u Kristovu pravednost, bude li se odrekla svake privrženosti svijetu, pred njom će zasjati zora svijetlog i slavnog dana. Ono što joj je Bog obećao, ostaje zauvijek. Istina, koju su zanemarili oni koji je preziru i odbacuju, će na kraju pobijediti. Premda katkad izgleda kao da je stala, njezino napredovanje nije nikad zaustavljeno. Kad Božja vijest naiđe na protivljenje, Bog joj daje dodatnu snagu da bi mogla biti još utjecajnije. Obdarena božanskom snagom ona će se probiti kroz najjače zapreke i svladati svaku od njih.

Što je hrabrilo Božjeg Sina tijekom Njegovog života ispunjenog patnjom i žrtvom? Vidio je rezultat patnje svoje duše

i nasitio se tom spoznajom. Gledajući u budućnost promatrao je sreću onih koji su zahvaljujući Njegovom poniženju primili oprost i vječni život. Njegovo je uho čulo povik izbavljenih. Čuo je kako otkupljeni pjevaju pjesmu Mojsija i Janjeta. ...

Vjerom možemo stajati na pragu vječnoga grada i čuti milostivu dobrodošlicu upućenu onima koji u ovom životu surađuju s Kristom. (*Djela apostolska*, str. 377,378)

316 **29. listopada**

Svjetlo istine

“Ali čvrsto stoji temelj koji je Bog postavio, on nosi ovaj pečat: Gospodin poznaje svoje.” (2. Timoteju 2,19)

Sam Gospodin će se boriti za Izraela. Umuknut će svaki lažni jezik. Anđeoska ruka će oboriti i razotkriti lažne sotonske planove. Sotonske pristaše nikad neće pobijediti. Pobjeda će pratiti vijest trećeg anđela. Kao što je Gospodin nad vojskama srušio zidove drevnog Jerihona, tako će narod koji drži Božje zapovijedi pobijediti i nadvladati sve neprijatelje. Neka se nitko ne žali na Božje sluge koji im donose vijest poslanu s Neba. Ne tražite više nešto što bi vam poslužilo kao razlog da im možete reći: “Previše traže, previše su strogi.” Oni će možda govoriti strogo, ali zar to nije potrebno? Bog će učiniti da zazuje uši onima koji ne budu htjeli čuti Njegov glas i Njegovu poruku. On će osuditi one koji su se suprotstavljali Božjoj riječi. ...

Doći će do odstranjivanja i čišćenja po svim našim crkva-ma koje su imale velike mogućnosti i prednosti, ali ih nisu iskoristile. Više dokaza nije ono što one žele. Njima je potrebno čisto i posvećeno srce da bi prigrlili i zadržali svjetlost koju im je Bog slao i tada u toj svjetlosti živjeli.

Mi ne trebamo reći: “Nevolje posljednjih dana dolaze na nas.” One su već došle. Nama je sada potreban Gospodnji mač koji će prodrijeti u samu srž tjelesnih požuda, apetita i strasti. Neka zasiječe i odvoji odrešitije i jače nego ikada prije. ...

Obraćam se Božjem narodu koji se čvrsto drži svojeg uvjerenja, koji neće odstupiti od vjere koja je jednom dana sveti-

ma, koji čvrsto stoje usred moralne tame bezakonja posljednjih dana. Gospodnja Riječ nam kaže: "I klicat ću nad Jeruzalemom, radovat se nad svojim narodom." (Izaija 65,19) Zar u ovim riječima ne nalazimo dokaz velike očinske Božje ljubavi prema onima koji se čvrsto drže vjere u pravdi? Između Boga i Njegovog naroda postoji najprisniji odnos. Ne samo da smo predmet Njegove beskrajne milosti i ljubavi, nego smo više od toga. Gospodin se raduje zbog svojega naroda. On uživa u njemu. On je njihova sigurnost. On će ukrasiti one koji Mu služe cijelim srcem u duhu i svetinji istine. On ih odijeva u haljine svoje pravde. On ljubi one koji tvore Njegovu volju, koji vjerno odražavaju Njegov lik. Svi oni koji su odani i vjerni postali su slični Njegovu Sinu. U njihovim ustima nema prijevare jer su bez mane pred Božjim prijestoljem. (*Testimonies to Ministers*, str. 410—415)

30. listopada

317

Božja snaga, a ne naša

"Jer znam komu sam vjerovao i siguran sam da on može sačuvati povjerenje mi blago do onoga Dana." (2. Timoteju 1,12)

Za neke koji su prisustvovali Pavlovu pogubljenju, njegov duh opraštanja svojim ubojicama i nepokolebljivo pouzdanje u Krista do samoga kraja pokazalo se mirisom za život. ...

Pavlov život je do posljednjeg trenutka svjedočio o istinitosti riječi što ih je uputio Korinćanima: "Bog koji je zapovjedio: 'Neka iz tame zasvijetli svjetlo', on je zasvijetlio u našim srcima da osvijetli spoznaju slave Božje na licu Kristovu. Ali ovo blago nosimo u zemljanim posudama da se ona izvanredna uspješnost pripisuje Bogu, a ne nama. U svemu trpimo nevolje, ali nismo u tjeskobi; ne znamo kamo bismo se okrenuli, ali ne očajavamo; progone nas, ali nismo ostavljeni u pogibli; obaraju nas na zemlju, ali nismo uništeni. Mi uvijek i svuda na svom tijelu nosimo smrtnu patnju Isusove, da se na našem tijelu očituje i život Isusov." (2. Korinćanima 4,6-10) Pavao svoju dostatnost nije vidio u sebi, već u prisutnosti i

djelovanju Božjeg Duha koji mu je ispunjavao dušu i dovodio svaku misao u pokornost Kristovoj volji. Prorok objavljuje: "Narod pravedni ... čuva mir, jer se u te uzda." (Izaija 26,4) Nebeski mir koji se vidio na Pavlovom licu zadobio je mnoge duše za Evandelje.

Pavao je bio okružen ozračjem Neba. Svi koji su se družili s njim osjećali su utjecaj njegova zajedništva s Kristom. Njegov život bio je primjer istine koju je naviještao i to je davalo osvjedočavajuću snagu njegovom propovijedanju. U tome leži snaga istine. Prirodan, nesvjestan utjecaj svetog življenja najuvjerljivija je propovijed koja se može iznijeti u prilog kršćanstvu. Dokaz, čak i kad ga se ne može pobiti, može izazvati samo protivljenje; ali pobožni primjer ima snagu kojoj se nije moguće potpuno oduprijeti. ... Nekolicinu kršćana koji su ga pratili do stratišta nastojao je ojačati i ohrabriti ponavljanjem obećanja danih onima koji su progonjeni zbog pravednosti. Uvjeravao ih je da neće izostati ništa od onoga što je Gospodin rekao a odnosi se na Njegovu iskušanu i vjernu djecu. ... Uskoro će prestati noć nevolja i patnji, a onda će svanuti jutro mira i savršenog dana.

Apostol je gledao u slavnu budućnost, ne s nesigurnošću ili strahom, već s radosnom nadom i velikom čežnjom. ...

Otkupljen Kristovom žrtvom, opran od grijeha u Njegovoj krvi i obučen u Njegovu pravednost, Pavao je u sebi bio osvjeđoen da je njegova duša dragocjena u očima Otkupitelja. (*Djela apostolska*, str. 321,322)

318 **31. listopada**

Kristova vječna budnost

"Anđelu crkve u Efezu napiši: Ovo govori onaj koji drži sedam zvijezda u svojoj desnici, koji hodi između sedam zlatnih svijećnjaka: Poznam tvoja djela, tvoj trud i tvoju postojanost." (Otkrivenje 2,1.2)

Ovaj prizor otkriva vječnu budnost. Krist se nalazi usred sedam zlatnih svijećnjaka, hodi od crkve do crkve, od zajednice do zajednice, od srca do srca. On drži da Izrael ne drijem-

lje i ne spava. Da su svijećnjaci bili ostavljeni na brigu ljudima, koliko bi često njihova svjetlost treperila i ugasila se! No, Bog nije predao svoju crkvu u ruke ljudskom rodu. Krist, koji je dao svoj život za cijeli svijet, da svi koji vjeruju u Njega ne poginu nego da imaju život vječni, On je Stražar doma. On je vjeran i istinit Čuvar Gospodnjeg hramskog dvora.

“Ovo govori onaj koji drži sedam zvijezda u svojoj desnici.” Ove riječi izgovorene su učiteljima u crkvi kojima je Bog povjerio velike odgovornosti. Blagi utjecaji kojih treba biti u izobilju u crkvi povezani su s Gospodnjim propovjednicima, koji trebaju otkriti Kristovu dragocjenu ljubav. Nebeske zvijezde su pod Njegovom upravom. On im daje svjetlost. On vodi i usmjerava njihova kretanja. Kad On to ne bi činio, one bi postale pale zvijezde. Tako je i s Njegovim propovjednicima. Oni su kao oruđa u Njegovim rukama, i sve dobro koje ostvaruju čine zahvaljujući Njegovoj sili. Oni odsjajuju Njegovo svjetlo. U Spasitelju je njihova djelotvornost. Kad bi se ugledali u Njega kao što se On ugledao u svojega Oca, obavljali bi Njegovo djelo. Učine li Boga svojim osloncem, On će im dati da odsjajuju Njegovu svjetlost svijetu.

Krist prebiva u svojim crkvama po cijeloj Zemlji. On s velikim zanimanjem prati je li Njegov narod u takvom duhovnom stanju da može ubrzati Njegovo kraljevstvo. On je prisutan na svakom crkvenom skupu. On poznaje one čija srca može napuniti svetim uljem da ga mogu dati drugima. Oni koji vjerno rade na širenju Kristovog djela, pokazujući riječju i djelom Božji karakter, ispunjavaju Gospodnju zadaću koju im je namijenio i ugodni su u Kristovim očima.

“Poznam tvoja djela, tvoj trud i tvoju postojanost.” Kristu je poznata povijest i iskustvo svakoga tko Ga je prihvatio. Svojemu narodu On kaže: “Gle, u dlanove sam te svoje urezao.” On s pažnjom bdije nad svakim njihovim djelom ljubavi i ustrajnosti. ... Krist drži zvijezde u svojoj desnici, i Njegova je namjera da Njegova svjetlost svijetli kroz njih cijelom svijetu. On tako želi pripremiti svoj narod za veću službu u crkvi na Nebu. ... Pokažimo svojim životom što božanska milost može učiniti za čovječanstvo. (*Review and Herald*, 26. svibnja 1903.)

Uzvisimo Isusa kao svojega Zagovornika i nepogrešivog Suca

319 1. studenoga

Isus naš Zagovornik

“Ali ako tko i počini grijeh, imamo zagovornika kod Oca: Isusa Krista, pravednika.” (1. Ivanova 2,1)

Isus je naš Odvjetnik, Veliki Svećenik i Posrednik. Mi se nalazimo u uvjetima kao i Izraelci na Dan pomirenja. Kad je veliki svećenik ušao u Svetinju nad svetinjama, koja je ukazivala na mjesto gdje sada naš Veliki Svećenik posreduje za nas, po poklopcu kovčega zavjeta poprskao bi krv pomirenja bez koje nije prinošena niti jedna žrtva pomirnice. Dok je svećenik posredovao kod Boga, svako srce se poklonilo kajuci se i moleći za oprost svojih prijestupa.

Slika je našla ispunjenje u žrtvi Isusa Krista, Janjeta pogubljenog zbog grijeha svijeta. Naš slavni Veliki Svećenik prinio je jedinu žrtvu kojom se možemo spasiti. Davanjem sebe na križu prinio je savršenu Žrtvu pomirnicu za ljudske grijeh. Mi se sada nalazimo u vanjskom predvorju, čekamo i tražimo tu blaženu nadu — slavni dolazak našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista. Nije potrebno prinositi žrtve, jer Veliki Svećenik obavlja svoje djelo u Svetinji nad svetinjama. Posredujući kao naš Odvjetnik, Krist ne treba ljudsku snagu niti posredovanje. On je jedini nositelj grijeha, jedina žrtva za grijeh. Samo se Njemu trebamo moliti i ispovijedati kao Onome koji je ušao u Svetinju nad svetinjama jednom zauvijek. On će uistinu spasiti sve koji dođu k Njemu u vjeri. On uvijek živi da bi mogao posredovati za nas. ...

Najslavniji ikad stvoreni um ne može pojmiti Boga; riječi koje izgovara najvještiji jezik ne uspijevaju Ga opisati. ... Ljudski rod ima samo jednog Odvjetnika, jednog Posrednika koji može oprostiti njihove prijestupe. Ne bi li naša srca trebala

biti puna zahvalnosti Njemu koji je dao Isusa kao Žrtvu pomirnicu za naše grijehе? Duboko se zamislimo nad djelom ljubavi koje je Otac učinio za nas, nad ljubavi koju je pokazao prema nama. Mi ne možemo izmjeriti tu ljubav, jer se ona ne može izmjeriti. Možemo li izmjeriti vječnost? Možemo samo ukazati na Golgotu i na Jaganjca zaklanog od postanka svijeta. ...

Između grešnika i Krista nema ljudskog posrednika. ... Sam Krist je naš Odvjetnik. Sve ono što Otac predstavlja Sinu, predstavlja i onima kojima se Njegov Sin otkrio u svojoj ljudskoj naravi. U svakom trenutku svojega rada Krist se ponašao kao Očev predstavnik. On je živio kao naša zamjena i jamstvo. On je radio onako kako bi volio da rade Njegovi sljedbenici: nesebično, vrednujući svako ljudsko biće za koje je patio i umro. (*Signs of the Times*, 28. lipnja 1899.)

2. studenoga

320

U nebeskom Svetištu

“Odatle slijedi da može zauvijek spašavati one koji po njemu dolaze k Bogu, jer uvijek živi da posreduje za njih.” (Hebrejima 7,25)

Otkupitelj svijeta imao je moć privući ljude k sebi, ukloniti njihove strahove, rastjerati njihovu tamu, nadahnuti ih nadom i hrabrošću te ih osposobiti da vjeruju u volju Boga koji ih prihvaća zahvaljujući zaslugama božanske Zamjene. Kao objekti Božje ljubavi trebali bismo zauvijek biti zahvalni što imamo Posrednika, Odvjetnika i Zastupnika u nebeskom Svetištu koji pred Ocem moli za nas.

Mi imamo sve što je bilo moguće dobiti i što bi trebalo potaknuti našu vjeru i povjerenje u Boga. Kada je kralj zemaljskog dvora svečano prisezao na vjernost svojim ljudima, nudio je svojega sina kao zalog, kako bi jamčio ispunjenje svojega obećanja. Pogledajte što je zalog Očeve vjernosti, koji je — da bi uvjerio čovječanstvo u nepromjenljivost svojega Savjeta — dao svojeg jedinorođenog Sina da dođe na Zemlju i uzme ljudsku narav, ali ne samo u razdoblju od nekoliko ljudskih godi-

na, već da je zadrži i u nebeskom Svetišću, dajući tako vječni zalag vjernosti Bogu. O, kakve li dubine bogatstva Božje mudrosti i ljubavi! ...

Vjerom u Krista postajemo članovi kraljevske obitelji, Božji baštinici i sunasljednici s Isusom Kristom. U Kristu smo jedno. Kad stanemo pred Golgotu i pogledamo kraljevskog Patnika koji je umjesto čovjeka nosio prokletstvo Zakona imajući ljudsku narav, brišu se sva nacionalna razdvajanja i sve sektaške razlike; nestaju sve počasti zvanja i svaki ponos među kastama.

Svjetlost koja sja s Božjega prijestolja na golgotski križ zauvijek staje na kraj klasnim i rasnim razlikama koje je čovjek napravio. Ljudi iz svake klase postaju članovi Božje obitelji i djeca nebeskoga Kralja; ne zahvaljujući zemaljskoj moći, već ljubavi Boga koji je dopustio da Isus živi životom siromaha, nevolje i poniženja, smrti srama i agonije, da bi mnoge sinove i kćeri mogao dovesti u slavu.

Ni položaj, ni velika mudrost, ni sposobnosti, ni talenti neke osobe ne čine je vrednijom Božjeg poštovanja. Um, razboritost i ljudski talenti jesu Božji darovi koje treba upotrijebiti Njemu na slavu za izgrađivanje Njegovog vječnog kraljevstva. U očima Neba vrednuje se duhovnost i moralnost karaktera, koji će preživjeti grob i biti proslavljen besmrtnošću u beskrajnim vjekovima vječnosti. ... Samo će oni koji su cijenili Kristovu milost, koja ih je učinila Božjim baštinicima i zajedničkim nasljednicima s Isusom, ustati iz groba odražavajući sliku svojega Otkupitelja. (*Selected Messages*, knjiga 1, str. 258,259)

321 3. studenoga

Posrednik

“Budući dakle da imamo uzvišena velikog svećenika, Isusa, Sina Božjega, koji je prošao kroz nebesa, držimo se čvrsto vjere koju ispovijedamo!” (Hebrejima 4,14)

Mi se trebamo uskladiti s istim duhom koji je bio u Isusu Kristu. Krist radi za nas; hoćemo li mi raditi za Krista u Njegovom narodu? Dječice, njegujte strpljivost, vjeru i nadu. Neka

Gospodin poveća našu radost vjere u besmrtnog Posrednika. Pokušajte da vam ne prođe niti jedan dan a da ne shvatite svoju odgovornost prema Bogu zahvaljujući žrtvi Njegovog jedinorođenog Sina. Isus ne prihvaća proslavljanje od onoga tko je tužitelj svoje braće. Neka ne prođe dan a da ne liječimo i zacjeljujemo stare rane. Njeguimo ljubav, i neka niti jedna zloslutna riječ ne pobjegne s naših usana. Zatvorite ta vrata brzo i držite ih zatvorenima; otvorite vrata gdje Krist stoluje i držite ih otvorenima, jer nam je poznata vrijednost Kristove žrtve i Njegove nepromjenjive ljubavi. Pijte osvježavajuću vodu života s libanonskih izvora, a odbijte mutnu vodu iz doline — vodu tame i sumnjivih osjećaja. Može biti mnogo istinitosti i razloga u optužbama, no hoćemo li pokvariti naš miomiris duha zato što se drugi odijevaju gorčinom? Bože sačuvaj! Niti jedna desetina maštanja o zlu nije vrijedna vremena koje mu posvećujemo ponavljajući ga. Izbacimo iz svojega govora svu uvredljivost, govorimo s ljubavlju i držimo se čvrsto našeg povjerenja u Isusa.

Mi imamo Zagovornika koji uvijek živi i posreduje za nas. Postanimo onda zagovornici načela u ime onih koji griješe. "I budući da imamo velikog svećenika koji je postavljen nad kućom Božjom [ovdje je Njegov zagovor u našu korist], pristupajmo k njemu iskrena srca i sa sigurnim uvjerenjem pošto smo očistili srca od zle savjesti i oprali tijelo čistom vodom. Držimo nepokolebljivim ispovijedanje naše nade." On je "veliki svećenik milostiv ... i vjeran u odnosu prema Bogu". (Hebrejima 10,21-23; 2,17)

Kao što On radi za nas, tako i mi s jednakom ozbiljnošću i pažnjom trebamo promicati međusobno jedinstvo. Krist se molio da naša narav bude jednaka jedinstvu koje postoji između Njega i Njegovog Oca. U svemu što činimo pokušajmo osigurati međusobno povjerenje i ljubav, i na taj način postati odgovor na molitvu Isusa Krista. ... Nisu sve pretpostavke i zamisli vaše braće ispravne. ... Ostavimo se loših pretpostavki i maštanja; držimo se blizu Isusu Kristu i sjetimo se bogatog ohrabrenja koje nam je dao, da bismo ga i mi mogli dati drugima. ... Neka se zavist i ljubomora ugase u izljevima ljubavi iz zdenca Božje ljubavi. Plač onih koji ginu brzo pronalazi put do Njegovog uha. "On će spasiti siromaha koji uzdiše, nevolj-

nika koji pomoćnika nema.” (Psalam 72,12) (*Manuscript 129, 1901.*)

322 4. studenoga

Isusovo posredničko djelo danas

“Tada im se približi Isus te im reče: Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska.” (Matej 28,18)

Svi vjernici koji su mogli biti pozvani sastali su se na jednom brdu u Galileji. Sam Krist je prije svoje smrti odredio vrijeme i mjesto ovog sastanka. ...

U određeno vrijeme oko pet stotina vjernika sakupilo se u malim skupinama na kosini brda, sa željom da doznaju sve što se moglo doznati od onih koji su vidjeli Krista nakon Njegova uskrsnuća. Učenici su išli od skupine do skupine pričajući sve što su vidjeli i čuli o Isusu, obrazlažući iz Pisma sve ono što im je On objašnjavao. Toma je ponovno pričao povijest svojega nevjerovanja i govorio im kako su uklonjene sve sumnje. Iznenada, Isus je stao među njih. Nitko nije mogao reći odakle je i kako je došao. Mnogi koji su bili nazočni nikada Ga ranije nisu vidjeli, ali promatrali su ožiljke od raspeća na Njegovim rukama i nogama; Njegovo je lice bilo kao Božje lice, i kad su Ga vidjeli, poklonili su Mu se s dubokim poštovanjem.

Ali neki su sumnjali. Tako će uvijek biti. Ima takvih koji smatraju da je teško pokazati vjeru i postavljaju se na stranu sumnje. Oni su zbog svog nevjerstva u velikom gubitku.

To je bio jedini razgovor koji je Isus imao s mnoštvom vjernika nakon svog uskrsnuća. Došao je i rekao im govoreći: “Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska.” Učenici su Mu se poklonili prije nego što je progovorio, ali Njegove riječi, silazeći s usana koje su u vrijeme smrti bile zatvorene, prožele su ih posebnom silom. On je sada bio uskrsnuli Spasitelj. Mnogi među njima vidjeli su Ga kako pokazuje svoju silu liječeći bolesne i pokoravajući Sotonina oruđa. Vjerovali su da ima silu uspostaviti svoje kraljevstvo u Jeruzalemu, silu da slomi svaki otpor, moć nad silama prirode. On je umirio razbješnjelo

more; hodao po zapjenjenim valovima; podizao mrtve u život. Sad je izjavio da Mu je dana "svaka vlast". Njegove riječi uzdizale su misli Njegovih slušatelja iznad zemaljskog i prolaznog k onome što je nebesko i vječno. Bili su uzdignuti do najvišeg poimanja Njegova dostojanstva i slave.

Kristove riječi izgovorene na obronku brda proglasile su Njegovu žrtvu za čovjeka potpunom i savršenom. Uvjeti pomirenja bili su ispunjeni, djelo za koje je došao na ovaj svijet izvršeno. Bio je na putu prema Božjem prijestolju da Ga slave anđeli, poglavarstva i sile. Započeo je svoje posredničko djelo. Odjenut bezgraničnim autoritetom, dao je svoj nalog učenicima: "Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim!" (Matej 28,19) (*Isusov život*, str. 675,677)

5. studenoga

323

Naš nepogrešivi Sudac

"Poznaj Boga, svoga oca, i služi mu čitavim srcem i spremnom dušom, jer Jahve ispituje sva srca i zna sve misli i namjere." (1. Ljetopisa 28,9)

Gospodin je ispravan i nepogrešiv u svojem razumijevanju. On razumije način na koji djeluje ljudski um, načela po kojima djeluju ljudska oruđa koja je On oblikovao, i kako će reagirati u susretu s nekim te kako će se ponašati prilikom svake kušnje koja ih snađe, u svakoj prilici u kojoj se budu našli. "Jer pred Jahvinim su očima čovjekovi putovi, i on motri sve njegove staze." (Izreke 5,21) "Oči su Jahvine na svakome mjestu i budno motre i zle i dobre." (Izreke 15,3) "Jer pogledom granice zemlje hvata i opaža sve pod svodom nebeskim." (Job 28,24) "Jer Jahve ispituje sva srca i zna sve misli i namjere." (1. Ljetopisa 28,9) On poznaje misli koje nam dolaze na um, svaku od njih. ... Bog sažalijeva sirote duše koje varaju same sebe i gaze Njegovu istinu. Neka pšenica i kukolj rastu zajedno do žetve. Imajte samilosti i sažaljenja za sljepoću umova koji su pod vladavinom Sotone, ali obuzdajte svoj gnjev i strast i ne donosite svoj sud nad njima. One koji preziru Njegovu istinu prepustite u Božje ruke. Nisu vam dani

pravo i sloboda donošenja presude nad drugima. Ni Mojsiju nije bilo dano da izrekne osudu protiv pobunjenog Izraela. Očite slabosti naših oruđa, kao u Mojsijevu slučaju, donijet će svoju nagradu. ...

Božji radnici moraju nastaviti nositi krivnju da oni donose nesreće Izraelu, ali im nije dopušteno da takve tvrdnje postanu istinite. Ne idite na sabor izrugivača, ne sjedite u društvu podsmješljivaca, držite se podalje od onih koji će vašu nazočnost iskoristiti da vam govore o ponižavajućim stvarima, i vašu vjeru zasuti prijezirom. Ne ulazite u sukob s takvim ljudima. Nećete imati posla samo s ljudima, već i sa Sotonom i njegovom crkvom. Kad ste primorani na susret s njima, prisjetite se Spasiteljevih riječi: "Evo, šaljem vas kao janjce među vukove." (Luka 10,3) Gospodin mora biti vaš oslonac; On će vas odjenuti božanskom opremom, a Njegov Sveti Duh utjecat će na vaš um i srce tako da vaš glas neće zvučati kao zavijanje vukova.

Nikada ne smijemo zaboraviti da smo Kristovi predstavnici. Kad nevjerne i zabludjele duše dođu među nas, mi ne možemo koristiti tjelesno oružje. ... Ni neljubazna ili osorna riječ, obrambena ili uvredljiva, ne smije pobjeći s naših usana ili biti zapisana našom rukom. Ako smo hulili, ne smijemo to više činiti. "A ovo je sredstvo pobjede koje pobjeđuje svijet: naša vjera." (1. Ivanova 5,4) (*Letter 18, 1895.*)

324 6. studenoga

Veliko pomirenje

"Spasenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti." (Djela 4,12)

Adam je, u svojoj bezgrešnosti, uživao u izravnom zajedništvu sa svojim Stvoriteljem; ali je grijeh razdvojio Boga i čovjeka i samo je pomirenje u Kristu moglo premostiti provaliju i omogućiti primanje blagoslova i spasenja s Neba na Zemlju. Čovjeku je i dalje bio uskraćen izravan pristup njegovom Stvoritelju, ali Bog je trebao komunicirati s njim kroz Krista i anđele.

Tako su Adamu bili otkriveni važni događaji u povijesti čovječanstva, od trenutka kad je u Edenu izrečena božanska presuda, do potopa i sve do prvog dolaska Božjeg Sina. Njemu je pokazano da će mnogi izabrati život grijeha radije nego život pokajanja i poslušnosti, premda će vrijednost Kristove žrtve biti dostatna za spasenje cijeloga svijeta. Broj zločina će se tijekom sljedećih naraštaja povećati, a prokletstvo grijeha će sve više pritiskati ljudski rod, životinjski svijet i Zemlju. Prokletstvo grijeha skratit će ljudski vijek, oslabiti čovjekovo tjelesno zdravlje, izdržljivost i moralnu i umnu snagu, sve dok se svijet ne ispuni bijedom svake vrste. Kroz popuštanje apetitu i strastima ljudi će postati nesposobni da cijene velike istine plana otkupljenja. Ipak će se Krist, vjeran namjeri zbog koje je napustio Nebo, i dalje zanimati za ljude i pozivati ih da svoje slabosti i nedostatke sakriju u Njemu. On će ispunjavati potrebe svih onih koji Mu vjerom prilaze. A uvijek će biti onih koji će sačuvati znanje o Bogu i ostati neoskvrnjeni usred sveopćeg bezakonja.

Bog je uspostavio žrtvene prinose da budu čovjekov trajan podsjetnik i pokajničko priznanje njegovog grijeha i ispovijedanje vjere u obećanog Otkupitelja. Njihova je svrha bila da grešnoj rasi usade istinu da je grijeh uzrok smrti. Za Adama je žrtvovanje prve žrtve bio najbolniji doživljaj. Njegova se ruka morala podići da oduzme život, i on je znao: da je bio poslušan Bogu, ljudske ili životinjske smrti ne bi bilo. Dok je klaao nevinu žrtvu, on je drhtao pri pomisli da će morati biti prolivena krv bezgrešnog Božjeg Janjeta. ... Divio se beskonačnoj dobroti koja će platiti ovakav otkup da spasi krivca. Zvijezda nade rasvjetljavala je mračnu i strašnu budućnost i rasterećivala je od potpune pustoši. ...

Kristov čin umiranja za čovjekovo spasenje nije mu samo trebao omogućiti pristup Nebu, već i pred cijelim svemirom opravdati Boga i Njegovog Sina, i njihovo postupanje prema Sotoni i njegovoj pobuni. (*Patrijarsi i proroci*, str. 68,69)

Nebeske knjige

“Jer sva će skrivena djela, bila dobra ili zla, Bog izvesti na sud.” (Propovjednik 12,14)

Razmotrimo zajedno kakav je zapis načinjen u nebeskim knjigama o našem životu, karakteru i odnosu prema Bogu. Je li se tijekom protekle godine povećala naša ljubav prema Bogu? Ako Krist uistinu prebiva u našim srcima, mi ćemo ljubiti Boga i rado poštivati sve Njegove Zapovijedi, a ta će se ljubav neprekidno produbljivati i jačati. Predstavljamo li svijetu Krista, bit ćemo čistog srca, života i karaktera, i naši će razgovori biti posvećeni; u našim srcima i na našim usnama neće biti nikakve prijevare. Preispitajmo svoju prošlost i uočimo jesmo li Kristu dali dokaz svoje ljubavi, trudeći se postati što sličniji Njemu i radeći kao što je On radio da spasimo one za koje je On umro.

Zapisano je da se Isus nije stidio svoje gorljive, samopozrtvovne učenike nazivati braćom, jer su u potpunosti pokazivali Njegov duh i bili Mu slični. Svojim radom stalno su svjedočili kako ovaj svijet nije njihov dom; njihovo državljanstvo bilo je nebesko; oni su bili u potrazi za boljom zemljom — nebeskom. Njihovi razgovori i osjećaji bili su vezani uz nebeske stvari. Oni su bili u svijetu, ali ne od svijeta; u duhu i praksi bili su odvojeni od svjetovnih razmišljanja i običaja. Njihov svakodnevni primjer svjedočio je da su živjeli za Božju slavu. Kao i sâm njihov Gospodar, oni su se ponajprije zanimali za spašavanje duša. Zbog toga su se trudili i žrtvovali ne štedeći ni svoje živote. Njihov život i karakter ostavio je svijetli trag prema Nebu. Isus može gledati takve učenike sa zadovoljstvom, kao svoje predstavnike. Kroz njih Njegov karakter neće biti pogrešno shvaćen. ...

Bog je učinio da napredak Njegovog djela u svijetu ovisi o radu i žrtvi Njegovih sljedbenika. Spasenje naših duša kupljeno je beskonačnim Darom — Isusom Kristom. Isus je napustio Nebo, odložio svoju slavu, odrekao se prisnog zajedništva i štovanja bezgrešnih anđela, i ponizio se čak do smrti na križu — zbog nas. A sada mi, koji smo postali dionicima Nje-

govog velikog dara, trebamo postati dionicima Njegove žrtve šireći blagoslove spasenja na druge ljude.

U Kristovom životu nije bilo ni traga sebičnosti. Svi koji rade zajedno s Bogom imat će jednak duh kao i njihov Učitelj. Oni će neprestano rasti daleko od sebičnosti i odreći se popuštanja samima sebi, čak i u onim stvarima koje su im se nekoć činile nevine. ... A kad se bude otkrila Njegova slava, oni će se "vrlo obradovati". (*Signs of the Times*, 22. prosinca 1890.)

8. studenoga

326

Knjiga života

"Pobjednik će tako biti obučen u bijelu haljinu; njegova imena sigurno neće izbrisati iz knjige života; što više, njegovo će ime priznati pred svojim Ocem i njegovim anđelima." (Otkrivenje 3,5)

Želimo li biti pobjednici, trebamo ispitati svoje srce kako bismo bili sigurni da ne njeđujemo išta uvredljivo prema Boga. Ako ipak njeđujemo, ne možemo obući bijelu haljinu koja nam je obećana. Želimo li stati ped Boga odjeveni u bijelu haljinu, koja predstavlja pravednost svetih, moramo sada raditi na pobjeđivanju sebe.

Za onoga koji radi na pobjeđivanju sebe, Krist kaže: "Njegova imena sigurno neće izbrisati iz knjige života." U knjizi života zapisana su imena svih onih koji su se jednom predali Bogu, i njihov karakter sada prolazi sud pred Njim. Božji anđeli vađu moralne vrijednosti. Oni promatraju razvoj karaktera onih koji danas žive, da vide mogu li njihova imena ostati u knjizi života. Darovano nam je vrijeme probe tijekom kojega trebamo oprati svoje haljine koje predstavljaju karakter, i učiniti ih bijelima u Jaganjčevoj krvi. Tko obavlja taj posao? Tko od sebe odvaja grijeh i sebičnost? "Jer ste umrli", kaže apostol Pavao istinskim Kristovim sljedbenicima, "i vaš je život sakriven s Kristom u Bogu!" Ako smo živi Bogu, mrtvi smo svome "ja". Neka nam Bog pomogne da umremo svome "ja". Čija imena neće biti izbrisana iz knjige života? Samo imena

onih koji su ljubili Boga svom snagom svojega bića, a svoje bližnje kao same sebe.

Za mnoge od nas još je mnogo posla koji treba obaviti. Naš um i karakter moraju postati kao Kristovi um i karakter. Sebičnost je utkana u samu srž našeg bića. Dobili smo je u naslijeđe, i mnogi je njeguju kao dragocjeno blago. Niti jedno djelo ne možemo obaviti za Boga dok ne pobijedimo same sebe i svoju sebičnost. Mnogima je sve ono što je vezano uz njih od velike važnosti. Njihovo "ja" je središte svega, oko toga se sve vrti. Kad bi Krist danas živio na Zemlji, takvima bi poručio: "Bacite ga u dubinu." Nemojte se toliko brinuti o sebi. Tisuće je onih čiji je život jednako vrijedan kao i vaš. Zašto ste onda okrenuti sebi i plješćete si? Ustanite na dužnost i budite korisni! Otisnete li se na pučinu i bacite svoje mreže u vodu, Učitelj će skupiti ribe i svjedočit ćete Božjem silnom djelu. (*Historical Sketches*, str. 138,139)

Kad naša srca plamte ljubavlju za Isusa i duše za koje je umro, uspjeh će pratiti naš rad. ... Neka se svatko upita: ... Mogu li biti oruđe za spasenje nečije duše za Božje kraljevstvo? Mi želimo da Božji Duh duboko djeluje u našem srcu, tako da bijelu haljinu ne osiguramo samo sebi, već da utječemo na druge da se i njihova imena nađu upisana u knjigu života i nikad ne budu izbrisana. (*Historical Sketches*, str. 140)

327 9. studenoga

Sud sjede — knjige se otvoriše

***"Rijeka ognjena tekla, izvirala ispred njega. Tisuću tisuća služahu njemu, mirijade stajahu pred njim. Sud sjede, knjige se otvoriše."* (Daniel 7,10)**

Nebeske knjige u kojima su zapisana imena ljudi i njihova djela određuju sudske odluke. Prorok Daniel kaže: "Sud sjede, knjige se otvoriše." (Daniel 7,10) Opisujući isti prizor pisac Otkrivenja dodaje: "I druga knjiga, knjiga života bi otvorena. Tada su mrtvaci suđeni prema onome što je napisano u knjigama, po svojim djelima." (Otkrivenje 20,12)

U knjizi života nalaze se imena svih koji su ikada bili u Božjoj službi. Isus je pozvao svoje učenike: "Radujte se... što su vaša imena zapisana na nebesima." (Luka 10,20) Pavao govori o svojim vjernim suradnicima, "kojih se imena nalaze u knjizi života". (Filipljanima 4,3) Promatrajući buduće "vrijeme tjeskobe kakve ne bijaše", Daniel izjavljuje da će se Božji narod izbaviti, "svi koji se nađu zapisani u Knjizi". A Ivan u Otkrivenju kaže da će u Božji grad ući samo oni "koji stoje upisani u Janjetovoj knjizi života". (Daniel 12,1; Otkrivenje 21,27)

"Knjiga spomenica" piše se pred Bogom i u njoj su zapisana dobra djela onih "koji se boje Jahve i štiju Ime njegovo". (Malahija 3,16) Njihove riječi vjere, njihova djela ljubavi — sve je to zapisano na Nebu. Nehemija govori o njoj kad kaže: "Zato, sjeti se mene, Bože moj: ne prezri mojih pobožnih djela koja učinih za Dom Boga svoga i za službu u njemu." (Nehemija 13,14) U knjizi spomenici sačuvana je trajna uspomena na svako pravedno djelo. U njoj je vjerno zapisana svaka pobijedena kušnja, svako nadvladano zlo i svaka riječ nježne sućuti. Zapisana je i svaka žrtva, svako stradanje i jad pretrpljeni zbog Krista. Psalmist veli: "Ti izbroji dane mog progonstva, sabrao si suze moje u mijehu svom. Nije li sve zapisano u knjizi tvojoj?" (Psalam 56,9) ...

Pred Bogom se ispituje djelo svakog čovjeka i zapisuje kao vjerno ili nevjerno. Pored svakog imena u nebeskim knjigama se sa strahovitom točnošću upisuje svaka ružna riječ, svaki sebični postupak, svaka neispunjena dužnost i svaki tajni grijeh. ...

I najdublje zanimanje što ga ljudi pokazuju pri donošenju presuda u zemaljskim sudovima samo je blijeda slika zanimanja koje vlada u nebeskim dvorovima kad se imena upisana u knjigu života pojavljuju da budu ispitana pred Suce m svega svijeta. Božanski Zastupnik moli da svima koji su pobijedili vjerom u Njegovu krv budu oprosteni prijestupi, da budu vraćeni u svoj edenski dom i da okrunjeni kao sunasljednici s Njime dobiju "prijašnju vlast". (Mihej 4,8) (*Velika borba*, str. 380—382)

Popis zapisanih u nebeske knjige

“Prema tome, niste vi tuđinci i gosti, nego ste sugrađani svetih i ukućani Božji.” (Efežanima 2,19)

Oni koji su prisno povezani s Bogom možda neće biti uspješni u ovozemaljskom životu; oni će možda često biti bolno kušani i ponižavani. Josip je bio oklevetan i progonjen samo zato što se čvrsto držao svojih vrlina i čestitosti. Božji izabranik David bio je u nemilosti kod bezbožnih neprijatelja koji su ga progonili kao zvijeri svoj plijen. Daniel je zbog svoje vjernosti i nepokolebljive odanosti Bogu bio bačen u lavovsku jamu. Job je bio lišen svega što je posjedovao na ovom svijetu, a zatim je obolio od tako strašne bolesti da su ga se gnušali i srodnici i prijatelji; a ipak se nije prestao držati svoje čestitosti i odanosti Bogu. Jeremija je, prenoseći samo ono što mu je Bog stavio u usta i iznoseći jasno svoje svjedočanstvo, tako razbjesnio kralja i knezove da su ga bacili u jamu s glibom. Stjepana su kamenovali samo zato što je neustrašivo propovijedao Krista i to raspetog. Pavao je bio zatvaran, šiban, kamenovan i na kraju pogubljen zato što je ostao Božji glasnik u objavljivanju Evanđelja neznabošcima. Ljubljeni Ivan je poslije svega prognan na pusti otok Patmos “zbog riječi Božje i zbog Isusova svjedočanstva”. (Otkrivenje 1,9)

Ovi primjeri ljudske čvrstine i postojanosti u sili božanske moći svjedoče svijetu o istinitosti Božjih obećanja — o Njegovoj stalnoj nazočnosti i okrepljujućoj sili Njegove milosti. Ako se na ove ponizne ljude gleda sa stajališta ovoga svijeta, onda nije moguće shvatiti njihovu moralnu vrijednost pred Bogom. Oslanjati se mirno na Boga i u najmračnijim trenucima, ma koliko strašna bura kušnji i nevolja bila; osjećati da je ruka našeg nebeskog Oca uvijek na kormilu — to je djelo vjere. Samo oko vjere može, gledajući iznad ovozemaljskih prolaznosti, procijeniti vrijednost vječnog i neprolaznog bogatstva.

Veliki vojni zapovjednik osvajao je narode i uznemirio je pola svjetske sile, ali je umro razočaran i u izgnanstvu. Mudraci koji ispituju svemirska prostranstva, posvuda nailazeći

na očite dokaze o Božjoj sili i diveći se njihovom skladu, često ne uspijevaju u tim čudesnim tvorevinama vidjeti ruku Onoga koji je sve to stvorio. "Čovjek koji nerazumno živi sličan je stoci koja ugiba." (Psalam 49,20) Nema nade o slavnoj besmrtnosti koja bi osvjetljavala budućnost Božjih neprijatelja. Ali heroji vjere imaju obećanje o naslijeđu veće vrijednosti od bilo kojeg zemaljskog bogatstva — baštinu koja će zadovoljiti čežnje duše. Oni su možda nepoznati i nepriznati na ovom svijetu, ali su u nebeskim knjigama zapisani kao građani vječnog kraljevstva. Uzvišena veličina i trajna i vječna vrijednost slave bit će konačna nagrada onima koje će Bog učiniti nasljednicima svega. (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 525,526)

11. studenog

329

Nebesko Svetište

***"Imamo takva velikog svećenika koji sjede s desne strane prijestolja Veličanstva na nebesima, službenik Svetišta i pravog Šatora, onoga koji podiže Gospodin, a ne čovjek."* (Hebrejima 8,1.2)**

Božji narod treba jasno razumjeti predmet Svetišta i istražnog suda. Svima je osobno potrebno poznavanje položaja i djela našeg Velikog Svećenika. U protivnom će im biti nemoguće iskazati prijeko potrebnu vjeru za ovo vrijeme ili zauzeti mjesto što ga je Bog za njih predvidio. Svaki pojedinac ima dušu koju može spasiti ili izgubiti. Slučaj svakoga dolazi na Božji sud. Svatko mora izići pred oči velikog Suca. ...

Svetište na Nebu je samo središte Kristovog djela za ljude. Ono se tiče svake duše koja živi na Zemlji. Ona nam otvara pogled na plan otkupljenja, vodeći nas do samog završetka vremena i otkrivajući slavan kraj sukoba između pravde i grijeha. Od najveće je važnosti da svi temeljito istraže ovaj predmet i budu spremni odgovoriti svakome tko ih zapita za njihovu nadu.

Kristovo posredovanje za čovjeka u nebeskom Svetištu isto je tako bitno u planu spasenja kao što je to bila i Njegova smrt na križu. Svojom smrću Krist je započeo djelo zbog koje-

ga je nakon svojega uskrsnuća uzašao da bi ga dovršio na Nebu. Mi moramo vjerom ući iza zastora "kamo je ušao za nas u svojstvu preteče Isus". (Hebrejima 6,20) Tamo se zrcali svjetlost s križa na Golgoti. Tamo možemo dobiti jasniji uvid u tajne otkupljenja. Nebo je uz bezgraničnu cijenu postiglo spasenje čovjeka; prinesena Žrtva zadovoljava najšire zahtjeve Božjeg pogaženog Zakona. Isus je otvorio put k Očevu prijestolju i Njegovim posredovanjem svi koji vjerom dolaze pred Boga mogu iznijeti ondje svoju iskrenu želju.

"Tko skriva svoje grijehе, nema sreće, a tko ih ispovijeda i odriče ih se, milost nalazi." (Izreke 28,13) Kad bi oni koji skrivaju i opravdavaju svoje pogreške mogli vidjeti kako im se Sotona raduje, kako se Kristu i svetim anđelima ruga zbog njihovog puta, požurili bi s priznavanjem i odricanjem od svojih grijehа. Zbog nedostataka u njihovom karakteru Sotona nastoji zavladati umom, i zna da će uspjeti ako ih budu dalje njegovali. Stoga stalno pokušava svojim kobnim lažima prevartiti Kristove sljedbenike, tvrdeći kako ne mogu pobijediti. Ali Isus svojim ranjenim rukama i svojim slomljenim tijelom moli za njih. ... Nitko dakle ne treba misliti da su njegove manjkavosti neizlječive. Bog će mu dati vjeru i milost da ih nadvlada. (*Velika borba*, str. 386,387)

330 12. studenog

Živjeti u veliki Dan pomirenja

"Povrh toga, deseti dan toga sedmoga mjeseca pada Dan pomirenja. Neka vam to bude prigoda za sveti zbor; postite i prinesite u čast Jahvi paljenu žrtvu."
(Levitski zakonik 22,27)

Mi sad živimo u vrijeme velikog dana pomirenja. Dok je veliki svećenik u zemaljskoj službi vršio pomirenje za Izraelce, od svih se zahtijevalo da poste, kaju se zbog grijehа i ponize pred Gospodinom, jer bi u protivnom bili uklonjeni iz naroda. Na isti način svi koji bi htjeli da im imena ostanu u knjizi života trebaju sada, u ovih nekoliko preostalih dana svoje probe, postiti pred Bogom, žalosni zbog grijehа i iskreno

se kajući. Oni moraju duboko i temeljito ispitati srce. Moraju se osloboditi neozbiljnog i lakoumnog duha kojemu su se mnogi takozvani kršćani prepustili. Sve koji žele pokoriti zle naklonosti koje njima nastoje zagospodariti, očekuje ozbiljna borba. Priprema je osobna stvar. Mi se ne spašavamo u skupinama. Čistoća i pobožnost jednoga neće nadoknaditi nedostatke ovih osobina kod drugoga. Premda svi narodi moraju izići na sud pred Boga, On će ipak ispitati slučaj svakog pojedinca tako pomno i temeljito kao da nema nijednog drugog bića na Zemlji. Svatko mora biti ispitan i nađen bez ljage i bez bore, bez ičega tomu slična.

Sa završenim djelom pomirenja usko su povezani svečani prizori. Činjenice u vezi s njima su od presudnog značaja. U gornjem se Svetištu sud približava kraju. To djelo traje godinama. Ubrzo će se — nitko ne zna kako brzo — prijeći na slučajeve živih. Naš se život treba pojaviti pred veličanstvenim Bogom. Danas, više no ikada, svaka duša treba prihvatiti Spasiteljevo upozorenje: “Bdijte, jer ne znate kad će doći to vrijeme.” (Marko 13,33) “Ne budeš li bdio, doći ću kao lopov, i sigurno nećeš znati u koji ću te čas iznenaditi.” (Otkrivenje 3,3)

Kad istražni sud bude završen, sudbina svih bit će odlučena za život ili za smrt. Vrijeme milosti završava kratko prije Gospodnjeg dolaska na nebeskim oblacima. Gledajući unaprijed ovo vrijeme, Krist u Otkrivenju objavljuje: “Neka nepravednik i dalje bude nepravedan; neka se nečisti i dalje onečišćuje; neka pravednik i dalje živi pravedno; neka se sveti i dalje posvećuje! Pazi! Dolazim uskoro i sa sobom nosim plaću da svakome platim prema njegovu djelu.” (Otkrivenje 22,11.12) (*Velika borba*, 387,388)

U zemaljskoj je službi veliki svećenik, nakon izvršenog pomirenja za Izrael, izišao i blagoslovio zajednicu. Tako će se i Krist po završetku svog posredovanja pojaviti “bez odnosa prema grijehu, onima koji ga iščekuju” (Hebrejima 9,28) da svoj narod, koji Ga je čekao, blagoslovi vječnim životom. (*Velika borba*, str. 384)

Vjera u pomirenje

“Nju imamo kao pouzdano i čvrsto sidro duše koje prodire u prostor iza zastora.” (Hebrejima 6,19)

Kad osjetite utučenost, potražite Isusa i porazgovarajte s Njim. Kad mislite da su vas braća krivo razumjela, prisjetite se da Isus, vaš Stariji brat, nikada ne pravi pogreške. On će pravedno suditi. Kristove riječi izgovorene na veliki blagdan imaju prekrasno značenje i moć. On je podignuo svoj glas i rekao: “Ako je tko žedan, neka dođe k meni.” (Ivan 7,37) Nitko nas ne treba tjerati da dođemo k Isusu. Mi svojom voljom trebamo odlučiti: donijeti odluku i doći k izvoru života. Zašto ne bismo došli k Isusu? On je naša nada za vječni život. Pouke koje dobivamo preko Krista nisu često ponavljane izreke, one su pune životne mudrosti. No, naša zadaća je da prihvatimo odgovarajuću božansku istinu. Apostol Pavao nas potiče da se držimo nade koja nam je ponudena u Evanđelju. Trebamo vjerom prihvatiti Božja obećanja i obilje blagoslova osiguranih kroz Isusa Krista. Pružena nam je nada, čak i nada u vječni život. Ništa manje od ovog blagoslova neće zadovoljiti našeg Otkupitelja, ali je naš udio da prihvatimo nadu vjerom u Njega jer nam je to obećao. Možemo očekivati patnje, jer oni koji imaju udjela u Njegovim patnjama imat će udjela i u Njegovoj slavi. On je kupio oprost i besmrtnost za grešnike, za propale ljudske duše; no naša je zadaća da to primimo vjerom. Vjerom u Njega imamo nadu koja je sigurna i pouzdana kao sidro naše duše. Trebamo shvatiti da sa sigurnošću možemo očekivati Božju pomoć ne samo u ovom svijetu već i u nebeskom, jer je On platio takvu cijenu za naše spasenje. Vjera u Kristovo pomirenje i posredovanje učinit će nas postojanima i čvrstima usred iskušenja koja nas pritišću u crkvi koja se bori. Razmišljajmo o slavnoj nadi koja nam se pruža i prihvatimo je vjerom. ...

Ne možemo naći spasenje u nama samima; trebamo pogledati na Isusa koji je Začetnik i svršitelj naše vjere, a dok Ga gledamo, mi živimo. ... S kolikim naporom jadni smrtnici teže postati nositelji svojih i tuđih grijeha! No, jedini koji može

ponijeti grijehe je Isus Krist. Samo On može biti moja zamjena i nositi moje grijehe. Kristov preteča je uskliknuo: "Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!" (Ivan 1,29) ... Podignite pogled sa sebe i potaknite nadu i povjerenje u Krista. Neka vaša nada ne bude usmjerena na vas same, već na Njega koji je ušao iza zastora u prostor Svetinje nad svetinjama. Razgovarajte o blaženoj nadi i slavnom dolasku našega Gospodina Isusa Krista. (*Review and Herald*, 9. lipnja 1896.)

14. studenog

332

Pomirenje — naš temelj mira

"Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce!" (Ivan 14,27)

Isus kaže: "Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce!" Mir o kojemu govori veliki Učitelj je veći i potpuniji nego što možemo zamisliti. Krist je spreman učiniti velika djela za nas, obnoviti našu narav time što će učiniti da budemo sudionicima Njegove božanske naravi. On čeka da svoje srce povežemo s Njegovim koje je ispunjeno beskonačnom ljubavlju, kako bismo se u potpunosti pomirili s Bogom. Naša je prednost što možemo razumjeti da nas Bog ljubi jednako kao i svojega Sina. Kad vjerujemo u Krista kao osobnog Spasitelja, imamo Kristov mir. Pomirenje koje nam je osigurano kroz Kristovo posredovanje temelj je našeg mira. No, sumorni osjećaji nisu nikakav dokaz da Kristova obećanja nemaju učinka. Vi se oslanjate na svoje osjećaje i, stoga što vam se vaši izgledi ne čine sjajnim, vi sve više počinjete navlačiti teški pokrivač na svoju dušu. Tada pogledate u svoju dušu i mislite da vas je Bog odbacio. Vaš pogled treba biti upravljen na Isusa. Isus je rekao da ćemo u Njemu imati mir. Ulazeći u zajedništvo s Isusom mi ulazimo u područje mira.

Sotona nas uništava, a Krist nas obnavlja. Moramo neprekidno vježbati svoju vjeru i pouzdanje u Boga, bez obzira na svoje osjećaje. Izaija kaže: "Tko god se od vas Jahve boji, nek

poslušaj glas Sluge njegova! Tko u tmimi hodi, bez tračka svjetlosti, nek se uzda u ime Jahvino, nek se na Boga svoga osloni." (Izaija 50,10) Vi možete zajedno s psalmistom izjaviti: "Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim, jer si ti sa mnom. Tvoj štap i palica tvoja utjeha su meni. Trpezu preda mnom prostireš na oči dušmanima mojim. Uljem mi glavu mažeš, čaša se moja prelijeva. Dobrota i milost pratit će mene sve dane života moga. U Jahvinu ću domu prebivati kroz dane mnoge." (Psalam 23,4-6) "Čujte me, o j Judejci i Jeruzalemcu, pouzdajte se u Jahvu svoga Boga, i održat ćete se; pouzdajte se u njegove proroke i budite sretni! Potom se posavjetova s narodom i postavi Jahvine pjevače i hvalitelje koji će u svetom ruhu ići pred naoružanim četama i pjevati: Slavite Jahvu jer je vječna ljubav njegova! Kad počese klicati i pjevati pjesmu pohvalnicu, Jahve podiže zasjedu na Amonce, Moapce i na one iz Seirske gore koji su došli na Judu, te biše razbijeni." (2. Ljetopisa 20,20-23) "Postao je ugaonim kamenom, za vas koji vjerujete dragocjen..." (1. Petrova 2,7) Uzmimo u obzir kako je Bog dao svojega jedinorođenog Sina "da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni". (Ivan 3,16) (*Review and Herald*, 19. svibnja 1896.)

333 **15. studenoga**

Držati se uz Isusa

"Težimo da upoznamo Jahvu: ko zora pouzdan mu dolazak." (Hošea 6,3)

Kad vam Sotona kaže da su vaši grijesi takvi da ne trebate očekivati neke velike pobjede u Bogu, odgovorite mu kako Biblija naučava da je onima koji najviše vole najviše i oprošteno. Nemojte pokušavati umanjiti svoju krivnju opravdavajući grijeh. Vi se ne možete vjerom približiti Bogu ako najprije ne uvidite svoju grešnost. Tada se možete pozvati na obećanja i nepokolebljivom vjerom tražiti udio u neizmjerne žrtvi koja je prinesena za ljudski rod. Držite se za Isusa, a Njegovo veliko srce puno ljubavi privući će vas k sebi.

Ne mogu podnijeti pomisao kako bi itko mogao otići ... a da nije uvelike ojačao svoju vjeru. ... Svaki budući korak koji učine mora biti korak vjere. Imaju li duhovno iskustvo bogato vjerom, jedan može potjerati tisuću, a dvojica mogu potjerati deset tisuća u bijeg. Ali svi talenti koje mogu posjedovati, sve vještine i rječitost koje mogu steći, neće imati nikakvog učinka ako oni nisu posvećeni Bogu. ...

Apostol Pavao je želio da se njegova braća utješe "utjehom kojom je utješén" (2. Korinćanima 7,7). Kršćanin pronalazi stalnu utjehu i snagu u Isusu. ...

Neka naše oko uvijek počiva na Božjoj slavi. Nemojmo dopustiti da se išta ispriječi između nas i Njega. Ako "težimo da upoznamo Jahvu", znat ćemo da "ko zora pouzdan mu dolazak. On će nam doći poput dažda jesenskog, poput kiše proljetne što natapa zemlju". Ako smo sudionici božanske naravi, svojim ćemo životom i karakterom odražavati lik našega Gospodina Boga. Ne možemo biti lijeni u traženju ovakvog savršenog karaktera. Ne možemo mirno promatrati svoje okruženje, misleći kako će drugi obaviti posao umjesto nas. "Tko god je položio ovu nadu u njega, čisti se od grijeha kao što je on čist." (1. Ivanova 3,3) Mi moramo biti radnici zajedno s Bogom. Naš se život treba sastojati od poniznog, iskrenog izgrađivanja spasenja sa strahom i drhtanjem; tada će vjera, nada i ljubav prebivati u našem srcu dajući nam zalag nagrade koja očekuje pobjednike.

Nemilosrdan i odlučan, neprijatelj je pripremio svoje smicalice za svaku dušu koja nije pripremljena za kušnje i koja nije očuvana stalnom molitvom i živom vjerom. Kao pojedinci, ili kao tijelo, mi se ne možemo osigurati od njegovih stalnih napada; ali samo zahvaljujući Isusovoj pobjedi nad svakom kušnjom možemo se uspješno oduprijeti svakom protivnikovom javnom ili tajnom utjecaju. Ne zaboravite da "vaš protivnik, đavao, obilazi kao ričući lav, tražeći koga da proždere"! Stoga "budite trijezni i bdijte". (1. Petrova 5,8) (*Historical Sketches*, str. 135,136)

Ne sudite

“Nemojte suditi, da ne budete suđeni! Jer kako budete sudili, onako će se i vama suditi; kako budete mjerili, onako će se i vama mjeriti.” (Matej 7,1.2)

Posve mi je jasno kako neprijatelj djeluje i stoga želim reći svakoj duši: “Nemojte suditi, da ne budete suđeni! Jer kako budete sudili, onako će se i vama suditi; kako budete mjerili, onako će se i vama mjeriti.” Postoji vrijeme kad trebamo zauzeti čvrsti stav, no, u veličanju Gospodina nemojte osuđivati i optuživati jedni druge. Kad bi se Božji narod razjedinio, to bi izazvalo veselje kod svih sila pakla.

Priprema se put prepirke i podjela. Neki se nalaze u velikoj opasnosti da odplutaju strujom u nevjerstvo. Neka vaša zadaća bude spašavanje ovih ugroženih duša. U mojem srcu je tuga, velika tuga što oni ne shvaćaju svoje ponašanje. ...

Postoji nešto što možete učiniti. Možete uvidjeti kako ste i sami u stanju da vam treba pokajanje. Vašem je srcu prijeko potrebno obraćenje. Kraj je blizu, a vremena je malo. Ustrajno molite Boga; pripremite Kraljev put i uzdignite visoko zastavu istine na kojoj su ispisane “Božje zapovijedi i vjera u Isusa”. Dok napredujete korak po korak, naviještajte: “Na tome se temelji postojanost svetih koji čuvaju Božje zapovijedi i vjeru u Isusa.” (Otkrivenje 14,12)

Mojsije je objavio: “Ja sam vas, eto, poučio o zakonima i uredbama, kako mi je Jahve, Bog moj, naredio da ih vršite u zemlji u koju idete da je zaposjednete. Držite ih i vršite: to će u očima narodâ biti vaša mudrost i vaša razboritost. Kad oni čuju za sve ove zakone, reći će: ‘Samo je jedan narod mudar i pametan, a to je ovaj veliki narod.’ Jer, koji je to narod tako velik da bi mu bogovi bili tako blizu kao što je Jahve, Bog naš, kad god ga zazovemo? Koji je to narod tako velik da bi imao zakon i uredbu pravedne kao što je sav ovaj Zakon koji vam ja danas iznosim? Zato pazi i dobro se čuvaj da ne zaboraviš događaje što si ih svojim očima vidio; neka ti ne iščeznu iz srca ni jednoga dana tvoga života; naprotiv, pouči o njima svoje sinove i sinove svojih sinova.” (Ponovljeni zakon 4,5-9) (Letter 30, 1906.)

A Spasitelj je jasno izrekao: "Jer kako budete sudili, onako će se i vama suditi." ... Tko može stajati pred Bogom i tvrditi da je besprijekornog karaktera, neporočnog života? Kako se, dakle, bilo tko usudi kritizirati i suditi svoju braću? Oni koji se mogu nadati spasenju Kristovim zaslugama, koji moraju tražiti oprost snagom Njegove krvi, podložni su najvećoj odgovornosti da primjenjuju ljubav, smilovanje i praštanje prema svojim bližnjima koji su također u grijehu. ...

Kad osuđujete druge, Gospodin sudí vas. ... Neka Gospodin pokrene srce svakog pojedinog vjernika crkve sve dok se Njegova preobražavajuća sila ne očituje u njegovu životu i karakteru. Onda nećete kritizirati jedni druge kad se okupite, već razgovarati o Isusu i Njegovoj ljubavi. (*Review and Herald*, 30. studenoga 1886.)

17. studenoga

335

Jedino pravo mjerilo karaktera

"Što imaš gledati trun u oku brata svojega!" (Matej 7,3)

Čak ni rečenicom: "... O čovječe koji sudiš, jer u čem sudiš drugom, ti samog sebe osuđuješ, budući da ti, suče, običavaš činiti isto", nije potpuno izražena sva veličina grijeha onoga tko se usuđuje kritizirati i osuđivati svojega brata. Isus je rekao: "Što imaš gledati trun u oku brata svojega, a brvna u svom oku ne zapažaš!"

Njegove riječi opisuju onoga tko brzo zapazi mane kod drugih. Kad misli da je u nečijem karakteru ili životu otkrio kakvu manu, takav je s pretjeranom revnošću objelodanjuje. Ali Isus kaže da je takva karakterna osobina, koja se razvila tim nimalo kršćanskim postupcima, u usporedbi s pogreškom koja se kritizira isto što i brvno prema trunu. Takvome nedostaje duha snošljivosti i ljubavi, pa od mušice pravi slona. Oni koji nikad nisu iskusili poniznost kakva se stječe potpunom predanošću Kristu, ne mogu otkriti dobročiniteljski utjecaj Spasiteljeve ljubavi. Pogrešno predočavaju nježni i uslužni duh Evandjelja i ranjavaju dragocjene duše za koje je Krist umro. ...

Krist je jedino pravo mjerilo karaktera, a onaj tko ističe sebe kao mjerilo za druge, stavlja se na Kristovo mjesto. Budući da je Otac “sav sud dao Sinu” (Ivan 5,22), tko god se usuđuje suditi pobudama drugih, ponovno prisvaja sebi pravo koje pripada Božjemu Sinu. Ti samozvani suci i kritizeri stavljaju se na stranu Antikrista, onoga “koji sam sebe oholo uzdiže protiv svega što ljudi nazivaju Bogom ili drže za sveto, tako da sjedne u Božji hram pokazujući sebe kao da je Bog”. (2. Solunjanima 2,4)

Hladni, osuđivački, nepomirljivi duh farizejstva grijeh je koji donosi najkobnije posljedice. Ako vjersko iskustvo nije prožeto ljubavlju, tu nema Krista; svjetlost Njegove nazočnosti tu ne prebiva. Taj nedostatak ne može nadoknaditi nikakva živa aktivnost ni revnost bez Kristova duha. Netko može imati osobitu oštrinu zapažanja manâ drugih, ali svakome tko gaji takav duh Isus kaže: “Licemjere, najprije izvadi brvno iz svoga oka pa ćeš tada jasno vidjeti kako da izvadiš trun iz oka bratova.” (Matej 7,5) (*Isusov govor na Gori*, str. 166—168)

Tek kad osjetite da možete žrtvovati i svoje dostojanstvo, čak i sâm život, da biste spasili zalutaloga brata, izbacili ste brvno iz vlastitog oka i tako se pripremili da mu pomognete. Tad mu se možete približiti i dirnuti njegovo srce. Nitko nikad nije bio vraćen s pogrešnog puta osudom i prijekorom, ali su mnogi tako bili odgurnuti od Krista i navedeni da zatvore svoja srca za svako dokazivanje. Nježan duh i obzirno, privlačno ponašanje mogu spasiti zalutaloga i pokriti mnoštvo grijeha. Otkrivanje Krista u vašem karakteru moći će preobraziti sve s kojima dolazite u dodir. Neka se Krist svakoga dana vidi u vama pa će preko vas otkrivati stvaralačku silu svoje riječi — blag, uvjerljiv i snažan utjecaj koji će preobraziti duše u ljepotu Gospodina, našega Boga. (*Isusov govor na Gori*, str. 171,172)

Istina — temelj karaktera

“U srce pohranih riječ tvoju, da protiv tebe ne sagriješim.” (Psalam 119,11)

Oni koji proučavaju Bibliju, traže savjet od Boga i oslanjaju se na Krista, moći će u svako doba i u svim okolnostima postupati mudro. Istinska načela otkrivaju se u stvarnom životu. Kad se istina za ovo vrijeme prihvati iskreno i postane osnovom karaktera, dovest će do takve odlučnosti u namjeri i ciljevima, da pred zavodljivošću ovozemaljskih užitaka, nepostojanosti navika, prijezirom onih koji ljube ovaj svijet i željama vlastitog srca ostaju potpuno nemoćni. Savjest mora najprije biti prosvijetljena, a volja dovedena u pokornost. Ljubav prema istini i pravdi mora zavladati u duši, i na taj način se izgrađuje karakter koji Nebo može odobriti.

Imamo izrazite primjere o čvrstini nepokolebljive odanosti načelima vjere. Čak ni strah od smrti ne bi mogao natjerati žednog Davida da pije vodu s Betlehenskog izvora, zbog koje su njegovi hrabri junaci riskirali svoj život. Duboko i otvoreno ždrijelo lavovske jame nije moglo spriječiti Daniela u njegovoj odlučnosti da se svakoga dana moli Bogu, niti je užarena peć nagnala Šadraka i njegove drugove da se poklone idolu kojega je podigao kralj Nabukodonozor. Mladi koji se čvrsto drže načela uzdržavat će se od zadovoljstava i izazivanja boli, i biti hrabri čak i u lavovskoj jami ili u užarenoj peći, radije nego da se nađu nevjerni Bogu. Obratite pozornost na Josipov karakter. Njegova čestitost bila je teško kušana, ali je njegova pobjeda bila potpuna. ... Ista uzvišena i nepokolebljiva odanost načelu dolazila je do izražaja u svakoj kušnji. Gospodin je bio s njim i Njegova riječ bila je zakon.

Takva čvrstina i nepokolebljivost u načelima blistaju najizrazitijim sjajem nasuprot slabosti i nekorisnosti mladih našeg vremena. ...

Pogrešno je shvaćanje da se moramo podčiniti volji i postupcima izopačene djece. Elizej je na samom početku svog javnog rada naišao na podsmjeh i rujanje mladih u Betelu. On je bio čovjek izrazito blage naravi, ali je Božjim Duhom bio

primoran izreći prokletstvo nad onima koji su mu se tako drsko rugali. Oni su čuli za nedavno Ilijino uzašašće na Nebo, i taj svečani događaj načinili su predmetom ismijavanja. Elizej je pružio jasan dokaz da ni stariji ni mladi ne smiju zbijati šale na račun nečijeg svetog poziva. Dok su mu podrugljivo dovikivali kako je bolje da i on ode gore, kao što se Ilija uznio prije njega, on ih je prokleo u ime Gospodnje. Strašna presuda koja je odmah došla na njih bila je od Boga. Nakon toga Elizej više nije imao problema u svojoj misiji. Pedeset godina on je ulazio i izlazio kroz gradska vrata Betela i, putujući od grada do grada, prolazio kroz gomile raznih besposličara, najgrubljih i najraspuštenijih mladića, ali ga nikad više nitko nije ismijavao niti pravio šale na račun njegovog poziva kao proroka Svevišnjega. Ovaj jedini slučaj tako neobične strogosti na početku njegove misije bio je dovoljan da mu osigura poštovanje do kraja života. (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 43,44)

337 19. studenoga

Krist je govorio kao sudac

“Jeruzaleme, Jeruzaleme, što ubijaš proroke i kamenuješ one koji su ti poslani! Koliko puta htjedoh skupiti tvoju djecu kao što kvočka skuplja svoje piliće pod krila, ali vi ne htjedoste!” (Matej 23,37)

Krist je govorio kao sudac onima koji su stajali pred Njim. Njegov glas, koji je tako često nježno pozivao, sad je korio i osuđivao. Slušatelji su zadrhtali. Dojam koji su ostavile Njegove riječi i Njegov pogled nikada se nije mogao izbrisati.

Kristov je gnjev bio usmjeren protiv licemjerstva, velikih grijeha kojima su ljudi razarali svoje duše, varali narod i obeščasćivali Boga. U vrlo prijevartnom rasuđivanju svećenika i poglavara prepoznao je djelovanje Sotoninih oruđa. Njegova osuda grijeha bila je oštra i pokretala je na preispitivanje, ali nije izgovorio nijednu osvetničku riječ. Bio je ispunjen svetim gnjevom prema knezu tame, ali nije izrazio nikakvo razdražljivo raspoloženje. Tako će i kršćanin koji živi u skladu s Bogom

i odlikuje se dragocjenim osobinama ljubavi i milosti, biti ispunjen pravednim gnjevom prema grijehu, ali neće biti pokrenut strašću da ruži one koji njega ruže. On će u Kristu sačuvati mir i vlast nad sobom, čak i onda kad se sretne s onima koji pokretani silama odozdo brane neistinu.

Božansko sažaljenje ogledalo se na licu Božjeg Sina dok je laganim pogledom obuhvaćao Hram i svoje slušatelje. Glasom prigušenim dubokom boli i gorkim suzama, uzviknuo je: "Jeruzaleme, Jeruzaleme, što ubijaš proroke i kamenuješ one koji su ti poslani! Koliko puta htjedoh skupiti tvoju djecu kao što kvočka skuplja svoje piliće pod krila, ali vi ne htjedoste!" To je bila borba odvajanja. U Kristovom plaču izlivalo se samo Božje srce. ...

I farizeji i saduceji bili su ušutkani. Isus je sabrao svoje učenike i pripremio se da napusti Hram, ne kao pobijedeni kojega su neprijatelji primorali da ih napusti, već kao Onaj čije je djelo završeno. Izišao je iz borbe kao pobjednik.

Dragocjene istine, koje su tog značajnog dana potekle s Kristovih usana, sačuvane su u mnogim srcima. Nove misli i nove težnje probudile su se u njihovom životu, i nova je povijest otpočela. Nakon Kristova raspeća i uskrsnuća učenici su odlučno istupili i ispunili božanski nalog mudročću i revnošću koje su bile usklađene s veličinom djela. Nosili su vijest koja se obraćala ljudskim srcima, pokoravajući stare predrasude koje su dugo sputavale tisuće ljudi. Pred njihovim su svjedočanstvom ljudske teorije i filozofije postale kao prazne priče. Silni su bili rezultati proistekli iz Spasiteljevih riječi upućenih zadivljenom i strahopoštovanjem obuzetom mnoštvu u jeruzalemskom Hramu. (*Isusov život*, str. 511,512)

20. studenoga

338

Svi se moraju pojaviti na sudu

"A ti, zašto sudiš brata svoga? Ta, svi ćemo stajati pred Božjim sudom." (Rimljanima 14,10)

Približavamo se kraju vremena. Sve više će biti kušnji koje dolaze izvana, ali ne dopustimo da dolaze iz same crkve.

Neka se oni koji tvrde da su Božji narod odreknu sebe zbog istine i zbog Krista. "Jer nam se svima treba pojaviti pred sudom Kristovim." (2. Korinćanima 5,10) ... Svatko tko istinski ljubi Boga imat će Kristov duh i žarku ljubav prema svojoj braći. Ukoliko je vjernik prisnije povezan s Bogom, a njegova ljubav usredotočena na Krista, manje će ga uznemiravati grubosti i poteškoće koje susreće u svakodnevnom životu. Oni koji teže uzrasti do punog rasta muškaraca i žena u Isusu Kristu, postat će sve sličniji Njemu po karakteru, uzdižući se iznad sklonosti ka gundanju i nezadovoljstvu. Oni će prezirati iznalaženje tuđih pogrešaka.

Crkva u ovo vrijeme treba imati vjeru koja je jednom dana svetima, vjeru koja će ih osposobiti da hrabro kažu: "Bog mi pomaže" (Psalam 54,6), "Sve mogu u onome koji mi daje snagu." (Filipljanima 4,13) Gospodin nas poziva da ustanemo i krenemo naprijed. U svim vremenima kad je crkva napustila svoje grijehe i prihvatila i živjela istinu, dobivala je Božje odobravanje. U vjeri i poniznoj poslušnosti nalazi se snaga kojoj svijet ne može odoljeti. Namjera Božje Promisli u odnosu na Njegov narod je napredak — neprestano napredovanje na putu svetosti u usavršavanju kršćanskog karaktera, uzdizanje sve više i više u jasnoj svjetlosti, u znanju i Božjoj ljubavi do samog svršetka vremena. O, zašto još uvijek učimo samo osnovna načela nauka o Kristu?

Gospodin ima obilje blagoslova za svoju Crkvu ako njeni vjernici usrdno teže probuđenju iz opasne mlakosti. Formalna vjera, beživotne riječi, karakter lišen moralne snage — na to ukazuje ozbiljna poruka koju vjerni Svjedok upućuje crkvama, upozoravajući ih protiv oholosti, svjetovnosti, formalizma i samodovoljnosti. ... Ali poniznima, stradalnicima, vjernima i strpljivima, koji su svjesni svojih slabosti i nedostataka, upućene su riječi ohrabrenja: "Evo stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom." (Otkrivenje 3,19.20) ...

Naš Gospodin odlaže svoj dolazak zbog toga što "vas strpljivo podnosi jer neće da se itko izgubi, nego da svi pristupe obraćenju" (2. Petorva 3,9). Tek kad sa svim iskupljenima budemo stajali na staklenom moru, sa zlatnim harfama i vijenicima slave, i pred nama beskrajnost vječnosti, tada ćemo uvidjeti kako je kratko bilo ovo vrijeme čekanja i kušnje. "Blago

slugama koje gospodar, kada dođe, nađe gdje bdiju!” (Luka 12,37) (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 483—485)

21. studenoga

339

Vjernim majkama bit će iskazana počast na Sudu

“Molila sam za ovo dijete, i Jahve mi je uslišao prošnju kojom sam ga prosila.” (1. Samuelova 1,27.28)

Ispunjenju Aninog zavjeta da posveti svoje dijete Gospodinu nije bilo udovoljeno sve dok nije došlo vrijeme da on bude predstavljen u Svetišću. Od njegove najranije dobi ona je poučavala njegov dječji um da voli i štuje Boga te da sebe smatra Gospodnjim vlasništvom. Pomoću svega poznatog što ga je okruživalo ona ga je usmjeravala da svoje misli upravlja na Stvoritelja.

Briga vjerne majke nije prestala ni kad je bila odvojena od svojega djeteta. Mali Samuel je bio predmet njezinih molitava.

...

Kad bi svaka majka mogla razumjeti opseg njezinih dužnosti i odgovornosti i kakva će biti nagrada za vjernost! Svakodnevnim majčin utjecaj na djecu priprema ih za vječni život ili vječnu smrt. Ona u svojem domu provodi moć odlučnije nego ministar za svojim stolom, pa čak i kralj na prijestolju. Doći će dan kad će Bog otkriti koliko svijet duguje pobožnim majkama koje su odgojile ljude kao nepokolebljive zagovornike istine i obnove — ljude koji su bili odvažni i usudili se tako postupati, koji su ostali nepokolebljivi usred provjera i kušnji; ljude koji su radije odabrali uzvišene i svete interese istine i Božje slave od svjetske slave ili samog života.

Kad dođe vrijeme suda i otvore se knjige, kad veliki Sudac bude objavio tko su “dobri i valjani slugе” i kruna slave bude stavljena na čelo pobjednika, mnogi će podići svoje krune naočigled cijelog svemira i pokazujući na svoje majke reći: “Ona me je učinila takvim, milošću Božjom. Njezina poduka, njezine molitve bile su blagoslov za moje spasenje.” ...

Bog je uredio da je kod obitelji i naroda, ili kod pojedinaca, vrlina temelj sreće. ...

Svaka mlada osoba određuje svoj životni put mislima i osjećajima koje je nje govala u najranijim godinama. Ispravne, čestite ljudske navike stečene u mladosti postaju dijelom karaktera i obilježavaju život pojedinca. Mladi mogu postati nemoralni ili moralni, ovisno o njihovom izboru. ...

Mladi današnjice mogu postati dragocjeni u Gospodnjim očima kao što je bio Samuel. Njihova imena mogu biti upisana u knjigu života na zadovoljstvo Vladara svemira i anđeoskog mnoštva. Vjerno čuvajući svoju kršćansku cjelovitost, mladi mogu, poput plemenitog Luthera, vršiti silan utjecaj u djelu reforme. Takvi su ljudi potrebni u ovom trenutku. Za svakog od njih Bog ima mjesto i posao. (*Signs of the Times*, 3. studenoga 1881.)

340 22. studenoga

Izaberite Krista

“Danas izaberite kome ćete služiti.” (Jošua 24,15)

U cilju spašavanja ljudi Bog koristi različita sredstva. On im govori kroz pisanu Riječ i preko svojih propovjednika; i posredstvom Svetoga Duha upućuje im svoje poruke, opomene, ukore i pouke. Sve to On čini da prosvijetli njihovo razumijevanje, otkrije im njihove dužnosti i njihove grijeh e i ukaže na blagoslove koje mogu primiti; da u njima probudi svijest i želju za duhovnim, kako bi se obratili Kristu i u Njemu našli milost koja im je potrebna. Ali mnogi su umjesto Božjim putem odabrali ići vlastitim. Oni se nisu izmirili s Bogom, niti to mogu sve dok sebično “ja” ne bude razapeto i dok Krist ne bude vjerom živio u njihovom srcu.

Svaki pojedinac se svojom vlastitom odlukom udaljuje od Krista kad odbija gajiti Njegov duh i slijediti Njegov Primjer; ili se u samoodricanju, vjeri i poslušnosti sjedinjuje s Kristom. Svatko mora osobno za sebe izabrati Krista, jer je On prvo izabrao nas. Takvo jedinstvo s Kristom trebaju postići oni koji su po naravi u neprijateljstvu s Njim. U takav odnos potpune

ovisnosti treba ući oholo ljudsko srce. To je iznimno težak zadatak, i mnogi koji tvrde da su Kristovi sljedbenici o tome ne znaju ništa. Oni su Spasitelja prihvatili samo na papiru, ali ne kao jedinog Vladara svojega srca.

Neki uviđaju nužnost pokajanja, ali čim uvide tu potrebu i osjete želju za promjenom, u srcu počinje borba. Odrēci se svoje volje, možda svojih stremljenja i težnji, zahtijeva odlučan napor pred kojim se mnogi pokolebaju i okreću mu leđa. A ipak, takvu borbu mora prihvatiti i voditi svako istinski obraćeno srce. Mi se moramo boriti protiv kušnji koje nadiru izvana i iznutra. Moramo ostvariti pobjedu nad samim sobom, razapeti strasti i požude; i tada počinje jedinstvo duše s Kristom. Kao što se odsječena i naizgled beživotna grančica cijepi na živo stablo, tako i mi možemo postati živa loza na pravom Trsu. Rod koji je u svom životu donosio Krist donosit će i svaki Njegov sljedbenik. Nakon što je postignuto takvo jedinstvo, ono se može održati samo neprekidnim, usrdnim i brižljivim naporima. Da bi tu svetu vezu sačuvao i održao, Krist upotrebljava svoju moć, ali i ovisni i bespomoćni grešnik mora sa svoje strane ulagati stalne napore. ...

Svaki kršćanin mora budno i neprekidno čuvati svaki prilaz kojim bi Sotona mogao prići njegovoj duši. Tražeći stalno u molitvi božansku pomoć, on istodobno mora odlučno pružati otpor svakoj sklonosti ka grijehu. Vjerom, hrabrošću i ustrajnim naporima on može postati pobjednik. Ali uvijek mora imati na umu da pobjedu može izvojevati samo ako Krist ostane u njemu i on u Kristu. ... Samo osobnom povezanošću s Kristom, zahvaljujući neprekidnom održavanju zajednice s Njim, možemo donositi plodove Svetog Duha. (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 46—48)

Biti kršćanin znači biti sličan Kristu

“Tko će uzići na Goru Jahvinu, tko će stajati na svetom mjestu njegovu? Onaj u koga su ruke čiste i srce neđužno: duša mu se ne predaje ispraznosti, i ne kune se varavo.” (Psalam 24,3.4)

Što znači biti kršćanin? To znači biti sličan Kristu, činiti Kristova djela. Neki ne uspijevaju postići ovo, neki ono. Neki su po naravi nestrpljivi. Sotona razumije njihove slabosti i uspijeva ih uvijek iznova pobijediti. Ali neka se nitko zbog toga ne obeshrabri. Kad god se pojave male smetnje i kušnje, zamolite Boga u tihoj molitvi da vam dâ snage i milosti da se možete s njima strpljivo nositi. U tišini se krije snaga; nemojte progovoriti ni riječi dok ne iznesete svoju molbu nebeskom Bogu. Budete li tako uvijek činili, uskoro ćete svladati svoju naglu narav, i već ovdje na Zemlji imat ćete ozračje Neba u kojemu možete prebivati.

Bog želi da Njegov narod opere svoje ruke i očisti svoje srce. Hoće li biti nesretni ako to učine? Hoće li ljubaznost i strpljivost, pristojnost i obzirnost donijeti nesreću njihovim obiteljima? Daleko od toga. Ljubaznost koju pokazuju prema svojoj obitelji odrazit će se i na njih same. Ovo je zadaća koju treba izvršiti u domu. Ako članovi obitelji nisu spremni živjeti u miru danas, nisu spremni ni za život u obitelji koja će se okupiti oko slavnog bijelog prijestolja. Grijeh uvijek donosi tamu i ropstvo, ali ispravno postupanje donijet će mir i svetu radost. ...

U dan nevolje, kad nas neprijatelj pritišće, mi ćemo hoditi među anđelima. Oni će biti poput vatrenog zida oko nas, a jednog ćemo dana zajedno s njima šetati Božjim gradom. ...

Nikad nije postojalo vrijeme kad je Božji narod imao veću potrebu tražiti Njegova obećanja nego što je to sada. Neka ruka vjere prođe kroz tamu i prihvati ruku beskonačne moći. Dok govorimo o nužnosti odvajanja od grijeha, prisjetimo se kako je Krist došao na naš svijet da spasi grešnike, da “može zauvijek spašavati one koji po njemu dolaze k Bogu”. Naša je prednost što možemo vjerovati da nas Njegova krv čisti od

svake mrlje i prljavštine grijeha. Mi ne smijemo ograničavati moć Sveca Izraelova. On želi da dođemo k Njemu takvi kakvi jesmo, grešni i uprljani. Njegova je krv djelotvorna. Preklinjem vas da ne žalostite Svetog Duha nastavljajući griješiti. Dođete li u napast, nemojte biti obeshrabreni. Ovo obećanje odjekuje i do našeg vremena: "Ali ako tko i počini grijeh, imamo zagovornika kod Oca, Isusa Krista, pravednika." (1. Ivanova 2,1) Osjećam kako bi se za ovo obećanje s usana smrtnika neprekidno trebala čuti pjesma zahvalnica. Sakupimo ove dragocjene dragulje od obećanja, i kad nas Sotona optužuje za našu veliku grešnost, pokušavajući nas navesti da posumnjamo u Božju spasonosnu silu, ponovimo Kristove riječi: "A tko dođe k meni, sigurno ga neću izbaciti van." (Ivan 6,37) (*Historical Sketches*, str. 157,158)

24. studenoga

342

Mjerilo karaktera na Sudu

"A svi koji budu pod Zakonom sagriješili, po Zakonu će biti suđeni. Nisu, naime, pred Bogom pravedni oni koji slušaju Zakon, nego će oni biti priznati pravednima koji vrše Zakon" (Rimljanima 2,12.13)

Oni koji su prihvatili svjetlost koja se odnosila na Kristovo posredovanje i na nepromjenjivost Božjeg zakona, uvidjeli su da su te istine iznesene u Otkrivenju 14. poglavlju. Poruke iz ovog poglavlja sadrže trostruko upozorenje koje treba stanovnike Zemlje pripremiti za Gospodnji drugi dolazak. Objava: "Jer je došao čas njegova Suda" upućuje na završno djelo Kristove službe za spasenje ljudi. Ona navješćuje istinu koja se treba objavljivati dok se Spasiteljevo posredovanje ne završi i On se vrati na Zemlju da uzme k sebi svoj narod. Djelo suda koji je započeo 1844. godine mora se nastaviti dok se svi slučajevi, i živih i mrtvih, ne riješe; stoga će ono trajati do svršetka vremena milosti za ljude. Da bi se mogli održati na sudu, poruka sadrži nalog: "Bojte se Boga i zahvalite mu... Poklonite se Stvoritelju neba i zemlje, mora i izvora voda!" Rezultat prihvaćanja ovih poruka sadrže riječi: "Na tom se

temelji postojanost svetih koji čuvaju Božje zapovijedi i vjeru u Isusa." Da bi se pripremili za sud, ljudi moraju vršiti Božji zakon. On će biti mjerilo karaktera na sudu. Apostol Pavao izjavljuje: "Svi koji budu pod Zakonom sagriješili, po Zakonu će biti suđeni... u dan u koji će Bog — prema mojem evanđelju — suditi ljudske tajne po Isusu Kristu." Dalje kaže da će "oni biti priznati pravednima koji vrše Zakon". (Rimljanima 2,12-16) Da bi se vršio Božji zakon potrebna je vjera, jer "bez vjere nemoguće mu je ugoditi". "A sve što se ne čini po čvrstom uvjerenju grijeh je." (Hebrejima 11,6; Rimljanima 14,23)

Prvi anđeo poziva ljude da se boje Boga i da Mu zahvale; da Mu se poklone kao Stvoritelju neba i Zemlje. Da bi to činili, moraju biti poslušni Njegovom Zakonu. Propovjednik kaže: "Boj se Boga, izvršuj njegove zapovijedi, jer — to je sav čovjek." (Propovjednik 12,13) Bez poslušnosti Njegovim Zapovijedima nijedno bogoštovlje ne može biti ugodno Bogu. "Jer u ovome stoji ljubav prema Bogu: da vršimo njegove zapovijedi." "Tko uklanja uho svoje da ne sluša Zakona, i molitva je njegova mrska." (1. Ivanova 5,3; Izreke 28,9) (*Velika borba*, str. 345,346)

Svatko bi si trebao postaviti pitanje koje je od najvećeg značaja: Ispunjavam li zahtjeve Božjeg zakona? ... Samo neposrednim samoispitivanjem u svjetlu Božje riječi možemo otkriti naše odstupanje od Njegove svete vladavine prava. ... U Njemu možemo imati oprost za pogreške učinjene u prošlosti, a u Njegovoj snazi možemo izrastati u savršene muškarce i žene u Isusu Kristu. (*Youth's Instructor*, 10. lipnja 1897.)

343 **25. studenog**

Vijenac života

"Već mi je pripravljen vijenac pravednosti koji će mi u onaj Dan dati Gospodin, pravedni sudac, i ne samo meni nego i svima koji budu željeli njegov dolazak."
(2. Timoteju 4,8)

Pavao je uvijek imao na umu vijenac života koji mu je bio obećan, i ne samo njemu, već i svima onima koji željno iščekuju Kristov dolazak. Ali, ono što mu je vijenac života učinilo tako

poželjnim bila je pobjeda kroz Isusa Krista. Isus ne bi želio da naš glavni cilj bude osvojiti nagradu, već činiti Božju volju jer je to Njegova volja, bez obzira na nagradu koju ćemo primiti.

Božji dar jest vječni život. Gospodin želi da svi koji primaju Njegovu milost imaju potpuno povjerenje u Njega. On nas poziva da primjenjujemo čistu, jednostavnu vjeru, uzdajući se u Njega i ne pitajući se kakvu ćemo naknadu primiti. Mi trebamo srčano raditi u Njegovoj službi, pokazujući kako imamo potpuno povjerenje da će nas On nagraditi pravedno.

Razmotrimo li scenu suda — kad se daje nagrada pravednicima, a osuda zlima — pravednici su prikazani kako se s čuđenjem pitaju što su učinili da primaju takvu nagradu. No, oni su njegovali i čuvali vjeru u Krista. Bili su prožeti Njegovim Duhom i bez svjesnog truda činili za Krista i Njegove svete djela koja donose sigurnu nagradu. Ali, njihova motivacija za takav rad nije bila primanje naknade. Oni su smatrali najvišom čašću što im je bilo dopušteno raditi kao što je Krist radio. Ono što su oni činili bilo je iz ljubavi prema Kristu i bližnjima, a On, koji se poistovjetio s patnjama čovječanstva, prihvatio je ova djela suosjećanja i ljubavi kao da su učinjena Njemu. ...

Svaku našu sposobnost, svaki naš dar, sve dugujemo Gospodinu. Svaka naša pobjeda stečena je zahvaljujući Njegovoj milosti. Stoga je potpuno neprimjereno da hvalimo sebe. ...

Kad bismo se sjetili da se nalazimo na provjeri i kušnji pred bezgrešnim svemirom, da nas Bog kuša da vidimo kakvog smo duha, naše bi razmišljanje bilo ozbiljnije, a molitve usrdnije. Oni koji rade u jednostavnosti shvaćaju kako sâm čovjek ne može učiniti ništa dobrog. Oni su puni zahvalnosti za povlasticu održavanja zajedništva s Bogom. U njihovu službu je utkano načelo koje njihove darove i prinose u cijelosti čini miomirisom. Oni imaju jednako povjerenje u Boga kao što dijete ima povjerenje u svojega zemaljskog oca.

Mi nismo nagrađeni toliko za svoju aktivnost i žar koliko za nježnost, ljubaznost, milostivost i ljubav koju smo utkali u naš rad za bolesne, potlačene i napaćene. (*Signs of the Times*, 9. kolovoza 1899.)

Kad Krist dođe, Njegova plaća ide s Njim

“Po svojoj me pravdi sudi, Jahve, Bože moj.” (Psalam 35,24)

Kad je kralj izišao pogledati goste, pokazao se njihov stvarni karakter. Za svakoga gosta na svadbi bilo je pripremljeno svadbena ruho. To ruho bilo je kraljev dar. Noseći ga, gosti su pokazivali svoje poštovanje prema priređivaču gozbe. Međutim, jedan čovjek je ipak zadržao svoje obično građansko odijelo. Nije izvršio pripremu koju je zahtijevao kralj. Vrlo skupocjeno ruho prezrivo je odbio obući. Time je uvrijedio svojega gospodara. Na kraljevo pitanje: “Priatelju, kako si ušao ovamo bez svadbenog ruha?” ništa nije mogao odgovoriti. I tako je osudio samoga sebe. Tada je kralj zapovjedio: “Svežite mu noge i ruke te ga bacite van, u tamu gdje će biti plač i škrgut zuba!” (Matej 22,13)

Kraljevo ispitivanje gostiju na gozbi prikazuje sud. Gosti na evanđeoskoj gozbi jesu oni koji tvrde da služe Bogu, oni čija su imena zapisana u knjizi života. Međutim, nisu svi koji govore da su kršćani doista iskreni Kristovi učenici. Prije nego što se dodijeli konačna nagrada, morat će se odlučiti tko je dostojan da dobije baštinu pravednih. Ova odluka mora se donijeti prije Kristovog drugog dolaska na nebeskim oblacima; jer kad On dođe, Njegova nagrada će već biti s Njim, “da svakome plati prema njegovu djelu” (Otkrivenje 22,12). Prema tome, prije Njegovog drugog dolaska morat će se odrediti kakoća djela svakog čovjeka da bi se svakom Kristovom sljedbeniku odredila nagrada u skladu s njegovim djelima.

Dok ljudi još budu boravili na Zemlji, u nebeskim će se sudnicama obaviti istražni sud. Život svih onih koji su tvrdili da slijede Krista bit će istražen pred Bogom. Svi će biti ispitani u skladu s onim što je zapisano u nebeskim knjigama i prema njihovim djelima bit će im određena vječna sudbina.

Svadbenim ruhom prikazan je neporočni, čisti karakter koji će imati svi pravi Kristovi sljedbenici. Crkvi je dano “da se obuče u blistav, čist lan” da “bude sveta i bez mane”. “Lan, zapravo, označuje pravedna djela svetih.” (Otkrivenje 19,8; Efe-

žanima 5,27) To je Kristova pravednost, Njegov neokaljani karakter, koji se vjerom daje svima koji prime Krista kao svojega Spasitelja. ... Tim pokrivalom, tom odjećom svoje pravednosti, Krist želi pokriti svaku pokajničku, vjernu dušu. (*Isusove usporedbe*, str. 211,212)

27. studenoga

345

Naš milostivi i vjerni Veliki Svećenik

“Ušao je jedanput zauvijek u Svetinju nad svetinjama, ne krvlju jaraca i junaca, nego vlastitom krvi, i pripazio nam vječni otkup.” (Hebrejima 9,12)

Kao Onaj koji je uzeo na sebe grijeh svijeta, i kao Svećenik i čovjekov Predstavnik pred Bogom, On je ušao u život ljudskoga roda primivši ljudsko tijelo i krv. Život je u živima životvorno strujanje krvi, a krv je dana za život svijeta. Krist je izvojevao potpunu pomirbu grešnika s Bogom, davši svoj život kao otkup za nas. Rođen je bez ijedne mrlje grijeha, ali je na svijet došao na isti način kao i svaki pripadnik ljudskog roda. On nije bio samo sličan nama po tijelu, nego je stvarno uzeo ljudsku narav i živio ljudskim životom. ...

Krist je ostavio svoju kraljevsku odoru i kraljevsku krunu, i zaogrnuo svoje božanstvo ljudskom naravi da bi postao Zamjena i Jamac za ljudski rod, kako bi umirući u ljudskom tijelu mogao svojom “smrću da satre onoga koji ima državu smrti”. On to nije mogao učiniti kao Bog, ali postavši čovjek, Krist je mogao umrijeti. On, je dakle, smrću pobijedio smrt. Kristova smrt donijela je smrt onome “koji ima državu smrti”, a svima koji Ga prime kao osobnog Spasitelja otvorila vrata groba.

Nad unajmljenom Josipovom grobnicom Krist je izjavio: “Ja sam uskrsnuće i život.” On je kao Otkupitelj svijeta stao na glavu zmiji, lišavajući Sotonu svake sile da svojim otrovnim ubodom uništava ljude; jer im je On svojom smrću omogućio život i besmrtnost. Vrata vječnog života otvaraju se širom svima onima koji vjeruju u Isusa Krista. ... Svojom smrću Isus je

učinio da oni koji vjeruju u Njega ne mogu umrijeti zauvijek. ...

Krist je živio i umro kao čovjek, da bi mogao biti Bog i živih i umrlih. On je učinio nemogućim da oni koji u Njega doista vjeruju izgube život vječni. Život muškaraca i žena je vrlo dragocjen u Božjim očima, jer je Krist taj život otkupio time što je kažnjen smrću umjesto njih. Na taj način omogućio je i nama da zadobijemo besmrtnost.

U Kristu je sjedinjeno božansko i ljudsko — Stvoritelj i stvorenje. Narav Boga, čiji je Zakon bio prekršen, i narav Adama kao prijestupnika spojile su se u Isusu Kristu — Božjem Sinu i Čovječjem sinu. Plativši svojom krvi cijenu čovjekova otkupljenja, prošavši kroz čovjekova iskustva, pobijedivši umjesto čovjeka svako iskušenje, podnijevši sramotu, krivnju i teret grijeha — a ipak ostavši pritom bezgrešan — On je postao čovjekov Branitelj i Posrednik. Kakva sigurnost za kušanu i namučenu dušu, kako nepobitni dokazi za promatrače i svjedoke iz cijeloga svemira: da je Krist zaista milosrdan i vjeran Veliki svećenik! (*The SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, sv. 7, str. 925,926)

346 **28. studenoga**

Na dan Suda

“Tko je vjeran u najmanjoj stvari, vjeran je i u velikoj.” (Luka 16,10)

Život čine uspješnim takozvane male stvari. Mala djela ljubavi, samoodricanja, pomaganja iskreno izgovorenim riječima, obraćanje pozornosti na male grijeha — to je kršćanstvo. Zahvalno priznanje na svakodnevnom blagoslovima, mudro korištenje svakodnevnih prilika, marljivo njegovanje povjerenih darova — to je ono na što nas Gospodar poziva.

Tko vjerno izvršava male dužnosti, bit će pripravan odgovoriti na zahtjeve većih odgovornosti. Onaj tko je ljubazan i uljudan u svakodnevnom životu, velikodušan i strpljiv u svojoj obitelji, čiji je stalan cilj učiniti dom sretnim, bit će prvi koji će zaniijekati sebe i žrtvovati se kad Gospodar uputi poziv. ...

Najduže putovanje je ono korak po korak. Slijed koraka dovodi nas do kraja puta. Najduži lanac sastavljen je od zasebnih karika. Ako je jedna od njih neispravna, lanac je bezvrijedan. Tako je i s karakterom. Dobro uravnotežen karakter oblikovan je ispravno izvedenim pojedinačnim postupcima. Jedna mana, koja je njegovana umjesto da bude pobijedena, čini čovjeka nesavršenim i pred njim zatvara vrata Svetog grada. Onaj tko ide na Nebo mora imati karakter bez ijedne mrlje ili mane ili takvoga čega. Ništavnost koja onečišćuje ne može nikada ući tamo. Niti jedna nepravilnost neće biti vidljiva na otkupljenima.

Božje djelo je u cijelosti savršeno zato što je savršen svaki njegov dio, ma koliko bio malen. Bog odijeva malenu travku s jednakom pozornošću kao što stvara svijet. ...

Ono što je vrijedno raditi, treba učiniti dobro. Koje god vaše zanimanje bilo, obavljajte ga vjerno. Govorite istinu i u najmanjim stvarima. Svakog dana činite djela ljubavi i govorite riječi ohrabrenja. Prosipajte osmijeh duž vašeg životnog puta. Budete li ovako činili, Gospodin će vam dati svoje odobrenje i Krist će vam jednog dana reći: "Dobro, valjani i vjerni slugo!" (Matej 25,21)

Na dan suda će oni koji su bili vjerni u svakodnevnom životu, koji su brzo uvidjeli što im je zadaća i izvršili je ne razmišljajući pritom o pohvali ili dobiti, čuti riječi: "Dođite, blagoslovljeni Oca mog, i primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta!" (Matej 25,34) Krist ih ne pohvaljuje zbog rječitih govora koje su održali, intelektualne moći koju su pokazali ili darežljivih donacija koje su dali. Oni će biti nagrađeni zbog malih stvari koje često previdimo. "Jer bijah gladan, i dadoste mi jesti." kaže On. "Meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće." (Matej 25,40) (*Youth's Instructor*, 17. siječnja 1901.)

Oni koji su zapisani u Knjizi života

“Bit će to vrijeme tjeskobe kakve ne bijaše otkako je ljudi pa do toga vremena. U ono vrijeme tvoj će se narod spasiti — svi koji se nađu zapisani u Knjizi.” (Daniel 12,1)

Što se više bližimo pogibli posljednjih dana, napadi neprijatelja postaju jači i odlučniji. Sotona je sišao s velikom moći, znajući da ima malo vremena, i on radi “svakovrsnim pokvarenim zavođenjem”. Upozorenje nam dolazi preko Božje riječi i kaže kako bi Sotona, kad bi to bilo moguće, zaveo i one odabrane.

Vrlo skoro će prekrasni događaji zadiviti svijet. Svršetak svega je nadomak ruke. Vrijeme nevolje će uskoro zadesiti Božji narod. Tada će izići proglas kojim se onima koji svetkuju subotu zabranjuje da kupuju ili prodaju, uz prijetnju kazne — čak i smrti — ne priznaju li prvi dan u tjednu kao da je sedmi.

“U to će vrijeme ustati Mihael, veliki knez koji štiti sinove tvog naroda. Bit će to vrijeme tjeskobe kakve ne bijaše otkako je ljudi pa do toga vremena. U ono vrijeme tvoj će se narod spasiti — svi koji se nađu zapisani u Knjizi.” (Daniel 12,1) Po ovome prepoznamo važnost da naša imena budu zapisana u Knjizi života. Svi oni čija se imena nalaze u njoj bit će izbačeni od Sotonine moći, a Krist će narediti da se njihove prljave haljine uklone i da se obuku u Njegovu pravednost. “Moji će biti moja stečevina — govori Jahve nad Vojskama. U Dan koji spremam bit ću im milostiv kao što je milostiv otac sinu koji mu služi.” (Malahija 3,17)

U vrijeme nevolje Sotona će podbosti zle i oni će okružiti Božji narod s namjerom da ga unište. No, ono što je njemu nepoznato jest da je u nebeskim knjigama kraj njihovih imena zapisano: “Oprošteno”. On ne zna kako je izdana naredba: “Skinite s njega te prljave haljine!” i odjenite ih “u dragocjenu haljinu” i stavite “mu čist povez oko glave”. (Zaharija 3,4.5)

Obećanje dano Jošui namijenjeno je i ostatku Božjeg naroda: “Ako budeš mojim putovima hodio [a ne vašim putovima] i mojih se pridržavao naredaba, ti ćeš biti upravitelj u Domu

mojemu, čuvat ćeš moja predvorja, i dat ću ti pristup među one koji ondje stoje.” (Zaharija 3,7) Tko su ti koji ondje stoje? To su Božji anđeli. Kad bi naše oči bile otvorene kao oči Elizejevog slugu u Dotanu, svuda oko nas vidjeli bismo zle anđele kako nas salijeću, tražeći priliku da nas iskušaju i zbace; ali isto tako bismo vidjeli svete anđele koji nas čuvaju i svojim svjetlom i moći razgone zle anđele. (*Historical Sketches*, str. 156,156)

30. studenoga

348

Sav sud pripada Sinu

“Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi. Dao mu je i vlast da sudi, jer je Sin Čovječji.” (Ivan 5,26.27)

Otac je svojemu Sinu prepustio sav sud. Krist će proglašiti nagradu za odanost. “Jer Otac ne sudi nikomu, već je sav sud dao Sinu. ... Dao mu je i vlast da sudi, jer je Sin Čovječji.” (Ivan 5,22.27) Krist je prihvatio ljudsku narav i proživio čist, posvećen život na ovoj Zemlji. Zbog toga je imenovan Sucem. Onaj koji zauzima položaj Suca je Bog u ljudskom tijelu. Kakve li radosti kad u Njemu prepoznamo našega Učitelja i Otkupitelja koji još uvijek nosi ožiljke raspeća kroz koje sjaje zrake slave, dajući tako posebnu vrijednost krunama koje otkupljeni primaju iz Njegovih ruku, onih istih ruku ispruženih u blagoslovu nad Njegovim učenicima tijekom Njegovog uzašašća. Isti glas koji je rekao: “Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta” (Matej 28,20), nudi Njegovim otkupljenicima dobrodošlicu u Božju nazočnost. Onaj koji je dao svoj dragocjen život za njih, koji je svojom milošću pokrenuo njihova srca da se pokaju, koji je u njima probudio potrebu za pokajanjem, prima ih sada u svoju radost. Oh, kako Ga samo ljube! Ostvarenje njihovih nada je beskonačno većih razmjera od njihovih očekivanja. Njihova radost je potpuna i oni uzimaju svoje blistave krune i stavljaju ih pred noge svojega Otkupitelja. ...

Sud će se provoditi u skladu s pravilima koja je dao Bog. Svim ljudima bit će suđeno prema Zakonu koji su bili pozvani

poštivati, ali koji su mnogi odbili. Tijekom probe svakog pojedinog karaktera, svaki će pojedinac pronaći svoje mjesto u jednoj od dvije skupine. Ili će biti posvećen Gospodinu kroz poslušnost Njegovom Zakonu, ili će biti obojen grijehom kroz prijestupe. ... On će staviti ovce sebi zdesna, a jarce slijeva. Tada će muškarci i žene vidjeti kako je njihov način djelovanja odlučio njihovu sudbinu. (*Review and Herald*, 18. lipnja 1901.)

Kristu je povjereno suđenje svim ljudima zato što je On kao Sin Božji postao i Sin Čovječji. Ništa se ne može zbiti niti učiniti a da On ne zna. Ma koliko da je duhovni otpadnik bio visok po rangu i velik po moći, Onaj tko je viši i veći od njega uzeo je na sebe grijeh cijelog svijeta. On je beskonačan u pravednosti, u dobroti i u istini. On ima moć da se odupre "poglavarstvima i vlastima i upraviteljima tame ovoga svijeta i duhovima pakosti ispod neba". Naoružan i opremljen kao Vojvoda Gospodina nad vojskama, On dolazi na poprište borbe da obrani svoj narod. Svojom pravdom On pokriva sve koji Ga ljube i koji se u vjeri oslanjaju na Njega. Kao vrhovni Zapovjednik nebeskih vojski, On dovodi mnoštvo anđela da kao ognjeni zid stoje oko pripadnika Njegovog naroda. Jedino On može suditi o njihovoj pravednosti, jer ih je On stvorio i otkupio uz neizmjereno visoku cijenu. On će se postarati da poslušnost Božjim zapovijedima bude nagrađena. (*The SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, sv. 5, str. 1134)

Uzvisimo Isusa kao Kralja koji dolazi

1. prosinca

349

Kralj dolazi

“Kada to počne bivati, uspravite se i podignite glave, jer je blizu vaše oslobođenje.” (Luka 21,28)

Krist je naložio svojem narodu da pazi na znakove Njegova dolaska i da se raduje kad bude primijetio znamenja dolaska svojega Kralja. “Kad počne ovo bivati,” rekao je, “uspravite se i podignite glave, jer je blizu vaše oslobođenje.” Obratio je pozornost svojih sljedbenika na stabla u proljeće i rekao: “Kad ih vidite da već pupe, znate sami da je blizu ljeto. Tako i vi, kad vidite da to biva, znajte da je blizu kraljevstvo Božje.” (Luka 21,28.30.31)

Ali kad je duh poniznosti i pobožnosti u Crkvi ustupio mjesto oholosti i formalizmu, ljubav prema Kristu i vjera u Njegov dolazak su ohladnjeli. Zaokupljeni svjetovnošću i traženjem zadovoljstava, oni koji su se smatrali Božjim narodom postali su slijepi za Spasiteljeve upute vezane uz znakove Njegova dolaska. Zanemarili su nauk o drugom dolasku; biblijski tekstovi o njemu zamračeni su pogrešnim tumačenjima, dok u velikoj mjeri nisu bili zanemareni i zaboravljeni. Posebno je to bio slučaj s crkvama u Americi. Sloboda i udobnost što su je uživali svi društveni slojevi, silna želja za bogatstvom i raskoši koja je izazvala nezajažljivu težnju za novcem, neumorna trka za popularnošću i moći koja se svima činila namak ruke, naveli su ljude da svoje zanimanje i nade usmjere na ovozemaljsko, a da za daleku budućnost odlože svečani dan kad će svemu sadašnjem doći kraj.

Kad je Spasitelj svoje sljedbenike uputio na znakove svojega povratka, prorekao je stanje otpada koje će vladati neposredno pred Njegov drugi dolazak. Ljudi će, kao u Noino doba,

zaokupljeni svjetovnim poslovima i traženjem zadovoljstava — kupovati, prodavati, saditi, graditi, ženiti se i udavati — zaboravljajući Boga i budući život. Za one koji će živjeti u to vrijeme Kristova opomena glasi: “Pazite sami na se da vam srca ne otvrdnu od razuzdanosti, pijanstva i tjeskobnih briga za život, da vas ne uhvati iznenada onaj dan. ... Bdižite i molite svaki čas, da biste mogli umaći svemu onomu što se ima dogoditi i održati se pred Sinom Čovječjim.” (Luka 21,34.36) (*Velika borba*, str. 266,267)

Mi se trebamo najiskrenije boriti za vjeru koja je jednom dana svetima. ... Trebamo se ujediniti i ... pripremiti put Kralju koji dolazi. Povećajmo svoju spoznaju istine i izrazimo svu slavu i čast koja pripada Njemu koji je jedno s Ocem. Težimo najiskrenije za nebeskim pomazanjem Svetim Duhom. (*Medical Ministry*, str. 22)

350 **2. prosinca**

Henok i Kristov drugi dolazak

“Henok, sedmi patrijarh poslije Adama ... veli: Pazite! Dolazi Gospodin sa svojim svetim Desettisućama da sudi svima i da kazni sve.” (Juda 14.15)

Edenski vrt iz kojega su naši praroditelji bili istjerani ostao je netaknut u svojoj ljepoti sve do trenutka dok Bog nije naumio poplavom uništiti Zemlju. Bog je zasadio taj vrt i posebno ga blagoslovio te ga u svojoj Providnosti povukao s ove Zemlje. Ponovno će ga vratiti u još većoj slavi nego što je bila prijašnja. Bog je želio sačuvati uzorke svojeg savršenog djela stvaranja od prokletstva kojim je prokleo Zemlju.

Gospodin je Henoku prikazao plan spasenja još jasnije i, koristeći Duh proroštva, prenio ga kroz naraštaje koji će živjeti nakon potopa, pokazavši mu slavne događaje povezane s drugim Kristovim dolaskom i svršetkom svijeta (Juda 14).

Henok nije u potpunosti razumio problem smrti. Izgledalo mu je da će i pravedni i zli zajedno završiti kao prah te da će to biti njihov kraj. On nije mogao jasno vidjeti život nakon groba. Stoga mu je u proročkom viđenju prikazano da će Božji

Sin umrijeti kao žrtva zbog čovjeka, i potom Kristov dolazak na nebeskim oblacima s vojskom anđela, kako dolazi podignuti pravedne mrtve i izbaviti ih iz njihovih grobova. Također je vidio pokvarenost svijeta u vrijeme kad je Krist trebao ponovno doći — vidio je hvalisav, drzak, samovoljan naraštaj koji se skupio na pobunu protiv Božjeg zakona, niječući jedinog pravog Gospodina Boga i našega Gospodina Isusa Krista, gazeći Njegovu krv i prezirući Njegovu patnju. Vidio je pravednike okrunjene slavom i čašću, dok su zli udaljeni iz Gospodnje nazočnosti i vatra ih proždire. ...

Razgovarajući s Bogom, Henok se još više približio Nebu. Lice mu je bilo obasjano svetom svjetlošću koja će se zadržati na njegovom licu kad bude poučavao one koji žele slušati njegove riječi mudrosti. Njegov nebeski i dostojanstven izgled izazivao je poštivanje ljudi. Gospodin je ljubio Henoka jer Ga je uporno slijedio izbjegavajući bezakonje, tragajući iskreno za nebeskim znanjem kako bi mogao što savršenije vršiti Njegovu volju. Žudio je za još potpunijim sjedinjenjem s Bogom kojega se bojao i kojega je poštovao i obožavao. Bog nije mogao dopustiti da Henok umre kao i drugi ljudi, već je poslao svoje anđele da ga uzmu na Nebo kako ne bi okusio smrti. Henok je bio uzet iz društva pravednih i zlih. Oni koji su ga voljeli, mislili su da ga je Bog odveo na njegovo mjesto za odmor; no, kad ga nisu uspjeli pronaći niti nakon marljivog traženja, zaključili su kako ga nema te da ga je Bog uzeo k sebi. (*The Story of Redemption*, str. 58,59)

3. prosinca

351

Potaknuti na djelovanje

“Bdijte i molite svaki čas, da biste mogli umaći svemu onomu što se ima dogoditi i održati se pred Sinom Čovječjim.” (Luka 21,36)

Ukazano mi je na opasnost koja nam prijete kao narodu, a to je da se radije ugledamo na ovaj svijet nego na Krista. Nalazimo se na samoj granici vječnog svijeta, ali neprijatelj je cilj da nas navede na zaključak kako je kraj svemu još vrlo

daleko. Sotona će na svaki mogući način napasti one koji tvrde da drže Božje zapovijedi i očekuju skori Spasiteljev dolazak na nebeskim oblacima s velikom silom i slavom. Mnoge od njih on navodi da dan Suda odlažu u što dalju budućnost i da u shvaćanju postaju sve sličniji svijetu oponašajući njegove običaje. Bila sam uznemirena kad sam vidjela da duh ovoga svijeta upravlja srcem i umom mnogih koji tvrde da visoko cijene istinu. Sebičnost i osobna zadovoljstva njima su na prvom mjestu, dok se istinska pobožnost i moralna čestitost ne njeguje.

Ukazujući na one koji tvrde da vjeruju u istinu, Božji anđeo je u ozbiljnom tonu ponovio riječi: "Pazite sami na se da vam srca ne otvrdnu od razuzdanosti, pijanstva i tjeskobnih briga za život, da vas ne uhvati iznenada onaj dan kao zamka, jer će doći na sve stanovnike cijele zemlje. Bdijte i molite svaki čas, da biste mogli umaći svemu onomu što se ima dogoditi i održati se pred Sinom Čovječjim." (Luka 21,34-36)

S obzirom na kratkoću vremena, mi kao narod trebamo budno bdjeti i moliti se, ne dopuštajući ni u kojem slučaju da nas bilo što odvрати od ozbiljnosti u pripremi za veliki događaj koji je pred nama. Budući da je vrijeme očito produženo, mnogi su postali ravnodušni i bezbrižni u pogledu svojih riječi i djela. Oni ne uviđaju opasnost koja im prijeti i ne shvaćaju da im to Bog u svojoj ljubavi produžuje vrijeme probe kako bi mogli imati vremena izgraditi svoj karakter za buduću, vječni život. Svaki trenutak je vrlo dragocjen. Ovo vrijeme dano im je ne da sebi osiguravaju lak i udoban život na ovoj Zemlji, već da pobijede svoje karakterne nedostatke i da, primjerom i osobnim naporima, pomažu i drugima uvidjeti svu ljepotu svetosti. Bog ima na Zemlji narod koji u vjeri i nadi prati brzo ispunjavanje proročanstava i teži da svoje duše očisti pokoravanjem istini, da se ne bi našli bez svadbenog ruha kad se Krist bude pojavio. ... Znakovi najavljeni u proročanstvu ispunjavaju se svuda oko nas. To svakog pravog Kristovog sljedbenika treba potaknuti na revnosnu aktivnost. (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 306,307)

Po svemu svijetu

“Tada im reče: ‘Idite po svem svijetu, i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju!’” (Marko 16,15)

Svjetlost koju je Bog dao svojem narodu ne treba ograničiti samo na crkve koje već znaju istinu. Nju treba proširiti po svim tamnim krajevima na Zemlji. Oni koji hode u svjetlosti kao što je Krist u svjetlosti, surađuju sa Spasiteljem na taj način što otkrivaju drugima ono što je On otkrio njima. Božja je namjera da se istina za ovo vrijeme objavi “svakom narodu i plemenu, jeziku i puku”. U današnjem svijetu muškarci i žene su obuzeti svjetovnim dobitkom i svjetovnim zadovoljstvima. Ima na tisuće i tisuće onih koji nijedan trenutak ne posvećuju spasenju svoje duše. Došlo je vrijeme kad vijest o skorom Kristovom dolasku treba odjeknuti cijelim svijetom.

Očiti i nepobitni dokazi ukazuju na blizinu kraja. Opomena se mora objaviti jasnim glasom. Mora se pripremiti put za dolazak Kneza mira na nebeskim oblacima. Za stanovnike gradova, koji još nisu čuli istinu za ovo vrijeme, treba još mnogo toga učiniti. Ne treba osnivati ustanove koje bi se po veličini i raskoši natjecale s ustanovama ovog svijeta; već treba u ime Gospodnje unapređivati Njegovo djelo neumornom us trajnošću i nepokolebljivom revnošću koje Krist potiče u svojim suradnicima.

Veoma je potrebno da kao narod ponizimo svoja srca pred Bogom, moleći Ga da nam oprostí što smo zanemarili ispunjavanje evandeoskog naloga. Sagradili smo velike centre u nekoliko mjesta, a zapostavili rad u mnogim važnim gradovima. Prihvatimo se bez odlaganja djela koje nam je određeno i naviještajmo vijest koja treba probuditi muškarce i žene da shvate u kakvoj su opasnosti. ...

Sve što je u svemiru poziva one koji poznaju istinu da se bez ostatka posvete objavljivanju trostruke andeoske vijesti. Sve što vidimo i čujemo poziva nas da vršimo svoju dužnost. Djelovanje sotonskih oruđa izaziva svakog kršćanina da čvrsto stoji na svom mjestu vršeći dužnost. ...

Potrebni su muškarci i žene čije je srce dirnuto ljudskom patnjom i čiji život pruža dokaze da su primili i da prenose svjetlost, život i milost.

Božji narod se mora sasvim približiti Kristu u samoodričanju i požrtvovnosti; njihov jedini cilj treba biti odnijeti cijelom svijetu vijest milosti. Neki će raditi na ovaj način, a neki na onaj, kako ih Gospodin bude upućivao i vodio. Ali neka svi ulažu složne napore, nastojeći da djelo bude savršena cjelina. Oni trebaju raditi za Njega i perom i riječju. Neka se tiskana riječ istine prevodi na razne jezike i raznosi u sve krajeve svijeta. ... Svaki vjernik, obrazovan i neobrazovan, može objavljivati Božju poruku. (*Testimonies for the Church*, sv. 9, str. 24—26)

353 **5. prosinca**

Sposobni smo za bolje

“Krist je naime, dok smo još bili slabi, umro u pravo vrijeme za nas bezbožnike.” (Rimljanima 5,6)

Društvo se danas vrlo brzo približava pokvarenosti svijeta prije potopa. Dok djeca prolaze tinejdžersko razdoblje i postaju mladići i djevojke, oni postaju samodostatni, napredujući velikom brzinom u stjecanju znanja o zlu. ... Današnji mladi svoje obrazovanje o kriminalu stječu čitajući priče kojima obiluju popularni časopisi. Bez osjećaja za ono što je pravo zato što je pravo, čitajući priče o krađi, ubojstvima i svakoj drugoj vrsti zločina, navode se smišljati nove načine kako poboljšati zločinačke nakane i izbjeći otkrivanje. Ovakvo loše štivo pomaže usavršavanju obrazovanja mladih na način koji vodi u propast. Mladi u našim gradovima udišu pokvareno, prljavo ozračje zločina; zli utjecaj se tako prenosi na zemlju i cijela zajednica postaje uprljana. Neki od zemaljskih vladara također nemaju moralnih vrijednosti. Oni nemaju volje provjeriti izdanja ovakve vrste, čije se naklade povećavaju iz godine u godinu i hrane strasti prema zločinu i zlu. Priče o zločinačkom životu kakve možemo pronaći u svakodnevnim novinama, i takozvane objave budućnosti, prihvaćene su kao stvarnost. ... Krist je

vidio sukob koji se približava i upozorio nas da budemo budni te da se molimo kako ne bismo pali u napast. Upozorio nas je da “vrijeme kada dođe Sin Čovječji bit će kao što je bilo u Noino doba. ... Isto će se tako dogoditi u onaj Dan u koji se pojavi Sin Čovječji”. (Luka 17,26.30)

Mi nismo samo upozoreni da ne sudjelujemo u ispravnim poslovnim transakcijama, već i da ne pretjeramo u onome što je samo po sebi zakonito, i ne dopustimo svojem umu da bude zaokupljen zemaljskim stvarima i onesposobljen razlučiti važno što se tiče našeg vječnog dobra. Mi smo upozoreni protiv zadovoljavanja izopačenog apetita, neumjerenosti i pijanstva. ...

No, čak i usred pokvarenosti današnjeg društva, postoje duše koje su sposobne za nešto bolje — duše koje je Krist predstavio slikom “izgubljenih bisera”. Krist se odrekao svega kako bi mogao tražiti i naći ono što je izgubljeno, kako bi mogao povratiti biser kojega tako bezgranično cijeni. Što smo spremni učiniti kako bismo surađivali s Njim u ovom poslu? Kakvu smo žrtvu spremni prinijeti?

Uzmemo li u obzir da je Krist umro za bezbožnike dok su još bili grešnici, dolazimo do zaključka koliko nas On hoće i želi blagosloviti kako bismo mogli biti na blagoslov drugima. (*Review and Herald*, 21. travnja 1896.)

6. prosinca

354

Iskorišćujte vrijeme

“Zato se veli: ‘Probudi se, ti koji spavaš, ustani od mrtvih, i Krist će ti svijetliti!’ Prema tome, pomno pazite kako živite! ... Iskorišćujte vrijeme, jer su ovi dani zli!” (Efežanima 5,14-16)

Mi živimo u najsvečanijem razdoblju povijesti ovoga svijeta. Uskoro se treba odlučiti sudbina ljudi. ... Naš vodič treba biti Duh istine. ...

Mnogi su prevareni glede svojega stvarnog stanja pred Bogom. Sami sebi čestitaju što nisu učinili zlodjela, a zaboravljaju nabrojiti dobra i plemenita djela što ih Bog od njih očekuje

a koja su zanemarili učiniti. Nije dovoljno da su stabla u Božjem vrtu; Oni trebaju ispuniti Njegova očekivanja donošenjem plodova. On ih drži odgovornima što su propustili učiniti sve dobro koje su mogli učiniti zahvaljujući Njegovoj osnažiteljskoj milosti. U nebeskim su knjigama zapisani kao oni koji smetaju zemlji. Ali, ni slučaj ovih ljudi nije beznadan. One koji su prezreli Božju ljubav i zloupotrijebili Njegovu milost, Srce strpljive Ljubavi još preklinje. "Zato se veli: 'Probudi se ti koji spavaš, ustani od mrtvih, i Krist će ti svijetliti!' Prema tome, pomno pazite kako živite! ... iskoristite vrijeme, jer su ovi dani zli!" (Efežanima 5,14-16)

Kad dođe vrijeme kušnje, otkrit će se oni koji su Božju riječ učinili pravilom svojega života. Ljeti nema vidljive razlike između zimzelenog i ostalog drveća; ali kad dođu zimske oluje, zimzeleno drveće ostaje nepromijenjeno, dok ostalo drveće ostaje bez lišća. Tako se sada ni lažni vjernik ne može razlikovati od pravog kršćanina, ali pred nama je upravo vrijeme kada će razlika postati očitom. Neka se podigne protivljenje, neka zavladaju vjerska zaslijepljenost i netrpeljivost, neka se raspali progonstvo, i polovični će se i licemjerni kršćani pokolebati i odreći vjere; ali će pravi kršćanin stajati čvrsto kao stijena, s jačom vjerom i svjetlijom nadom nego u dane blagostanja.

Psalmist kaže: "Razmišljam o svjedočanstvima tvojim. ... Po tvojim naredbama postajem razuman, stoga mrzim sve putove lažne." (Psalam 119,99.104)

"Blago čovjeku koji je stekao mudrost." "Nalik je na stablo zasađeno uz vodu što korijenje pušta k potoku: ne mora se ničega bojati kad dođe žega, na njemu uvijek zelenilo ostaje. U sušnoj godini brigu ne brine, ne prestaje donositi plod." (Izreke 3,13; Jeremija 17,8) (*Velika borba*, str. 517,518)

Vrijednost drveta ne određuje se njegovim imenom, već njegovim urodom. (*Isusov život*, str. 70,71)

Postojan do kraja

“Zato, ljubljeni, dok ovo čekate, revno nastojte da bez ljage i mane budete u njegovim očima u miru!” (2. Petrova 3,14)

Gledajući kroz stoljeća do kraja vremena, Petar je bio nadahnut da ocrta stanje koje će vladati u svijetu neposredno pred Kristov drugi dolazak. “Na koncu vremena pojavit će se izrugivači”, pisao je, “koji će živjeti prema vlastitim požudama i pitati: Gdje je njegov obećavani dolazak? Otkada su umrli naši očevi, i dalje sve ostaje kako je bilo od početka stvaranja.” Ali kad “ljudi budu govorili: ‘Mir i sigurnost’, baš tada će se iznenada na njih oboriti propast.” (1. Solunjanima 5,3) Međutim, neće svi biti zavedeni neprijateljevim sredstvima. Kako se bude približavao kraj svemu, vjerni će biti sposobni uočiti znakove vremena. ... Postojat će ostatak koji će ustrajati do kraja.

Petar je u srcu održavao živu nadu u Kristov povratak pa je Crkvu uvjeravao u sigurno ispunjenje Spasiteljeva obećanja: “Kad odem te vam pripravim mjesto, vratit ću se da vas uzmem k sebi.” (Ivan 14,3) Iskušanima i vjernima možda je izgledalo da se ovaj dolazak predugo odgađa, ali ih je apostol uvjeravao: “Ne odustaje Gospodin od izvršenja obećanja, kako to neki misle, nego vas strpljivo podnosi jer neće da se itko izgubi, nego da svi pristupe obraćenju. Ali će doći dan Gospodnji kao lopov; u taj će dan nebesa iščeznuti s velikom lomljivom, počela će se u ognju rastopiti, a zemlja se sa svojim ostvarenjima neće više naći.

Budući da će se sve ovo tako raspasti, kakvi sve onda morate biti svetim življenjem i pobožnošću dok očekujete dolazak dana Božjega, dolazak kojim će se nebesa u plamenu raspasti, a počela u ognju rastopiti! Ali mi očekujemo prema njegovu obećanju, nova nebesa i novu zemlju, gdje prebiva pravednost.

Zato, ljubljeni, dok ovo čekate, revno nastojte da bez ljage i mane budete u njegovim očima u miru! A strpljivost našega Gospodina smatrajte prilikom za spasenje, kao što vam je i

naš ljubljени brat Pavao prema danoj mu premudrosti pisao. ... Prema tome, ljubljени, jer ovo unaprijed znate, čuvajte se da ne biste zavedeni zabludom zločinaca izgubili svoj čvrsti stav! Štoviše, rastite u milosti i pravoj spoznaji našega Gospodina, Spasitelja Isusa Krista!" (2. Petrova 3,9-18) (*Djela apostolska*, str. 337)

356 **8. prosinca**

Posljednja kriza

"Pravda mora stajati daleko. Jer na trgu posrnu istina, i poštenju nema više pristupa." (Izaija 59,14)

Mi živimo u vrijeme posljjetka. Znakovi vremena koji se brzo ispunjavaju govore da je Kristov dolazak na vratima. Dani u kojima živimo svečani su i značajni. Božji Duh se postupno, ali sigurno povlači sa Zemlje. Epidemije smrtonosnih bolesti i kazni već snalaze one koji preziru Božju milost. Nesreće na kopnu i moru, nesređeno stanje društva, glasine i strah od rata — predstavljaju zloslutne znakove. Sve to pretkazuje približavanje događaja od najvećeg značaja.

Predstavnici zla se udružuju i učvršćuju svoje snage. Oni se jačaju za posljednju veliku krizu. Uskoro će se dogoditi velike promjene u svijetu i posljednji događaji će se naglo razvijati.

Opće stanje u svijetu pokazuje da nam predstoje teška vremena. Dnevne novine su pune nagovještaja o užasnom sukobu u bliskoj budućnosti. Drske pljačke su česta pojava. Štrajkovi su postali uobičajeni. Krađe i ubojstva su na svakom koraku. Ljudi su postali zaslijepljeni porocima, i prevladava svaka vrsta zla.

Neprijatelj je uspio izvrnuti pravdu i ljudsko srce ispuniti željom za sebičnim dobitkom. "Pravda mora stajati daleko. Jer na trgu posrnu istina, i poštenju nema više pristupa." U velikim gradovima postoje mnogi koji žive u siromaštvu i bijedi, gotovo potpuno lišeni hrane, krova nad glavom i odjeće; dok u istim gradovima žive ljudi koji imaju više nego što im srce može poželjeti, koji žive raskošno, trošeći novac na bogato

opremanje kuća, na osobno ukrašavanje, ili još gore, na zadovoljavanje tjelesnih želja, alkohol, duhan i druge poroke koji uništavaju snagu mozga, onemogućuju uravnoteženost u prosudbi i ponižavaju dušu. Vapaji napaćenog čovječanstva dižu se do Boga, dok ljudi svim mogućim sredstvima ugnjetavanja i iznuđivanja nagomilavaju golema bogatstva. (*Testimonies for the Church*, sv. 9, str. 11,12)

Sveto pismo opisuje stanje svijeta neposredno prije Kristovog drugog dolaska. (*Testimonies for the Church*, sv. 9, str. 13)

Strašne kušnje i probe očekuju Božji narod. Duh rata potresa narode od jednog kraja Zemlje do drugog. Ali usred vremena nevolje koje nailazi — nevolje kakve nije bilo otkako je svijeta — izabrani Božji narod će stajati nepokolebljiv. Sotona i njegovi anđeli neće ga moći uništiti jer će ga štititi anđeli koji su nenadmašivi u snazi. (*Testimonies for the Church*, sv. 9, str. 17)

9. prosinca

357

Pozvani za svjedoke

“Vaše svjetlo neka tako zasja pred ljudima da vide vaša djela ljubavi te slave vašeg Oca nebeskog.” (Matej 5,16)

Adventisti sedmog dana su u naročitom smislu poslani u svijet kao stražari i nositelji svjetla. Njima je povjereno objavljivanje posljednje opomene svijetu koji propada. Njih obasjava predivna svjetlost iz Božje riječi. Njima je povjeren najznačajniji zadatak — da objavljuju vijesti prvog, drugog i trećeg anđela. Oni ne smiju dopustiti da išta drugo privuče njihovu pozornost.

Najsvečanije istine koje su ikad povjerene smrtnicima dane su nama da ih objavljujemo svijetu. Objavljivanje ovih istina treba biti naš posao. Svijet treba biti upozoren, a Božji narod vjeran povjerenju koje mu je ukazano. Oni se ne trebaju upuštati u špekulacije niti ulaziti u poslovne poduhvate s nevjernicima, jer bi ih to omelo u radu koji im je Bog povjerio.

Krist kaže za svoj narod: "Vi ste svjetlo svijetu." (Matej 5,14) To što su nam tako jasno otkriveni Božji planovi i namjere nije mala stvar. Prekrasna je prednost moći pravilno razumjeti Božju volju koja je otkrivena u pouzdanoj proročkoj Riječi. Zbog toga je na nama velika odgovornost. Bog očekuje od nas da znanje koje nam je dao prenesemo i drugima. Njegova je namjera da se božansko i ljudsko oruđe ujedine u objavljivanju vijesti opomene.

Na svakome tko je primio svjetlost istine leži, razmjerno njegovim mogućnostima, ona ista odgovornost koja je počivala na proroku u Izraelu kojemu je bila upućena riječ: "I tebe sam, sine čovječji, postavio za stražara domu Izraelovu: kad čuješ riječ iz mojih usta, opomeni ih u moje ime." (Ezekiel 33,7) ...

Svjetlost nas je obasjala jasnim, izrazitim zrakama, pokazujući nam da je veliki Dan Gospodnji blizu, upravo "na samim vratima". Čitajmo i shvatimo ovo prije nego što bude prekasno.

Mi trebamo biti posvećeni kanali kroz koje će nebeski život teći i na druge. Sveti Duh koji oživljava, čisti i ujedinjuje srca treba prožeti cijelu Crkvu. Neka oni koji su krštenjem zakopani s Kristom ustanu u novi život. ... Na nama leži sveta odgovornost. Dan nam je sveti nalog: "Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim!" (Matej 28,19.20) ... Posvetite se djelujući objavljivanja Radosne vijesti o spasenju. Neka vaša sila bude Krist, savršenstvo Neba. (*Testimonies for the Church*, sv. 9, str. 19—21)

358 10. prosinca

Tražite i spasite izgubljene

"Niste vi mene izabrali, nego sam ja vas izabrao i odredio vas da idete i rodite rod i da vaš rod ostane."
(Ivan 15,16)

Ovaj povjereni posao počiva na svima koji tvrde da vjeruju u Isusa Krista. Mi trebamo nastojati spasiti one koji su izgubljeni. ...

Istinski Kristov radnik hrva se s Bogom u molitvi, i s najrevnijom ozbiljnošću radi na spašavanju izgubljenih duša.

On ne teži uzvisiti sebe riječju ili djelom, već želi zadobiti što više duša. Najiskrenijeg, krotkog radnika, kršćanina djetinje vjere, Bog proglašava svojim najboljim suradnikom, najmoćnijim u radu za duše. Nebeska bića mogu surađivati s muškarcem ili ženom koji neće preuzeti slavu za sebe, već biti spreman svu slavu i čast dati Bogu. Takav čovjek osjeća najveću potrebu za božanskom mudrošću, moli se da primi nebesku snagu, koja proizlazi iz zajedništva s Kristom, i spreman je razgovarati s dušama koje propadaju u grijehu; stoga što je pomazan Gospodnjim Duhom može biti uspješan tamo gdje propovjednik možda nije uspio. Bog je dao pouke koje su od velike važnosti s obzirom na dužnosti svakog učenika. Nitko ne mora biti u tami, jer je očito kako svaki kršćanin treba biti živa poslanica koju poznaju i čitaju svi ljudi.

Svatko tko vjeruje u Krista kao svojeg osobnog Spasitelja ima obvezu prema Bogu da ne griješi i bude posvećen, da bude duhovan radnik koji radi na spašavanju izgubljenih, bilo da je riječ o važnim osobama ili malim ljudima, bogatima ili siromašnima, robovima ili slobodnima. Najveće djelo na Zemlji je tražiti i spasiti one koji su izgubljeni, za koje je Krist platio neprocjenjivu cijenu svojom vlastitom krvlju. Svatko treba aktivno služiti. ... Ovca koju nitko ne traži neće biti dovedena natrag u tor.

Bog ovisi o vama, ljudskim suradnicima, da ispunite svoju dužnost najbolje što možete, sukladno svojim sposobnostima, a On će umnožiti vaš uspjeh. Kad bi ljudski posrednici surađivali s božanskim silama, tisuće duša bile bi spašene. Sveti Duh bi posvećenim radnicima dao da budu kao Isus, što bi ih pripremilo za svaki sukob te ih podiglo, ojačalo i učinilo većim od osvajača. ... Gospodin je obećao biti tamo gdje se dvoje ili troje sastaju u Njegovo ime. Oni koji se sastaju na molitvi primit će pomazanje od Svetoga. Potreba za molitvom u tajnosti je velika, ali jednako tako postoji potreba da se nekoliko kršćana sastane i s ustrajnošću ujedini svoje molbe Bogu. U takvim malim skupinama Isus je prisutan, ljubav za duše se produbljuje u srcu, a Duh koristi svoju moćnu silu kako bi ljudski suradnici bili upotrijebljeni u spašavanju onih koji su izgubljeni. Isus je uvijek ... nastojao naglasiti svojim učenicima da Sveti Duh mora prosvijetliti, obnoviti i posvetiti dušu. (*Review and Herald*, 30. lipnja 1896.)

Treba učiniti korjenite promjene

“Da budete besprijekorni i čisti, neporočna djeca Božja usred nastranog i pokvarenog naraštaja u kojem svijetlite kao zvijezde u svemiru.” (Filipljanima 2,15)

Stanovnici cijelog svemira očekuju da Kristovi sljedbenici blistaju kao svjetiljke u svijetu. Oni trebaju otkriti spasonosnu silu milosti koja je ljudima ukazana Kristovom smrću. Od onih koji tvrde da su kršćani Bog s pravom zahtijeva da svojim životom pokazuju najuzvišeniji razvitak svojega kršćanstva. Oni su priznati Kristovi predstavnici i trebaju pokazati da je kršćanstvo stvarnost. Oni trebaju biti ljudi vjere i hrabrosti, ljudi plemenitog duha koji se bez ikakve sumnje oslanjaju na Boga i Njegova obećanja.

Svi koji žele ući u Božji grad moraju za vrijeme svog zemaljskog života otkrivati Krista u svojim postupcima. To ih čini Kristovim glasnicima i Njegovim svjedocima. Oni moraju iznositi jasno, odlučno svjedočanstvo protiv svih zlih djela, ukazujući grešniku na Božje Janje koje je uzelo na sebe grijeh svijeta. On svima koji Ga primaju daje moć da postanu Božji sinovi. Obraćanje je jedini put kojim možemo ući u Božji grad. Taj put je uzak i vrata kroz koja ulazimo su tijesna, ali samo tim putem moramo voditi muškarce, žene i djecu, učeći ih da moraju dobiti novo srce i nov duh da bi se spasili. Stare naslijeđene crte karaktera moraju biti pobijeđene. Prirodne želje duše moraju biti promijenjene. Mora se odbaciti svaka prijevara, laž i ogovaranje. Moramo živjeti novim životom koji muškarce i žene čini sličnima Kristu.

U životu onih kojima je povjerena tako sveta i svečana vijest ne smije biti pretvaranja. ...

Oni koji ljube Isusa svaki svoj postupak u životu usklađuju s Njegovom voljom. Pošto su izabrali Gospodnju stranu, njihov život mora biti u oštroj suprotnosti sa životom onih koji su u svijetu. Kušać će im doći s laskanjem i podmićivanjem govoreći: “Sve ću ti ovo dati ako padneš ničice te mi se pokloniš.” Ali oni znaju da on nema ništa što bi bilo vrijedno primiti, i ne popuštaju njegovim kušnjama. Božjom milošću

oni mogu sačuvati čistoću načela neokaljanom. Svojom nepokolebljivom odanošću istini oni otkrivaju Krista i pored njih se nalaze sveti anđeli. Oni su Kristova živa poslanica i kao istiniti svjedoci odlučno svjedoče u korist istine. Oni pokazuju da postoji duhovna sila koja može osposobiti muškarce i žene da ni za dlaku ne odstupe od istine i pravde, ni za sva blaga koja im čovjek može ponuditi. Nebo će ukazati počast svima takvima ma gdje se nalazili, jer su svoju volju uskladiti s voljom Božjom, ne plašeći se žrtve koju su pozvani podnijeti. (*Testimonies for the Church*, sv. 9, str. 22—24)

12. prosinca

360

Ništa između nas i Boga

“Zato ćete klicati od radosti, iako se jedan čas — ako to mora biti — budete ožalostili raznim kušnjama, da se vrijednost vaše vjere, dragocjenija od propadljivog zlata koje se kuša u vatri, pokaže na hvalu, slavu i čast u času kad se objavi Isus Krist.” (1. Petrova 1,6.7)

Kad se nademo u kušnji da svoju ljubav usmjerimo na nešto zemaljsko što nas nastoji zaokupiti, moramo tražiti milost da se odvratimo od toga i ne dopustimo da se ispriječi između nas i Boga. Trebamo stalno imati na umu palače koje nam je Isus otišao pripremiti. Ne smijemo dopustiti da se naše kuće i zemljišta, naše poslovne transakcije i svjetovne tvrtke ispriječe između nas i našeg Boga. Trebamo se prisjetiti slav-nih obećanja koja nam je napisмено ostavio. Trebamo proučavati sjajne putokaze koji ukazuju na vrijeme u kojemu živimo. Znamo da se nalazimo vrlo blizu svršetka povijesti ovoga svijeta, i sve što je svjetovne naravi treba biti manje važno u usporedbi sa službom Bogu. Sada je vrijeme za najusrdnije molitve da budemo pripralni za borbe uoči Božjeg dana. Trebamo se radovati budućnosti skorog susreta s Isusom u palačama koje je otišao pripremiti za nas. Ako Mu se obratite s povjerenjem, Isus može zadovoljiti svaku vašu potrebu. Dok Ga budete promatrali, bit ćete privučeni bogatstvom Njegove veličanstvene božanske ljubavi. Idolopoklonička ljubav prema onome što je

vidljivo bit će zamijenjena većom i boljom ljubavlju prema onome što je neprolazno i dragocjeno. Vi možete razmišljati o vječnom bogatstvu sve dok je vaša ljubav usmjerena prema onome što je gore, i možete biti oruđe za poticanje drugih da svoju ljubav usmjere prema nebeskom blagu. Možete im ukazati da je nepotrebno potrošen novac izgubljen, i još gore od toga, jer je taj novac mogao biti upotrijebljen za širenje istine dušama koje su spremne propasti. Ako je rasipnik otkupljen, to je stoga što je pred njega postavljeno nešto što će mu ukazati na grijeh rasipanja Gospodnjih dobara. Gospodin od svojih slugu zahtijeva da trguju dobrima koja im je povjerio. Povjerene talente treba poboljšati vježbom. Novac koji je u njihovim rukama trebaju "predati mjenjačima". ... Oni koji ispravno procjenjuju vrijednost novca zapravo vide mogućnost njegove uporabe u širenju istine onima koji je nikad nisu čuli, a to znači njihovo spašavanje od vlasti neprijatelja. Duša koja prihvaća istinu primijetiti će kako ljubav prema zemaljskim stvarima više ne postoji. Ona vidi nenadmašnu slavu nebeskih vrijednosti te cijeni izvrsnost svega što se odnosi na vječni život. Oduševljena je još nevidenim i vječnim. Njezin doticaj sa zemaljskim slabi; ona s divljenjem upravlja svoj pogled na nevidljivu slavu nebeskog svijeta. Ona shvaća kako joj njezine kušnje donose nenadmašnu i vječnu slavu te ih u usporedbi s bogatstvima koja uživa naziva svojim lakim trenutnim nevoljama. (*Review and Herald*, 23. lipnja 1896.)

361 **13. prosinca**

Tada ćemo spoznati

"O dubino bogatstva, mudrosti i znanja Božjega! Kako su nedokučive njegove odluke, i kako neistraživi njegovi putovi!" (Rimljanima 11,33)

Sotona ima za cilj prekinuti svaku komunikaciju između Boga i Njegovog naroda, kako bi mogao primijeniti svoje varljive smicalice bez prisutnosti glasa savjesti koji bi upozoravao na opasnost. Ako kod ljudi može izazvati nepovjerenje prema glasniku, odnosno neprihvatanje svetosti poruke, on

zna da oni neće osjećati obvezu paziti na Božju riječ koja im je dana. A kad se svjetlost proglasi tamom, Sotona je postigao ono što on želi.

Naš Bog je ljubomoran Bog; s Njim se nitko ne smije poigravati. Onaj koji sve čini po svojoj volji, postavlja ljude u različite okolnosti i određuje im dužnosti i crkvene obrede svojstvene vremenu u kojemu žive i uvjetima u kojima se nalaze. Kad bi cijenili svjetlo koje im je dano, njihove bi sposobnosti bile uvećane i oplemenjene, a pred njima bi se otvorili još širi pogledi na istinu. Tajna o vječnim stvarima, posebice predivna Božja milost koja se očituje u planu otkupljenja, bila bi otkrivena njihovom umu, jer duhovne stvari spoznajemo duhovno. ...

Isus s čežnjom čeka da pred svojim narodom pokaže slavu koja će pratiti Njegov drugi dolazak, i da ih povede u razmišljanje o krajoliku blaženstva. Postoje čuda koja se tek trebaju objaviti. Dugi vijek trajanja molitve i istraživanja ostavit će mnogo neistraženog i neobjašnjenog. No, ono što nam sada nije poznato, bit će otkriveno kasnije. Posao poučavanja koji je ovdje započeo nastavit će se kroz vječnost. Dok vodi otkupljene do izvora žive vode, Janje će im pružati bogato znanje; On će otkriti tajne Božjeg djela i objave koje dosad nisu nikad bile shvaćene.

Istraživanjem ne možemo nikad spoznati Boga. On ne otkriva svoje planove radoznalim umovima. Mi ne smijemo pokušavati svojom drskom rukom podići zavjesu kojom je pokriveno Njegovo Veličanstvo. Apostol kliče: "Kako su nedokučive njegove odluke, i kako neistraživi njegovi putovi!" Dokaz Njegove milosti je postojanje skrivenog utočišta Njegove moći, Njegova pokrivenost strašnim oblacima otajstva i tame; jer podizanje zavjese koja skriva Božju nazočnost znači smrt. Ni jedan smrtnik ne može dokučiti tajnu prebivanja i djelovanja Svesilnoga. Nama nije moguće shvatiti više od onoga što nam je On spreman otkriti o svojem odnosu s nama i o tome što Ga pokreće. On sve čini u pravednosti, i mi ne smijemo biti nezadovoljni i nepovjerljivi, već se pokloniti i ponizno podnositi. O svojem djelovanju On će nam otkriti onoliko koliko je za nas dobro da znamo, a mi trebamo iznad svega vjerovati Njegovoj svemoćnoj ruci i srcu punom ljubavi. (*Review and Herald*, 7. travnja 1885.)

Gospodin će doći brže nego što to mnogi očekuju

“Pa da Bog zbilja ne obrani svoje izabranike koji dan i noć vapiju prema njemu? I da zategne s njihovom stvari? Kažem vam, brzo će ih obraniti.” (Luka 18,7.8)

Kad bi mogli gledati nebeskim očima, ljudi bi vidjeli skupine anđela, jakih u sili, smještenih oko onih koji su sačuvali Kristovu poruku o postojanosti. Sa suosjećajnom blagošću anđeli su bili svjedoci njihove nevolje i čuli njihove molitve. Oni čekaju na riječi svojega Zapovjednika da ih istrgnu iz pogibelji. Ali moraju još malo čekati. Božji narod mora piti iz ove čaše i krstiti se ognjem. Upravo je ovo odlaganje, tako bolno za njih, najbolji odgovor na njihove molbe. Dok nastoje s pouzdanjem čekati da Gospodin radi, oni trebaju pokazati vjeru, nadu i strpljenje koje su premalo vježbali u svom vjerskom životu. Ali radi izabranih skratit će se vrijeme nevolje.

...

Premda je općim ukazom određeno vrijeme kad vršitelje Zapovijedi mogu pobiti, njihovi će im neprijatelji u nekim slučajevima i prije tog vremena pokušati uzeti život. Ali nitko ne može proći pored silnih čuvara postavljenih oko svake vjerne duše. Neke napadaju pri bijegu iz gradova i sela, ali mačevi podignuti protiv njih slomit će se i pasti bespomoćni poput slamke. Druge će štititi anđeli u obliku ratnika.

Bog je u svim vremenima preko svetih anđela pritjecao u pomoć i izbavljao svoj narod. Nebeska su bića aktivno sudjelovala u ljudskim poslovima. Pojavljivali su se odjeveni u odjeću koja je blistala poput munje; dolazili su odjeveni kao putnici. Anđeli su se pojavljivali u ljudskom obliku pred Božjim ljudima. U podne su se, kao da su umorni, odmarali pod hrestovima. Prihvaćali su gostoljublje ljudskih domova. Djelovali su kao vodiči putnicima koje je zatekao mrak. Vlastitim su rukama palili vatru na žrtveniku. Otvarali su tamnička vrata i izvodili Gospodnje sluge na slobodu. Odjeveni u nebesku opremu, došli su odmaknuti kamen sa Spasiteljeva groba. (*Velika borba*, str. 496,497)

Pouka o umjerenosti

“Dakako, bit će velik pred Gospodinom. Sigurno neće piti ni vina ni opojna pića; napunit će se Duhom Svetim.” (Luka 1,15)

Bog je pozvao Zaharijina sina na veliku zadaću, najveću koja je ikada bila povjerena ljudima. Da bi ispunio ovo djelo, Bog je morao raditi s njim. Božji Duh bit će s njim ako bude poštovao uputu anđela.

Ivan je trebao ići kao vjesnik Jahve, nositi Božju svjetlost ljudima. On će dati novi pravac njihovim mislima. On im je dojmljivo morao prenijeti svetost Božjih zahtjeva i njihovu potrebu za Božjom savršenom pravdom. Takav vjesnik mora biti svet. On mora biti hram u kojemu će prebivati Božji Duh. Da bi ispunio svoju zadaću, on mora imati zdrav tjelesni sastav, umnu i duhovnu snagu. Stoga je bilo nužno da vlada svojim željama i strastima. On je morao biti sposoban vladati svojim moćima tako da bi mogao stajati među ljudima nepokrenut okolnostima, kao stijene i planine u pustinji.

U doba Ivana Krstitelja bila je vrlo raširena pohlepa za bogatstvom, ljubav prema raskoši i razmetljivosti. Osjetilna zadovoljstva, gozbe i pijanke izazivale su bolesti tijela i izopačenost, umrtvljujući duhovno zapažanje i umanjujući osjetljivost prema grijehu. Ivan je trebao stajati kao reformator. Svojim uzdržljivim životom i jednostavnim odjećom trebao je ukoriti pretjerivanja svojega doba. Zbog toga upute dane Ivanovim roditeljima predstavljaju pouku o umjerenosti koju je dao anđeo s nebeskog prijestolja.

U djetinjstvu i mladosti karakter je najspremniji da prima dojmove. Tada treba steći moć vladanja nad samim sobom. Kraj ognjišta i za obiteljskim stolom vrši se utjecaj čiji je rezultat kao vječnost. Navike stečene u djetinjstvu odlučuju više od bilo kojeg prirodnog dara hoće li neki čovjek biti pobjednik ili pobijeđen. ...

Kao prorok, Ivan je trebao “da vrati srca otaca prema djeci, a nepokorne nazoru pravednika, te pripremi Gospodinu sklon narod”. U pripremanju puta za prvi Kristov dolazak on je bio

predstavnik onih koji će pripremiti narod za drugi Kristov dolazak. Svijet se predao ispunjavanju svojih želja. Zablude i laži kipte. Umnažaju se Sotonine zamke za uništenje duša. Svi koji žele savršenu svetost u strahu Božjem moraju naučiti pouku umjerenosti i samosvladavanja. Više sile uma moraju podčiniti želje i strasti. Osnova za stjecanje umne snage i duhovne pronicavosti je ta samodisciplina koja će nam omogućiti da razumijemo i provedemo u život svete istine Božje riječi. Zbog toga umjerenost nalazi svoje mjesto u djelu pripreme za drugi Kristov dolazak. (*Isusov život*, str. 64,65)

364 **16. prosinca**

Na rubu velike krize

“Jao dana! Jer Jahvin dan je blizu i dolazi ko pohara od Svevišnjeg.” (Joel 1,15)

Danas znakovi vremena objavljuju da se nalazimo na pragu velikih i svečanih događaja. U našem svijetu sve je u pokretu. Pred našim očima ispunjavaju se Spasiteljeva proročanstva o događajima koji trebaju prethoditi Njegovu dolasku: “Čut ćete za ratove i glasine o ratovima. ... Dići će se narod protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva. Bit će gladi i potresa zemlje u raznim mjestima.” (Matej 24,6.7)

Sadašnje vrijeme pobuđuje najveće zanimanje svih ljudi. Upravitelji i državnici, ljudi koji zauzimaju povjerljive i odgovorne položaje, umni pripadnici svih društvenih slojeva usmjerili su svoju pozornost na događaje koji se zbivaju oko nas. Oni prate odnose među narodima. Oni promatraju napetost koja je zahvatila sve na Zemlji i shvaćaju da se uskoro treba dogoditi nešto veliko i sudbonosno — da se svijet nalazi na pragu goleme krize.

Biblija i samo Biblija daje pravilno tumačenje svih tih zbivanja. U njoj su otkriveni veliki završni prizori povijesti našega svijeta, događaji koji već bacaju svoju sjenu na ono što se sada zbiva, dok zvukovi onoga što se približava čine da Zemlja podrhtava i ljudska srca zastaju od straha.

“Gle, Jahve razvaljuje zemlju, razara je. Nakazi joj lice, raspršuje stanovnike njene ... jer prestupiše Zakon, pogaziše odredbu, Savez vječni razvrgoše.” (Izaija 24,1-5) ...

“Srce mi se razdire! Dršće mi duša! Ne mogu šutjeti, jer čujem glas roga, poklike bojne. Javlaju slom za slomom, sva je zemlja poharana.” (Jeremija 4,19.20) ...

“Jer Jahve je zaklon tvoj, Višnjega odabra sebi za okrilje ... Jer anđelima svojim zapovjedi da te čuvaju na svim putima tvojim!” (Psalam 91,9.10)

Bog neće iznevjeriti svoju Crkvu u vrijeme njezine najveće nevolje. On je obećao izbavljenje. Najavio je: “Evo, izmijenit ću udes šatora Jakovljevih, smilovat ću se na stanove njegove.” (Jeremija 30,18)

I tada će se ispuniti Božja namjera; načela Njegova kraljevstva uzvisivat će svi koji žive pod Suncem. (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 340,341)

17. prosinca

365

Priprema za Kristov dolazak

“Kao što je bilo u Noino vrijeme, tako će biti za dolaška Sina Čovječjega.” (Matej 24,37)

Noa je propovijedao narodu svojega doba da će im Bog dati vrijeme od sto dvadeset godina u kojemu se trebaju pokazati za svoje grijehе i potražiti utočište u arci, ali oni su odbili poziv milosti. Dano im je dovoljno vremena da se oslobode svojih grijehа, pobijede loše navike i razviju pravdoljubiv karakter. Ali sklonost ka grijehu, iako kod mnogih u početku neznatna, postajala je popuštanjem sve jača i konačno ih odvela u neizbježnu propast. Milosrdna Božja upozorenja odbačena su s prijezirom i podsmijehom i oni su u tami nastavili putovima grijehа koje su sami izabrali. No, njihovo nevjerovanje nije moglo spriječiti najavljeni događaj. Potop je došao i u sveopćem uništenju otkrio svu žestinu Božjega gnjeva.

Kristove riječi: “Pazite sami na se da vam srca ne otvrdnu od razuzdanosti, pijanstva i tjeskobnih briga za život, da vas ne uhvati iznenada onaj dan kao zamka” (Luka 21,34) trebaju

prodrijeti u dubinu srca svih koji vjeruju u sadašnju istinu. Sam Krist ukazuje na opasnost koja nam prijeti. On je znao koje nam opasnosti prijete u ovim posljednjim danima, i zato nas je želio pripremiti. ...

Vjerovanje u skori dolazak Sina Čovječjeg na nebeskim oblacima neće navesti pravog kršćanina da postane nemaran i bezbrižan u svojim svakodnevnim poslovima. Oni koji očekuju skori Kristov dolazak neće biti lijeni, već će naprotiv biti marljivi u svojim poslovima. Oni svoj posao neće obavljati bezbrižno i nepošteno, već savjesno, brzo i temeljito. Oni koji laskaju sebi da je njihova nemarnost i nezainteresiranost za svakodnevne životne dužnosti dokaz duhovnosti i odvojenosti od svijeta, u velikoj su obmani. Njihova istinoljubivost, vjernost i čestitost provjeravaju se upravo u svakodnevnim poslovima. Ako su vjerni u malome, bit će vjerni i u mnogome.

Pokazano mi je da mnogi upravo u ovome neće uspjeti izdržati provjeru. Svoj pravi karakter oni otkrivaju u načinu na koji obavljaju svoje ovozemaljske poslove. U postupanju sa svojim bližnjima oni pokazuju nedostatak vjere, lukavstvo i nepoštenje. Oni nisu svjesni da njihovo pravo na budući vječni život ovisi o tome kako se ponašaju u ovom životu i da je stroga čestitost nužna u oblikovanju kršćanskog karaktera. (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 308—310)

Oni koji vjeruju u sadašnju istinu trebaju svoju vjeru pokazati u svojim djelima. Oni trebaju biti posvećeni istinom koju ispovijedaju, jer svojim životom za svijet predstavljaju ili miris života za život ili miris smrti za smrt. (*Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 308)

366 **18. prosinca**

Proslaviti Boga jest ono što nas pokreće

“Prinesite Jahvi slavu njegova imena.” (Psalam 29,2)

Mi živimo u probnom razdoblju. Svi oni koji se već nalaze u grobovima prošli su ovo razdoblje probe i provjere kako bi se vidjelo mogu li ostvariti svoju odgovornost da služe Bogu. Želja da služimo Bogu trebala bi za nas biti najjači pokretač.

Trebala bi nas dovesti do toga da težimo učiniti krajnji napor da dobro iskoristimo mogućnosti i povlastice koje nam se pružaju i mudro koristimo Gospodnja dobra. Trebala bi nas navesti da održavamo svoj um, kosti i mišiće u najboljem stanju, kako bi nam naša tjelesna snaga i umna bistrina mogli pomoći da budemo vjerni upravitelji. Sebični interes uvijek mora biti podređen, jer ako dobije prostora za djelovanje, tada se umne sposobnosti smanjuju, srce otvrdne i moralna snaga slabi. ...

Gospodin je Daniela cijenio kao čovjeka jer je kao upravitelj vjerno raspolagao Gospodnjim dobrima. On nije zaboravio Boga, već se postavio u samo središte svjetlosti gdje je mogao komunicirati s Bogom u molitvi. Mi čitamo kako je Bog Danielu i njegovim prijateljima dao znanja i vještine u svakom nauku i mudrosti. ...

Neka oni koji su oko vas u svakome mjestu vide da dajete slavu Bogu. Stavimo čovjeka u sjenu; neka se Bog pojavljuje kao jedina nada za ljudski rod. Svaki čovjek mora temeljiti kuću svojega karaktera na vječnoj Stijeni, Isusu Kristu; tada će moći stajati usred oluje i nepogoda.

Bog će pripremiti um da Ga prepozna kao Jedinog koji može pomoći u čežnji i borbi duše. On će poučiti sve one koji se nalaze pod Njegovom zastavom da vjerno raspoložu Njegovom milošću. Bog je čovjeku dao vječna načela kojima će se svaka ljudska sila na kraju pokloniti. On nam je dao istinu s povjerenjem. Dragocjene zrake ovog svjetla ne smiju biti skrivene pod posudu, već svijetliti svima u kući. Treba uzdići istinu, tu neprolaznu istinu. Pokažite svima s kojima dolazite u dodir da vam je istina važna, da vam puno znači držati se načela koja će trajati u vječnosti.

Bog je svakom čovjeku dao talente da bi se Njegovo ime moglo uzvisiti, a ne da se čovjek slavi i hvali, veliča i proslavlja dok se na Darivatelja zaboravlja. Svima su povjereni Božji darovi, od najnižeg i najsiromašnijeg do najvišeg i najbogatijeg. ... Neka nitko ne troši Bogom dano vrijeme žaleći što je primio samo jedan talent. Provedite svaki trenutak upotrebljavajući svaki dar koji imate. Oni pripadaju Bogu i treba Mu ih vratiti. Oni nisu vaše vlasništvo, već Gospodnje. On će jednog dana doći da uzme svoje s kamatom. Vjerno koristite ono što ste dobili na upravljanje kako biste se mogli u miru susresti s Njim. (*Review and Herald*, 12. rujna 1899.)

Preobražaj milošću

“Blizu je svršetak svega; prema tome budite umjereni i trijezni da se možete posvetiti molitvi!” (1. Petrova 4,7)

Krist je zadovoljan kad Njegov narod jasno pokazuje pouzdanost, snagu i čvrstoću karaktera, i kad je veseo, sretan i pun nade.

Petar kaže: “Zato opašite svoje bokove, to jest svoj um, budite trijezni, potpuno stavite svoju nadu u milost koja će vam se donijeti u času kad se objavi Isus Krist!” (1. Petrova 1,13) Ovo je pouka koju trebamo naučiti; to je posao koji trebamo učiniti nadzirući svoj um i ne dopuštajući mu da odluta na zabranjene teme ili troši svoju snagu na nešto bezvrijedno. “Blizu je svršetak svega; prema tome budite umjereni i trijezni da se možete posvetiti molitvi!” Od nas se ne zahtijeva samo da molimo, već da pazimo na riječi i djela, čak i misli — da “budemo trijezni”. Ako je um usmjeren na nebeske vrijednosti, i razgovor će se odvijati u istom smjeru. Srce će biti ispunjeno razmišljanjem o kršćanskoj nadi, velikim i slavnim dragocjenim obećanjima zapisanima za naše ohrabrenje. S obzirom na Božju milost i dobrotu, naša radost ne mora biti potisnuta; to je radost koju nam nitko ne može oduzeti.

Tijekom razdoblja probuđenja um će stalno biti zaposlen. ... Možda će se javljati povremeni bljesak misli, ali um nije discipliniran na odmjerenu i uravnoteženu reakciju. Postoje teme koje zahtijevaju ozbiljno razmatranje. To su teme koje su povezane sa slavnim planom otkupljenja koji će uskoro biti ostvaren. Isus će se uskoro objaviti na nebeskim oblacima. Kakav bismo karakter trebali imati, koji će nam omogućiti da Ga dočekamo u taj dan? Razmišljanje o ovim temama od vječne važnosti jača naš um i razvija karakter. Tu leži temelj čvrstog, nepokolebljivog načela koje je posjedovao Josip. Ovdje je tajna rasta u milosti i spoznaji istine.

Kristova religija nije onakva kakvom je mnogi zamišljaju niti onakva kakvom je predstavlja njihov način življenja. Božja ljubav u duši imat će izravan utjecaj na život te će potaknuti um i sklonosti na aktivnu i zdravu uporabu. Božje dijete neće

biti zadovoljno dok ne bude odjenuto Kristovom pravednošću i osnaženo Njegovom životodavnom snagom. Kad primijeti slabost u svojem karakteru, nije dovoljno da je uvijek iznova priznaje; ono treba odlučno i naporno raditi na tome da nadvlada svoje nedostatke izgrađivanjem suprotnih osobina karaktera. Božje dijete neće izbjegavati ovaj rad zato što je težak. Od kršćanina se zahtijeva neumorni napor; no, on nije obvezan djelovati svojom snagom; božanske sile očekuju da ih on traži. Svatko tko iskreno teži pobijediti sebe, prihvatit će obećanje: "Dosta ti je moja milost." (2. Korinćanima 12,9) (*Review and Herald*, 10. lipnja 1884.)

20. prosinca

368

Bdijte i molite

"Pazite, bdijte i molite se, jer ne znate kad je vrijeme."
(Marko 13,33 — Šarić)

"Pazite, bdijte i molite se", bile su riječi našeg Spasitelja izgovorene za vrijeme poslijetka i Njegovog drugog dolaska kad će On odvesti svoju vjernu djecu njihovom domu.

Najprije trebate paziti. Pazite da ne biste govorili nepromišljeno, zlovoljno i nestrpljivo. Pazite da se u vašem srcu ne nađe ponos. Pazite da vas zle strasti ne svladaju, umjesto da vi njih pobijedite. Pazite da vas ne obuzme bezbrižan i ravnodušan duh te da zanemarite svoje dužnosti i postanete lakoumni i neozbiljni, pa da vaš utjecaj ima okus smrti, a ne života.

Nadalje, trebate bdjeti i moliti se. Isus vam to ne bi naredio da ne postoji stvarna potreba za tim. Njemu je dobro poznato kako sami ne možete nadvladati bezbrojne neprijateljeve kušnje i zamke koje će se pred vama naći. On vas nije ostavio da se sami borite u tome, već je osigurao način na koji možete dobiti pomoć. Stoga vas On poziva da se molite.

Ispravno se moliti znači tražiti od Boga u vjeri ono što vam je potrebno. Idite u svoju sobu, ili na neko skriveno mjesto, te zatražite od Oca u Isusovo ime da vam pomogne. Sila te molitve dolazi iz srca koje je uvjeren u vlastite slabosti, ali koje čezne za snagom koja dolazi od Boga. Bog će čuti iskrene

nu, žarku molitvu i odgovoriti na nju. Idite k svom Bogu koji je jak i koji voli čuti molitve svoje djece. Iako se možete osjećati vrlo slabi te vas s vremena na vrijeme neprijatelj može svladati jer ste zanemarili prvu zapovijed našega Spasitelja, da pazite, ipak nemojte odustati u borbi. Učinite veće napore nego prije. Nemojte klonuti. Bacite se pred Isusove noge; On je bio kušan i zna kako pomoći onima koji su kušani. Priznajte svoje pogreške i slabosti te kako vam je potrebna pomoć u njihovom svladavanju, ili ste propali. A dok tražite, morate vjerovati da vas Bog čuje. ... Bog će vam pomoći. Anđeli će vas čuvati.

Ali, prije nego što možete očekivati ovu pomoć, morate učiniti ono što je moguće s vaše strane. Pazite, bdijte i molite se. Neka vaše molitve budu žarke. Neka ove riječi budu jezik vašega srca: "Neću te pustiti dok me ne blagosloviš." (Postanak 32,27) Imajte određeno vrijeme, posebno vrijeme za molitvu, barem triput dnevno. Daniel se molio svojem Bogu ujutro, u podne i uvečer, bez obzira na kraljev ukaz i prijetnju lavovskom jamom. Nije ga bilo stid ili strah moliti se, već je to činio kraj otvorenih prozora triput dnevno. Je li Bog zaboravio svojega vjernog slugu kada je bio bačen u lavovsku jamu? Ne, nikako. Bio je s njim cijelu noć. Zatvorio je usta gladnim lavovima tako da nisu mogli ozlijediti Božjeg čovjeka molitve. (*Youth's Instructor*, listopada 1855.)

369 **21. prosinca**

Jednostavna vjera nas sjedinjuje s Bogom

"Tako i vi smatrajte sebe mrtvima grijehu, a živima Bogu u Kristu Isusu!" (Rimljanima 6,11)

Mi živimo u najsvečanijem razdoblju povijesti ove Zemlje. Nema vremena za grijeh; uvijek je bilo opasno nastaviti s prijestupom, ali u posebnom smislu je to istina u sadašnje vrijeme. Mi se nalazimo na samoj granici vječnog svijeta i u svečanijem odnosu prema vremenu vječnosti nego ikada prije. Stoga neka svaka osoba ispituje svoje srce i vapi za jasnim zrakama Sunca pravde, da bi iz srca odagnalo svu duhovnu tamu i očistilo

svaku prljavštinu. “Ako priznajemo svoje grijehе, vјeran je on i pravedan: oprostit će nam grijehе i očistiti nas od svake nepravednosti.” (1. Ivanova 1,9) Kroz vјeru — bez obzira na osjećaj — Isus, Tvorac našega spasenja i Svršitelj naše vјere ojačat će svojom dragocjenom milošću moralne snage, i grešnik će se moći smatrati “mrtvim grijehu, a živim Bogu u Kristu Isusu”. Jednostavna vјera, s ljubavlju prema Kristu u duši, sjedinjuje vјernika s Bogom. I dok se on kao Kristov vјeran vojnik bori u teškoj borbi vјere, na njegovoj je strani čitav bezgrešni svemir. Okružen je anđelima koji su tu da mu pomognu u borbi, tako da on može hrabro reći: “Jahve je sa mnom, pomoć moja, Jahve mi je zaklon, on štiti me”; neću biti pobijeden. “Da, milošću ste spašeni — po vјeri. To ne dolazi od vas; to je dar Božji! (Efežanima 2,8)

Beskrajna Božja mudrost i sila rade u našu korist. Vojske nebeskih anđela biju bitku za nas. Oni uvijek s velikim zanimanjem prate duše otkupljene Spasiteljevom krvlju. Kristova žrtva im otkriva kolika je vrijednost jedne duše. Uvijek je sigurno biti na Gospodnjoj strani, ne polovičnog srca već cijelog. Upravo je polovičnost, ravnodušnost i nemarnost u poslu ono što odvaja našu dušu od Isusa, izvora naše snage. Neka ovo bude naša molitva: “Gospodine, uzmi sve, neka izgubim ime-tak, svjetsku čast i sve što imam, samo Ti ostani uz mene.” Najsigurnije je povjeriti svoju dušu Bogu, Gospodaru Neba i Zemlje. (*Testimonies to Ministers*, str. 147,148)

Mora doći do potpunog pokajanja, vјere u Spasitelja Isusa Krista i budnog bdijenja, neprekidne molitve i marljivog istraživanja Pisma. Bog nas smatra odgovornima za sve što bismo mogli biti kad bismo razvijali svoje talente. ... Sva moć našega utjecaja pripada Bogu. Sve što smo stekli trebamo koristiti Njemu na slavu. Sav imetak koji nam Gospodin povjerava trebamo posvetiti i donijeti na Božji oltar; trebamo ga vratiti Njemu. Mi sami odlučujemo o svojoj sudbini. Neka nam Bog svima pomogne da budemo mudri za vјečnost. (*Testimonies to Ministers*, str. 147)

Nevidljiva borba

“Ne boj se, Daniele, jer od prvoga dana kad si odlučio da se poniziš pred svojim Bogom da bi razumio, tvoje su riječi uslišane, i ja sam došao zbog tvojih riječi. Knez kraljevstva perzijskoga protivio mi se dvadeset i jedan dan, ali Mihael, jedan od prvih Knezova, dođe mi u pomoć. Ostavih ga nasuprot Knezu perzijskome.” (Daniel 10,12.13)

U Božjoj riječi imamo primjere kako su nebeski anđeli djelovali na um kraljeva i vladara, ali su istodobno na njihov um djelovali i Sotonini pomagači. Nikakva ljudska rječitost ni najснаžnije izloženo ljudsko mišljenje ne mogu promijeniti djelovanje Sotoninih oruđa. Sotona stalno nastoji zatvoriti put povezujući istinu s ljudskim izmišljotinama. I oni koji imaju svjetlost i znanje nalaze se u velikoj opasnosti ako se stalno ne posvećuju Bogu, ako se ne ponize i ne shvate pogibeljnost vremena u kojem žive.

Nebeska bića su zadužena da odgovaraju na molitve onih koji se nesebično zalažu za dobrobit Božjeg djela. Najistaknutiji anđeli u nebeskim dvorovima zaduženi su da odgovaraju na molitve koje se uzdižu Bogu za napredak Njegovog djela. U vršenju svoje dužnosti svaki anđeo ima svoj poseban položaj i zadatak, koji on ne može napustiti da bi zauzeo neko drugo mjesto. Ukoliko bi on napustio svoj položaj, to bi odmah iskoristile sile mraka. ...

Borba koja se dan za danom vodi između dobra i zla nika-ko ne prestaje. Zašto oni koji imaju toliko prigoda i prednosti ne shvaćaju žestinu te borbe? Oni bi trebali imati jasnu sliku o tome. Bog je vladar. Svojom vrhovnom vlašću On obuzdava i zadržava silnika ovog svijeta. Preko svojih oruđa On vrši djelo koje je određeno prije postanja svijeta.

Kao ljudi, mi ne shvaćamo veličinu borbe koja se vodi između nevidljivih sila, između dobrih i zlih anđela. Zli anđeli su neprekidno na djelu, planirajući svoje napade i vrbujući za pobunu protiv Boga kraljeve, vladare i silnike ovoga svijeta. ... Pozivam Kristove propovjednike da istinu o službi anđela živo

predoče svima do kojih svojim glasom mogu doprijeti. Ne upuštajte se u fantastična nagađanja i špekulacije o tome. Pisana Božja riječ je naša jedina sigurnost. Moramo se moliti Bogu kao Daniel, da bi nas čuvali nebeski anđeli. Anđeli su kao službujući duhovi poslani da služe onima koji trebaju baštiniti spasenje. Molite se, braćo moja, molite se kao što se nikada dosad niste molili. Mi nismo spremni za Gospodnji dolazak. Trebamo izvršiti korjenitu pripremu za vječnost. (*The SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, sv. 4, str. 1173)

23. prosinca

371

Prepotopne pouke

“Vi se, ljubljani, naprotiv uzdižite na temelju svoje pre-svete vjere; molite se uz suradnju Duha Svetoga! Očuvajte sami sebe u ljubavi Božjoj, očekujući milosrđe našega Gospodina, Isusa Krista, za vječni život.” (Juda 20.21)

Pogledajmo sliku današnjeg svijeta. Nepoštenje, prijevare i stečajevi, nasilje i krvoprolića postoje na svakom koraku. Udovicama i siročadi oduzima se imovina. Razne predstave, konjske utrke i zabave svake vrste zaokupljuju um. U crkvi su grijesi postali moderni. Iznova ih se prepričava i pravda. Ruka prijateljstva pruža se upravo onim ljudima koji donose lažne teorije i mišljenja. Tako razlučivanje i osjetljivost postaju umrtvljeni kad je riječ o pravim načelima. Savjest postaje neosjetljiva na savjet i prijekore. Tako se darovano svjetlo koje poziva na pokajanje prekriva gustim oblakom nevjere i protivljenja koje donose ljudski planovi i izumi.

Stanovnicima prepotopnog svijeta dano je upozorenje prije nego što su bili uništeni, no nitko se na njega nije obazirao. Odbili su poslušati Noine riječi i izrugivali su se njegovoj poruci. U tom su naraštaju živjeli i pravedni ljudi. Prije uništenja prepotopnog svijeta Henok je neustrašivo iznosio svoje svjedočenje. I u proročkoj viziji vidio je stanje svijeta u tom trenutku. Rekao je: “Pazite! Dolazi Gospodin sa svojim svetim

Desettisućama da sudi svima i da kazni sve bezbožnike za sva njihova bezbožna djela koja bezbožno počinise i za sve uvredljive riječi koje oni, bezbožni grešnici, izgovoriše protiv njega! Ovo su nezadovoljni mrmljači koji žive prema svojim požudama! Njihova usta izgovaraju drzovite riječi (protiv Boga); a ljudima laskaju radi dobitka.” Juda ostavlja svjedočanstvo vjernima: “A vi se, ljubljene, sjećajte proročanstava apostolâ našega Gospodina Isusa Krista! Oni su vam govorili: Na koncu će vremena doći izrugivači, koji će živjeti prema svoji bezbožnim požudama. To su oni koji prave rascjepe i razdore, sjetilna stvorenja koja nemaju Duha.” (Juda 15-19) (*Review and Herald*, 1. studenoga 1906.)

Bog je odlučio očistiti Zemlju potopom, ali je stanovnicima pretpotopnog svijeta u svojoj dobroti i ljubavi ostavio vrijeme milosti od stotinu i dvadeset godina. Tijekom tog razdoblja, dok je građen kovčeg spasenja, glasovi Noe, Matušalaha i mnogih drugih vjernika čuli su se u opomenama i preklinjanju, i svaki udarac koji se čuo pri građenju kovčega predstavljao je jednu poruku opomene. ...

Propovijedi koje je Henok izgovorio, i njegovo uzašašće na Nebo, bili su uvjerljiv dokaz za sve koji su živjeli u to vrijeme. To su bili snažni dokazi koje su Matušalah i Noa uvjerljivo upotrijebili, dokazujući da pravednici mogu biti uzeti na Nebo. (*The SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, sv. 1, str. 1088.)

372 **24. prosinca**

Čekanje i bdjenje

“Prema tome, ne gubite svoga pouzdanja! Njemu pripada velika nagrada.” (Hebrejima 10,35)

Isus uskoro dolazi i naš stav bi trebao biti čekanje i iščekivanje Njegovog pojavljivanja. Ne smijemo dopustiti da se išta ispriječi između nas i Isusa. Trebamo naučiti pjevati nebesku pjesmu, tako da se, kad našem vojevanju dođe kraj, možemo pridružiti pjevanju nebeskih anđela u Božjem gradu. Koja je to pjesma? To je pjesma hvale, časti i slave Onome koji

sjedi na prijestolju, i Jaganjcu u vijeke vjekova. Mi ćemo se susresti s protivljenjem; zbog Krista će nas mrziti cijeli ljudski rod i Sotona, jer zna da među Kristovim sljedbenicima prebiva božanska sila koja će potkopati njegov utjecaj. Prije kor ne možemo izbjeći. ...

Ne bismo smjeli dopustiti da naše vrijeme toliko zaokupe stvari svjetovne naravi, ili čak stvari koje se tiču postojanja Boga, tako da nam prolazi dan za danom bez blizine Isusovih krvavih rana. Mi želimo svakodnevno s Njim prisno razgovarati. Opomenuti smo da vodimo dobru borbu vjere. Održavati život iskrene vjere je teška borba, ali ako odaberemo Krista s čvrstom odlučnošću da prionemo samo uz Njega, bit ćemo u mogućnosti odbiti neprijatelja i odnijeti slavnu pobjedu. Apostol Pavao nas potiče: "Prema tome, ne gubite svoga pouzdanja! Njemu pripada velika nagrada." A zatim dodaje: "Moj će pravednik živjeti od vjere." ...

Kad imamo najmanju potrebu razgovarati s Isusom, molimo se najviše. Čineći tako, slomit ćemo Sotoninu zamku; oblaci tame će se raspršiti a mi ćemo postati svjesni dragocjene Isusove nazočnosti. (*Historical Sketches*, str. 145,146)

Međutim, čak i ovdje kršćani mogu uživati radost zajedništva s Kristom; oni mogu imati svjetlost Njegove ljubavi i stalnu utjehu Njegove nazočnosti. Svaki korak u životu može nas dovesti bliže Isusu, pružiti nam dublje iskustvo s Njegovom ljubavi i približiti nas blaženom domu mira. Stoga ne odbacujmo svoje povjerenje, budimo potpuno sigurni, sigurniji nego ikada prije. "Dovde nam je Jahve pomogao." (1. Samuelova 7,12) On će nam pomagati do kraja! Gledajmo spomen-stupove, podsjetnike na ono što je Gospodin učinio da nas utješi i spasi iz ruke neprijatelja koji uništava. Živo se sjećajmo svakog djela nježnog milosrđa koje nam je Bog učinio — suza koje nam je obrisao, boli koju je ublažio, briga koje je uklonio, straha koji je rastjerao, potreba koje je zadovoljio, blagoslova koje je izlio — i tako se ojačajmo za sve što nas očekuje na ostatku našega hodočasničkog puta. (*Put Kristu*, 109,110)

Kao što je sigurno da nikad nije postojalo vrijeme kad Boga nije bilo, isto je tako sigurno da nikad nije postojao nijedan trenutak kad um Vječnoga nije nalazio zadovoljstvo u pokazivanju milosti prema čovječanstvu. (*The SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, sv. 7, str. 934)

Prvi i drugi dolazak

“Jednako će se i Krist, što je prinesen samo jedanput da uzme grijehe svijetu, drugi put pokazati, bez odnosa prema grijehu, onima koji ga iščekuju da im dadne potpuno spasenje.” (Hebrejima 9,28)

Tijekom prvog Kristovog dolaska ... nebeske anđele je bilo teško spriječiti da ne izliju svoju hvalu kojom su slavili milost rođenja Božjeg Sina. ... To rođenje, za koje su tako malo bili pripremljeni na Zemlji, proslavljeno je na nebeskom dvoru uz veličanje i zahvaljivanje u korist čovjeka.

Dok su pastiri čuvali svoja stada noću na betlehemskim brežuljcima, “Najedanput im pristupi anđeo Gospodnji, i sjaj ih Gospodnji obasja.” (Luka 2,9)...

Vođe u Izraelu su izjavljivali kako razumiju proročanstva, međutim imali su lažne zamisli o načinu Kristovog dolaska. Sotona ih je prevario i svu slavu Njegovog drugog dolaska primijenili su na Njegovo prvo pojavljivanje. Sve predivne događaje koji se tiču Njegovog drugog dolaska oni su tražili prigodom Njegovog prvog dolaska. Zato Ga, kada je došao, nisu bili spremni prihvatiti. ...

Između prvog i drugog Kristovog dolaska primijetit će se predivna razlika. Nijedan ljudski jezik ne može opisati prizor dolaska Sina Čovječjega na nebeskim oblacima. On će doći u svoj svojoj slavi, u Očevoj slavi i slavi svetih anđela. Doći će odjeven u haljinu od svjetlosti koju nosi od vječnosti. Pratit će Ga anđeli. Deset puta deset tisuća pratit će Ga na Njegovom putu. Začut će se zvuk trube koji će pozvati usnule mrtve da ustanu iz groba. Kristov glas prodrijet će u grobove i u uši mrtvih i tada će “svi koji počivaju u grobovima ... izići iz njih”. (Ivan 5,29) ...

Mi se sada nalazimo usred pogibli posljednjih dana. Prizori sukoba se žurno redaju, i najvažniji od svih dana je pred nama. Jesmo li spremni za taj događaj? Svako će djelo, malo ili veliko, biti ispitano na sudu. Ono što se na zemlji smatralo nevažnim bit će prikazano u svojem pravom obliku. Dva novčića udovice bit će priznata. Ponuđena čaša hladne vode, po-

sjet zatvoreniku, nahranjeni gladni — sve će to donijeti svoju nagradu. ...

Uskoro će glava zmije biti puna rana i zgažena. Slavni spomen Božje prekrasne slave uskoro će biti vraćen na njegovo pravo mjesto. Tada će biti obnovljen izgubljeni raj. Božji plan otkupljenja čovjeka biti će potpun. Sin Čovječji dat će pravednicima krunu vječnog života, i oni će mu služiti “dan i noć u njegovu hramu. A onaj koji sjedi na prijestolju spustit će se na njih da boravi s njima”. (Otkrivenje 7,15) (*Review and Herald*, 5. rujna 1899.)

26. prosinca

374

Bog neće zaboraviti svoju djecu

“Tko vas dira, dira mi zjenicu oka.” (Zaharija 2,12)

Budući da će ukaz što ga budu izdali razni vladari kršćanskog svijeta protiv onih koji vrše Božje zapovijedi uskratiti zaštitu vlasti i prepustiti ih onima koji ih žele uništiti, Božji će narod pobjeći iz gradova i sela, i u skupinama obitavati na najpustijim i najsamotnijim mjestima. Mnogi će potražiti sklonište u planinskim utverdama. Kao kršćanima iz pijemontskih dolina, utvrde na stijenama postat će im utočište pa će zahvaljivati Bogu za mogućnost da prebivaju u visinama. (Izaija 33,16) Ali će mnogi iz svih naroda i slojeva, svi odreda, bogati i siromašni, crni i bijeli dospjeti u najnepravednije i najokrutnije ropstvo. Voljena Božja djeca provodit će teške dane, vezani lancima, zatvoreni iza rešetaka, osuđeni na smrt, neki naizgled ostavljeni da umru od gladi u mračnim i odvratnim tamnicama. Nijedno ljudsko uho nije otvoreno da čuje njihov jauk, nijedna ljudska ruka nije im spremna pomoći.

Hoće li Bog u ovom teškom času zaboraviti svoj narod? Je li zaboravio vjernoga Nou kad je pretpotopni svijet bio pohođen kaznama? Je li zaboravio Lota kad je vatra došla s neba da proguta gradove u ravnici? Je li zaboravio Josipa okruženo idoloopoklonicima u Egiptu? Je li zaboravio Iliju kad mu je Izebela zaprijetila da će doživjeti sudbinu Baalovih proroka? Je li zaboravio Jeremiju u mračnoj i strašnoj tamničkoj jami?

Je li zaboravio trojicu hrabrih mladića u ognjenoj peći? Ili Daniela u lavovskoj jami? ...

Premda ih neprijatelji mogu baciti u zatvor, tamnički zidovi ne mogu prekinuti vezu između njihove duše i Krista. Onaj koji vidi svaku njihovu slabost, koji je upoznat sa svakom kušnjom, viši je od svih zemaljskih sila, i anđeli će ih posjetiti u samicama, donoseći svjetlo i mir s Neba. Zatvor će sličiti palači, jer tu borave bogati vjerom, a turbobni će zidovi biti osvjetljeni nebeskim svjetlom kao onda kad su Pavao i Sila u ponoć molili i pjevali pjesme hvale u tamnici u Filipima. (*Velika borba*, str. 538,539)

Iskrenom čežnjom Božji narod očekuje znakove dolaska svojega Kralja. ... Svjetlo svjetluca na oblacima iznad gorskih vrhunaca. Uskoro će se pojaviti Njegova slava. ... Nebesa plamte u svitanju vječnog dana i poput melodije anđeoskih pjesama do ušiju dopiru riječi: "Nemojte se pokolebati u svojoj vjernosti! Pomoć dolazi!" Krist, svemoćni Pobjednik, pruža svojim umornim borcima krune besmrtnosti slave, a Njegov glas odzvanja s prislonjenih vrata: "Evo, ja sam s vama! Ne bojte se! Upoznat sam sa svim vašim patnjama; nosio sam vaše tuge. Vi se ne borite protiv nepobijeđenih neprijatelja. Ja sam se borio namjesto vas, i vi ste u moje ime više nego pobjednici!" (*Velika borba*, str. 497,498)

375 **27. prosinca**

Opremljeni za pobjeđivanje

"Jer sve što je od Boga rođeno pobjeđuje svijet. A ovo je sredstvo pobjede koje pobjeđuje svijet: naša vjera."
(1. Ivanova 5,4)

Bog svoj narod vodi korak po korak. On ih dovodi u različite okolnosti da bi se pokazalo što im je u srcu. Neki uspješno izdrže u jednom trenutku, ali padaju u drugom. U svakoj sljedećoj provjeri srce se izlaže ozbiljnijem kušanju. Ako pripadnici Božjeg naroda u svojem srcu osjećaju otpor prema ovom sasvim opravdanom procesu, to ih treba osvjedočiti da moraju izvršiti odlučnu promjenu ako ne žele biti izbljivani iz Go-

spodnjih usta. "Bog će", prema riječima anđela, "sve brižljivije provjeravati svakog pojedinca u svom narodu." Neki su spremni prihvatiti određene zahtjeve, ali kad ih Bog stavi na probu u nečem drugom, oni ustuknu i povlače se natrag, jer to neposredno pogađa nekog njihovog omiljenog idola. Tu im se pruža prilika da uvide što to u njihovom srcu zatvara vrata Isusu. Oni cijene nešto drugo više nego istinu i nisu spremni primiti Krista u svoje srce. Pojedinci se dugo kušaju i provjeravaju da bi se vidjelo hoće li žrtvovati svoje idole i poslušati savjet Istinitog Svjedoka. ... Oni koji iz svakog provjeravanja iziđu kao pobjednici u svemu, bez obzira na cijenu, znači da su poslušali savjet Istinitog Svjedoka te će primiti kasnu kišu i zahvaljujući tome biti spremni za uskrsnuće.

Bog na ovom svijetu provjerava pripadnike svojeg naroda. To je mjesto prikladne pripreme da bismo se pojavili u Njegovoj nazočnosti. Ovdje, na ovom svijetu, svaki pojedinac u ovim posljednjim danima pokazuje koja sila djeluje na njegovo srce i nadzire njegove postupke. Ako je to sila božanske istine, ona čovjeka koji je primi pokreće na dobra djela, uzdiže ga i čini plemenitim i velikodušnim kakav je bio i njegov božanski Učitelj. Ali, ako u srcu gospodare zli anđeli, to će se odraziti na sasvim drukčiji način. Plodovi će biti sebičnost, pohlepa, ponos i zle strasti.

Srce je varljivije više od svega i spremno na svako zlo. Oni koji ispovijedaju vjeru često nisu spremni pažljivo preispitati sebe da bi vidjeli jesu li stvarno u vjeri, i zastrašujuća je činjenica da mnogi gaje lažnu nadu. ... Oni izgleda misle da će ih samo ispovijedanje istine spasiti. Samo kada pobijede svoje grijeh, koje Bog mrzi, Krist će moći večerati s njima i oni s Njim. Tada će od Njega primiti božansku snagu da u Njemu uzrastu, i u svetoj radosti će uzviknuti: "Ali hvala Bogu koji nam daje pobjedu po našem Gospodinu Isusu Kristu! (*Testimonies for the Church*, sv. 1, str. 187,188)

Treći anđeo vodi ljude korak po korak, uzdižući ih na sve višu duhovnu razinu; i na svakom od tih koraka oni će biti provjeravani. (*Testimonies for the Church*, sv. 1, str. 190)

Završni dodir besmrtnosti

“Ljubljeni, sada smo djeca Božja, a što ćemo biti, još se nije očitovalo. Ali znamo: kad se to očituje, bit ćemo mu slični, jer ćemo ga vidjeti onakva kakav jest. Tko god je položio ovu nadu u njega, čisti se od grijeha kao što je on čist.” (1. Ivanova 3,2,3)

Duša napreduje kroz osobni napor ujedinjen s molitvom vjere. Iz dana u dan karakter postaje sve sličniji Kristu i u konačnici, umjesto da bude u spletu okolnosti, da udovoljava sebičnosti i biva zaveden nevažnim i beznačajnim razgovorom, čovjek postaje gospodar svojih misli i riječi. Cijena toga može biti ozbiljan sukob pri svladavanju navika kojima se dugo udovoljavalo, no, zahvaljujući Kristovoj milosti, mi možemo pobijediti. On nas poziva da učimo od Njega. On od nas traži da se učimo samosvladavanju i da budemo savršenog karaktera čineći ono što je ugodno u Njegovim očima. “Prepoznat ćete ih po njihovim rodovima” — to je Njegov osobni standard procjene karaktera.

Ako smo vjerni poticajima Božjeg Duha, ići ćemo iz milosti u milost, iz slave u slavu, dok ne primimo završni dodir besmrtnosti.

“Ljubljeni, sada smo djeca Božja, a što ćemo biti, još se nije očitovalo. Ali znamo: kad se to očituje, bit ćemo mu slični, jer ćemo ga vidjeti onakva kakav jest.” ... Može li ijedna zemaljska promocija dodijeliti čast jednaku ovoj — da budemo sinovi Božji, djeca nebeskog Kralja, članovi kraljevske obitelji? Čovjek može biti željan časti koju mu okolina može podariti, no kakva je korist od toga? Zemaljsko plemstvo su ljudi; oni umiru i vraćaju se u prah, i nema nikakvog trajnog zadovoljstva od njihove hvale i časti. No, čast koja dolazi od Boga jest trajna. Biti baštinicima Božjim i subaštinicima s Kristom, znači imati pravo na neistraživa bogatstva — blaga takve vrijednosti da u usporedbi s njima zlato i srebro, dragulji i drago kamenje postaju beznačajni. Kroz Krista nam se nudi neizreciva radost, vječni značaj slave. “Ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo: to je Bog pripremio onima koji ga ljube.” (1. Korinćanima 2,9)

Nama nedostaje jednostavna vjera; moramo svladati umjetnost povjerenja u našeg najboljeg Prijatelja. Isus bdije nad nama nježnom suosjećajnošću i dirnut je spoznajom naših slabosti. Nitko tko je u svojoj velikoj potrebi ikad pogledao na Njega vjerom nije ostao razočaran. ... Kršćanin je ... naj sretniji čovjek na svijetu. On se osjeća sigurnim jer vjeruje u Isusa i uživa Njegovu nazočnost. Njegova obrana jest "Bog, koji spasa čestita srca". (Psalam 7,11). Ne odgađajmo ovo važno pitanje, već počnimo ... s još većom odlučnošću usmjeravati svoj um na Isusa i nebeske stvarnosti, prisjećajući se kako se promatranjem mijenjamo u tu istu sliku. Imajmo hrabrost u Bogu. (*Review and Herald*, 10. lipnja 1884.)

29. prosinca

377

Haljina Kristove pravde

***"Dano joj je da se obuče u blistav, čist lan! Lan, zapravo, označuje pravedna djela svetih."* (Otkrivenje 19,8)**

Oni vjernici koji se tako mole, nalaze sigurnu zaštitu u Bogu. Oni ni sami ne znaju kako su dobro i sigurno zaštićeni. ... Ali kad bi im se oči mogle otvoriti ... oni bi vidjeli da su okruženi Božjim anđelima koji svojom svjetlošću i slavom odbijaju horde mraka.

Dok pripadnici Božjeg naroda muče svoje duše pred Njim, moleći se usrdno za čistoću srca, bit će izdana zapovijed: "Skinite s njega te prijava haljine!" i bit će im upućene riječi pune ohrabrenja: "Evo, skidam s tebe tvoju krivicu i odijevam te u dragocjenu haljinu!" (Zaharija 3,4) Kušana i provjeravana Božja djeca bit će obučena u besprijekorno čiste haljine Kristove pravde. Prezreni Ostatak bit će odjeven u prekrasne haljine slave, i nikada više neće biti okaljani izopačenošću ovoga svijeta. Njihova imena ostat će u životnoj knjizi Janjeta, zapisana među imenima vjernika iz svih vremena. Oni su odoljeli smicalicama prevaranta, ne odstupajući od svoje odanosti i pored rike zmaja. Sada su zauvijek sigurni da im kušač svojim lukavstvima više ne može nauditi. Njihovi grijesi preneseni su

na onoga koji je začetnik grijeha. Kao pripadnici Ostatka oni su ne samo pomilovani i primljeni, nego i proslavljeni. Na glavu svakome od njih bit će stavljena "čista kapa". Oni će biti kao kraljevi i svećenici Bogu. Dok Sotona uporno ističe svoje optužbe u nastojanju da uništi ove malobrojne vjernike, sveti anđeli, nevidljivi za oči smrtnika, dolaze i odlaze, stavljajući na njihova čela pečat živoga Boga. To su oni koji će stajati na gori Sionu s Janjetom, imajući na svojim čelima napisano Očevo ime. Oni će pjevati novu pjesmu pred prijestoljem, pjesmu koju nitko ne može naučiti osim onih sto četrdeset i četiri tisuće koji su otkupljeni sa Zemlje. "To su oni koji se nisu okaljali sa ženama; to su djevice. Oni prate Janje kud god ono ide. Oni su otkupljeni od ljudi kao prvenci Bogu i Janjetu. U njihovim se ustima ne nađe laž; oni su bez mane." (Otkri venje 14,4,5)

Tada će se u potpunosti ispuniti ove riječi Anđela: "Poslušaj, dakle, Jošua, veliki svećeniče, ti i drugovi tvoji koji su oko tebe, jer vi ste ljudi znamenja! Evo, ja ću dovesti Izdanak." (Zaharija 3,8) Krist se otkriva kao pobjedonosni Otkupitelj i Osloboditelj svojega naroda. Tada će pripadnici ostatka biti "ljudi čudo", kada će suze i poniženja njihovog mučnog putovanja na ovom svijetu biti zamijenjeni radošću i slavom u nazočnosti Boga i Janjeta. "U onaj će dan izdanak Jahvin biti na diku i na slavu, a plod zemlje na ponos i ures Koji ostanu na Sionu i prežive u Jeruzalemu, zvat će se sveti." (Izaija 4,2.3) (*Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 475,476)

378 **30. prosinca**

Učenje za vječnost

"Saopćivši nam tajnu svoje volje, prema onome što je prije u njemu odlučio za provedbu punine vremena: obuhvatiti pod jednu glavu u Kristu sve što je na nebesima i što je na zemlji." (Efežanima 1,9.10)

Kako se približavamo kraju povijesti ovoga svijeta, proročanstva koja se odnose na posljednje dane zahtijevaju našu posebnu pozornost. Posljednja knjiga Novog zavjeta prepuna

je istina koje moramo razumjeti. Sotona je tako zaslijepio um mnogih, da spremno prihvaćaju svaki izgovor da ne proučavaju Otkrivenje. Međutim, Krist preko svojeg sluge Ivana objavljuje što će se zbivati u posljednje dane i kaže: "Blago čitaču i slušačima riječi ovoga proročanstva ako vrše što je u njemu napisano." (Otkrivenje 1,3)

Sam Krist kaže: "A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedino pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista." (Ivan 17,3) Zašto smo tako spori da shvatimo vrijednost ove spoznaje? Zašto ove slavne istine ne plamte u našim srcima, zašto ne izviru s naših usana, zašto ne prožimaju cijelo naše biće?

Dajući nam svoju Riječ, Bog nam je dao sve istine koje su nam potrebne za spasenje. Tisuće su već zahvaćale s ovih izvora života, a ipak se razina njihovih voda nije smanjila. Tisuće su stavile Gospodina pred sebe i gledajući Ga promijenile se, poprimajući Njegov lik. Njihov duh gori u njima dok govore o Njegovom karakteru, dok objavljuju ono što je Krist postao njima i što su oni postali Kristu. Ali ti istraživači nisu iscrpili ove velike i svete teme. Još se mnoge tisuće mogu uključiti u istraživanje tajni spasenja. Kada se budemo bavili Kristovim životom i naravi Njegovog poslanja, zrake svjetla zasjat će sve jasnije pri svakom pokušaju da otkrijemo istinu. Svako novo istraživanje otkrivat će nešto novo i mnogo zanimljivije od onoga što nam je dotad bilo poznato. Ova tema je neiscrpna. Proučavanje Kristovog utjelovljenja, Njegove Žrtve pomirnice i posredničke službe zaokupljat će umove marljivih istraživača sve dok bude vremena; i gledajući prema Nebu i njegovim bezbrojnim godinama, oni će uzviknuti: "Velika je tajna pobožnosti!"

U vječnosti ćemo naučiti ono što je već ovdje moglo prosvijetliti naše razumijevanje. Teme povezane s otkupljenjem zaokupljat će srca, um i jezik otkupljenih tijekom vječnih vremena. Oni će shvatiti istine koje je Krist želio objaviti svojim učenicima, a koje oni nisu mogli shvatiti jer nisu imali dovoljno vjere. Sve više i više, neprestano će se otvarati novi pogledi na Kristovo savršenstvo i slavu. Tijekom beskrajnih vjekova vječnosti vjerni Domaćin iznositi će iz svojih riznica novo i staro. (*Isusove usporedbe*, str. 86,87)

Sudionici s Kristom u slavi

“Gle, ovo je Bog naš, u njega se uzdasmo, on nas je spasio. ... Kličimo i veselimo se spasenju njegovu.” (Iza-ija 25,9)

Isus dolazi! Ali ne da sluša vapaj čovječanstva, ili grešnika kako priznaje svoje grijehе, niti da im govori o oprostу koji mogu imati kroz Njega, jer svaki slučaj je već odlučен za život ili smrt. Oni koji su živjeli u grijehu ostат će zauvijek grešnici. Oni koji su priznali svoje grijehе Isusu koji je u Svetištu, učinili Ga svojim Prijateljem i s radošću čekaju Njegov dolazak. Preko njihovih grijehа bit će napisano: “Oprošteno”. Oni su “postigli cilj svoje vjere: spasenje duša” i ostат će čisti i sveti zauvijek.

Isus će doći kao što se uznio na nebo, samo s još većim sjajem. On dolazi u slavi svojega Oca, i svi sveti anđeli s Njim da bi Ga pratili na Njegovom putu. Umjesto grube krune od trnja koja je probadala Njegove sljepoočnice, blistava krunа slave prekrivat će Njegovo sveto čelo. On se neće pojaviti kao čovjek boli i vičan patnjama, već će Njegovo lice biti sjajnije od Sunca u podne. Tada neće biti odjeven u haljinu od jednostavnog platna, već u haljinu koja će biti bjelja od snijega — haljinu od blistavog sjaja.

Isus dolazi! Ali ne da vlada kao privremeni kralj. On podiže mrtve pravednike, svetima koji su živi daje slavnu besmrtnost i s njima preuzima kraljevstvo pod nebom. Ovo kraljevstvo nikada neće prestati. Oni koji su strpljivo čekali Isusa bit će poput Njega.

Ako je jedan anđeo s Neba prouzročio da rimska straža popada kao mrtva, kako će nepripremljeni bezbožnici ugledati taj prizor i ostati živi kad vide Isusa u svoj slavi Njegova Oca i deset tisuća anđela koji Ga prate? O, kako će grešnici podnijeti taj prizor? Oni će pozivati kamenje i stijene da padnu na njih i sakriju ih od lica Onoga koji sjedi na prijestolju i od gnjeva Janjeta. ...

U temeljitoj pripremi za susret s Isusom težite da, kad se On pojavi, možete s radošću uskliknuti: “Gle, ovo je Bog naš,

u njega se uzdasmo, on nas je spasio.” (Izaija 25,9) Vječni život će tada biti vaš, i vi ćete imati udjela s Kristom u Njegovoj slavi. Uvijek ćete slušati Njegov slavni glas odobravanja i promatrati Njegovu ljepotu.

Svakome tko uistinu ljubi Isusa neće biti žao što On ponovno dolazi. I što se više približavaju dolasku Sina Čovječjeg, istinski zaljubljenici u Isusa gledat će prema naprijed s radosnom nadom i težiti da budu spremni sresti se s Njim koga ljubi njihova duša, koji je umro da ih otkupi. (*Youth's Instructor*, travnja 1854.)

Kratice za djela Ellen G. White

AA	The Acts of the Apostles (Djela apostolska)
AH	The Adventist Home (Temelji sretnog doma)
AUCR	The Australasian Union Conference Record
IBC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary, sv. 1 (2BC itd. za sv. 2—7) (također i 1SDA BC)
BE	The Bible Echo
BTS	Bible Training School
CD	Counsels on Diet and Foods (Savjeti o životu i prehrani)
CE	The Colporteur Evangelist
CG	Child Guidance
CH	Counsels on Health
Ch Ed	Christian Education
ChS	Christian Service
CM	Colporteur Ministry (Literarni evanđelist)
COL	Christ's Object Lessons (Isusove usporedbe)
CPT	Counsels to Parents, Teachers and Students
CS	Counsels on Stewardship
CSW	Counsels on Sabbath School Work
CT	Counsels to Parents, Teachers, and Students
CTBH	Christian Temperance and Bible Hygiene
CW	Counsels to Writers and Editors
DA	The Desire of Ages (Isusov život, Čeznja vjekova)
Ed	Education (Odgoj)
Ev	Evangelism (Evangelizam)
EW	Early Writings (Rani spisi)
FE	Fundamentals of Christian Education
FLB	The Faith I Live By (Vjera kojom živim)
GC	The Great Controversy (Velika borba)
GCB	General Conference Bulletin
GH	Good Health

GW	Gospel Workers
HR	The Health Reformer
HS	Historical Sketches of SDA Missions
H to L	How to Live
IHP	In Heavenly Places
Letter	Ellen G. White Letter
LS	Life Sketches of Ellen G. White
MB	Thoughts From the Mount of Blessing (Misli s gore blagoslova, Isusov govor na Gori)
Med Miss	The Medical Missionary
MH	The Ministry of Healing (Put u bolji život)
ML	My Life Today (Moj život danas)
MM	Medical Ministry
MS	Ellen G. White Manuscript
MYP	Messages to Young People (Poruka mladim kršćanima)
NL	Notebook Leaflet
PHJ	The Pacific Health Journal
PK	Prophets and Kings (Izraelski proroci i kraljevi)
PP	Patriarchs and Prophets (Patrijarsi i proroci)
RC	The Remnant Church
Redem	Redemption: or The Teachings of Christ, the Anointed One
RH	Review and Herald
SC	Steps to Christ (Put Kristu)
SD	Sons and Daughters of God
1SG	Spiritual Gifts, sv. 1 (2SG itd. za sv. 2—4)
SL	The Sanctified Life
ISM	Selected Messages, knj. 1 (2SM za knj. 2)
SpT	Special Testimonies
SR	The Story of Redemption
ST	The Sings of the Times
SW	The Southern Watchman
IT	Testimonies for the Church, sv. 1 (2T itd. za sv. 2—9) (Svjedočanstva za crkvu)
Te	Temperance
TM	Testimonies to Ministers and Gospel Workers
1TT	Testimony Treasures, sv. 1 (2TT itd. za sv. 2 i 3)
WM	Welfare Ministry
YI	The Youth's Instructor

Ova zbirka tekstova iz pera Ellen G. White privući će nas k Isusu na poseban način. Svaki mjesec donosi novi pogled predstavljajući nam Isusa uzvišenog kao Božjeg Sina, Stvoritelja, Kruh života, božanskog Zakonodavca i Kralja koji dolazi — da spomenemo samo neke od naslova. Kad smo toliko obuzeti svakodnevnim životnim obvezama, lako zaboravimo što Kristov život na ovoj Zemlji znači za nas. Opljačkan čovjek koji hoda prašnjavim putovima u okolici Jeruzalema može se doimati izvan konteksta naših današnjih problema. Ali knjiga **Uzvisimo Isusa** podsjeća nas da je Isus živio usred prašine i siromaštva kako bismo mi mogli živjeti u neopisivom bogatstvu. On je proveo duge noći u molitvi da bismo mi mogli provesti vječnost s Bogom. Bio je beskućnik da bismo mi mogli živjeti u nebeskim palačama. Umro je našom smrću da bismo mi mogli zauvijek živjeti u njegovim slavnim životom. Ovi odlomci za svakodnevno proučavanje, odabrani iz objavljenih djela, dnevnika i pisama Ellen G. White, približit će nam Spasitelja još više i učiniti da Ga češće obožavamo.

9 789531 831666

www.znaci-vremena.com